Joël Dicker

ENIGMA CAMEREI 622

JOËL DICKER

ENIGMA CAMEREI 622

Original: *L'Énigme de la chambre 622*
(2020)

Traducere din limba franceză de:
DORU MAREȘ

virtual-project.eu

2021

PROLOG

Ziua crimei

(Duminică, 16 decembrie)

Era 6:30 dimineața. Palace de Verbier era în întuneric. Afară, noaptea era încă deplină și ningea abundent.

Ușa ascensorului de serviciu s-a deschis la etajul șase. Un angajat al hotelului și-a făcut apariția cu un platou pe care se afla micul dejun și s-a îndreptat spre camera 622.

Când a ajuns, și-a dat seama că ușa era întredeschisă. Prin crăpătură se scurgea un fir de lumină. Și-a anunțat venirea, dar nu a primit niciun răspuns. Până la urmă, și-a permis să intre, presupunând că ușa fusese lăsată intenționat deschisă. Ce a descoperit i-a smuls un urlet. A rupt-o la fugă pentru a-și alarma colegii și a chema ajutoare.

Pe măsură ce vestea se răspândea prin hotel, luminile se aprindeau la toate etajele.

Pe mocheta camerei 622 zăcea un cadavru.

PARTEA ÎNTÂI

Înaintea crimei

Capitolul 1

Dragoste fulgerătoare

La începutul verii lui 2018, când m-am dus la Palace de Verbier, hotel prestigios din Alpii elvețieni, eram departe de a-mi imagina că aveam să-mi dedic vacanța dezlegării unei crime comise în stabiliment cu mulți ani înainte.

Era de presupus că sejurul avea să-mi ofere o binemeritată pauză după doi ani de cataclisme personale care interveniseră în viața mea. Dar, înainte de a vă povesti ce s-a petrecut în vara aceea, trebuie mai întâi să mă întorc la ceea ce a stat la originea întregii desfășurări: moartea editorului meu, Bernard de Fallois.

Bernard de Fallois era omul căruia îi datoram totul.

Succesul și notorietatea, grație lui le obținusem.

Eram numit *scriitor* grație lui.

Grație lui eram citit.

Când l-am cunoscut, eram un autor care nu publicase nimic, iar el a făcut din mine un scriitor citit în lumea întreagă. Bernard, sub aerul lui de patriarh elegant, era una dintre personalitățile de primă importanță din lumea editorială franceză. Pentru mine, a fost un maestru și, mai ales, în pofida celor 60 de ani care ne despărțeau, un mare prieten.

Bernard murise în ianuarie 2018, la 92 de ani, iar eu reacționasem la moartea lui cum ar fi făcut-o oricare scriitor: scriind o carte despre el. Mă apucasem de treabă dedicat trup și suflet, închis în

biroul din apartamentul meu de pe bulevardul Alfred-Bertrand, numărul 13, din cartierul Champel din Geneva.

Ca întotdeauna în perioadele de scris, unica prezență omenească pe care o toleram era cea a lui Denise, asistenta mea. Denise era zâna bună care veghea asupra mea. Dând veșnic dovadă de bună dispoziție, îmi organiza agenda, îmi tria și clasa corespondența de la cititori, recitea și corecta ce scrisesem. În plus, îmi umplea frigiderul și mă aproviziona cu cafea. În sfârșit, își atribuise și funcția de medic de bord, intrând la mine în birou de parcă ar fi urcat pe un vapor, după o traversare interminabilă, și îmi dădea sfaturi legate de sănătate.

— Ia mai ieși de-aici! îmi comanda cu amabilitate. Fă o plimbare prin parc, ca să-ți mai aerisești mintea. De ore-ntregi stai închis în casă!

— Am fost de dimineață să alerg, îi aminteam.

— Trebuie să-ți oxigenezi creierul la intervale regulate! insista.

Era aproape un ritual cotidian: o ascultam și ieșeam pe balconul biroului. Îmi umpleam plămânii cu câteva guri de aer rece, de februarie, apoi, sfidând-o cu o privire amuzată, îmi aprindeam o țigară. Protesta, spunându-mi pe un ton consternat:

— Să știi, Joël, că n-am să-ți mai golesc scrumiera. Poate așa o să-ți dai seama ce înseamnă să fumezi.

•

Zilnic, mă obligam să urmez rutina monahală pe care o aveam în perioadele de scris și care era alcătuită din trei etape indispensabile: trezirea în zori, jogging și scris până seara. Prin urmare, indirect, grație acestei cărți am cunoscut-o pe Sloane. Era noua mea vecină de palier. De când, recent, se mutase aici, toți locuitorii imobilului vorbeau despre ea. Personal, nu avusesem ocazia să o întâlnesc. Până în dimineața în care,

întorcându-mă de la ședința zilnică de sport, ni s-au încrucișat pentru întâia oară pașii. Tot de la jogging se întorcea și ea, și am intrat împreună în bloc. Am înțeles pe loc de ce Sloane se bucura de o apreciere unanimă printre vecini: era o tânără de un farmec dezarmant. Ne-am mulțumit să ne salutăm politicos, înainte de a dispărea fiecare în apartamentul lui. Ajuns în spatele ușii, am rămas ca vrăjit. Scurta întâlnire fusese îndeajuns pentru a mă îndrăgosti.

Din clipa aceea, nu am mai avut decât un gând: să fac cunoștință cu Sloane.

Am încercat o primă apropiere prin intermediul joggingului. Sloane alerga aproape în fiecare zi, dar nu conform unui orar regulat. Petreceam ore în șir rătăcind prin parcul Bertrand, în speranța că ne vom întâlni. Apoi, dintr-odată, o vedeam gonind pe vreo alee. În general, nu eram în stare să o prind din urmă, așa că mă duceam să o aștept la intrarea în bloc. Umblam prin fața cutiilor poștale, prefăcându-mă că am venit după corespondență de fiecare dată când vreun vecin pleca ori se întorcea, până în clipa în care ea își făcea, în sfârșit, apariția. Trecea prin fața mea și îmi zâmbea, ceea ce mă făcea să mi se taie picioarele și mă descumpănea: până când să găsesc ceva inteligent să-i spun, deja era înapoi la ea în casă.

Abia portăreasa imobilului, doamna Armanda, mi-a dat informații despre Sloane: era medic pediatru, englezoaică după mamă, cu tatăl avocat, fusese căsătorită timp de doi ani, dar căsnicia nu mersese. Lucra la Spitalul Universitar din Geneva și făcea alternativ ture de zi și de noapte, ceea ce explica dificultatea de a-i înțelege obiceiurile zilnice.

După eșecul cu joggingul, am decis să schimb metoda: i-am încredințat lui Denise misiunea de a supraveghea culoarul prin ochiul magic și să mă avertizeze când o vedea apărând. La strigătul lui Denise („Iese din casă!”) săream de la birou,

ferchezuit și parfumat, și-mi făceam și eu apariția pe palier, de parcă ar fi fost vorba despre o coincidență. Numai că totul se limita la un schimb de saluturi. În general, cobora pe scări, ceea ce reteza scurt intenția de conversație. Mă țineam după ea, dar la ce bun? Odată ajunsă în stradă, dispărea. În rarele ocazii în care lua ascensorul, rămâneam fără cuvinte și în cabină se instala o tăcere jenantă. În acele două cazuri, am intrat în casă cu buza umflată.

— Eeei? a zis Denise.

— Ei, nimic, am mormăit.

— Oh, dar chiar nu ești bun de nimic, Joël! Fă și tu un mic efort!

— Chestia e că sunt cam timid, i-am explicat.

— Oh, mai termină cu poveștile astea ale tale! Pe platourile televiziunilor nu pari deloc un timid!

— Fiindcă ce vezi tu la televizor e Scriitorul. Joël e cu totul altfel.

— Atunci, Joël, pe bune că nu e deloc complicat: suni la ea la ușă, îi dai un buchet de flori și o inviți la cină. Chiar ți-e lene să te duci până la florărie? Vrei să mă duc eu să-ți cumpăr?

După care a urmat seara aceea de aprilie de la Opera din Geneva, unde m-am dus de unul singur pentru a vedea *Lacul lebedelor.* Am dat de ea la pauză, când am ieșit să fumez o țigară. Am schimbat câteva cuvinte, apoi, cum deja suna pauza deja se încheia, mi-a propus să mergem să bem ceva după spectacol. Ne-am întâlnit la *Remor,* o cafenea din apropiere. Și așa a intrat Sloane în viața mea.

•

Sloane era frumoasă, spirituală și inteligentă. Cu siguranță, una dintre cele mai fascinante persoane pe care le-am cunoscut vreodată. După seara de la *Remor,* am invitat-o în oraș de mai multe ori. Am fost la concerte și la cinematograf. Am tras-o după mine la vernisajul unei expoziții de artă contemporană dubioasă, care ne-a făcut să râdem

în hohote și de unde am șters-o pentru a lua cina într-un restaurant vietnamez pe care-l adora. Am petrecut mai multe seri la ea ori la mine, ascultând muzică de operă, stând de vorbă și punând țara la cale. Nu mă puteam împiedica să nu o sorb din priviri: în fața ei eram în totală adorație. Felul ei de a clipi, de a-și da la o parte o șuviță de păr, de a zâmbi blând când se simțea jenată, de a-și împleti degetele cu unghii date cu ojă, înainte de a-mi pune vreo întrebare… Totul îmi plăcea la ea.

Numai la ea îmi era gândul. Până acolo încât, pentru moment, am lăsat baltă lucrul la carte.

— Săracul de tine, Joël, pari dus cu totul pe altă lume, îmi spunea Denise observând că nu mai scriam un rând.

— Din cauza lui Sloane, îi explicam stând la computerul oprit.

Nu așteptam altceva decât clipa în care ne reîntâlneam și ne continuam discuțiile interminabile. Nu mă mai săturam să o ascult cum îmi povestea despre viața, pasiunile, dorințele și aspirațiile ei. Îi plăceau filmele lui Elia Kazan și opera.

Într-o noapte, după o cină cu destul de multă băutură, într-o braserie din cartierul Pâquis, am aterizat la mine în salon. Sloane se uita, amuzată, la bibelourile și cărțile de pe rafturile înșirate de-a lungul pereților. Privirea i s-a oprit mult timp asupra unui tablou reprezentând Sankt Petersburgul, pe care îl aveam de la fratele unuia dintre bunici. Apoi asupra tăriilor din bar. Îi plăcea sturionul în relief cu care era împodobită sticla de vodcă Beluga, așa că am turnat în două pahare, în care am pus cuburi de gheață. Am deschis aparatul de radio pe un program cu muzică clasică, pe care îl ascultam deseori serile. A pariat că nu voi ghici compozitorul a cărui muzică tocmai era difuzată. Era însă ușor, fiind vorba despre Wagner. Prin urmare, m-a sărutat pe *Walkiria* și m-a tras la pieptul ei, șoptindu-mi la ureche că mă dorea.

•

Legătura noastră a durat două luni. Două luni minunate. Dar, de-a lungul cărora, puțin câte puțin, cartea despre Bernard și-a recâștigat întâietatea. La început, profitam de nopțile în care Sloane era la spital, pentru a scrie mai departe. Însă, cu cât înaintam, cu atât eram mai absorbit de roman. Într-o seară, mi-a propus să ieșim în oraș și, pentru prima dată, am refuzat-o. „Trebuie să scriu”, i-am explicat. La început, m-a înțeles. Și ea, uneori, era reținută la serviciu mai mult decât prevăzuse.

După care, am mai refuzat-o o dată. Nici atunci nu s-a supărat. Înțelegeți-mă: adoram fiecare clipă petrecută cu Sloane. Dar aveam sentimentul că povestea cu ea era pentru totdeauna și că momentele petrecute împreună se vor repeta veșnic. Pe când inspirația pentru un roman putea pleca la fel de repede cum venise: era deci o ocazie care nu trebuia ratată.

Prima ceartă a avut loc într-o seară, pe la jumătatea lui iunie, când, după ce tăcuserăm dragoste, m-am ridicat din pat pentru a mă îmbrăca.

— Unde te duci? m-a întrebat.

— La mine, i-am răspuns, de parcă ar fi fost ceva perfect natural.

— Nu rămâi să dormi cu mine?

— Nu, vreau să scriu.

— Adică ai venit, ți-ai tras-o și te cari?

— Trebuie să scriu mai departe la roman, i-am explicat, plouat.

— Doar n-o să-ți petreci tot timpul scriind! s-a enervat. Asta faci în fiecare zi, toate serile, ba chiar și weekendurile! Devine absurd! Nu m-ai mai invitat pe nicăieri, nu ne mai facem niciun plan.

Am simțit că relația noastră risca să se stingă tot atât de repede pe cât se aprinsese. Trebuia să acționez. Astfel, peste câteva zile, în ajunul plecării mele într-un turneu de 10 zile în Spania, am dus-o pe Sloane la cină în restaurantul ei

preferat, cel japonez de la hotelul Bergues, a cărui terasă se găsea pe acoperișul localului, oferind o vedere care-ți tăia respirația asupra întregii rade geneveze. A fost o seară de vis. I-am promis mai puțin scris și mai mult „noi”, repetându-i cât de mult însemna ea pentru mine. Ba chiar am schițat un plan de vacanță, pentru august, în Italia, țară la care țineam amândoi în mod deosebit. Să fie Toscana sau Apulia? Vom face cercetări la întoarcerea mea din Spania.

Am rămas la masă până când s-a închis restaurantul, la ora 1. Noaptea, la acel început de vară, era caldă. Pe tot parcursul cinei, am avut strania senzație că Sloane aștepta ceva de la mine. Și iată că, în momentul plecării, când mă ridicasem de pe scaun, iar angajații se apucaseră să dea cu mopul pe terasă în jurul nostru, Sloane mi-a zis:

— Ai uitat, este?

— Ce să uit? am întrebat.

— Că azi e aniversarea mea…

Observându-mi aerul consternat, a înțeles că avea dreptate. Și a plecat furioasă. Am încercat să o rețin, cerându-mi nenumărate scuze, însă a urcat în unicul taxi disponibil în fața hotelului, lăsându-mă singur pe trotuar, ca un imbecil ce eram, sub privirile batjocoritoare ale celor care erau plătiți să parcheze mașinile. Până să îmi recuperez automobilul și să ajung pe bulevardul Alfred-Bertrand, la numărul 13, Sloane deja ajunsese acasă, își închisese telefonul și a refuzat să-mi deschidă. Am plecat a doua zi la Madrid și, tot timpul cât am stat acolo, numeroasele mele SMS-uri și e-mailuri au rămas fără răspuns. Nu mai aveam nicio veste de la ea.

M-am întors la Geneva în dimineața zilei de vineri, 22 iunie, pentru a descoperi că Sloane rupsese legătura cu mine.

Mesageră era doamna Armanda, portăreasa. M-a oprit chiar la intrarea în bloc.

— Poftiți o scrisoare pentru dumneavoastră, mi-a zis.

— Pentru mine?

— Din partea vecinei. Nu a vrut să o lase în cutia poștală din cauza asistentei dumneavoastră, care vă deschide corespondența.

Am desfăcut imediat plicul. Și am găsit un mesaj de câteva rânduri:

Joël,
N-o să meargă.
Pe curând!
Sloane

Cuvintele m-au lovit direct în inimă. Am urcat cu capul plecat până la mine în apartament. Îmi spuneam că măcar îmi rămăsese Denise pentru a-mi ridica moralul în zilele următoare. Denise, buna femeie părăsită de bărbatul ei pentru o alta, icoană a singurătății moderne. Nimic mai bun, pentru a te simți mai puțin singur, decât să găsești pe cineva încă mai însingurat decât tine! Dar, intrând în casă, am dat de Denise care părea că tocmai pleca. Și încă nu era ora prânzului.

— Denise? Unde pleci? am întrebat-o în loc de salut.

— Bună ziua, Joël, doar ți-am spus că azi voi pleca mai devreme. Am avion la ora 15.

— Avion?

— Nu-mi spune c-ai uitat! Doar am vorbit înainte să pleci în Spania. Îl iau pe Rick și plecăm în Corfu pentru 15 zile.

Rick era un tip pe care Denise îl cunoscuse pe internet. Și chiar discutaserăm despre acea vacanță. Numai că-mi ieșise cu totul din minte.

— M-a părăsit Sloane, am anunțat-o.

— Știu. Îmi pare rău.

— Cum adică *știi*?

— Portăreasa a deschis scrisoarea pe care i-a lăsat-o Sloane pentru tine și mi-a povestit tot. Nu

am vrut să-ți spun cât erai la Madrid.

— Și cu toate astea pleci?

— Joël, doar n-o să-mi anulez vacanța fiindcă te-a lăsat baltă pe tine iubițica! Și-apoi, găsești tu pe altcineva cât ai clipi. Toate femeile îți fac ochi dulci. Haide, las că-n 15 zile ne revedem. Trec ele repede! Și-apoi, am prevăzut totul și am făcut și cumpărăturile. Uite!

Denise m-a tras repede în bucătărie. Prevenită că Sloane se despărțise de mine, îmi anticipase reacția: urma să rămân închis în casă. Vizibil îngrijorată că nu voi mai mânca atâta timp cât ea va lipsi, făcuse provizii impresionante. De la dulapuri până la congelator, era peste tot de mâncare.

Odată făcut și acest lucru, a plecat. Iar eu m-am trezit singur în bucătărie. Mi-am făcut o cafea și m-am așezat lângă blatul din marmură neagră dincolo de care erau aliniate scaunele înalte și toate așa de goale, că te aduceau la disperare. Am fi putut fi 10 în bucătăria aceasta, dar nu eram decât eu singur. M-am târât până în birou, unde am stat o bună bucată de vreme uitându-mă la fotografiile cu Sloane și cu mine. Am luat o cutie de carton și am scris pe ea *Sloane* și data îngrozitoare când m-a părăsit, notând: *22/6: o zi de uitat.* Numai că îmi era imposibil să mi-o scot pe Sloane din cap. Totul mi-o amintea. Până și canapeaua din salon, unde m-am întins până la urmă, care îmi aducea aminte cum, cu câteva luni mai înainte, în același loc, pe aceeași țesătură, începusem cea mai ieșită din comun dintre relațiile mele, pe care reușisem să o scufund cu totul.

Am făcut mari eforturi pentru a nu mă duce să bat la ușa apartamentului lui Sloane ori să-i dau telefon. Dar, pe înserat, nemairezistând, m-am dus în balcon, fumând țigară de la țigară, în speranța că avea să iasă și Sloane și, așa, să „dăm” unul de altul. Numai că doamna Armanda, care mă văzuse de pe trotuar când plecase să își plimbe câinele, și

m-a găsit tot acolo la întoarcere, o oră mai târziu, mi-a strigat de la ușa de intrare în bloc: „Nu are rost să așteptați, domnu' Joël. Nu e acasă. A plecat în vacanță".

M-am întors în birou. Simțeam nevoia să plec undeva. Să mă îndepărtez pentru moment de Geneva, să mă rup de amintirile lăsate de Sloane. Dorință de calm și de serenitate. Acela a fost momentul în care am văzut pe masă, printre notele consacrate lui Bernard, menționarea numelui satului Verbier. Îi plăcea enorm să meargă acolo. Gândul de a pleca pentru o vreme la Verbier, de a profita de liniștea Alpilor pentru a mă regăsi, m-a cucerit pe loc. Mi-am deschis computerul și m-am conectat la internet: am dat repede de site-ul de la Palace de Verbier, un hotel mitic, ale cărui câteva fotografii care mi-au trecut prin fața ochilor au fost îndeajuns pentru a mă convinge: terasa însorită, piscina jacuzzi care domina peisajul somptuos, barul cu semiobscuritatea lui și saloanele izolate fonic, apartamentele cu șemineu. Exact decorul care îmi era necesar. Am dat click pe butonul de rezervare înainte de a mai tasta altceva.

Și așa a început totul.

Capitolul 2

Vacanță

Sâmbătă, 23 iunie 2018, în zori, mi-am pus valiza în portbagaj și am luat-o spre Verbier. Soarele se ridica deasupra orizontului, îmbăind străzile goale din centrul Genevei într-un puternic halou portocaliu. Am trecut pe podul Mont-Blanc înainte de a o lua de-a lungul cheiurilor pline de flori până în cartierul Națiunilor Unite, după care am intrat pe autostradă, în direcția Valais.

Totul mă fermeca în dimineața aceea: culorile cerului mi se păreau noi, peisajele care defilau de o parte și de alta a drumului mi se păreau mai bucolice decât de obicei, sătucurile răspândite printre vii până deasupra lacului Léman alcătuiau un decor de carte poștală. Am ieșit de pe autostradă la Martigny și am urmat șoseaua îngustă care, dincolo de Le Châble, urca șerpuind până la Verbier.

După o oră și jumătate de drum, am ajuns la destinație. Dimineața abia începea. Am urcat pe strada principală și am traversat satul, apoi nu am avut decât să urmez indicatoarele pentru a găsi drumul până la Palace. Hotelul era situat chiar lângă sat (la câteva minute pe jos), dar suficient de izolat pentru a te simți într-un loc unic. Clădirea, o vilă tipică de munte, cu turnulețe și acoperiș uriaș, era strecurată într-un sipet de verdeață, înconjurată de pădurea de pini ca de un zid de apărare, dominând valea Bagnes asupra căreia deschidea o perspectivă spectaculoasă.

La Palace am fost întâmpinat de un personal încântător și grijuliu. M-am simțit imediat bine în acele locuri învăluite în liniște. Pe când mă înregistram la recepție, funcționarul de acolo mi-a spus:

— Sunteți Scriitorul acela, nu-i așa?

— Da.

— E o mare onoare să vă primim la noi. V-am citit toate cărțile. Ați venit aici pentru a vă scrie noul roman?

— Numai asta nu! i-am răspuns râzând. Am venit să mă odihnesc. Vacanță, vacanță, vacanță!

— Cred că vă veți simți bine aici, aveți unul dintre cele mai frumoase apartamente ale noastre, numărul 623.

Un angajat al hotelului m-a însoțit, ducându-mi bagajele, până la etajul șase. De-a lungul coridorului, am privit defilându-mi prin fața ochilor numerele camerelor. Și mare mi-a fost

surpriza constatând că ordinea era următoarea: 620, 621, 621 bis, 623!

— Ciudat, i-am spus, nu există camera 622.

— Nu, mi-a răspuns, fără a-mi da vreo explicație.

•

Camera 623 era absolut magnifică. Amenajată în stil modern, contrastând cu ambianța hotelului. Exista o zonă pentru zi, cu o canapea mare, șemineu, birou cu vedere spre vale și un balcon mare. Zona pentru noapte avea un pat foarte larg și un dressing care dădea spre baia placată cu marmură, cu dus italian și o cadă imensă.

După ce am inspectat apartamentul, m-am întors la povestea cu numărul camerelor, care mă sâcâia.

— De ce *621 bis,* și nu *622*? l-am întrebat pe angajatul care îmi aranja bagajele.

— E fără îndoială o greșeală, mi-a răspuns vag.

Nu reușeam să îmi dau seama dacă într-adevăr nu știa ori mințea prin omisiune. În orice caz, părea că nu avea niciun chef să prelungească discuția.

— Mai aveți nevoie de ceva, domnule? Doriți să vă trimit pe cineva care să vă despacheteze valiza?

— Nu, mulțumesc mult, o voi face eu, i-am zis dându-i un bacșiș.

A dispărut grăbit. Împins de curiozitate, am examinat și culoarul: în afara celei de lângă a mea, nicio altă cameră de la etajul șase nu mai era numerotată cu *bis.* Foarte ciudat. M-am străduit să nu mă mai gândesc la asta. La urma urmei, eram în vacanță.

•

Prima zi la Verbier a fost consacrată unei plimbări prin pădure până la un restaurant situat la înălțime, unde am mâncat contemplând panorama. Întors la hotel, am profitat de piscina cu apă termală, apoi mi-am acordat o bună bucată de vreme pentru lectură.

Odată lăsată seara, înainte de a mă duce să cinez în restaurantul de la Palace, am intrat în bar pentru a bea un scotch. Instalat la tejghea, m-am uitat îndelung la barmanul care nu mai termina cu anecdotele savuroase despre ceilalți clienți. Acolo am și văzut-o pentru întâia oară: o femeie de vârsta mea, foarte frumoasă, evident singură, care s-a așezat la celălalt capăt al barului și și-a comandat un Martini Dry.

— Cine e? l-am întrebat pe barman după ce a servit-o.

— Scarlett Leonas. Clientă a hotelului, a sosit ieri. Vine de la Londra. E foarte drăguță. Tatăl ei e un aristocrat englez, Lord Leonas, îl știți? Ea vorbește o franceză perfectă, se simte nivelul de educație. După toate aparențele, și-a părăsit bărbatul și a venit să se refugieze aici.

În orele următoare, aveam să o mai întâlnesc de două ori.

Mai întâi, în restaurantul hotelului, unde am cinat la câteva mese unul de altul. Apoi, absolut neașteptat, pe la miezul nopții, când ieșisem pe balcon să fumez, am descoperit că stătea în camera vecină cu a mea. La început, am crezut că eram de unul singur în noaptea albăstrie. Luasem de la Geneva o fotografie a lui Bernard și o țineam în mână. Sprijinit de balustradă, mi-am aprins țigara și m-am uitat lung, melancolic, la imagine. O voce m-a smuls dintr-odată din contemplare.

— Bună seara, am auzit.

Am tresărit. Ea era, pe balconul care se continua cu al meu, ghemuită discret într-un fotoliu de paie.

— Iertați-mă, v-am speriat.

— Nu mă așteptam să mai găsesc pe cineva la ora asta, i-am răspuns.

S-a prezentat:

— Mă numesc Scarlett.

— Și eu Joël.

— Știu cine sunteți. Sunteți Scriitorul acela. Toată lumea vorbește despre dumneavoastră pe-

aici.

— Nu-i semn bun, am observat.

Mi-a zâmbit. Îmi doream să prelungesc clipa aceea, așa că i-am oferit o țigară. A acceptat. I-am întins pachetul și am aprins bricheta.

— Ce vă aduce aici, domnule scriitor? m-a întrebat după ce a suflat primul fum.

— Nevoia de a mai lua ceva aer proaspăt, i-am răspuns evaziv. Dar pe dumneavoastră?

— Tot nevoia de a mai lua ceva aer proaspăt. M-am despărțit de viața mea de la Londra, de muncă și de bărbat. Am nevoie de o schimbare. Cine e în fotografie?

— Editorul meu, Bernard de Fallois. A murit acum șase luni. A fost cineva foarte important pentru mine.

— Îmi pare rău.

— Mulțumesc. Îmi dau seama că-mi vine greu să întorc pagina asta a vieții.

— Supărător lucru pentru un scriitor.

M-am străduit să zâmbesc, dar tot mi-a citit tristețea pe chip.

— Iertați-mă, am vrut să fiu spirituală, dar am ratat.

— Nu vă faceți griji! Bernard a murit la 92 de ani, avea tot dreptul să plece. Numai că va trebui să mă obișnuiesc cu gândul.

— Durerea nu cunoaște reguli.

Avea dreptate.

— Bernard a fost un mare editor, i-am spus. Însă era mult mai mult de-atât. Era un om extraordinar, dăruit cu toate calitățile, care a trăit, de-a lungul carierei editoriale, mai multe vieți. A fost în același timp om de litere și mare erudit, dar și un redutabil om de afaceri, dotat cu o charismă și un talent de a convinge ieșite din comun: a fost un avocat care trecea în șomaj întregul barou parizian. A fost o vreme în care Bernard a fost patronul, temut și respectat, al celor mai importante grupuri editoriale franceze, fiind, totodată, un apropiat al

marilor filosofi și intelectuali ai momentului, dar și al oamenilor politici la putere. În ultima parte a vieții, după ce a domnit asupra Parisului, Bernard s-a retras la pensie fără a pierde un dram din aură – a înființat o mică editură, după chipul și asemănarea lui: modestă, discretă, prestigioasă. Pe acest Bernard l-am cunoscut eu, când m-a luat sub aripa lui. Genial, curios, vesel și solar: era maestrul la care visasem dintotdeauna. Conversația îi era sclipitoare, spirituală, vie și profundă. Râsul îi era o permanentă lecție de înțelepciune. Cunoștea toate resorturile comediei umane. Era inspirație pentru viață, o stea în noapte.

— Bernard pare cineva ieșit din comun, a zis Scarlett.

— Chiar așa și era, am asigurat-o.

— Scriitor… e o meserie fascinantă…

— Asta credea și ultima mea iubită înainte de a fi împreună.

Scarlett a izbucnit în râs.

— Chiar asta cred, serios. Vreau să zic: toată lumea visează să scrie un roman.

— Nu sunt sigur.

— În orice caz, eu, da.

— Atunci, la treabă! i-am sugerat. Vă sunt de ajuns un creion și un teanc de hârtii și imediat vi se va deschide în față o lume miraculoasă.

— N-aș ști cum s-o fac. Nu aș ști cum să-mi găsesc ideea romanului.

Țigara mi se terminase. Mă pregăteam să mă întorc în cameră când m-a oprit, ceea ce nu mi-a displăcut.

— Cum vă găsiți ideile pentru romane? m-a întrebat.

M-am gândit o clipă, înainte de a răspunde:

— Oamenii consideră deseori că scrierea unui roman începe cu o idee. Deși romanul începe înainte de orice cu o dorință: cea de a scrie. O nevoie care te cuprinde și pe care nimic nu o poate împiedica, o nevoie care te îndepărtează de toți și

de toate. Dorința aceasta de a scrie o numesc maladia scriitorilor. Puteți deține cea mai bună dintre intrigile unui roman, dacă nu aveți și nevoia de a scrie, n-o să faceți nimic.

— Și cum se creează o intrigă? m-a mai întrebat Scarlett.

— Foarte bună întrebare, doctore Watson. Este o greșeală pe care scriitorii debutanți o comit deseori: consideră că intriga este alcătuită din fapte adunate unele lângă altele. Este imaginat un personaj, acesta este trecut într-o situație anume și așa mai departe.

— Chiar așa, a mărturisit Scarlett. De altfel, am avut următoarea idee de roman: o tânără care se mărită și care, în seara nunții, își omoară soțul în camera lor de la hotel. Însă nu am reușit niciodată să o dezvolt.

— Pentru că adunați doar fapte, după cum am spus. Or, intriga, după cum îi spune și numele, trebuie să fie alcătuită din întrebări. Începeți să vă croiți trama în manieră interogativă: *De ce o tânără mireasă își ucide soțul în seara nunții? Cine e această mireasă? Dar soțul? Care e povestea cuplului lor? De ce s-au căsătorit? Unde au făcut-o*?

Scarlett a răspuns pe loc:

— Soțul era extraordinar de bogat, dar de o zgârcenie sordidă. Ea își dorise o nuntă de prințesă, cu lebede albe și focuri de artificii și, până la urmă, s-a ales cu o petrecere de mâna a doua într-o cârciumă ordinară. Înnebunită de furie, și-a omorât soțul. Dacă la proces are ca judecător o femeie, va avea circumstanțe atenuante, fiindcă nimic nu e mai rău decât un soț avar.

Am izbucnit în râs.

— Vedeți, i-am spus, simplul fapt de a schimba trama inițială sub formă de întrebări v-a oferit o gamă infinită de posibilități. Răspunzând întrebărilor, personajele, locurile și acțiunile vor apărea de la sine. Deja ați schițat câteva contururi

de personaje, cele ale soțului și soției. Ba chiar ați dus mai departe intriga, gândindu-vă la proces. Crima să fie miza? Sau procesul femeii? Va fi oare achitată? Magia romanului constă în aceea că un simplu fapt, nu contează care, tradus în formă de întrebări, deschide porțile în fața romanului.

— Indiferent ce fapt? a repetat Scarlett incredulă, de parcă mi-ar fi lansat o provocare.

— Indiferent. Să luăm un exemplu concret: dacă nu mă înșel, stați în camera 621 bis, nu-i așa?

— Așa e, a confirmat Scarlett.

— Și eu în camera 623. Camera dinaintea camerei dumneavoastră are numărul 621. Am parcurs tot etajul pentru a verifica: nu există camera 622. E o realitate. De ce, la Palace de Verbier, există o cameră 621 bis în locul camerei 622? Aceasta este o intrigă. Și începutul unui roman.

Scarlett a zâmbit: se prinsese în joc.

— Atenție, a nuanțat imediat, ar putea exista o explicație rațională. Se întâmplă ca unele hoteluri să renunțe la camera 13 pentru clienții superstițioși.

— Dacă există o explicație rațională imediată, am zis, atunci intriga se stinge și nu mai avem roman. Și aici intră în acțiune romancierul: pentru ca un roman să existe, trebuie împinse ceva mai departe zidurile raționalității, trebuie să te desprinzi de realitate și, mai ales, să creezi o mizăacolo unde ea nu există.

— Cum veți face în cazul acestei camere de hotel? m-a întrebat Scarlett care nu era sigură că înțelesese.

— În roman, scriitorul, în căutarea unei explicații, se duce să-l întrebe pe portar.

— Atunci, să mergem la el, mi-a sugerat.

— Acum?

— Acum, sigur că da!

•

— Camera 621 bis este emblematică pentru hotelul nostru, ne-a explicat portarul, amuzat să ne vadă apărând la o asemenea oră pentru a-i adresa o astfel de întrebare. Din greșeală, în momentul construirii hotelului, plăcuța cu numărul 621 a fost fixată pe ușile a doua camere. Ar fi fost suficient ca, la una dintre ele, să fie schimbat numărul 621 cu 622 și totul s-ar fi aranjat. Numai că proprietarul de la acea vreme, domnul Edmond Rose, un om de afaceri foarte experimentat, a preferat să adauge BIS sub 621 și așa camera a devenit 621 bis. Ceea ce nu a întârziat să atragă curiozitatea clienților care au cerut această cameră mai degrabă decât o alta, convinși că avea ceva deosebit. Șmecheria funcționează și în ziua de azi, fiindcă, uitați, sunteți aici, acum, în miez de noapte, pentru a mă întreba ce este cu această faimoasă cameră.

Întorși la etajul șase, Scarlett mi-a spus:

— Deci, camera 621 nu este decât o greșeală de construcție.

— Nu și pentru romancier, i-am amintit, altfel povestea se încheie. În roman, portarul minte pentru a reporni intriga. De ce minte? Care este adevărul acestei misterioase camere 621 bis? Ce s-a întâmplat acolo, de angajații hotelului trebuie să ascundă adevărul? Iată cum se poate construi o idee plecând de la o situație simplă.

— Și-acum? a întrebat Scarlett.

— Și-acum, am glumit, nu vă rămâne decât să faceți săpături mai departe. Eu mă duc la culcare.

Eram departe de a-mi închipui că tocmai îmi stricasem vacanta.

•

A doua zi dimineață, la ora 9, am fost trezit din somn de ciocănituri în ușa camerei. M-am dus să deschid, era Scarlett. S-a mirat să mă vadă încă adormit.

— Tot mai dormiți, domnule scriitor?

— Da, sunt în vacanță. Știți, în acele clipe de odihnă în care omul e lăsat în pace.

— Ei bine, vacanța vi s-a terminat, m-a anunțat intrând cu o carte groasă sub braț. Fiindcă am răspunsul la pretinsa dumneavoastră intrigă: *de ce există*, *la Palace de Verbier, o cameră 621 bis în locul camerei 622*? Fiindcă a avut loc o crimă. Ficțiunea depășește realitatea!

— Poftim? De unde știți?

— M-am dus mai devreme într-una dintre cafenelele din centrul satului pentru a-i întreba pe locuitori. Am stat de vorbă cu mai mulți dintre ei. Pot bea și eu o cafea, vă rog?

— Poftim?

— O cafea, *please*! Lângă minibar e o cafetieră cu pastile. Puneți o pastilă înăuntru, apăsați pe buton și cafeaua curge în ceașcă. Veți vedea, e de-a dreptul magic!

Eram complet sedus de Scarlett. Am trecut imediat la treabă și am pregătit două cafele espresso.

— Nimic nu indică vreo legătură între crima aceea și ciudățenia de cameră 621 bis, am observat venind cu ceașca.

— Stați să vedeți ce am descoperit, mi-a spus deschizând cartea pe care o adusese.

M-am așezat lângă ea.

— Ce-i asta? am întrebat-o.

— O carte despre Palace de Verbier, despre istoria sa, mi-a explicat dând paginile. Am găsit-o în librăria satului.

S-a oprit la fotografia unui plan arhitectural al hotelului și și-a pus degetul dedesubt.

— Este etajul șase. Ce noroc, totuși! Vedeți, e coridorul de aici și se vede numărul fiecărei camere. Uitați, aici ordinea e logică! Iar 622 e chiar între 621 și 623.

Am constatat, stupefiat, că Scarlett spunea adevărul.

— Și ce credeți? am întrebat-o, sigur că își făcuse o idee.

— Că asasinatul a avut loc în camera 622 și că direcțiunea hotelului a ținut să-i șteargă amintirea.

— Nu e decât o ipoteză.

— Haideți să verificăm! Aveți mașină?

— Da, de ce?

— La drum, domnule scriitor!

— Cum adică, *la drum*? Unde vreți să mergeți?

— La arhivele de la *Nouvelliste,* marele cotidian al regiunii.

— E duminică, am observat.

— Am sunat la redacție. Au deschis duminica.

Scarlett îmi plăcea. Iată de ce am mers cu ea la Sion, cam o oră de drum, acolo unde se găsea sediul publicației *Nouvelliste.*

La recepție, o funcționară ne-a informat că accesul la arhivă era rezervat abonaților.

— Va trebui să ne abonăm, a zis Scarlett dându-mi un cot.

— Hm, de ce eu? am protestat.

— Haideți, domnule scriitor, nu e timp de cârcoteli, abonați-vă, vă rog!

Am ascultat-o și mi-am scos cardul, ceea ce ne-a dat drept de acces în sala arhivei. Îmi imaginasem un subsol plin de praf, în care se îngrămădeau mii de ziare vechi: în realitate, era vorba despre o mică încăpere dotată cu patru computere. Totul fusese informatizat, ceea ce ne-a ușurat viața. Așezați în fața unui ecran, nu a fost nevoie decât de câteva cuvinte-cheie, și Scarlett a și găsit o serie de articole. A dat clic pe cel dintâi și a scos un strigăt de victorie. Cazul era pe prima pagină a ziarului. Putea fi văzută o fotografie de la Palace de Verbier, în fața căruia erau parcate mașini de poliție, și următorul titlu:

CRIMĂ LA PALACE

Ieri, duminică, 16 decembrie, un bărbat a fost găsit ucis în camera 622 de

la Palace de Verbier. Corpul victimei a fost descoperit de un angajat al hotelului, în momentul în care i-a adus micul dejun.

Capitolul 3

Începutul cazului

Duminică, 9 decembrie, cu șapte zile înaintea crimei

Avionul era blocat pe o pistă a aeroportului din Madrid. Prin difuzor, comandantul anunțase pasagerii că niște căderi masive de zăpadă obligaseră aeroportul din Geneva să se închidă pentru o perioadă scurtă, timp necesar pentru deblocarea pistei. Era nevoie de cel mult o jumătate de oră până la decolare.

Ceea ce nu constituia decât o neplăcere fără cine știe ce consecințe pentru cea mai mare parte dintre călătorii prezenți la bord părea să-l deranjeze mai ales pe Macaire Ebezner, pasager de la clasa business, așezat pe primul rând. Cu ochii țintă la hublou, înghițise din două sorbituri cupa de șampanie adusă de stewardesă pentru a-l liniști. Era nervos. Ceva scârțâia. Era convins că imobilizarea avionului nu se datora zăpezii: dăduseră de el. Urmau să vină să-l ia pe sus de la bord. O presimțea. Era ca un șobolan prins în cursă. Nu avea pe unde fugi. Scrutând pista prin hublou, a observat dintr-odată o mașină de poliție care venea în viteză spre avion, cu girofarurile în funcțiune. Și-a simțit pulsul accelerând. Era prins.

* * *

Cu o zi mai înainte, la amiază, în cartierul Salamanca din centrul Madridului.

Macaire și Perez ieșeau de la gura de metrou Serrano. Tocmai identificaseră informatorul și recuperaseră documentele din apartamentul acestuia, înainte de a alerga la metrou pentru mai multă discreție. Numai că, la ieșirea din vagon, Perez avusese impresia că fuseseră urmăriți. Urcând scările spre stradă, senzația i se confirmase.

— Nu te-ntoarce, i-a ordonat lui Macaire. De ceva timp, doi tipi sunt pe urmele noastre.

După tonul vocii, Macaire a înțeles că se terminase. Totuși, învățaseră să fie atenți la toate indiciile, lipsa de vigilență putându-i costa scump.

Pe Macaire l-a inundat adrenalina.

— O iei la dreapta, a zis Perez. Eu plec la stânga. Ne-ntâlnim mai târziu în apartament.

— Nu te las singur!

— Acum! a spus ferm Perez. Fă ce-ți spun! Lista e la tine!

S-au despărțit. Macaire a luat-o la dreapta și a urcat pe stradă cu pas grăbit. A observat un taxi oprind lângă bordură pentru a lăsa un client, așa că a urcat imediat. Șoferul a demarat și Macaire a întors capul: Perez dispăruse.

A coborât la Puerta del Sol și s-a amestecat în valul de turiști. A intrat într-un magazin de îmbrăcăminte de unde a ieșit complet schimbat, în cazul în care i se dăduseră semnalmentele. Neștiind ce trebuie să facă, a sunat până la urmă la numărul de urgență. Era prima dată în 12 ani când îl utiliza. A găsit o cabină telefonică aproape de Retiro și a format numărul pe care îl știa pe de rost. I-a spus telefonistei cine era, iar aceasta i l-a dat pe Wagner care i-a anunțat vestea proastă:

— Perez a fost arestat de poliția spaniolă. Nu au nimic împotriva lui, așa că îi vor da drumul. Oricum are pașaport diplomatic.

— Am lista, a anunțat Macaire. E într-adevăr omul nostru.

— Perfect! Arde lista și urmează protocolul. Întoarce-te în apartament și apoi, mâine, la Geneva, conform planului. Nu te speria! Totul va fi bine.

— Foarte bine, a aprobat Macaire.

Înainte de a închide, Wagner i-a spus cu glas aproape amuzat, care nu se potrivea cu gravitatea situației:

— Ei, dacă tot ești la telefon: află c-ai ajuns la ziar. Informație oficială.

— Știu, a răspuns Macaire, aproape iritat de tonul ușor al interlocutorului.

— Bravo!

Comunicarea s-a întrerupt brusc.

Conform ordinelor primite, Macaire s-a întors, luându-și toate precauțiile, în apartament și a ars lista. Regreta teribil că acceptase călătoria aceasta, care trebuia să fie și ultima. Se temea să nu fie prea mult. Avea atâtea de pierdut: soția, viața lui de vis și promovarea care îl aștepta. Într-o săptămână va fi președintele băncii familiale, una dintre cele mai importante bănci private din Elveția. O indiscreție se strecurase în ediția de weekend a publicației *Tribune de Geneve* chiar din ziua aceea. Primise mesaje de felicitare din toată lumea. Numai de la soția lui, Anastasia, care rămăsese în Elveția, nu. Ca de fiecare dată când era vorba despre genul acesta de călătorii, făcea în așa fel încât să nu vină și ea cu el.

* * *

Pe pista aeroportului din Madrid, mașina de poliție a trecut prin fața avionului fără a opri și și-a continuat drumul pe banda de serviciu. Alarmă falsă. Macaire s-a înfundat ușurat în fotoliu. Dintr-odată, avionul s-a zguduit și a început să ruleze încet în direcția pistei de decolare.

Când, câteva minute mai târziu, aparatul s-a ridicat în aer, Macaire, simțindu-se în afara oricărui pericol, a lăsat să-i scape un suspin îndelung. A cerut să i se aducă vodcă și arahide,

apoi a desfăcut exemplarul din *Tribune de Genève* care făcea parte din selecția de ziare oferită la bord. Și-a descoperit fotografia la începutul paginilor economice:

MACAIRE EBEZNER VA FI NUMIT
SÂMBĂTĂ
PREȘEDINTELE BĂNCII EBEZNER

> *Nu mai este nicio îndoială: Macaire Ebezner, 41 de ani, este cel care va prelua frâiele celei mai importante bănci private din Elveția, al cărei unic moștenitor este. Știrea a fost confirmată indirect de către un membru influent al băncii, care dorește să își păstreze anonimatul. „Numai un Ebezner poate conduce Banca Ebezner", a afirmat acesta.*

A mai cerut o vodcă, iar asta l-a dat gata. A ațipit.

Crezuse că a închis ochii doar pentru câteva clipe, dar, când și-a venit în fire, avionul era deja aproape de Geneva. A văzut conturul cizelat al lacului Léman și luminile orașului. Ningea abundent, iar fulgii se răsuceau în aer. Iarna venise mai repede și Elveția se îmbrăcase în alb. Avionul de la Madrid era unul dintre primele care aterizau pe aeroportul din Geneva, după o lungă întrerupere a traficului aerian, cauzată de condițiile climatice.

Era 21:30 când aparatul a atins pista, care tocmai fusese curățată. Odată debarcat, Macaire a traversat rapid tunelurile aeroportului, pe care le știa pe de rost, cu valiza-diplomat în mână. A ieșit din zona de sosire, cu un aer relaxat. Vameșii prin fața cărora trecuse nu-i puseseră nici cea mai mică întrebare.

Cum zăpada perturbase activitatea aeriană în ultima oră, la ieșirea din aeroport un șir lung de

taxiuri își aștepta prea rarii clienți. Macaire s-a urcat în prima mașină. De la volan, șoferul a lăsat imediat jos ziarul pe care tocmai îl citise.

— La Cologny, pe bulevardul Ruth, a indicat Macaire.

Aruncându-i o privire scrutătoare în retrovizor, șoferul l-a întrebat, fluturând exemplarul din *Tribune de Geneve:*

— Dumneavoastră sunteți în ziar, nu?

Macaire a zâmbit, flatat că fusese recunoscut.

— Chiar eu.

— E o mare onoare pentru mine, domnule Ebezner, i-a zis șoferul cu privirea plină de admirație. Nu în fiecare zi transport o vedetă a finanțelor.

Privindu-și figura în oglindă, Macaire nu și-a putut opri un zâmbet larg. Ajunsese la apogeul profesiei sale de bancher. Încordarea de la Madrid era uitată: ieșise din povestea aceea și viitorul se prezenta luminos. Era nerăbdător să apară a doua zi la bancă. Era nerăbdător să vadă ce fețe o să facă toți! Chiar dacă, în fond, ascensiunea la președinție era rezolvată de luni de zile, articolul tot avea să dea naștere la cleveteli. Începând de a doua zi, toată lumea urma să-i lustruiască pantofii. Doar de câteva zile de răbdare mai era nevoie: sâmbătă seara, în timpul Marelui Weekend anual al băncii din Verbier, va fi ales în fruntea prestigioasei instituții.

•

Taxiul a coborât pe strada Servette, a luat-o pe bulevardul Chantepoulet și a trecut podul Mont-Blanc. Malurile lacului Léman sclipeau. Marele Jet de apă, panașul orașului, se ridica maiestuos printre fulgi. Geneva era feerică, între zăpadă și iluminatul de Crăciun. Totul părea atât de calm și atât de armonios!

Mașina a urcat cheiul Général-Guisan, apoi a continuat drumul spre Cologny, una dintre comunele de vază ale Genevei, unde Macaire

locuia împreună cu soția lui, Anastasia, pe o proprietate magnifică, de deasupra lacului Léman.

Chiar în acel moment, în bucătăria familiei Ebezner, Arma, menajera casei, gusta friptura de vițel pe care o gătea cu drag de ore întregi: era perfectă. S-a mai uitat odată cu admirație la articolul din ziar, pe care îl pusese pe blatul de lucru pentru a-i ține companie. Vestea era oficială: Domnu' va fi ales președintele băncii sâmbăta viitoare! Era atât de mândră de el! Nu lucra niciodată în weekend, însă în ajun, imediat ce descoperise articolul la cafeneaua unde obișnuia să se ducă, hotărâse să vină să îl întâmpine la sosirea de la Madrid. Știa că urma să fie singur, fiindcă soția își petrecea weekendurile la o prietenă (doamnei Anastasia nu-i plăcea să stea singură în casa asta mare când bărbatul îi era plecat în călătorii de afaceri). Armei i se părea întristător să nu găsești pe nimeni acasă la întoarcere, pentru a sărbători o asemenea veste extraordinară.

Observând farurile taxiului care intrase pe proprietate, s-a repezit afară pentru a-și întâmpina patronul, fără a mai avea timp să își îmbrace paltonul, în pofida ninsorii care cădea.

— Apăreți în ziar! a strigat mândră, fluturând articolul pe sub nasul lui Macaire care cobora din mașină.

— Arma, s-a mirat acesta, ce faci aici duminica?

— N-am vrut să vă las să vă întoarceți acasă, într-un cămin în care n-ar arde nicio lumină și nici nu ați avea o masă bună.

Bărbatul i-a zâmbit afectuos.

— *Președinte,* deci e oficial! s-a bucurat Arma.

Și-a luat mica valiză pe care șoferul o scosese din portbagaj, după care și-a urmat patronul care a intrat în casă, pe când taxiul pleca. Nici nu apucase bine mașina să treacă de portalul proprietății Ebezner, că un bărbat și-a făcut apariția în lumina farurilor. Șoferul taxiului a oprit și a coborât geamul.

— Am făcut cum mi-ați spus, i s-a adresat bărbatului căruia nu părea să-i pese de zăpada care cădea.

— I-ai arătat articolul? a întrebat acesta.

— Da, v-am urmat ordinele până la virgulă, s-a jurat solemn șoferul, așteptându-și plata. M-am prefăcut că-l recunosc, exact cum mi-ați zis.

Bărbatului i s-a putut citi pe chip satisfacția și i-a dat șoferului un teanc de hârtii de 100 de franci, iar acesta a plecat imediat.

•

În casă, la masa din bucătărie, Macaire era servit de Arma cu o bucată minunată de friptură. Era îngândurat. În primul rând, din cauza Anastasiei. Îi scrisese un mesaj prin care o anunța că ajunsese cu bine la Geneva. Ea îi răspunsese laconic:

Mulțumită că a mers bine călătoria ta.
Bravo pentru articolul din Tribune!
Mă-ntorc mâine, e mai prudent să nu conduc pe zăpada asta.

Recitind mesajul, Macaire s-a întrebat cine pe cine mințea. De partea lui, o mințea de 12 ani. 12 ani în care secretul îi ardea buzele.

Arma l-a smuls din gânduri.

— Sunt atât de bucuroasă pentru dumneavoastră! Când am văzut articolul, mai c-am început să plâng. *Președintele băncii*! La Madrid ați fost pentru serviciu?

— Da, a mințit Macaire.

Părea dus în altă parte și nu-i dădea nici cea mai mică atenție Armei. Până la urmă, aceasta a spălat vasele, înfuriată pe ea însăși. Ce idioată a fost să vină să-l întâmpine în seara asta! Credea că lui îi va face plăcere. Ar fi fost ocazia de a petrece un moment privilegiat împreună. Dar lui nu-i păsa nici cât negru sub unghie. Nu observase nici măcar că se dusese la coafor și își făcuse unghiile cu ojă. Drept care a decis să plece.

— Dacă nu mai aveți nevoie de mine, domnu', eu plec.

— Bineînțeles, poți pleca, Arma, îți mulțumesc pentru cina savuroasă. Fără tine, m-aș fi băgat în pat cu burta goală. Ești o perlă. Apropo, n-ai uitat că am nevoie de tine aici tot weekendul viitor?

— Weekendul viitor? a îngăimat Arma.

— Da, știi că e Marele Weekend al băncii, interzis nevestelor. Mă mustră conștiința că trebuie să o las iar singură pe Anastasia. Două weekenduri la rând, asta e cam mult… Știi cât urăște să rămână singură în casa asta mare. Poți chiar dormi într-una dintre camerele pentru musafiri… asta o va liniști mult.

— Păi, mi-ați dat liber începând de vinerea viitoare, i-a amintit Arma. Așa că mi-am planificat absența până luni.

— Fir-al al dracului, am uitat cu totul! Nu-ți poți anula planurile? Te rog, e foarte important pentru mine să știu că e cineva aici cu Anastasia. Și-apoi, poate că va vrea să-și invite ceva prietene și-ar fi foarte bine să fii aici ca să ai grijă de casă și să gătești. Te voi plăti dublu pentru fiecare oră petrecută aici de vineri până duminică seară.

Nu ar fi acceptat nici pentru tot aurul din lume. Weekendul acela era tare important pentru ea. Dar, cum nu putea să își refuze patronul pentru nimic în lume, a acceptat morocănoasă.

•

După ce Arma a plecat, Macaire s-a închis în cabinetul lui de taină, o mică încăpere de la parter care-i folosea drept birou. A luat un tablou de pe perete (o acuarelă reprezentând Geneva), care ascundea un mic seif a cărui combinație numai el o cunoștea. A scos de acolo un caiet. De câteva săptămâni, se apucase să își noteze secretul. În caz că. Ca să știe totuși cineva. De curând, se simțea urmărit. Supravegheat. Evenimentele de la Madrid păreau a-i da dreptate. De 12 ani își asuma multe

riscuri. Poate că scriind undeva adevărul se va putea dovedi util.

Și-a răsfoit caietul: pe primele pagini se înșiruiau coloane de cifre și sume de bani, de parcă ar fi fost vorba despre un document contabil. Poate or fi bani nedeclarați, s-ar fi putut crede, în cazul în care caietul ar fi căzut în mâini potrivnice. Era o capcană. Paginile următoare păreau goale, deși, în realitate, erau pline de mărturisiri. Pentru mai multă siguranță, Macaire scrisese cu cerneală simpatică. Șmecherie veche de când lumea, dar care mergea de fiecare dată: cu ajutorul unui stilou cu peniță de care cerneala nu se atinsese și căreia îi înmuia vârful într-o soluție pe bază de apă și suc de lămâie, tot ce nota era imediat înghițit de hârtie. Paginile, deși pline, rămâneau albe. Dacă, vreodată, Macaire va dori să își recupereze textul invizibil, îi va fi suficient să așeze paginile în apropierea unei surse de lumină și de căldură și întreaga poveste urma să își facă apariția.

La început, exercițiul se dovedise laborios, dar, prin antrenament, mâna îi ajunsese agilă: chiar fără a-și vedea textul, Macaire scria perfect lizibil. A deschis caietul, reperând ultima pagină de text fiindcă îi îndoise un colț, și și-a înmuiat stiloul în călimara cu suc de lămâie. Fără să observe umbra ascunsă în întuneric, la numai câțiva metri de el: un bărbat îl spiona pe fereastra cabinetului.

Bărbatul a rămas nemișcat, privindu-l pe Macaire mai bine de un ceas. L-a privit scriind, apoi băgând caietul în seiful din spatele tabloului, înainte de a pleca din încăpere, fără îndoială pentru a se culca, fiindcă se făcuse târziu.

După care bărbatul a dispărut în noapte, tăcut și invizibil, strecurându-se afară de pe proprietate după ce a sărit zidul care o înconjura. Zăpada continua să cadă, luându-și asupra ei sarcina de a-i șterge urmele. Ajuns pe bulevardul Ruth, a urcat într-o mașină parcată pe acostament. Nu se vedea țipenie de om. A demarat și a mers câteva minute

până a ajuns suficient de departe, după care s-a oprit pentru a da un telefon.

— S-a-ntors acasă și nu are nicio suspiciune, și-a asigurat interlocutorul. Am făcut în așa fel încât un șofer de taxi să-i vorbească despre articol.

— Bună idee, bravo!

— Cum ați reușit să faceți să apară un asemenea articol? Și-ncă și cu fotografie!

— Am și eu relațiile mele. Bietul de el, mâine o să cadă direct din cer!

•

La un kilometru de acolo, peste puțin timp, luminile reședinței Ebezner s-au stins toate. În patul lui uriaș, Macaire a căzut rapid într-un somn adânc, cu articolul dedicat gloriei lui alături. Niciodată nu se simțise atât de fericit.

Era departe de a-și închipui că necazurile abia începeau.

Capitolul 4

Agitații

Luni, 10 decembrie, cu șase zile înaintea crimei

6:30 dimineața. Trezit din somn de soneria deșteptătorului, Macaire a avut nevoie de câteva clipe pentru a-și da seama că era acasă. Deschizând ochii, mai întâi a tresărit amintindu-și cele petrecute la Madrid. Apoi, dându-și seama că era în siguranță, la el acasă, s-a lăsat învăluit de un sentiment de liniște. Totul se desfășura sub cele mai bune auspicii.

Nu trăsese storurile: pe fereastră, a observat că era încă întuneric și ningea abundent. Nu avea niciun chef să dea piept cu temperaturi glaciale. Bine protejat sub pilotă, s-a decis să își acorde

câteva minute suplimentare de odihnă și a închis ochii.

•

În același moment, pe strada Corraterie, în centrul Genevei, secretara lui, Cristina, trecea pragul impunătorului edificiu al Băncii Ebezner cu obișnuita ei punctualitate. De când se angajase aici, acum șase luni, sosea la muncă în fiecare dimineață la 6:30, oră la care portarii deschideau imobilul. Pe de o parte, pentru a le dovedi șefilor seriozitatea ei, pe de alta, fiindcă asta îi permitea să parcurgă diferitele dosare fără a fi deranjată ori întreruptă pentru alte sarcini.

În ziua aceea, în care ningea, pentru a nu risca să întârzie din cauza străzilor prost deszăpezite, venise pe jos. Încălțată în cizme, cu pantofii în geantă, mersese astfel de la apartamentul ei din Champel, prin orașul adormit.

A trecut prin holul cel mare de la intrarea în bancă, elegantă în mantoul ei cambrat. Portarii, aliniați în spatele recepției, cu toții un pic îndrăgostiți de ea, se minunau să vadă că nimic nu putea întrerupe zelul tinerei angajate pe cât de frumoase, pe atât de devotate.

— Salutări matinale, domnișoară Cristina! au întâmpinat-o într-un glas.

— Bună ziua, domnilor! le-a zâmbit, lăsându-le o pungă de cornuri cumpărate dintr-un magazin de pâine din apropiere.

Impresionați de gest, aceștia nu mai terminau cu mulțumirile.

— Ați văzut ziarul de weekend? a întrebat-o unul dintre ei, băgând în gură jumătate dintr-un corn. Veți fi secretara președintelui!

— Mă bucur pentru domnul Ebezner, a răspuns Cristina. O merită.

Și s-a îndreptat către ascensoare, pentru a ajunge la etajul cinci, acolo unde era departamentul pentru gestionarea patrimoniului. La capătul unui culoar lung, cu pereții tapisați, a ajuns în anticamera care-

i servea drept loc de muncă și care dădea către birourile celor doi patroni: Macaire Ebezner și Lev Levovitch.

Anticamera nu era nici foarte spațioasă, nici foarte practică. Un pupitru lat care bara trecerea, un dulap într-un colț și un fotocopiator impozant. Cristina ceruse să se poată instala aici. În toate celelalte departamente, inclusiv în cel pentru gestionarea patrimoniului, secretarele aveau birouri mari și confortabile. Ea prefera însă să fie în contact direct cu patronii.

La bancă, Cristina ajunsese rapid să fie indispensabilă, muncind din greu și nerefuzând niciodată vreo sarcină. Inteligentă, perspicace, fermecătoare. Mereu bine dispusă, mereu politicoasă. Filtra apelurile telefonice, tria cu atenție corespondența, reușea să țină sub control întâlnirile și agendele celor doi.

Încă din prima ei zi la bancă, Cristina fusese foarte impresionată de Lev Levovitch. Acesta era unul dintre bancherii cei mai admirați din Geneva. Cel mai apreciat pentru modul în care conducea afacerile, dar și cel mai temut. În vârstă de 40 de ani, de o insolentă frumusețe, avea alură de actor și prestanță de rege. Charismatic, talentat în toate, vorbind curent 10 limbi, era de o perfecțiune agasantă, nelăsând pe nimeni indiferent și trezind toate dorințele. Își cunoștea dosarele în detaliu. Înțelegea piețele ca nimeni altul și știa să le anticipeze mișcările. Chiar și când bursele se prăbușeau, clienții lui câștigau bani.

Una dintre caracteristicile lui Levovitch era aceea că nu venea din cercul interior: nu provenea din vreo familie de patrician genevez. Plecat de la nimic, muncise din greu pentru a ajunge aici, ceea ce îi adusese respectul personajelor importante dintre care acum făcea parte, dar și simpatia funcționarilor mărunți care se regăseau în modestia originii lui.

În același timp discret și știind să păstreze secretele, cultivând misterul, nu se lăuda niciodată cu ceea ce făcea, lăsând să vorbească pentru el faptele relatate de jurnaliști… și de bârfitori. Era consilierul celor mai bogate personaje, în relații intime cu puternicii zilei, prietenul președinților, dar, neuitând de unde venise, se arăta mereu disponibil pentru cei ajunși în nevoie, gata să-i ajute pe cei lipsiți de mijloace și generos cu cei în dificultate.

La Geneva era cel despre care vorbea toată lumea, pe care toți își doreau să-l frecventeze. În pofida acestor lucruri, era un om singuratic și fără prieteni. Locuia într-un apartament imens închiriat cu anul, aflat la etajul cinci al luxosului hotel genevez Bergues, situat pe malul lacului Léman. Nu se știa nimic despre viața lui privată, nu se știa să aibă prieteni, unicul lui confident fiind șoferul și majordomul personal, Alfred Agostinelli, om de o discreție absolută. Celibatar râvnit, numele lui era pe buzele tuturor tinerelor din înalta societate genevează, iar marile familii europene sperau ca el să pună ochii pe vreuna dintre fetele lor. Numai că Levovitch părea cu totul detașat de astfel de lucruri. Inima îi era o fortăreață de necucerit: se spunea că nu se îndrăgostise niciodată de cineva.

•

Lev Levovitch sosea în fiecare dimineață la birou la ora 7 fix. Dar, în ziua aceea, se făcuse 7:40 și nu apăruse nimeni. Și totuși, Lev locuia la doar 10 minute de mers pe jos de bancă: nu zăpada putea fi cauza unei asemenea întârzieri. Străduindu-se să găsească explicația corectă a întârzierii, Cristina a presupus existența unei eventuale întâlniri în afara băncii. Consultând agenda patronului, a constatat că pagina cu ziua curentă era goală până în dreptul orei 16, unde chiar el notase – îi recunoștea scrisul – câteva cuvinte enigmatice, cu litere mari: ÎNTÂLNIRE FOARTE IMPORTANTĂ. Cristina s-a mirat: în

general, numai ea îi nota întâlnirile. Or, însemnarea aceasta fusese adăugată în ultimul minut. Cristina era intrigată: ce să fi însemnat toată povestea asta?

Dintr-odată, a auzit un glas pe coridor. Știa că etajul, la ora aceea, era întotdeauna gol. A ciulit urechile, apoi, pentru a auzi mai bine, a înaintat în vârful picioarelor pe coridor. L-a zărit, în casa scărilor, pe Sinior Tarnogol, unul dintre membrii Consiliului Băncii, care urca pe scări până la biroul lui de la etajul șase și era evident că se oprise să-și mai tragă sufletul. Vorbea la telefon, lăsând să-i scape câteva destăinuiri, convins că, fiind atât de devreme, era la adăpost de urechi indiscrete.

Cum Cristina rămânea, pentru el, invizibilă, aceasta i-a ascultat conversația.

Și a rămas siderată.

Vestea avea efectul unei bombe.

Capitolul 5

Sfârșitul vacanței

La redacția cotidianului *Nouvelliste,* Scarlett imprimase toate articolele consacrate crimei de la camera 622. Descoperise astfel că omorul nu fusese niciodată elucidat. În mașina care ne aducea la Verbier, nu avea decât o idee în minte: să mă convingă să scriu un roman cu acest subiect.

— Domnule scriitor, în hotelul acesta a avut loc o crimă! Ce nebunie! Deja îți poți închipui atmosfera discretă, toți clienții suspecți, polițistul care interoghează martorii chiar la locul faptei.

— Ei, Scarlett, ce vreți să faceți? Să redeschideți o anchetă? Să rezolvați un caz pe care până și poliția l-a ratat?

— Exact! Sunteți mai bun decât un polițist, sunteți scriitor! Vom întreprinde împreună ancheta și veți scrie un roman!

— N-am să scriu un roman despre acest caz, am prevenit-o de la bun început.

— Haideți, domnule scriitor… Sunt sigură că Bernard ar fi vrut să scrieți un roman legat de acest fapt divers.

— Nu, viitorul meu roman nu va fi o poveste polițistă fără nicio valoare!

— Nu fiți ursuz! Avem totuși un roman în roman: cum ne-am dat noi seama că a fost modificat numărul camerei 622 după ce a fost comisă o crimă. Chiar nu sunteți curios să înțelegeți de ce ne-a mințit aseară portarul?

— Nici măcar atât.

— Vă rog! Și-apoi, am să vă ajut.

— Să mă ajutați? Doar nu ați scris niciodată o carte.

— Voi fi asistenta dumneavoastră.

— Am deja una și, credeți-mă, n-ați vrea să-i semănați.

— Atunci, de acum veți avea două asistente.

— S-ar presupune că sunt în vacanță și mă odihnesc.

— Vă veți odihni destul când veți muri.

— Oricum, nu sunt disponibil. Am deja niște lucruri de făcut.

— A, da? Care-ar fi acestea?

— După-amiază, de exemplu, am rezervat o ședință de masaj, după care voi merge la spa pentru a plonja într-o baie cu hidromasaj și a intra într-o stare de relaxare absolută.

— Aveți dreptate, domnule scriitor! Simțiți-vă bine, recăpătați-vă forțele! Cu cât sunteți mai destins, cu atât mai bună va fi cartea! Spuneți-mi numai ce am de făcut pentru a vă ajuta.

După ce am lăsat să treacă un moment lung de tăcere, am sfârșit prin a spune:

— Trebuie să găsiți elementele care să ne permită să o luăm pe firul acestei întâmplări.

Chipul lui Scarlett s-a luminat:

— Ceea ce înseamnă că acceptați!

Am zâmbit. Bineînțeles că acceptam, măcar și pentru a petrece puțin timp cu ea.

•

În acea după-amiază, în timp ce Scarlett a adunat materialele pentru anchetă, am profitat îndelung de serviciile balneoterapeutice ale hotelului. Întors în apartament, am descoperit că Scarlett pusese stăpânire pe el. Tapiseria de pe perete era acoperită cu toate articolele pe care le găsise, privitoare la respectivul caz.

— Cum ați intrat? am întrebat-o.

— Am cerut la recepție să mi se deschidă ușa.

— Și-au făcut-o?

— Am spus că sunt asistenta dumneavoastră. Asistenta marelui scriitor, vă-nchipuiți cum sună: imediat au început să freamăte! mai bine veniți să vedeți ce-am găsit!

M-am așezat într-unul dintre fotolii, iar ea a îndreptat degetul către o foaie de hârtie pe care scrisese: *BANCA EBEZNER.*

— Cunoașteți Banca Ebezner din Geneva? m-a întrebat Scarlett.

— Da, evident, e una dintre cele mai importante bănci private din Elveția. Are sediul în strada Corraterie.

— Vă spune ceva numele Macaire Ebezner?

— Nu, dar îmi imaginez că un asemenea nume trebuie să aibă legătură cu banca.

— Bravo, Sherlock Holmes!

Mi-a întins un articol din *Tribune de Geneve,* datat cu opt zile înainte de crimă, de care dăduse grație internetului. Am citit titlul:

MACAIRE EBEZNER VA FI NUMIT SÂMBĂTĂ
PREȘEDINTELE BĂNCII EBEZNER

— Macaire Ebezner se presupunea că va deveni președintele băncii, mi-a explicat Scarlett. Trebuia să-i urmeze tatălui său, Abel Ebezner, decedat cu un an mai înainte. Însă, contrar a ceea ce spune articolul – nu trebuie niciodată să ai încredere în presă –, numirea nu a fost deloc un fapt împlinit.

— De unde știți?

— Nu a fost simplu. Dar, până la urmă, am reușit să dau de portarul de aseară și mi-a explicat că, în cazul în care clienții întreabă, direcția a dat consemnul să se inventeze povestea cu eroarea de numerotare a camerelor. Nu dă bine faptul că în hotel a avut loc o crimă. Am cerut să vorbesc cu directorul, dar, ca din întâmplare, zilele acestea lipsește. Nu cred că simte cine știe ce nevoie să-și bage cineva nasul. În sfârșit, pe scurt, portarul era deja angajat al hotelului în momentul crimei. La început a spus că nu-și amintește de nimic, apoi câteva bancnote i-au tratat cu succes amnezia. Așa că mi-a povestit cum, la vremea respectivă, Macaire Ebezner avea un concurent foarte serios în persoana lui Lev Levovitch, un alt bancher, un tip destul de strălucit, cunoscut la hotel, care fusese mâna dreaptă a lui Abel Ebezner.

— Tatăl lui Macaire Ebezner, da?

— Exact, a confirmat Scarlett. Portarul prinsese niște mărturisiri ale directorului de atunci al hotelului, Edmond Rose, care, după toate aparențele, era foarte apropiat de acest Lev Levovitch. În weekendul crimei, la Palace fusese o agitație neobișnuită.

— Stați un pic, Scarlett, am întrerupt-o, nu reușesc să vă mai urmăresc. Care este legătura între Palace de Verbier și bancă?

— Marele Weekend.

— *Marele Weekend*? Asta ce mai e?

— Marele Weekend a fost o tradiție a Băncii Ebezner decenii la rând. Era vorba despre o ieșire anuală a angajaților instituției. În fiecare an, în decembrie, toți funcționarii băncii erau invitați să

petreacă două zile la Verbier. Toată lumea era cazată aici, la Palace de Verbier. Zilele erau libere, pentru schiat, plimbări sau *curling.* Sâmbătă seara, dineul de gală avea loc în sala de bal a hotelului. Era momentul solemn, în timpul căruia se trecea la marile anunțuri oficiale ale băncii, precum promovările interne, trecerea puterii în mâinile altei persoane sau ieșirile la pensie.

— Așadar, weekendul crimei a fost unul dintre aceste faimoase Mari Weekenduri ale băncii?

— Da. Și nu unul oarecare! Uitați-vă!

Scarlett mi-a arătat un alt articol din *Tribune de Genève.* Acesta era datat cu aproape un an înainte de crimă și era consacrat funeraliilor lui Abel Ebezner, la început de ianuarie, care avuseseră loc la Catedrala Sfântul Petru din Geneva. În fotografie, puteau fi văzuți trei bărbați descriși ca membri ai Consiliului Băncii: Jean-Bénédict Hansen, Horace Hansen și Sinior Tarnogol.

— Consiliul Băncii? Asta ce mai e? am întrebat, observând că Scarlett notase cuvintele pe o hârtie prinsă pe perete, de parcă ar fi fost vorba despre un element important.

Pe buzele tinerei a înflorit un surâs victorios:

— Mi-am pus și eu aceeași întrebare. Și, ca atare, am făcut câteva cercetări. La vremea respectivă, piramida ierarhică a băncii era constituită astfel: la bază, simplii funcționari, deasupra cărora se găseau șefii de serviciu, deasupra cărora se aflau oamenii de încredere ai puterii, deasupra cărora erau directorii adjuncți, deasupra cărora se găseau directorii și, deasupra acestora, la vârf, mica lor lume era dominată de Consiliul Băncii, alcătuit din patru persoane: doi membri simpli, un vicepreședinte și un președinte. Conform articolului din *Tribune de Geneve,* președinția Băncii Ebezner s-a transmis întotdeauna din tată-n fiu. Ceea ce înseamnă că președinții și vicepreședinții Consiliului au fost

mereu un tată și un fiu Ebezner, succedându-se generație după generație.

— Deci, logic, Macaire Ebezner urma să fie numit președinte în locul tatălui său.

— Logic. Numai că, priviți fotografia articolului consacrat înmormântării lui Abel Ebezner, în care îi vedem pe ceilalți trei membri ai Consiliului Băncii: Macaire Ebezner nu e printre ei.

— De ce?

— Nu știu. Însă, conform a ceea ce am găsit pe internet, înaintea morții, Abel Ebezner schimbase regulile. Însărcinase Consiliul să aleagă succesorul, dându-i circa un an de răgaz pentru a face alegerea. Anunțarea noului președinte trebuia deci să aibă loc în cursul Marelui Weekend de după decesul lui, adică în weekendul crimei.

Capitolul 6

Cursa pentru președinție

În cursul lunii de dinaintea crimei, succesiunea la președinția Băncii Ebezner constituise o mică saga care pasionase Geneva.

Totul începuse în ianuarie, în primele zile ale anului, când Abel Ebezner, emblematicul președinte al băncii în ultimii 15 ani, murise la o vârstă respectabilă, învins de un cancer. La anunțarea decesului, toată lumea considerase că președinția îi revenea de drept lui Macaire, fiul unic al lui Abel. De la înființarea, cu 300 de ani mai înainte, a băncii de familie, bancherii Ebezner își transmiseseră frâiele afacerii din tată-n fiu. „Numai un Ebezner poate conduce Banca Ebezner”, repetau și angajații, și clienții, de parcă ar fi fost vorba despre un gir de o extraordinară calitate. Iată însă că, înainte de a muri, Abel Ebezner specificase în testament ca tradiția filiației

să fie îngropată odată cu el, iar viitorul președinte al foarte prestigioasei bănci să fie desemnat nu pe baza numelui, ci a meritelor.

Cu avizul unui notar, Ebezner-tatăl prevăzuse totul până în detaliu. Modul de alegere a președintelui băncii trebuia să urmeze trei reguli: 1) celor trei membri rămași ai Consiliului Băncii le revenea sarcina de a-l numi pe cel care urma să devină al patrulea membru și, mai ales, președintele, 2) Consiliul nu-l putea alege pe unul dintre cei trei, așa că trebuia să coopteze un nou membru și, în fine, 3) decizia, pentru a evita orice grabă, nu avea să fie anunțată decât în timpul tradiționalului Mare Weekend de sfârșit de an, noul președinte preluându-și funcția la 1 ianuarie anul următor.

În cadrul băncii, ultima dorință a lui Abel Ebezner a avut efectul unui trăsnet. Departe de a o destabiliza, a electrizat-o. De la portari la directori, cu toții au avut dintr-odată senzația că au șansa de a ajunge la funcția supremă. Funcționarii și-au sporit zelul la toate nivelurile, spre a atrage bunăvoința membrilor Consiliului. Banca nu mai fusese niciodată atât de productivă: nimeni nu mai solicita nici cel mai mic concediu de boală și cea mai mare parte a personalului a renunțat la vacantă.

Frenezia din jurul succesiunii a fost de o asemenea amploare, încât s-a propagat în tot orașul. Banca Ebezner era una dintre instituțiile importante ale Genevei, iar președintele ei figura printre personalitățile cu cea mai mare vizibilitate. Faptul că, pentru întâia oară, succesiunea la președinție nu mai era ereditară pasiona pe toată lumea.

Pe măsură ce treceau săptămânile, efervescența creștea. Până la urmă a sosit și luna decembrie. Toți ardeau de nerăbdare să afle cine li se va alătura lui Jean-Bénédict Hansen, Horace Hansen

și Sinior Tarnogol în cadrul Consiliului și cine va conduce destinul Băncii Ebezner.

Astfel că, în acel 10 decembrie, când, la ora 10:30, Macaire Ebezner și-a făcut în sfârșit apariția pe trotuarul de pe strada Corraterie, exulta văzând edificiul impunător al băncii ridicându-se în fața lui. Contempla cu mândrie fațada:

Banca Ebezner & Fiii, din 1702

Urma să intre ca o vedetă. Știa. În următoarele zile avea să fie subiectul tuturor conversațiilor și al întregii atenții. Era mai ales necesar să nu i se înfierbânte mintea și să afișeze o mină modestă. Trebuia să își repete că, înainte de ziua de sâmbătă, orice opțiune era încă posibilă pentru Consiliu. Evident, nu trebuia să spună că știa de multă vreme că sigur el urma să fie președintele. Ardea de nerăbdare să vină odată ziua de sâmbătă. Numai șase zilișoare până când totul avea să fie oficial. Trebuia să se arate răbdător.

A mai admirat o dată frontispiciul băncii și a tras adânc în plămâni aerul tonifiant al dimineții de iarnă. Soarele făcea să scânteieze stratul de zăpadă, iar cerul era de acum de un azuriu strălucitor.

Îi părea rău că nu se dăduse jos din pat imediat ce se trezise: gândindu-se să mai închidă ochii pentru câteva clipe, căzuse la loc într-un somn adânc. Fiindcă toată lumea îl aștepta, toată lumea avea să-i observe sosirea cu întârziere. Nu era demn de un viitor președinte al celei mai importante bănci private din Elveția să ajungă la serviciu la o asemenea oră. Oricum nu venea el prea devreme, dar acum era prea de tot! De data aceasta va invoca scuza zăpezii, dar, în noul an, e hotărât: imediat ce va fi ales oficial, va veni în fiecare dimineață printre primii la bancă.

Trecând de ușa grea de la intrare, toată numai profile aurite și arabescuri, Macaire Ebezner a

păşit cu un aer important în marele hol de la recepţie. Şi a simţit imediat toate privirile aţintite asupra lui. Din spatele recepţiei, portarii l-au salutat pe un ton respectuos. „Salutări matinale, domnule Ebezner!”, a repetat corala de mici dimensiuni, înclinând uşor capetele.

Macaire a realizat pe loc că privirile li se schimbaseră. Şi dintr-odată s-a simţit mai important decât un papă. Toţi cei pe care-i întâlnea îl felicitau, îi adresau saluturi slugarnice şi îi făceau complice cu ochiul. În curând va fi şeful tuturor acestor oameni, aşa că deja avea dreptul la linguşiri. Cei mai servili i-au spus chiar „Bună ziua, domnule preşedinte”.

A luat ascensorul cu un ciorchine de lingăi care se contorsionau în faţa lui. *Numai lachei!* şi-a zis contemplându-le convulsiile de parcă ar fi fost atinşi de Coreea lui Huntington. Dar, nu era el vreun fraier: unii dintre aceşti adulatori schimbaseră tabăra în ultimul minut, fiindcă la început îşi închipuiseră că va fi dat la o parte de Consiliu. Era conştient că nu întotdeauna fusese luat în serios, mai ales în anul din urmă, din cauza deciziei luate de tatăl lui chiar înainte să moară. Voinţa lui *daddy* ca preşedintele să fie ales de Consiliul Băncii în loc să fie numit în mod direct mai întâi îl amărâse. Ar fi preferat ca tatăl lui să facă la fel ca toţi predecesorii, de 300 de ani încoace, şi pur şi simplu să-i treacă lui dreptul de a fi lumina călăuzitoare. Păi, cum?! Alta e să fii şef pe loc, fără să fii nevoit să suporţi formalităţile de alegere. Până la urmă însă, a înţeles fundamentarea ultimei dorinţe paterne: pentru ca el să aibă o legitimitate mult mai serioasă. Urma să fie numit preşedinte pentru talentul, nu pentru numele lui. Astfel, va deveni o persoană şi mai importantă. Se gândise bine tatăl lui.

Ajungând la etajul cinci, Macaire a intrat umflându-se-n pene în anticamera secretarei. Ce

sărbătorește îl va întâmpina! Cristina însă l-a primit cu un aer catastrofic.

— Domnule Ebezner, iată-vă în sfârșit! a strigat aceasta.

— Ce s-a-ntâmplat, Cristina? a întrebat-o glumeț Macaire. S-ar zice c-ai văzut o fantomă.

— Nu știu cum să vă anunț…

— Ce să mă anunți? a continuat Macaire tot numai zâmbet. Dacă e vorba despre propunerea de a fi numit președinte al băncii, ziarul de weekend și-a luat el sarcina de a mă informa.

Macaire a surâs amuzat și a intrat în biroul lui, scăpând de paltonul gros, de iarnă. Cristina l-a urmat și, cum rămăsese ca împietrită, bărbatul s-a încruntat:

— Mă îngrijorezi, Cristina. Ești palidă. Sper că nu ai probleme cu sănătatea.

După o ezitare, secretara i-a spus:

— Domnule Ebezner, nu dumneavoastră veți fi ales președintele băncii.

— Ce tot spui? N-ai citit ziarul de weekend?

— Articolul e un fals! a țipat Cristina. Președinte va fi ales Lev Levovitch!

Ultimele cuvinte au pocnit ca un foc de armă. Macaire a rămas o clipă ametit.

— Ce tot vorbești?

— Levovitch va fi ales președinte, a repetat secretara. Serios, îmi pare rău.

— Mizerabilul! a murmurat Macaire.

A dat să se repeadă în biroul lui Levovitch pentru a-i cere explicații, dar Cristina i-a tăiat elanul.

— Domnul Levovitch nu s-a prezentat la bancă în această dimineață. Am încercat prin toate mijloacele să-l contactez, dar fără succes. Sunt foarte îngrijorată, trebuie neapărat să stau de vorbă cu el. Știți unde se află?

Regăsindu-și stăpânirea de sine, Macaire și-a luat o mină detașată:

— Nu e cazul să ne facem griji din cauza bietului Levovitch. Nici nu se pune problema să ajungă președintele băncii. Ce te-a apucat să umbli cu zvonuri de-astea idioate? Știu cine e sursa ziarului, închipuie-ți: este vorba despre un membru al Consiliului de care sunt foarte apropiat și care m-a asigurat de luni de zile că…

— Vărul dumneavoastră, Jean-Bénédict Hansen? l-a întrerupt Cristina.

— Poftim? s-a enervat Macaire care detesta să fie întrerupt de funcționarii mărunți.

— Membrul Consiliului de care sunteți apropiat este domnul Hansen, da? a întrebat Cristina.

— Da, Jean-Béné, a confirmat Macaire. E vreo problemă?

— De dimineață l-am auzit pe domnul Tarnogol care vorbea la telefon cu domnul Hansen. Îi spunea că mai ales dumneavoastră nu trebuie să fiți ales, fiindcă asta ar merge în întâmpinarea dorinței tatălui dumneavoastră. Din cauza a ceea ce s-a întâmplat acum 15 ani la Verbier. Spunea că tatăl dumneavoastră nu v-a iertat-o niciodată, că, dacă ar fi vrut să fiți ales președinte, v-ar fi numit el direct. Din câte am înțeles din discuție, Consiliul s-a reunit vineri și i-a acordat votul lui Levovitch.

— Nu, nu, nu, a reacționat Macaire, Jean-Béné nu mi-ar face niciodată așa ceva!

— Asta mi-am spus și eu, a acceptat Cristina. Și-atunci m-am dus să-l aștept pe domnul Hansen în fața biroului său pentru a-l întreba direct și, din păcate, auzisem bine. Serios, îmi pare rău, domnule Ebezner. Mi se pare îngrozitor de nedrept.

Refuzând să creadă că poate fi adevărat, Macaire s-a repezit la etajul de deasupra pentru a-și întreba personal vărul, pe Jean-Bénédict.

•

Birourile membrilor Consiliului erau toate situate la etajul șase al băncii. La capătul unui culoar impresionant, urmau la rând cele patru uși.

Mai întâi era biroul președintelui (vacant, după moartea lui Abel Ebezner). Apoi cel al vicepreședintelui, care ar fi trebuit să îi aparțină lui Macaire Ebezner de 15 ani, dar care, după evenimentele petrecute acum un deceniu și jumătate, era ocupat de Sinior Tarnogol, un om din umbră, misterios, care cea mai mare parte a timpului era în călătorie între Elveția și Europa de Est. Mai departe se aflau birourile celorlalți doi membri ai Consiliului: respectiv al lui Horace Hansen, unul dintre verii mai tineri ai familiei Ebezner, și al fiului său, Jean-Bénédict Hansen, un bărbat de vreo 40 de ani, la fel ca Macaire.

Jean-Bénédict Hansen se învârtea prin birou, uitându-se țintă la ușă, înspăimântat de sosirea furioasă a vărului Macaire, de care tocmai îl anunțase Cristina.

— Javra aia mică de-și bagă nasul peste tot! a înjurat Jean-Bénédict cu voce tare.

Cu două ceasuri mai devreme, când ajunsese la bancă, o găsise la el în birou. Imediat ce îl văzuse, îi sărise în cap.

— E-adevărat? îl întrebase. Nu-l veți alege pe domnul Ebezner ca președinte?

Jean-Bénédict se făcuse alb ca varul.

— De unde știi? se bâlbâise. Zău, Cristina, chiar ai ajuns să spionezi Consiliul? E inacceptabil!

— Nu fiți ridicol, se apărase aceasta. Mai bine i-ați spune domnului Tarnogol să fie un pic mai discret dacă nu vreți să vă afle toată lumea secretele. Cum de i-ați putut face așa ceva vărului dumneavoastră?

— Nu te privește, repetase sec Jean-Bénédict. Cred că-ți depășești cu totul atribuțiile. Te rog, deci, să fii discretă și să nu-i spui lui Macaire.

— Vreți să nu spun nimic? Să-l las să afle sâmbătă seara vestea, în fața tuturor angajaților băncii? Ce umilire pentru el!

— E ceva mult mai complicat de-atât.

— Mă rog, nu mă pot preface că nu s-a întâmplat nimic!

— Nu ai niciun motiv să-i spui, orice-ar fi! O iei razna de dragul lui și ieși cu totul din cadrul profesional! Așa că, te rog, Cristina, ține-ți gura! Altfel, crede-mă, vor fi urmări serioase pentru tine.

— Face fiecare ce crede de cuviință! conchisese Cristina.

Și a plecat cu un aer sfidător, urmărită de privirea lui otrăvită până când a ajuns la ascensor. Hotărât lucru, era regina persoanelor sâcâitoare. Cât de rău îi părea că o angajase! Și asta numai pentru a se dovedi serviabil. La început, îi găsise un post pe măsura ei. După care îl rugase să fie mutată în anticameră, pretextând că nu își putea face treaba corect dacă împărțea același birou cu celelalte secretare. Iar el care admisese totul pentru a se dovedi conciliant, uite cum era răsplătit.

•

Ușa biroului lui Jean-Bénédict s-a deschis dintr-odată, brutal, și Macaire și-a făcut apariția:

— Jean-Béné, spune-mi că nu este adevărat! Spune-mi că nu pe Levovitch îl va alege Consiliul președinte al băncii!

— Zău că-mi pare rău, a răspuns Jean-Bénédict uitându-se-n tavan.

O tăcere de gheață a inundat încăperea. Șocat, Macaire s-a lăsat să cadă într-un fotoliu și a închis ochii, ca pentru a se rupe de realitatea insuportabilă. Fusese înlăturat de la conducerea băncii familiei sale! Ce rușine! Ce umilință! Ce *t t* va spune lumea? Ce va spune nevasta lui? Dacă până azi fusese un personaj important în Geneva, aceasta se întâmpla în calitatea lui de moștenitor al Băncii Ebezner. Dar, de acum, îndepărtat de propriul tată, îndepărtat de egalii lui, va fi de râsul întregului oraș. Lumea lui se prăbușea. Nu va mai avea parte nici de onoruri, nici de ploconeli. S-a gândit la marea sală de Consiliu, Sfântul Sfinților, unde își închipuise că portretul lui va trona alături

de al străbunului său, Antiochus Ebezner. Și s-a întrebat ce ar fi crezut Antiochus Ebezner despre această poveste.

•

Antiochus Ebezner înființase Banca Ebezner la Geneva, în 1702. Pentru a reuși, apelase la finanțare din partea ramurii mai tinere a familiei, Hansen, niște veri înfiorători și zgârciți ca niște șobolani, care fugiseră din Franța în Elveția după Noaptea Sfântului Bartolomeu și care, după părerea familiei Ebezner, mai bine ar fi fost masacrați, fiindcă, în locul unui simplu împrumut, ceruseră drept de participare în conducerea băncii în schimbul banilor.

Prin urmare, Antiochus nu a avut de ales și a cedat o cotă-parte vărului Hansen, păstrându-și totuși pachetul majoritar. Dar, neavând încredere în acesta și pentru a preveni un puci în sânul propriei bănci, Antiochus a hotărât să înființeze Consiliul proprietarilor și a cedat aproape jumătate fiului său Melchior, pentru a-l numi legitim vicepreședinte, în așa fel încât să-l poată forma și să-i permită, după moartea lui, să preia frâiele instituției. Deși oricum minoritar, însă pentru a evita să se trezească în situația de doi contra unu, vărul Wilfried a cerut să poată face și el același lucru, cedând jumătate din participație fiului său mai mare, care a intrat astfel, la rândul său, în Consiliu.

După care, pentru a pune capăt războiului intern care începea să dăuneze reputației băncii, Antiochus și Wilfried au convenit ca forul Consiliului Băncii să fie alcătuit doar din patru membri care să dețină întregul capital: doi Ebezner (tatăl și fiul), care constituiau majoritatea; doi Hansen care rămâneau minoritari, vărsământul unor dividende copioase compensându-le statutul subaltern. Ceea ce a permis familiei Ebezner să păstreze controlul total asupra băncii, cedându-și cota-parte din tată-n fiu și din generație în

generație, în timp ce linia Hansen, considerată ca o ramură inferioară a familiei, a fost condamnată să rămână în planul doi.

Timp de 10 generații, minunata fertilitate familială le-a permis Ebeznerilor să nu-și vadă întrerupt rulajul instaurat de Antiochus în 1702, fiecare președinte având cel puțin un descendent de sex masculin (patriarhatul obligă). Și așa au mers lucrurile până la venirea lui Auguste, bunicul lui Macaire, care, odată ajuns președinte al băncii, a lăsat liber postul de vicepreședinte, preluat de fiul lui, Abel, tatăl lui Macaire. Și, atunci când bunicul Auguste a decedat, în mod natural Abel i-a oferit postul de vicepreședinte al Consiliului unicului său băiat, Macaire, pe atunci în vârstă de 26 de ani.

Evenimentul se produsese în urmă cu 15 ani, dar Macaire și-l amintea de parcă s-ar fi petrecut ieri. La vremea aceea, tradiționalul Mare Weekend anual de la Palace de Verbier avea deja loc de multă vreme și, cu acea ocazie, în timpul balului de sâmbătă seara care constituia apogeul manifestării, primise în fața întregii lumi, din mâna tatălui său, partea de acțiuni care îi revenea, propulsându-l, conform regulii stabilite de 300 de ani de Antiochus Ebezner și Wilfried Hansen, în postul de vicepreședinte al Consiliului.

Numai că Macaire Ebezner nu a avut niciodată ocazia să își ocupe locul în Consiliu din cauza stupidei idei, bazate pe o rațiune pe care nimeni nu o înțelesese vreodată, de a-și ceda acțiunile unui anume Sinior Tarnogol, un om de afaceri lipsit de scrupule, originar din Sankt Petersburg, care dorea să investească bani în Elveția. Aflând vestea, Abel Ebezner făcuse bineînțeles tot posibilul pentru a recupera acțiunile fiului său. Făcuse la început apel la justiție, fără succes, vânzarea dovedindu-se valabilă. După care încercase să negocieze, fiind gata să ofere o sumă astronomică pentru a-și recupera acțiunile prețioase, însă Sinior Tarnogol

refuzase. Și astfel ajunsese membru al Consiliului în locul lui Macaire, ba chiar și vicepreședinte, răsturnând astfel ordinea stabilită de 300 de ani de Antiochus Ebezner care se gândise la toate posibilitățile pentru a asigura perenitatea numelui său în cadrul băncii, mai puțin la aceea ca un Ebezner să își vândă într-o zi partea sa de acțiuni.

Vocea vărului Jean-Bénédict l-a întors pe Macaire la trista realitate.

— Levovitch e cel mai indicat să conducă banca, a zis acesta. Trebuie să luăm notă de un fapt evident: rezultatele lui sunt excepționale, iar clienții îl venerează.

— Am avut un an prost, așa e, a acceptat Macaire, dar știi foarte bine de ce: moartea tatei în ianuarie, decizia lui de a nu mă numi direct ca succesor…

— Sau decizia lui de a nu te numi sub nicio formă, a supralicitat Jean-Bénédict.

— Ce vrei să spui?

— Cred că tatăl tău nu te-a iertat niciodată pentru ce ai făcut acum 15 ani. Chiar așa, ce-ai avut în cap în ziua aia?

— Nu contează, tot n-ai înțelege.

— O să-mi spui totuși cândva? Oricum, îți dai seama ce-ai făcut? Ai făcut zob pactul familiei Ebezner și ți-ai cedat acțiunile!

— Iar tu m-ai mințit tot anul ăsta, l-a acuzat Macaire, afirmând că voi fi ales președinte de către Consiliu. Totul pentru ca, până la urmă, să-mi înfigi cuțitu-n spate! Credeam că suntem prieteni!

— Nu te-am trădat, Macaire! l-a asigurat Jean-Bénédict. Și nu te-am mințit! Fără glumă, ești vărul și prietenul meu! Încă din luna ianuarie, Consiliul a hotărât că tu vei fi cel ce va urma tatălui tău. Eram cu toții de acord. Nu exista nicio umbră de îndoială că tu urma să fii președintele. Nu doar din voința de a menține tradiția, dar și pentru a transmite un semnal de stabilitate clienților. Numai că, Macaire, se-ntâmplă că

rezultatele tale nu au încetat să fie tot mai slabe. Întregul an. Personal, am făcut totul pentru a te ajuta, te-am apărat din răsputeri! În iunie, când Consiliul s-a arătat îngrijorat de proastele tale rezultate intermediare, ți-am angajat o asistentă în plus, numai pentru tine!

— O asistentă pentru Levovitch și pentru mine! a nuanțat Macaire.

— Mă rog, știai că era angajată numai pentru tine, pentru a te ajuta să urci din nou. Pentru a evita să fii umilit, am pretextat că era o forță suplimentară pentru Lev și pentru tine, ținând cont de numărul crescut al clienților.

— Însă Levovitch o folosește cel mai mult!

— Ești un idiot! s-a enervat Jean-Bénédict. Nu știi să-ți administrezi resursele, încă un motiv pentru care nu ți se poate încredința o bancă!

Brusca schimbare de ton a lui Jean-Bénédict l-a zguduit pe Macaire. Așa că a răspuns cu glas gâtuit:

— Săptămâna trecută, după ședința Consiliului, m-ai asigurat că eu voi fi președinte.

— Miercuri, într-adevăr, tu erai alegerea Consiliului, a confirmat Jean-Bénédict, nu am bătut câmpii.

— Și-atunci, ce s-a-ntâmplat?

— Vineri dimineață, Sinior Tarnogol a cerut să se vadă cu tata și cu mine. „E urgent”, ne-a spus. Și ne-a arătat un întreg dosar care te privea.

— Un dosar? Și ce era în el?

— Rezultatele tale anuale: o catastrofă. Și scrisori de la clienți nemulțumiți. Macaire, ai numeroși clienți care fie și-au schimbat gestionarul, fie banca! Or, de asta nu știam nimic.

— Ascultă, Jean-Béné, am dat-o-n bară, am avut un an prost, așa e. Dar până acum am avut un parcurs ireproșabil! Am cel mai amplu pachet, în sensul consilierii de gestiune, din această bancă.

— Levovitch și cu tine aveți cel mai amplu pachet, în sensul consilierii de gestiune din

întreaga bancă, a precizat Jean-Bénédict. Însă nici în cei mai buni ani ai tăi nu ai ajuns la nivelul lui Levovitch. Pe scurt, Tarnogol ne-a arătat cifrele și ne-a explicat că a reflectat cu atenție și a ajuns la concluzia că suntem pe cale de a comite o greșeală gravă dorind să te numim președinte cu orice preț, deși toți parametrii sunt în roșu. A adăugat că am fost cu toții de acord asupra ta din respect pentru tradiție, dar fără a ne gândi la interesul băncii. În acest sens, a subliniat că, dacă tatăl tău a decis să nu-ți încredințeze conducerea băncii, înseamnă că a avut un motiv serios. Iată de ce trebuie să-l alegem pe Lev Levovitch președinte.

— Și nu m-ai apărat?

— Sigur că te-am apărat, l-a asigurat Jean-Bénédict.

— Atunci de ce nu m-ai prevenit în legătură cu ceea ce se întâmpla? De ce a trebuit să aflu toate astea de dimineață, de la secretară?

— Am încercat să te previn, s-a justificat Jean-Bénédict. Vineri, nu am dat de tine toată ziua la bancă, iar la telefon nu ai putut fi contactat.

— Am fost într-o deplasare, i-a explicat Macaire.

— Pentru bancă?

— Da.

— Unde?

Temându-se că întrebarea ascundea o capcană, Macaire a preferat să nu mintă:

— La Madrid.

— Bine, dar nu ai clienți spanioli. De altfel, acesta este cel mai grav punct din dosarul lui Tarnogol împotriva ta: a descoperit că sunt ani de zile de când călătorești pe spezele băncii în țări în care nu ai clienți.

* * *

Cu trei zile mai înainte

În sala de Consiliu, Horace și Jean-Bénédict priveau stupefiați documentele pe care Tarnogol le lăsase pe masă: zeci de pagini obținute de la serviciul de contabilitate.

— Nu am vrut să vă vorbesc înainte de a fi adunat toate elementele, le-a explicat Tarnogol. Nu doream să vă închipuiți că orchestrez o campanie de denigrare contra lui Macaire. Numai că problema e gravă. Fiindcă omul pe care vreți să-l numiți președinte fură banca de ani de zile, plătindu-și scump călătorii prin toată Europa, fără nicio justificare.

— Ați stat de vorbă despre asta cu Macaire? a întrebat Jean-Bénédict.

— M-aș fi bucurat să fie aici, cu noi, pentru a da explicații. Dar în dimineața asta nu a venit la bancă. E la Madrid. Am aflat întrucât, după cum puteți vedea din acest extras, banca i-a achitat biletele de avion la clasa business și închirierea unui apartament pentru weekend. Macaire însă nu a avut niciodată clienți madrileni. Și nu vorbește un cuvânt în spaniolă. Puteți merge înapoi timp de ani: Londra, Milano, Viena, Lisabona, Moscova, Copenhaga… și mă opresc aici. Este vorba despre sume astronomice, cheltuite fără cea mai mică justificare.

Horace și Jean-Bénédict au trecut îndelung în revistă documentele, înțelegând amploarea cheltuielilor.

— Ia te uită cum își plătea dumnealui apartamente la hotelul *Marea Britanie* din Atena, la *Bayerischer Hof* din München, la *Plaza Athénée* din Paris! a exclamat Horace scârbit.

— În fiecare weekend, întotdeauna la cele mai bune hoteluri, în cele mai bune restaurante, a adăugat Tarnogol. Și-uite așa, Macaire a dat găuri, ca să aibă cu ce să-și plătească distracția!

— Cum vă explicați că nimeni nu a observat nimic în tot acest timp? a întrebat Horace.

— Cum vă imaginați că funcționarii de la contabilitate s-ar fi apucat să caute nod în papură viitorului președinte al băncii, pentru a afla dacă notele lui de plată sunt justificate? a răspuns Tarnogol. Doar n-au înnebunit! Credeți-mă, și-au dat mereu seama că povestea nu era curată, dar au preferat să bage gunoiul sub preș.

— Adică Macaire duce o viață dublă? s-a întrebat Jean Benedict. O fi înșelând-o pe Anastasia?

— Nu contează, a intervenit Horace. Macaire nu are decât să facă ce vrea cu viața lui personală, însă nu cu banii băncii. Practic, ne-a furat banii.

— Să înțeleg că veți reveni asupra deciziei? a întrebat Tarnogol.

— Sigur că da! a aprobat Horace. Votul meu merge la Lev Levovitch! E timpul ca familia Ebezner să înceteze să se comporte de parcă totul i-ar aparține!

* * *

Auzind ce-i relata vărul lui, Macaire s-a simțit cuprins de o sudoare rece. Comisese o greșeală grosolană plătindu-și călătoriile cu banii băncii.

— Chiar așa, Macaire, ce te-a apucat?

— Voi da totul înapoi, l-a asigurat. Până la ultimul bănuț. Organizează-mi o întâlnire cu Tarnogol și tatăl tău și le voi explica totul.

— În locul tău, aș mai aștepta un pic. Am vorbit cu amândoi de dimineață: articolul din *Tribune,* în care este anunțată nominalizarea ta, după cum îți imaginezi nu i-a amuzat deloc. De ce te-ai lăudat jurnaliștilor, deși jocurile nu erau încă făcute?

— Eu? a răspuns Macaire căruia brațele îi atârnau fără vlagă. În niciun caz nu am dat eu anunțul la *Tribunei* De ce să fi făcut așa ceva?

— Habar n-am. În orice caz, alegerea ta e compromisă.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, sunt un Ebezner! a strigat Macaire. Numele meu e-nscris pe frontispiciul băncii.

— Azi ai fi președintele băncii, dacă nu i-ai fi trecut lui Tarnogol, acum 15 ani acțiunile tale! Nu te poți supăra decât pe tine!

Macaire i-a aruncat o privire întunecată vărului său: ah, ah, jăvruța asta, linge-pizdă ăsta de Jean-Bénédict care făcea pe marele moralist, dând tocmai el lecții! Când Jean-Bénédict intrase în bancă, îl luase sub aripa lui ocrotitoare. Avusese întotdeauna ușa deschisă pentru el, gata în orice moment să îl ajute, gata mereu să-l scoată cu fața curată în relația cu clienții, atunci când cifrele nu arătau deloc bine și trebuiau aduse un pic din condei. Și uite cum, într-o bună zi, bunicul Hansen a murit, iar vărul Jean-Bénédict s-a strecurat acolo, sus, la ultimul etaj, pentru a ocupa cel de-al doilea fotoliu rezervat familiei Hansen în Consiliu. Dintr-odată, dumnealui a început să își dea aere și să se împăuneze pe coridoarele băncii!

Deși nu cheful îi lipsea, Macaire a considerat preferabil să se abțină de la orice comentariu ostil. A optat pentru a încerca o cacealma:

— Cam ce crezi tu, Jean-Béné? C-o să mă las așa, dus de nas? Bine mă mai cunoașteți voi, ăștia! Voi face să fie invalidată alegerea. Chiar crezi că am așteptat cuminte, timp de un an, pentru a afla dacă mă va numi Consiliul președinte? Crezi că m-am mulțumit să-mi las soarta în mâinile lui Tarnogol, ale lui taică-tău și ale tale? De un an îmi tot asigur spatele.

— Cum adică, *îți asiguri spatele*? a întrebat Jean-Bénédict, al cărui glas lăsa să transpară îngrijorarea.

Macaire și-a măsurat vărul din cap până-n picioare și a lăsat să plutească o tăcere misterioasă. Și pentru a se gândi la ce avea să-i spună, dar și pentru a savura dominarea pe care o exercitase dintotdeauna asupra lui Jean-Bénédict.

— Nu ar fi prudent să-ți spun, i-a zis până la urmă. Așa că, bună ziua!

S-a prefăcut că pleacă și, după cum se aștepta, vărul lui l-a oprit:

— Stai un pic, Macaire. Mie poți să-mi spui totul. Nu ți-am dat niciodată motive să te îndoiești de mine. Aveam oricum de gând să-ți spun toate astea azi. Încă de la începutul anului, eu sunt cel care te apără din răsputeri în timpul ședințelor Consiliului.

Macaire a aprobat din cap, de parcă tocmai fusese convins de Jean-Bénédict. Și a lăsat să-i scape:

— Se va lăsa cu epurare în cadrul băncii.

— Epurare? Deloc nu-mi place cuvântul ăsta, și-a arătat Jean-Bénédict îngrijorarea.

— Treaba ta, a răspuns Macaire cufundându-se încă mai mult în minciună. Închipuie-ți că, de un an încoace, mai mulți dintre avocații mei au constituit o celulă de lucru. Au studiat din umbră dosarul, cu înverșunare, până când au descoperit modalitatea de a neutraliza ultimele decizii ale tatei. Și închipuie-ți că au dat de o fisură: testamentul nu are nicio valoare juridică! Nu contează ce a hotărât Consiliul ăsta de rahat, va fi suficient să aduc cazul în fața justiției și votul va fi anulat. Deci voi deveni acționarul majoritar al băncii și, pe cale de consecință, președinte.

— De ce nu ai spus nimic mai devreme?

Macaire a zâmbit pe jumătate îngerește, pe jumătate diavolește.

— Mai întâi, pentru că am sperat să-mi fie fidel Consiliul, ceea ce ar fi permis o tranziție fără asperități, în interesul băncii. Nu doream ca încă de la început să fac inutil valuri. Și-apoi, era ocazia să văd cine mi-e credincios și cine-mi va înfige un cuțit în spate. Taică-tău și Tarnogol să mai rânjească atât cât se poate; odată ce voi fi ajuns la putere, îi voi da afară din bancă și, împreună cu ei, pe toți gândacii care n-au crezut în mine de la decesul tatei încoace și s-au purtat fără respect. Vine epurarea, cum îți spun!

— Eu te-am susținut întotdeauna, i-a reamintit Jean-Bénédict, cu grija de a cădea în picioare.

— Știu, vere dragă. Și nu uit. Însă va trebui să mai faci câteva eforturi pentru ca să pot ajunge în vârf.

După o clipă de reflecție, Jean-Bénédict a spus:

— Zarurile nu sunt încă aruncate. Președinția se joacă între Levovitch și tine, e drept, cu un avantaj clar pentru el. Dar încă se poate schimba totul. Decizia finală nu va fi luată de Consiliu decât sâmbătă spre seară, în salonul de la Palace de Verbier. Până atunci, totul e posibil.

La care cuvinte, Macaire a simțit că își recapătă încrederea în sine, întrezărind o rază de speranță:

— Dacă înțeleg bine, îmi mai rămân cinci zile pentru a-l convinge pe Sinior Tarnogol să voteze pentru mine!

— Dacă reușești să-l convingi pe Tarnogol, l-a încurajat Jean-Bénédict, atunci ai câștigat partida. Tata se va ralia opțiunii lui. Votul meu știi că deja îl ai.

Dintr-odată, pentru Macaire cerul s-a înseninat: era de ajuns să convingă un singur om și ar fi fost ales în unanimitate.

— Mulțumesc pentru susținere, dragă Jean-Béné, a spus Macaire pe un ton dintr-odată mărinimos, înainte de a se întoarce la el în birou pentru a reflecta liniștit cum să îl convingă pe Tarnogol.

Sosind în anticameră, a văzut-o pe Cristina care se îmbrăca pentru a ieși.

— Pleci?

— Mă duc la hotelul Bergues, i-a răspuns ea. Încă nu știu nimic despre domnul Levovitch. Nu e stilul lui să nu ne anunțe. L-am contactat și pe recepționerul de la hotel, iar acesta mi-a spus că în cameră nu răspunde nimeni și că nici nu l-ar fi văzut plecând de dimineață. De parcă ar fi dispărut. Recepționerul refuză să se ducă să verifice în apartament: „aceasta este politica

hotelului", mi-a explicat. Este posibil să se fi întâmplat ceva grav…

La auzul expresiei *ceva grav,* chipul lui Macaire s-a luminat. Dacă Levovitch ar fi suferit un atac de inimă în baie, el, Macaire, ar fi putut ajunge președinte fără să-l mai convingă pe Tarnogol. Totuși, viața era bine croită. Îi venea să se repeadă el la hotelul Bergues pentru a descoperi personal trupul convulsionat, căzut pe marmura pardoselii. Dar nici nu trebuia s-o ia prea repede: era necesar ca Levovitch să rămână cel puțin paralizat pentru tot restul zilelor lui. Ar fi fost o tâmpenie ca ambulanța să ajungă la timp. Constatând că nu era decât 11:15, Macaire a decis că Levovitch merita să mai zacă pe jos vreo trei sferturi de oră.

— Nu te duci nicăieri, Cristina. Am nevoie de tine aici, nu e deloc momentul să pleci la plimbare.

Secretara și-a scos supărată paltonul. Ar fi trebuit să mintă și să invoce o programare la medic. Greșeală de începătoare. S-a gândit să își roage un coleg să se ducă în locul ei să vadă ce se întâmpla la hotelul Bergues, dar a renunțat: dacă i s-ar fi descoperit inițiativa, lucrurile s-ar fi putut întoarce împotriva ei. Trebuia să se rezume la rolul de secretară.

Observând starea de agitație a Cristinei, Macaire i-a spus:

— Îți promit că, dacă până la prânz nu avem nicio veste de la Levovitch, mă voi duce chiar eu la hotelul Bergues și voi cere recepționerului să deschidă apartamentul. Și-acum, la treabă!

Cristina a acceptat. Oricum nu avea de ales decât să asculte. A triat corespondența zilnică, începând prin a face un teanc din diferitele ziare pe care Levovitch le primea și le citea zilnic: *Financial Times, Le Figaro, Neue Freie Presse, Corriere della Sera* și *Tribune de Genève.* Un ochi aruncat la titlul de pe prima pagină al celui din urmă o informa despre o mare conferință, chiar din acea zi, de la Națiunile Unite, în legătură cu

situația refugiaților de peste tot din lume, la care participau președinți și prim-miniștri de pe tot globul.

Mai întâi a deschis scrisorile, luând la cunoștință conținutul lor, înainte de a le notifica data primirii pentru a-și urma calea administrativă.

I-a adus lui Macaire corespondența, iar acesta s-a uitat descumpănit la cele două teancuri de scrisori care se îngrămădeau în fața lui și pe care Cristina le mai îngroșa un pic zi de zi. Și-a spus că Jean-Bénédict avea dreptate: fusese neglijent cu munca de-a lungul întregului ultim an. Se lăsase depășit cu totul. Era timpul s-o ia înapoi spre vârf. Trebuia să se ocupe de toate acestea imediat. Dacă Tarnogol afla că nu răspundea la scrisori ori, mai rău, dacă trecea prin biroul lui și vedea grămada de corespondență rămasă în întârziere, cu siguranță ar fi marcat o bilă neagră.

Prin ușa deschisă a biroului, Cristina îșI privea patronul cu tandrețe. Simțea o profundă simpatie pentru Macaire Ebezner, un devotat plin de bunăvoință, dar cu latura ușor blazată a celor care nu au avut nevoie să lupte pentru a ajunge în vârf. Nu fusese nevoie să facă nimic de unul singur: fusese de ajuns numele lui pentru a intra în bancă pe ușa din față, văzându-se rapid propulsat la rangul de consilier de gestiune, fără să fie supus la vreo examinare, la care se adăugase faptul că era perioada în care bursele oricum îi făceau partea cea mai importantă a trebii.

Cristinei îi era milă de Macaire. Nu merita așa ceva. Mai ales, nu merita să fie înlăturat de la președinția băncii. Era un om blând, afabil. Mereu politicos, mereu cu un compliment pe buze, bucurându-se de toate. Ținea mult la el.

Când începuse să lucreze la bancă, era departe de a-și imagina că Lev și Macaire o vor fermeca, fiecare în felul lui. Uneori trebuia să se abțină. Exista un motiv special pentru care Jean-Bénédict o angajase și nu trebuia să-l uite. Trebuia să

rămână o profesionistă și atât. Să nu riște să își compromită locul de muncă.

Ora 12 fix. Macaire a ieșit din birou cu paltonul de iarnă pe el.

— Plec, a anunțat-o, de parcă ar fi pornit într-o misiune periculoasă.

— Vă însoțesc, a decis Cristina ridicându-se de pe scaun.

— Ba nu, a replicat ferm Macaire pentru a o face să renunțe. Trebuie să rămâi aici în cazul în care ar telefona Levovitch. Te sun imediat ce am noutăți.

Părăsind banca, Macaire a coborât pe strada Corraterie pentru a ajunge în Piața Bel-Air. A urmat apoi cheiul Bezanson-Hugues până la podul pietonal Bergues. S-a oprit pentru a profita de peisajul înzăpezit: în lac se reflectau cerul albastru, munții care se ridicau deasupra orașului, Insula Rousseau și, în ultimul plan, panașul Jet-ului de apă care se ridica precum un stindard. Hotelul Bergues era la celălalt capăt al podului. Macaire a admirat măreția edificiului. Fără a se îndoi o clipă de ceea ce era pe cale să se întâmple.

Capitolul 7

În serviciul confederației

La etajul cinci al hotelului Bergues, în apartamentul 515, pe care îl închiria cu anul, Lev Levovitch își făcea nodul la cravată admirând pe fereastră lacul Léman care i se oferea privirii.

Era visător. Se gândea la ea. Numai la ea se putea gândi. Se întreba dacă venise să își petreacă weekendul cu el fiindcă îl iubea cu adevărat ori din plictiseală.

Și-a aranjat vesta costumului la două rânduri, apoi s-a asigurat că nodul Windsor era bine realizat și, uitându-se în oglindă, a profitat pentru a-și mai analiza insolenta frumusețe. Pe un platou din

argint se găsea un bol cu cafea la filtru. Lev Levovitch și-a turnat o ceașcă, dar nu a băut decât o înghițitură: era mult în întârziere, trebuia să plece. A luat coșul cu croasanți, pe care-l comandase ceva mai devreme, și s-a îndreptat către baie.

În cada imensă, cu vedere spre oraș, lenevea o femeie pierdută în gânduri. Se decisese. Îl iubea nebunește, dar trebuia să rupă legătura cât nu ajungea prea departe. Nu-și putea permite să ducă mai departe adulterul. Dacă se afla, bărbatul ei va fi groaznic de umilit, iar Lev va avea necazuri la bancă. Și muncise din greu pentru a ajunge unde era acum. Mai bine oprea totul imediat. Înainte ca trei vieți să fie distruse. Lucru care-i sfâșia inima, dar așa era mai bine pentru toată lumea.

În clipa aceea, Lev a intrat în baie, îmbrăcat ca un prinț. Nu s-a putut împiedica să nu-l admire. În mână ducea un platou cu cafea și croasanți, pe care l-a lăsat pe marginea căzii.

— Doamnă, micul dejun e servit, i-a spus surâzător. Ținând însă cont de oră, dacă preferi îți pot comanda chiar prânzul. Din păcate, trebuie s-o șterg, deja e foarte târziu. Rămâi aici cât vrei. Ești la tine acasă.

Femeia și-a îndreptat ochii albaștri spre el și i-a răspuns sec:

— Lev, s-a terminat.

Bărbatul a părut uluit:

— Ce vrei să spui, Anastasia?

— Vreau să spun c-o rup cu tine. S-a terminat.

Levovitch a întâmpinat cuvintele ei cu un hohot luminos de râs.

— Nu poți face așa ceva, a zis amuzat.

— Și de ce nu? s-a mirat ea.

— Fiindcă ne iubim, i-a răspuns ca în fața unei evidențe. Dintotdeauna ne iubim. Ne iubim cum n-am mai iubit niciodată pe nimeni. Iubirea care ne leagă este singurul sens al vieților noastre.

Fără a-l contrazice, femeia a înlăturat argumentul, cu un aer iritat:

— Lev, am un soț! Și nu intenționez să-i fac vreun rău. Nu-mi pot petrece weekendul în camera ta de hotel fiindcă așa ai tu chef! Până la urmă, cineva tot ne va vedea și va afla tot orașul. Știi doar cât de repede circulă pe-aici bârfele! Și asta îți va produce mari necazuri.

Levovitch s-a strâmbat disprețuitor:

— Nu-mi pasă de necazuri. Doar n-o să pun cariera înaintea sentimentelor noastre!

Anastasia simțea că el redevenea stăpân pe situație și că până la urmă ar fi convins-o. S-a străduit să fie cât mai jignitoare.

— Care sentimente? i-a răspuns. Lev, nu te iubesc, l-a mințit. Dacă te-aș fi iubit, cu tine m-aș fi logodit acum 15 ani.

La început, Lev a rămas tăcut, încasând lovitura. Apoi a spus cu glas extrem de calm:

— Îți propun să cinăm împreună diseară și să discutăm în liniște.

— Nu, nu! N-o să ne mai vedem! Nu mai vreau să continuăm! Înțelegi ce-ți spun? Nu mai vreau!

— Nu era o întrebare, ci o afirmație. Mă bucur că ne vom revedea peste puțin. Să zicem aici, la ora 20?

— Lev, doar ți-am spus că nu! a țipat Anastasia.

A ieșit din cadă dezvăluindu-și trupul perfect și s-a înfășurat într-un prosop. A luat telefonul mobil de pe măsuța de toaletă și a format numărul soțului ei, care a răspuns după primul apel. S-a străduit să își ia o voce tandră, îndrăgostită:

— Ce mai faci? l-a întrebat. Da, și tu mi-ai lipsit… Ce-am făcut în weekend?… Nu, n-a fost deloc bine. Nici nu mai vreau s-o văd vreodată pe prietena asta a mea… Nu contează, las că-ți povestesc eu. Știi, aș vrea să luăm o cină ca doi îndrăgostiți ce suntem, diseară… Alege tu restaurantul, te las să-mi faci o surpriză… Și eu… Pe curând, mă bucur că te-am auzit.

Anastasia a închis, aruncându-i amantului o privire satisfăcută.

— Cina o s-o iei singur, Lev. Cum ai auzit, soțul meu și cu mine ieșim în doi.

Lev a rămas de neclintit:

— Pe diseară, Anastasia. Aici, la ora 20. Să știu că voi fi din nou cu tine peste doar câteva ceasuri mă face atât de fericit!…

Odată spuse aceste cuvinte, a plecat, coborând în holul hotelului, unde îl aștepta Alfred Agostinelli, șoferul personal.

— Bună ziua, Alfred, l-a salutat prietenește. Ce mai faci, în această minunată zi?

— Bine, mulțumesc, domnule, i-a răspuns Agostinelli, conducându-l la mașină. Și dumneavoastră?

— Mă simt într-al nouălea cer, Alfred. Sunt îndrăgostit până peste urechi.

— Dumneavoastră, domnule? a părut amuzat șoferul. Doar mi-ați jurat că pentru dumneavoastră nu există iubire și nu vă veți îndrăgosti niciodată!

— E minunată, Alfred!

Șoferul a pornit motorul și mașina a luat-o pe chei, în clipa în care Macaire sosea la hotelul Bergues, doar puțin lipsindu-le celor doi să se întâlnească. Agostinelli a întrebat:

— La bancă, domnule?

— Nu, la Palatul Națiunilor, dragă Alfred. La conferința generală despre refugiați a Națiunilor Unite. Dar întâi să-i telefonez Cristinei. Am uitat cu totul s-o anunț că în dimineața asta nu ajung la birou. Biata de ea, trebuie că-și face griji.

* * *

— Conferința generală despre refugiați a Națiunilor Unite, a repetat cu voce tare Cristina închizând telefonul, ca și când ar fi fost de la sine înțeles.

Levovitch sunase: prins de treburi, uitase să o anunțe. S-a simțit ca o idioată fiindcă își făcuse griji. Doar citise în *Tribune de Geneve* că era în

desfășurare conferința aceea a Națiunilor Unite, ar fi trebuit să-i dea prin cap că se ducea și Levovitch.

A format imediat numărul de mobil al lui Macaire și a dat de el exact când ajungea la etajul cinci al hotelului, însoțit de recepționerul pe care-l convinsese să îi deschidă ușa apartamentului lui Levovitch.

— Alarmă falsă, i-a spus Cristina, totul e-n ordine. Tocmai am vorbit cu domnul Levovitch, e la Națiunile Unite.

— Ei, vezi că nu aveai niciun motiv să te îngrijorezi? i-a răspuns Macaire cu voce bine dispusă. Chiar acum eram în drum spre apartamentul lui.

Și i-a făcut semn recepționerului că misterul era elucidat și pot face cale întoarsă.

— Păreți în cea mai bună dispoziție, domnule Ebezner, a observat Cristina.

— Diseară merg la o cină romantică cu Anastasia, i-a explicat el vesel. Pot să te rog să-mi rezervi o masă la *Lion d'Or,* la Cologny? Una pentru două persoane, cu vedere spre lac!

Macaire și recepționerul au intrat din nou în ascensor, în clipa în care ușile acestuia s-au închis, la numai câțiva metri de acolo, ușa apartamentului lui Levovitch s-a deschis și a ieșit Anastasia.

În ascensor, Macaire l-a privit pe recepționer cu o bunăvoință afectată, care îi ascundea cu greu sentimentul de superioritate. Se simțea important. El, viitorul președinte al Băncii Ebezner, care își ducea nevasta la *Lion d'Or,* unul dintre cele mai bune restaurante ale Genevei. La o masă cu vedere directă spre lacul Léman. Cu siguranță, când vor intra în restaurant, toată lumea își va îndrepta ochii spre ei.

Se simțea electrizat și se imagina deja convingându-l pe Tarnogol să-l numească președinte. Cum sosise ora prânzului, s-a îndreptat spre barul hotelului pentru a mânca. Și a intrat

exact în momentul în care Anastasia și-a făcut apariția în holul de la recepție, părăsind locul în grabă.

•

Macaire a cerut o masă mai ferită: avea nevoie să reflecteze calm, hotărât să găsească acea strategie aptă să-l convingă pe Tarnogol să-l numească președinte. Gândul l-a dus la ceea ce făcuse în ultimii 12 ani, în cel mai mare secret, și și-a dat încă o dată seama că Banca Ebezner îl făcea să-și bată joc de propriile calități. Totul, din vina tatălui său. Din cauza acestuia făcea el ședințe de psihoterapie de două ori pe săptămână. Tatăl lui îl considerase mereu un incapabil. Când ajunsese pe patul de moarte, acum un an, Macaire ar fi trebuit să îi dezvăluie secretul. Pentru a-i arăta cine era cu adevărat. Dar, în ultimul minut, se trezise intimidat. Fără îndoială, de teamă că tatăl lui nu avea să-l creadă. De atunci îl tot năpădeau părerile de rău și retrăia în minte scena care nu avusese loc niciodată. I-ar fi spus: „Știi, tati, de 12 ani eu nu sunt doar bancher. Duc o viață dublă și nimeni nu știe ce mă pregătesc să-ți dezvălui". Își închipuia fața stupefiată a tatălui său în clipa în care ar fi aflat secretul.

La gândul acesta, s-a uitat la ceilalți clienți din restaurant, amuzat că niciunuia dintre ei nu i-ar fi dat prin cap că, sub aerul lui de bancher placid și elegant, lucra pentru serviciile de informații elvețiene. Toată povestea mirosea a roman de spionaj. Și-a spus că notițele din carnet vor putea constitui, de altfel, baza redactării unor Memorii. Care să apară când va fi foarte bătrân și când se va fi retras de la conducerea băncii, dar înainte de a muri pentru a putea admira unda de șoc generată de carte. Își și imagina titlurile din ziare: *Macaire Ebezner, președintele Băncii Ebezner și membru al serviciilor de informații.*

Macaire și-a alungat repede reveria. Nu va fi lăsat să dezvăluie nimic.

De 12 ani, sub acoperirea afacerilor în străinătate, realiza pentru guvernul elvețian misiuni de informații. Mai precis, lucra pentru P-30, un serviciu ținând de Departamentul Apărării, finanțat dintr-o sursă nedeclarată și pe care nimeni nu o cunoștea – nici măcar autoritara comisie parlamentară de supraveghere a serviciilor de informații – și care depindea direct de Consiliul Federal.

P-30 se născuse dintr-un program secret inițiat de NATO în timpul Războiului Rece. De teama unei invazii a Europei de Vest de către armatele Pactului de la Varșovia, diferite țări din Alianță organizaseră, fiecare pe spezele ei, rețele clandestine alcătuite din civili antrenați să poată rezista ocupației din partea Blocului de Est. Din Portugalia până în Suedia, celule adormite fuseseră puse la punct mai peste tot: LOK în Grecia, Gladio în Italia, Planul Parsifal în Franța, Comitetul P în Belgia, în timp ce Elveția avea P-26.

Guvernul helvet, inspirat de respectivul model, avusese ideea unui serviciu paralel care să-i apere propriile interese în străinătate. Astfel fusese înființat P-30, a cărui misiune consta în a trimite civili în misiuni guvernamentale de informații.

Dacă un agent de informații trebuia să își constituie o identitate din varii elemente, cu inerentele greutăți și obstacole ale acestui exercițiu, simplii cetățeni care alcătuiau efectivele P-30 puteau să-și ducă la bun sfârșit operațiunile sub nasul tuturor, fără a trebui să își inventeze o identitate falsă ori să mintă, întrucât acoperirea le era existența reală.

Macaire, în calitatea lui de bancher și sub pretextul întâlnirilor de afaceri, putea călători fără a trezi bănuieli.

Încă de la recrutare, operase în cadrul diviziei economice a P-30, adunând informații prețioase despre intențiile țărilor europene care se săturaseră să își vadă contribuabilii sustrăgându-se

impozitelor și ascunzându-și banii în seifurile băncilor helvete. Acest dosar spinos fusese încredințat diviziei P-30, fiindcă era legat în mod esențial de țările vecine și aliate cu care Elveția nu avea vreo intenție să se certe trimițând membri ai serviciilor de informații oficiale.

Drept care, Macaire bătea în lung și-n lat Europa colocviilor de toate felurile și a conferințelor oficiale consacrate noilor reglementări bancare, paradisurilor fiscale sau cooperării internaționale în materie de fiscalitate. Ascultase, notase, înregistrase. Între două intervenții, își făcuse relații printre înalți funcționari, ambasadori, avocați din domeniul afacerilor, angajați fiscali locali. Lucruri care nu-l expuneau pe Macaire niciunui risc: dacă ar fi trezit bănuieli, dacă ar fi fost interogat de poliție, ar fi fost luat drept un bancher care a luat-o din ușă în ușă pentru a-și spori clientela. Nici vorbă de scandal la nivel de stat, de incidente diplomatice care ar fi putut murdări imaginea Elveției, țară a oamenilor politicoși și bine-crescuți, paznic al convențiilor internaționale, țara-mamă a celor ce se trezesc devreme și care muncesc.

Chiar în caz de anchetă aprofundată, era imposibil de făcut legătura între Macaire și cine știe care organ guvernamental: din grija pentru siguranță și anonimat, unicul lui contact cu P-30 era ofițerul de legătură, un ins din Berna cu voce sacadată, pe nume Wagner, cu care se întâlnea prin locuri publice. În afară de asta, nu știa nimic despre funcționarea diviziei P-30, nici măcar unde anume în Berna se aflau sediile departamentului. O structură total impermeabilă și nedetectabilă.

Pentru Macaire, aventura P-30 începuse în secret, într-un salon privat al Băncii Ebezner, unde Wagner, dându-se drept nou client, venise pentru a-l întâlni și recruta. Fusese singura dată când Wagner venise la bancă. În ziua aceea, imediat ce rămăseseră singuri, Wagner îi explicase că nu se

afla acolo pentru a-și deschide un cont, ci că fusese trimis de guvernul elvețian.

— Elveția are nevoie de dumneavoastră, îi spusese lui Macaire. Trebuie să ne faceți un mic serviciu.

Se mulțumise să îi vorbească despre acel serviciu, fără a menționa, evident, nici P-30, nici orice altceva. Îi explicase că un mic conflict diplomatic se cocea între Regatul Unit și Elveția.

Un bijutier indian specializat în comerțul cu diamante, Ranjit Singh, stabilit la Londra, era bănuit de Scotland Yard că spală, sub acoperirea afacerii sale, bani proveniți din traficul de arme. Englezii presupuneau că banii treceau printr-un cont deschis la Banca Ebezner și, în culise, făceau presiuni asupra Elveției nu doar pentru a obține confirmarea, dar, mai ales, pentru a avea acces la diferite transferuri.

Berna refuza oficial să forțeze vreo bancă să ofere informații despre un client, fiindcă ar fi fost în joc credibilitatea oricărei instituții bancare helvete. Dar să nu ajuți o anchetă internațională legată de spălarea de bani ar fi putut aduce atingere reputației pieței financiare elvețiene. În schimb, nimic nu-i putea împiedica pe englezi să primească respectivele informații de la un terț anonim, ceea ce ar fi rezolvat problema.

Înțelegând insinuările interlocutorului și decis să își ajute guvernul, Macaire și-a asumat sarcina de a scormoni prin dosarele băncii și de a-i transmite lui Wagner copii după conturile bijutierului.

Operațiunea Nunta de Diamant, după cum fusese botezată, a fost un succes evident. Câteva zile mai târziu, Macaire descoperea un articol pe prima pagină a publicației *Tribune de Genève:*

TRAFICUL INTERNAȚIONAL DE ARME
AVEA RAMIFICAȚII LA GENEVA

Scotland Yard a arestat ieri la Londra un important traficant internațional de arme. Sub acoperirea meseriei de bijutier specializat în diamante, individul tranzita banii printr-o bancă privată geneveză. Din momentul arestării, conturile i-au fost înghețate.

În ziua apariției articolului, Jean-Bénédict intrase în biroul lui Macaire cu un exemplar din ziar.

— Ai citit? și-a întrebat Jean-Bénédict vărul.

— Da.

— Ei bine, află că banca asta privată e banca noastră!

— Zău?! s-a arătat Macaire uimit.

— Exact cum îți spun! Poliția federală a informat Consiliul despre situația asta încă de-acum câteva săptămâni. Evident, nu puteam să-ți spun nimic, era top-secret.

— Evident, top-secret, repetase Macaire continuând să facă pe prostul.

În aceeași zi, când abia intrase și luase loc în cafeneaua lui obișnuită, Macaire a avut surpriza de a-l vedea pe Wagner așezându-se la masa vecină.

— Operațiunea Nunta de Diamant a fost o reușită mulțumită dumneavoastră, i-a spus Wagner fără a ridica ochii din meniu. De altfel, sunteți genul de persoană pe care o căutăm.

Credeți că v-ar interesa?

•

Macaire acceptase. Fără să înțeleagă neapărat în ce se băga, dar conștient de impactul pe care decizia asta avea să-l aibă în viața lui.

Urmase o formare de bază, timp de o săptămână la Flims, în Alpii din cantonul Grison. Soția și colegii îl credeau plecat de unul singur într-o excursie, ca să-și refacă forțele. Chiar își rezervase o cameră cu demipensiune la hotelul Schweizerhof, unde își petrecea nopțile și lua cina.

Pleca în fiecare dimineață încălțat cu bocancii cu crampoane, cu bețele de *trekking* în mâini, pentru a trimite pe o pistă falsă orice suspicios. Numai că, în loc să meargă pe munte toată ziua, se ducea într-o cabană izolată, unde îl aștepta Wagner care îl învăța mai ales tehnicile de asigurare a discreției și de filaj, cum să reacționeze dacă ar fi fost interogat de poliție, cum să monteze un dispozitiv de ascultare sau cum să fabrice o dublură de cheie dintr-o cutie de conserve.

Odată încheiat stagiul, în dimineața plecării, Macaire solicitase la hotel să i se asigure transportul până la gara din Coire. Urcând în mașina care trebuia să-l ducă la gară, l-a descoperit la volan pe Wagner.

Pe drum, acesta i-a explicat tot ce trebuia să știe despre P-30. Apoi, la coborâre, a adăugat:

— Vă voi informa în curând în ce va consta prima misiune.

— Cum mă veți contacta?

— Grație muzicii. Nu degeaba mă numesc Wagner.

•

Când se profila o misiune, Macaire primea, prin poștă, un bilet pentru o reprezentație de operă la Grand Théâtre din Geneva. Era semnalul de la Wagner. Macaire se ducea, evident singur, apoi, la pauză, se întâlnea cu ofițerul de legătură în foaier și cei doi se duceau în câte un colț, la adăpost de alte urechi. Cât ținea a doua parte a reprezentației, Wagner îi explica ordinele și consemnele.

Pe măsură ce misiunile treceau și acumula experiență, Macaire ajunsese o persoană valoroasă pentru P-30. Deja de câțiva ani fusese însărcinat cu redactarea de rapoarte de analiză care, după cum i se comunicase, erau foarte apreciate. Pe baza propriilor observații, punea la punct note de sinteză pe care le trimitea sub forma unor scrisori lungi, prin poștă, direct Consiliului Federal,

începând cu o formulă sobră care făcea documentul absolut inofensiv.

> *Doamnelor și domnilor consilieri federali,*
>
> *Pe baza activităților mele de bancher și a contactelor pe care le-am avut cu clienții, îmi permit să atrag atenția asupra situației actuale și intențiilor țărilor vecine și prietene…*

Conform recomandărilor lui Wagner, nu trebuia scris nimic care să nu poată fi citit de oricine. Dacă ar fi dat cineva de acele scrisori, s-ar fi gândit că Macaire era pur și simplu un bancher îngrijorat de viitorul profesiei sale, care ținea să își comunice punctele de vedere și preocupările conducătorilor țării.

În acest mod, Macaire anunțase autoritățile elvețiene că: *francezii vor să își recupereze exilații fiscal, italienii vor banii ascunși în cantonul Ticino, nemții trebuie supravegheați îndeaproape, grecii încearcă să împiedice fuga de capital.* Spre marea lui plăcere, Consiliul Federal nu întârzia să-i anunțe primirea rapoartelor printr-o corespondență elegantă și recunoscătoare, dar la fel de discretă în utilizarea cuvintelor ca și scrisorile lui.

•

Macaire ținea la anii petrecuți în cadrul diviziei P-30. Mai mult decât satisfacția de a-și servi patria, se simțise viu. La apropierea ascensiunii la președinția băncii, care părea deja sigură, Wagner îl anunțase că nu va mai fi trimis în misiune odată ales. Ar fi fost mult prea expus. Prin urmare, cariera lui în cadrul diviziei P-30 urma să se încheie.

Pentru ceea ce avea să fie ultima lui misiune, fusese trimis la Madrid. Un informatician, care ieșise la pensie de la Banca Ebezner și care se mutase acolo, se bănuia că vrea să vândă

autorităților fiscale spaniole numele clienților care ascundeau bani în Elveția. Genul acesta de delatori era obsesia băncilor helvete și o ciumă pe care guvernul dorea să o suprime. Macaire trebuia să confirme dacă, după cum credeau serviciile elvețiene de informații, respectivul informatician era trădătorul și, mai ales, să recupereze lista clienților înainte de a avea loc tranzacția cu Fiscul spaniol.

Această ultimă operațiune era realizată în colaborare cu serviciile de informații ale Confederației și ieșea din cadrul obișnuit al misiunilor pe care le avea P-30. La Madrid, Macaire luase legătura cu un anume Perez, agent infiltrat în Spania sub acoperirea de funcționar al Ambasadei Elveției.

Consemnele erau simple: Macaire îl anunțase pe fostul său coleg informatician că vine la Madrid și îi propusese să-i facă o vizită ca între prieteni. Fostul coleg acceptase cu plăcere întâlnirea și părea bucuros să se vadă cu Macaire despre care păstra o amintire excelentă.

În ajunul vizitei la informatician, Macaire se întâlnise cu Perez la Muzeul Prado, în fața tabloului lui Goya *Tres de Mayo.* După ce au luat legătura, Perez l-a urmat pe Macaire de la distanță, până în apartamentul pe care acesta din urmă îl închiriase pentru weekend (mai discret decât hotelurile ticsite de camere video și unde pașapoartele clienților erau sistematic fotocopiate în momentul înregistrării). În deplinul secret al apartamentului cochet mobilat, din cartierul Salamanca, Perez îi detaliase operațiunea.

— Când ajungeți la individ, pretextați nevoia de a merge la toaletă pentru a dispărea și a-i scotoci apartamentul, îi indicase Perez.

— Ce caut, mai exact? întrebase Macaire.

— O listă cu nume, corespondență, note, indiferent ce ne-ar permite să stabilim cu certitudine dacă individul e cârtița pe care o

bănuim. Nu uitați să vă uitați și în rezervorul de apă al veceului.

A doua zi, sosind în fața blocului informaticianului, Macaire l-a văzut pe Perez care citea un ziar pe o bancă, stând la pândă. De parcă s-ar fi temut de ceva anume.

Cei doi, bineînțeles, s-au prefăcut că nu se cunosc, iar Macaire s-a dus să sune la ușa informaticianului, la etajul patru. A fost întâmpinat călduros de fostul lui colaborator și de soția acestuia, care-i păstra o amintire afectuoasă de la Geneva. Ambianța s-a dovedit atât de prietenească, încât Macaire aproape că a ajuns la convingerea că omul acela nu ar fi putut fi o cârtiță. Totuși, a urmat ordinele: pretextând că trebuie să meargă urgent la toaletă, a plecat de lângă gazdele lui și a pornit rapid prin tot apartamentul. Prima cameră în care a intrat a fost dormitorul, unde a scotocit în grabă prin șifoniere și printr-o comodă de mici dimensiuni, unde nu a găsit nimic. A dat să intre și în următoarea încăpere, transformată în birou, dar, când să-i treacă pragul, l-a oprit vocea informaticianului:

— Toaleta e ultima pe dreapta.

Macaire a tresărit.

— Mulțumesc, a îngăimat, înțelesesem eu greșit.

Abia ridicând capacul rezervorului de apă a găsit Macaire, într-o pungă din plastic bine închisă, o listă lungă cu clienții spanioli ai Băncii Ebezner. Nu-i venea să creadă: individul era un trădător.

A aruncat punga în veceu, a prins lista cu elasticul boxerilor, după care s-a întors în living străduindu-se să nu lase să i se vadă nervozitatea. Odată băută cafeaua, a plecat.

Ieșise din bloc cu pas întins. Cobora treptele celei mai apropiate stații de metrou, când Perez l-a prins din urmă.

— Eeei? și-a arătat Perez interesul.

— El e omul nostru, a confirmat Macaire. Am recuperat lista clienților.

Au luat împreună metroul, ceea ce s-a dovedit a fi o greșeală. Ieșind din vagon, Perez și-a dat seama că erau urmăriți.

•

La masa lui din restaurantul hotelului Bergues, Macaire, gândindu-se din nou la episodul madrilen în care se descurcase admirabil, se încuraja singur că avea toate resursele necesare pentru a-l convinge pe Tarnogol că merita să fie ales președinte al băncii. Nu avea decât să acționeze ca și când ar fi fost vorba despre o operațiune P-30. Ce ordine ar fi primit de la Wagner în acel caz? Subiect la care a început să se gândească profund, întrebându-se dacă nu cumva exista un manual de persuasiune care l-ar fi putut ajuta. Și, dintr-odată, i-a venit o idee.

* * *

La ora 15, Macaire a intrat grăbit în biroul vărului său, Jean-Bénédict, aruncându-i pe masă unul dintre cele patru exemplare ale cărții pe care tocmai o cumpărase dintr-o librărie din centru.

— Am soluția! a strigat Macaire în culmea exuberanței.

— Ce soluție? a întrebat Jean-Bénédict.

— Am găsit metoda perfectă pentru a-l convinge pe Tarnogol.

Jean-Bénédict a luat cartea în mână: *12 oameni furioși.*

— Știi, i-a explicat Macaire ca un bun cunoscător, e povestea procesului unui băiat acuzat de uciderea tatălui său, pe care cei 12 membri ai juriului se pregăteau să-l declare vinovat și să-l trimită pe scaunul electric. Deși 11 jurați erau convinși asupra verdictului, iată că unul dintre ei, având niște îndoieli, a reușit să le schimbe părerea celorlalți. Ei bine, de-aici mă voi inspira: îl voi învârti pe Tarnogol ca pe o clătită, veți urma tu și tatăl tău, iar votul va trece de la Levovitch la mine.

— Ai citit cartea? s-a interesat Jean-Bénédict.

— Un pic, a răspuns încurcat Macaire.

— Sau mai degrabă ai văzut filmul care s-a făcut după carte? Cred că s-a dat la televizor săptămâna trecută.

— Bine, așa e, am văzut alaltăieri filmul, a mărturisit Macaire căruia îi era ciudă că fusese demascat. Însă știam că e titlul unei cărți!

— Al unei piese de teatru, a ținut să precizeze Jean-Bénédict care, deschizând cartea, constatase despre ce gen era vorba.

— Da, bine, cui îi pasă? s-a răstit Macaire. Și-apoi, ca să fiu cinstit, jumătate din film am dormit, așa că n-am nicio idee despre ce s-a întâmplat. Așa că trebuie să citești urgent chestia asta și să te inspiri din ea. Notezi argumentele, faci liste etc., etc.

— Trebuie să iau trenul de ora 16 pentru Zürich, i-a explicat Jean-Bénédict uitându-se la ceas. O să profit de asta ca să citesc pe drum.

— Veniți, tu și cu Charlotte, mâine-seară la noi la cină? l-a întrebat Macaire.

O dată pe lună, soții Hansen și Ebezner cinau împreună, când la unii, când la ceilalți.

— Evident, mâine o să fim la voi, a confirmat. Nu rămân la Zürich decât în seara asta – am o cină cu clienții – și mâine-dimineață mă întorc cu primul tren.

— Atunci, pe mâine-seară, când, dragă vere, îmi vei da raportul despre ce ai citit! a hotărât Macaire.

— La ordin, dragă domnule viitor președinte! i-a răspuns Jean-Bénédict pocnindu-și marțial călcâiele, înainte de a lua valiza pe rotile și de a părăsi banca pentru a se duce la gară, în timp ce Macaire se întorcea la el în birou, plin de energie prezidențială și convins că va găsi argumentele în favoarea sa, pentru a-i schimba părerea lui Tarnogol.

Pe masă, corespondența rămasă în întârziere încă îl aștepta. Însă, în loc să treacă la treabă,

Macaire a preferat să înceapă să citească *12 oameni furioși,* pentru a mai extrage câteva argumente în favoarea lui, în cazul în care avea să se întâlnească pe coridor cu Tarnogol. Numai că, la 15:45, Cristina a intrat ca o furtună la el în birou.

— Ce s-a mai întâmplat? a întrebat-o Macaire ușor iritat, doar mă vezi că lucrez!

— Iertați-mă, domnule Ebezner, însă, în agenda domnului Levovitch e trecut, pentru ora 16, „ÎNTÂLNIRE FOARTE IMPORTANTĂ". Or, e aproape ora 16 și nu pot sub nicio formă lua legătura cu domnul Levovitch. Fără îndoială, e reținut la Palatul Națiunilor. Ce trebuie să fac?

— Nu avea decât să-și rezolve mai bine agenda! s-a enervat Macaire care deja vedea unde voia Cristina să ajungă și nu avea de gând să-i facă acest serviciu.

— Totuși, nu v-ați putea duce la întâlnire în locul dânsului? a insistat secretara.

— Nu, a refuzat Macaire, am treabă până peste cap!

— Fără îndoială, este vorba despre un client important, a pledat mai departe Cristina. Care se va înfuria înțelegând că a fost uitat. Ar fi suficient să-i spuneți că domnul Levovitch e reținut și v-a rugat să rezolvați dumneavoastră.

— Doar n-o să-l salvez eu, acum, pe Levovitch, pentru ca apoi să fie ales președinte în locul meu! i-a răspuns Macaire. Dacă e atât de important clientul și se va înfuria, să se plângă Consiliului de Levovitch. În felul ăsta va afla și Tarnogol că Levovitch e departe de perfecțiune.

Cu aceste cuvinte, Macaire și-a trimis la plimbare secretara, care s-a întors la biroul ei.

Când, peste un sfert de oră, „întâlnirea importantă" s-a prezentat în anticameră, Cristina a rămas stupefiată. Își închipuise orice, numai așa ceva nu.

Capitolul 8

Mici aranjamente între prieteni

În fața Cristinei stătea un bătrân impunător, pe care îl cunoștea foarte bine: chipul atât de distinctiv, asperitățile pielii, eterna aură de proastă-dispoziție, nasul strâmb, sprâncenele stufoase. În mână ținea un baston cu măciulia încrustată cu diamante scânteietoare, despre care se șoptea că ar costa numai ea mai multe milioane de franci. Era Sinior Tarnogol.

— Levovitch e aici? a întrebat acesta, care, în pofida francezei perfecte, nu putea scăpa de un pronunțat accent estic.

Cum Cristina rămăsese interzisă, a măsurat-o din cap până-n picioare, cu o privire răutăcioasă. Secretara s-a decis să facă pe proasta:

— Aveați întâlnire cu dânsul? Nu văd nimic în agendă.

— Da, întâlnire la mine în birou, i-a explicat. Cum nu a apărut, am venit să văd ce se întâmplă. Totuși, e supărător să faci oamenii să-nțepenească așteptându-te!

— Domnule Tarnogol, a răspuns Cristina cu cea mai amabilă voce cu putință, pot să vă rog să așteptați o clipă în salonul roz?

Peste puțin, Cristina a intrat în grabă în biroul lui Macaire.

— Ce s-a mai întâmplat? s-a enervat acesta, lăsând pe masă exemplarul din *12 oameni furioși.* Ți-am spus că sunt ocupat.

— Întâlnirea de la ora 16: despre Tarnogol era vorba!

Îngrijorat, Macaire a făcut ochii mari:

— Tarnogol!? Și ce i-ai spus?

— Că Levovitch lipsește, dar că-l veți primi dumneavoastră. A părut foarte mulțumit. Îmi pare

rău, domnule Ebezner, nu v-am ascultat ordinul, dar oricum nu-l puteam da afară!

— Bine jucat, Cristina dragă, bine jucat! a felicitat-o Macaire, spunându-și că aceasta era ocazia visată de a-i vorbi lui Tarnogol despre președinție și despre ștergerea lui Levovitch de pe listă. În ce salon l-ai introdus?

— În salonul roz.

— Bine jucat, salonul roz! a mai felicitat-o o dată Macaire, fiindcă era salonul cel mai elegant de la acel etaj. Du-te și spune-i lui Tarnogol că sosesc imediat.

Cristina a plecat pe loc, iar Macaire a profitat pentru a lua muntele de corespondență necitită și a-l muta pe biroul lui Levovitch. După care s-a repezit în salonul roz ca un câine de vânătoare care adulmecă vânatul. A intrat cu o mină bucuroasă și cu glasul numai miere, plecându-se în fața lui Tarnogol ca în fața Vițelului de aur:

— Dragă Sinior, ce plăcere să vă văd! Trebuie neapărat să vă vorbesc despre neînțelegerea legată de călătoriile mele și despre articolul din *Tribune* care…

— N-am timp pentru asta acum, i-a tăiat Tarnogol elanul. Trebuie neapărat să-l văd pe Levovitch! E foarte important.

— Levovitch nu e aici, i-a explicat Macaire.

— Dar unde e?

— N-am idee. Știți, deseori nu vine la birou.

— Așa? s-a mirat Tarnogol. Credeam că vine foarte devreme în fiecare dimineață și lucrează fără întrerupere toată ziua.

— Nici vorbă, dragă domnule Tarnogol, asta e doar o legendă. El? Să lucreze fără întrerupere? (Și a lăsat să-i scape un hohot de râs forțat, pentru a sublinia ironia situației.) Pierde-vară-l cheamă! Suntem chiar satisfăcuți dacă-și face apariția înainte de 11 dimineața. Și, deseori, după-amiaza, nimeni nu-l mai vede. Ia uitați-vă, e ora 16 și

mizerabilul deja s-a-ntors acasă. Nu e deloc un om serios.

— Nici vorbă de seriozitate! s-a indignat Tarnogol.

Mulțumit de efect, Macaire a plusat:

— N-ar trebui să vă spun, fiindcă nu vreau să-i fac necazuri lui Lev, dar aici eu fac totul. De altfel, nu ia nicio decizie fără să mă consulte. N-are simțul inițiativei. I-ați văzut, mai nou, biroul? Dă pe-afară de corespondență la care n-a mai lucrat de cine știe când. Clienții trebuie să se fi înfuriat. Ce rușine! Nici că s-a mai văzut așa un leneș!

— De ce nu ai anunțat Consiliul băncii? l-a întrebat Tarnogol.

— Fiindcă nu am vrut să aibă probleme, a răspuns Macaire ipocrit. Nu e decât un mediocru. Și-apoi, tata ținea la el, iar mie mi-e cam milă de el. Vreau să zic, în fond, nu face rău nimănui: că doar nu ajunge el președintele băncii.

— E scandalos ce aflu despre Levovitch, a spus consternat Tarnogol.

— Scandalos, a repetat Macaire clătinând din cap întristat.

— Dă-ți seama: eram pe punctul de a-l numi președintele băncii!

— Așa? s-a prefăcut Macaire că se miră. Levovitch președinte? Păi, o să falimenteze banca în doi timpi și trei mișcări! Mă rog, dumneavoastră sunteți acționarul, nu eu.

— Totuși, mi-a făcut mereu o impresie bună.

— Ei, știți cum e, dragă domnule Sinior, mai tot timpul așa arată marii impostori.

Tarnogol s-a ridicat și a făcut câțiva pași prin încăpere. Părea perplex.

— Vă simțiți bine, domnule Tarnogol? s-a arătat Macaire îngrijorat.

— Nu, nu mă simt deloc bine! Trebuia să mă văd azi cu Levovitch pentru a-i cere un serviciu foarte important! Chiar i-am subliniat: „Întâlnire

foarte importantă”. Și nu e aici! Sunt groaznic de dezamăgit!

— Poate că aș putea eu să vă ajut! a sugerat Macaire care murea de bucurie.

Tarnogol s-a uitat o clipă la Macaire.

— Nu sunt sigur, e ceva extrem de sensibil.

— Totuși, acum 15 ani aveam încredere unul în celălalt, și-a susținut Macaire cauza. Iată de ce acum sunteți vicepreședintele băncii.

— Și eu am respectat înțelegerea, i-a amintit Tarnogol. Ai avut ce ți-ai dorit în schimbul acțiunilor tale.

— Exact așa e, dragă prietene, a supralicitat Macaire. Putem dovedi deci o totală încredere reciprocă. Hai să facem o nouă înțelegere!

După un interminabil moment de gândire, Tarnogol a sfârșit prin a spune:

— De acord. Macaire, îți propun un târg. Te voi însărcina pe tine cu serviciul pe care doream să i-l propun lui Levovitch. În schimb, te voi numi președintele băncii.

— Batem palma! a aprobat Macaire întinzându-i mâna lui Tarnogol și strângându-i-o viguros. Ce pot face pentru dumneavoastră?

— Pur și simplu să primești în numele meu un plic, i-a explicat Tarnogol. Nimic ilegal, nimic periculos.

— Atât? s-a mirat Macaire.

— Atât, a confirmat Tarnogol. E foarte ușor.

— Foarte ușor, a repetat Macaire ca un papagal. Și după?

— După, aduci plicul la mine acasă, i-a explicat Tarnogol.

— Atât?

— Atât.

— Foarte ușor!

— Foarte ușor.

Cei doi au ieșit satisfăcuți din salonul roz. Însoțindu-l pe Tarnogol la ascensor, cum treceau prin fața birourilor lor și observând lipsa Cristinei,

Macaire i-a propus lui Tarnogol să arunce un ochi în biroul lui Levovitch. Din prag, i-a arătat biroul încărcat de corespondență.

— Priviți cât material e lăsat fără răspuns, s-a plâns Macaire. E revoltător!

— E scandalos! s-a indignat Tarnogol, distanța fiind prea mare pentru a vedea că scrisorile îi erau adresate lui Macaire. Cum de mi-am putut imagina că Levovitch ar putea fi președintele băncii?

— Oricine se poate înșela, dragă domnule Sinior, a zis Macaire. Greșeala e omenească.

•

Imediat ce Tarnogol a plecat, Macaire s-a grăbit să adune corespondența de pe biroul lui Levovitch, îngrămădind-o pe al lui. După care s-a lăsat să cadă în fotoliu, abandonându-se euforiei care-l învăluia încet. Nu se simțise niciodată atât de fericit: președinția Băncii Ebezner era a lui. Reușise să își schimbe cursul destinului fără măcar să aibă nevoie de tot soiul de tertipuri. A luat exemplarul din *12 oameni furioși* și l-a privit cu dispreț: nu mai are nevoie de chestia asta. Îi va face un serviciu infim lui Tarnogol și cu siguranță va fi președinte. Viața era frumoasă. Legănându-se în fotoliu, s-a uitat la ceas. 16:30. Se putea duce acasă. „Totuși, dată naibii ziua asta!”

•

În același moment, la Cologny, în splendida locuință a familiei Ebezner, Arma, menajera casei, stătea cu urechea lipită de ușa dormitorului patronilor. Anastasia tocmai primise un telefon misterios.

Ca de fiecare dată, Arma fusese cea care răspunsese. „Locuința Ebezner, bună ziuaaa”, răspunsese politicos, după cum fusese învățată. De la celălalt capăt al firului, o voce de bărbat o ceruse pe Duamna fără să se prezinte. Duamna era chiar lângă ea, așa că Arma îi dăduse receptorul, dar, auzind vocea interlocutorului, Duamna trecuse legătura în dormitor, unde se și dusese și închisese

ușa. Ciudat, foarte ciudat. Duamna nu făcea niciodată așa ceva. Intrigată, Arma se hotărâse să asculte ce se vorbea.

— Lev, ești complet nebun dacă mă suni aici! s-a enervat Anastasia în ceea ce credea a fi taina dormitorului ei.

— Mi-am zis că nu-mi vei răspunde pe mobil, s-a justificat Lev de la celălalt capăt.

— Și ai perfectă dreptate, i-a răspuns Anastasia, fiindcă nu vreau nici să mai vorbim, nici să te mai văd.

— Eu, iubito, mă bucur că te voi vedea diseară.

— Nu-mi mai spune *iubito*! Nu-mi mai spune în niciun fel! Ți-am zis c-am terminat-o!

— Doream pur și simplu să te informez că voi trimite după tine la 19:45 pentru a fi condusă la hotelul Bergues. Pe curând!

— N-auzi ce-ți zic? Nu va fi nicio cină diseară. Și cu atât mai puțin la hotelul Bergues! A fost o greșeală să ne întâlnim în weekendul ăsta. Ce Dumnezeu, doar sunt măritată, am și eu un bărbat! Toată Geneva ne-ar fi putut vedea!

— Nu-ți face griji!

— Ba tocmai că-mi fac.

— Pe diseară!

— Pe niciodată!

Și Anastasia i-a închis telefonul în nas. Auzind receptorul trântit în furcă, Arma a coborât în viteză la parter și s-a întors în micul salon unde se presupunea că șterge praful. Era șocată: Duamna îl înșela pe Domnu'.

* * *

În seara aceea, la ora 19, Macaire Ebezner își gara mândru mașina în parcarea de la *Lion d'Or,* în Cologny, sperând să fie remarcat la volanul bolidului care valora o mică avere. A intrat în restaurant cu un aer afectat, călcând țanțoș la braț cu soția lui și simțind clar că Anastasia atrăgea toate privirile. Au fost așezați la o masă cu fața spre lac, după cum ceruse el, pentru a putea admira

priveliștea. Geneva sclipea în noapte, întinzându-se în fața lor ca o comoară.

— În seara asta bem șampanie! a anunțat Macaire somelierul. Aduceți-ne Pol Roger cu specificarea anului de producție. Șampania lui Winston Churchill! Șampania victoriei!

Bărbatul îi părea foarte bine dispus, așa că Anastasia s-a amuzat.

— Ce sărbătorim? l-a întrebat.

— Iubito, în seara asta iei cina cu viitorul președinte al băncii, a anunțat-o cu un surâs complice.

Ea s-a prefăcut că se bucură:

— Vai, dar e minunat! Ai confirmarea lui Jean-Bénédict?

— Nu, nu va fi nimic oficial până sâmbătă. De altfel, țineam să aștept până când voi avea certitudinea, înainte de a te anunța, dar nu-mi mai pot ține gura, prea sunt entuziasmat: am numirea în buzunar!

— N-ar trebui să vinzi pielea ursului din pădure înainte de a-l fi împușcat, l-a temperat Anastasia.

— Chiar așa, draga mea, închipuie-ți că de dimineață, când am ajuns la birou, am aflat cum Consiliul era pe punctul de a-l numi pe Levovitch.

— Pe Levovitch?! n-a mai avut aer Anastasia.

— Te-nțeleg că ești șocată, iubire, și au am fost complet debusolat. Imaginează-ți: un „Levovitch” în fruntea Băncii Ebezner! Totuși, Ebezner e Ebezner, ce naiba! O toană a lui Tarnogol. Ei, și străinii ăștia, oricum ai lua-o, sunt primii cărora le dau prin cap idei bizare.

— Deci, Tarnogol și-a schimbat opinia? a întrebat Anastasia.

— Aproape. Să spunem că între el și mine a avut loc o înțelegere. Mai rămâne un detaliu de rezolvat. Dar poate fi considerat ca și făcut.

— Adică?

— O să-ți explic. Știi, în fond, tati își dorea să ajung președinte. Povestea cu alegerile era numai

pentru a-mi oferi o legitimitate indiscutabilă.

Anastasia nu știa ce să-i răspundă: pentru ea, lucrurile stăteau exact pe dos. Întreaga viață, Abel Ebezner își desconsiderase fiul. Dacă ar fi vrut ca, după el, Macaire să fie președintele băncii, pur și simplu i-ar fi lăsat moștenire acțiunile. Dar ea a preferat să nu spună nimic și s-a mulțumit să ridice în cinstea bărbatului ei cupa de șampanie care tocmai le fusese servită.

Era tulburată: de Levovitch, de alegerea la președinția băncii. Nu-i mai era foame și își dorea să se întoarcă acasă. Nu voia însă să-i strice seara soțului ei care părea de o bună dispoziție extremă și înfometat. Acesta a comandat tagliatelle cu trufe albe, după care coaste de miel. Ea a cerut ton în sos tartar și o lartgustină. A fost adusă o a doua sticlă de Pol Roger în frapieră.

— În seara asta bem numai șampanie bine răcită! i-a explicat Macaire somelierului.

Iată însă că, la ora 19:30, când abia fuseseră aduse apetitivele, șeful de sală l-a întrerupt pe Macaire:

— Iertați-mă, domnule Ebezner, dar sunteți solicitat la telefon.

— Eu? s-a mirat Macaire. Dar nu știe nimeni că sunt aici.

Intrigat, l-a urmat pe angajat până la garderobă și a dus receptorul la ureche. Pentru a încerca să își ascundă tulburarea, s-a prezentat cu voce autoritară, de comandant de armată:

— Alo, da! Macaire Ebezner la aparat.

Și-a ascultat atent interlocutorul care-i dădea instrucțiuni îndelungi, apoi a strigat în receptor, ca un soldat care ia poziția de drepți:

— Pornesc imediat!

După care s-a grăbit să ajungă lângă soția lui și, fără a se mai așeza, a anunțat-o:

— Iubito, îmi pare rău, dar trebuie să plec. E o urgență maximă. Și are legătură cu ce ți-am spus mai-nainte. Termină cina liniștită și ia un taxi ca să

te întorci acasă, dacă așa vrei. Nu pot risca să întârzii. O să-ți explic mai târziu.

Și a plecat fără a mai aștepta vreun răspuns.

Anastasia a rămas singură la masă, uitându-se fix în direcția lacului Léman care sclipea sub razele lunii, jucându-se cu vârful furculiței în farfurie. Ceilalți clienți nu se puteau împiedica să nu se uite la ea. Totul în acea femeie respira frumusețe, o frumusețe cu atât mai impresionantă cu cât era încărcată cu o nuanță de melancolie.

Și-a terminat paharul de șampanie fără a se atinge de ce era în farfurie. *La ce bun să iei singură cina?* și-a zis. Detesta să mănânce de una singură. Detesta să fie singură. Și-a scos telefonul mobil din geantă și a ezitat mult timp să-l sune pe Lev. Nu îndrăznea. S-a hotărât să se întoarcă acasă. A cerut să-i fie chemat un taxi și s-a dus să-l aștepte afară. Puțin aer proaspăt avea să-i facă bine. Era 19:45. La ieșirea de la *Lion d'Or,* a descoperit în parcare o limuzină neagră care o aștepta. Ușa din spate era ținută deschisă de șoferul lui Levovitch, Alfred Agostinelli, care-i întindea un buchet de trandafiri albi.

— Bună seara, doamnă Anastasia, i-a spus acesta zâmbind. Ce mai faceți?

— Bine, Alfred, a răspuns emoționată.

Și a urcat pe bancheta din spate fără a mai sta pe gânduri. Apoi, aruncându-i o privire șoferului binevoitor, care se așeza la volan, l-a întrebat:

— Cum a făcut-o?

Capitolul 9

Începutul anchetei

Dacă enigma camerei 622 își avea rădăcinile la Geneva, după cum ni se părea a fi cazul, atunci acolo trebuia să ne ducem. Și astfel, în dimineața

de miercuri, 27 iunie 2018, Scarlett și cu mine am pornit spre orașul de la capătul lacului Léman.

Pe drum, Scarlett mi-a spus:

— Am găsit la dumneavoastră în apartament niște însemnări despre Bernard.

— Adică ați scotocit pe-acolo?

— Nu, erau pe birou. M-am gândit că e vorba despre carte, doream să pun totul în ordine și…

— Le-ați citit?

— Da. Mi s-a părut că aveați o relație emoționantă. Și-am vrut să aflu mai mult.

— Ce vreți să aflați?

— Totul! Povestiți-mi un pic cine era Bernard.

— Nici măcar n-aș ști de unde să încep, am zis.

— Începeți cu începutul. În general, așa e mai simplu. Povestiți-mi cum l-ați cunoscut pe Bernard. Cum de un tânăr autor necunoscut s-a împrietenit cu un bătrân editor.

— E o poveste tare lungă, i-am răspuns.

— Nu sunt grăbită. Și, oricum, avem ceva de mers.

Am zâmbit.

— Bernard și cu mine ne-am întâlnit acum șapte ani. Îmi aduc aminte de acea zi toridă de sfârșit de iulie în care a început totul. Parisul se sufoca. Ajunsesem chiar în acea dimineață de la Geneva. Făcusem un efort vestimentar potrivit cu împrejurările: cămașă și blazer, de parcă mă duceam la o întrevedere pentru angajare. Voiam să conving că sunt un om serios. Îmi dăduse întâlnire la librăria L'Âge d'Homme de pe strada Férou, care astăzi a ajuns gelaterie. Am ajuns tot numai sudoare, copleșit de căldură. Mă aștepta în mica sală de ședințe de la subsol. Aveam 26 de ani pe vremea aceea și tocmai terminasem cu greu studiile de Drept, fiindcă eram preocupat doar să scriu romane. Zilnic, în loc să mă duc la universitate, mergeam la bunica unde mi se eliberase o cameră a apartamentului pentru a-mi putea amenaja un birou. Bunica a fost cea dintâi

care a crezut în mine și m-a luat în serios. Mulțumită ei, în timpul celor cinci ani de studii, am scris unul după altul cinci romane pe care le-am trimis pe rând tuturor editurilor posibile și imaginabile și toate mi-au fost refuzate. Aveam toate motivele să m-apuce disperarea. Apoi, iată că în ianuarie 2011, cea de-a cincea carte, un roman istoric despre SPECIAL OPERATIONS EXECUTIVE, o ramură a serviciilor secrete britanice, care a operat cu succes în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, a fost recuperată de Vladimir Dimitrijević, fondatorul Editurii L'Âge d'Homme la Lausanne, care s-a hotărât să o publice. Numai că, înainte de a se realiza proiectul, Vladimir Dimitrijević a murit într-un accident de mașină. La înmormântare am cunoscut-o pe Lydwine Helly, o prietenă pariziană a lui Dimitrijević, care mi-a spus că acesta îi vorbise despre romanul meu lui Bernard de Fallois și îi propusese să coediteze volumul. „Ar trebui să vă întâlniți cu Bernard de Fallois, mi-a spus Lydwine după ceremonia funebră, poate că e interesat să vă publice cartea". Lydwine a devenit binefăcătoarea mea. M-a luat sub aripa ei și a organizat întâlnirea cu Bernard de Fallois. Astfel am ajuns să-l caut, la Paris, în acea caniculară lună iulie. Și, cum este deseori cazul în marile prietenii, între noi doi lucrurile au început tare prost.

* * *

Paris, cu șapte ani mai înainte

— Nu cred că vă voi publica romanul.

Bărbatul care vorbise și stătea în fața mea avea alură de general: elegant, seniorial, cu privire ageră. Legenda lumii editoriale franceze: Bernard de Fallois. Din păcate, simțeam cum se căsca o prăpastie generațională, între el, ajuns la 85 de ani, și mine, un tânăr autor nepublicat, de 26.

— De ce nu? am îndrăznit să îl întreb.

— Vă prezentați cartea ca pe un roman istoric, dar nu cred să fie adevărat ce relatați în ea. Englezii nu au putut face toate acestea.

— Vă asigur că totuși acesta a fost adevărul.

— Și-apoi, de ce v-ar interesa războiul? m-a întrebat Bernard suspicios. Doar nu l-ați trăit.

— Ce dacă?

A făcut o figură prea puțin convinsă:

— Acum n-o să mă faceți să cred că mulțumită englezilor a putut lupta Rezistența franceză cu nemții?

— V-aș putea-o dovedi, mi-am continuat pledoaria. E un subiect prea puțin cunoscut, de unde și interesul romanului pentru el.

— Îmi pare rău, dar nu cred că vă voi publica romanul.

Ieșind de la întâlnire, am umblat hai-hui prin Saint-Germain, deprimat și copleșit. Pentru mine, totul se prăbușea. Până într-acolo încât ar fi fost cazul să mă las de scris: cărțile mele nu ar fi fost publicate niciodată. Nu aveam să fiu nicicând scriitor. Era sfârșitul celor mai mari speranțe ale mele. Tare m-aș mai fi aruncat în Sena, dar, în loc de asta, am intrat să îmi arunc ochii fără un scop anume în librăria Gibert Joseph, de pe bulevardul Saint-Michel, prin secțiunea lor de cărți de istorie. Am găsit mai multe titluri consacrate acțiunilor serviciilor secrete britanice între 1939 și 1945. Mi-am notat referințele și am pregătit o mică bibliografie la care am adăugat sursele utilizate de mine pentru roman, apoi i-am trimis totul lui Bernard.

Nu am primit însă niciun semn de la el. Până vineri, 26 august 2011. Spre seară, mi-a telefonat Lydwine Helly. „Bernard vă va publica volumul!”, m-a anunțat. Până la urmă, îl convinsese. Și așa mi-a apărut primul roman, în ianuarie 2012.

•

— Și-a fost un imens succes! m-a întrerupt Scarlett entuziastă.

— Nici vorbă! A fost o catastrofă.

A izbucnit în râs.

— Pe bune?

— Pe bune! Bernard se purta detestabil cu mine, eu nu-l puteam suferi, dar nici el pe mine. Romanul s-a vândut foarte prost. Câteva sute de exemplare. M-am jurat că nu voi mai lucra cu el.

— Și după aceea ce s-a mai întâmplat?

— Urmarea, data viitoare, am hotărât, uite c-aproape am ajuns la Geneva.

Ieșiserăm de pe autostradă și ne-am îndreptat către centrul orașului, trecând pe lângă diferitele clădiri ale organizațiilor internaționale. Peste puțin, am zărit malul lacului și, în planul secund, Jetul de apă. I-am spus:

— Aflați că acum trei zile am făcut exact acest drum, dar în sens invers.

— Nu faceți pe morocănosul, domnule scriitor, vă stă foarte rău! Și-apoi, nu aveți decât să vă întoarceți să vă luați ciorapii de acasă, dacă ați observat că nu aveți destui.

— Aș putea pur și simplu să mă întorc acasă după ce vă sui într-un tren pentru Verbier.

A izbucnit în râs:

— N-o s-o faceți. Doar vreți să fiți împreună cu mine la Verbier.

M-am abținut să nu surâd și m-a prins:

— Nu mai încercați să faceți tot timpul pe seriosul, domnule scriitor! Nu sunteți deloc credibil.

Am parcurs podul Mont-Blanc și ne-am îndreptat spre Cologny cu frumoasele lui cartiere ce domină Geneva. La vremea crimei, acolo locuia Macaire Ebezner. Trebuie să recunosc că eram foarte impresionat de Scarlett: căutase pe internet până în cele mai neînsemnate unghere și dezgropase o cantitate impresionantă de informații. De exemplu, articolul din *L'ILLUSTRÉ,* unul dintre marile săptămânale elvețiene de limbă franceză, dedicat lui Macaire Ebezner și publicat

cu câteva luni înaintea crimei. Textul era ilustrat cu o fotografie a lui Macaire și a soției sale, Anastasia, care pozau în fața casei lor.

Nu știam adresa exactă, dar era menționat numele bulevardului: Ruth. Acolo ne-am și dus. Am rulat foarte încet, uitându-ne la numerele caselor de pe ambele părți. Dintr-odată, Scarlett a strigat:

— Aici e!

În fața noastră, o poartă mare de fier lăsa să se vadă o casă asemănătoare celei fotografiate în revistă: o clădire magnifică, din piatră albă, se ridica deasupra lacului, înconjurată de un parc mare.

Capitolul 10

Un bărbat furios

Marți, 11 decembrie, cu cinci zile înaintea crimei

În casa familiei Ebezner, din Cologny, o clădire magnifică din piatră albă, ridicată deasupra lacului Léman, înconjurată de un parc vast, acoperit de zăpadă.

Singură la masa din bucătărie, pentru a lua micul dejun, Anastasia, în halat, învârtea o bucată de pâine, fără a mânca, mult prea preocupată să își rememoreze evenimentele din ajun. Seară minunată, care o dusese până în apartamentul ocupat de Lev Levovitch la hotelul Bergues. O aștepta, arătând superb în smochingul lui. Masa era aranjată pentru două persoane, cu feluri rafinate de mâncare și vin nobil.

Cinaseră la lumina lumânărilor, mai îndrăgostiți decât oricând. Apoi se aruncaseră unul în brațele celuilalt și făcuseră dragoste cu pasiune.

Numai că, pe la miezul nopții, sunase telefonul din cameră. Anastasia fusese cuprinsă de panică: cu siguranță, era Macaire! O urmărise, știa totul și venea să facă un mare scandal. Se liniștise imediat: nu era Macaire, ci președintele Republicii Franceze, venit la Geneva pentru Adunarea Generală a Națiunilor Unite. Suferind de insomnii, acesta simțea nevoia de a face conversație. Își dorea ca Lev să vină să stea de vorbă la sediul Misiunii Franței pe lângă Națiunile Unite, care se afla pe o imensă proprietate nobiliară din Chambesy, unde urma să locuiască toată acea perioadă.

•

La început, Lev l-a trimis la plimbare, motivând o întâlnire galantă, însă, cuprinsă de mustrări de conștiință, Anastasia îi spusese: „Totuși, e președintele republicii!”

Așa că Lev îl sunase la rândul lui pe marele comandant al francezilor pentru a-l anunța că urma să sosească. Se îmbrăcaseră și o luase cu el în Ferrariul negru, model unic. Ajunseseră sub bolțile poleite ale unui salon imens, în intimitatea președintelui republicii, care îi primise în halat. Bând ceai, fumând o havană și stând la taclale ca între prieteni, președintele profitase pentru a-i cere lui Lev câteva sfaturi legate de discursul de a doua zi, de la Națiunile Unite.

La 2 dimineața, Lev o dusese până acasă. Oprise în fața curții, pe bulevardul Ruth, și, în taina nopții, o mai sărutase o dată, un sărut lung, de îndrăgostiți, înainte de a o lăsa să plece.

Trecând pe sub portal, ea avusese un scurt moment de spaimă: ce îi va spune lui Macaire care o va vedea intrând la o asemenea oră? Trebuia să fie mort de îngrijorare. O fi anunțat poliția? Sau începuse să aibă niște bănuieli și o aștepta ipocrit în salon? Urmând să-i ceară explicații. În primul rând, trebuia să rămână cât mai firească. O să-i spună că ieșise cu niște prietene cu care băuse un

pahar la hotelul Bergues și nu observase cât timp trecuse, asta este. Avea și ea dreptul să se distreze, nu? Și-apoi, el era cel care o lăsase singură în restaurant! Numai că, ajungând în fața casei, a realizat că mașina lui Macaire nu era acolo. Tot nu se întorsese de la întâlnirea aceea misterioasă a lui. Unde-ar putea fi? S-a culcat repede, fără a-și pune prea multe întrebări, ușurată că nu avea de dat explicații și, mai ales, fericită după orele petrecute cu Lev. Încă îi mai simțea trupul lipit de al ei, degetele mângâindu-i pielea, plăcerea pe care i-o provoca. Închizând pentru o clipă ochii, l-a revăzut deasupra ei, sărutând-o și murmurând: „Încă puțin suc de portocale, Duamna?" Ei, fir-ar să fie, Arma era cea care o deranja.

— Încă puțin suc de portocale, Duamna? și-a întrebat Arma patroana ridicând cana cu suc proaspăt stors.

Anastasia s-a străduit să-i surâdă celei care o deranjase.

— Păreți în formă perfectă, în dimineața asta, Duamna, i-a spus Arma umplându-i paharul.

Anastasia nu i-a răspuns, gândindu-se că nu trebuie să afișeze un aer prea radios, de teamă că asta ar putea aduce vreo clevetire pe la urechile bărbatului ei. Iată însă că exact în acea clipă Macaire a dat buzna în bucătărie, tunând cu voce mânioasă:

— Să-l ia dracu' de Levovitch!

Anastasia a crezut că leșină: deci bărbatul ei știa totul!

— Să-l ia dracu' de Levovitch! a repetat Macaire.

— Po… poftim? s-a bâlbâit Anastasia.

Macaire ținea în mână ediția din acea zi din *Tribune de Geneve,* pe care a desfăcut-o în fața nevestei.

— Uită-te și tu, iubito! a urlat pe un ton care oscila între enervare și admirație.

Pe prima pagină a ziarului, care anunța un amplu interviu cu președintele Republicii Franceze, putea fi văzută o fotografie a președintelui însoțit de Levovitch, făcută în ajun, când se plimbau amândoi pe malul lacului Léman, în apropierea sediului Națiunilor Unite. Macaire a citit un fragment din articol:

— *Conducători din toată lumea s-au adunat de ieri la sediul Națiunilor Unite, pentru marea conferință privitoare la refugiați. Astăzi, președintele Republicii Franceze trebuie să susțină un discurs foarte așteptat. Cei care ieșiseră ieri la aer, prin parcul Perla Lacului, au avut de altfel surpriza de a-l întâlni, urmat îndeaproape de gărzile de corp, pe când se plimba alături de binecunoscutul bancher genevez Lev Levovitch…*

Arma l-a întrerupt:

— Suc de portocale, Domnu'?

A lăsat ziarul la o parte și a luat o felie de pâine prăjită pe care a uns-o cu unt din belșug.

— Totuși, ce individ și Levovitch ăsta! a continuat. Păi, ia să fac eu o plimbare la braț cu președintele republicii și să mai și apar în ziar! Și vrei să știi ce e mai rău? Că nu se dă deloc mare. Ieri nu a fost la birou, dar nu a spus nimănui că are treabă la Națiunile Unite. A trebuit să-l urmărească Cristina pentru a descoperi ce punea la cale.

Anastasia și-a privit decepționată bărbatul care dovedea o admirație nemărginită față de omul care-i punea coarne: în fond, erau și el, și ea îndrăgostiți de una și aceeași persoană. Încurcată, s-a străduit să schimbe subiectul.

— Și aseară ce-ai făcut? Te-ai întors târziu, nu? l-a întrebat cu o prefăcută naivitate.

— La 3:30. Sunt rupt de oboseală.

— Ce-ai făcut până la 3:30?

— Nu pot să-ți spun. Bine, ție, da, pot să-ți spun: închipuie-ți că ieri, Sinior Tarnogol m-a rugat să-i fac un serviciu. Ceva deosebit de

important. Acel lucru de pus la punct de care ți-am vorbit la restaurant.

— Ce fel de serviciu? a întrebat Anastasia, îngrijorată de ceea ce soțul ei putuse face pentru a schimba decizia lui Tarnogol.

— O nimica toată, imaginează-ți: a trebuit să primesc o scrisoare în numele lui, după care să i-o duc.

— O scrisoare? Dar, după câte știu, nu ești factor poștal!

Macaire a privit-o încruntându-se:

— Nu-nțelegi nimic. Mai bine nu-ți mai spuneam! O scrisoare foarte importantă pe care Tarnogol nu o putea primi direct. Avea nevoie de un om de încredere.

— Avea nevoie de un factor poștal! a repetat Anastasia.

— De un om de încredere! s-a enervat Macaire. A fost nevoie să merg până la Bâle pentru a primi plicul, dacă vrei să știi chiar totul.

— Deci aseară ai făcut un drum dus-întors până la Bâle? Acum înțeleg de ce te-ai întors la o asemenea oră.

— Ei, nu e chiar așa de departe când știi s-o calci. Am primit plicul pe la 11 noaptea, într-un mare hotel din Bâle. Am băut o cafea mică și am pornit înapoi, drept care la 2:30 i-l dădeam personal lui Tarnogol. Închipuie-ți că m-a primit chiar acasă la el. Or, nimeni n-a fost invitat vreodată acolo! O vilă personală magnifică, în dreptul parcului Bastions, pe strada Saint-Léger. Culmea eleganței! M-a tratat cu tot respectul pe care-l merit. Am fost primit ca un rege, cu strigăte de „fratele meu!”. Așa mi-a zis: *Fratele meu*! Înțelegi? Comandase chiar și o gustare pentru mine. În sfârșit, „gustare” e un fel de a zice, trebuia să fi văzut: ai fi avut cu ce hrăni un întreg sat de înfometați! Un excepțional caviar de Iran, somon sălbatic de Alaska afumat cum n-ai mâncat niciodată, brioșe prăjite care ți se topeau în gură,

platou de brânzeturi, tarte fine cu fructe și tot felul de prăjiturele. Tare-aș mai fi vrut să vezi și tu ce era acolo. Fiindc-ai fi avut ce vedea! După care a desfăcut o sticlă de vodcă Beluga pentru a sărbători „o mare ocazie”. A zis, cu accentul acela al lui îngrozitor: „Beluga, vodca victoriei!” Și-am mai stat o vreme așa, trăncănind și râzând. Totală înțelegere reciprocă. La plecare, mi-a zis în engleză: „Thank you, Mister President”.

— *Mister President*?

— Chiar așa! Deci, sâmbătă, eu voi fi numit! Nu mi-am pierdut degeaba noaptea, haha?!

Macaire și-a privit drăgăstos nevasta. De câtăva vreme, ceva se schimbase la ea. Chipul îi devenise mai luminos. Era mai veselă. O descoperea foarte voioasă. Altfel, ce să mai vorbim! Fericită, s-ar fi putut zice. Da, reușea să o facă fericită. Fuseseră și suișuri, și coborâșuri, dar acum știa ce are de făcut. Era de ajuns să te uiți la ea: era sclipitoare.

În dimineața aceea, Macaire, care de obicei dedica mult timp micului dejun, și-a înghițit tartinele în viteză, vizibil grăbit.

— La muncă, a anunțat, ridicându-se de la masă.

— Deja o iei spre bancă? s-a mirat Anastasia.

— Nu, i-a răspuns pe un ton misterios. Mă duc la mine în cameră. Lucrez la un proiect.

Anastasia părea intrigată. Macaire era satisfăcut de efectul produs. Îl luase drept un imbecil pentru povestea cu factorul poștal, dar va vedea cine era el cu adevărat. Și-a spus că totuși era mult subestimat. Din cauza aceasta suferise adesea, înainte de a-și da seama că, în fond, în asta-i stătea puterea: ferește-te de apele liniștite! Și-a notat într-un ungher al minții că proverbul ar fi fost un titlu bun pentru Memoriile sale.

Închis la el în cameră, Macaire a început prin a admira obiectul pe care îl adusese din trecerea lui prin casa lui Sinior Tarnogol: o batistă de mătase brodată cu vorbele *Sinior Tarnogol, membru al*

Consiliului. O observase pe o măsuță de serviciu și nu se putuse împiedica să nu o subtilizeze. Îi găsea acelui accesoriu o notă de mare eleganță: după acest model își va face și el batiste pe care se va putea citi: *Macaire Ebezner, Președinte.*

A băgat batista în fundul unui sertar de unde a scos o sticlă de suc de lămâie. A turnat o parte într-un bol de cupru și a adăugat apă pentru a obține cerneală simpatică. A scos apoi caietul din seif și s-a așezat la masa plină de bibelouri, ducând mai departe firul povestirii.

> *Dările mele de seamă trimise Consiliului Federal şi-au atins scopul: piaţa financiară elveţiană, plămânul nostru economic, era ameninţată şi trebuia neapărat protejată. Dacă ţările europene plănuiau acţiuni nu doar pentru a împiedica fuga de capital spre Elveţia, dar şi pentru identificarea conturilor elveţiene ale unora dintre resortisanţii lor, atunci, conform unei formule consacrate, trebuia pregătit războiul pentru a asigura pacea.*
>
> *Guvernul elveţian a însărcinat, în acest sens, serviciile de informaţii cu punerea pe picioare a unei operaţiuni de supraveghere la scară mare a ministerelor economiei din ţările Europei, spre a putea anticipa eventualele măsuri coercitive împotriva Elveţiei.*
>
> *Cum trimiterea de agenţi de informaţii în ţări prietene şi aliate a reprezentat întotdeauna un exerciţiu periculos, în termeni de imagine şi diplomaţie, P-30 a fost expediat în prima linie, pentru a pregăti terenul. Divizia economică, din care şi eu făceam parte, şi-a sporit activitatea. Londra, Paris, Lisabona,*

Viena, Atena, München, Milano, Madrid, Stockholm: toate marile orașe ale Europei au devenit țintele noastre. Pentru fiecare dintre ele, trebuiau localizate clădirile administrative avute în vedere, precum edificiile ministeriale sau sediile autorităților fiscale, și trebuiau recoltate, de la fiecare dintre acestea, cât mai multe informații cu putință: acces, dispunerea clădirilor, prezența camerelor video, eventualele controale la intrare. Se putea acționa și pentru notarea tuturor plăcuțelor de înmatriculare ale mașinilor care intrau sau ieșeau din parcările destinate personalului, în așa fel încât să se alcătuiască o bază de date. Sau pentru identificarea restaurantelor de cartier preferate de același personal. Munca aceasta de furnică, fastidioasă și ingrată, era totuși indispensabilă pentru a deschide calea agenților de informații care urmau să fie trimiși apoi la fața locului pentru a instala dispozitive de ascultare, pentru a subtiliza ori distruge anumite documente sau pentru a intra în legătură cu funcționari care, din venalitate, acceptau să ne furnizeze informații.

La fiecare întoarcere din misiune, primeam o invitație la operă unde îl întâlneam pe Wagner, pentru a-i transmite rapoartele de sinteză referitoare la observațiile mele.

Din păcate, toate acele eforturi aveau să se dovedească inutile: cel mai amarnic dușman se găsea, în realitate, nu dincolo de frontiere, ci chiar în inima țării noastre. Urma să fin atacați din interior, după cum o dovedește un

eveniment care avea să traumatizeze întreaga noastră rețea instituțională bancară: un angajat al unei mari bănci din Zürich, răzbunându-se pentru că fusese dat afară, a plecat cu o listă de clienți străini care dețineau conturi ascunse în Elveția, listă ce fusese vândută serviciilor fiscale germane și franceze.

Pentru bănci, reputate pentru discreția și atașamentul lor față de principiul secretului bancar privitor la identitatea clienților, a fost o adevărată lovitură de trăsnet. Serviciile de informații intraseră în stare de alertă maximă: trădarea fără precedent risca să trezească și înclinația altora pentru fapte similare. Era absolut necesar să se acționeze hotărât pentru a ne asigura că nu era vorba decât despre un caz izolat și pentru a descuraja pe oricine ar fi dorit să urmeze acel exemplu.

P-30 a primit sarcina de a descoperi dacă administrațiile fiscale ale marilor țări ale Europei căutau să cumpere informații despre băncile elvețiene. Astfel, după decesul tatălui meu, punând în valoare resentimentul meu de moștenitor legitim deposedat de președinția instituției, Wagner m-a trimis în diferite orașe ale Europei pentru a mă infiltra în arcanele Fiscului. Tot anul de după, am făcut nenumărate drumuri dus-întors la Paris, Londra, München, Milano, Atena. Procedura era simplă: în fiecare din aceste orașe, Wagner mi-a făcut cunoștință cu câte un avocat care lucra pentru noi. Acesta mă punea în legătură cu un responsabil local al administrației fiscale, cu care mă

vedeam într-un loc discret și căruia mă prezentam ca un ins gata să își probeze căința. Însăilam de fiecare dată aceeași poveste: „Tata nu m-a numit președinte al băncii, vreau să mă răzbun și sunt gata să colaborez cu dumneavoastră”. Puteau verifica: totul era adevărat și relatat de presă. Asta și făceau, după care îmi fixau, prin intermediul avocatului, sub pecetea unei discreții absolute, o altă întâlnire în cursul căreia se trecea la negociere și, grație acesteia, obțineam informații prețioase despre metodele lor: cât erau gata să îmi plătească pentru lista de clienți? Ce vor face cu ea? Care erau garanțiile de protecție? Erau gata să îmi acorde permis de rezidență, fiindcă nu aș mai fi putut rămâne în Elveția? În general, când dispuneam de suficiente informații, le ceream un angajament scris, ceea ce refuzau de fiecare dată, așa că puteam întrerupe negocierile fără a trezi bănuieli.

•

În acest moment, în care îmi închei activitatea în cadrul P-30, trebuie s-o spun: am fost mândru și fericit că mi-am putut servi patria. Am senzația că am murit.

Unica urmă care-mi mai rămâne din vremurile acelea pasionante este o scrisoare care mi-a fost adusă acum câțiva ani de Wagner, semnată de mâna președintelui Confederației Elvețiene. Trei rânduri scrise de mână, pe care le alătur textului de față.

Dragă Macaire,

Aceste câteva cuvinte sunt mărturia recunoștinței noastre

veșnice pentru neabătutul dumneavoastră angajament pentru binele țării noastre.

Cu prietenie.

Beat Wunder,

Președintele Confederației Helvete

— *Recunoștinței noastre veșnice,* a zis Macaire cu voce tare, recitind scrisoarea pe care o păstra ascunsă între paginile caietului.

Ah, de-ar fi știut și tatăl său de ce caracter dădea dovadă fiul! Macaire a privit cu nostalgie fotografia tatălui, așezată pe birou, în fața lui. „Băiatul tău, tati, i-a spus părintelui de hârtie lucioasă, nu este un oarecare".

Din camera lui, Macaire a auzit telefonul fix sunând și pașii grăbiți ai Armei care alerga să răspundă („Locoințaaa Ebezner, bună ziuaaa"). Apoi, din nou pași grăbiți, dar în direcția camerei lui și, dintr-odată, bătăi la ușă.

— Domnuuu, a strigat Arma de dincolo de ușă, iertați de deranj, dar e apel orgent.

Macaire nu a deschis decât după ce a pus caietul înapoi în seif.

— Cine e? a întrebat-o.

— E de la bancă!

S-a dus să vorbească la telefonul de la intrare. La celălalt capăt era Cristina, secretara.

— Domnule Ebezner, s-a scuzat aceasta de la bun început, nu am reușit să vă prind pe mobil și de aceea mi-am permis să vă sun pe fixul de-acasă.

Percepând panica din vocea colaboratoarei, Macaire s-a grăbit să o liniștească.

— Ai făcut foarte bine, Cristina. Ce s-a întâmplat?

— Trebuie să veniți imediat la bancă.

— Dar zi odată ce s-a întâmplat?

— Veniți! l-a implorat secretara. Domnul Tarnogol e la dumneavoastră în birou. Și-a ieșit

din fire și vă face în toate felurile! Nu știu despre ce este vorba, dar pare ceva foarte grav.

Capitolul 11

Un serviciu

La banca Ebezner, Cristina încerca să asculte la ușa închisă a biroului lui Macaire care sosise imediat după ce îl anunțase. Numai că nu ajungeau până la ea decât izbucniri ale vocilor.

Înăuntru, Tarnogol nu se mai potolea.

— Ai îndrăznit să mă iei de prost! îi reproșa lui Macaire. Ai îndrăznit să mă minți!

— Eu? Să vă mint eu pe dumneavoastră?

— Ieri mi-ai spus că Levovitch e un leneș și că nu dă niciodată pe-aici. Însă Levovitch era la Națiunile Unite! Cu președintele francez!

— Deee… de unde știți? a întrebat Macaire căruia îi clănțăneau dinții.

— Scrie în ziar! a țipat Tarnogol fluturând un exemplar din *Tribune de Geneve.*

— E o neînțelegere! a răspuns cu glas rugător Macaire care tremura ca varga.

— Așa? a urlat Tarnogol. Mai ziceai și că Levovitch nu-și rezolvă niciodată corespondența. Și asta tot neînțelegere e? Corespondența era a ta!

— Deee… de unde știți? s-a bâlbâit Macaire care simțea că leșină.

— Fiindcă acum e pe biroul tău, cu numele tău la destinatar! i-a răspuns Tarnogol apucând înfuriat o mână de plicuri care zăceau pe masă și aruncându-le în aer. Gata, Macaire! Poți să uiți de președinție!

— Păi, Sinior, s-a străduit Macaire să-l facă să fie rezonabil, totuși aseară ne-am înțeles atât de bine… ba chiar mi-ați zis *fratele meu…*

— Asta a fost înainte să descopăr că m-ai înșelat și m-ai mințit! Lev Levovitch va fi președintele băncii!

Cu aceste cuvinte, Tarnogol a părăsit biroul trântind ușa după el din toate puterile, sub privirile îngrozite ale Cristinei. Macaire s-a prăbușit distrus în fotoliu.

După câteva minute nesfârșite parcă, cineva a bătut încet la ușă și și-a făcut apariția chipul lui Lev Levovitch.

— Ești bine, Macaire? s-a arătat acesta îngrijorat. Mi se pare c-a fost de rău cu Tarnogol.

— Nu sunt bine deloc, a oftat Macaire aproape dându-i lacrimile.

— Ce s-a-ntâmplat? a întrebat Levovitch hotărându-se să intre, urmat cu timiditate de Cristina.

— Ceva foarte grav, a răspuns Macaire.

— Dar ce anume? s-a îngrijorat Cristina foarte tulburată. Vorbiți, domnule Ebezner, sunteți alb ca varul.

Levovitch și Cristina îl priveau pe Macaire cu compasiune. Acesta tare ar mai fi vrut să dea totul pe față, dar nu ar fi putut să le expună decent minciunile legate de Levovitch și povestea corespondenței.

— Sunt într-adevăr foarte stresat în momentul ăsta, s-a mulțumit să explice.

— De ce *stresat*? a insistat Cristina. Din cauza poveștii cu președinția?

— Nu. Nu are nicio legătură, a mințit Macaire care spera să nu-i fi spus nimic Cristina lui Levovitch din ceea ce auzise în ajun, drept care încerca să schimbe subiectul. Cred că nu e decât o deprimare de iarnă și cam atât.

— Te mai duci la psihanalistul pe care ți l-am recomandat? a întrebat Levovitch. Să știi că e foarte bun.

— Da, doctorul Kazan. În fiecare marți, la 12:30. Nici c-ar fi putut pica mai bine azi. (Și a rânjit pentru a încerca să își ascundă tulburarea.) De altfel, mă duc și joia.

— Nu știam că mergeți la psihanalist, a observat Cristina.

— Ei, hai, nu contează! a zis hotărât Macaire, cam jenat și dorind să schimbe cu orice preț subiectul. Ce-ar fi să bem o cafeluță? Sunteți invitații mei.

* * *

La 12:30, în aceeași zi, Macaire intra în cabinetul doctorului Kazan, din Piața Claparède, numărul 2.

— Doctore, mi-e foarte rău, l-a anunțat de la început Macaire, aruncându-se pe divanul psihoterapeutului.

De aproape 15 ani, Macaire se trata la Kazan. De când cu povestea acțiunilor lui de la bancă. La vremea aceea, când aflase că îi cedase acțiunile lui Tarnogol, tatăl lui se înfuriase atât de tare încât, o vreme, nu-i mai adresase niciun cuvânt. La recomandarea lui Levovitch, Macaire luase legătura cu doctorul Kazan, care îl asigurase că venise la persoana potrivită. Levovitch avusese dreptate: grație doctorului Kazan, Macaire ajunsese să se împace cu tatăl lui. Numai că, de la moartea acestuia din urmă, avusese momente de mare deprimare și simțise nevoia să treacă la două ședințe pe săptămână, pentru a ieși din depresie. Chiar ținea la doctorul Kazan care îl ajutase să își recapete încrederea în sine. Îi plăceau la acesta liniștea, privirea blândă și felul în care își rodea brațele ochelarilor ascultându-l.

— Cum vă spuneam, domnule doctor, a mărturisit Macaire, credeam că e sigur că voi deveni președintele băncii.

— Într-adevăr, mi se pare că am citit așa ceva în presă, a răspuns Kazan. Tocmai mă pregăteam să vă felicit.

— Ei bine, între timp am trecut printr-o mică dramă.

— Adică?

Macaire i-a povestit în detaliu psihanalistului încurcăturile din ultimele 24 de ore.

— Deci, dacă înțeleg bine, acest Tarnogol nici nu mai vrea să audă de dumneavoastră, a sintetizat Kazan după ce pacientul și-a încheiat povestea.

— Și toate astea din cauza unei încurcături de care tot eu sunt vinovat! s-a plâns Macaire. Doctore, vă rog, ajutați-mă să găsesc un mijloc de a-l convinge pe Tarnogol! Trebuie neapărat să-și schimbe părerea. Dacă nu voi fi numit președintele băncii, mă sinucid!

— Nu mai spuneți așa ceva! s-a arătat îngrozit doctorul Kazan. Ar da teribil de rău pentru reputația mea.

— Că tot a venit vorba de reputație, a continuat Macaire, ați fost contactat de un anume Jean-Bénédict Hansen, adică de vărul meu Jean-Béné. Era în căutarea unui psihanalist pentru soția lui care e un pic ciclotimică. Eu l-am sfătuit să vă sune. I-am spus că sunteți cel mai bun. După câte am înțeles, i-ați răspuns că nu mai primiți noi pacienți.

— Da, de ani de zile nu mai primesc. Pentru dumneavoastră am făcut o excepție la vremea aceea, fiindcă ați fost recomandat de Lev Levovitch.

— Ah, iar Levovitch ăsta, s-a enervat Macaire, îl urăsc! E perfecțiunea întruchipată! E extraordinar! Aș vreau eu să fiu ca el!

— Îl urâți sau îl admirați?

— De ce, nu ai dreptul să urăști pe cineva tocmai fiindcă îl admiri prea mult? a întrebat Macaire.

— Ba da, a acceptat doctorul Kazan. Dar asta se numește gelozie.

— Deci, sunt gelos?

— Pentru a fi mai exact, aș zice că suferiți de *invidia maxima,* o anomalie identificată de doctorul Freud în cadrul celebrului caz Lucien K.

— Ce mai e și cazul acesta Lucien K?

— Lucien K a fost fiul unui bogat industriaș vienez, care încercase mereu să obțină aprecierea tatălui său. Numai că tatăl îi aducea neîncetat reproșuri și, până la urmă, preferase un alt băiat pe care îl considera ca fiind copilul lui și căruia i-a încredințat conducerea imperiului.

— Este exact ce simt și eu în cazul lui Levovitch! a strigat Macaire, ușurat să afle că exista un precedent celebru. Și ce s-a întâmplat în acel caz Lucien K?

— Și-a ucis tatăl, mama, soția, câinele, pe toată lumea din jur. Și a sfârșit la spital. Astfel a ajuns Freud să studieze cazul.

— Fir-ar să fie! a murmurat Macaire. Credeți c-o voi sfârși și eu ca el?

— Nu, l-a liniștit doctorul Kazan, fiindcă, în cazul dumneavoastră, e specific faptul că ați avut totul în mână, acum 15 ani. Tatăl dumneavoastră v-a trecut stindardul, v-a recunoscut drept succesor oferindu-vă în fața întregii lumi acțiunile care vă garantau președinția băncii. Și pe care le-ați dat, din motive care încă-mi scapă, acelui Sinior Tarnogol. Dar nu contra unei sume serioase de bani, nu?

— Așa e, le-am dat la schimb, a confirmat Macaire.

— La schimb cu ce? Vă mărturisesc că sunt curios să înțeleg ce putea valora cât președinția băncii.

— Ceva ce vrea toată lumea, dar nimeni nu poate cumpăra.

— Adică?

— N-o să mă credeți.

— Încercați!

— Sigur n-o să mă credeți, a repetat Macaire.

Kazan nu a insistat, ci a întrebat:

— Ce veți face cu acest Tarnogol?

— Habar n-am, a oftat Macaire. Dumneavoastră, domnule doctor, ce-ați face în locul meu?

— În curând se face un an de când lucrăm împreună pentru a vă pregăti pentru Marele Weekend, a răspuns psihanalistul. Vă mai amintiți ce înseamnă pentru dumneavoastră acest Mare Weekend?

— Despărțirea de tata, a răspuns Macaire.

— Exact. În sfârșit, veți tăia cordonul care vă leagă de tatăl care a murit. Vă amintiți ce am discutat în cadrul ședințelor anterioare: nu tatăl dumneavoastră vă hotărăște viața, ci chiar dumneavoastră, domnule Macaire, sunteți de acum stăpânul propriului destin.

Macaire a rămas perplex.

— Asta încerc să vă explic, a continuat doctorul Kazan, că voința lui Tarnogol de a-l alege pe Levovitch e șansa dumneavoastră de a vă dezvălui dumneavoastră înșivă.

— Nu sunt sigur că vă pot urmări, domnule doctor.

— Ei bine, dacă veți fi ales fără a vă lupta, poate că veți sfârși prin a vă spune că nu ați avut vreun merit în ce s-a întâmplat. Or, de acum, trebuie convins Tarnogol. Și știu că-l veți convinge. Știu că sunteți în stare. Vă veți dovedi chiar dumneavoastră înșivă de ce sunteți capabil și veți fi ales președintele Băncii Ebezner. După alegere veți fi un nou om, în sfârșit emancipat față de tatăl dumneavoastră, fiindcă postul de președinte nu vi-l veți datora decât dumneavoastră. De-a lungul ședințelor noastre, v-ați adus la lumină adevărata identitate: cea de luptător, de învingător. E timpul să o arătați întregii lumi, începând cu Tarnogol.

— Aveți absolută dreptate, domnule doctor! a strigat Macaire, electrizat dintr-odată. Însă tot nu mi-ați spus cum să-l conving pe Tarnogol. Ca psihanalist, cu siguranță sunteți un as al manipulării mentale, nu?

— În principiu, nu sunt aici pentru a vă oferi soluții, trebuie singur să le descoperiți, i-a amintit

doctorul Kazan. Acesta este principiul psihanalizei.

— Vai, domnule doctor, l-a implorat Macaire, măcar o mică mână de ajutor, vă rog… Simt că aveți o idee.

Bunul doctor, în fața disperării pacientului, i-a sugerat:

— Faceți în așa fel încât Tarnogol să vă datoreze un serviciu de mare importanță. Și-atunci va fi obligat să vă aducă la președinția băncii. E ora de încheiere a ședinței. Pe joia viitoare!

Capitolul 12

Adulterul

Miercuri, 27 iunie 2018, Scarlett și cu mine am rămas o vreme pe bulevardul Ruth, în fața portalului proprietății lui Macaire Ebezner. Apăsasem pe butonul soneriei, dar nu răspunsese nimeni. Scarlett ținea să nu ne mișcăm de-acolo până când nu apare cineva.

Până la urmă, o vecină a fost aceea care ne-a ieșit în întâmpinare, după ce a asistat la modul în care ne tot învârteam în loc.

— Vă pot ajuta cu ceva? ne-a întrebat pe ton inchizitorial, făcându-ne să înțelegem că ne luase drept răufăcători.

După care m-a recunoscut și chipul i s-a îmblânzit imediat.

— Nu cumva sunteți?…

— Chiar Scriitorul, a răspuns Scarlett. Iar eu sunt asistenta lui, Scarlett Leonas.

— Încântată! ne-a salutat vecina care, la început, a crezut că eram în căutarea unei locuințe. Casa nu mai este de vânzare, a fost până la urmă cumpărată acum aproape un an. Noul proprietar e în vacanță.

— Aceasta a fost locuința lui Macaire Ebezner, nu-i așa? a întrebat Scarlett.

— Da. Ani de zile a rămas în vânzare. De la evenimentele… Sunteți la curent cu ce s-a întâmplat, nu-i așa?

— Da, am răspuns. În fine, parțial. De-asta suntem aici. Vecina era foarte simpatică și vorbăreață. Ne-a invitat la ea ca să ne mai răcorim. Era văduvă de câțiva ani și mereu bucuroasă de ceva care să-i mai schimbe gândurile.

— Îmi amintesc foarte bine de timpul în care s-a-ntâmplat. În anul acela a nins enorm. Nu vreți să vedeți niște fotografii?

— Nu, mulțumesc, am răspuns.

— Cu plăcere! s-a grăbit Scarlett să mă corecteze.

Vecina a căutat prin biblioteca plină cu albume aranjate pe ani. Ne-a arătat grădina acoperită de zăpadă, bulevardul Ruth acoperit de zăpadă, centrul orașului acoperit de zăpadă, malul lacului Léman acoperit de zăpadă.

— Pasionant! m-am arătat impresionat, sarcastic.

— Nu-i dați atenție Scriitorului, i-a spus Scarlett vecinei, pare el un morocănos, dar e foarte drăguț. I-ați cunoscut bine pe Anastasia și Macaire Ebezner?

— Nu prea bine. Nu am fost deloc apropiați, dar întrețineam relații de bună vecinătate. Erau oameni foarte politicoși. Pe vremea aceea aveam un câine care o ștergea des de-acasă. Un brac unguresc mascul. Mai bine să-ți iei femele, e mai simplu. Masculii fug tot timpul de-acasă. Îi atrage un miros anume și găsesc ei modul de a trece peste bariere. De multe ori mi l-au adus înapoi pe Kiko, pe care-l mai găseau pe stradă.

— Kiko era câinele?

— Da. Era magnific. Dacă vreți, pot să vă arăt niște poze.

— Nu, mulțumesc! am declinat eu oferta.

— Cu multă plăcere! a acceptat Scarlett.

Vecina s-a ridicat și s-a dus să caute albumul cu fotografii dedicate lui Kiko. În timp ce dădea paginile, Scarlett a întrebat-o:

— Ce ne puteți spune despre Anastasia și Macaire Ebezner?

— În momentul în care au avut loc evenimentele, cuplul lor era evident în dificultate. Ca să fiu mai precisă: ea îl înșela.

— De unde știți?

— Într-o zi, Anastasia a primit niște flori. I-a explicat soțului ei că erau din partea mea ca mulțumire pentru că i l-am adus înapoi pe Kiko. Știu asta fiindcă Macaire a venit ulterior pentru a-mi mulțumi pentru trandafirii pe care Anastasia pretindea că i i-am trimis. Am înțeles imediat că avea un amant. Când o femeie își minte soțul în legătură cu proveniența unui buchet de flori, în general explicația este destul de simplă.

— Știți cine era amantul? am întrebat-o.

— Nu, dar cred că Arma, menajera, era la curent. A făcut o dată o aluzie în fața mea.

Am notat numele.

— Arma *și mai cum*? am întrebat-o.

— Nu mai știu, dar pot să vă dau numărul ei de mobil. E o femeie adorabilă. Săraca de ea, după evenimentele acelea s-a trezit fără muncă. Am mai angajat-o eu din timp în timp, dar avea nevoie de ceva mai stabil. Acum lucrează pentru o companie de curățenie. Dar am mai chemat-o când am avut nevoie de personal pentru vreo petrecere. Luați legătura cu ea, cu siguranță vă va putea ajuta.

Capitolul 13

Cartea Esterei

Marți, 11 decembrie, cu cinci zile înaintea crimei

— Un serviciu, își repeta Macaire gândindu-se la sfatul pe care i-l dăduse doctorul Kazan cu câteva ceasuri mai devreme.

Era 18:40, iar Macaire bătea bucătăria în lung și-n lat, învârtindu-se ca o elice în jurul Armei care pregătea cina. „Ce e de făcut pentru ca o persoană anume să-ți fie datoare pentru un serviciu?", nu înceta să repete.

Ținea în mână exemplarul din *12 oameni furioși* și îl flutura de parcă asta i-ar fi permis în mod miraculos să îi afle conținutul. I se părea că, aici, în această încăpere, juratul care răsturnase opinia tuturor celorlalți nu avea nevoie de niciun serviciu pentru a-și atinge scopul. Și-atunci, cum făcuse? Ei, fir-ar să fie! l-a cuprins disperarea pe Macaire care adormise la jumătatea filmului și care nu avea răbdare să citească tot textul. Cu certitudine, Anastasia, cum le știa ea pe toate, citise piesa. Trebuia neapărat să-i vorbească, dar uite că de două ore se închisese în baie și nu mai ieșea. Ce-o fi punând la cale? Încercase să îi împărtășească nevestei ce-l frământa, prin ușa încuiată, strigând cât îl ținea gura pentru a acoperi zgomotul apei care curgea în cadă: „Cum trebuie să acționezi pentru a ți se face un serviciu?" Însă îl repezise imediat: „N-am timp de ghicitorile tale". Dintr-odată, o abordase pe Arma:

— *Cum procedezi ca să ți se facă un serviciu*? sfârșise prin a-i răspunde Arma, ridicând ochii-n tavan în timp ce stropea friptura, eeei, dac-aș fi știut…

— Ce vrei să spui? a întrebat-o Macaire care, din tonul femeii, intuise o săgeată aruncată în direcția lui.

— V-am rugat să-mi iau și eu liber vineri și m-ați refuzat.

— Da, bine, doar ți-am explicat că nu-mi convine fiindcă vineri plec cu noaptea-n cap la Verbier, pentru Marele Weekend al băncii, și Anastasia urmează să rămână singură aici toată ziua. Fii și tu de acord că e prima dată când refuz să-ți iei liber și consider că e o lipsă de politețe să ai tupeul să te plângi.

— Iertați, domnu', dar dumneavoastră m-ați întrebat, s-a justificat Arma.

— *Iertați, iertați,* află că nu e de ajuns să spui *iertați* oricând și oriunde. Bine, n-ai decât să-ți iei liber vineri și cu asta basta! Ești liberă definitiv. Sper că ești mulțumită! Vezi, iar mă las dus de nas. Prea bun, adică mare fraier! Asta sunt. Hai, gata cu trăncăneala, termină de gătit, într-un sfert de oră invitații vor fi aici.

Extrem de iritat de situație, Macaire căuta un pretext pentru a-și vărsa nervii pe Arma. Moment în care a observat că instalația electrică exterioară de Crăciun funcționa, luminând arborii înzăpeziți.

— Apropo de invitați, te rog mult, Arma dragă, vrei să stingi luminile astea până sosesc? Ți-am repetat de o mie de ori că e inutil să le aprindem pe toate din moment ce nu e nimeni care să fie impresionat de ele. Ce ți-e și cu mania asta de a risipi electricitatea cu cea mai mică ocazie!

— Da' așa e druguț, i-a explicat Arma.

— O fi *druguț,* dar costă bani toate nimicurile astea! Se vede că nu tu le plătești! Ei, la dracu', stinge-le-odată!

Arma s-a grăbit să-l asculte. Imediat, lui Macaire i-a fost ciudă pe el că ridicase vocea. Arma era o femeie tare de treabă. Cinstită și credincioasă, intrase în serviciul lor de 10 ani. Era corectă și pricepută în toate. Niciodată bolnavă, mereu gata pentru orice i se cerea. Și-apoi, nici atâtea libere nu solicita. De altfel, nici vacanță nu-și lua aproape niciodată. Pentru a fi iertat, Macaire, profitând că Arma era ocupată cu luminile, s-a strecurat în cămăruța de lângă bucătărie, unde

angajata lor se schimba și își lăsa lucrurile, și i-a băgat o hârtie de 100 de franci în geantă. Când a revenit în bucătărie, Arma deja era înapoi la mașina de gătit, ocupată cu prăjitul cartofilor noi.

— Aveți probleme? l-a întrebat cu blândețe.

— Da, așa s-ar zice!

— Ce s-a-ntâmplat? Dimineață ați plecat așa de repede și păreați tare stresat!

— Chestii complicate, a răspuns Macaire evaziv. Ei, nici nu știi ce noroc ai să duci o viață simplă, fără necazuri și nici cine știe ce preocupări!

S-a lăsat să cadă pe un scaun, oftând din adâncul sufletului, apoi s-a ridicat imediat, într-o stare de puternică agitație. A plecat din bucătărie pentru a vedea cum arată livingul, apoi s-a întors grăbit:

— Arma, spune-mi, ce e cu buchetul acela enorm de trandafiri albi, din salon?

— L-a primit Duamna.

— Așa? Și cine să fi trimis un asemenea buchet?

Armei tare i-ar mai fi venit să-i spună totul patronului ei. Nu mai avea niciun dubiu în legătură cu jocul Duamnei: ieri, apelul telefonic. Azi, enormul buchet de trandafiri. Dar cum să-i spună lui Domnu'? Și, mai ales, trebuiau dovezi, fiindcă Duamna cu siguranță va nega totul. Va afirma, jignită, că telefonul era o fantezie și o să inventeze ea și proveniența florilor. „De ce te-apuci să minți în halul ăsta, Arma, deși noi am fost mereu buni cu tine?", o să zică. Macaire se va înfuria și el și va fi dată afară.

La care gând, Arma a considerat că era mai bine să își țină gura. În aceeași clipă, Anastasia și-a făcut apariția, mai frumoasă decât oricând, gătită într-o rochie de muselină albastru-întunecat, pe care Macaire nu i-o mai văzuse.

— Uauuu! s-a entuziasmat bărbatul, considerând că soția sa se îmbrăcase așa în cinstea lui.

— Ies la cină cu niște prietene, l-a anunțat Anastasia.

— Cum adică? Jean-Béné și Charlotte vin să ia masa la noi.

— Îmi pare rău, îmi notasem că asta va fi marțea viitoare!

— Adică, nu cinăm împreună în fiecare a doua marți a lunii?! Doar știi foarte bine.

— Ar trebui s-o facem în prima marți a lunii, mai degrabă decât în a doua. A doua dă naștere la confuzii. Uite dovada. Și-n definitiv, de ce nu mi-ai adus aminte de dimineață? Tare mai erai grăbit să te închizi la tine-n birou.

— Acum, e vina mea, da?

— În parte. Nu-mi pot anula cina în ultimul minut.

— Doar n-o să mă lași baltă?

— Cinăm cu Jean-Béné și Charlotte în fiecare lună, o dată oi putea lipsi și eu. N-am mai ieșit de mult.

— Află c-o să ratezi o cină foarte interesantă. Vom vorbi despre literatură. Ai citit *12 oameni furioși*?

— Evident!

— Ah, vezi, ești genială, pe toate le știi! Deci chiar ai citit cartea aia?

— E o piesă de teatru, l-a corectat Anastasia. Și, da, am și văzut-o, dar mai demult. De ce?

— Îți mai aduci aminte cum a făcut tipul de i-a convins pe toți ceilalți că are dreptate?

— Nu este vorba despre cine are dreptate și cine nu are. I-a pus pe ceilalți jurați față-n față cu ei înșiși. Le-a picurat îndoiala în minte și le-a demontat astfel, puțin câte puțin, toate certitudinile.

— Exact ce am încercat și eu cu Tarnogol, i-a explicat Macaire. Am încercat să-i demontez certitudinile. Dar n-a ținut. Nu poți să-mi dai vreun sfat? Mereu vii cu sfaturi bune și chiar am nevoie de…

— Mai târziu, l-a întrerupt Anastasia. Trebuie să fug, altfel întârzii.

Și s-a îndreptat spre holul mare de la intrare. Macaire s-a luat după ea ca un cățeluș.

— Știi, a suspinat, am avut o zi mizerabilă la birou. M-aș fi bucurat să-ți pot vorbi despre asta.

Fără a-i adresa vreo vorba, Anastasia a luat din șifonier un mantou elegant, pe care l-a îmbrăcat. Macaire a continuat:

— La drept vorbind, ai putea ieși în altă seară. Prietenele te-ar înțelege.

Femeia și-a zis că mai bine ar fi plecat fără să-l mai anunțe, pentru a evita ca el să facă pe victima ori s-o bombardeze cu întrebări. Ceea ce nu a întârziat să se întâmple. Când deja pusese mâna pe clanță, Macaire s-a interesat de florile pe care evident le observase.

— Și, ia zi, cine ți-a trimis trandafirii?

— Vecina, i-a răspuns scurt Anastasia.

— Vecina? Și de ce ți-a trimis vecina un astfel de buchet?

— I-am prins câinele, care fugise ieri pe stradă, și i l-am dus acasă. Știi cât îl iubește.

— Nu mi-ai spus… de ce nu mi-ai spus? Doar eu îți spun tot.

— Credeam că ți-am spus.

— În orice caz, simpatică vecina. O să-i mulțumesc.

— Nu e cazul, am făcut-o eu.

— Ah! Nu mi-ai spus unde ieși în seara asta.

— Ne întâlnim mai întâi în barul de la hotel Rhône, la un cocktail, l-a mințit. Pe urmă o să ne ducem pe undeva, prin oraș.

— Dacă vrei, pot să te duc eu până acolo…

— Nu, ar fi ridicol, ai întârzia și nu ai întâmpina la timp musafirii. Distracție plăcută diseară. Hai, risc să întârzii. Salută-i pe Jean-Béné și Charlotte din partea mea.

— Vor fi tare dezamăgiți că nu ești acasă, a încercat Macaire, sperând să o facă să se simtă

vinovată și, deci, să nu mai plece.

— Las că vor înțelege ei foarte bine, i-a răspuns Anastasia trecând pragul ușii de la intrare.

Necăjit, Macaire s-a prăbușit într-unul dintre fotoliile mari din hol, făcându-și vânt cu exemplarul din *12 oameni furioși,* pe care nu-l lăsase din mână, uitându-se pe geam la nevasta sa care urca în mașina sport și o ștergea de-acasă.

După ce a trecut de portalul proprietății, Anastasia a luat-o pe bulevardul Ruth. Imediat ce s-a considerat în afara razei vizuale a lui Macaire, a tras pe dreapta drumului pustiu, și-a scos rapid mănușile de piele pentru a avea degetele libere și a extras din geantă o scrisoare care însoțise enormul buchet de trandafiri pe care Agostinelli, șoferul lui Lev, i-l adusese după-amiază.

Diseară, ora 19, parkingul promenadei Byron.
Acolo te voi aștepta.
Lev

Promenada Byron nu era decât la câteva minute cu mașina de casa familiei Ebezner. Era un loc romantic prin excelență, cel al întâlnirilor îndrăgostiților, pe un spațiu liber de pe dealul Cologny, care oferea o perspectivă extraordinară către lacul Léman și Geneva.

La sosirea Anastasiei, în parcare nu era nimeni. Era 18:50. Nerăbdătoare, ajunsese cu 10 minute mai devreme. Știa că ar fi trebuit să se facă dorită, ajungând cu mare întârziere sau, mai bine, chiar nemaivenind. Lăsându-l să-nțepenească de-atâta așteptare. Punându-l pe gânduri. Numai că, de când primise florile și biletul, nu mai putea sta locului. Își petrecuse după-amiaza pregătindu-se, aranjându-se, dichisindu-se. Încercase 10 rochii și 15 perechi de pantofi. Ținea să fie perfectă.

Și-a aruncat pentru a treia oară ochii la ceas. Apoi și-a aranjat părul în retrovizor. Mai erau doar câteva minute până se vor reîntâlni.

•

La ora 19 fix, Jean-Bénédict s-a prezentat fără soție la ușa locuinței familiei Ebezner.

— Dragă vere, l-a întâmpinat Macaire, nu e și Charlotte cu tine?

— Nu se simte bine. Din nou schimbările astea ale ei bruște de stare. Totuși, în ultimele zile păruse în formă. Numai că, adineauri, întorcându-mă de la bancă, am găsit-o închisă pe întuneric. Zice că are nevoie de odihnă. I-am spus că nu e politicos să renunțe în ultimul minut.

— Închipuie-ți că Anastasia mi-a făcut aceeași figură: chipurile, s-a înșelat în privința datei la care luăm cina împreună și a plecat să ia masa cu niște prietene.

— Știi ceva: cu-atât mai bine pentru noi, cu-atât mai rău pentru ele, a decis Jean-Bénédict. Și-apoi, vom putea sta liniștiți de vorbă despre problemele noastre.

Macaire l-a condus pe Jean-Bénédict în living pentru a lua un apetitiv. Cu care prilej i-a povestit ce se întâmplase ziua trecută cu Tarnogol și cum, după ce îl convinsese să îl numească președinte în schimbul unui drum pentru a-i aduce o scrisoare de la Basel, stricase totul din cauza unei împuțite de încurcături.

— Și-n ce a constat încurcătura? a întrebat Jean-Bénédict.

— N-are importanță, a răspuns Macaire făcând cu dosul palmei un gest parcă pentru a alunga ceva. Un curier care se îmbolnăvise sau așa ceva. În sfârșit, pe scurt, ce trebuie acum e să găsim o modalitate de a-i schimba părerea lui Tarnogol! Și-avem toată seara pentru a reuși.

•

În același timp, fără a ieși din mașina oprită în parcarea de pe promenada Byron, Anastasia aștepta liniștită. De un sfert de oră trecuse momentul întâlnirii, dar Levovitch tot nu se arăta. O mică întârziere… se mai întâmplă.

•

La ora 20, în marea sufragerie a familiei Ebezner, Macaire și Jean-Bénédict se bucurau de gustul unei fripturi cu cartofi noi, usturoi și sare grunjoasă marină, pregătite de Arma, analizând strategia de adoptat pentru modificarea deciziei lui Tarnogol.

— Am citit *12 oameni furioși* după cum mi-ai cerut, a spus Jean-Bénédict, dar nu sunt sigur că poate fi făcută legătura cu situația ta.

— Se pune problema să strecurăm îndoiala în Tarnogol și astfel să demontăm puțin câte puțin certitudinile lui în privința lui Levovitch, a explicat Macaire, repetând cuvânt cu cuvânt ce-i spusese soția despre piesa de teatru. Numai că am făcut exact ca-n carte și n-a mers. Trebuie găsit altceva. Și repede! Timpul nu e de partea noastră: peste patru zile se va vota!

— Ai vreo pistă?

— Am stat de vorbă azi cu doctorul Kazan care a avut o idee genială: trebuie adus Tarnogol în situația de a-mi datora un mare serviciu.

— Care serviciu ar fi președinția! a priceput Jean-Bénédict.

— Exact!

— Ah, aș vrea atât de mult să o accepte Kazan pe Charlotte ca pacientă! și-a exprimat Jean-Bénédict speranța, auzind numele psihanalistului.

Umplându-i vărului paharul cu vin Cheval Blanc, Macaire l-a anunțat pe un ton confidențial:

— Pierdere de vreme, dragă Jean-Béné. Mi-a spus că nu va opta decât pentru persoane importante. Însă ajută-mă și te voi ajuta și eu, hai să ne grăbim să găsim o soluție! Cum se obține un mare serviciu?

— Făcând un mare serviciu, a sugerat Jean-Bénédict.

— Deja i-am făcut un mare serviciu în rolul de poștaș de noapte până la Basel, i-a amintit Macaire. Trebuie să găsim altceva.

•

Pe promenada Byron, în pofida frigului care se făcuse în mașină, Anastasia încă mai aștepta. Deja Lev întârzia de un ceas. Fără îndoială, ceva îl reținuse. Poate că președintele republicii. Neapărat trebuie să fi avut un motiv serios. S-a hotărât să-l mai aștepte.

•

Ora 21, în sufrageria familiei Ebezner.

Jean-Bénédict și Macaire se apucaseră cu poftă de celebra tartă cu mere a Armei – după care musafirii erau înnebuniți de fiecare dată – și de a doua sticlă de Cheval Blanc, când, dintr-odată, cel dintâi s-a luminat brusc:

— Acum 15 zile, pastorul Berger a venit la noi la ceai. Și ne-a vorbit despre Cartea Esterei.

— Cine mai e și-asta de se bagă unde nu-i fierbe oala? s-a enervat Macaire care nu vedea legătura cu discuția, doar dacă nu cumva această Estera o fi scris o carte despre manipularea mentală.

— Cartea Esterei face parte din Vechiul Testament, i-a explicat Jean-Bénédict ca un habotnic. În ea se povestește cum, cu 500 de ani înainte de Iisus Hristos, în Persia, regele Artaxerxe și-a luat o nouă nevastă, pe Estera, una dintre cele mai frumoase femei din regat, dar care, ghinionul ei, era evreică. Mardoheu, unchiul Esterei, și-a sfătuit nepoata să nu spună că era evreică, pentru a se feri de necazuri. Prin urmare, Estera ajunge regină, iar unchiul ei, Mardoheu, o vizitează cu regularitate și, în consecință, umblă prin palat. Într-o zi, Mardoheu surprinde doi soldați care urzeau un complot împotriva lui Artaxerxe: îi denunță și astfel salvează viața regelui. În același timp, pe Aman, vizirul cel rău al regelui, îl enervează prezența lui Mardoheu, pe care nu-l plăcea deloc. Când Aman află că Mardoheu mai e și evreu, decide să masacreze toți evreii din regat și reușește să-l convingă pe regele Artaxerxe – care nu știe că nevasta, Estera, e evreică – să semneze

un decret în acest sens. Aflând groaznica veste, Mardoheu o informează pe Estera, singura care-l poate convinge pe Artaxerxe să revină asupra deciziei.

— Marea Revenire! a exclamat Macaire, pasionat dintr-odată de poveste. Și cum s-a descurcat isteața asta de Estera?

Jean-Bénédict a continuat:

— Estera îi invită pe Artaxerxe și pe vizirul lui, Aman, să i se alăture la două festinuri grandioase. După al doilea, Artaxerxe, care mâncase ca un căpcăun și era tare mulțumit, își întreabă nevasta: „Ce pot face pentru tine, o, Estera, iubita mea?” Moment în care Estera îi povestește totul: că e evreică și că Aman vrea să-i ucidă poporul și deci și pe ea odată cu acesta. Artaxerxe parcă e picat din cer („Ester, tu ești evreică? Deci și unchiul tău Mardoheu e evreu?”). Evident, Artaxerxe anulează decretul, evreii din Persia sunt salvați, iar lui Aman cel rău i se ia gâtul!

— Povești de adormit copiii! s-a indignat Macaire, pe care relatarea nu-l convinsese deloc.

— E Sfânta Biblie! i-a amintit Jean-Bénédict.

— Mă rog: adică, femeia asta din povestea ta își invită de două ori tipul să bage-n el și, paf! acesta-și schimbă opinia? Absurd. Dar, ia zi, cum ar putea să mă ajute tâmpenia asta să-i schimb decizia lui Tarnogol?

— Nu uita că Mardoheu îi salvase viața regelui, a intervenit Jean-Bénédict. Cu siguranță, asta a atârnat cel mai greu în balanță.

— Ce vrei să spui?

— Dacă-i salvezi viața lui Tarnogol, te va numi președinte.

— Să-i salvez viața? De azi până sâmbătă? Cum aș putea s-o fac?

În încăpere s-a instalat o liniște interminabilă. Macaire a căzut pe gânduri. A început să se învârtă în jurul mesei, străduindu-se să își imagineze ce i-

ar fi sugerat Wagner dacă aceasta ar fi fost operațiunea P-30. Dintr-odată, a strigat:

— Am o idee! Ideea Secolului! O să-ncerc să-l omor și-n același timp să-l salvez.

Capitolul 14

Un secret

Era ora 22. În locuința familiei Ebezner se punea la cale ceva secret.

Arma fusese rugată să se întoarcă acasă, deși nu terminase de spălat vesela, iar masa nu fusese strânsă. Macaire îi explicase că putea face asta și a doua zi, că muncise destul pentru azi. Lucru cu totul neobișnuit, drept care Arma s-a gândit că se petrecea ceva extrem de grav dacă patronul ei se comporta astfel. În momentul plecării, s-a oprit în fața ușii de la sufragerie și l-a auzit pe Macaire strigând: „Doar n-o să-l las pe Lev Levovitch să-mi fure scaunul de președinte!" Deci, Domnu' nu era sigur că va fi ales președintele băncii? Asta-l preocupase atât de mult în ultimele zile? S-a hotărât să-l spioneze.

În sufragerie, Macaire și Jean-Bénédict planificaseră minuțios ceea ce numiseră *Operațiune Revenirea,* elaborată în primul rând de Macaire după un scenariu demn de P-30.

După îndelungate discuții, pentru a fi siguri că totul avea să funcționeze perfect, Macaire și Jean-Bénédict și-au repetat cu grijă partitura.

Operațiunea Revenirea va avea loc poimâine, joi, 13 decembrie, seara, în timpul cinei anuale de gală a Asociației Bancherilor Genevezi, din sala de bal a hotelului Bergues. Era un eveniment de prim ordin, ce reunea membrii Consiliului și asociații băncilor private ale locului. Spuma elitelor. Jean-Bénédict trebuia să meargă și el însoțit de Charlotte. Horace Hansen declinase invitația, dar Tarnogol urma să fie și el prezent.

— Deci, Anastasia și cu mine vom merge la dineu în locul vostru, a recapitulat Macaire.

— Da, iar Charlotte va fi încântată că renunțăm, fiindcă are bilete pentru concertul de orgă de la Victoria Hall, unde se duce cu sora ei.

— Ești sigur că Anastasia și cu mine vom fi așezați la masa lui Tarnogol?

— Sigur, l-a asigurat Jean-Bénédict. Mereu e organizat așa dineul. Bancherii de la aceeași instituție sunt de fiecare dată la aceeași masă.

— Așadar, voi profita de cină pentru a-i face o impresie bună lui Tarnogol, a detaliat Macaire. Apoi, puțin înainte de încheierea petrecerii, îi spun lui Tarnogol că doresc să schimb câteva cuvinte între patru ochi cu el și îl iau afară, pentru a face câțiva pași prin fața hotelului.

— Evenimentul se termină la ora 22, a precizat Jean-Bénédict, scrie pe invitație. Ia-l pe Tarnogol afară pe la 21:30, în momentul în care se aduce cafeaua. Toți invitații vor fi ocupați în sala de bal, iar în împrejurimile hotelului nu va fi absolut nimeni.

— Deci, Tarnogol și cu mine vom face câțiva pași, a continuat Macaire. Conversația va fi foarte serioasă, iar eu îi voi spune că, după părerea mea, eu ar trebui să fiu președintele băncii. Mergem pe mijlocul cheiului de la Bergues, de-a lungul Ronului. La ora la care nici măcar o pisică nu trece pe-acolo, mai ales în plin decembrie. Vom fi doar noi pe cheiul pustiu și întunecat.

— Da, între iluminatul slab și ceața care urcă dinspre Ron, mare lucru nu are cum să se vadă, a susținut Jean-Bénédict care o lua adesea pe acolo când trebuia să se întoarcă acasă pe jos, pe malul drept. Eu voi fi în mașină, gata de ambuscadă. Fă în așa fel încât să mergeți chiar pe mijlocul drumului.

Veți fi absorbiți de conversație și nu veți da atenție mașinii care țâșnește din spatele vostru și căreia șoferul a uitat să-i aprindă farurile.

— Când te-ai poziționat în spatele nostru, a continuat Macaire, aprinzi farurile și claxonezi

puternic. Va fi semnalul pentru mine. Atunci îl prind pe Tarnogol de braț și-l trag lângă mine cu toate puterile. Cădem amândoi într-o mișcare spectaculoasă. Tu accelerezi imediat și treci pe lângă noi în viteză, de parcă nu ne-ai fi văzut, și mergi mai departe ca săgeata. Moment în care Tarnogol va înțelege că i-am salvat viața. Și va trebui să recunoască ce caracter am. Îmi vine greu să cred că, după un asemenea episod, ar putea să nu mă numească președintele băncii.

După ce o vreme a tăcut, Jean-Bénédict și-a manifestat reticența:

— Dacă ratez manevra și-l fac zob pe Tarnogol? s-a îngrijorat.

— Imposibil! Nu uita procedura: până lângă noi rulezi încet. Mai ales ca să nu te auzim. Nu accelerezi decât după ce ai claxonat, ca să am timp să-l trag pe Tarnogol lângă mine. În clipa în care accelerezi, deja nu vom mai fi în drumul tău. O să ne atingi doar cu suflul, ceea ce va da impresia de mare viteză, dar totul nu va fi decât o iluzie. Nu ni se poate întâmpla nimic.

— Și dacă-mi vede numărul?

— Plasează-te suficient de departe de hotel ca să nu te poată vedea angajații de-acolo. Înainte de a trece la acțiune, asigură-te că nu e nimeni pe stradă. Cheiul e destul de lung pentru a putea prelungi plimbarea până când ești sigur că nu există martori. Când Tarnogol va cădea cu mine cu tot, n-o să mai aibă timp să vadă nimic. Până se ridică, o să fii departe. Oricum, ai o mașină care se strecoară peste tot. Nimeni nu va face legătura. Și, la urma urmei, poți să pui un pic de zăpadă pe numărul de înmatriculare, dacă-nțelegi ce vreau să spun!

— Și dacă Tarnogol preferă să meargă pe trotuar? a mai întrebat Jean-Bénédict.

— Ține de mine să-l trag pe unde trebuie. E responsabilitatea mea. A ta e să te asiguri că nu există martori. Când cele două elemente vor fi

reunite, dai semnalul claxonând și eu trag de el brusc, ca să-l lipesc de mine, iar tu dispari. E foarte simplu.

Jean-Bénédict nu era însă deloc liniștit. Până la urmă, a zis:

— Nu știu dacă am chef să fac chestia asta. Ar putea ieși rău. Mi se pare că mergi cam departe.

— Hai, nu e decât un pic de teatru, a replicat Macaire pentru a-și convinge vărul.

— E mai mult decât teatru, i-a întors-o Jean-Bénédict.

Macaire s-a enervat:

— Știi ce: dacă vrei să mă lași baltă, fă-o! Credeam că prietenia noastră este mai puternică de-atât. Ieri mi-ai spus că vei face tot ce trebuie ca să mă ajuți. Constat că ți-ai schimbat părerea. În orice caz, nu te aștepta să te tratez corect odată ce voi fi președintele băncii.

Până la urmă, amenințarea l-a convins pe Jean-Bénédict.

— Bineînțeles, a adăugat Macaire, mica noastră operațiune trebuie să rămână absolut secretă, inclusiv față de nevestele noastre. Nimeni nu trebuie să știe nimic.

Deși nu ar fi vrut, Macaire pronunțase ultimele cuvinte pe un ton extrem de grav. După care a făcut efortul de a râde, de a părea vesel, pentru a destinde atmosfera. Nu voia să admită în fața lui Jean-Bénédict, ca să nu-l sperie și mai tare, dar nu-i scăpa ideea că operațiunea comporta riscuri serioase. Numai că era și operațiunea ultimei șanse.

•

Arma se întorsese în micul ei apartament din cartierul Eaux-Vives. Trăia singură în locuința de două camere aflată la întretăierea străzilor Montchoisy și Vollandes. O șterse fără zgomot din casa familiei Ebezner, după ce auzise întregul plan făcut de Macaire și Jean-Bénédict. Era

îngrijorată, întrebându-se cum avea să se termine toată povestea.

Și-a făcut un ceai și s-a așezat în salon pentru a citi *Tribune de Genève,* exemplarul luat de la patronii ei. Familia Ebezner o lăsa întotdeauna să ia ziarul, odată încheiată ziua de muncă.

S-a uitat atentă la fotografia mare, de pe prima pagină, din cauza căreia Domnu' devenise cam agitat de dimineață, la micul dejun. În imagine, doi bărbați mergeau umăr la umăr prin parcul Perla Lacului, zâmbindu-și ca doi buni prieteni, înconjurați de gărzi de corp, sub privirile uluite ale celor care se plimbau pe acolo. Arma l-a recunoscut fără greutate pe unul dintre ei: era președintele Republicii Franceze. Al doilea, un bărbat foarte frumos, elegant, se numea, conform articolului, Lev Levovitch.

Citindu-i numele, Arma a ridicat îngrozită ochii din ziar: toate piesele puzzle-ului se asamblau dintr-odată în mintea ei.

Dacă individul din ziar, acest Levovitch, îl făcuse de dimineață să țipe pe Domnu', fusese fiindcă dorea să-i ia locul de președinte al băncii. Era același nume pe care Macaire îl pronunțase cu o jumătate de oră mai devreme, în sufragerie: „N-o să-l las pe Lev Levovitch să-mi fure locul de președinte!" Lev Levovitch – în Geneva nu ar fi putut exista două persoane cu acest nume! Ceea ce însemna că acest Lev Levovitch din ziar era totodată amantul Duamnei. Nu era nicio îndoială. În ajun, când cu misteriosul apel telefonic primit la familia Ebezner, Duamna îi spusese interlocutorului – Arma își amintea perfect: „Lev, ai înnebunit complet dacă mă suni aici!" Același Lev care trimisese azi enormul buchet de trandafiri. Când, cu puțin timp în urmă, Duamna deschisese ușa, părea să-l cunoască pe bărbatul care le adusese și care părea a fi șofer. „Din partea lui Lev", spusese acesta. Duamna își închipuia că Arma nu văzuse nimic, dar

Arma văzuse totul! Buchetul era însoțit de un bilet: imediat ce Duamna îl citise, se închisese în baie, după care plecase grăbită de acasă, fără îndoială pentru a-și întâlni amantul.

Lev Levovitch era în același timp amantul Duamnei și cel care voia să-i fure președinția băncii lui Domnu'!

Arma se înfuriase. A luat un stilou și, cu gesturi turbate, a acoperit chipul lui Lev cu linii negre, după care a rupt fotografia pentru a-l face să dispară. Ah, cât îl ura pe stricătorul ăsta de case care îi distrugea viața patronului ei!

După care, descumpănită, a luat de pe masa din living fotografia lui Macaire, pe care o păstra într-o ramă frumoasă, argintată, și a contemplat-o îndelung. Era de acum câțiva ani: cât de liniștit părea Macaire! Era elegant, în smoching, fără îndoială la o seară de gală. Găsise fotografia acasă la familia Ebezner, într-o cutie aruncată în fundul unui șifonier, dând pe-afară de poze care așteptau de ani de zile să fie selectate. Macaire era atât de frumos în acea imagine și nu se găsea nimeni să îl admire! Dezolant! Așa că își acordase dreptul de a o lua la ea, pentru a o păstra cu religiozitate.

Arma a mângâiat chipul de hârtie, apoi l-a sărutat. Macaire al ei, un bărbat excepțional. I-a surâs, apoi i-a murmurat acel cuvânt la care el ținea atât de mult: „Pisoiaș". Și și-a spus că era singura care-l iubea cu adevărat pe Macaire.

A luat apoi un album cartonat, lăsat pe masa din living, în care păstra ca pe niște lucruri de preț toate articolele privitoare la succesiunea bătrânului Ebezner și ceea ce credea ea că va fi viitorul lui Macaire. Ca în fiecare seară, le-a mai trecut o dată în revistă.

DECESUL BANCHERULUI ABEL EBEZNER

Președintele Băncii Ebezner a decedat duminică seară la 82 de ani. Și-a lăsat amprenta asupra lumii bancare geneveze.

ABEL EBEZNER: DISPARIȚIA UNUI MARE BANCHER

Charismatic și sclipitor, dar în egală măsură irascibil, iată ce se spunea despre Abel Ebezner, un om înaintea vremii sale și, totodată, unul care respecta tradițiile. Sub conducerea sa, banca familiei Ebezner a ajuns nestemata băncilor private helvete, distanțându-se net de locomotivele obișnuite ale piețelor financiare din Geneva și Zürich. Conform tradiției Băncii Ebezner, moștenirea ar trebui să fie preluată, în principiu, de fiul său, Macaire, care deja lucrează în cadrul băncii, în domeniul gestiunii de capital.

CINE VA FI SUCCESORUL LUI ABEL EBEZNER?

Conform zvonurilor, Abel Ebezner nu și-a numit cu bună știință fiul, pe Macaire, ca președinte al Băncii Ebezner, ci a lăsat decizia de alegere a succesorului în sarcina Consiliului Băncii.

CUTREMUR LA BANCA EBEZNER

Avocatul familiei Ebezner, Maître Peterson, a confirmat, în cadrul unei conferințe de presă, dispozițiile testamentare ale lui Abel Ebezner. Și, într-adevăr, Consiliului Băncii îi va reveni responsabilitatea numirii noului

președinte al instituției bancare. „Abel Ebezner rămâne un vizionar și după moarte, a explicat avocatul cu verva sa obișnuită. A dorit, pentru binele băncii, să o rupă cu niște tradiții perimate și nepotiste, optând pentru un mod de alegere care să asigure de acum funcția de președinte nu pe bază ereditară, ci de competență în conducerea unei bănci de o asemenea importanță”.

MACAIRE EBEZNER VA FI NUMIT SÂMBĂTĂ PREȘEDINTELE BĂNCII EBEZNER

Nu mai e nicio îndoială: Macaire Ebezner, 41 de ani, va prelua conducerea celei mai importante bănci private din Elveția, ca urmaș unic. Știrea a fost confirmată voalat de un membru influent al băncii, care a dorit să îi fie păstrat anonimatul. „Numai un Ebezner poate conduce Banca Ebezner”, a afirmat acesta. Pentru unii, nominalizarea din partea Consiliului este o lovitură genială a răposatului Abel Ebezner. Fără a o rupe cu tradiția, oferă astfel o mai serioasă legitimitate fiului său. Pentru alții, este vorba despre o enormă lovitură de publicitate din partea Băncii Ebezner care ar fi reușit să îndrepte întreaga atenție asupra ei.

Arma a închis furioasă albumul.

Cum de-i putea face Duamna așa ceva lui Domnu’? Să-l înșele, și încă să-l înșele cu individul care dorea să-i ia locui la președinția băncii? Cum de-l putea trăda Duamna în halul ăsta? De 10 ani, de când era în serviciul familiei Ebezner, Arma era foarte mândră că împarte viața

de zi cu zi cu acest cuplu model, după părerea ei, care-i reflecta propriile aspirații. Numai că Duamna tocmai stricase totul. Decepția Armei se ridica la înălțimea admirației pe care o simțise dintotdeauna pentru Duamna. Până acum, o considerase o femeie ieșită din comun: frumoasă, energică, inteligentă, cu simțul umorului, dotată pentru toate. Dintre cele pe care le remarci imediat la serate și cocktailuri. Exact ce trebuia pentru a cuceri un bărbat extraordinar ca Domnu'. Iată de ce, în pofida sentimentelor pe care le nutrea pentru patronul ei, Arma nu fusese niciodată capabilă să fie geloasă vreun pic pe Duamna. Era cu adevărat superioară, de neatins. Ce i-ar fi putut face unei prințese rusoaice, ea, o biată albaneză, neînsemnată femeie în casă, toată ziua cu șorțul pe ea?

Atâta doar că Duamna se vede că nu își dădea seama de șansa pe care o avea de a fi măritată cu Macaire Ebezner. Nu-l mai merita. Domnu' trebuia să afle totul.

Armei îi părea rău că nu îndrăznise nici azi să-i spună adevărul. Dăduse dovadă de slăbiciune. Fusese o lașă. Dar, gata! Mâine îl va pune pe Domnu' la curent.

Mâine îi va spune totul!

* * *

În acea noapte, la 23:30, când Jean-Bénédict plecase de ceva timp, Anastasia s-a întors în sfârșit acasă. Macaire o aștepta în salon, având nevoie să îi vorbească despre cina de joi. Auzind-o intrând, s-a repezit s-o întâmpine.

— Bună seara, iubito, a fost bine la-ntâlnirea voastră?

Drept răspuns, Anastasia, posomorâtă, a trântit ușa de la intrare și a mârâit ceva. Era vizibil întoarsă pe dos.

— Mă duc să mă culc, i-a spus îndreptându-se direct spre scară.

Până să stingă Macaire luminile din living și să ajungă în dormitor, ea se și închisese în baie. Bărbatul a bătut încet la ușă:

— Voiam doar să mă spăl pe dinți, i-a spus pentru a o convinge să deschidă.

De partea cealaltă, Anastasia s-a prefăcut că nu-l aude. A deschis la maximum robinetul și s-a așezat pe veceu. Lev nu apăruse la întâlnire. Îl așteptase ceasuri întregi, ca o idioată. Încercase să dea de el pe telefonul mobil, la hotel, îi lăsase mesaje. Nimic. Nici cea mai mică veste. Se disprețuia fiindcă îl crezuse, se disprețuia fiindcă fusese atât de fericită. Nici nu mai știa dacă era tristă ori furioasă. Și-acum, Macaire care ținea să stea amândoi de vorbă.

Nu a ieșit din baie decât când era aproape să adoarmă. Macaire s-a repezit să se spele pe dinți pentru a putea mai apoi discuta cu ea. Însă nevasta lui s-a aruncat în pat și s-a ghemuit, prefăcându-se că a adormit, pentru a evita conversația.

Când Macaire s-a întors, în pijama, a găsit-o întoarsă pe o parte, făcută ghem.

— Dormi, iubito? a întrebat-o, strecurându-se în pat.

Niciun răspuns. Cuprins de îndoieli, s-a decis să-i vorbească așa, cum stătea cu spatele la el:

— Știi, am avut o mică problemă azi, la bancă. Tarnogol mi-a tras o săpuneală! Mi-a zis că nu-mi va încredința președinția băncii. În sfârșit, mi-ar mai rămâne câteva zile pentru a-l convinge că eu sunt omul potrivit. Apropo, poți fi liberă joi seara? E un dineu la Asociația Bancherilor Genevezi, la hotelul Bergues. Jean-Béné și Charlotte ne cedează locul lor. În fine, pe scurt, dineul e foarte important.

Ia mai lasă-mă, și-a zis Anastasia forțându-se să rămână nemișcată, încă unul dintre dineurile alea ridicole ale bancherilor. Macaire a întrebat-o:

— Spune-mi, iubito, dacă n-aș fi președintele băncii, m-ai mai iubi?

Femeia nu s-a mișcat. Cu siguranță, dormea adânc. Păcat că nu-i răspundea. Macaire era trist: simțea că soția nu-i mai dădea nicio atenție. Drept care a înghițit un somnifer și a adormit rapid.

•

Nu, ea nu dormea încă nici când sforăitul bărbatului s-a auzit în dormitor. S-a întors spre el și s-a uitat lung la dragul ei adormit. Clar se purta urât cu el: se supărase pe Lev și uite că Macaire era cel obligat să plătească. Se va duce cu el joi seara și-l va ajuta să-i facă o impresie bună lui Tarnogol. L-ar mai iubi dacă nu va fi ales președintele băncii? Președinte sau nu, de multă vreme nu mai simțea nimic pentru el. Dar simțise ceva vreodată? O sedusese curtoazia lui: sub aparența, uneori, de necioplit, Macaire era un om în mod esențial bun, avea spiritul dreptății și inima generoasă. Când acceptase cererea lui în căsătorie era atât de tânără, atât de rătăcită! Avea o nevoie vitală de amabilitate. Avea nevoie să aibă cineva grijă de ea. Să o vindece de rănile vieții. Să fugă cât mai departe de mama ei. Macaire era bărbatul care nu i-ar fi făcut niciodată vreun rău. Era atent și la cele mai mici dorințe ale ei. Gata să facă orice pentru ea. Numai că bărbații care se lasă în asemenea măsură modelați sunt cei deja cuceriți; or, pasiunea nu supraviețuiește după cucerire.

Acum, ea are nevoie de pasiune. La 37 de ani, încă are toată viața înainte. O viață pe care nu se mai vedea împărțind-o cu Macaire. Își dorea copii, dar nu cu el. Însă abia acum își dădea seama. În toți acești ani, luase pe ascuns anticoncepționale, spunându-și că nu dorea copii din cauza mamei ei. Și Macaire care se dusese să consulte toți specialiștii din oraș, convins că el era de vină! Dar uite că acum se surprindea pe ea însăși visând să facă un copil cu Lev.

De ce naiba i-o fi tras clapa Lev în seara asta? Își bătea joc de ea? Și dacă se va despărți de Macaire și relația cu Lev n-o să meargă? Se va

trezi că nu va mai avea nimic. Sărăcia era cea mai mare spaimă a ei. Încerca să se liniștească spunându-și că va găsi un serviciu, că se va descurca într-un fel. Ar duce o viață modestă. Fără minciuni. În fond, tot ce trăia era o imensă minciună. Din cauza mamei ei. Poate că ar trebui să se ducă la doctorul Kazan despre care Macaire nu înceta să spună tot felul de minunății. Sigur ar putea-o ajuta să vadă lucrurile mai clar.

•

Toate aceste gânduri îi întrețineau insomnia. Macaire, dacă te luai după cum sforăia, dormea profund. S-a hotărât să se ducă la bucătărie să își facă un ceai. Înainte de a ieși din dormitor, a luat pistoletul aurit pe care îl păstra în fundul sertarului de la comodă. Îi era frică noaptea în casa asta mare. Se dăduseră deja spargeri prin cartier. Macaire cumpărase arma acum doi sau trei ani, după ce vecinii fuseseră tâlhăriți în timp ce dormeau. Dorea ca ea să se simtă în siguranță în timpul călătoriilor lui de afaceri. Ba chiar gravase numele *Anastasia* pe patul pistoletului. Era un obiect frumos.

A strecurat arma în buzunarul halatului și a coborât în bucătărie.

L-ar mai iubi dacă nu va fi ales președintele băncii? Dar încă din ajunul morții bătrânului Ebezner, Anastasia știa că nu va fi președinte. Se gândea deseori la ultima seară a lui Abel Ebezner.

* * *

Cu circa un an mai devreme
La începutul lunii ianuarie

Medicul îi chemase pe Macaire și pe Anastasia la căpătâiul lui Abel, pronosticându-i încă numai câteva ore de viață. Intrând în vila cu aspect aristocratic din Collonge-Bellerive, Anastasia a fost frapată de mirosul morții, care învăluise întregul loc.

Abel era întins în pat, uscat și țeapăn, dar cu spiritul încă viu. Anastasia l-a sărutat pe frunte, i-a luat mâna și i-a adresat, ca de obicei, un compliment. El i-a surâs tandru. Se înțelesese mereu bine cu socrul ei. L-a mai sărutat o dată pe frunte pe Abel, apoi a ieșit din cameră pentru a lăsa loc unui moment de intimitate între Macaire și tatăl său, dar, cum rămăsese în spatele ușii întredeschise, auzise cuvânt cu cuvânt ultima lor discuție.

Pe tonul neplăcut pe care îl folosea cu fiul lui, Abel zisese:

— Iată-mă ajuns la capătul vieții. Dacă fac un bilanț omenesc, nu am avut decât un singur copil, și acela tu ai fost. Dacă aș fi știut cum o să ieși, aș fi făcut cel puțin doi. Află că tare-ai mai supărat-o pe maică-ta, odihnească-se-n pace sufletul ei!

— Tați, am încercat să fac cum am putut eu mai bine.

— Ei bine, te-ai fi putut strădui mai mult!

— Îmi pare rău, tati.

— E ușor să-ți pară rău, dar asta nu schimbă nimic. În fine, înainte de a pleca în vacanța cea mare, aș vrea să stăm de vorbă despre președinția băncii.

— Te ascult, tati! a spus Macaire lăsând să i se ghicească în glas momentul de încordare.

— Îți închipui că nu-l voi lăsa pe Tarnogol să ia conducerea! Prin urmare, printre ultimele mele dorințe testamentare am decis întreruperea modului de transmitere a președinției, care a prevalat până acum în cadrul băncii încă de la Antiochus Ebezner și, pentru întâia oară în 300 de ani de existență, voi hotărî eu însumi succesiunea, după cum îmi permit prerogativele de președinte.

— Bună idee, tati, l-a felicitat Macaire cu glas de cățeluș care-și așteaptă recompensa.

— Macaire, nu folosește la nimic să mă lingușești, tot nu te voi numi președinte! M-ai umilit acum 15 ani cum nu mi s-a mai întâmplat

vreodată, cedând acțiunile lui Tarnogol! Ți-ai dezonorat numele și familia lăsându-l pe țicnitul ăla să intre în Consiliu, pe individul ăla lipsit de maniere și de rușine, care pute a bani murdari. O să te fac să plătești toată viața. Și, evident, nici nu se discută ca Tarnogol sau idiotul tău de văr Jean-Béné sau cu atât mai puțin arogantul de taică-său să ajungă președinte! Am decis, deci, ca numirea succesorului meu să fie făcută de Consiliul Băncii, fără să se poată ca acesta să fie unul dintre ei. Așa, pot pleca liniștit din lumea asta. Cât despre tine, ți-am dat enorm de mulți bani, ți-am plătit viloiul tău uriaș, moștenești deja de la maică-ta, vei moșteni și tot ce am eu, așa că ești la adăpost pentru tot restul zilelor tale, ba chiar pentru câteva generații de-acum încolo, asta în cazul în care cândva tu și Anastasia veți avea copii. Și asta fără a mai pune la socoteală izvorul de bani pe care ți l-ai asigurat revânzându-ți acțiunile javrei de Tarnogol. Știi, în fond, asta e ce m-a dezamăgit cel mai tare la tine. Că mai ești și venal. Nici nu ți-am dăruit bine acțiunile mele, că le-ai și vândut cui a dat mai mult.

— Tati, nu mi-am vândut acțiunile. Doar ți-am spus-o mereu! N-aș fi făcut niciodată așa ceva! N-a fost niciodată o problemă de bani.

— Mi-e greu să te cred, Macaire. Fiindcă nu ai vrut niciodată să-mi explici de ce și nici cu ce condiții i-ai cedat acțiunile lui Sinior Tarnogol, dacă nu pentru bani!

— Dac-aș face-o, ai crede c-am înnebunit, tati, i-a răspuns trist Macaire.

După care s-a ridicat de pe scaun și și-a sărutat tatăl pe frunte, în semn de adio.

* * *

Șuierul cănii electrice a smuls-o pe Anastasia din gânduri. A turnat apa în ceainic și a lăsat plantele la infuzat.

Își amintea deseori de acea ultimă scenă dintre Macaire și tatăl lui. Oare ce primise în schimbul

acțiunilor de la bancă? Nu spusese niciodată nimănui, nici măcar ei.

Abel murise la puțin timp după plecarea lor. De parcă asta ar fi așteptat pentru a putea muri singur. Anastasia își spunea că Abel fusese întotdeauna un om înconjurat de multă lume, foarte solicitat, dar, în fond, foarte singur. Funeraliile nu făcuseră nici ele excepție. Ceremonia se desfășurase în Catedrala Saint-Pierre, într-o dimineață înghețată: locul dădea pe-afară de lume. Curioși, prieteni, oficialități ale orașului și ale cantonului, membri ai înaltei societăți geneveze, reprezentanți ai diferitelor bănci ale țării. Merita să vezi.

Apoi, conform dorinței lui Abel, înmormântarea avusese loc în cea mai strictă intimitate. Singurele trei persoane care însoțiseră defunctul la cimitirul Saint-Georges fuseseră Macaire, Anastasia și Lev. Anastasia nu avea să uite niciodată momentul: toți trei, unul lângă altul, asistau într-o tăcere desăvârșită la coborârea sicriului în groapă. Dintr-odată, fără ca Macaire să observe, Lev o luase de mână. A simțit cum se înfioară: de 15 ani nu își mai vorbiseră.

În ziua aceea când pielea lui o atinsese pe a ei, se simțise mai vie decât oricând.

În ziua aceea, în sfârșit se regăsiseră. După 15 ani nesfârșiți.

•

În picioare, în bucătărie, își bea ceaiul, cu privirea pierdută pe fereastră. Întrebându-se pe unde o fi Lev. Încerca să se convingă că el avusese un motiv foarte bine întemeiat pentru a-i trage clapa. O întâlnire extrem de importantă. Ceva foarte serios. La Națiunile Unite, poate? Și nu-i putuse telefona. Cu siguranță, avusese un motiv foarte serios.

Nu avea cum să-l vadă, la gardul proprietății, așezat călare pe craca unui cedru uriaș, pe bărbatul care spiona de la distanță, cu binoclul, bucătăria în care luminile erau aprinse.

— Pare tristă, i-a șoptit Lev, de unde era cocoțat, lui Agostinelli care pândea de cealaltă parte a zidului.

— Trebuie să coborâți acum, domnule, i-a răspuns șoferul care nu părea deloc liniștit. Riscați să vă îmbolnăviți! Și-apoi, dacă dă cineva de noi, vă veți umple de ridicol!

Lev l-a ascultat și și-a părăsit postul de observație tot așa cum ajunsese acolo: rămânând încă așezat pe cracă, pentru stabilitate, a înaintat încet, în mâini, fără a-și face probleme dacă i s-ar fi rupt pantalonii, până când a ajuns lângă trunchiul care era aproape lipit de zidul ce înconjura grădina. Prinzându-se de trunchi, s-a ridicat în picioare și a trecut pe zid, de unde a coborât cu ușurință, sprijinindu-se de capota automobilului parcat alături.

Agostinelli l-a întrebat:

— Dacă-mi permiteți, domnule, de ce ați lăsat-o să aștepte degeaba pe Anastasia, pentru ca apoi să stați toată noaptea să o pândiți de la depărtare? Aveați clar amândoi nevoie să vă vedeți…

— Trebuia, Alfred, i-a răspuns Lev. Știi de ce iubirea e un joc complicat?

— Nu, domnule.

— Fiindcă iubirea nu există. E un miraj, o creație a spiritului. Sau, dacă preferi, iubirea nu există, potențial, decât dacă nu se concretizează. E o emanație a spiritului, făcută din speranță, așteptare și reprezentări. Ce s-ar fi întâmplat dacă m-aș fi întâlnit cu Anastasia? Poate că s-ar fi plictisit. Poate că discuția noastră i-ar fi părut fadă. Poate că mi-ar fi rămas un pic de salată între dinți și ea ar fi ajuns să aibă o altă imagine despre mine.

— Sau poate nu, domnule, a obiectat Agostinelli.

— Alfred, știi la fel de bine ca mine: seara trecută a fost perfectă pentru că nu a avut loc.

— Domnule, totuși de ce țineți atât de mult ca lucrurile să meargă perfect?

— Fiindcă aștept clipa asta de 15 ani, Alfred. De 15 ani nesfârșiți…

— Și ce s-a-ntâmplat acum 15 ani?

— Acum 15 ani am comis cea mai gravă greșeală a vieții mele. La fel ca săracul de Macaire. În aceeași zi, și el, și eu am luat o hotărâre care ne-a distrus viețile.

Capitolul 15

Pasul greșit

Miercuri, 27 iunie 2018, la Geneva. După vizita la vecina din Cologny, Scarlett a încercat să ia legătura cu Arma, fosta angajată a familiei Ebezner, fără succes însă. Așa că i-a lăsat un mesaj vocal, rugând-o să sune cât mai repede cu putință. După care am profitat de prezența la Geneva pentru a ne duce la Banca Ebezner, pe strada Corraterie. În imensul hol de la intrare, am fost întâmpinați de portar.

— Vă pot ajuta cu ceva? ne-a întrebat.

— Am vrea să ne întâlnim cu președintele băncii, l-a informat de la bun început Scarlett.

— Aveți programată întâlnirea?

— Nu.

— Regret, doamnă, dar dacă nu v-ați programat întâlnirea, riscați să nu se poată. În legătură cu ce subiect?

— Al crimei care a avut loc în camera 622 de la hotelul din Verbier. Cu siguranță, înțelegeți despre ce este vorba.

Portarul nu a părut surprins. S-a retras pentru a da un telefon. Nu am sesizat decât încheierea conversației: „Îi invit imediat să urce”.

Câteva minute mai târziu, eram primiți în salonul privat al președintelui băncii, care nu părea deloc bucuros să ne vadă.

— Ce comportament, a ridicat imediat vocea, să apăreți astfel aici, fără a vă anunța, ba cerând și să vă vedeți cu mine!

— Nu cerem nimic, a lămurit imediat Scarlett situația. Eram prin preajma băncii și pur și simplu am trecut pentru a vedea dacă nu cumva sunteți disponibil. Bineînțeles, dacă nu este un moment potrivit pentru dumneavoastră și dacă ați vrea să fixați o întâlnire ulterioară, vom reveni fără probleme.

— Nu veți reveni! a hotărât președintele pe un ton care nu admitea replică. Am întrerupt o întâlnire importantă pentru a vă spune următoarele: cazul e clasat și nu am nici cea mai mică intenție de a vă lăsa să iscați un scandal în jurul acestei instituții.

— Cine a vorbit de scandal? am observat.

— Dacă sunteți aici, o faceți pentru a scrie o carte, nu-i așa? Ce s-a-ntâmplat? Sunteți în pană de inspirație și v-ați zis să redeschideți un vechi dosar, nu-i așa? E rușinos! Deși îmi plăceau cărțile dumneavoastră, nici c-am să vă mai citesc.

— Cazul nu e clasat, a nuanțat Scarlett. Vinovatul încă nu a fost demascat.

— În mintea oamenilor e clasat, și pentru mine asta contează. Lumea a uitat povestea, deci cu atât mai bine pentru bancă. Nici nu vă dați seama, dar după acea crimă a trebuit s-o luăm de la zero. Clienții erau neliniștiți, banca destabilizată, am fost supuși unei încercări foarte grele. Acum, când totul merge bine, iese din discuție să veniți dumneavoastră și să redeschideți rana, aducând prejudicii acestei instituții! Îmi voi anunța imediat avocații și vă avertizez: dacă vă continuați demersul, voi face în așa fel încât cartea să fie interzisă. Și, credeți-mă, brațul meu e lung!

•

În clipa în care părăseam banca, portarul care ne primise ne-a oprit în holul uriaș.

— Sper că întâlnirea a fost fructuoasă, ne-a șoptit confidențial.

— Nu chiar, i-a răspuns Scarlett.

Discret, portarul i-a strecurat o bucată de hârtie în mână. Apoi s-a întors pe călcâie și s-a dus în spatele biroului de la recepție.

* * *

— Nu sunt sigur că am înțeles ce s-a întâmplat, i-am spus lui Scarlett pe când ne îndepărtam de bancă, pe strada Corraterie, în jos, cu pas rapid.

— Nici eu, dar nu vom întârzia să aflăm.

Și mi-a arătat biletul lăsat de portar:

Întâlnire într-o oră, salonul de ceai, strada Cité.

Strada Cité era una pietonală, din orașul vechi, în spatele Băncii Ebezner. Se aflau pe acolo mai multe magazine, câteva restaurante, dar un singur salon de ceai. Nu aveam cum ne înșela. Ne-am așezat și am profitat pentru a mânca, în așteptarea portarului.

După o oră, am zărit deschizându-se o ușă mascată, de la clădirea din față, și ne-am dat seama că era vorba despre bancă. Și-a făcut apariția portarul care a traversat rapid stradela pentru a ni se alătura.

— Unii clienți folosesc ușa asta pentru a ieși discret din bancă, ne-a explicat portarul.

— După cum se vede, și unii angajați, a observat Scarlett.

Omul a fost amuzat de remarcă.

— De ce vă interesează ultimul Mare Weekend și crima care a avut loc acolo? ne-a întrebat.

— Domnul este Scriitorul, i-a explicat Scarlett arătând spre mine din bărbie, și pregătește o carte cu acest subiect.

— Mai ales pentru că mă pasionează povestea, am precizat.

— Crima nu a fost elucidată, ne-a amintit portarul.

— Corect, a continuat Scarlett, dar vrem să înțelegem ce s-a petrecut.

— Nu vă ascund că și eu sunt curios să descopăr. Povestea m-a preocupat în toți acești ani. Sunt la pensie de șase luni și am senzația că mi-a scăpat ceva… Tare-aș vrea să înțeleg cum de s-a putut întâmpla una ca asta. Mă rog, nu dă bine pentru un angajat să povestească asemenea lucruri. Și, mai ales, vă rog ca numele meu să nu apară în cartea dumneavoastră, aș putea avea necazuri!

— Vă voi desemna doar prin termenul de „portar”, dacă vă convine, i-am propus scoțându-mi carnetul de însemnări pentru a transcrie relatarea acestuia.

— E foarte bine.

— Cunoșteați victima? a întrebat Scarlett.

— Că o cunoșteam… e prea mult spus. Am întâlnit-o de câteva ori, când venea ori pleca de aici. Știți, pe noi, portarii, nu ne bagă nimeni în seamă. În schimb, cu câteva zile înaintea crimei, la bancă s-a întâmplat ceva neobișnuit. Îmi amintesc foarte bine. La recepție s-a prezentat un bărbat. Mi-l aduc aminte foarte bine fiindcă era îmbrăcat destul de surprinzător. A lăsat un plic și a dispărut fără a vrea să-și spună numele.

— Cui îi era destinat? a întrebat Scarlett.

— Lui Macaire Ebezner. Pe plic era notat că trebuia transmis de urgență. Prin urmare, am urcat imediat la domnul Ebezner. Plicul l-a făcut să-și iasă din fire.

Capitolul 16

O scrisoare anonimă

Miercuri, 12 decembrie, cu patru zile înaintea crimei

Era 7:30 în dimineața aceea când Macaire Ebezner a sosit la bancă, decis să demonstreze un

comportament exemplar pentru a-i dovedi lui Tarnogol că ar fi fost un bun președinte. Cristina s-a mirat să își vadă șeful aterizând cu noaptea în cap.

— E totul în regulă, domnule Ebezner? l-a întrebat.

— Și de ce n-ar fi?

— Ei bine, fiindcă nu v-am văzut niciodată la ora aceasta.

— E ceva nou și pentru mine, dragă Cristina, i-a răspuns Macaire așezându-se la birou. De-acum, Stahanov să-mi zici!

Se simțea încrezător. Se trezise cu un presentiment optimist: Operațiunea Revenirea avea să funcționeze. Sâmbătă va fi ales președinte.

După Cristina, în biroul lui Macaire a apărut Levovitch pentru a-i propune că meargă la o cafea. Macaire l-a refuzat: „Am prea mult de muncă. E săptămâna decisivă". Considerând că venise vremea să atace grămada de corespondență lăsată în suferință, a luat o primă scrisoare. Dar, în același timp, Cristina a intrat în birou. „Tocmai ați primit asta, domnule Ebezner", i-a spus secretara. Și i-a întins un plic pe care era scris cu litere mari, cu marker roșu:

ÎN ATENȚIA LUI MACAIRE EBEZNER
F. F. URGENT
— PERSONAL ȘI CONFIDENȚIAL –

Nu exista nici adresă, nici timbru. Nicio menționare a expeditorului. Intrigat, Macaire a deschis plicul. În interior, a descoperit un mesaj anonim:

> *Întâlnire diseară, ora 23:30, în parcul Bertrand la balta mare.*
>
> *Dacă vreți să ajungeți președintele băncii, nu ratați întâlnirea.*

De ea depinde viitorul dumneavoastră! Nu vorbiți cu nimeni despre asta!

Macaire s-a repezit la Cristina:

— Ce mai e și cu scrisoarea asta? Cine a adus-o?

— A venit cu ea, acum o clipă, unul dintre angajații de la curierat. De ce? Domnule Ebezner, v-ați făcut palid tot, ce se-ntâmplă?

Fără să-i răspundă, Macaire a coborât imediat la primul etaj unde se găsea serviciul de curierat.

— Da, eu am urcat să vă aduc scrisoarea, a spus unul dintre curieri.

— Și cine ți-a dat-o? a întrebat nervos Macaire.

— A adus-o unul dintre portari. Când cineva depune corespondență direct la recepție, ne-o aduce portarul, iar noi avem grijă să ajungă la destinatar. De ce? E vreo problemă?

Fără să răspundă, Macaire s-a dus la recepția băncii.

— Salutări matinale, domnule Ebezner! au intonat în cor portarii.

— Cine a recepționat scrisoarea asta? a întrebat Macaire fluturând plicul plin de înscrisuri roșii.

— Eu, a răspuns unul dintre portari.

— Și cine a adus-o?

— Un tip ciudat. Avea șapcă și ochelari de soare. Mi s-a părut cam neobișnuit în plin decembrie, dar aici, știți, chiar vezi de toate. Domnu' acela nu a spus o vorbă. Pur și simplu a lăsat scrisoarea. Am întrebat dacă aș putea nota un nume, dar a dat din cap și-a plecat. Imediat, am transmis scrisoarea la curierat, conform procedurii. N-ar fi trebuit s-o fac?

•

Câteva minute mai târziu, Macaire se uita la benzile video ale camerelor de securitate de la intrarea în clădire. Pe ele putea fi într-adevăr văzut un personaj bizar intrând în bancă, îmbrăcat într-

un mantou lung și larg, cu gulerul ridicat, cu o șapcă trasă pe cap și cu ochelari de pilot care-i acopereau figura. Camerele din holul de la intrare îl arătau intrând repede și lăsând o scrisoare la portari, înainte de a o lua înapoi cu pas grăbit.

— Cu siguranță, e un profesionist, a spus șeful securității, care se uita la înregistrări alături de Macaire.

— Profesionist în ce? a întrebat Macaire.

— Nu știu, dar uitați-vă cum evită să intre în aliniamentul camerelor. E imposibil să obții o imagine exactă a lui.

Ca dovadă a afirmației, responsabilul cu securitatea a oprit câteva imagini pentru a mări fața vizitatorului:

— Vedeți, dom'le Ebezner, e după cum v-am spus. Tipul e un profesionist. Un detectiv particular, poate? Ce conținea scrisoarea? Poate că ar trebui să anunțați poliția?

— Nimic important, l-a asigurat Macaire care nu intenționa să stea deloc la povești cu bârfitorul de șef al securității.

Frământat, Macaire s-a întors în birou. A rămas pe gânduri toată dimineața, cu ochii pe fereastră. Era îngrijorat. A citit de mai multe ori scrisoarea. *Dacă vreți să ajungeți președintele băncii, nu ratați întâlnirea.* Era cazul să se ducă? Și dacă era o cursă? Dacă voia cineva să-l omoare? Era speriat și simțea un ghem în stomac.

Din gânduri nu a fost tulburat decât de Cristina care a intrat de mai multe ori, neliniștită de starea patronului. „Sunteți sigur că totul e-n ordine, domnule Ebezner? De adineauri, păreți tare ciudat. Vreți să-mi spuneți ceva legat de scrisoare? Erau cumva amenințări? Doriți un ceai?" La prânz, s-a arătat îngrijorată că Macaire nu pleca la obișnuita și interminabila lui pauză de masă. „Nu-mi stă mintea la asta", i-a răspuns acesta.

Până la urmă, pe la 12 și un sfert a venit și Levovitch:

— Cum merge, bătrâne? Cristina zice că ești întors pe dos.

— Nu, Lev, totul e-n ordine.

— Mă duc cu câțiva colegi la *Lipp* să mâncăm. Ce-ar fi să vii și tu? O să te mai scoată un pic din ale tale.

— Mulțumesc, nu, nu-mi stă mintea la asta. Cred că am nevoie să rămân puțin singur.

— Ești sigur?

— Sigur. O să-ncerc să-nchid ochii un pic.

Levovitch nu a mai insistat și a plecat. Macaire s-a ghemuit în fotoliu și și-a simțit pleoapele îngreunându-i-se. Și-a pus picioarele pe birou și s-a lăsat pe spate. O mică siestă i-ar fi făcut bine.

A adormit fără greutate. S-a ales cu câteva minute de liniște. Până când Tarnogol a intrat în birou.

* * *

— Ei, fir-ar să fie, sus! Ai ajuns să dormi la muncă?

Macaire a tresărit și a făcut ochii mari. Tarnogol era în picioare, în fața lui. Macaire a țâșnit în sus.

— Dragă Sinior, dumneavoastră aici?! a îngăimat ștergându-se de bale la colțurile gurii.

— Eu vin să te văd cum muncești și tu dormi!

— Ba nu, ba nu, lucrez pe rupte de azi-dimineață, l-a încredințat Macaire învârtind scrisorile dinaintea sa.

— Tot corespondența asta? s-a enervat Tarnogol. De ieri, n-ai rezolvat nimic!

— Ba da, ba da, vă asigur, am rezolvat multe. Dar, închipuiți-vă, de dimineață, când am început, s-a întâmplat ceva neașteptat…

— Mereu cu scuze! a explodat Tarnogol. Ajunge! Ajunge!

Fără a-i mai lăsa lui Macaire timp de explicații, Tarnogol a plecat având grijă să trântească ușa din toate puterile, lucru care părea să devină o obișnuință pentru el.

Macaire s-a prăbușit gemând în fotoliu. Avea absolută nevoie de reconfortare, așa că și-a sunat soția.

Anastasia tocmai traversa intersecția de la Rive când i-a sunat telefonul mobil. După vocea lui Macaire a înțeles pe loc că era ceva ce nu mergea bine.

— Te simți bine, pisoiaș? l-a întrebat Anastasia (știa că termenul „pisoiaș” îl liniștea întotdeauna).

— Da, voiam doar să-ți trimit un pupic. Cu ce te distrezi?

— Tocmai am sosit cu mama și cu sora mea la *Roberto* pentru prânz.

— A, da, prânzul de miercuri. Uitasem. Salută-le din partea mea. Poftă bună.

— Mulțumim, pisoiaș. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva.

— Da, da, nu-ți face griji!

— Voiai să-mi mai spui ceva? a insistat Anastasia care sesizase că altul era motivul apelului.

A urmat un moment de tăcere. Macaire își spunea că, după ultima reacție a lui Tarnogol, nu mai avea de ales și trebuia să se ducă la misterioasa întâlnire nocturnă din parcul Bertrand.

— Nu… N-am să ajung acasă la cină, i-a spus până la urmă. O să întârzii.

— Mult?

— Da… Trebuie să mă întâlnesc cu cineva… (Macaire a ezitat o clipă, gândindu-se să-i spună despre scrisoarea anonimă, apoi s-a răzgândit.) Un client ajunge târziu de la Londra și ține neapărat să mă vadă înaintea întâlnirii pentru investiții de mâine-dimineață.

— Bine. Atunci, pe mai târziu, pisoiaș.

Înainte de a trece pragul la *Roberto* – elegantul restaurant italienesc din centrul Genevei, unde lua prânzul în fiecare miercuri cu mama sa, Olga, și sora, Irina –, Anastasia și-a verificat rapid chipul în oglinjoara din geantă. Nu trebuia să se vadă că

plânsese toată dimineața. Încă de când se trezise, sperase într-un semn de la Lev, dar nimic. Nicio veste. Avea sentimentul că el făcea un joc cu ea și se întreba dacă nu cumva era din cauză că îl anunțase că luni urmau să rupă relația, deși nici ea nu credea o vorbă din ce-i spusese. A tras adânc aer în piept și a intrat în restaurant.

Ca de fiecare dată, Olga și Irina von Lacht ajunseseră amândouă înaintea ei și se așezaseră la o masă la vedere, amândouă numai blănuri și bijuterii, sorbind din cupele de șampanie. Anastasia a fost întâmpinată cu un „Ah, iată-te, în sfârșit!" spus pe ton sec de mama ei, care îi făcea astfel observație că întârziase, și cu un surâs rece de sora ei, Irina, care a examinat-o din cap până-n picioare pentru a afla dacă și-a mai cumpărat ceva în ultima săptămână.

— E nouă brățara? a întrebat-o imediat ce a reperat la încheietura mâinii Anastasiei o bijuterie pe care nu i-o știa.

— O nimica toată, s-a apărat Anastasia luând loc la masă.

— O nimica toată din aur! a persiflat-o Irina.

— Un cadou, a explicat Anastasia prefăcându-se că e cufundată în citirea meniului pentru a schimba subiectul.

— Cadou de la cine? a ținut sora ei să afle. De la bărbatu-tău?

— Ia nu-ți băga tu nasul în treburile mele! i-a răspuns Anastasia.

— Gata, potoliți-vă amândouă! le-a rugat mama, de parcă s-ar fi adresat unor fetițe. Nu uitați că suntem din familia von Lacht! Descendenții Habsburgilor nu se ceartă-n public.

— Nu suntem niciun fel de Habsburgi! s-a enervat Anastasia. Nu suntem nimic!

— ТИШИНА! i-a ordonat fetei mama, fulgerând-o din priviri.

O tăcere de moarte s-a lăsat în jurul bătrânei Olga care se străduia să zâmbească pentru a-și

recăpăta siguranța de sine. Cele două fete au amuțit, cufundându-se în lectura meniului: încă de la cea mai fragedă vârstă, când mama ridica tonul în rusește, era mai bine să nu mai facă valuri.

Olga și-a aranjat colierul de diamante, apoi, mișcându-și mâinile acoperite de bijuterii care purtau patina timpului, a făcut semn să li se mai aducă șampanie. Un chelner s-a grăbit să le umple cele trei cupe, înainte de a lua comanda. Olga și Anastasia au ales limbă-de-mare la grătar. Irina a optat pentru paste cu trufe albe.

— Nici nu se pune problema să mănânci paste, iubito, a hotărât Olga. Nu îndopându-te o să-ți găsești bărbat!

— Mamușka, a oftat Irina, doar e sezonul trufelor albe!

— O să mănânci trufe după ce o să-ți găsești bărbat, a decretat Olga pe un ton care nu admitea replică. Până atunci, pește la grătar și pentru tine. (S-a întors spre chelner.) Deci, trei porții de limbă-de-mare, mulțumesc!

— Mamușka, te rog, nu mă umili în public! a murmurat Irina fără a i se mișca un mușchi pe față.

— Nu te umilesc, te ajut să fii la înălțimea rangului. Suntem din familia Habsburg, să nu uiți niciodată!

Așezată în fața mamei și surorii ei, Anastasia, privindu-le lung, se întreba de ce s-o fi pedepsind cu aceste întâlniri săptămânale.

Adevărate membre ale familiei Habsburg nici vorbă să fi fost. Aparțineau unei familii aristocratice decăzute. Mama era o rusoaică albă, al cărei străbunic, un extrem de bogat negustor de arme, fusese înnobilat de țar înainte de a-l lipsi revoluția de avere. Drept care Olga se născuse într-o familie săracă, dar crescuse repetându-i-se întruna ce fuseseră pe vremea Imperiului. Ca atare, făcuse o unică obsesie din regăsirea gloriei de odinioară și se îndrăgostise nebunește, în timpul unei călătorii la Viena, de Ștefan von Lacht,

bărbatul cu care avea să se căsătorească din două motive pe care le considera la fel de valabile: era nobil (familia von Lacht aparținea aristocrației austriece, provenind dintr-o ramură colaterală a Habsburgilor, genealogia urcându-le de-a lungul mai multor secole) și era bogat (tatăl lui, având excelenta idee a de muri cu puțin înainte ca fiul să o cunoască pe Olga, îi lăsase moștenire o avere colosală, bazată pe afaceri în domeniul petrolului și imobiliarelor).

Ștefan și Olga se căsătoriseră cu mare pompă la Karlskirche din Viena și se mutaseră într-un apartament imens și luxos din Innere Stadt, centrul istoric al capitalei austriece. Ștefan nu muncea, trăind din rentele aduse de averea tăticului. El și Olga își petreceau timpul mergând la cumpărături și la serate mondene la care Olga apărea de fiecare dată cu alte rochii și bijuterii, explicând cui stătea s-o asculte că în familia Habsburg nu se purtau de două ori aceleași veșminte. Irina se născuse la doi ani după căsătorie, urmată de Anastasia, cu doi ani mai mică decât sora ei. „Le vom mărita în familii princiare ale Europei", prezicea Olga prin saloanele înaltei societăți vieneze. Ce nu știa Olga era că soțul ei, care ținea cu disperare să se însoare în clipa în care se cunoscuseră și care nu-i refuza nimic nevestei, cam exagerase dimensiunile averii. Și, mai ales, cum nu muncea și se plictisea îngrozitor, își petrecea cea mai mare parte a timpului la cazinou. Stilul de viață prea scump și, mai ales, cheltuielile pe îmbrăcămintea somptuoasă și pe bijuterii, acumularea datoriilor la joc, o criză fiscală severă, la care s-a adăugat o conjunctură economică destabilizatoare pentru afacerile familiei au fost motivele pentru care s-au dus și ultimii șilingi ai tinerei familii von Lacht.

Îndatorat până peste cap, Ștefan von Lacht a dispărut din peisaj de pe o zi pe alta, părăsindu-și familia. Descoperind situația, Olga a fugit din Viena cu cele două fete ale sale de 9 și 11 ani,

reinventându-și viața la Geneva. Aici au aterizat într-un apartament minuscul din cartierul Pâquis. Din viața de dinainte nu le mai rămăseseră decât blănurile și bijuteriile pe care le luaseră cu ele și gustul amar din gura Olgăi care nu fugise din Viena de teama creditorilor, ca lașul ei de bărbat, ci fiindcă nu putea suporta gândul de a fi exclusă din înalta societate. „Nu există blestem, ci numai resemnare", hotărâse. Și își suflecase mânecile: se angajase ca vânzătoare la *Bongénie,* marele magazin de lux din Geneva. Administra bugetul familiei cu mână de fier. Nivelul de trai era redus strict la minimum: nici plimbări, nici cumpărături, și cutii de conserve la toate mesele. Întrucât fiecare franc era pus deoparte pentru a frecventa în weekenduri locurile de fițe ale Genevei.

Sâmbăta, Olga și fetele ei luau prânzul într-un restaurant la modă (tradiție care avea să continue în fiecare miercuri, odată măritate fetele).

Duminica, luau ceaiul în barurile marilor hoteluri.

Cu aceste ocazii, se aranjau în mod special. Olga își îmbrăca hainele cele mai frumoase și își punea bijuteriile. Fetele purtau creațiile mamei, dăruită cu un talent înnăscut pentru modă și care, inspirându-se din cataloagele la zi. De la Paris, concepea rochii din materiale luate pe bani puțini de prin mercerii.

În momentul în care intrau prin marile hoteluri ale orașului așa bogat împodobite, se întâmpla ca vreuna dintre fete – deseori Anastasia – să aibă un moment de spaimă.

— Nu e ridicol să mergem toate trei să luăm ceaiul la *Beau-Rivage* în ținută de gală? își întreba ea mama.

— Ridicol e să fii bogat și să ajungi sărac, îi explica Olga. Și-acum, toată lumea *Kopf hoch*!

„Capul sus, zicea în germană. Aparențele contează!" Și intrau în saloanele hotelurilor și restaurantelor cu pas hotărât, mândre și vorbind cu

voce tare. Toată lumea se uita la cele trei femei cu aparența lor de opulență, despre care peste puțin timp se șoptea că sunt descendente ale Habsburgilor, fără a se ști prea bine ce se înțelegea prin asta.

Olga, spre marea ei mândrie, s-a integrat fără greutate în lumea bună a Genevei. Și-a făcut relații cu oameni care contau și a fost repede prezentă la toate adunările mondene: Balul Primăverii, Balul Crucii Roșii, seratele ceasornicarilor, vernisajele din galeriile de artă. Pentru a nu i se afla adresa din Pâquis, care ar fi putut-o trăda, primea invitațiile la *Beau-Rivage* unde pretindea că locuiește într-un apartament gigantic. „A locui la hotel e ceva gen Nabokov, le explica ea fetelor. Și-apoi, *Beau-Rivage* impresionează pe loc: acolo trăgea și împărăteasa Sissi". Îi dădea portarului bacșișuri generoase pentru a-i ține corespondența și a păstra aparențele. Cine să fi verificat? Nimeni nu și-ar fi putut imagina că sclipitoarea Olga de Habsburg nu era decât o impostoare. I se mai întâmpla să se ascundă atunci când noile ei cunoștințe veneau la cumpărături la *Bongénie,* dar nu fusese niciodată descoperită.

Când Anastasia și Irina au ajuns la 16 și, respectiv, 18 ani, mama lor nu a mai avut decât o singură ambiție: să își pecetluiască destinul de mare doamnă prin intermediul lor și să le permită să reușească acolo unde ea eșuase, măritându-le cu bărbați bogați și importanți. Nu mai urmărea atât de îndârjită ca înainte vreun titlu de noblețe: ceea ce prevala erau banii.

Drept care s-a hotărât ca toate weekendurile iernii să fie consacrate cercetării locurilor de plimbare ale tineretului bogat al Elveției. Fiii celor mai mari familii europene își petreceau sezonul de schi la Gstaad, Klosters ori Saint-Moritz, unde soseau cu avioane private și cheltuiau fără să se uite la bani. Moștenitorii familiilor regale și ai marilor industriași erau cu toții acolo, ca niște

crapi în helești, unde nu ai decât să îți scufunzi minciogul. Mai ales în cazul unor fete atât de frumoase și de bine educate cum erau Irina și Anastasia.

Precarele economii familiale, la care s-a adăugat vânzarea câtorva bijuterii, au folosit la finanțarea sejururilor la munte, unde cele trei von Lacht ajungeau cu trenul sau autocarul de la Geneva. Acolo, familia se îngrămădea în cămăruța vreunui han, închiriată la preț modest, ce le servea pentru dormit și aranjatul în vederea seratelor mondene la care Olga de Habsburg, pe care uneori ai fi crezut-o coborâtă direct dintr-un roman al lui Tolstoi, obținea invitații numai spunându-și numele de scenă.

Pentru Irina și Anastasia, acele sejururi nu însemnau nicidecum vacanță. „Nu sunteți aici nici ca să vă distrați, nici ca să vă odihniți, le amintea mama în permanență. Sunteți aici ca să vă găsiți un tânăr cu care să vă logodiți cât mai rapid”. Sub supravegherea mamei lor, fetele își petreceau astfel serile vânând fii de familie bună, ascunzând adevărul legat de realul lor statut social.

Dacă emiteau și cea mai mică plângere, mama se lansa într-un număr teatral de culpabilizare. „Tot ce fac pentru voi fac și uite cum îmi mulțumiți! se arăta jignită. Eu, care mă bat pentru voi, care am renunțat la propria mea viață pentru a o construi pe a voastră, eu care mă zbat pentru voi. Am ajuns servitoarea voastră și tot nu vă ajunge? Ce vă mai trebuie?”

Dacă aceste reproșuri lăsau fetele indiferente, Olga schimba viteza și trecea la un ton lacrimogen: „Uitați-vă la degetele mele înțepate de acele cu care vă cos rochiile, la ochii mei epuizați de cât veghez nopțile pentru ca voi să fiți frumoase și cineva să vă aleagă! Bine, aruncați-vă mamușka la gunoi dacă asta vreți!” După care Olga simula o criză de tuse care ar fi adus-o în pragul morții, lăsându-și fetele să creadă că într-adevăr se

epuizase pentru ele. În general, fandoselile acelea erau suficiente pentru a le impresiona pe fete, care se repezeau la ea mângâind-o și sărutând-o. Și când Olga își strângea fetele la piept, când le dăruia *Mamușka iubitoare,* se simțea împlinită și aproape fericită. În orice caz, vie.

Se mai întâmpla și ca Olga să își iasă din fire. Biata Irina a avut astfel de suferit experiența dureroasă la Gstaad, după ce a fost surprinsă de mama ei flirtând cu un chelner de la o cafenea la modă, ceea ce o costase o pereche de palme zdravene la întoarcerea la han. „Toți banii ăștia cheltuiți ca să te scot din canal și tu umbli să ți-o tragi cu un măturător?!" țipase Olga la ea ca turbată.

•

În anii care au urmat, fetele von Lacht au trăit câteva povestioare forțate de amor, în pofida mamei lor, însă nimic concludent. La 21 și, respectiv, 23 de ani, Anastasia și Irina tot nelogodite rămăseseră. Acela a fost momentul în care Olga a auzit vorbindu-se despre Marele Weekend al Băncii Ebezner, de la Verbier. Și a întrezărit imediat ocazia perfectă de a-și mărita fetele cu ceva personalități ale celei mai importante bănci private din Elveția. Probabil că apoi se felicitase multă vreme pentru inițiativă, succesul întrecându-i speranțele: în anul următor, Irina a acceptat cererea în căsătorie a unui consilier financiar cu 12 ani mai bătrân, iar în anul de după, Anastasia s-a logodit cu Macaire Ebezner, moștenitorul băncii.

Numai că, 16 ani mai târziu, Irina, la 39 de ani, era mama a doua fetițe, divorțată și fără un ban din pensia alimentară. Bărbatul ei fusese arestat pentru deturnare de fonduri. Încasase o pedeapsă cu închisoarea și o amendă care îl ruinase. Irina, care nu muncise în viața ei, fusese nevoită să se angajeze pe post de casieră la un supermarket. Din mândrie prost înțeleasă, refuzase postul de la

departamentul de curierat al Băncii Ebezner, pe care Macaire i-l oferise cu amabilitate. Dar făcea în așa fel încât miercurea, între orele 12 și 14, să fie liberă pentru a putea lua prânzul la *Roberto* pe banii Anastasiei. Sosea acolo pe cât de pusă la punct, pe atât de disperată, pentru a se îmbăta cu șampanie și a face ochi dulci tuturor pușlamalelor cu buzunarele doldora cărora le putea prinde privirile, rugându-se ca vreunul să o smulgă din soarta ei mizerabilă.

Limbile-de-mare odată aduse, cupele de șampanie au fost din nou umplute.

— Anastasia, a spus Olga, care nu lăsa să treacă mai mult de cinci minute fără a reproșa ceva uneia dintre fete, ai putea și tu să-ți ajuți sora să-și găsească un bărbat! Doar cunoști atâta lume!

— Bine, mami, dar i-am prezentat jumătate din oraș! s-a apărat Anastasia.

— Erau unul mai nasol decât altul, s-a plâns Irina. Ți-ar plăcea ție să mă vezi în rahat…

— Prea-ți dai importanță, i-a răspuns Anastasia, dacă-ți închipui că am ajuns să fac o fixație în privința ta! Gândește-te că poate am și eu problemele mele.

— Bogații n-au probleme! a decretat Olga.

— Nu numai banii contează în viață! a protestat Anastasia.

— Asta e o șmecherie pe care numai bogații o spun! i-a întors-o Irina cu oarecare amărăciune.

Simțind că-i sare mușțarul, Anastasia și-a pierdut cumpătul și a dat cărțile pe față:

— Nu-mi mai iubesc bărbatul și vreau să-l părăsesc!

Mama și sora ei au întâmpinat anunțul într-o tăcere stupefiată.

— Ce tot spui? a murmurat până la urmă Irina.

— Ceva foarte simplu: vreau să-mi părăsesc bărbatul, a repetat Anastasia care, dintr-odată, s-a simțit ușurată că și-a vărsat necazul.

— E doar o toană, a rânjit Olga. Citești prea multe romane, fata mea! Nici nu se pune problema să-ți părăsești bărbatul! Subiect închis.

Măcar o dată în viață, Anastasia s-a decis să își înfrunte mama:

— Nu e nicio toană, a continuat calm. Nu-l mai iubesc pe Macaire, ci pe Lev Levovitch. El mi-a dăruit brățara.

Olga a făcut o figură oripilată:

— Levovitch? a zis sufocându-se. Saltimbancul ăla, de-acum 15 ani, de la Verbier?

Irina s-a forțat să râdă ironic.

— Nu e saltimbanc, mami, a zis Anastasia. A ajuns un foarte mare bancher. Stă de vorbă cu șefi de state din lumea-ntreagă. În Geneva nu sunt doi ca el. Numai tu habar n-ai cine este!

— Fiindcă s-a jidănit Geneva!

— Termină, mami! a rugat-o Anastasia.

— Ba nu, termină tu, obraznico! Cum îndrăznești să-i vorbești așa mamei tale? Termină imediat cu tâmpeniile și rămâi cu Macaire, care e un bărbat fermecător, gentil și o partidă foarte bună. Doar nu vrei s-o sfârșești ca sora ta? Îți interzic să te mai vezi cu Levovitch ăsta, m-auzi? Îți interzic să porți în public daruri provenite din adulter, bune numai pentru curve!

— Păi, sunt fericită cu Lev, mă simt bine cu el și…

Cu ochii sclipind de furie, Olga a îndreptat un deget amenințător spre fata ei:

— Nu mai vreau să aud numele ăsta, înțelegi? Nu e de-ai noștri.

— Ba e rus ca noi!

— E jidan, și noi nu frecventăm asemenea oameni. Oare nu am apucat să te educ și-n sensul ăsta? Acum să-mi promiți că nu te vei mai vedea cu el! Vrei să mă faci să mor? Am sacrificat totul, am mâncat numai conserve toată viața ca să puteți voi să vă măritați! Și-acum, hai să mâncăm în liniște, v-am ascultat destul pe-amândouă.

Străduindu-se să-și înghită lacrimile, Anastasia și-a terminat cu greu peștele. Nicio vorbă nu a mai fost schimbată până la sfârșitul mesei. După care Anastasia a plătit nota. Cele trei s-au salutat rece înainte de a pleca fiecare în altă direcție. „Pe săptămâna viitoare”, le-a spus mama.

Capitolul 17

Amintiri

În acea miercuri, 12 decembrie, după prânzul cu mama și sora ei, Anastasia s-a întors direct acasă. De obicei, după-amiezile de miercuri și le petrecea umblând fără țintă prin centrul Genevei. Numai că, între reproșurile mamei și tăcerea lui Lev, nu mai avea niciun chef de plimbare. Se simțea profund demoralizată, așa că a rămas în camera ei tot restul zilei. Ar fi vrut să-l sune pe Lev, să-i audă vocea, să se liniștească. Pe de altă parte, dorea ca el să aibă inițiativa de a-i telefona. Doar el îi întinsese cursa de aseară. Cu nervii încordați la maximum, a început să plângă, după care a alunecat într-un somn adânc.

•

În Cologny se lăsa seara când Arma, îngrijorată de tăcerea patroanei, s-a dus în camera acesteia.

Ziua nu se desfășurase deloc după cum planificase Arma. Dimineață, după o noapte de insomnie și de frământări, se dusese acasă la familia Ebezner cu intenția fermă de a-i povesti lui Macaire tot ce știa în legătură cu Lev Levovitch.

Însă când ajunsese, Macaire plecase deja la bancă. Tocmai ziua aceea trebuise să și-o aleagă pentru a da dovadă de zel!

Drept care se hotărâse să stea îmbufnată în fața Duamnei. Anastasia o impresiona mult prea mult

pentru a îndrăzni să o înfrunte direct, însă voia să o facă să înțeleagă dezaprobarea ei absolută.

Dar când Anastasia a coborât în bucătărie pentru micul dejun, Armei i s-a părut tare nefericită. Avea privirea tristă, iar ochii înroșiți îi trădau plânsul. Cum Arma se întreba dacă starea proastă a Duamnei era cumva legată de Lev, lucrurile deveneau evidente. Ce proastă fusese, s-a admonestat, să tragă concluzii pripite! Și nu închisese un ochi toată noaptea. Or, uitase un element capital: dacă Lev telefonase luni, aici, era fiindcă Duamna nu voia să-i răspundă pe mobil. Clar, dorea să rupă relația! De altfel, cât stătuseră de vorbă la telefon, nu-i spusese că totul se terminase și nu mai dorea să audă vorbindu-se despre el? Armei îi era ciudă pe ea însăși: vai, chiar își merita condiția de servitoare, din moment ce doar la atât o ducea mintea! Cum de putuse neglija acel indiciu? Fără îndoială, din cauza buchetului de trandafiri albi, numai că el i-i trimisese tocmai pentru a încerca să o recucerească, după ce ea îi dăduse scurt papucii cu o zi mai înainte.

Bine, intrase în baie imediat după ce primise florile, dar baie făcea tot timpul. Cu orele. Iar asta nu însemna nimic. Dacă Duamna se întâlnise cu Lev în seara dinainte, o făcuse pentru a pune capăt relației! Într-adevăr, se lăsase rătăcită de pasiune, dar își recâștigase rapid stăpânirea de sine și acționase în consecință. Rupsese legătura, iar acum simțea puțină amărăciune. În fond, durerea aceasta era ceva frumos. Era dovada că povestea lor contase, că existase între ei un sentiment.

Anastasia nu s-a atins de micul dejun. Când a urcat înapoi în camera ei, Arma i-a admirat tristețea: era o femeie puternică, demnă, curajoasă. Nu se înșelase în privința ei, era cu adevărat o mare doamnă!

Ca în fiecare miercuri spre prânz, Duamna plecase de acasă. Pe de altă parte, neobișnuit era că

Domnu' se întorsese în pauza de prânz. A trecut pe dinaintea ei ca vântul, cu un aer foarte preocupat. S-a închis pentru câteva clipe la el în cameră, după care a plecat la fel cum a venit. Când să treacă pragul, i-a spus Armei doar atât: „Nu m-ai văzut".

Apoi Duamna s-a întors spre finalul după-amiezii, încă mai supărată decât la trezire. Și s-a închis iarăși la ea în cameră. Ascultând la ușă, Arma a auzit-o cum plânge. Tare-i mai era milă de ea. Până seara, Duamna nu și-a mai făcut apariția. Iar acum, Arma chiar era îngrijorată.

Anastasia a auzit bătăi ușoare în ușă. S-a ridicat în capul oaselor și a văzut-o pe Arma în ușa întredeschisă. De pe coridor, o rază de lumină a pătruns în camera întunecată.

— Vă simțiți bine, Duamna? a întrebat Arma cu voce chițăindă.

— Nu prea, i-a răspuns Anastasia.

Arma și-a permis să intre, să se așeze pe marginea patului și să mângâie, cu un gest afectuos, vârful piciorului Anastasiei pentru a o relaxa.

— Pot face ceva pentru dumneavoastră, Duamna?

— Nu, mulțumesc. Ești adorabilă.

— Am pregătit supă. Vreți să vă aduc?

— Drăguț din partea ta, dar nu mi-e foame.

— Nu doriți cina?

Anastasia a dat din cap că nu dorește.

— Dar Domnu'? a întrebat Arma. Încă nu s-a întors…

— Trebuie să se vadă cu un client.

— Mi se pare că nici Domnu' nu se simte prea bine…

— Se petrec lucruri ciudate în clipa asta, Arma.

— Tare-aș mai vrea să vă pot ajuta.

— Faci deja multe, Arma. Du-te acasă liniștită, trebuie să fii obosită.

— Sunteți sigură? Nu vreți să mai stau un pic cu dumneavoastră?

— Nu-ți face griji pentru mine. Poți pleca. Mulțumesc pentru tot.

Cu inima strânsă, Arma a ascultat-o și a plecat: deloc nu mergeau bine lucrurile cu cei doi și-i părea rău pentru ei. Era supărată și pe ea însăși fiindcă seara trecută gândise de rău despre Duamna. Duamna fusese întotdeauna atât de drăguță cu ea! Generoasă, grijulie, atentă la starea ei de bine. La aniversare îi dăduse liber și o invitase la masă în oraș. „Într-un fel, faci parte din familie, Arma", îi spunea adesea Duamna.

•

Puțin după plecarea Armei, cineva a sunat la ușa familiei Ebezner, obligând-o pe Anastasia să iasă din camera ei pentru a deschide. Și ce surpriză: în ușă era Alfred Agostinelli, șoferul lui Lev!

— Doamnă, vă rog să mă iertați că mă prezint astfel în fața dumneavoastră, dar, cum mașina soțului nu e aici, mi-am permis să…

— Ai făcut foarte bine, i-a răspuns Anastasia, grăbită să afle vești despre Lev.

— M-a trimis domnul Levovitch pentru a vă prezenta scuzele sale. A fost reținut întreaga noapte pentru o problemă de stat. De altfel, la ora aceasta e la Națiunile Unite, alături de secretarul general, pentru tranșarea unui caz de sancțiuni economice… Din păcate, nu vă pot spune mai multe, dar vă închipuiți că este vorba despre o problemă de cea mai mare importanță.

După aceste explicații, Anastasia s-a considerat ridicolă pentru starea în care ajunsese. Culoarea i-a urcat la loc în obraji sub efectul relaxării și fericirii. În sine, și-a ironizat comportamentul de adolescentă, apoi, cu un aer afectat, i-a spus șoferului:

— Comunică-i domnului Levovitch că m-a întristat mult să nu-l văd aseară.

— Domnul Levovitch m-a însărcinat totodată să vă înmânez acest mesaj.

Și Agostinelli i-a întins Anastasiei un plic. Luându-l, aceasta nu și-a putut opri un surâs sclipitor și a strâns la piept misiva.

— Mulțumesc, Alfred, a murmurat.

Agostinelli s-a înclinat în semn de salut și a dispărut în întunericul nopții de iarnă. Anastasia s-a grăbit să deschidă plicul.

Și și-a regăsit bucuria. Scufundată în apa fierbinte și dând pe-afară de spumă, citea iar și iar cuvintele trimise de Lev, cu grija de a nu uda hârtia:

Să plecăm amândoi, departe de Geneva.
Să părăsim totul.
Te iubesc!
Lev

În minte îi fierbeau mii de întrebări. Unde să plece? Și când? Chiar dacă ar fi să lase totul în urmă, era necesar să profite de Marele Weekend pentru a fugi? Macaire se va duce singur, ca în fiecare an: partenerii de viață nu erau niciodată invitați. Cunoscându-l pe Lev, cu siguranță prevăzuse totul.

Înainte de a se căsători cu Macaire, Anastasia participase de două ori la Marele Weekend de la hotelul Verbier, unde fusese târâtă de mama ei.

Prima dată, cu 16 ani în urmă, când avea 21 de ani și studia literatura. La Verbier se cunoscuse cu Klaus, cu care ar fi trebuit să se logodească. Și acum, când se gândea la el, se înfiora.

* * *

Cu 16 ani în urmă
Prima participare la Marele Weekend
pentru Irina și Anastasia

— Sus, fetelor! a urlat Olga intrând în cămăruța pe care fetele o împărțeau în apartamentul din Pâquis. N-aveți cum să ghiciți vestea cea bună: am obținut o cameră la hanul Chamois din Verbier.

Totul era arhicomplet și uite că m-a sunat patronul de acolo: o anulare de ultim minut! Ce chilipir!

— Mamușka, dar e vineri, când avem cursuri la universitate, a observat Irina.

— Fetițo, crede-mă, nu la universitate îți vei găsi un soț, ci la Verbier, și-asta-n weekend.

— Ce se întâmplă la Verbier?

— Marele Weekend al Băncii Ebezner! i-a răspuns Olga foarte bine dispusă. Ocazia la care-ați visat pentru a vă găsi un soț! Așa că nu mai pierdeți vremea. Gata cu tinerii descreierați de la Klosters ori Saint-Moritz, vă trebuie câte un bărbat adevărat, cu carieră și ambiții familiale. Un bancher vă trebuie!

— Nu știu dacă vreau să mă mărit cu un bancher, a zis Irina.

— O să te măriți cu cine ți se va spune, fata mea! Și nu vorbi pe tonul ăsta nerecunoscător cu mine! Cum spune atât de bine regina Angliei: *Never explain, never complain*! Hai, îmbrăcarea rapid, eu pregătesc valizele. E un tren pentru Martigny peste o oră. Îmi veți mulțumi când veți fi bogate și fără griji.

Și astfel, peste câteva ceasuri, după un drum cu trenul pe itinerariul Geneva-Martigny-Le Châble și unul cu autocarul de la Le Châble la Verbier, Olga, Irina și Anastasia își stabileau sediul într-o cămăruță inconfortabilă a hanului Chamois.

— La ora 16, la Palace, are loc un cocktail de bun venit pentru angajații băncii, le-a explicat fetelor Olga care era la curent cu tot. Puneți-vă rochiile albastre și minunații pantofi negri. O să facă ochii mari cu toții.

— O să fim date afară! s-a îngrijorat Irina.

— Nu și dacă intrați cu aplomb. Pătrundeți în sală de parcă ați fi proprietarele locului. Dacă vreun chelner vă pune vreo întrebare, vă uitați de sus la el și-i cereți o cupă de șampanie.

•

Când Olga și fetele și-au făcut intrarea în sala de recepții de la Palace, toate privirile s-au întors către cele două tinere frumoase, elegante, princiare. Olga jubila, conștientă că Irina și Anastasia erau obiectul întregii atenții.

— Ia uitați-vă acolo, a zis bătând nerăbdătoare din picior și arătând către un grup de bărbați care râdeau, ei sunt elita băncii! Bătrânul de colo e Auguste Ebezner, președintele băncii. Iar tipul înalt de lângă el, cu aer de actor american, e fiul lui, Abel Ebezner, vicepreședintele. Se spune că este un finanțist redutabil și că deja ia toate deciziile în locul tatălui său. Dincolo, uitați-vă bine, tânărul cu cravată de culoare închisă e Macaire Ebezner, singurul băiat al lui Abel. Moștenitorul băncii! Are 25 de ani și, imediat ce bunicul va pune arma la picior, va deveni vicepreședinte. Chestie de un an sau cel mult doi după cum arată tataia. Vicepreședinte de bancă la 26 de ani, asta da treabă super!

Cele trei von Lacht au luat câte o cupă de șampanie și au privit atent mica mulțime de bancheri. Dintr-odată, Olga a început să se agite ca o anghilă.

— Dragele mele, cred că mila Domnului se revarsă asupra voastră! Îl vedeți pe tipul înalt, frumos și tenebros de colo? E Klaus Van Der Brouck, stagiar al băncii. Cu legături directe în familia regală a Belgiei și bogat precum Cresus! Tatăl lui este un important industriaș din Bruxelles. Haideți să vă prezint!

Cum fetele se lăsau greu, Olga le-a tras după ea pentru a-l saluta pe Klaus Van Der Brouck, desfășurându-și geniala fanfaronadă.

— Dragă Klaus Van Der Brouck! a exclamat repezindu-se spre el.

Numitul Klaus nu înțelegea cu cine avea de-a face, dar, în definitiv, poate că se mai întâlniseră.

— Sunt Olga von Lacht, a crezut aceasta necesar să explice, observând că interlocutorul nu

și-o amintea.

— Bineînțeles, scumpă doamnă, a dus Klaus mai departe minciuna, având curtoazia de a se preface că o recunoaște. Ce bucurie să vă revăd!

— S-ar părea că sunteți într-un stagiu la Geneva, nu-i așa? s-a interesat Olga.

Observația i-a lăsat lui Klaus impresia că într-adevăr făcuseră cunoștință și nu înțelegea cum de nu își amintea.

— Da, tata este foarte bun prieten cu Abel Ebezner și-și dorește să capăt experiență bancară pentru a putea administra banii familiei.

— Pasionant! Permiteți-mi să vi le prezint pe fetele mele, Irina și Anastasia.

Cele două surori au stat mult de vorbă cu Klaus care nu avea ochi decât pentru Anastasia și flirta pe față cu ea, spre marea plăcere a Olgăi. Când cocktailul s-a îndreptat către final, Klaus a convins-o pe Anastasia să-i promită că se vor întâlni după cină: era și o orchestră în barul de la Palace. Ambianță garantată. Exultând, Olga s-a arătat de acord. Cât despre Anastasia, aceasta avea senzația că se sufocă. A găsit un pretext, a dispărut pe o ușă de serviciu și a ieșit din hotel. Aerul rece i-a făcut bine. La adăpostul unei copertine, s-a uitat lung la zăpada care cădea cu fulgi mari. Visa să scape de toată lumea și mai ales de mama ei. Simțea nevoia unei țigări, dar nu îndrăznea să țină la ea vreun pachet. Dacă ar fi prins-o Olga, s-ar fi ales cu o ploaie de palme.

Anastasia a observat un bărbat care stătea cu spatele la ea și fuma în liniște pe o ladă de lemn. Fără a-i fi văzut chipul, a intuit că era un bărbat frumos. Cu paltonul lui din tweed negru, avea o ținută care sărea în ochi. Chiar și modul de a fuma părea elegant. S-a gândit că era vreun prinț în călătorie sau, mai degrabă, un bogat bancher genevez.

— Puteți să-mi dați o țigară? l-a întrebat.

Bărbatul s-a întors. Părea să fie cam de vârsta ei sau cu puțin mai mare. Dar, mai ales, i-a observat ecusonul de pe sacou. Era un angajat al hotelului. Care i-a zâmbit și s-a ridicat pentru a-i da o țigară. Anastasia a rămas subjugată de magnetismul tânărului. I-a citit numele pe ecuson: *Lev.*

— Lucrați la Banca Ebezner? a întrebat-o acesta.

— Nu, sunt doar în trecere. Mă numesc Anastasia și sunt din familia Habsburg.

Și-a mușcat imediat limba, considerându-se o idioată. De ce i-o fi spus așa ceva? Ca să-l impresioneze?

— Pe mine mă cheamă Lev Levovitch. Duc bagajele clienților.

Îl mânca din priviri.

Se îndrăgostise fulgerător.

* * *

Stând în cadă, Anastasia medita îndelung. Era foarte fericită că îl regăsise pe Lev, dar îi era ciudă pe ea pentru ce urma să-i facă lui Macaire. Pentru a-și mai liniști conștiința, își repeta că în primul rând la ea trebuia să se gândească. Se făcuse 11 noaptea când, într-un târziu, a adormit. De la prânz nu mai avea nicio veste de la Macaire. I se păruse tare ciudat la telefon. Ar fi trebuit să-l mai sune, să vadă ce mai era nou. Îi lipsea pentru întâia oară în viață.

•

Ora 23:30, în mijlocul parcului Bertrand.

Abia mișcându-se de frig, Macaire mergea în sus și în jos prin fața helești eului cel mare. Un vânt înghețat îi biciuia fața și făcea copacii să trosnească. Locul era pustiu și întunecat. Câteva felinare depărtate unul de altul aruncau ici-colo câte un pic de lumină. Misterioasa întâlnire nu-i inspira nimic bun. Însă nu avea de ales. Se mai liniștea strecurându-și mâna în buzunarul paltonului pentru a mângâia patul pistolului. La prânz, profitând de faptul că Anastasia era la

Roberto cu mama și sora ei, se întorsese în deplină discreție acasă pentru a lua arma. Soția lui habar nu avea că se dotase cu așa ceva. O făcuse legal, cu câțiva ani mai înainte. Alegerea i se îndreptase către un Glock 26, un pistol semiautomat de fabricație austriacă, robust, compact, ușor, fiabil, care trăgea cu muniție de 9 mm. Îl păstra în seiful din birou, a cărui combinație numai el o cunoștea. De-a lungul misiunilor P-30, simțise nevoia să fie în măsură să își apere căminul. În cazul în care lucrurile ar fi mers prost. Astă-seară, în mod deosebit, se felicita pentru această inițiativă.

Dintr-odată, o siluetă și-a făcut apariția ca într-un halou. Macaire a simțit cum i se accelerează ritmul bătăilor inimii.

— Cine-i acolo? a întrebat umbra care se apropia.

Silueta a rămas mută, iar Macaire a scos pistolul și a îndreptat țeava în direcția a ceea ce ar fi putut fi o amenințare.

Dar la lumina unuia dintre felinare a recunoscut chipul bărbatului care se îndrepta spre el.

— Dumneavoastră… a murmurat.

Capitolul 18

O noapte la Geneva

Scarlett și cu mine tocmai ne pregăteam să plecăm din Geneva pentru a ne întoarce la Verbier, când a sunat Arma. Cum făcea curățenie prin birouri până seara târziu, am convenit să ne întâlnim a doua zi, într-o cafenea din cartierul Champel unde știam că putem discuta liniștiți.

— Îmi închipui că nu ne mai întoarcem la Verbier în seara asta, mi-a zis Scarlett.

— Vă-nchipuiți bine.

Profitând de faptul că nimeni nu venea din sens invers, am întors, deși era interzis, în mijlocul străzii și am luat-o spre apartamentul meu.

— Unde mergem? m-a întrebat Scarlett.

— La mine, i-am răspuns.

— Dacă e prin zonă vreun hotel pe care mi-l puteți recomanda…

— Doar n-am să vă părăsesc într-un hotel. Dacă vă convine camera pentru musafiri, a dumneavoastră va fi. Are și baie, are tot ce trebuie.

— Sunteți prea bun, domnule scriitor.

— Aveți nevoie să oprim undeva ca să vă cumpărați periuță de dinți și pijama?

A arătat cu degetul mare către mica geantă pe care o lăsase de dimineață în portbagaj.

— M-am gândit la toate. Mereu am schimburi și periuță de dinți la mine. De pijama nu e nevoie, nu dorm niciodată îmbrăcată.

— Înțeleg.

Mi-a zâmbit. Nu m-am putut abține să nu-i întorc zâmbetul.

Am parcat în fața imobilului în care locuiam. Pe Scarlett a fermecat-o străduța cu sens unic, încântătoare și plină de verdeață, care purta nume de bulevard și era mărginită de clădiri vechi, de-o parte, și de parcul Bertrand, de cealaltă.

În imobil nu ne-am întâlnit cu nimeni. Odată ajunși în apartamentul meu, ne-am făcut o cafea pe care am băut-o pe blatul de lucru de la bucătărie. M-am simțit dintr-odată extrem de bine cu ea. Eram așezați unul lângă altul și-i simțeam trupul lipit de al meu. Îmi venea să o strâng la piept, simțeam nevoia ca în acel moment să se întâmple ceva. Era la îndemâna buzelor mele. Aveam groaznică nevoie de ea și, în același timp, mă bântuia o singură spaimă: ca nu cumva Sloane să sune la ușă. Fără a ști dacă era vorba despre aprehensiune ori despre imensa nevoie de a o revedea. Scarlett mă atrăgea în aceeași măsură în

care Sloane îmi lipsea. Am întrerupt momentul, propunând un tur al apartamentului.

— Vreți să vă prezint apartamentul? i-am sugerat.

— Cu drag.

I-am arătat camera ei, apoi am condus-o la mine în birou.

— Deci, aici vă scrieți cărțile! a remarcat cu interes.

A dat ocol încăperii, uitându-se la tablourile și la notele de pe pereți.

— Fascinant! mi-a zis. Absolut fascinant!

— Ce? Biroul?

— Dumneavoastră, mi-a răspuns cufundându-și privirile într-ale mele.

Mi-a pus un deget în piept.

— Domnule scriitor, sunt ruptă de oboseală. Mă duc să trag un pui de somn. Cinăm împreună?

— Cu plăcere. E un restaurant excelent nu prea departe.

— Minunat, domnule scriitor! Pe curând. Odihniți-vă un pic. Ziua a fost lungă.

Și m-a lăsat singur.

M-am așezat la birou. Mi-am scos din geantă notițele și laptopul și am trecut la treabă.

Capitolul 19

Începutul necazurilor

— Dumneavoastră? a murmurat Macaire descoperind că misterioasa întâlnire era cu nimeni altul decât Wagner, ofițerul lui de legătură cu P-30. Mi-ați tras o spaimă!

— Bună seara, domnule Macaire, l-a salutat Wagner. Îmi pare rău că v-am contactat astfel și-mi cer scuze pentru întâlnirea de la o asemenea oră, dar sunt sigur că acum chiar vom fi singuri aici.

— Era să vă-mpușc!

— Aveți armă?

— Simplă precauție, i-a răspuns Macaire ușor enervat. Din cauza mesajului și a punerii ăsteia-n scenă, am crezut că e vorba de o amenințare. Puteți să-mi explicați ce e cu tot circul ăsta? Și-n definitiv, de ce nu m-ați contactat prin metoda obișnuită?

— Asta am și făcut! V-am trimis trei invitații la operă, dar n-ați apărut niciodată. Nu vă mai citiți corespondența?

— Îmi pare rău, în ultima vreme am rămas cu multe-n urmă.

— Ei bine, lipsa asta de ordine m-a costat obligația de a îndura de trei ori *Bărbierul din Sevilla.*

— Regret. Ce e atât de urgent, încât trebuia să ne vedem la miez de noapte? E din cauza a ce s-a întâmplat la Madrid? Și-a dat Perez drumul la gură?

— Nu are nicio legătură cu Madridul. Ci cu Banca Ebezner. Situația e critică. Președinția e pe cale să vă scape, și asta e într-adevăr o problemă.

— Și de ce-ar fi interesat P-30 de asta? a întrebat Macaire care nu pricepea prea bine de ce se băga și Wagner brusc în toată povestea.

— Toată lumea e interesată, la Berna, în acest moment, i-a explicat serios Wagner. Până la vârful guvernului. Consiliul Federal cere zilnic raportul de la serviciile de informații.

— Dar de ce?

— Eeei, domnule Macaire! Sinior Tarnogol e pe punctul de a deveni președintele celei mai importante bănci private din Elveția! Vă închipuiți că asta ar putea să ne pună probleme!

— Tarnogol, președintele Băncii Ebezner? Nu, nici vorbă, greșiți, candidat serios e Levovitch…

— Și cine vrea să-l numească în funcție pe Levovitch? Exact Tarnogol, a punctat Wagner. Nu vi se pare ciudat că, încă din februarie, Consiliul s-

a pus de acord în privința dumneavoastră și, dintr-odată, cu câteva zile înainte de alegere, Tarnogol hotărăște că Levovitch e cel care trebuie să fie președinte?

Pe Macaire îl uluia descoperirea faptului că Wagner era la curent cu totul.

— Odată ales, a continuat Wagner, Levovitch se va retrage în favoarea vicepreședintelui, adică a lui Tarnogol.

— De ce ar face Levovitch așa ceva?

— Pentru bani. Tarnogol îi va da un munte de bani. Tarnogol are o rețea enormă și e foarte puternic. Tarnogol e diavolul. E-n stare de orice. Ar trebui să știți câte ceva, domnule Macaire, dacă mă gândesc la micul dumneavoastră schimb de acum 15 ani.

Macaire a preferat să rămână fără reacție în fața acelei observații.

— În pofida eforturilor tatălui dumneavoastră, a continuat Wagner, nu am reușit să contracarăm acțiunile lui Tarnogol. E deci timpul să trecem la metode de mână forte.

— Ale tatălui meu? s-a arătat uluit Macaire.

— Tatăl dumneavoastră a făcut mult pentru noi.

— Tata era și el membru P-30?

— Un agent excepțional! a răspuns Wagner admirativ.

Noutatea l-a stupefiat și l-a emoționat în același timp pe Macaire: așadar, el și tatăl lui aveau unul și același destin.

— Unicul motiv pentru care tatăl dumneavoastră nu v-a ales direct președinte a fost pentru a scăpa de Tarnogol.

— Tata plănuia să mă numească președinte?

— Evident. Știți, de multe ori îmi vorbea despre dumneavoastră. Vă trata cam aspru în public, dar, în realitate, vă admira. Bineînțeles că prevăzuse să vă numească succesor, dar l-am convins noi să nu o facă. Dacă v-ar fi ales președinte, v-ați fi trezit cu Tarnogol vicepreședinte și, credeți-mă, acesta ar

fi făcut totul pentru a vă da la o parte și a vă lua locul. Trebuia deci găsită o modalitate de a rupe discret tradiția de 300 de ani de funcționare a băncii.

— Așadar, toată povestea cu succesiunea a fost o operațiune P-30…, a murmurat Macaire care tocmai înțelesese.

Wagner a aprobat, dând îndelung din cap.

— Era unica modalitate de a scăpa din încercuirea lui Tarnogol. Prin decizia de a lăsa Consiliul să aleagă președintele, excluzând posibilitatea ca membrii Consiliului să se poată propune drept candidați, tatăl dumneavoastră a împiedicat, pe de o parte, ascensiunea lui Tarnogol, pe de alta a deschis o breșă care oferea posibilitatea de remodelare a Consiliului. Cum vedeți, planul era perfect. Știam că veți fi ales președinte de către Consiliu și mai știam că veți fi apoi în situația de a schimba regulile jocului și a desemna ca vicepreședinte pe cineva de încredere. Astfel, Tarnogol ar fi fost scos pe tușă. Ar fi rămas acționar al băncii, desigur, dar și-ar fi pierdut orice putere.

— Atunci, ce n-a funcționat?

— Tarnogol s-a dovedit mai puternic decât am crezut. Ne-a bătut intrând chiar în jocul nostru. A reușit să-i schimbe părerea lui Horace Hansen și să-l convingă să-l voteze pe Levovitch. Nu mai sunt decât trei zile până la alegere și situația e gravă.

— Dar înțeleg că aveți un plan anume, a conchis Macaire. Altfel, nu m-ați fi chemat.

— Sunteți perspicace, a zâmbit rece Wagner. Nu că aș fi așteptat mai puțin de la dumneavoastră. Vedeți, am înțeles repede că scârțâia ceva în interiorul băncii. În ianuarie, Tarnogol nu avea niciun argument pentru a-și impune protejatul, pe Levovitch, lui Horace și lui Jean-Bénédict Hansen. Erau legați de tradiția instituției. „Numai un Ebezner poate conduce Banca Ebezner”, repetau.

Și iată cum, cu numai câteva zile înaintea alegerii, domnii aceștia își schimbă opinia. Ei, și de aici am priceput că în măr a intrat un vierme. În cadrul băncii există un trădător care joacă pentru Tarnogol și împotriva noastră.

— Un trădător? Ce mizerie! L-ați identificat?

— Da, Macaire, s-a mulțumit să răspundă Wagner, misterios.

— Dar vorbiți odată, pentru Dumnezeu! Despre cine este vorba? Nu-mi spuneți că e Jean-Béné, că n-am să vă cred. Nu-mi pot imagina că n-ar fi loial băncii!

— Nu e Jean-Bénédict, l-a asigurat laconic Wagner.

— Gata cu ghicitorile, prietene! și-a pierdut Macaire răbdarea. Dați lucrurile pe față!

Wagner și-a îndreptat privirea de gheață spre Macaire, măsurându-l din cap până-n picioare. După o clipă de tăcere, i-a spus cu glas necruțător:

— Nu faceți pe prostul, Macaire, nu ține! Știm totul.

— Ce vreți să spuneți?

— Că trădătorul sunteți dumneavoastră!

— Poftim? Dar e ridicol!

— Ridicol? Rezultatele dumneavoastră anuale sunt dezastruoase! Niciodată, în întreaga dumneavoastră carieră la bancă, nu au fost atât de proaste! Toți clienții pe care i-ați avut au pierdut banii! La birou ajungeți mereu târziu! Nu rezolvați corespondența! V-ați sabordat de unul singur! Iar lui Tarnogol, fluturându-le pe la nas bilanțul dumneavoastră anual celor doi Hansen, nu i-a venit deloc greu să-i convingă să nu vă aleagă președinte.

— Total absurd! Pentru numele lui Dumnezeu, de ce aș fi făcut așa ceva?

— Pentru bani, Macaire! Dumnezeu știe cât v-o fi promis Tarnogol. Fără îndoială, destul cât să vă cumpărați o insulă în Bahamas și să vă petreceți acolo tot restul zilelor. Oricum nu aveți nimic de-a

face cu funcția de președinte, ați dovedit-o acum 15 ani cedându-i acțiunile lui Tarnogol. Iar acum vă pregătiți s-o luați de la capăt, lăsându-i drum liber spre președinție. Tarnogol și dumneavoastră sunteți strâns legați unul de celălalt! Și mai sunteți și prieten la cataramă cu Levovitch. Astfel, lanțul se-nchide. Toți trei sunteți triunghiul Bermudelor.

— Tot ce spuneți este absolut ridicol! s-a enervat Macaire. Cum vă puteți îndoi de loialitatea mea, după tot ce am făcut pentru P-30? Da, am avut un an prost, de acord! Dar circumstanțele pot explica situația. Am avut întotdeauna rezultate foarte bune, până la decizia tatălui meu de a nu mă numi președinte, care mi-a zdruncinat groaznic moralul!

— Gata cu circul, Macaire! Știm totul despre legăturile dumneavoastră cu Tarnogol. Știm că sunteți singura persoană în care are încredere.

— *Legăturile mele*? Nu, că visez! Delirați, Wagner! Tarnogol mă detestă și mă-njură tot timpul!

— Chiar ne luați de idioți? s-a enervat Wagner, scoțând din palton un plic pe care i l-a întins lui Macaire.

Acesta l-a deschis și a descoperit înăuntru fotografii făcute cu două zile mai înainte, în plină noapte, în care putea fi văzut intrând în vila lui Tarnogol, de pe strada Saint-Léger, numărul 10.

— Nu vă ascund cât am fost de surprinși, Macaire, când supravegherea domiciliului lui Tarnogol de către serviciile de contraspionaj a permis descoperirea vizitelor dumneavoastră nocturne la marele dumneavoastră prieten.

— Vă-nșelați de la un cap la altul, l-a asigurat Macaire. Tarnogol mi-a propus să-i fac un mic serviciu în schimbul președinției băncii.

— Ce fel de serviciu?

— Uitați cum a fost: luni seara, un bărbat a sunat pe telefonul fix al restaurantului unde luam cina și mi-a dat următoarele instrucțiuni: „E de

recuperat un plic. Plecați, duceți-vă până la Basel, în barul marelui hotel *Les Trois Rois,* cereți să vorbiți cu Ivan, unul dintre chelneri. Comandați-vă o cafea mică și tare *și tot ce mai merge cu ea.* Va înțelege". Am urmat instrucțiunile. Respectivul Ivan mi-a dat un plic pe care scria să-l duc pe strada Saint-Léger, numărul 10, în Geneva, la Tarnogol.

— Deci, v-ați dus să-i duceți plicul la el acasă și acolo, dați-mi voie să ghicesc: v-a primit ca pe un rege. Vodcă extrem de scumpă, caviar iranian și tot tacâmul. După care v-a arătat tabloul reprezentând Sankt Petersburgul și v-a spus jalnica poveste a familiei lui, care v-a făcut să plângeți. La sfârșit, v-a zis „fratele meu". Așa a fost?

— Exact așa… Dar de unde știți?

— Fiindcă, Macaire, nu sunteți primul care-i cade pradă lui Tarnogol. De ani de zile, contraspionajul îl bănuiește că lucrează pentru serviciile rusești de informații. Are talentul de a se folosi de oameni. De când îl urmărim, am alcătuit un întreg dosar cu mărturiile celor de care s-a folosit. Ei, parcă vă văd jubilând când v-a zis „fratele meu"! (Wagner a izbucnit în râs.) Găsește fraieri pe care-i pune la treabă după bunul lui plac, unii maleabili ca lutul. Îi folosește, după care scapă de ei. Există posibilitatea ca, în plicul acela, să fi dus secrete care vor fi livrate Rusiei. Tehnic vorbind, ați colaborat cu un stat străin, Macaire. Adică, înaltă trădare!

— Am făcut-o numai pentru a ajunge președintele băncii!

— Și-atunci explicați-mi cum de Tarnogol nu intenționează să vă aleagă președinte.

— Din cauza dezordinii de la mine din birou, a mărturisit Macaire.

— Și vă închipuiți c-am să vă cred?

— Totuși, ăsta-i adevărul adevărat!

Wagner a ridicat din umeri, de parcă adevărul nu ar fi avut prea mare importanță în ochii lui.

— Macaire, vă dau o șansă să vă dovediți loialitatea față de bancă și față de patrie.

— Dați-mi instrucțiunile și-o voi face.

— E foarte simplu: îl omorâți pe Tarnogol.

Înmărmurit, Macaire a făcut ochii mari:

— Poftim? O crimă? Sunteți căzut în cap?!

— N-aveți de ales. E timpul să punem capăt circului ăsta din interiorul băncii și dumneavoastră trebuie s-o faceți. Va fi ultima dumneavoastră operațiune pentru P-30. Cea pentru care v-am pregătit de-a lungul tuturor acestor ani.

Cuvinte la care Macaire a înțeles dintr-odată crudul adevăr: nu fusese recrutat din întâmplare de P-30.

— Ați prevăzut totul încă din prima zi, nu? Cea dintâi misiune, Operațiunea Nunta de Diamant, ați fi putut-o cere oricărui angajat al băncii. Ați fi putut-o pur și simplu solicita tatălui meu, din moment ce era membru P-30.

— Era o misiune mult prea simplă și deci o împrejurare fericită de a vă pune la încercare și de a vă recruta, a spus Wagner. Cum credeți că am fi lăsat liniștiți crema băncilor elvețiene să treacă în mâini străine? V-ați dovedit un foarte bun agent. În acest sens, trebuie să vă laud: i-ați uimit pe toți cei de la P-30. În realitate însă erați destinat într-adevăr unei singure operațiuni, dacă s-ar fi dovedit necesară: eliminarea lui Tarnogol. Adică exact ceea ce veți face.

Macaire s-a făcut alb ca varul. Se lăsase momit ca un novice, în toți acești ani. Fusese prins în capcană.

— Ați înnebunit, Wagner! Informații, de acord. Dar nu s-a pus niciodată problema să ucid, indiferent despre cine ar fi vorba!

— Nu mă-ndoiam că veți face o mică scenă, a răspuns Wagner înainte de a-i întinde lui Macaire un al doilea plic.

Înăuntru era o fotografie care i-a întors lui Macaire stomacul pe dos: informaticianul de la

Madrid și soția lui, morți la ei în living, executați cu un glonț în cap.

— Ultima dumneavoastră capodoperă, a surâs cinic Wagner.

— I-ați omorât pe bieții de ei? a murmurat Macaire înspăimântat.

— Constituiau o amenințare pentru sistemul nostru bancar. Nu am avut altă opțiune decât să-i eliminăm…

— M-ați folosit pentru a-i asasina! De-asta a venit Perez cu mine! Nu a fost deloc arestat de spanioli, nu a fost decât o înscenare! V-ați asigurat că voi rămâne închis în apartament, în timp ce el s-a dus liniștit să-i execute pe nefericiții aceia doi!

— Haideți, Macaire, nu vă enervați! Sunteți direct răspunzător de crima asta dublă.

— Ba nu, nu am nimic de-a face cu mizeria asta, și-o știți foarte bine!

Wagner a zâmbit răutăcios. După care a spus:

— Ia ghiciți, Macaire: arma utilizată pentru dubla crimă este un Glock 26, un model similar cu acela care se găsește la dumneavoastră în buzunar. Incredibilă coincidență, nu-i așa? Cred că sunteți amestecat în acel asasinat mai mult decât v-ar da prin gând. Pentru moment, poliția spaniolă își închipuie că este vorba despre o tâlhărie care a luat o întorsătură proastă. Ține însă numai de noi să îndreptăm Interpolul către dumneavoastră.

— Deci, știați că am o armă… a murmurat Macaire complet derutat.

— Suntem P-30, doar nu vă miră că ne place să fim informați în legătură cu gesturile și faptele colaboratorilor noștri.

Macaire era înfricoșat. P-30, pe care îl servise cu atâta devotament, se întorsese acum împotriva lui.

A urmat o tăcere interminabilă, în timpul căreia cei doi s-au uitat lung unul la altul. Dintr-odată, a început să plouă torențial.

— Ascultați-mă cu atenție… a spus Wagner, pe care ploaia nu părea să-l atingă.

Pe neașteptate, a răsunat o serie de lovituri care i-a întrerupt cuvintele. O liniște scurtă, apoi loviturile s-au repetat.

•

Scarlett a bătut la ușa biroului meu.

Mi-am ridicat ochii de la ecranul computerului și, imediat ce am întrerupt lucrul la roman, ploaia a încetat, solul înzăpezit al parcului Bertrand a redevenit un covor pașnic, copacii desfrunziți și înfricoșători au dispărut și decorul camerei și-a reintrat în drepturi.

M-am dus să deschid. Scarlett stătea în fața mea, fermecătoare, aranjată pentru ieșirea la cină, îmbrăcată într-o minunată rochie mini roșie. Se pieptănase aranjându-și părul de o parte a umerilor goi, ceea ce îi scotea la iveală cerceii cu diamante.

Observându-mi aerul rătăcit, după orele petrecute cufundat în text, surâsul radios i s-a șters de pe buze și a părut dintr-odată foarte dezamăgită.

— Ați uitat de cină?

— Nici vorbă, am mințit, doar că eram pe cale de a încheia un capitol…

— Nu păreți deloc gata să ieșim, a remarcat.

— N-am observat că s-a și făcut ora 20, am explicat.

— Domnule scriitor, e grav să lași baltă o cină, chiar dacă, e vizibil, nu aveți niciun chef de ea. Îmi pare rău că v-am întrerupt din lucru, bună seara!

A dat să se întoarcă pe călcâie, dar am prins-o de mână pentru a o reține.

— Scarlett, stați un pic, dați-mi numai 10 minute pentru a mă pregăti și mergem.

Capitolul 20

Bernard și eu

La începutul acelei seri de miercuri, 27 iunie 2018, domnea asupra Genevei o atmosferă din cele mai agreabile. Scarlett și cu mine am luat-o de-a lungul străzii Contamines până la Muzeul de Istorie Naturală, apoi am coborât pe strada Glacis-de-Rive. Aerul era suav și mirosea minunat a vară.

Am ajuns peste puțin timp la un mic restaurant franțuzesc la care țineam. Patronul ne-a așezat pe terasă, la o masă iluminată cu lumânări. După ce a parcurs meniul, Scarlett mi-a spus:

— Cred c-am să iau un dulgher-mare.

— Era peștele preferat al lui Bernard. Când mă lua cu el la masă, la *Dôme,* în Paris, declara întotdeauna pe un ton solemn: „Dulgherul-mare e regele peștilor”. Ce clipe minunate am petrecut împreună în restaurantul acela! Făceam de fiecare dată mii de planuri.

Am comandat o sticlă de Bourgogne (tot Bernard era cel care considera că peștele poate fi perfect însoțit de un vin roșu ușor) și apă minerală. Ni s-a adus Châteldon, iar coincidenta m-a amuzat.

— Apa preferată a lui Bernard, am zis. Chiar că e seara lui. Îi plăcea apa minerală, dar nu excesiv de carbogazoasă. Châteldon i se părea perfectă, zicea că e apa regelui, cu trimitere la Ludovic al XIV-lea.

— Și apa colaboraționiștilor, a adăugat Scarlett, nu Pierre Laval a cumpărat Châteldon?

— Și-asta zicea Bernard, am răspuns izbucnind într-un hohot de râs.

A surâs tandru.

— Vorbiți-mi despre Bernard, de dimineață nu mi-ați stins setea de a mai afla câte ceva despre el.

— Unde rămăsesem?

— Mi-ați vorbit despre primul roman, care nu a fost deloc un succes…

— Mdaaa… În ianuarie 2012 mi-a apărut primul roman care, deci, a fost un eșec comercial. Una sau două luni mai târziu, mi-a telefonat Lydwine Helly…

— Lydwine Helly, binefăcătoarea dumneavoastră, nu-i așa? Cea care v-a pus în legătură cu Bernard?

— Exact, aveți o memorie bună. Știa că aveam un manuscris încheiat și, cum se pregătea să plece în vacanță, dorea să-l ia cu ea și să-l citească. I l-am trimis și, la întoarcere, după două săptămâni, mi-a spus: „Este un roman foarte bun, trebuie să-l citească Bernard". Care chiar l-a citit, la rândul lui, și s-a convins imediat. „Romanul acesta trebuie publicat foarte repede, a hotărât, chiar în luna septembrie". Singurul care nu era deloc convins eram eu. După ce luasem notă de eșecul primului meu roman, nu vedeam cum cel de-al doilea ar fi putut, cu numai câteva luni mai târziu, să aibă o soartă diferită. Prin urmare, am refuzat.

— Ați refuzat?! s-a mirat Scarlett.

— Da, fiindcă, după părerea mea, era prea puțin timp pentru pregătirea publicării. În general, editorii mizează pe un interval de un an pentru a-și anunța programul.

— Și ce s-a-ntâmplat?

— Am descoperit incredibila putere de convingere a lui Bernard.

* * *

Paris, 29 iunie 2012

Cum eram în trecere prin Paris, Bernard mi-a propus să luăm masa împreună. Mi-a sugerat ca, înainte, să trec pe la editură, spre ora 11. Vorbiserăm la telefon de mai multe ori, dar era prima dată din ianuarie încoace când ne revedeam.

Ajungând la Editura Fallois, pe strada La Boétie, numărul 22, am fost uimit să descopăr chipul lui Bernard. Mi se părea întinerit, mai în formă, însuflețit de o nouă forță.

Intrând la el în birou, am descoperit pe masă mai multe încercări de machetare a romanului meu, imprimat pe diferite dimensiuni.

— Cum romanul e destul de gros, mi-a explicat, am vrut să studiez care format ar fi cel mai practic. Hârtie mai fină, dar mai grea sau hârtie mai groasă, dar mai ușoară.

— Doar v-am spus că nu vreau să public acum romanul!

— Știu, dragă Joël, m-a liniștit. Doream pur și simplu să fac, de curiozitate, câteva încercări. Am ținut să ne vedem pentru a-ți mulțumi.

— Pentru ce să-mi mulțumiți?

— Pentru cât m-a provocat cartea ta. E un sentiment extraordinar.

Timp de o oră mi-a vorbit despre roman. Mi-a explicat de ce cartea ar fi putut avea un imens succes. După care ne-am dus să luăm prânzul la *Divellec,* unul dintre cele mai frecventate restaurante specializate în pește din Paris. Am fost uimit că mă ducea într-un asemenea loc, de parcă ar fi sărbătorit ceva. A comandat imediat șampanie – lucru neobișnuit pentru el – și, ridicând cupa, mi-a spus: „Dragă Joël, beau în sănătatea acestui roman pe care nu-l voi publica, dar care mi-a provocat o asemenea excitație de editor, cum n-am mai simțit de foarte multă vreme. Mulțumită ție, mi-am amintit de ce fac meseria asta”.

Nu a trebuit mai mult pentru a mă convinge. Bernard, în deplina lui splendoare: charisma, glasul, privirea, capacitatea pe care o au numai marii politicieni de a te face să te simți unic. Și-apoi era ceva nebunesc și stimulant în acea apariție neașteptată și precipitată. Bărbatul acela de 86 de ani visa mai ceva decât mine.

A doua zi, după o noapte de gândire, m-am dus la Bernard pentru a-i declara că acceptam să publice romanul în septembrie.

— Sunteți sigur că nu e un pic cam grăbit? l-am mai întrebat o dată. Să decizi la 30 iunie că publici o carte la început de septembrie…

— Nici autorul, nici editorul nu decid publicarea unei cărți. Cartea singură decide când trebuie să fie

publicată.

După care m-a asigurat că romanul va fi un „imens succes”.

— Cum puteți fi sigur că o carte va avea succes? l-am întrebat.

— Succesul unei cărți, mi-a răspuns, nu se cuantifică în numărul de exemplare vândute, ci în fericirea și plăcerea pe care le-ai resimțit ca editor.

Încă o dată, Bernard avea dreptate. În timpul celor două luni care au urmat, am lucrat cu o bucurie și o excitație indescriptibile la citirea și recitirea textului, la alegerea copertei și trimițând exemplarele-semnal jurnaliștilor și librarilor. Toată editura era în fierbere.

Cele câteva cunoștințe ale mele din mediul literar parizian mi-au prezis fără excepție că romanul va fi un eșec. Mi se explica pe ton savant: „Nimeni nu face așa ceva, nu adaugi în iunie o carte în programul editorial de septembrie. Jurnaliștii sunt în vacanță, iar librarii și-au făcut deja selecția”. Lucru care-ți dădea de gândit: cum să faci ca librarii, dintre cele 600 de titluri pentru toamnă, să decidă să scoată în față cartea unui tânăr autor absolut necunoscut?

Întrebându-l pe Bernard, acesta mi-a răspuns fără să clipească:

— O să telefonez.

— O să telefonați? Bine, dar cui?

— Librarilor. O să-i sun pe toți librarii din Franța.

Ceea ce a și făcut. Bernard și-a consacrat zile întregi pentru a da telefon câtorva sute de librării. Fiecare dintre ele a primit mai multe apeluri de la el. Cel dintâi, pentru a-i informa că le trimitea o carte care lui îi plăcuse mult și dorea să afle și părerea lor. Al doilea, pentru a ține trează atenția librarului cu care vorbise cu două zile mai înainte și pentru a se asigura că acesta dăduse, printre sutele de pachete identice, de cartea trimisă prin curier rapid de Editura Fallois. „Vă mai sun mâine

ca să aflu cum vi s-a părut", zicea Bernard. Și chiar suna. Iar și iar. Și astfel a făcut să fie citit romanul meu prin toată Franța, de către librari curioși să afle ce carte merita telefoanele din partea Marelui Bernard de Fallois.

Cartea mea a apărut în același timp cu noul roman al lui J.K. Rowling, care, în plus, era și prima ei carte după seria *Harry Potter* și toată lumea se întreba ce avea să fie acest roman. Piața era inundată de exemplarele lui J.K. Rowling și numai despre asta se vorbea. Așteptarea cititorilor, legată de noul op, atinsese punctul de fierbere, potențată de vălul secretului impus de editorul francez care, pe de altă parte, plătise o sumă nemaipomenită pentru a obține dreptul de publicare. Nimeni nu putuse citi dinainte cartea, iar exemplarele fuseseră trimise librăriilor în cutii sigilate, transportate de agenți de pază, ca niște pietre prețioase. Îngrijorat, mă întrebam cum aveam să nu fiu înghițit de viu de un asemenea mastodont.

Iată însă că, repezindu-se în librării pentru a cumpăra cartea lui J.K. Rowling, cititorii întrebau librarii – reflex obișnuit al clienților: „E bună?" Iar librarii le răspundeau: „Nu știu, nu am avut dreptul să o citesc. Din contră, am citit o altă carte, a unui tânăr autor necunoscut, dar care mi-a plăcut mult…"

Bernard avea flerul și talentul marilor editori. De la un prim tiraj dat pe piață, de 6.000 de exemplare, am atins, trei luni mai târziu, jumătatea de milion vândute. După care drepturile au fost cumpărate de edituri din lumea întreagă. Romanul meu s-a vândut în milioane de exemplare și a fost tradus în 40 de limbi.

Bernard era una dintre acele personalități dintr-un alt secol, născut într-o pădure care în ziua de azi nu mai există, în codrul flintelor omenești, era un arbore încă mai frumos, mai puternic, mai înalt. O esență unică din care alții nu vor mai creste.

În seara aceea, la Geneva, i-am povestit lui Scarlett despre Bernard timp de două ore. Nu se mai sătura de acele amintiri care retrasau cei șase ani de fericire de scriitor pe care i-am trăit alături de editorul meu și care mi s-au părut plini cât alți 20. Ba chiar aveam senzația că fără Bernard nu aș fi cunoscut adevărata viață. De parcă ar fi fost permanent prezent umăr la umăr cu mine.

I-am povestit despre mesele noastre la *Dôme,* restaurant în care ne-am făcut atâtea și-atâtea planuri.

I-am povestit despre mașina lui Bernard, un Mercedes 130 albastru din anii 1980, despre care îmi spunea râzând: „Mașina mea e mai bătrână decât tine, Joël". Când nu găsea loc de parcare, sosind la birou, o lăsa pur și simplu pe strada Miromesnil, în fața restaurantului *Le Mesnil,* a cărui patroană îi telefona dacă soseau cei de la firma specializată să i-o ridice.

I-am povestit despre erudiția lui.

I-am povestit despre pasiunea lui pentru clovni.

I-am povestit despre pasiunea lui pentru cinematografie.

I-am povestit despre pasiunea lui pentru Proust căruia i-a înțeles printre primii importanța și în opera căruia descoperise texte inedite.

I-am povestit despre gentilețea, curiozitatea, generozitatea și mărinimia lui.

I-am povestit cum mi se alăturase de mai multe ori în turneele mele la Milano, Madrid – unde se ducea în mod regulat –, Roma. Și cum spera să vină într-o zi cu mine la Buenos Aires, orașul unde se născuse mama lui.

I-am povestit cât de fericiți am fost noi doi, Bernard și cu mine. El, care mi-a fost editor, maestru și prieten.

•

După cină, am mers cu Scarlett să facem câțiva pași pe malul lacului Léman. Geneva mi se părea mai frumoasă decât oricând. Ne-am oprit într-un

bar, pentru a bea un pahar, pe urmă în altul și astfel ne-am continuat turul orașului.

Când în sfârșit am ajuns din nou pe bulevardul Alfred-Bertrand, se făcuse târziu.

— Pot să vă ofer un ultim pahar? i-am propus lui Scarlett când am intrat în apartament.

— Nu refuz niciodată un ultim pahar. Însă mi se pare că este al treilea pe care mi-l oferiți.

— Știți cum se spune: nu merge niciodată al treilea fără al patrulea!

A izbucnit în râs și s-a așezat pe canapeaua din living. Am ales câteva sticle din bar. Cât m-am dus și m-am întors din bucătărie cu cuburile de gheață, Scarlett adormise. I-am pus o pătură pe picioare, am sărutat-o pe obraz, după care am contemplat-o îndelung.

Am ieșit să fumez în balconul livingului. Nu m-am putut opri să nu mă uit la balconul vecin, cel al lui Sloane. În apartament nu era aprinsă nicio lumină. Mă întrebam pe unde era. Ce mai făcea. După care mi-am îndreptat privirea către parcul Bertrand, din fața mea. Am observat că aerul devenise parcă, dintr-odată, greu. Noaptea, plină câteva minute mai devreme de stele, se încărcase cu nori tumultuoși. Un huruit a sfâșiat cerul. Și dintr-odată a început să plouă torențial.

* * *

Și dintr-odată a început să plouă torențial.

— Ascultați-mă cu atenție, a spus Wagner pe care ploaia nu părea să-l atingă. Îl veți împiedica pe Tarnogol să ia puterea.

— Stați un pic, a zis Macaire care se străduia cu disperare să iasă din acel viespar, poate că am un mijloc de a-l îndepărta pe Tarnogol fără a fi nevoie să-l elimin fizic.

— Cum așa?

— Am pus la cale o mică operațiune împreună cu vărul meu, Jean-Bénédict Hansen. Am botezat-o *Operațiunea Revenirea.* Soția mea și cu mine ne vom duce mâine-seară la petrecerea de la Asociația

Bancherilor Genevezi, în locul lui Jean-Béné. Aceasta se va desfășura la hotelul Bergues, iar Tarnogol va fi și el acolo. După petrecere, voi găsi un pretext pentru a-l lua pe Tarnogol pe chei. Ca să stăm de vorbă numai noi doi. Acolo, vărul meu va demara în viteză către noi, eu îl voi salva pe Tarnogol și, cum îmi va datora viața, va fi obligat să-mi ofere președinția. Vedeți, nu e nevoie de tertipurile dumneavoastră, și totul va reintra în ordinea firească.

Nervos, Macaire pândea reacția lui Wagner, care nu s-a lăsat așteptată:

— Ați înnebunit complet! a țipat acesta. Dacă dați cu mașina peste el, chestia asta va îndrepta atenția spre dumneavoastră și-o să fiți arestat! Iese și mai rău dacă se amestecă și vărul dumneavoastră, care va ceda la primul interogatoriu al poliției.

— Nu, fiindcă de fapt nu va da peste el.

— Numai că pe Tarnogol trebuie să-l omorâți!

— Atunci, omorâți-l dumneavoastră! Eu nu sunt ucigaș.

— Nu înțelegeți, Macaire: nu aveți de ales. Dacă nu mă ascultați, o să vă distrug viața! Dacă nu mă ascultați, uitați ce-o să se-ntâmple: oricum Tarnogol va muri, ucis de niște gloanțe. Arma crimei? Un Glock exact ca al dumneavoastră. Formal, veți fi identificat de niște martori oculari. O să fiți prins ca un șoarece-n cursă. Poliția va duce mai departe ancheta în privința dumneavoastră și va ajunge la dubla crimă de la Madrid. Nu veți avea decât să spuneți ce vreți, tot nu vă va crede nimeni. Îmi vine greu să cred că veți scăpa de închisoare pe viață. Pentru crime pe care nu le-ați comis. Viața e nedreaptă, nu? Pentru a evita toate aceste nenorociri, e de ajuns se va achitați de o sarcină minoră: eliminarea curată a lui Tarnogol. Cu o metodă care nu va lăsa nicio urmă și care și-a dovedit eficienta în cadrul serviciilor secrete din lumea-ntreagă. (A scos din buzunar o

fiolă cu un lichid transparent și i-a întins-o lui Macaire.) Mâine, la faimosul dineu al Asociației Bancherilor Genevezi, veți turna toată fiola în paharul lui Tarnogol. Asta-i tot ce aveți de făcut. Pentru moment, nu se va întâmpla nimic. Noaptea, Tarnogol va face un infarct care-l va trimite pe lumea cealaltă. O crimă perfectă. Nimeni nu va bănui nimic. Nimeni nu va ști vreodată că Tarnogol a fost ucis.

Capitolul 21

Arma

Joi, 28 iunie 2018. Am deschis un ochi. Mi-au trebuit câteva clipe pentru a-mi da seama că eram acasă, la mine în pat, la Geneva. Aveam capul greu după seara din ajun. Dintr-odată, un glas m-a făcut să tresar:

— Bună ziua, domnule scriitor. Ați dormit bine?

Scarlett stătea în cadrul ușii, cu o ceașcă de cafea în mână. Avea încă părul ud de la duș și mirosea extraordinar de bine. Se uita la mine cu un aer amuzat.

— Stați să vă uitați deseori la oameni care dorm? Am întrebat-o.

— Mi-am zis c-ați murit și-am venit să văd ce se-ntâmplă. Mi-a întins ceașca.

— Mulțumesc, i-am spus.

Am băut o gură de cafea. Apoi am întrebat-o, cu un zâmbet ușor:

— Scarlett, cum de răspândiți aroma asta atât de plăcută?

— Fiindcă am făcut duș. Ar trebui să vă sculați și să faceți la fel, doar avem întâlnire cu Arma peste o jumătate de oră.

Conveniserăm cu Arma să ne vedem la cafeneaua din colțul bulevardului Alfred-Bertrand

cu bulevardul Peschier, care era la doar câteva minute de mine. Când am ajuns, pe terasă, ea era singura clientă, o femeie cu chip blând care știa să se îngrijească.

Mi-am dat imediat seama că Arma nu era în apele ei.

— De ce v-a vorbit vecina despre mine? s-a arătat de la bun început îngrijorată.

— Ne-a spus că ați trăit evenimentele din interior, i-a explicat Scarlett. Ați fost un martor privilegiat, iar ajutorul dumneavoastră ne-ar putea fi prețios.

— La ce să vă ajut?

— Dorim să înțelegem ce s-a putut întâmpla în camera 622, i-am răspuns.

Dintr-odată, Arma s-a întristat:

— Toată povestea aceea a fost foarte complicată. Tare m-aș bucura să mi-o pot alunga din memorie… Știți, țineam mult la Macaire Ebezner.

— Vecina ne-a spus că pur și simplu țineați la el, mi-am permis să precizez.

— Așa e, a răspuns Arma coborând privirea. A fost o pierdere foarte grea. În fond, și eu am fost cumva victimă a acelor evenimente. Nu e zi să nu mă gândesc la el. Ulterior, am fost nevoită să pornesc de la zero. Să-mi găsesc de muncă. Acum, serile, fac menajul prin birouri.

S-a întrerupt. Scarlett a încurajat-o cu blândețe să își reînvie amintirile:

— Ne-ați putea vorbi despre zilele care au precedat crima?

Drept răspuns, Arma a scos din geantă o carte cartonată în care lipise tăieturi din presa de la vremea respectivă. Și a murmurat, aproape jenată:

— Trăiesc un pic în trecut…

— Toți o facem, am liniștit-o. E o cale bună pentru a supraviețui.

A aprobat din cap. Apoi ne-a mărturisit:

— A fost o nebunie. În săptămâna dinaintea acelui faimos Mare Weekend, ziarele spuneau că Macaire Ebezner va fi ales președinte, dar, în realitate, vedeam eu bine că acasă lucrurile mergeau foarte rău. Macaire era foarte stresat. Vorbea despre un domn Tarnogol care-i punea bețe-n roate.

— Vorbea des Macaire Ebezner despre acest Tarnogol?

— În săptămâna dinaintea crimei, numele acesta a revenit deseori. În momentul acela, nu mă făcea să mă gândesc la nimic anume. Am aflat amănunte mai apoi, ca toată lumea, din ziare.

Am intervenit:

— Vecina ne-a spus că, la vremea respectivă, Anastasia, soția lui Macaire, avea un amant.

— Așa e.

— Cine era?

— Lev Levovitch. Descoperisem chiar că plănuiau să fugă împreună.

— Ați vorbit cu cineva despre asta?

— Mă hotărâsem să-i spun totul lui Macaire. Numai că trebuia să găsesc momentul potrivit. După cum v-am spus, era o perioadă deosebit de stresantă pentru el. Mai ales că surprinsesem o conversație dintre el și vărul lui, Jean-Bénédict Hansen. Plănuiseră să-l sperie pe acel domn Tarnogol ca să-l facă să-l aleagă pe Macaire președinte.

— Cum să-l sperie?

— Jean-Bénédict Hansen trebuia să simuleze că dă peste domnul Tarnogol cu mașina. Evident, nimic nu s-a petrecut după cum era prevăzut. Era joi, 13 decembrie, îmi voi aminti întotdeauna ziua aceea.

Capitolul 22

Ziua Operațiunii Revenirea

Joi, 13 decembrie, cu trei zile înaintea crimei

Ușa cabinetului doctorului Kazan s-a deschis.

— Bună ziua, domnule Macaire, i-a spus Kazan pacientului care aștepta pe culoar, invitându-l în sala de consultații.

Macaire i-a strâns mâna și a intrat.

— De la ședința noastră de marți, ceva s-a deblocat în mine, l-a anunțat de la început Macaire, după ce s-a așezat în fotoliul din fața celui pe care stătea Kazan.

— Mă bucur să aud asta. Ați putea spune și ce?

— Sunt gata să *le* arăt eu *lor* cine e Macaire Ebezner. Diseară, *vor* descoperi adevărata mea față.

— Ce se va întâmpla diseară? Și cine sunt acești „ei" despre care vorbiți?

Macaire și-a băgat mâna în buzunar, jucându-se cu fiola de otravă. În noaptea care trecuse, întorcându-se de la întâlnirea cu Wagner, din parcul Bertrand, se mai gândise și ajunsese la concluzia că nu era nici jucăria lui Tarnogol, nici a diviziei P-30. Și se decisese ca, în seara care urma, să desfășoare, după cum plănuise, Operațiunea Revenirea. Considera că ar avea șansa de a-i schimba opinia lui Tarnogol, pentru a îndeplini astfel, dar fără violență, misiunea încredințată de P-30. Din contră, dacă Operațiunea Revenirea nu permitea întoarcerea lui Tarnogol la sentimente mai bune, dacă acesta va rămâne încăpățânat ca un catâr, atunci va utiliza fiola. Îl va ucide. Asta hotărâse.

— Diseară voi sta de vorbă cu Tarnogol, i-a explicat Macaire fără detalii doctorului. Jean-Béné mi-a cedat locul lui la dineul Asociației Bancherilor Genevezi. Am presentimentul că totul va merge bine.

— Cu-atât mai bine.

— Mi-am făcut și niște fișe, a continuat Macaire pentru a-și justifica optimismul. Ca să pot străluci diseară, la masă. Câteva bancuri fine pentru a-l seduce și, pentru a-l convinge, o listă de puncte arzătoare de actualitate și de evenimente-cheie apărute în lumea financiară, în ultimele luni. Gata cu Macaire mutul, de la marile dineuri. Marțea viitoare, omul care va sta în fața dumneavoastră aici, în cabinet, va fi Macaire Ebezner, noul președinte al Băncii Ebezner.

— Sunt fericit că aud acest lucru, a spus Kazan.

— Am ales un mic banc de spus la începutul mesei, pentru a capta atenția convivilor. Se pare că e esențial să începi orice discurs amuzându-ți auditoriul. Vreți să-l auziți?

— Cu plăcere.

— Bine. L-am citit în *Tribune de Genève* alaltăieri. Era într-un articol lung despre Picasso. E o poveste haioasă despre valoarea lucrurilor, chestie amuzantă la un dineu al bancherilor, nu?

— O să vă spun după ce-l voi auzi.

— Bine, iată. (Încordat, a tras adânc aer în piept.) Picasso ia masa într-un restaurant. La final, patronul îi spune: „Maestre, masa e din partea casei”. Recunoscător, Picasso ia stiloul și execută pe fața de masă din hârtie un mic desen. Totuși, nu-l semnează. Atunci, patronul îl roagă pe Picasso: „Maestre, ați putea să-l semnați?” Iar Picasso răspunde: „Mi-ați oferit masa, nu restaurantul”.

Kazan a izbucnit în râs:

— Chiar e foarte bun.

— Și-apoi e așa, rasat, ca banc. Genul cultivat. Nu unul scabros.

— Veți avea mult succes cu el, i-a promis Kazan.

Electrizat de reacția psihanalistului, Macaire i-a cerut apoi să-i pună la încercare cunoștințele în ceea ce privește subiectele de actualitate:

— Haideți, puneți-mi o întrebare! Legată de indiferent ce subiect.

— Nu cred să fie necesar, l-a asigurat doctorul Kazan. Sunt sigur că sunteți bine pregătit.

— Haideți, vă rog! a insistat Macaire. Doar o întrebare!

— Bine, foarte bine. (Kazan s-a gândit o clipă, înainte de a întreba.) Care a fost decizia marii conferințe despre refugiați a Națiunilor Unite, care a avut loc la începutul acestei săptămâni?

Întrebarea psihanalistului a fost urmată de o tăcere îndelungă.

— Rahat, a zis până la urmă Macaire, la asta nu mă așteptam! Puneți-mi altă întrebare!

— N-are rost, a refuzat doctorul Kazan, sunt sigur că sunteți perfect pus la punct.

— Haideți, domnule doctor! l-a implorat Macaire. O întrebare din domeniul finanțelor, de data asta, e punctul meu forte.

— Bine, foarte bine, a consimțit doctorul Kazan. Care a fost reacția piețelor bursiere asiatice ieri, la anunțarea noului acord de liber-schimb cu Canada de către președintele american?

— Ei, fir-ar să fie, ieri am fost distras toată ziua de o chestiune pe care o aveam de rezolvat, fiindcă numai la ea mi-a fost gândul! Bun, mai am ceva timp înainte de cină. După-amiază, la bancă o să anunț că mă simt rău și-o să-mi bag nasul cu atenție prin fișe.

•

În Cologny, Anastasia, închisă în dormitor, tria lucrurile pe care trebuia să le ia la ea. În afara câtorva haine, și-a adunat bijuteriile cele mai prețioase, și-a luat pașaportul, cei câțiva bani pe care-i ținea ascunși într-un sertar și pistoletul aurit. În caz de ceva. A îngrămădit totul într-o geantă de voiaj din pânză.

O jumătate de oră mai înainte, primise un buchet de trandafiri albi, adus de Alfred. Ascuns printre flori, un bilet scris de mâna lui Lev:

Ia-ți câteva lucruri.
Doar strictul necesar.
Plecăm peste puțin.
Lev

De ce strictul necesar? se întreba Anastasia. Ce avea de gând? Nu scrisese în mesajul precedent că plecau pentru totdeauna? Și de ce nu-i răspundea la telefon?

A auzit podeaua de pe coridor scârțâind sub niște pași. Să se fi întors Macaire de la muncă? Totuși, era prea devreme. Neștiind despre ce era vorba, și-a ascuns grăbită geanta în fundul unui șifonier și s-a dus să vadă ce se întâmpla pe coridor. Acolo însă nu era nimeni. Foarte ciudat. I s-a părut că era spionată.

În clipa în care a dat să se întoarcă în dormitor, Arma a țâșnit înaintea ei țipând, cu fața strâmbată de furie:

— Cum îndrăzniți să-i faceți așa ceva lui Domnu'?

— Ce să-i fac, Arma? a îngăimat Anastasia.

— Știu totul, Duamna!

— Poftim? Despre ce tot vorbești acolo? s-a enervat Anastasia, încercând să își ascundă tulburarea.

— Știu că aveți o legătură cu Lev Levovitch! Vrea să vă ia, să ia locul de președinte la bancă! Vrea să-l distrugă pe Domnul

Anastasia i-a răspuns dur:

— Ce tot bați câmpii?! Ce te-a apucat? Ia vino-ți în fire!

— Nu sunt o idioată, Duamna. Ieri flori, flori și azi! Și mesajul acela de la el, pe care l-ați ascuns în noptieră: „Plecăm împreună, departe de Geneva. Părăsim totul". Levovitch ăsta vrea adică să fugă cu dumneavoastră!

Pierzându-și cumpătul, Anastasia a început să urle:

— Ai îndrăznit să-mi umbli prin lucruri?!

După reacția patroanei, Arma a înțeles că intuise corect.

— Mi-e rușine mie de ce ați ajuns să faceți, Duamna! Nu-l meritați pe Domnu'!

— Ia mai taci odată din gură, Arma, sau o să fiu obligată să te dau imediat afară pe ușă!

— Dați-mă, dacă vreți! O să-i spun totul lui Domnu'!

Arma a coborât scările în trombă, urmată pe loc de Anastasia.

— Așteaptă, Arma! Să nu faci așa ceva!

— Prea târziu! a urlat Arma încuindu-se în toaleta pentru musafiri.

— Te implor să nu-i spui nimic! O să-ți dau bani! Bani mulți!

— Să-i ia naiba de bani! Voi, bogații, credeți că puteți cumpăra totul cu bani.

Anastasia bătea în ușă.

— Arma, te rog, nu-mi face așa ceva! Deschide, te rog, noi două trebuie să stăm de vorbă.

— Plus că mai sunteți și-o lașă, Duamna. O să-i spun totul lui Domnu'. Imediat ce se-ntoarce, o să-i spun totul!

Glasul Anastasiei a atins disperarea:

— O să-i strici seara, asta e tot ce-o să faci! Avem o cină foarte importantă pentru tot restul carierei lui. Dacă-l dai peste cap, n-o să-l mai poată convinge niciodată pe Tarnogol să-l numească președinte.

Înăuntru, în toaletă, Arma a încremenit. Orbită de povestea cu amantul, uitase că în seara aceea Domnu' și vărul lui, Jean-Bénédict, trebuiau să ducă la bun sfârșit planul ultimei șanse. Dacă-l tulbura pe Domnu', dezvăluindu-i înainte de cină că Anastasia nu-i era credincioasă, acesta s-ar fi putut să nu mai fie în stare să își realizeze stratagema. Și-atunci nu ar mai fi fost ales președinte al băncii din cauza ei.

A urmat o tăcere lungă și de-o parte, și de cealaltă a ușii de la toaletă. Dintr-odată, Macaire

și-a făcut apariția în hol, încărcat cu toate ziarele pe care le putuse găsi în drum.

— Bună ziua la toată lumea! le-a strigat entuziast, fără a se adresa cuiva anume.

— Iubitule, ce faci acasă așa devreme? l-a întrebat Anastasia sufocându-se.

— Trebuie să mai studiez un pic, dacă vreau să-i iau ochii lui Tarnogol diseară. Nu am voie să greșesc. Mă duc la mine-n birou. Să nu fiu deranjat!

Și, cu aceste cuvinte, s-a închis în camera lui pentru a se cufunda în lectură.

Auzindu-l pe Macaire, Arma a ieșit de la toaletă.

— Arma, i-a șoptit Anastasia cu mâinile împreunate ca pentru rugăciune, te r…

— Nu-mi mai spuneți nimic, Duamna, a întrerupt-o sec Arma, șoptind și ea. Aștept până diseară, când vă întoarceți. Nu mă mișc de-aici, mă-nțelegeți? Când vă întoarceți de la cină, o să-i povestesc tot adevărul lui Domnu'. Am să-i spun ce se întâmplă între dumneavoastră și Levovitch.

Ușa biroului s-a deschis. Cele două femei au amuțit pe loc și s-au uitat cum Macaire se duce la bucătărie, își ia la repezeală ceva de mâncat și se întoarce în grabă.

— Domnu', trebuia să-mi spuneți că vă este foame, doar de-asta sunt aici, i-a zis Arma văzându-l cum revine cu o farfurie cu brânză.

Drept răspuns, Macaire și-a luat un aer preocupat.

— Spor la lucru, pisoiaș! l-a încurajat Anastasia înainte ca el să închidă ușa biroului. Nu-ți face griji cu Tarnogol, motănel, sigur o să-l dai pe spate!

— Nu-i mai ziceți motănel, s-a răstit Arma în șoaptă. Doar știți cât de iubit se simte când îi spuneți așa!

— Îi vreau numai binele! a asigurat-o Anastasia.

— Când îi vrei binele bărbatului tău, nu te culci cu primul venit!

— Auzi, ești cumva de la poliția cuplurilor? N-ai fost măritată niciodată!

— Nu sunteți decât o nevastă nemernică! Diseară, îi voi spune totul lui Domnu', iar el vă va da pe ușă-afară.

Arma s-a întors în bucătărie, iar Anastasia, confuză, a fugit la ea în dormitor. Unde a izbucnit în lacrimi. Nu mai știa ce trebuie să facă.

* * *

Cu 16 ani mai înainte
Primul Mare Weekend la Verbier al Anastasiei

La ora 22, în acea seară de vineri a Marelui Weekend, barul de la Palace de Verbier era luat cu asalt de angajații Băncii Ebezner.

După cum îi promisese lui Klaus, Olga își târâse fetele după ea, aici. Se întâlniseră cu toții în jurul unei mese înalte pe care trona o frapieră cu șampanie. De Klaus stătea ca lipit Macaire Ebezner, de care nu putea scăpa, și ambii bărbați depuneau toate eforturile cu putință pentru a-i face curte Anastasiei. Îi vorbeau despre Bursă și afaceri, etalându-și binevoitori înaltele responsabilități și dând pe gât șampania ca pe apă.

Klaus era frumos, voinic, elegant, dar răspândea o senzație de răutate. Avea privirea întunecată și nuanțe uneori sacadate, bruște ale vocii. Agresive. Și, mai ales, era foarte îngâmfat. Mulțumit de el, se lăuda cu averea și rangul lui, ceea ce-i provoca aversiune Anastasiei, dar nu displăcea deloc mamei ei.

Cât despre Macaire, acesta era un tânăr destul de frumos, îngrijit, agreabil, părând simpatic și gentil, dar nu prea sigur pe el și un pic cam plicticos. Simțeai că este, în același timp, atras și intimidat de Anastasia. Olgăi, care nu avea rival în a obține varii avantaje de la ceilalți, nu i-a fost greu să-l convingă să le garanteze, ei și fetelor sale, accesul la marele bal al băncii, care urma să aibă loc a doua zi.

Irina, eclipsată de sora ei, își sporea eforturile pentru a lua parte la conversație, pe când Anastasia nu dădea nicio atenție celor doi bărbați. Părea iritată. Privirea îi era lipită de marele orologiu de pe perete. Se făcuse 22:30. Nu mai erau decât 30 de minute. Și nu voia să-l piardă.

Olga era în al nouălea cer: fetele ei dragi erau anturate de un aristocrat extrem de bogat și de moștenitorul unei bănci! Când Klaus a plecat să mai ceară o sticlă de șampanie de la bar, iar Macaire s-a dus pentru a se „ușura de o necesitate", Olga a lăsat să-i izbucnească bucuria:

— Fetelor, vedeți cât ține Dumnezeu la voi? le-a zis în rusește pentru a nu fi înțeleasă de cei din jur. Uitați-vă la bărbații ăștia doi care ard de dorință pentru voi!

— Mai ales pentru Anastasia, a oftat Irina. Le curg balele amândurora după ea. Eu parcă n-aș exista. Nimeni nu mă bagă-n seamă.

— Toată lumea se uită la tine, iubito, a liniștit-o Olga. Uite, îl vezi pe tipul de colo? De un ceas trage cu ochiul la tine!

— E bătrân! s-a revoltat Irina.

— Ei, de unde, are cel mult 40 de ani. Haide, fetițo, calul de dar nu se caută la dinți.

În apropierea celor trei femei, un bărbat care se amestecase printre bancheri le asculta conversația. Prefăcându-se că se joacă distrat cu paharul gol de vodcă, nu pierdea o fărâmă din discuție, întrucât femeile vorbeau în limba lui maternă. Era unul dintre cei mai importanți clienți de la Palace. Dintre cei pe care nu e cazul să-ți permiți asumarea riscului de a-i ofensa. Iată de ce era unul dintre singurii care puteau sta în hotel în timpul weekendului Băncii Ebezner. În fața lui, tot personalul lua poziția de drepți.

Un chelner s-a apropiat de el.

— Încă un pahar, domnule Tarnogol? i-a propus. Vodcă Beluga *on the rocks,* nu-i așa?

Tarnogol a refuzat cu un gest iritat al mâinii, iar chelnerul s-a întors imediat pe călcâie.

•

La ora 23, miracolul s-a produs. Olga, descoperind că bărbatul care se uita la Irina cu o poftă nemăsurată era un consilier financiar foarte bine văzut, care obținuse cele mai bune rezultate ale anului în cadrul Băncii Ebezner, s-a hotărât să preia inițiativa și să se ducă să-i prezinte fata.

În același moment, Klaus a propus să plece de la Palace și să meargă într-un club din Verbier. Lui Macaire, ideea i s-a părut foarte bună. Anastasia, care a văzut în propunere ocazia de a scăpa de ei, i-a asigurat că ar veni și ea dacă i-ar da voie mama. Drept care bărbații au plecat din bar, iar Anastasia s-a dus să își caute mama.

— Mami, Klaus vrea să ies cu ei!

— Atunci, du-te, fetițo! Ce mai cauți pe-aici?

— Risc să mă întorc târziu și voiam să-mi dai tu voie să…

— Du-te, du-te! s-a arătat Olga excitată de noutate. Distrează-te! Și ai grijă de tine. Îmi povestești tu mâine totul. Haide, șterge-o!

Chipul Anastasiei s-a luminat. Și-a sărutat mama și a plecat cu pași ușori. În grabă, nu a observat umbra care era cu ochii pe ea.

A alergat de-a lungul unui mic coridor, pe unde o luase și mai adineauri, după care a împins ușa de serviciu. Și l-a revăzut. Era tot în uniforma de serviciu, dar păstra aceeași ținută princiară. Nu s-a putut opri să nu-l strige pe nume. Pe frumosul, magnificul lui prenume:

— Lev!

Acesta s-a întors și i-a surâs lăsând la vedere dantura perfectă.

— Fix ora 23! a zâmbit Lev care tocmai ieșise din tură.

Anastasia s-a repezit și l-a sărutat îndelung. Un nesfârșit sărut submarin. Ceea ce simțea nu putea fi descris. Era ca o explozie interioară. Ca niște

furnicături care o traversau. Ca mii de fluturi colorați care i-ar fi scăpat din piept.

Lev a tras-o într-unul dintre ascensoarele de serviciu care i-a dus până sub acoperișul de la Palace, unde se găseau cămărușele angajaților. A condus-o într-a lui. Ordonată, dând pe-afară de cărți, minunat iluminată cu lumânări ce fuseseră puse mai peste tot, în vederea acelui moment. S-au dezbrăcat fără grabă, fără a înceta să se sărute, lipiți parcă gură de gură. Și au făcut dragoste la adăpostul cămăruței, la adăpost de lume, la adăpost de frig, cu fața către panorama văii Ronului care se zărea printr-o mică fereastră a mansardei.

Nu era virgină. Sex făcuse din plin. La sfaturile mamei, se lăsase avută de tot felul de fantoșe aparținând tineretului plin de bani de la Klosters, Saint-Moritz și Gstaad. „Bărbații au nevoile lor", îi repeta mama, „nevoi care trebuie satisfăcute, altfel nu te va alege niciunul niciodată".

Însă ce a trăit în noaptea aceea, cu Lev, nu mai trăise înainte. Când zorii au alungat întunericul, încă nu adormiseră. Contemplau, înlănțuiți, soarele care se ridica încet de dincolo de crestele munților, colorând cerul într-o lumină miraculoasă. Lev o strângea în brațele musculoase, lăsându-și degetul să alunece pe spatele ei gol și fiecare mângâiere o umplea de fiori. Îl iubea. De câteva ore descoperise ce înseamnă să iubești.

Până la urmă, Anastasia adormise. Când a deschis ochii din nou, Lev nu mai era întins în pat. L-a descoperit așezat alături de ea. Îmbrăcase din nou uniforma hotelului. I-a întins o ceașcă de cafea aburindă și un paner dând pe-afară de cornuri calde încă.

— Trebuie să mă duc la treabă, i-a spus. Poți să rămâi aici cât vrei. Ca să cobori, ia ascensorul. Știi drumul.

— Când ne mai vedem? l-a întrebat Anastasia.

Lev a părut mirat de întrebare.

— Să ne mai vedem? Ai vrea să ne mai vedem?

— Evident că vreau să te revăd. Ce te-a putut face să gândești contrariul?

— Chiar vrei să te vezi cu un tip ca mine?

— Ce e aia *un tip ca tine*? l-a întrebat, amuzată de observație.

— Vreau să zic, un angajat oarecare, fără viitor. Locuiesc într-o cămăruță de sub acoperișul hotelului în care îndeplinesc sarcini neînsemnate. Depind de bacșișurile clienților, dacă aceștia vor să-mi dea. Anastasia, sunt un om sărac! N-am nimic. Sunt o sărăcie de biet angajat de hotel!

— Și eu ce crezi că sunt?

— O prințesă rusoaică dotată cu toate atuurile, care își petrece iernile în Elveția, verile pe Coasta de Azur și al cărei domiciliu fiscal e la Londra sau în Monaco.

Anastasia a izbucnit în râs și l-a sărutat.

— Nu sunt nimic din toate astea, i-a spus, bucuroasă că măcar o dată nu e obligată să mintă și simțindu-se atât de liberă existând. Împart împreună cu sora mea o cămăruță ca asta. Mama e vânzătoare într-un mare magazin din Geneva. Suntem sărace lipite. Ca să participăm la weekendul ăsta, ne-am îngrămădit toate trei într-o cameră mizerabilă de la hanul Chamois. Mama ține cu orice preț să frecventăm înalta societate și să ne mărite cu un prinț, un baron sau mai știu eu ce. Suntem niște femei sărace, Lev, asta suntem! Și da, vreau neapărat să ne mai vedem! Ba chiar aș vrea să nu mă mai despart niciodată de tine.

Lev i-a răspuns, cu un zâmbet luminos:

— Ce simt pentru tine în clipa asta nu am mai simțit pentru nimeni altcineva, Anastasia.

* * *

— Anastasia?!

Macaire oprise mașina în fața hotelului Bergues, spre care se grăbea crema bancherilor privați genevezi. Era ora 19:25.

— Anastasia, te simți bine? a întrebat-o încă o dată Macaire.

Femeia și-a șters o lacrimă care-i alunecase pe obraz.

— E-n ordine, l-a asigurat.

— Plângi?

— Nu, mi-a intrat un fir de praf în ochi.

— Răspuns de roman. Praful nu face niciodată pe nimeni să plângă.

— Praful amintirilor, da.

Macaire nu a înțeles. Doi angajați le-au deschis portierele, iar Anastasia și Macaire au fost înghițiți de mulțimea care se grăbea să intre în hotel. În holul din marmură albă, un val de bancheri triumfători, la braț cu soțiile lor, se îndrepta către marea sală de bal de la primul etaj. Toți se salutau, vorbeau tare, își dădeau aere, toți fericiți să aparțină înaltei societăți, cremei lumii bancherilor, toți excitați că se apropia sfârșitul de an și peste puțin aveau să le cadă ca din cer bonusurile anuale.

Anastasia și Macaire au intrat și ei în sala de bal. Erau tare frumoși așa, ea în rochia lungă de satin negru, el în smoching, ținând în buzunar fiola cu otravă, cu care se juca nervos.

Dintr-odată, Macaire l-a văzut pe Tarnogol coborând grăbit scările, contra curentului mulțimii. Spunându-și că venea în întâmpinarea lui, Macaire a încremenit și i-a surâs nevinovat.

— Bună ziua, dragă Sinior! l-a salutat Macaire cu voce de neghiob.

Tarnogol însă a trecut pe lângă el fără a-i arunca o privire măcar și a ieșit din hotel rapid, pentru a se arunca într-un taxi. După el, pe la jumătatea treptelor, Macaire l-a zărit dintr-odată pe Levovitch, infernal de frumos în costumul lui din trei piese.

— Fir-ar să fie, a murmurat el către Anastasia, uite-l pe Levovitch! Ce-o mai fi făcând și ăsta pe-aici?

Anastasia și-a ridicat ochii spre iubitul ei și nu și-a putut opri un zâmbet imens care i-a luminat chipul. Inima îi bătea mai tare decât oricând. Se simțea și mai îndrăgostită, îl admira așa cum era, mai frumos, mai drept, mai puternic decât toți bărbații din jurul lui, în mijlocul cărora parcă făcea explozie. În prezența lui, simțea că trăia cu adevărat. Și, dintr-odată, l-a revăzut cum era cu 16 ani mai înainte, în weekendul când se întâlniseră întâia oară.

* * *

Cu 16 ani mai înainte
Primul Mare Weekend al Anastasiei la Verbier
Sâmbătă seara

La Palace de Verbier, Anastasia, sora și mama ei erau singure în ascensorul care ducea la primul etaj, unde se afla sala de bal.

— Gala Băncii, summumul summumurilor! jubila Olga cu privirea tulburată de fericire. Fetelor, vă dați seama ce șansă aveți să fiți aici?!

— Mulțumită ție, mamuska! a flatat-o Irina care fremăta de bucurie la gândul că își va reîntâlni consilierul financiar.

— Mulțumită lui Ebezner Junior, mai ales. Care chiar e un drăguț. Nu e el cine știe ce deștept, dar va fi un soț bun. Nu-i așa, Nastia?

Când Olga era în apele ei, îi spunea Anastasiei *Nastia.*

— Dacă așa zici tu, mami, a răspuns Anastasia străduindu-se să pară entuziasmată pentru a nu declanșa furia mamei.

Gândul nu-i era decât la Lev.

— Am aranjat lucrurile în așa fel încât să putem sta la masa lui Macaire și-a lui Klaus, a anunțat Olga cu mândrie. E foarte bine Klaus ăsta. Familie bună și tot ce mai trebuie.

— Și eu, mamuska? a întrebat Irina îngrijorată că era lăsată de izbeliște.

— Nu-ți face probleme, imediat ce oamenii se vor ridica la dans, te duci drept la drăgălașul tău de consilier financiar. Am prevăzut totul, fetelor, totul. Cred că-n seara asta destinele voastre vor fi în sfârșit puse la punct așa cum se cuvine.

— Bravo, mamuska! a strigat Irina excitată de ideea noii vieți care o aștepta alături de consilierul financiar.

Bine, era mai bătrân decât se aștepta. Și nici atât de frumos, încât să se potrivească idealului ei. Dar avea vilă cu piscină la Vesenaz.

Ușile ascensorului s-au deschis la primul etaj în sunetul specific al unei sonerii. Cele trei femei au dat cu ochii de un tânăr superb, îmbrăcat ca un prinț, care părea să le aștepte.

— Lev? nu s-a putut opri Anastasia să șoptească, lăsând să-i scape un surâs sclipitor.

— Îl știi pe băiatul ăsta? a întrebat Olga, impresionată de alura tânărului.

Lev s-a înclinat în fața Olgăi, în semn de salut.

— Bună seara, doamnă, sărutându-i mâna ca unei regine, ceea ce a umplut-o de fiori pe bătrâna scorpie. Permiteți-mi să mă prezint: Lev Rusipov, conte Romanov, a mințit tânărul cu aplomb.

Cuvinte la care Olga a amețit de bucurie. Un Romanov! Domnul fie lăudat, un Romanov! Din Casa Imperială a Rusiei! Ca să nu se lase înșelată, l-a întrebat în rusește:

— Vreți să spuneți Romanov *Romanov*?

Lev i-a răspuns într-o rusă rafinată, înclinându-se încă o dată, cu mâna pe inimă:

— Din familia țarilor și împăraților Rusiei, ai Kazanului, ai Astrahanului, ai Siberiei, ai Kievului, ai Vladimirului și Novgorodului, a regilor Poloniei și marilor duci ai Finlandei, aici pentru a fi servitorul dumneavoastră, stimată doamnă.

Olga i-a dăruit lui Lev un surâs care-i dovedea că o cucerise. Anastasia abia se abținea să nu izbucnească într-un râs nebun.

— Aceasta este fiica mea, Anastasia, care e astfel botezată în onoarea Casei Imperiale! i-a explicat Olga tot în rusește.

— Cinste dumneavoastră pentru că duceți mai departe gloria familiei mele!

Și au trecut înapoi, în franceză.

— Nu știam că la Banca Ebezner lucrează și un Romanov, a recunoscut Olga care totuși își întreprinsese cu zel cercetările.

— Să lucrez? a răspuns glumeț Lev. Credeți că am nevoie să lucrez? Am senzația că trecem la insulte.

Olga a râs și ea cucerită de tânărul aristocrat posesor al unui umor acid.

— Sunt în vilegiatură, aici, la Verbier, a explicat Lev. Domnul Ebezner-tatăl m-a invitat în această seară la dineu. Poate din prietenie, poate fiindcă sunt unul dintre cei mai serioși clienți ai băncii.

Bătrâna Olga era subjugată.

— Lev, a murmurat, orbită de charisma tânărului.

Nu mai auzise respectivul prenume. Dovadă că era al unui rege.

De la câțiva metri, navigând prin mulțimea de bancheri căreia nu îi aparținea, Sinior Tarnogol observa, pe jumătate amuzat, pe jumătate curios, baletul tânărului despre care știa că nu era decât un simplu angajat al hotelului…

Capitolul 23

Operațiunea Revenirea (1/2)

În holul hotelului Bergues, în seara dineului Asociației Bancherilor Genevezi.

Macaire și Anastasia s-au întâlnit cu Lev pe scara mare de piatră.

— Salut, Lev, a spus Macaire pe un ton dezagreabil. Ce faci aici?

Lev s-a înclinat politicos în fața Anastasiei, care venea în urma bărbatului ei.

— Se pare că Tarnogol e bolnav copt. (Auzind vestea, Macaire s-a întrebat dacă nu cumva P-30 i-o luase înainte și deja îl otrăvise.) Mi-a spus că nu e în stare să rămână la dineu și că are nevoie de cineva care să-l înlocuiască și să susțină interesele băncii.

— Aha, a spus Macaire, contrariat de prezența lui Levovitch la dineu, dar de ce tocmai tu? Putea să mă roage pe mine.

— Îmi închipui că e mai practic, din moment ce locuiesc aici. M-a sunat în cameră și am coborât imediat. Nu știam că veniți și voi. Chiar e o surpriză plăcută.

Anastasia s-a abținut încă o dată să nu zâmbească.

— De fapt, și noi le ținem locul lui Jean-Béné și lui Charlotte. Au o problemă care-i împiedică să vină, a explicat Macaire.

Era cu totul întors pe dos: practic ori nepractic, era un semn foarte rău că Tarnogol apelase la Levovitch pentru a-i ține locul la dineu.

Au urcat toți trei treptele până la primul etaj. Când au ajuns la intrarea în sala de bal, Levovitch l-a tras pe Macaire deoparte, rugând-o pe Anastasia să-i scuze pentru că au ceva profesional de discutat între patru ochi.

— Macaire, i-a spus Lev când au ajuns la adăpost de urechi străine, trebuie să vorbesc cu tine despre ceva foarte important.

Macaire și-a luat aerul cel mai serios cu putință, pentru a-i arăta lui Levovitch că acesta se bucura de toată atenția lui, numai că, în același moment, au fost întrerupți de un angajat al hotelului, care venea în fugă cu bastonul lui Tarnogol în mână.

— Îmi cer scuze că vă deranjez, domnule Levovitch, dar domnul care era cu dumneavoastră

adineauri și-a uitat bastonul la garderobă.

— Mulțumesc, a răspuns Levovitch luând bastonul cu măciulia împodobită cu diamante impresionante, o să i-l duc eu.

— Doriți să îl duc la dumneavoastră în apartament?

— Nu, mulțumesc, îl țin la mine. E mai sigur.

Angajatul hotelului a plecat, în timp ce Levovitch se juca distrat cu bastonul.

— Nu vrei să i-l duc eu? i-a propus Macaire care vedea în întâmplare o șansă de împăcare cu Tarnogol.

— Nu te mai încurca și cu asta, l-a refuzat Levovitch.

— Te asigur că nu mă încurcă deloc, a insistat Macaire încercând să ia bastonul.

— Haide, m-ar mustra conștiința să te fac să-ți pierzi timpul, a spus Levovitch ținând strâns bastonul, doar nu ești de la serviciul de obiecte pierdute! Să ne întoarcem la treburile noastre.

— Te-ascult, l-a asigurat Macaire, lăsând bastonul și luându-și un aer de prim-ministru.

— E cam jenant, l-a prevenit Levovitch.

— Vorbește fără teamă.

— Ei bine, înainte de a se întoarce acasă, Tarnogol mi-a vorbit despre ceva. Ceva ce privește președinția băncii.

— Haide, zi odată! Despre ce e vorba?

După o ezitare, Lev l-a anunțat:

— Tarnogol vrea să mă numească pe mine președintele băncii. Zice că are și votul lui Horace Hansen.

— Aha, a scrâșnit Macaire care simțea un nod în stomac.

Prefăcându-se surprins de veste și străduindu-se să își mascheze panica, Macaire a băgat mâna în buzunar, strângând fiola de otravă. În minte i-a venit gândul de a i-o turna în seara aceea în pahar lui Levovitch. Un simplu gest, și Levovitch ar fi

fost eliminat o dată pentru totdeauna. Levovitch însă și-a asigurat salvarea adăugând:

— Evident, am refuzat.

— Aha!? a repetat Macaire dând drumul fiolei.

— Da, evident, doar postul îți revine ție. Ba chiar sunt uimit că Tarnogol s-a putut gândi la mine.

— Ei bine, mă flatează convingerea ta că eu sunt omul potrivit.

— E de domeniul evidenței. Numai un Ebezner poate conduce Banca Ebezner. Așa că i-am spus lui Tarnogol că pe tine trebuie să te numească.

Chipul lui Macaire s-a luminat.

— Îți mulțumesc, dragă Lev. Tarnogol a fost de acord cu tine?

— Nu. A zis că nici nu se discută. De-asta sunt atât de încurcat.

Macaire a devenit livid.

— Așa?

— A zis că, dacă-l refuz, va numi pe oricine altcineva, numai pe tine nu. Poate pe Jandard. Aparent, ar fi fost a doua opțiune pentru Jean-Béné și tatăl lui încă de la început.

— Jandard, directorul de la resurse umane?

— Da. Se pare că el are cea mai mare vechime.

Macaire a simțit cum îl cuprinde panica. Pierdea controlul. Un angajat al hotelului a început să scuture un clopoțel, indicând invitaților că erau rugați să intre în sala de bal și să ia loc la mese. Macaire l-a lăsat pe Levovitch să se piardă în mulțime și a rămas deoparte pentru a-i telefona lui Jean-Béné și a-l informa despre eșecul planului cu Tarnogol și anularea operațiunii. Numai că mobilul lui Jean-Bénédict suna în gol. Macaire a încercat apoi la domiciliul familiei Hansen: niciun răspuns. A luat atunci legătura cu Charlotte, pe telefonul ei mobil, în speranța că poate mai era lângă Jean-Béné, dar aceasta i-a spus că deja ieșise cu sora ei.

— Când am plecat, Jean-Béné nu se simțea deloc bine. L-am lăsat în pat, săracul de el. Ai

încercat să-l suni pe mobil? Sau direct acasă, deși nu cred c-o să se ridice din pat ca să răspundă.

— Ce căcat! a înjurat Macaire după ce a închis.

Cu siguranță, Jean-Bénédict se speriase și-l lăsase baltă. Simțindu-se dezorientat de turnura lucrurilor la începutul acestei seri, Macaire s-a refugiat la toaletă pentru a găsi puțină liniște. Și-a recitit fișele pe care le păstra ca pe un obiect de preț în buzunarul hainei. Numai că bancurile notate i se păreau dintr-odată fade și, în plus, Macaire încurca subiectele de actualitate. El, care cu o oră mai devreme avea notițele la degetul mic, acum încurca totul, confundând de pildă Iranul cu Irakul. Pentru a redeveni stăpân pe sine, și-a dat cu apă pe față, dar și-a udat cravata pe care apoi a trebuit să o zvânte ținând-o sub uscătorul de mâini.

Când, în sfârșit, s-a întors în sala de bal, președintele Asociației Bancherilor Genevezi își terminase discursul de deschidere. Se serveau apetitivele și cei de la mese stăteau veseli de vorbă între ei.

Cum uitase cu totul să consulte planul meselor la intrarea în sală și cum nu reușea să dea de Anastasia printre invitați, Macaire a fost nevoit să iasă în holul mare pentru a se uita pe lista alfabetică pe care însă nu s-a găsit, a mai studiat-o o dată, tot nu și-a descoperit numele, a apelat la ajutorul unui angajat care nici el nu a avut mai mult succes, până când și-a amintit că locul lui era în dreptul numelui *Jean-Bénédict Hansen.* Funcționarul i-a indicat masa 18, în fundul sălii de bal, unde urma să se găsească alături de doi asociați-seniori ai Băncii Pittout și de soțiile acestora, precum și de președinta Băncii Bärne.

Când în sfârșit a ajuns, Macaire a avut neplăcuta surpriză să-i descopere pe toți cei de la masă ca lipiți de buzele lui Levovitch care, după ce începuse cu câteva fraze care să capteze atenția, al căror secret îl deținea, le spunea acum un banc. Macaire nu a auzit decât finalul:

— Atunci, patronul îl roagă pe Picasso: „Maestre, ați putea să-l semnați?” Iar Picasso răspunde: „Mi-ați oferit masa, nu restaurantul”.

Cei de la masă au izbucnit în râs:

— Îl știam, a apărut în ziarul de săptămâna trecută, a mormăit Macaire așezându-se alături de Anastasia.

•

Pentru Macaire, dineul a fost un iad.

Levovitch, imperial și mai sclipitor decât oricând, captase întreaga atenție. Admirat și admirabil, strălucitor, superior în toate direcțiile. Fiecare ținea să-i afle părerea. Ce credea despre una, ce gândea despre alta? Nu termina un răspuns, că era întrebat altceva. Iar răspunsurile lui limpezi trezeau numai „Oh!” și „Ah!” de încântare, fiecare lăudându-i finețea de spirit, primindu-i cuvintele cu clătinări admirative din cap, subjugat de acel bărbat care revărsa, cu atâta modestie, din inepuizabilele sale cunoștințe.

Trecând cu totală ușurință de la un subiect de conversație la altul, își distila cu o insolentă măiestrie cunoașterea, când serios, când glumeț, ceea ce-i dovedea darul de a nu pierde atenția celor care-l ascultau. Macaire nu putea sub nicio formă intra în discuție. În parte din cauza lui Levovitch, dar și fiindcă vecina lui din stânga era surdă ca lemnul, așa că era nevoit să-i traducă schimburile de fraze ca un interpret de la Națiunile Unite.

De altfel, cât a fost servit felul principal, a fost abordată tema Națiunilor Unite și a recentei conferințe în care fusese ridicată problema refugiaților. Macaire, care cunoștea perfect subiectul grație revederii notițelor, de după-amiază, tocmai se pregătea să epateze audiența, dar, când să deschidă gura, vecina care nu înțelegea nimic l-a întrebat:

— Despre ce se vorbește? Nu aud nimic!

— Despre conferința asupra refugiaților a Națiunilor Unite, i-a șoptit Macaire.

— *Care conferință*?

— Conferința asupra refugiaților, a repetat Macaire agasat.

Auzindu-l pe Macaire pronunțând cuvântul *refugiați,* Levovitch și-a dat drumul.

— Ce este un refugiat? a întrebat.

Toți s-au scărpinat în cap.

— Refugiații sunt niște hoți care ne fac probleme, a declarat surda care, de data aceasta, auzise perfect.

— Chagall, Nabokov, Einstein și Freud erau refugiați, a observat Levovitch.

Și a adunat confirmări impresionate.

— Tata a fost un refugiat, a spus președinta Băncii Bärne, aprobând cuvintele lui Levovitch. A fugit din Teheran când a căzut șahul și a venit în Elveția.

Drept care discuția a virat către Iran.

Ce rahat, și-a zis Macaire care nu avusese timp să spună o vorbă despre conferința asupra refugiaților și iată că acum se discuta despre Iran, țară despre care el nu știa absolut nimic. Avea pregătit un banc despre o pisică, dar considera preferabil să se abțină. Însă trebuia să spună rapid și el ceva. Dar ce? A tras discret cu ochiul la una dintre fișe, amintindu-și că își notase diferite statistici despre OPEC. Numai că iarăși se schimbase discuția, fiindcă președinta Băncii Bärne întrebase:

— Numele *Levovitch* de ce origine este?

— Rusească. Bunicii din partea tatei erau din Sankt Petersburg.

— Deci vorbiți curent rusește? a întrebat unul dintre cei de la masă.

— Da, a răspuns Levovitch, chiar dacă bunicii vorbeau mai des cu mine idiș.

— Mama dumneavoastră tot rusoaică este?

— Nu, era din Trieste.

— Italiancă, deci, a conchis președinta Băncii Bârne.

— Nu, se născuse la Trieste, dar dintr-o mamă franțuzoaică și un tată ungur. Tatăl ei era oftalmolog și plecase pe jos din Ungaria pentru a studia medicina la Viena, înainte de a se stabili cu soția lui la Trieste, unde s-a născut mama. Apoi s-au mutat la Smyrna, care la vremea aceea ținea de Grecia, unde pe atunci făcea ravagii o boală rară de ochi.

— Smyrna care a devenit Izmir după ce a fost anexată de Turcia? a întrebat unul dintre asociații-seniori ai Băncii Pittout, care-și dorea să sclipească și el un pic.

— Exact, a confirmat Lev.

Turcie, a mea eşti! a jubilat Macaire care și-a scos din buzunar fără nicio rușine fișa de evaluare a lirei turcești, pentru a o putea recita sus și tare. Însă, înainte de a-i fi ieșit măcar o vorbă din gură, cineva l-a întrebat pe Levovitch:

— Deci vorbiți și italiana?

Iar Levovitch a continuat și mai în apele lui:

— Da, mama nu-mi vorbea decât în italiană. Bunicii din partea ei obișnuiau să stea de vorbă cu mine în grecește. Nu știu de ce. Pe scurt, pentru a răspunde la întrebarea dumneavoastră despre originile mele, a recapitulat Levovitch care simțea că ascultătorii pierd șirul, tata era rus și mama franțuzoaică.

— Dumneavoastră însă unde v-ați născut? a întrebat președinta Băncii Bârne.

— În Geneva, evident! Acolo s-au cunoscut părinții mei și tot acolo mi-am petrecut copilăria.

— Evident! a repetat Macaire care, lipsit de dreptul la cuvânt, era gata de orice numai pentru a i se auzi și lui glasul.

— Ah, deci sunteți elvețian? s-a mirat unul dintre asociații de la Pittout, de parcă ar fi fost vorba despre ceva ce nu se potrivea cu restul datelor.

— Bineînțeles, a confirmat Lev.

— Bineînțeles, a repetat Macaire pentru a mai zice și el ceva, spunându-și că evreii aveau cu adevărat niște povești de familie greu de crezut.

— Nu e prea practic să ai asemenea nume și prenume când ești elvețian, l-a deplâns femeia tare de urechi, după ce Macaire i-a repetat cele spuse. Toată lumea te ia de străin!

— Toți suntem străini față de cineva, nu? a observat Lev.

— Și ați trăit mereu la Geneva? a întrebat celălalt asociat de la Pittout.

— Până la 14 ani. Pe urmă am plecat la Zürich, apoi la Berna, înainte de a ne așeza la Verbier. La Geneva m-am întors acum 15 ani.

— Câte limbi vorbiți? l-a întrebat surda cu admirație. Șase, în orice caz!

— De fapt, 10, a mărturisit Levovitch, fiindcă trebuie adăugate engleza, spaniola și portugheza, învățate la școală, în timpul unor călătorii sau pentru diverse probleme.

— Diverse probleme, a repetat Macaire confuz, dorind cu disperare să se mai intereseze lumea și de el.

— Și mai e și evreiește, limbă pe care am învățat-o pregătindu-mă pentru Bar Mitzvah.

— Bar Mitzvah! a zis tare Macaire, ca un papagal.

— Și mai e și parsi, pe care am învățat-o de la clienți, a adăugat Levovitch.

— Par ici, par colo! a încercat Macaire, fără să-i sesizeze cineva nota de umor.

— Vorbiți parsi? s-a mirat direct în parsi președinta Băncii Bärne, trimițându-i lui Lev o privire languroasă.

Diavolul de Levovitch i-a răspuns tot în parsi și amândoi au stat câteva clipe de vorbă în acea limbă, sub ochii uluiți ai celor de la masă.

— Cum ați învățat parsi? l-a întrebat președinta Băncii Bärne.

— În timpul unor perioade în care am fost în serviciul unei mari familii iraniene, chiar aici, la Verbier.

— Vreți să spuneți că ați fost consilierul lor financiar? l-a întrebat unul dintre cei de la Banca Pittout, care nu era sigur că înțelesese bine.

— Nu, a răspuns Levovitch fără a roși, am fost majordomul lor aici, la Palace de Verbier.

— Majordom?! s-a mirat soțul surdei.

— Da. Englezii zic *butler,* e mai șic. În realitate, ar trebui spus, mai degrabă, om bun la toate. La Palace de Verbier am lucrat timp de 10 ani.

— Asta, înainte de studii? a întrebat celălalt asociat-senior de la Banca Pittout.

— Nu am studiat în sensul propriu-zis al cuvântului. Am prins esențialul din lecturi și din întâlniri.

Ultima afirmație a ațâțat curiozitatea și entuziasmul celor de la masă față de persoana lui Lev. La cererea generală, acesta a relatat un fragment din povestea vieții lui.

Capitolul 24

Tinerețea lui Lev Levovitch

Cu 35 de ani mai înainte, la Geneva

— Lev, Lev!

Auzindu-și prenumele, băiețelul care ieșea de la școală s-a întors și și-a văzut mama. S-a aruncat în brațele ei.

— Ce mai face prințișorul meu? l-a întrebat aceasta în italiană.

— Bine, mami, a răspuns copilul ghemuindu-se la pieptul ei.

Zilnic, mama îl ducea la școală dimineața și venea după-amiaza să îl ia. Plimbările cotidiene pe

jos, împreună cu ea, erau clipele lui preferate din parcursul fiecărei zile.

Mergeau de mână. Apartamentul lor se găsea pe strada Florissant, numărul 55, la doar câteva minute de școală. Treceau prin parcul Bertrand, urcau pe aleea cea mare, mărginită de copaci seculari, și ajungeau imediat.

Odată intrați în micul apartament de la etajul șase, Dora, mama lui Lev, punea laptele la încălzit, apoi lua o chiflă din aluat de brioșă și o tăia în două, o ungea din belșug cu unt și adăuga un șir de pătrățele de ciocolată. Pentru Lev, pâinea și ciocolata aveau să rămână pentru totdeauna asociate cu amintirea mamei.

Dora lucra la Consulatul Italiei de la Geneva, de pe strada Charles-Galland. Cu 10 ani mai înainte, pe când nu era căsătorită, locuia în cartierul Eaux-Vives. Tot anul se ducea pe jos la serviciu și, în drum, se oprea la *Café Léo,* la intersecția cu strada Rive, pentru a bea un cappuccino și a mânca un croasant cu migdale. Așa l-a cunoscut pe Sol Levovitch, care era chelner acolo și devenise soțul ei și tatăl lui Lev.

Când era întrebat ce meserie avea, Sol Levovitch răspundea că era actor și încerca să treacă drept umorist. În așteptare, găsise la *Café Léo* un serviciu din care să își câștige pâinea și care-i permisese să o cunoască pe Dora.

Cu 10 ani mai devreme, Dora cedase rapid în fața farmecului tânărului chelner cultivat și posesor al unui umor subtil. Dimineața, la cafea, o făcea să râdă atât de mult, încât trebuia să-l roage să mai facă și pauze pentru ca ea să-și poată bea ceașca de cappuccino fără să se sufoce.

— Omul care știe să te facă să râzi știe să te facă să trăiești, fiindcă sentiment mai frumos decât acesta nu există, îi spusese Sol într-o dimineață.

— Și de ce-ar fi așa? îi răspunsese ea amuzată.

— Fiindcă râsul este mai puternic decât orice, mai puternic chiar decât iubirea și decât pasiunea.

Râsul constituie o formă de perfecțiune inalterabilă. Nu-l regreți niciodată și-l trăiești întotdeauna din plin. Când se încheie ești de fiecare dată satisfăcut, ai mai vrea, însă fără a cere mai mult. Până și amintirea râsului este întotdeauna agreabilă.

Deveniseră rapid un cuplu adevărat. Dora știa că viața alături de Sol avea să-i placă. Nu se vor tăvăli în aur, dar vor fi fericiți. Râdea cu el de dimineața până seara. După-amiaza, după ce termina serviciul la *Café Léo,* Sol muncea pe rupte la spectacolele lui, își perfecționa textele, mimica, grimasele. Personajele absurde și burlești pe care le aducea în scenă erau de un comic irezistibil. Serile și în weekenduri o lua prin toate cabaretele din regiune, ceea ce îi adusese un oarecare renume, nu însă și cine știe ce bani.

Când se plimbau ca doi îndrăgostiți ce erau pe foarte eleganta stradă Rhône, prin fața vitrinelor caselor pariziene de modă, Sol îi promitea Dorei:

— Într-o zi, când voi avea mare succes, îți voi dărui toate astea.

— Nu-mi pasă, îl asigura Dora. Nu-ți umpli viața cu bucăți de cârpă.

— Bine, dar astea sunt mi-nuuu-naaa-teee bucăți de cârpă! striga Sol cu vocea răgușită a unuia dintre personajele sale, care o făcea pe loc să izbucnească în hohote de râs.

Apoi s-a născut Lev. Unicul lor fiu.

Și-au mai trecut câțiva ani.

Puțin câte puțin, au început să se strângă grijile de zi cu zi și facturile neplătite. Sol era din ce în ce mai preocupat de spectacolele lui, care mergeau din ce în ce mai prost, fiindcă nu și le mai înnoia, iar publicul avea neplăcuta senzație că deja le mai văzuse. O convinsese pe Dora să investească cele câteva economii ale casei într-un mic turneu prin Franța, care ar fi trebuit să îi învioreze cariera, dar care se dovedise un eșec total.

Dorei îi venea din ce în ce mai puțin să râdă. De fiecare dată când ea încerca să abordeze un subiect serios, Sol îi răspundea cu un banc.

•

Lev a trăit până la 11 ani o copilărie fericită, fiindcă părinții îl țineau deoparte de certurile lor. Când, pe seară, tensiunea creștea în mica bucătărie, Dora și Sol, care nu voiau să își aducă reproșuri în fața băiatului, spuneau: „Tați și mami se duc la restaurant”. Îl lăsau pe Lev cu o vecină amabilă de palier și se duceau în parcul Bertrand pentru a se învinui cu orele.

La început, nu se duseseră prea mult „la restaurant”.

Apoi, mai des.

Și, până la urmă, seară de seară.

Pe când Lev și-i imagina pe părinții lui îndrăgostiți, ajunși într-un mare restaurant, ca în filmele americane pe care amabila vecină îl lăsa să le vadă, în întunericul parcului, Dora și Sol se certau fără sfârșit.

— Poate c-a venit vremea să mai lași actoria, cel puțin un timp, zicea Dora, și să muncești un pic mai mult ca să aduci ceva bani în casă.

— Profesia asta e viața mea! protesta Sol.

— Ba nu, Sol, viața ta înseamnă nevasta și fiul tău, nu să te închizi weekenduri întregi la tine-n cameră ca să repeți roluri pe care să le joci pe urmă în săli goale, închiriate pe banii noștri. Ca să nu pun la socoteală cât dai pe costume, machiaj și celelalte!

— Dar ăsta e visul meu! țipa Sol.

— Ei bine, nu mai avem cu ce-ți susține visurile!

— O viață fără vis nu mai e viață!

— Sol, oricum ai lua-o, eu viața asta n-o mai vreau, l-a prevenit Dora. O viață în care să nu stai decât după plata facturilor, să nu pleci niciodată în vacanță, să tot strângi cureaua. Vreau să trăiesc! Vreau să exist!

— Vai, Doamna are de-acum dorințe! o ironiza Sol. Ah, cât de departe e minunatul timp când trăiai doar cu iubire și apă chioară!

— Sol, știi care e problema ta? Îți iubești personajele comice mai mult decât pe mine, ba chiar mai mult decât pe tine. Și uiți realitatea.

•

Chiar dacă îl ținuseră departe de certurile lor, părinții lui Lev nu l-au putut ține la fel de departe de o totală neînțelegere legată de faptul că se despărțeau. Părinții lui, îndrăgostiți ca în filme, care își petreceau timpul „la restaurant” și care, de azi pe mâine, se separau. De plecat, a plecat Dora. Lăsându-l pe Lev cu tatăl lui.

Fiindcă Dora avea nevoie de aer. Avea nevoie să se regăsească pe sine. Așa că a cerut concediu și a plecat în călătorie în Italia.

— O să mă-ntorc să te-aștept, i-a promis lui Lev, o să mă-ntorc să te-aștept la școală, ca înainte. Mami are doar nevoie de un pic de timp pentru ea.

La scoală, învățătoarea și ceilalți părinți au hotărât că era absolut neobișnuit ca mama să fie cea care pleacă și să-și lase copilul cu tatăl. „În general, tatăl e cel care cunoaște o altă femeie”, mormăiau mamele uitându-se în voie la Sol care își aștepta copilul la ieșirea de la școală. Când Lev își făcea apariția, tatăl îi întindea o pungulița cu marca brutăriei de pe bulevardul Alfred-Bertrand.

— Ce e? întreba băiatul.

— Pateu cu ciocolată.

— Nu e bine, mami îmi dă foietaj cu ciocolată înăuntru.

— Păi, ăsta e, pateu cu ciocolată. E tot aia.

— Ba nu, mami face foietaj și bagă ciocolată înăuntru, nu pateu cu ciocolată, nu e tot aia, zicea Lev mușcând totuși din pateu.

Și repeta după fiecare îmbucătură:

— Cu mami e altfel. Era mai bine când îl pregătea ea.

— În curând, o să-ți pregătească mami din nou gustarea. Ce mult o iubești!…

— Când se-ntoarce mami?

— Curând.

Numai că Dora nu s-a mai întors niciodată pentru a-l aștepta pe Lev la ieșirea de la Școala Bertrand.

Își spusese că va pleca doar pentru câteva săptămâni. Era o aventură de care avea nevoie. În care pleca împreună cu un consilier milanez de strategii financiare, pe care îl cunoscuse într-o zi la Consulat și care îi propusese o călătorie prin Toscana. Primele două săptămâni se simțise groaznic de vinovată și tare singură fără Lev. Apoi sentimentul libertății sfârșise prin a prima. Se trezea dimineața în hoteluri de lux și își bea cafeaua contemplând soarele care se ridica deasupra uneia dintre cele mai frumoase câmpii din lume. Simțea că e vie. Avea senzația că în sfârșit trăiește. Și-ar fi dorit ca acel sentiment să mai țină, drept care călătoria fusese prelungită cu un tur prin Apulia, apoi prin Sicilia. Își dorea atât de mult să vadă Etna! Pentru a-i lua ochii Dorei, consilierul închinase un elicopter. Numai că vehiculul își încheiase cursa pe fundul Mediteranei. Marina italiană scosese la suprafață trei cadavre: al pilotului, al consilierului și al Dorei.

Pe inelarul Dorei fusese găsită verigheta dăruită la logodnă de Sol, verighetă pe care încă o păstra pe deget, de parcă între ei nu s-ar fi terminat totul. Sol i-a dat verigheta fiului lor. Unica amintire de la mama sa pe care acesta o păstrase.

* * *

Când Lev împlinise 14 ani, tatăl lui se hotărâse să dea un nou avânt carierei sale de comic, mutându-se la Zürich – unde spectacolele lui nu au avut mai mult succes –, apoi la Basel, unde Sol găsise o muncă destul de bine plătită în barul hotelului *Les Trois Rois*.

La Basel, Lev încheiase al doilea ciclu al studiilor secundare cu doi ani mai devreme. În pofida încurajărilor profesorilor impresionați de calitățile copilului, tatăl îl convinsese să nu își piardă vremea cu studii inutile.

— Profesorii zic că aș putea ajunge cineva important și aș câștiga mulți bani, îi explicase Lev.

— Băiete, dacă banii ar avea vreo utilitate, chestia asta s-ar ști. Bogații sunt bogați fiindcă sunt hoți, să nu uiți asta niciodată.

— Da, tati.

— Ei ne-au furat-o pe mama ta, bunul nostru cel mai de preț.

— Da, tati.

— Mai bine te învăț să fii actor de comedie. O să facem un spectacol minunat împreună. Mami va fi mândră de noi.

În vara aceea, în speranța că fiul lui avea să ajungă marele actor care el nu reușise să fie, Sol îl învățase pe Lev tot ce știa despre arta teatrală, de la postură la dicție, la crearea de costume și la machiaj. Iată însă că, într-o seară, pe când era de serviciu în barul hotelului *Les Trois Rois,* Sol Levovitch se cunoscuse cu domnul Rose, care deținea Palace de Verbier, care era în trecere prin Basel pentru niște afaceri. Barul era gol în seara aceea, iar domnul Rose, un vorbăreț, se apucase să stea la taclale cu Sol. Tot stând la palavre, până la urmă Sol îi spusese și despre meseria lui de actor. Nu fusese nevoie de mai mult pentru ca domnul Rose să se convingă că Sol era omul de care avea nevoie. Așa că i-a spus:

— Domnule Levovitch, sunteți acea perlă rară pe care o caut de multă vreme. Vă propun o funcție excepțională. Sunteți gata să veniți să locuiți la Verbier?

•

A doua zi după întâlnirea cu domnul Rose, Sol i-a povestit lui Lev că i se oferea o mare oportunitate.

— Nu-ți pot spune care-mi va fi rolul în cadrul hotelului, am promis să păstrez secretul. Dar este un rol foarte important. Rolul vieții mele.

— Deci, ți-ar plăcea să te duci la Verbier? întrebase Lev.

— Mult.

— Și eu ce-o să fac acolo?

— Domnul Rose zice că te-ar putea angaja să cari bagajele clienților și, dacă te vei descurca, vei urca pe scara ierarhică. O să am destul timp liber, cu siguranță și tu, așa că voi putea continua să te învăț tot ce știu. Să dai mai departe tot ce știi, fiule, e ceva foarte important să dai mai departe tot ce știi… Numai așa oamenii nu mor niciodată cu adevărat: când viermii le rontăie trupurile, spiritul lor supraviețuiește prin altcineva. Și așa mai departe. Știi, când voi fi epuizat, îmi vei putea lua locul la Palace. La rândul lui, fiul tău îți va lua locul. Tot ce-ți pot spune e că vom fi un mare neam de actori. Vom fi noua familie Pitoëff!

Lui Lev, fără a înțelege elucubrațiile tatălui său, ideea de a se duce să locuiască la munte i s-a părut foarte bună. Și astfel, cei doi Levovitch s-au mutat în stațiunea din cantonul Valais unde au fost angajați la Palace de Verbier.

Adevărata atribuțiune a lui Sol la hotel a fost multă vreme ținută secretă. Oficial, fusese angajat pentru a-l ajuta pe domnul Rose să mențină statutul stabilimentului. La început, sarcinile lui nu le-au fost prea clare celorlalți angajați: era când închis în micul lui birou din măruntaiele hotelului, când plecat în călătorie. Ulterior, urmare a unei indiscreții, s-a descoperit că Sol, a cărui experiență în domeniul hotelier și abilitate de a se descurca în orice situație îi plăcuseră domnului Rose, era trimis de acesta din urmă prin Elveția și Europa pentru a vizita instituții de lux de același gen, dându-se drept client obișnuit, după care redacta rapoarte despre inovațiile și atuurile concurenței, oferind idei pentru ameliorarea calității serviciilor

de la Palace. Despre noul său colaborator, domnul Rose spunea că „avea ochiul și exigența” necesare. Cât despre Sol, foarte mulțumit de încrederea care i se acorda, părea fericit și înfloritor în noua sa funcție. În plus, era foarte bine plătit, așa că s-au mutat într-un foarte cochet mic apartament din centrul orașului Verbier.

Lev era încântat de noua sa viață de la Verbier. Angajat pentru a duce bagajele clienților și a face curierat la Palace, descoperise bucuriile independenței. Toți angajații de rangul lui aveau câte o cămăruță sub acoperișul hotelului, iar Sol fusese de acord ca fiul lui să fie instalat într-una dintre acestea: în definitiv, apartamentul lui nu era decât la câteva minute de mers pe jos, așa că se vedeau constant la hotel. Prin urmare, Lev își petrecea cea mai mare parte a timpului la Palace, unde era hrănit, adăpostit și i se spălau lucrurile, în pofida vieții relativ închise, avea o senzație de libertate pe care nu o mai cunoscuse până atunci. Zilele nu semănau una cu alta, întâlnea o lume nebună, simpatiza cu clienți de pe tot globul, schia toată iarna. Se simțea bine la Verbier. Era fericit cum nu mai fusese din vremea binecuvântată când stătea împreună cu amândoi părinții pe strada Florissant. Și-apoi domnul Rose se purta deosebit de frumos cu el. Domnul Rose avea o slăbiciune deosebită pentru tânărul muncitor, hotărât, elegant, politicos, care trezea elogiile unanime ale clientelei. Mai mult, descoperise că băiatul era o comoară de cunoștințe enciclopedice și vorbea un număr incredibil de limbi.

Lui Lev nu i-a luat prea mult pentru a cuceri clientela obișnuită a hotelului. Toți doreau să fie serviți de el. Familii bogate, care veneau să își petreacă verile ori iernile la Palace, cereau să le fie neapărat alături. Au fost foarte mulți cei care i-au propus să îl angajeze ca secretar particular, pentru salarii substanțiale, dar băiatul refuza întotdeauna.

Domnul Rose, convins că locul lui Lev nu era acela de angajat al hotelului, încerca să îl convingă să își continue studiile. Lev însă refuza.

— Poți face orice meserie vrei! Am legături în multe universități.

— Nu vreau să-mi las tatăl singur aici, explica Lev.

— Ai putea veni să-l vezi.

— Cei care promit că se întorc nu revin niciodată, domnule Rose. N-ar mai pleca dacă într-adevăr ar avea intenția să se întoarcă.

— Băiete, viața este uneori mai complicată decât pare. Ai putea face o carieră extraordinară.

— La ce-ar fi bună? întreba Lev malițios. Ca să fiu bogat? Bogații sunt niște hoți, mie mi-au furat mama.

— Ca să fii împlinit, cred, răspundea domnul Rose cam încurcat.

— Sunt foarte împlinit când duc bagajele și fac servicii clienților, răspundea Lev.

— Ai putea ajunge un om important.

— Importanța nu e palpabilă. E ceva care are legătură cu ceilalți, nu cu tine însuți.

— Lev, termină o clipă cu filosofia, te rog! Nu ai decât o viață, doar nu ți-o vei petrece cărând bagaje! Trebuie să te formezi cumva.

— Sunt format ca actor. Tata m-a învățat tot ce știe.

— Uite ce e, Lev, dacă tatăl tău ar fi un mare actor, ar fi acum la Comedia Franceză, nu la Palace de Verbier!

— Nu fiți nerecunoscător, domnule Rose. Tata vă apreciază foarte mult.

— Aprecierea este reciprocă. Numai că mă îngrijorează viitorul tău. Mai că-mi vine să te dau pe ușă-afară numai pentru a te obliga să o iei pe drumul tău.

— De ce vreți să mă dați afară? Muncesc din greu și clienții mă apreciază.

— Băiete, uite ce-ți propun: te păstrez la hotel și te învăț tot ce știu eu.

— Tot ce știți despre ce? a întrebat Lev.

— Despre conducerea unui hotel. Ți-ar putea fi de folos.

Lev a acceptat. Nu doar pentru a-și putea păstra serviciul de la Palace, dar și fiindcă știa că i-ar fi putut fi de folos. Cum zicea și mama lui: „Nu poți niciodată învăța prea mult”. Și astfel, în anii care au urmat, în cel mai mare secret pentru a nu trezi invidia celorlalți angajați, domnul Rose l-a învățat pe Lev bunele maniere și tactul, inculcându-i arta rafinamentului, a bunului-gust, a eleganței, a vinului și a mâncărurilor.

Domnul Rose nu fusese niciodată căsătorit și nici nu avea copii, dar, dacă ar fi avut un fiu pe care să-l iubească, atunci ca Lev ar fi fost. Avea să vină o zi în care nu va mai avea energia de a conduce stabilimentul, iar pe Lev îl considera un formidabil înlocuitor. „Nu se știe niciodată, i-a spus lui Lev cu o mândrie aproape paternă, într-o seară, pe când degustau în orb vinuri nobile, într-o bună zi ai putea conduce acest hotel. Și cu siguranță vei face din el hotelul cel mai râvnit din Europa”.

Lev s-a imaginat pentru o clipă în fruntea stabilimentului. Ideea i-a plăcut. Ținea la locul acela.

•

Săptămânal, Lev petrecea ceasuri întregi în apartamentul tatălui său. Acesta deschidea în mijlocul livingului un cufăr impunător în care păstra toate materialele din spectacolele lui trecute. Unele dintre costume, atacate de molii și de vreme, aveau nevoie de reparații. Cei doi treceau împreună la operațiunile de croitorie.

— Nu-ți lipsește prea mult comedia? l-a întrebat Lev într-o zi.

— Viața este o mare comedie, i-a răspuns Sol. Într-o zi mă voi întoarce pe scenă.

I-a arătat cu un gest din cap o carte mare, legată în piele, așezată pe masă și a continuat:

— Am o groază de personaje în cap. Notez totul în cartea asta pentru a nu le uita.

— Pot să mă uit? a întrebat Lev.

— Altă dată, l-a refuzat tatăl.

— Deci toate vechiturile astea le păstrezi pentru un spectacol?

— Nu, pentru ca să ți le dau ție într-o bună zi.

— Și ce vrei să fac cu ele?

— O să le dai copiilor tăi.

— Și ei ce să facă cu ele?

— Le vor da copiilor lor.

— Și atunci?

— Și atunci își vor aminti de mine.

•

Cei doi Levovitch erau fericiți la Palace. Numai că, de la sosirea lor, în optica angajaților ceva se schimbase. Domnul Rose avea dintr-odată ochi peste tot. Observa și cea mai mică neglijență a salariaților lui. Ceea ce nu avea cum să fie rezultatul delațiunii din partea nou-veniților, fiindcă unele lucruri se petreceau prin camere, iar altele mai ales la bar, la piscină sau în restaurant, în absența celor doi Levovitch.

Ani de zile, misterul a rămas de nepătruns.

Capitolul 25

Operațiunea Revenirea (2/2)

În sala de bal a hotelului Bergues, în seara reuniunii anuale a Asociației Bancherilor Genevezi, cei din jurul mesei ascultaseră într-o tăcere religioasă povestea lui Lev.

— Deci erați pregătit să conduceți acest hotel? l-a întrebat președinta Băncii Bârne.

— Poate. Mi-ar fi plăcut să conduc Palace de Verbier. Numai că viața a hotărât altfel. Am rămas acolo până când am împlinit 26 de ani, când l-am

cunoscut pe Abel Ebezner, tatăl lui Macaire. El m-a introdus în Banca Ebezner. După care am urcat treptele ierarhice.

— Și ce ascensiune! a subliniat unul dintre cei de la Banca Pittout, impresionat.

Terminându-și desertul fără a face vreun zgomot, cei de la masă îl priveau cu admirație pe Lev. Vorbise tot timpul mesei: le propusese s-o mai scurteze, dar, de fiecare dată când zicea „ca să-nchei" provoca protestele auditoriului care îl ruga să spună mai departe.

— În orice caz, mama dumneavoastră ar fi mândră de fiul ei, a spus o femeie de la altă masă, ștergându-și ochii.

— Și tatăl dumneavoastră? Locuiește în continuare în Verbier?

— Tata a murit. Din cauza mea a murit.

În jurul mesei s-a lăsat o tăcere jenată. Apoi președintele Asociației Bancherilor Genevezi a luat microfonul și a anunțat servirea cafelelor și a ceaiului în Salonul Léman, de lângă sala de bal, pentru un schimb convivial între membri. Invitații s-au ridicat și s-au îndreptat zgomotoși către marele salon îmbrăcat în fetru. Lev s-a lăsat dus de mulțime. În Salonul Léman a luat un espresso pe care a ieșit să-l bea pe balcon. Era singur în aerul înghețat. A contemplat lacul Léman și malul stâng, dinspre Geneva, care se ridica înaintea lui. Orașul i se părea mai frumos decât oricând.

•

Îmi întrerup dintr-odată lucrul la roman. Singur, la mine în cameră, în liniștea nopții, mă gândesc la Geneva, orașul meu iubit, și-i mulțumesc.

Oraș al păcii și al oamenilor amabili.

Care i-a primit pe ai mei și ne-a dăruit o patrie.

•

Pe balcon, Levovitch a ridicat bastonul lui Tarnogol în aer ca pe cârja lui Moise, iar luna a făcut să sclipească diamantele. S-a simțit umplându-se de o putere cum nu mai cunoscuse

vreodată. După care, gândindu-se încă o dată la ultimii 16 ani scurși din viața lui, s-a lăsat năpădit de nostalgie.

* * *

Cu 16 ani mai înainte
Primul Mare Weekend al Anastasiei la Verbier
Sâmbătă seara

Dansau amândoi, superbi, în sala de bal de la Palace de Verbier, în mijlocul participanților la Marele Weekend al Băncii Ebezner.

Doi impostori magnifici.

Anastasia se agăța de trupul lui Lev, închizând ochii pentru o clipă. Știa bine că se afla în brațele bărbatului vieții ei.

Uitându-se la mulțimea de bancheri din jur, Lev i-a promis la ureche:

— O să ajung bogat și puternic pentru tine, Anastasia.

Pentru întâia oară, era nemulțumit de condiția lui.

— Te doresc, a murmurat Anastasia.

— Ne vedem peste un sfert de oră la baza scării de serviciu, i-a spus Lev.

Cu ochii strălucind de iubire, cu inima bătându-i cu putere, Anastasia a aprobat. Cum melodia se apropia de final, s-au despărțit pentru a se putea regăsi mai înflăcărați. Anastasia s-a întors la masă, unde mama a întâmpinat-o cu un zâmbet, în timp ce Lev a ieșit discret din sală. În clipa când dădea să treacă pragul, o mână l-a prins și l-a tras deoparte. Era domnul Bisnard, responsabilul cu banchetele, o adevărată namilă. Care își ieșise cu totul din fire.

— Ce te-a apucat să dansezi cu invitații, idiotule? a strigat acesta.

În aceeași clipă și-a făcut apariția Sinior Tarnogol, cu un surâs otrăvit pe buze.

— Acesta e, i-a spus domnului Bisnard, unul dintre angajații dumneavoastră, nu-i așa? Puteți să-

mi explicați de ce dansează cu clienții?

— Vă rog să primiți scuzele mele, domnule Tarnogol, i-a răspuns Bisnard, fără a-i da drumul lui Lev. Jigodia asta este într-adevăr angajat la Palace. Dar nu vă faceți griji, va fi sancționat.

Lev nu a îndrăznit să facă scandal și l-a lăsat pe Bisnard să-l tragă pe lângă scara de serviciu, până într-o spălătorie ale cărei chiuvete dădeau pe-afară de veselă murdară.

— Cine te crezi? a urlat Bisnard. Fiindcă ești mușunachele domnului Rose, îți închipui că-ți este totul permis, hai? Mereu faci pe șmecherul și-ți tragi bacșișurile cele mai grase! Vedem noi ce-o să spună domnul Rose când o să-i comunic că te-ai infiltrat la balul Ebezner! Adică cum: să dansezi de față cu toată lumea?! Îți spun c-o să se lase cu scandal, crede-mă! Poate că n-ar fi rău să-l sun chiar acum.

Lev știa că încălcase regulile de aur ale hotelului.

— Domnule Bisnard, l-a implorat, voi face tot ce vreți numai nu-i spuneți nimic domnului Rose. Vă rog frumos! Îl va supăra groaznic comportamentul meu.

— Trebuia să te fi gândit mai-nainte!

— Vă rog, l-a implorat în continuare Lev, vă dau cât vreți! Tot salariul meu pe decembrie și prima de Crăciun, numai nu-i spuneți nimic domnului Rose.

— Vreau salariul pe trei luni și prima! a răspuns Bisnard.

— De acord.

Pe buzele lui Bisnard a înflorit un zâmbet satisfăcut.

— Acum pot să plec? a întrebat Lev care nu se gândea decât la întâlnirea cu Anastasia.

— Nu înainte să termini de spălat vasele, a hotărât Bisnard ieșind din spălătorie și încuind ușa.

Anastasia a așteptat degeaba timp de o oră și jumătate lângă scara de serviciu. A înțeles că Lev

nu avea să mai vină, așa că s-a dus să își caute mama înainte ca aceasta să-și piardă răbdarea.

— Iată-te, în sfârșit! a exclamat Olga când Anastasia a apărut în sală. Vino, s-a făcut târziu, ne întoarcem! Mâine-dimineață, la prima oră, o luăm spre Geneva. Unde e contele Romanov? M-aș fi bucurat să-l pot saluta.

— A dispărut…

— I-ai aflat adresa? Numărul de telefon?

— Nu…

— Țțț, cu atât mai rău pentru el! A pierdut un punct. În fond, mi s-a părut cam înfumurat. Nu ca acest Klaus, politicos și elegant. De-naltă clasă. Peste tot te-a căutat. Ținea să te salute cu tot respectul. I-am spus că-ți voi transmite eu mesajul și, pe loc, am convenit să luăm masa la Geneva, miercurea viitoare. La restaurantul *Beau-Rivage.* A fost ideea lui. *Beau-Rivage* și nimic altceva. Doar tu, el și cu mine. El ne-a invitat. Elegant acest Klaus.

Anastasia și-a urmat cuminte mama. Și-au luat hainele de blană de la garderobă, apoi au plecat de la Palace. Se simțea foarte tristă. Golită parcă de orice. De ce să-i fi tras clapa? Își spunea că nu o iubește așa cum îl iubea ea pe el.

Lui Lev i-au trebuit ceasuri întregi pentru a spăla vasele. Când le-a terminat și a putut în sfârșit reveni în sala de bal, petrecerea se terminase de mult. Locul era gol și toate luminile stinse. Palace de Verbier deja dormea.

Anastasia își luase zborul.

Se pierduseră.

* * *

Lev și-a alungat din memorie acea amintire. Dintr-odată, ușa de la balcon s-a deschis și a zărit-o apărând pe Anastasia care a venit lângă el: nu s-au atins, de teamă că pot fi văzuți, dar parcă s-ar fi strâns în brațe. Lev și-a scufundat privirea în ochii ei.

— Nu mi-ai spus niciodată ce i s-a întâmplat tatălui tău, i-a zis Anastasia.

— Ce ni se întâmplă tuturor: a murit.

El și-a dus încet mâna la inimă.

— Lev, aș vrea să-ți vindec rănile.

Bărbatul a scos un pachet de țigări. I-a întins una Anastasiei. Au fumat în tăcere. Se simțeau bine.

— Când plecăm? l-a întrebat Anastasia în șoaptă.

Lev s-a aplecat la urechea ei și i-a murmurat răspunsul.

Anastasia a surâs radios. L-a luat de mână. Erau numai ei pe lume. Dintr-odată însă, ușa de la balcon s-a deschis cu zgomot și Macaire a dat buzna, cu paltonul pe umeri și cu al soției lui la subsuoară.

— Aici erai?! i s-a adresat febril Anastasiei. Acum mai și fumezi? Bravo! Haide-odată, plecăm!

Era cu totul întors pe dos. Nimic nu decursese după cum planificase. L-a salutat scurt pe Lev și s-a întors pe călcâie, trăgându-și nevasta după el.

•

Pe când soții Ebezner coborau scara cea mare din marmură, Lev i-a ajuns din urmă, agitând în aer bastonul lui Tarnogol, ca pentru a le face semn.

— Macaire, așteaptă puțin, trebuie să-ți spun ceva!

— Ce mai e? a întrebat Macaire iritat.

— Vreau să stăm de vorbă despre povestea asta cu președinția, dar departe de urechi indiscrete.

— Hai în Salonul Dufour, a sugerat Macaire, arătând din priviri canapelele confortabile din încăperea aflată la doar câțiva pași de el.

— Nu, e prea mult du-te-vino. Mai bine facem câțiva pași.

Cei doi au ieșit în noaptea geroasă. S-au îndepărtat de hotel și au luat-o de-a lungul Ronului. În pofida paltonului gros, Macaire dârdâia groaznic. Lev și-a ridicat gulerul hainei,

acoperindu-și gâtul pentru a-l apăra cât de cât de frig.

— Te-ascult, a spus Macaire în timp ce pășeau pe cheiul golit de lume.

— Nu-ți face griji cu Tarnogol, l-a asigurat Lev. O să vorbesc eu cu el.

— Și dacă nu vrea să-ți audă motivele?

— O să-l omor cu bastonul ăsta al lui uriaș, a glumit Lev.

Și pentru a spori efectul glumei, s-a dat înapoi și a început să agite nervos bastonul, exact așa cum făcea deseori Tarnogol.

— Sunt Tarnogol! a rânjit imitând prost accentul individului.

Nu observase mașina care, parcată pe chei de ore întregi, tocmai demarase la trecerea lor și se pregătea să dea peste ei, cu farurile stinse.

•

De pe peronul din fața hotelului Bergues, angajații care aduceau mașinile au auzit pe neașteptate zgomot de frâne, apoi țipete venind de pe chei, la doar câțiva pași de ei. Așa că s-au repezit acolo.

Un pieton tocmai fusese pus la pământ de o mașină.

Capitolul 26

Ultima ratio

Arma se uita îngrijorată la pendula din living. Ora 1 după miezul nopții. Unde să se fi dus patronii? De ce Domnu' și Duamna nu se întorseseră de la dineul de la hotelul Bergues?

Dintr-odată, ușa de la intrare s-a deschis cu zgomot mare. Arma s-a repezit spre hol.

— Arma dragă, a exclamat Macaire fără măcar să se mire de prezența angajatei lor în casă la o

asemenea oră, slavă Domnului că mai ești aici!

— Ce se-ntâmplă, Domnu'?

— Anastasia… Uriașă dramă!

Arma a făcut ochii mari, îngrozită. Oare Duamna, speriată de ce se jurase că-i va dezvălui lui Domnu', făcuse vreo prostie? Nu cumva se sinucisese?

Numai că, iată, Anastasia a intrat și ea, șchiopătând ușor, ajutată de vărul Jean-Bénédict și de soția acestuia, Charlotte, la rândul lor urmați de un alt bărbat căruia Arma nu i-a dat atenție, prea panicată de ceea ce se putuse întâmpla.

— Anastasia a fost lovită de o mașină, i-a spus Macaire Armei, trăgându-i pe toți după el, în living. Și-nchipuie-ți că la volan era Jean-Béné!

— Din fericire, s-a lăsat mai mult cu o sperietură decât cu ceva grav, a remarcat Charlotte Hansen, fericită că poate plasa o vorbă de duh.

Când ieșise de la concertul de la Victoria Hall, primise un telefon de la soțul ei și se dusese imediat după el la spital. Jean-Bénédict părea încă în stare de șoc. Chipul îi era palid ca de mort, iar el bâlbâia iar și iar aceeași minciună pe care i-o servise nevestei când o sunase pentru a o anunța:

— … eram acasă… cam bolnav… e vremea gripelor, ce să-i faci… p-ormă a părut că e mai bine… și-am zis să trec pe la Bergues pentru una mică… să mai dau și eu mâna cu unul, cu altul… nu e rău să-ți mai faci niște relații… și-acolo mi-am zis nu, ia s-o mai lăsăm cu toanele… și la plecare am uitat s-aprind farurile… un idiot… nu, da' chiar că…

Câteva ceasuri mai devreme, Operațiunea Revenirea începuse totuși sub cele mai bune auspicii. Întorcându-se de la bancă, Jean-Bénédict i se plânsese soției că are febră. Când Charlotte plecase, pe la 18:45, la întâlnirea cu sora ei pentru cina de dinaintea concertului, își lăsase bărbatul în pat. Imediat ce trecuse de ușă, Jean-Bénédict ieșise de sub pilotă. Avea destule ore înainte: concertul

se termina la 22:15, după care Charlotte și sora ei cu siguranță se duceau la *Remor,* la un lichior de Velay. Când soția lui se va întoarce acasă, în niciun caz înainte de ora 23, își va găsi bărbatul dormind adânc, de parcă nici nu s-ar fi dat jos din pat. O clipă nu s-ar fi gândit la cele întâmplate în acea seară. Ceea ce Jean-Bénédict considera a fi cel mai bun alibi cu putință. Întrucât, chiar dacă Operațiunea Revenirea ar fi mers prost, dacă poliția l-ar fi interogat, ar fi putut jura că nu s-a mișcat din pat. Soția putea să confirme. Și, pentru a întări argumentele, avusese grijă să lase acasă telefonul mobil. Citise într-un articol că poliția putea face harta mișcărilor telefoanelor mobile grație semnalelor de la relee.

Pe la ora 20, Jean-Bénédict era gata de ambuscadă, la volanul mașinii lui, pe cheiul Bergues, după cum plănuiseră. Găsise un loc perfect de parcare și totul părea a fi în favoarea lui: noaptea era întunecată și o ceață deasă urca din apele Ronului. Nu se vedea nici la 10 metri. Nimeni nu putea citi numărul de înmatriculare pe care, în plus, îl mascase cu zăpadă.

Până la urmă, puțin după ora 21:30, a observat două siluete care se plimbau pe chei. Nu le distingea bine, dar l-a recunoscut pe Macaire, iar persoana de lângă acesta, cu baston în mână, nu putea fi decât Tarnogol. A simțit un val de adrenalină: era timpul să treacă la acțiune. A pus cheia în contact fără a aprinde farurile și fără a scăpa din ochi cele două siluete pe jumătate înecate în ceață. Când a considerat că sosise momentul propice, a demarat brusc. Dintr-odată, Anastasia țâșnise din întuneric; a văzut-o prea târziu și a lovit-o.

•

— N-ai nicio vină tu, Jean-Béné, l-a asigurat Anastasia după ce s-au așezat pe canapeaua din living. Voiam să ajung lângă Macaire și Lev, care plecaseră să se plimbe, și am traversat cheiul fără

să fiu atentă. Ar fi trebuit să fiu mai prudentă. E numai și numai vina mea.

Anastasia s-a străduit să zâmbească pentru a destinde atmosfera și a ascunde mai bine faptul că nu relata chiar adevărul. Când, în momentul plecării, Lev îi ceruse lui Macaire să stea amândoi de vorbă, ei i se făcuse frică. Mai vorbiseră și înainte de dineu. O neliniștea ce s-ar fi putut pune la cale. Nu cumva Lev se pregătea să-i dezvăluie lui Macaire legătura lor?

Văzându-i ieșind din hotel, se luase după ei, dar, când ajunsese pe peronul din față, cei doi dispăruseră. Unul dintre angajații care aduceau mașinile îi indicase direcția în care plecaseră bărbații, însă ea nu vedea nimic. O luase pe trotuar, apoi, dintr-odată, i se păruse că zărește două siluete, prin ceață, în mijlocul cheiului. Alergase către ele, dar, în același moment, un automobil pe care-l credea parcat demarase pe chei cu farurile stinse și o lovise.

•

— În orice caz, a zis Macaire, am trecut pe lângă o dramă!

— Hai să nu facem din țânțar armăsar! a anunțat Anastasia.

— Totuși, s-a enervat soțul ei, ar fi putut fi foarte grav!

Macaire a ridicat tonul, încântat că un incident îi redase importanța după ce apăruse atât de tern în ochii confraților, pe tot parcursul dineului. Acum el era vedeta. Păcat că nu asistase și Tarnogol!

După impact, Anastasia se ridicase de una singură, asigurându-i că nu avea nimic și că nu era nevoie de ambulanță. Macaire însă vedea bine că nu era chiar totul în ordine și că, în dreptul loviturii, piciorul se umflase. Așa că micul grup se întorsese la cald, în hotel: Anastasia fusese întinsă pe o canapea, în Salonul Dufour, cu piciorul ridicat pe un maldăr de perne, pe când Macaire suna la spital. Vorbea tare la telefon, cu figura gravă, în

timp ce angajații se agitau încolo și-ncoace tensionați. Cum momentul coincidea cu plecările primilor invitați, la intrarea în salon s-a adunat rapid o grămadă de lume, pe măsură ce oamenii treceau pe lângă. „Ce s-a-ntâmplat?”, întrebau aceștia. Iar angajații hotelului povesteau cu un aer înspăimântat: „Un accident, aproape chiar în fața hotelului… e un miracol că nu e nimic grav… data viitoare sigur se va lăsa cu morți, doar cheiurile sunt atât de prost luminate!”

Macaire se tot gândea la scena aceea și se felicita pentru că toți bancherii strânși acolo erau martorii autorității lui. Ah, chiar văzuseră cu toții cine era el cu adevărat, cum reușise să țină situația sub control. Îl sunase pe directorul Spitalului Universitar din Geneva, cu care era bun prieten, și ceruse să fie imediat primit de un mare profesor! Nici măcar nu luase în seamă ora târzie. Era ceva extrem de urgent, ce naiba! „Dacă trebuie, scoală-l pe profesor din pat!”, țipase în telefon. Directorul își anunțase imediat subalternii. Pesemne că aceștia începuseră să tremure, fiindcă, atunci când dă ordine directorul spitalului, poate ieși urât! Familia Ebezner, care sosește acum, să fie tratată cum se cuvine! La sosirea la spital, deja erau așteptați. Întâmpinați pe covorul roșu. Făceau parte dintre personajele importante ale Genevei, fir-ar să fie! Nu era cazul să înțepenească ore în șir în vreun salon plin cu schilozi în așteptarea îngrijirilor, nici vorbă de așa ceva! Direct la analize, cu asistența somităților! Analize complete, fiindcă nu se știe niciodată. Dar serioase, dragă, da?!

— Arma, a ordonat Macaire ca un mare comandant, gheață pentru doamna la genunchi și gheață-n pahare pentru toată lumea, fiindcă o să luăm un mic *visky.*

— Sigur că da, a aprobat Charlotte, ceva tare! Că dăm pe-afară de emoții!

Macaire a depus pe fruntea nevestei un sărut umed, pe când Arma, la trap, sosea de la bucătărie

încărcată de cuburi de gheață. A aplicat pe genunchiul Duamnei o pungă rece, fără a îndrăzni să o privească în ochi. Apoi, după cum ordonase Domnu', servise *visky* fiecărui invitat. Numai când s-a apropiat de cel de-al treilea bărbat, l-a recunoscut dintr-odată. Era bărbatul din ziar. Lev Levovitch!

— Bună seara, doamnă, o salutase acesta cu o bunătate și un respect de care nu mai dăduse dovadă niciunul dintre invitații familiei Ebezner până atunci, în 10 ani de când ea făcea serviciul în această casă.

Fotografia pe care i-o văzuse în ziar nu-i făcea deloc dreptate. Era de o frumusețe absolută. Ochii… trăsăturile feței… Eleganța… Aerul nobil… Arma, mai să leșine. Și uite că făcea și conversație. Se interesa de ea! O întreba de unde venise. „Sunt albaneză", i-a răspuns. Iar el, pe dată a început să-i vorbească în albaneză.

Arma a făcut ochii mari, plini de încântare: era cucerită.

— Ah, Lev, vorbești limba ei! s-a extaziat Macaire care, încă o dată, nu își putea ascunde admirația.

— Albaneza mea e rudimentară, a răspuns Lev cu regret.

— Albaneza dumneavoastră este foarte bună, domnu' Levovitch, l-a asigurat Arma.

„Mai e și modest pe deasupra!" și-a zis ea în gând.

— Și unde-ai învățat păsărească asta? l-a întrebat Macaire.

— Am avut, acum câțiva ani, o logodnică albaneză, o nepoată a fostului rege al Albaniei. Dar n-a durat. M-am dus de mai multe ori pe coasta adriatică a Albaniei, mai ales din Corfu. E absolut magnific! Marea e turcoaz, iar oamenii, de o nesfârșită bunătate.

Chipul Armei s-a luminat, emoționată de interesul subit care se îndrepta către țara ei natală.

— Sunt nebun după Trilece, i-a mărturisit Lev Armei.

— După ce? a întrebat Macaire.

— O prăjitură din trei feluri de lapte, a explicat Arma. V-aș fi pregătit cu drag una, dar trebuie lăsată mai multe ore. Din contră, s-ar putea face ravani aici, în bucătărie.

— Ce să faci? a întrebat din nou Macaire.

— Ravani, i-a explicat Lev de data aceasta, prăjitură pe bază de iaurt. Fragedă cât încape. Dar e mai mult otomană decât albaneză, nu?

Arma a zâmbit, căci Lev avea dreptate. O subjugase. Totuși, ar fi trebuit să îl urască pe bărbatul acesta. Cum era posibil? Descumpănită, a decis că se duce să pregătească ravani și a dispărut în bucătărie. Era tulburată. Înțelegea pasiunea Duamnei. Sigur, Domnu' era o persoană fantastică, dar Lev era dintre cei pe care nu-i întâlnești decât o dată-n viață. Totuși, nu își putea imagina cum bărbatul acesta, care părea atât de bun, putea dori să-i ia locul lui Domnu' la bancă. Iată de ce, când Lev a apărut în bucătărie, câteva clipe mai târziu, după apă, a folosit ocazia pentru a-i vorbi:

— Trebuie să vă pun o întrebare, domnu' Levovitch…

— Vă rog.

— E ceva delicat…

— Arma, nu e nevoie să vă purtați cu mănuși cu mine.

Așa că femeia s-a pornit:

— Este adevărat că vreți să-i furați președinția băncii lui Domnu'?

— Nu! i-a răspuns Lev jignit, făcând ochii mari. Evident, nu! Cine v-a spus așa ceva?

— Am auzit și eu vorbindu-se.

— Sinior Tarnogol, vicepreședintele băncii, ar vrea să mă aleagă pe mine președinte. Dar i-am spus limpede: nu. Sper că așa l-am făcut să audă glasul rațiunii. Deci, președinte va fi Macaire.

Un ceas mai târziu, toată lumea se adunase în bucătărie, entuziasmată la vederea minunatei prăjituri rotunde care era scoasă din cuptor și pe care Arma o tăia în felii cu care se delecta fiecare dintre cei prezenți.

Era 2:30 când Jean-Bénédict, Charlotte și Lev au plecat în cele din urmă, lăudând Albania, mulțumindu-i Armei cu mâna pe inimă și promițând să revină pentru a mai mânca împreună ravani.

Macaire era profund dezorientat. Își dădea seama că Levovitch cucerise pe toată lumea. De la patronii de bancă până la Arma care îl adora. Era irezistibil. Era făcut să fie președintele băncii. Era evident. Era cea mai bună alegere pentru bancă. Macaire se resemnase. Trebuia să abandoneze lupta. Moment în care și-a simțit telefonul mobil vibrând în buzunar. Cine putea suna la o asemenea oră? Văzând numele afișat pe ecran, a rămas o clipă împietrit. Înainte de a pleca pentru a putea vorbi fără martori.

Profitând că rămăseseră singure în bucătărie, Arma i-a șoptit patroanei:

— Duamna, domnu' acesta, Lev, e extraordinar… N-am mai întâlnit asemenea bărbat.

— Trebuie să înțelegi, Arma, i-a mărturisit Anastasia, că între mine și Lev nu e nicio aventură, nici n-am înnebunit. Suntem făcuți unul pentru altul. Ar fi trebuit să fim împreună din prima zi când ne-am cunoscut. Numai că nimic nu se întâmplă după cum plănuiești.

* * *

Geneva, cu 15 ani mai înainte
Trei luni după Marele Weekend

— Doamne, Dumnezeule! s-a extaziat Olga de parcă ar fi avut orgasm, văzând inelul de pe degetul Anastasiei. Diamantul ăsta e enorm!

Auzind cuvântul *diamant,* Irina a alergat să vadă.

— Klaus te-a cerut în căsătorie? a întrebat sufocată. Că doar de numai câteva luni sunteți împreună.

— Nu-ți face griji, a liniștit-o Anastasia, nu e un inel de logodnă.

Irina a oftat ușurată. Consilierul ei financiar o ceruse de nevastă cu două săptămâni mai devreme și nu voia ca sora ei să-i ia locul pe podium. Pentru că, da, nu s-ar fi gândit că o va cere atât de repede, dar, vorba lui, nu mai era atât de tânăr. Căsătoria era planificată pentru toamnă. În principiu, la hotelul *Beau-Rivage.* Numai acolo!

— Ce ți-e și cu Klaus ăsta! s-a minunat Olga. Mai întâi cerceii, apoi colierul, acum inelul. Face cadou diamante uite-așa! Doar pentru a-i face plăcere iubitei lui! Ai mare grijă! Nu-l lăsa să-ți scape!

Anastasia s-a străduit să zâmbească. Ar fi vrut să-i explice mamei ei că, pe măsură ce-i făcea mai mult rău, și darurile erau mai scumpe. Ar fi vrut să își descheie cămașa și să îi arate vânătăile de pe corp. Dar nu îndrăznea. Îi era rușine, îi era teamă că nu o va lua în serios. Și-apoi, îi promisese că nu se va mai întâmpla, îi promisese că își va stăpâni accesele de furie. După ce îl apucau, regreta imediat, îi cerea iertare, îngenunchea, îi zicea prințesa lui. Așa că ea nu mai știa ce să creadă.

— Minunată ocazie, Klaus ăsta! a zis Olga. Sunt fericită pentru tine, Nastya, și nu o spun referitor la cadouri. E un tip bine, se simte. Zâmbitor, generos. Lasă că formați un cuplu fermecător.

— Ar fi niște probleme, a mărturisit Anastasia.

— Toate cuplurile au probleme, fata mea! Problemele sunt semn bun: înseamnă că e un cuplu care trăiește și se sudează. Un cuplu se construiește. Nu uita că nu există problemă care să nu aibă rezolvare.

— Peste o lună, Klaus trebuie să se întoarcă definitiv la Bruxelles și vrea să mă mut acolo cu el.

— Formidabil! Vă mutați împreună! Deci e ceva serios.

— Nici măcar nu mi-am terminat studiile.

— Poți să le termini și la Bruxelles, nu? Și-apoi, sincer, crezi că studiile tale de literatură te vor face să te descurci în viață? Nu vezi că-l ai pe tânărul ăsta drăguț, de familie foarte bună și îndrăgostit până peste urechi de tine, care mai și vrea să te ia cu el? Am trăit dileme mai urâte decât asta!

•

Cu Klaus, totul s-a rezolvat rapid. Anastasia nu știa prea bine nici cum, nici de ce.

După ce Lev îi trăsese clapa în seara balului, stătuse mult pe gânduri. Chiar se vedea trăind într-o cameră de serviciu toată viața? Nu voia s-o sfârșească acrită, ca mama ei. Era convinsă că povestea ei cu Lev avea să se încheie în mizerie. Așa că se revăzuse cu Klaus și se lăsase sedusă. Acesta îi oferea perspectiva unei vieți diferite, departe de toate greutățile pe care le-ar fi putut cunoaște. Nu suporta însă să fie contrazis. Nu suporta frustrarea. Devenea brutal cu ușurință. Iar ea se simțea singură.

Unicul și adevăratul ei prieten era Macaire Ebezner. Nu-l cunoștea totuși de prea multă vreme, dar bărbatul se arăta deosebit de amabil și de atent cu ea. De la Marele Weekend, se vedeau cu regularitate. Se întâlneau la ceai la *Remor,* o cafenea cu un aer mai intelectual, din Piața Circului, unde puteau petrece ore în șir. Duminica, o invita la părinții lui care aveau o proprietate magnifică în Collonge-Bellerive.

Macaire nu o atrăgea pe Anastasia, dar se simțea bine cu el. Putea fi ea însăși și i se putea confesa. Așa că acesta știa totul despre povestea familiei ei, despre micul apartament din Pâquis, despre mama care era vânzătoare la *Bongénie.*

Când Anastasia l-a anunțat de plecarea iminentă la Bruxelles, Macaire i-a spus că îi va lipsi teribil. Că va veni să o viziteze în Belgia. Că își vor scrie.

În fața cafenelei, la despărțire, Anastasia l-a sărutat apăsat pe obraz. În fond, își zicea gândindu-se la ziua aceea, singurul bărbat pe care îl iubise vreodată cu pasiune era Lev. Măruntul angajat al hotelului.

De la Marele Weekend, păstraseră legătura. În fiecare duminică, Anastasia se ducea într-o cabină telefonică și suna la restaurantul de la Palace, cerând să vorbească cu Lev. De acum, cei de acolo îi cunoșteau vocea. Șeful de sală se ducea să-l caute și, peste puțin, Lev era la celălalt capăt al firului. Era atât de fericită când îi auzea glasul, încât o excitație de nedescris o învăluia. De ce lipsise de la întâlnire sâmbătă seara, la balul Băncii Ebezner? Lev nu vrusese niciodată să-i spună adevărul, mulțumindu-se să pretexteze că fusese reținut. Și-apoi promisese de mai multe ori că va lua trenul pentru a veni la Geneva, dar nu o făcuse niciodată, invocând mereu tot felul de scuze. Dacă ar fi iubit-o cu adevărat, s-ar fi ținut de cuvânt. Din comportamentul lui Lev, Anastasia deducea că acesta nu o iubea, deși ea se gândea neîncetat la el. În cursul numeroaselor lor convorbiri telefonice, nu îndrăznise niciodată să îi dezvăluie relația cu Klaus. Poate asta să fi fost dovada faptului că-l iubea?

•

Anastasia a plecat la Bruxelles în prima duminică a lui aprilie. Abia în acea zi, dintr-o cabină telefonică de pe Aeroportul Geneve-Cointrin, a găsit curajul de a-l suna pe Lev pentru a-i anunța plecarea.

— Anastasia? a răspuns Lev bucuros, ridicând receptorul.

— Am cunoscut pe cineva, i-a zis ea încă de la început. Se numește Klaus.

Cu inima sfâșiată, Lev s-a străduit să își ascundă durerea.

— Ai dreptul să faci ce vrei, i-a răspuns sec. Oricum, nu suntem cu-adevărat împreună. De-asta

m-ai sunat?

— Mă mut cu el la Bruxelles.

— Când?

— Azi.

Al doilea cuțit înfipt în inimă. A urmat un moment lung de tăcere, iar ea s-a simțit obligată să se justifice.

— Sâmbătă seara, la bal, pe unde umblai? Te-am așteptat ca o disperată.

Lev a amuțit: cum să-i fi mărturisit că fusese umilit de Bisnard și că se trezise spălând vase drept pedeapsă?

— Nu contează, spusese până la urmă. Cine e Karl?

— Klaus, l-a corectat Anastasia. Tatăl lui are o afacere.

— E bogat? a întrebat-o Lev.

— Foarte, dar…

S-a întrerupt. Apoi a continuat:

— Motivul nu e că e bogat, Lev. Nu are nicio legătură. De fapt, de ce te-ar interesa? Și-așa nu-ți pasă de mine!

— Nu e adevărat! a protestat Lev.

— Dac-ar fi așa, ai fi venit la Geneva, cum mi-ai promis de-atâtea ori!

Lev a amuțit iarăși. Într-o mână ținea receptorul, iar cu cealaltă învârtea inelul pe care îl ținea în buzunar. Îl avea de la Dora, de la mama sa, unicul obiect care îi mai rămăsese de la ea. Inelul era pentru Anastasia, o știa încă din prima lor noapte. Din decembrie, nu mai avea decât un singur gând: să se întâlnească la Geneva cu Anastasia și să-i dăruiască acea bijuterie. Numai că, deocamdată, nu avea nici măcar primul franc din costul biletului de tren: ultimele trei salarii și prima de Crăciun i le dăduse domnului Bisnard în schimbul tăcerii acestuia. Ceea ce nu folosise la nimic, fiindcă, dacă Bisnard îți ținuse gura, alți angajați își luaseră sarcina de a-l turna la domnul Rose. Acesta s-a înfuriat. Ca să nu-l dea afară, s-a simțit obligat să îi

aplice lui Lev o sancțiune exemplară: o lună reținere din salariu și vot de blam pentru greșeală gravă, plus un ultim avertisment înaintea concedierii.

Ceea ce pentru Lev însemna că nu mai avea niciun ban până în mai. După un asemenea conflict, era de neconceput să-i ceară domnului Rose un avans. Cât despre tatăl lui, acesta refuzase să-i împrumute și cea mai mică sumă. „N-aveai decât să faci economii", îi spusese Sol care ținea să-i dea fiului o lecție. Lev încercase să se strecoare oricum în tren, însă la Montreux fusese prins de controlori. Fusese dat jos cu forța și se mai și trezise cu amendă. Bineînțeles, era prea mândru pentru a-i spune ceva din toate astea Anastasiei. Ce-ar fi crezut despre el? Că era un vagabond, o partidă execrabilă.

— La revedere, Lev, a murmurat Anastasia dându-i lovitura de grație.

O lacrimă de furie s-a scurs pe obrazul lui Lev.

— La revedere, Anastasia, a zis închizând brusc telefonul.

Peste o oră, în timp ce avionul ei decola, iar ea putea admira Elveția și Lev rămânea tot mai departe, Anastasia, plângând cu ochii lipiți de hublou, a realizat dimensiunea greșelii pe care tocmai o comisese.

* * *

În bucătăria familiei Ebezner, Anastasia i-a mărturisit Armei:

— Încă din prima zi, Lev și cu mine știam că suntem făcuți unul pentru altul. Numai că viața ne-a despărțit continuu.

Tulburată, Arma i-a spus:

— Promit că n-am să-i spun nimic lui Domnu'. Plecați cu Lev. Acesta vă este destinul.

•

În același timp, Macaire, urmând indicațiile primite prin telefon, mergea în noapte pe bulevardul Ruth. Dintr-odată, din întuneric, în fața

lui și-a făcut apariția Sinior Tarnogol care părea extrem de nervos.

— Macaire, sunt în pericol, i-a mărturisit fără altă introducere. Contraspionajul elvețian e pe urmele mele. Situația e gravă.

Macaire s-a prefăcut că vestea îl uluiește. Își spunea că acela era momentul pentru a-i face lui Tarnogol o propunere: să-i însceneze moartea în schimbul funcției de președinte și al acțiunilor pe care astfel să i le înapoieze. Numai că Tarnogol a și continuat:

— Guvernul elvețian vrea să mă împiedice să provoc un puci în cadrul băncii.

— Deci asta vreți?

Tarnogol a răspuns cu un zâmbet otrăvit:

— N-ai avut niciodată anvergură de președinte, Macaire. Așa că nu spera să fac ceva ca să fii ales și că voi renunța la tot numai pentru a potoli furia dușmanilor mei. Sunt mai curajos de-atât!

— Sunteți chiar diavolul! a strigat Macaire.

— Dar știi asta de 15 ani încoace, i-a amintit Tarnogol cu cinism.

— Ce vreți de la mine?

— Îți propun un nou pact. Din care câștigăm amândoi.

— Adică?

— Anulăm acordul de acum 15 ani. Îți dau acțiunile înapoi și poți deveni președinte. În schimb, îmi dai înapoi ce ți-am dat eu atunci.

— Cum așa? a simțit Macaire că își pierde aerul.

— Sunt gata să ne întoarcem la momentul inițial! a tunat Tarnogol. Renunți la schimbul făcut acum 15 ani și ajungi președintele împuțitei ăsteia de bănci.

— Vreți să spuneți că… a murmurat Macaire fără a îndrăzni să încheie fraza.

— Vreau să spun că o pierzi pe Anastasia! a țipat Tarnogol cu un aer diabolic. Asta e condiția mea!

— Vă interzic să vă atingeți de vreun fir de păr al Anastasiei! a amenințat Macaire.

— O vei pierde pe Anastasia, a repetat Tarnogol. Vei fi președintele băncii, dar vei rămâne singur.

PARTEA A DOUA

Weekendul crimei

DE VINERI, 14 DECEMBRIE. PÂNĂ DUMINICĂ, 16 DECEMBRIE

Capitolul 27

Primele piste

Vineri, 29 iunie 2018, în zori, în camera mea de la Palace de Verbier.

Scarlett și cu mine ne întorseserăm de la Geneva în seara din ajun. Trebuie să mărturisesc că escapada noastră îmi plăcuse. Mai ales că ne permisese să avansăm serios cu ancheta. Astfel că, încă de la răsăritul soarelui, îmi revăzusem notițele pe care le comparam cu diversele articole găsite de Scarlett, pe care le lipise pe pereții apartamentului meu.

Așadar, ce știam?

Că victima era o personalitate apreciată și că nu avea vreun dușman anume.

Că actualul președinte al băncii, numit după crimă, nu mai era, conform portarului, același om de la respectivele evenimente.

Că vecina familiei Ebezner știa multe. Era președinta Fundației Elvețiene pentru Ajutorarea Orfanilor, organizație caritabilă foarte bine văzută la Geneva. În decursul anilor, președintele de onoare fusese Horace Hansen care se dedicase trup și suflet cauzei. Fundația organiza în fiecare an, într-un mare hotel din Geneva, o seară de gală pentru strângerea de fonduri. Acolo, Florace Hansen invita întotdeauna personalități de la bancă: astfel, de-a lungul timpului, fuseseră prezenți Abel Ebezner, Sinior Tarnogol, Jean-

Bénédict Hansen, Macaire Ebezner, dar și Lev Levovitch. Vecina ne spusese:

— Se simțea că Abel Ebezner era supărat pe fiul lui din cauza poveștii aceleia cu acțiunile. Și-o arăta cu ușurință, lucru care-i cădea foarte prost lui Macaire. Când însă s-a mutat lângă noi împreună cu soția, mi-am dat seama că nu era deloc așa cum îl descria tatăl lui.

— Și Lev Levovitch? am întrebat-o.

— Un om extraordinar. Cum intra undeva, lumea nu mai avea ochi decât pentru el. Simțeai că lui Abel Ebezner îi era simpatic. După cum vorbea lumea, era într-un fel mâna lui dreaptă.

Scarlett și cu mine descoperiserăm că vecina își băga nasul peste tot, ceea ce nu ne displăcea, ba chiar ne-ar fi putut folosi. După cele întâmplate în timpul Marelui Weekend, se pusese pe capul Armei, menajera familiei Ebezner, pentru a încerca să afle mai mult. „Arma zicea că acea casă te sleia, că era înfiorător. Că-și dăduse seama ce o să se întâmple. Că aflase cum Anastasia plănuise să fugă cu amantul ei”.

Bătăi în ușă m-au smuls din lectură. M-am dus să deschid: era Scarlett.

— Deja la treabă, domnule scriitor? m-a întrebat observând foile întinse pe masa de lucru.

— Îmi reciteam însemnările.

— Veniți cu mine la micul dejun?

— Cu plăcere.

Am coborât pe terasa hotelului și ne-am așezat la o masă la soare.

— Cum merge cartea? m-a întrebat Scarlett.

— Mai degrabă bine, i-am răspuns. Adun tot ce am găsit.

— Și când voi putea citi ce ați scris?

— În curând, i-am promis.

Un chelner ne-a adus cafetiera și un paner cu produse de patiserie. Ea a luat delicat un croasant și a mușcat din el. Apoi m-a întrebat:

— Aveți vreo pistă?

— Pentru crimă? Nu, nu încă. Am rămas la conversația cu vecina familiei Ebezner.

— Și…?

— Ce s-a petrecut acasă la familia Ebezner, în dimineața de vineri a Marelui Weekend, cred că nu e o coincidență, ci se leagă de ce s-a întâmplat ulterior.

Vorbind, mi-am pregătit o tartină cu dulceață pe care am înmuiat-o mecanic în cafea. Era obiceiul lui Bernard. În fiecare dimineață, înainte de a ajunge la editură, pe strada Boetie, se oprea la *Mesnil,* restaurantul de la parterul blocului. Comanda tartine cu dulceață și le înmuia în cafea.

— În ce sens se leagă? a întrebat Scarlett.

— O să descoperim noi.

Odată ce am înghițit tartina și cafeaua, m-am ridicat de la masă.

— Plecați așa repede?! s-a mirat Scarlett.

— Trebuie să mă întorc la lucru. Știți, cartea asta am început-o din cauza dumneavoastră.

Mi-a zâmbit.

— Domnule scriitor, ținând cont de faptul că nu vă voi mai vedea toată ziua, am putea cina împreună. Se pare că restaurantul italienesc de la Palace e o minune.

— *Italienesc* e întotdeauna o idee bună, m-am arătat de acord.

— Pe diseară! Spor la treabă!

M-am întors în cameră. M-am așezat la masă și m-am cufundat din nou în citirea mărturisirilor vecinei. Grație ei, știam ce s-a întâmplat acasă la familia Ebezner vineri, 14 decembrie.

Capitolul 28

False plecări (1/2)

Vineri, 14 decembrie, cu două zile înaintea crimei.

Se iveau zorii.

În noaptea de iarnă, luminile vilei familiei Ebezner erau stinse, cu o excepție: fereastra biroului lui Macaire. Încuiat înăuntru, în halat, acesta era aplecat asupra caietului:

> *Ultima mea misiune va avea loc în acest Mare Weekend al Băncii Ebezner, de la Verbier.*
>
> *P-30 mi-a cerut să-l împiedic pe Sinior Tarnogol să preia controlul asupra Băncii Ebezner.*
>
> *Marja mea de manevră este foarte limitată: fie îl conving pe Tarnogol să mă numească președinte, fie voi fi nevoit să-l omor. Știu că, dacă eșuez, P-30 îmi va pune în cârcă dublul asasinat la care am participat indirect.*
>
> *N-aș fi crezut niciodată că voi ajunge într-o zi la așa ceva. Nu-mi pot însă plânge soarta, fiindcă sunt singurul răspunzător de situație. Este adevărat că eu i-am permis lui Tarnogol să ajungă până aici, cedându-i partea mea din acțiunile băncii.*
>
> *Și pentru că acest text este mărturia mea, mai rămâne un secret pe care trebuie să îl dezvălui aici.*
>
> *Trebuie să recunosc aici ce mi-a dat Sinior Tarnogol în schimbul acțiunilor mele de la bancă.*

Și astfel a relatat Macaire, pentru întâia oară, în detaliu, tot ce se petrecuse cu 15 ani mai înainte la Palace de Verbier.

Se făcuse aproape 7 dimineața când și-a încheiat povestirea. Încet-încet, se făcea ziuă. Închizându-și

caietul, s-a uitat lung la micul teanc de hârtii care-i ascundea toate secretele. Și s-a decis să nu-l mai bage, ca de fiecare dată, în seiful căruia numai el îi știa codul, ci l-a ascuns pe un raft al bibliotecii, în spatele unui rând de cărți. În caz că s-ar întâmpla ceva în weekendul acesta, și-a spus. Pentru ca întregul adevăr să poată ieși la lumină.

Și-a înghițit rapid micul dejun în bucătăria goală. Arma era liberă până luni. Dintr-odată, a simțit că-i lipsește prezența ei liniștitoare la mașina de gătit din bucătărie. Se bucura să o găsească acolo diminețile, când se trezea, și apoi seara, când se întorcea acasă. *Bună ziua, Domnu'*, și-a șoptit singur Macaire.

Se făcea vremea să o ia spre Verbier. A intrat în dormitorul unde Anastasia încă mai dormea, a traversat încăperea cu pași de pisică și a intrat fără zgomot în baie. A făcut duș, s-a îmbrăcat cu grijă și s-a bărbierit. Valiza era gata din ajun și deja pusă în portbagaj.

Gata de plecare, și-a sărutat delicat soția pe obraz, străduindu-se să nu o trezească. Anastasia nu mai dormea de mult timp, dar își ținea ochii închiși: nu avea curajul să dea ochii cu bărbatul ei. Astăzi, îl părăsea pentru totdeauna.

— La revedere, iubito, a murmurat Macaire suflându-i neplăcut în ureche. (A trebuit să facă un efort pentru a rămâne nemișcată.) Plec la Verbier și duminică mă întorc președinte. O să vezi, totul va fi-n regulă. Nu uita că azi Arma e liberă, sper să nu te superi că te las singură.

Iubita, păstrându-și aerul de fecioară adormită, și-a spus că absența Armei se potrivea perfect. Macaire a mai sărutat-o o dată și a plecat.

Când a auzit ușa de la intrare trântindu-se, Anastasia a sărit din pat. Era supărată pe ea însăși că pleca așa cum plănuise, ca o lașă. Dar nu putea face altfel.

Și-a scos bagajul din șifonier, de unde îl ascunsese. Seara trecută, în balconul de la hotelul

Bergues, când îl întrebase pe Lev în ce zi programase fuga, acesta îi șoptise la ureche: „Mâine-dimineață. Ne întâlnim la ora 11 în fața caselor de bilete de la Gara Cornavin”.

Nu mai voia să aștepte nicio secundă pentru a fugi din casa aceasta. Nu conta că era încă devreme. Se va duce să bea undeva o cafea, așteptând să se facă 11.

•

La volan, Macaire a ieșit pe poartă. Tocmai o luase pe bulevardul Ruth, când cineva s-a ridicat de pe bancheta din spate lansându-i un răsunător: „Bună ziua, Macaire!”

Mai-mai să facă infarct, a apăsat brusc frâna și s-a întors: era Wagner.

— Sunteți de-a dreptul nebun! a strigat Macaire.

— Tu pur și simplu nu ești prudent lăsându-ți mașina descuiată, i-a întors-o Wagner.

— Ce faceți aici?

— Macaire, e ziua ta cea mare. Vreau să fiu sigur că ești gata.

— În 12 ani de când sunt în P-30, nu am ratat nicio misiune. Fiți liniștit!

— Mă bucur s-o aud. Te-ai hotărât deci să-l elimini pe Tarnogol?

— M-am hotărât să nu las banca să-i cadă-n gheare. Modul de operare îmi aparține. Nu ați intervenit niciodată în modul în care am acționat. Rezultatele au fost întotdeauna conform planului.

— Macaire, faci cum vrei. Dar ai tot interesul ca mâine-seară să fii ales președintele băncii! Altfel, consecințele vor fi dezastruoase pentru toată lumea, începând cu tine.

— Totul va merge cum trebuie, nu vă faceți griji. Mi se pare cu adevărat deplorabil să simțiți nevoia să mă amenințați tocmai pe mine, care am servit patria fără greș timp de 12 ani.

— Macaire, tot ce doresc e să-ți închei în glorie cariera în cadrul P-30. Ai fiola cu otravă, în caz de nevoie?

Drept răspuns, Macaire a scos flaconul din buzunar și l-a agitat prin fața lui Wagner care a arborat un aer satisfăcut.

— Nu uita că sunt necesare opt până la 12 ore pentru ca otrava să-și facă efectul, i-a amintit acesta înainte de a coborî din mașină.

Macaire a demarat imediat și a luat-o pe bulevardul Ruth. Direcția: Verbier.

•

La ora 11 dimineața, Anastasia a trecut prin holul cel mare al Gării Cornavin, cu micul ei bagaj în mână.

Se simțea foarte vinovată că părăsise casa din Cologny. Se lăsase năpădită de nostalgie. Făcuse un ultim pelerinaj prin camere, copleșită de emoție. Plânsese mult. Părăsea o viață la care, în pofida a orice, ținuse cu adevărat. Părăsea un bărbat care fusese întotdeauna bun cu ea. În fond, Macaire fusese singura persoană care nu-i făcuse niciodată vreun rău, iar acum ea se pregătea să-l trădeze și să-i sfâșie inima. Îi lăsase un bilet pe pat, câteva rânduri în care îl anunța că îl părăsește, că pleacă pentru totdeauna, că nu trebuie să încerce să o găsească. Pentru a sublinia ruptura, se gândise chiar să îi lase și inelul de logodnă lângă mesaj. Un safir pe care Macaire i-l dăruise când o ceruse în căsătorie. Nu-l purtase prea mult: safirul fusese repede înlocuit cu un diamant enorm. În clipa în care lăsase inelul, ochii îi rămăseseră fixați asupra pietrei albastre și, până la urmă, fără să știe de ce, se hotărâse să îl ia cu ea. Poate pentru a păstra o amintire din acea viață pe care se pregătea să o lase în urmă. Îl băgase în buzunar și plecase la gară. Se întreba unde plănuise Lev să fugă. Vor lua, poate, trenul pentru Milano? Sau pentru Veneția? Visase dintotdeauna să trăiască în Italia.

Ajunsă în dreptul caselor de bilete, l-a zărit. Și s-a aruncat în brațele lui.

— Lev! Credeam că n-o să mai vină ziua asta!

— Anastasia… i-a murmurat cu un glas care trăda îngrijorarea.

Femeia a înțeles că era ceva ce nu mergea. A observat că nu avea bagaje.

— Ce s-a-ntâmplat, Lev?

— Anastasia, trebuie să mă duc la Verbier.

— La Marele Weekend? De ce?

— E mai bine să nu știi. Ai încredere în mine, totul va fi bine. Decalăm plecarea cu două zile, asta-i tot.

— Vreau să știu ce se-ntâmplă, a cerut Anastasia.

Lev a oftat, înainte de a lăsa să-i scape:

— Macaire…

— Ce e cu Macaire?

— Nu va fi ales președintele băncii.

Anastasia a presimțit catastrofa: dacă Macaire nu va fi ales președinte și ea îl mai și părăsea, el nu va putea suporta. Risca să își pună capăt zilelor, Anastasia o știa prea bine.

— N-ar trebui să te amestec în toată povestea asta, a continuat Lev. Am primit un telefon de la Jean-Bénédict Hansen: după toate aparențele, Tarnogol e gata să aleagă pe oricine altcineva în locul lui Macaire. Cred că a luat-o personal și vrea să-l forțeze cumva, să facă presiuni asupra lui, dar nu înțeleg de ce. E ceva suspect cu Marele Weekend. Mă tem ca lucrurile să nu ia o întorsătură dramatică.

Anastasia era înmărmurită:

— Nu pot să-l părăsesc… a murmurat. Dacă Macaire nu e ales președinte, nu pot să-l părăsesc…

Dintr-odată, s-a simțit prizonieră. Prizonieră a acestui bărbat, a acestei vieți. O lacrimă i-a alunecat pe obraz. Lev i-a șters-o cu vârful degetului mare, apoi a luat-o pe Anastasia în brațe pentru a o liniști.

— O să aranjez eu totul, i-a spus. Îți promit că până la sfârșitul weekendului totul va fi aranjat.

Duminică, sigur vom pleca departe de Geneva, departe de tot. Duminică vom fi în sfârșit liberi! Îți promit!

•

Anastasia s-a întors la Cologny cu inima strânsă. Acum îi părea rău că Arma nu putuse rămâne în weekend. Nu avea niciun chef să fie singură în casa aceea imensă timp de două zile. Când taxiul a lăsat-o în fața porții, a simțit cum o inundă o decepție uriașă. Nu se putea împiedica să nu se gândească la ce s-ar fi putut întâmpla dacă Macaire nu era ales președinte. Gând la care a simțit un nod în stomac.

Descuind ușa grea de la intrare, se străduia să se convingă că totul va fi bine, să nu se lase descurajată: cel puțin, așa, va avea timp să se gândească în liniște la ce avea de luat cu ea și să schimbe micul bagaj cu o valiză mai încăpătoare. O să mai ia câteva haine și, mai ales, câteva obiecte la care ținea. Da, chiar două valize. Ar mai putea lua și câteva cărți.

Intrând în hol, Anastasia a auzit zgomot venind din biroul lui Macaire. Și-a spus că era Arma și s-a îndreptat către acea încăpere. S-a oprit însă dintr-odată, gândindu-se că, pe de o parte, Arma era liberă și, pe de alta, că, dacă Arma ar fi fost aici, ușa de la intrare ar fi fost descuiată. A simțit cum o cuprinde frica. Ar fi vrut să fugă, dar era prea târziu: ușa biroului s-a dat de perete și și-a făcut apariția un bărbat îmbrăcat în negru, cu mănuși și cagulă, gata să se repeadă la ea.

Capitolul 29

False plecări (2/2)

Cu 15 ani mai înainte

Aprilie, la trei săptămâni după plecarea Anastasiei la Bruxelles cu Klaus

La ora 9 dimineața, o berlină neagră a sosit în față la Palace de Verbier. Angajații hotelului, în poziție de drepți, îl așteptau pe oaspetele de vază care trăgea în mod regulat acolo.

Șoferul s-a grăbit să deschidă portiera și, conform unui lung ceremonial, Sinior Tarnogol a coborât din vehicul.

Sinior Tarnogol era unul dintre clienții cei mai exigenți de la Palace. Și sigur cel mai de temut: domnul Rose spunea că, prin influența de care se bucura, Tarnogol putea ruina reputația hotelului. Astfel încât întregului personal i se ordonase să-l servească deosebit de atent.

Înșiruiți, angajații au salutat pe rând oaspetele: „Bună ziua, domnule Tarnogol". „Bun venit la Palace de Verbier, domnule Tarnogol". Drept răspuns, Tarnogol a trecut indiferent cu privirea peste ei și a urcat scările care duceau la ușa mare de la intrare, unde îl aștepta domnul Rose care părea, ca la fiecare venire a personajului, deosebit de nervos. A aruncat un ochi la hârtia pe care o ținea în mână și pe care Lev îi scrisese, fonetic, o frază în rusește.

— Fiți binevenit! a articulat cu greutate domnul Rose.

Tarnogol l-a privit intrigat, înainte de a-i răspunde în franceză, vizibil prost-dispus:

— Prietene, rusa dumneavoastră e jalnică. S-ar zice că încercați să îmblânziți o maimuță.

Domnul Rose s-a străduit să își păstreze demnitatea și a continuat:

— Ați călătorit bine?

— Îngrozitor.

— Îmi pare rău. Camera dumneavoastră e gata, dacă doriți să vă odihniți.

— Mi-e foame. Conduceți-mă în restaurant. O masă mai discretă. Cu vederea spre munți. Și

căutați-l pe directorul banchetelor, numai de el vreau să fiu servit!

— Foarte bine, domnule Tarnogol, a îngăimat domnul Rose.

Pocnind din degete, a trezit un roi de angajați care au început să se miște în jurul lor, deschizându-le ușile deosebit de respectuoși, în timp ce domnul Bisnard, directorul banchetelor, era căutat de urgență.

Câteva clipe mai târziu, Tarnogol era instalat la o masă din restaurant unde, calmat de panorama fără obstacole a Alpilor și, mai ales, de evoluția perfect pusă la punct a acelui corp ca de balet, a fost servit de domnul Bisnard cu două ouă fierte și un munte de caviar, însoțite, în pofida orei matinale, de un păhărel de vodcă Beluga.

— Mulțumesc, Bisnard, a zis Tarnogol care-i spunea acestuia pe numele de familie de parcă a fi fost vorba despre o poreclă.

Ceilalți angajați ai hotelului gustau din plin spectacolul pe care-l oferea redutabilul domn Bisnard, tratat cu dispreț de preaputernicul client.

— Mai pot face ceva pentru dumneavoastră? a întrebat domnul Bisnard.

— Un ceai negru cu un strop de lapte cât un norișor.

Bisnard a pocnit din călcâie și s-a întors peste puțin timp cu un platou încărcat cu un ceainic aburind și o ceașcă din porțelan de China. Cu un gest ceremonios, a ridicat capacul ceainicului și a scos infuzorul sferic de ceai, aflat înăuntru.

— Preferați ceaiul bine infuzat, domnule Tarnogol? a întrebat Bisnard.

Tarnogol a făcut o față scârbită, de parcă i-ar fi venit să verse:

— Infuzezi ceaiul în sfera de metal? (Tarnogol tutuia tot personalul, cu excepția domnului Rose.)

— Poftiți, domnule Tarnogol?

— Ceaiul nu se infuzează niciodată nici în sfere, nici în obiecte de metal!

— Nu știam, domnule Tarnogol. Vă cer iertare.

— Cum ai vrea ca frunzele de ceai să-și elibereze aroma dacă sunt comprimate așa? Iar metalul ucide gustul! Dar apa? Cât e de încălzită?

— E clocotită, a îngăimat Bisnard.

— Ceaiul negru trebuie infuzat la 90 de grade! Dacă aici suntem la 2000 de metri altitudine, atunci apa fierbe la…?

— Un pic mai puțin de 100 de grade? a încercat Boisnard.

Tarnogol și-a scos stiloul din buzunar și a făcut câteva calcule direct pe fața de masă.

— La circa 93, a conchis. Deci temperatura este aproape bună, a decretat Tarnogol cu un aer satisfăcut. Bravo, Bisnard!

Părând mai liniștit, acesta și-a șters câteva picături de sudoare de pe frunte.

— Acum toarnă ceaiul și adaugă laptele.

Bisnard a confirmat din cap. A umplut ceașca de ceai. Apoi a luat cana cu lapte și a turnat puțin.

— Am zis un strop cât un norișor, nu o ceață, a spus Tarnogol uitându-se-n ceașcă și lăsând să se înțeleagă că laptele nu era de ajuns.

Bisnard a mai turnat puțin.

— Ăsta e cumulus, a hotărât Tarnogol. E cumva restricție la lapte? Chiar trebuie să aprovizionez eu hotelul? Sau să vă arăt cartela să știți la cât am dreptul?

Bisnard a înțeles că trebuie să toarne mai mult, așa că a turnat jumătate de cană în ceașcă.

— Îi spui „norișor” și ăsta-ți toarnă un cumulonimbus! Acum e mai mult lapte decât ceai în ceașcă!

Tarnogol a îndepărtat brusc cu dosul palmei ceașca, iar ceaiul s-a vărsat pe masă. Bisnard s-a grăbit să șteargă. Ceilalți angajați râdeau pe sub mustață.

— Du-te, caută-l pe domnul Rose și spune-i să mi-l trimită pe rusul ăla mic, a cerut Tarnogol. E

singurul care știe să-mi servească ceaiul aproape corect.

Rusul ăla mic era Lev.

Câteva clipe mai târziu, Lev intra în restaurant. Părea mai slab și preocupat. Privirea îi era tristă.

— Bună ziua, domnule Tarnogol, a spus în rusește.

— Bună ziua, tinere Levovitch.

— Cu ce vă pot fi de folos? a întrebat Lev.

— Cu un ceai negru cu un strop de lapte cât un norișor.

Lev a plecat și s-a întors cu un ceainic în care infuzase frunze de ceai cu ajutorul unui filtru din hârtie. A turnat în ceașcă și a adăugat puțin lapte. Făcuse toate acestea fără să clipească, sigur pe el, de parcă totul ar fi fost absolut clar. Tarnogol îl privea încântat. După care a gustat din ceai, găsindu-l perfect. Drept care i-a spus în rusește lui Lev:

— Băiete, află că dai mai bine aici decât în sala de bal, făcând pe cocoșul.

— Am avut niște necazuri groaznice din cauza dumneavoastră: reținere din salariu și avertisment înainte de concediere.

— Domnul Rose are perfectă dreptate, a opinat Tarnogol. Trebuie să știi să-ți pedepsești personalul mărunt. N-aveai ce căuta acolo.

— Nici dumneavoastră nu aveați ce căuta în sala de bal, a răspuns Lev.

Amuzat, Tarnogol s-a uitat lung la tânărul impertinent, plin de aplomb, care vorbea o rusă distinsă, din alte vremuri, moștenită de la înaintași. Limba lui Tolstoi.

— Închipuie-ți că am fost invitat de Abel Ebezner. Mă gândesc că tare-ar mai vrea să fiu clientul băncii lui. În schimb, îmi pare rău că Bisnard, cu acea ocazie, te-a șantajat și te-a stors de bani. Nu e o atitudine demnă de un director.

— De unde știți că…?

— Toți angajații hotelului vorbesc despre asta. Am urechi peste tot. Mi-e silă de oamenii lași. Bisnard e un laș, mi-e limpede.

— Se pare că l-ați făcut să petreacă un sfert de ceas mizerabil, a spus Lev.

Tarnogol a schițat un zâmbet.

— Lev, știi de ce țin la tine: ești singurul de aici care-mi face față.

— Permiteți-mi să vă spun că nu vă apreciez cine știe ce.

Tarnogol a izbucnit în râs:

— Asta ziceam și eu. Deci din cauza mea arăți atât de abătut? Ai un aer groaznic. Pari trist, deprimat. Parc-ai fi bolnav.

— Nu, nu are nicio legătură.

— Atunci ce nu merge?

— Dragostea.

— Adică fata de la bal, cu care dansai?

Lev a confirmat din cap, uitându-se în gol. Trăia un adevărat supliciu de trei săptămâni, de când Anastasia plecase la Bruxelles. Și-o imagina acolo, fericită alături de Klaus, plimbându-se amândoi ca doi îndrăgostiți pe străzile capitalei belgiene, sărutându-se, făcând dragoste. După care se simțise rău și, cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât îi era mai rău. I se părea că durerea nu avea să se mai risipească vreodată.

— Haide, i-a zis Tarnogol, uită-te la tine: ar trebui să te frângi sub câte cuceriri ai putea face.

— Nu-i același lucru: când iubești, iubești.

— Băiete, la vârsta ta iubești fetele cum iubești pizza. O felie ici, o felie colo!

— Din cauza dumneavoastră am pierdut-o.

— Din cauza ta! a obiectat Tarnogol. Te-am auzit mânjind numele Romanovilor pretinzându-te unul dintre ei.

— Nu ați mințit niciodată pentru a-i plăcea unei femei?

— Niciodată nu mi-am trădat identitatea. Spune-mi, tu cine ești?

— Lev.

Tarnogol a schițat un surâs.

— Asta o știu, idiotule. Te-am întrebat cine ești cu adevărat. Ce faci diseară?

— Sunt de serviciu.

— Atunci, ești în serviciul meu și vreau să cinăm împreună.

— Cu tot respectul, domnule Tarnogol, nu pot accepta invitația: ceilalți angajați ai hotelului se vor simți jigniți dacă mă vor vedea luând aici masa cu dumneavoastră. Iar domnul Rose mi-a ordonat să-mi văd de treabă. Colegii nu au apreciat ieșirea mea din timpul balului Băncii Ebezner.

— Ei bine, vom cina în altă parte, a hotărât Tarnogol. Domnul Rose nu mă poate refuza. Altfel, îi cumpăr hotelul, îl rad de pe fața pământului și fac în locul lui o parcare! Te duc la *Alpina,* unul dintre cele mai bune restaurante din Verbier și unul dintre cele mai bune din regiune, după părerea mea. Ai mai fost acolo?

— Nu, domnule. Nu am mijloacele necesare. Iar acum, nici atât.

— Pică bine, ești invitatul meu. Ne vedem la ora 20 acolo, îl anunț eu pe domnul Rose.

•

În aceeași seară, în clipa în care trebuia să se întâlnească cu Tarnogol, Lev a dat de tatăl lui în holul de la Palace. Acesta s-a mirat că fiul lui nu era în uniformă.

— Nu lucrezi? Credeam că ești de serviciu.

— Chiar sunt. Serviciu special: trebuie să iau cina cu Tarnogol.

La auzul numelui, Sol Levovitch a tresărit:

— Tarnogol? Ce mai vrea și ăsta de la tine?

— Nu știu.

— Ai mare grijă cu el!

— Nu mă sperie ei pe mine.

— Tocmai asta mă îngrijorează.

Lev a plecat mai departe, dar, în fața recepției, un angajat l-a anunțat că domnul Rose dorea să-l

vadă. Lev s-a dus imediat în biroul acestuia. L-a găsit stând cu ochii pe fereastră, contemplând noaptea. Părea preocupat.

— Domnule Rose, ați dorit să mă vedeți?

— Intră o clipă, băiete.

— Voi întârzia la întâlnirea cu Tarnogol.

Domnul Rose a zâmbit. Punctualitatea era una dintre primele lecții pe care i le dăduse lui Lev. „Punctualitatea este politețea regilor", îi plăcea să repete.

— Tarnogol va putea aștepta câteva minute. Voiam să-ți spun că n-am putut face altfel decât să fiu de acord cu această cină. Lui Tarnogol nu-i poți refuza nimic. Fii prudent! Omul ăsta e un șarpe. Se înfășoară în jurul oamenilor ca un boa și nu le mai dă drumul până când nu-i sufocă.

— Voi fi prudent, a promis Lev.

— Nu e ceea ce pare, a adăugat foarte serios domnul Rose. Ai mare grijă. Să nu crezi nimic din ce-ți spune.

Felul în care fusese pus în gardă i-a răsunat în minte lui Lev tot drumul până la strada principală din Verbier, unde se găsea *Alpina.* Se întreba ce vrusese să-l lase domnul Rose să înțeleagă prin: „Să nu crezi nimic din ce-ți spune".

Când Lev a intrat în restaurant, Tarnogol îl aștepta la o masă străduindu-se să surâdă, dar Lev a observat că asta nu îndepărta nimic din aerul lui perfid: aveai continuu impresia că punea la cale ceva rău.

Cina a fost uimitor de agreabilă, iar conversația, însuflețită. Indiferent de subiect, tânărul Lev nu a fost niciodată prins pe picior greșit. Tarnogol era mirat de întinderea și seriozitatea cunoștințelor acestuia. La masă avea alura unui prinț, fiind în stare să identifice în orb vinurile care le-au fost servite.

— Cine te-a învățat? a întrebat stupefiat Tarnogol. E uluitor pentru…

S-a întrerupt. Lev a încheiat fraza pentru el:

— Pentru un angajat de hotel?

Tarnogol a zâmbit. Iar Lev a răspuns:

— Domnul Rose m-a învățat oenologie. Printre altele. De când am ajuns aici, m-a învățat știința și arta mesei.

Tarnogol i-a spus:

— Tinere Levovitch, locul tău nu este printre servitori.

Lev a ridicat din umeri.

— Mă simt bine la Palace.

— Unde să faci ce? Să rumegi amintirea fetei aceleia?

— Fata aceea e unică, s-a apărat Lev.

— E unică fiindcă trăiești închis în hotelul ăsta de la munte. Pot să te asigur că marile orașe colcăie de oameni așa-zis unici. Vrei un sfat? Pleacă de-aici! Du-te să-ți construiești o viață în altă parte. La Verbier nu ai niciun viitor.

— Mă simt bine aici. Clienții mă apreciază.

— Te-ai născut la Verbier? a întrebat atunci Tarnogol.

— La Geneva.

— Și nu-ți lipsește Geneva?

— Ba da.

— Ce-ți lipsește cel mai mult de la Geneva?

— Mama.

— Unde e?

— A murit. Când eram mic. Amintirea ei e o amintire din copilărie. Amintirea vieții veșnice. Senzația că nimic nu ți se poate întâmpla. Pentru mine, senzația aceasta are gustul pâinii din aluat de brioșă cu ciocolată pe care mi-o pregătea zilnic la întoarcerea de la școală.

— Descrie-mi gustul!

— Gust de unt și de tandrețe. Fiecare înghițitură era în același timp o înghițitură de viață și de fericire.

Tarnogol și-a privit lung interlocutorul și i-a mărturisit dintr-odată, cu voce caldă:

— Am cunoscut și eu exact același gust. Tare demult. Cu soția mea.

— A murit? a întrebat Lev.

Tarnogol a confirmat din cap.

— Sunt un văduv solitar și nefericit. Știi, nu am fost mereu atât de posomorât și de caustic. A fost o vreme când eram o ființă luminoasă. Numai că, de la moartea soției mele, trăiesc în întuneric. Moartea celui de lângă tine e de parcă ți s-ar smulge inima din piept și ți s-ar cere apoi să trăiești mai departe. De atunci, rătăcesc ca o umbră. Joc teatru pentru a supraviețui, intru la Palace strâmbând din nas, țip la toată lumea, dar nu e decât o mascaradă. Un mijloc de a uita cine sunt.

O clipă a rămas tăcut.

— Pot să-ți da un sfat, tinere Levovitch?

— Vă rog.

— Dacă ai chef, pleacă. Du-te și trăiește-ți viața! Și, dacă te pot ajuta cu ceva, contează pe mine.

— De ce-ați face asta?

— Știi, mi s-a creat o reputație pe care nu o merit. Sunt dur, e-adevărat. Dar sunt și drept. După cum nu aveai ce căuta în sala de bal, nu ai ce căuta nici în hotelul ăsta.

•

A doua zi, duminică, după cum făceau cu regularitate, Lev și tatăl lui și-au luat micul dejun pe o terasă din Verbier. Era o dimineață însorită, cu cerul de azur.

Discuția din ajun cu Tarnogol încă mai răsuna în mintea lui Lev. Așa că i-a spus tatălui său, în timp ce contempla munții:

— Îmi place la Verbier. Îmi place cum se poartă oamenii cu mine. Mă simt apreciat.

— Cu-atât mai bine, i-a răspuns Sol.

— Uneori însă, a adăugat Lev, mi se pare că știu absolut totul despre hotel, despre clienții care sunt

întotdeauna aceiași, despre satul căruia îi cunosc și cele mai mici unghere. Uneori îmi vine să plec.

— Să pleci? a simțit Sol că-și pierde aerul. De ce să pleci? Doar ce mi-ai spus că te simți bine aici.

— Da, dar trebuie să știi să ieși din cercul tău. Îmi zic că, dacă la începutul anului aș fi plecat la Geneva, poate că acum aș fi fost cu Anastasia.

— Ei, fiule, nu te mai măcina pentru fata asta! Nu e decât ceva trecător. Dramatizezi! De la mine moștenești asta. Dovadă că nu au fost inutile cursurile mele de teatru. Spune-mi mai degrabă cum a fost cina cu Tarnogol. Ce voia de la tine banditul ăla?

— Pur și simplu, să stăm de vorbă. În fond, e aproape simpatic. Un om singur. Cam acrit de viață.

— Ba e diavolul!

— Soția i-a murit, a intervenit Lev pentru a trezi cât de cât compasiunea tatălui său.

— Îl aperi? s-a mirat Sol. Și soția mea a murit și pentru asta nu am ajuns fratele lui Belzebut.

— Am vorbit despre mami, i-a mărturisit Lev.

La amintirea Dorei, Sol a lăsat să-i scape un surâs de îndrăgostit.

— Lev, am iubit-o foarte mult pe mama ta. Și o iubesc în continuare. Moartea împiedică reîntâlnirea, dar nu poate întrerupe dragostea. E și acum cu mine. Pentru totdeauna. Mai ai inelul? Cel pe care ți l-am dat după moartea ei?

— Sigur că da.

— Să nu-l pierzi! Într-o zi îl vei dărui femeii pe care o vei iubi așa cum eu am iubit-o pe mama ta.

— Cum știi când iubești?

— Dragostea este sentimentul care dă sens vieții.

— Cred că asta simt pentru Anastasia.

— Haide, Lev, nu te-ndrăgostești cum bate vântul. Fata asta nu e decât o mică seducătoare

care a-ntins-o cu primul venit. Și-ncă unul bogat. Bogații iau totul!

— Totuși, am avut senzația că între noi a fost ceva sincer.

— Dacă ar fi fost sincer, acum ați fi împreună.

Lev nu a mai găsit nimic de răspuns.

În seara aceea, la Palace, Sol Levovitch a muncit până târziu, închis în biroul lui. Nu avea chef să se întoarcă acasă. Nu avea chef să rămână singur la el în apartament. Până la urmă, a început să rătăcească prin hotel. Îl măcinau gândurile. Pașii l-au purtat până în bar. Locul era gol: în afara angajatului din spatele tejghelei, numai domnul Rose mai era acolo, într-un fotoliu, bându-și ceaiul.

Sol l-a salutat. Domnul Rose l-a invitat să ia loc lângă el.

— Credeam că v-ați întors acasă, a spus Sol, mirat că-l găsea acolo.

— Și eu credeam că v-ați întors acasă, i-a răspuns domnul Rose.

— Nenorocitele astea ale mele de insomnii! La ce bun să mă duc să mă culc, când știu că nu voi reuși să adorm?

Domnul Rose a băut o gură de ceai, după care a întrebat serios:

— Ați stat de vorbă cu Lev?

— Nu încă.

— Sol, în fine, trebuie…

— Nu știu cum să-i spun. Deși sunt om de teatru, nu știu cum să pronunț cuvintele astea. Și-apoi nu vreau să stric clipele pe care le mai am alături de el. Ce minune de băiat! Știți, i-am împărtășit secretele artei mele pentru ca acestea să nu se piardă. Chiar dacă nu vrea să ajungă actor, tot le va ține minte, orice-ar fi. În sfârșit, oricum e o pierdere că nu va fi actor, doar are atât talent! Ar putea fi un artist uluitor, cum eu n-am fost vreodată.

La aceste cuvinte, domnul Rose a izbucnit într-un râs tandru.

— De ce râdeți? a întrebat Sol.

— Trebuie să vă mărturisesc ceva: de când ați sosit la Verbier, l-am învățat pe Lev cum să conducă un hotel. Sper să nu vă supărați pe mine.

— Pentru nimic în lume, l-a asigurat Sol. De altfel, Lev mi-a spus.

— Trebuie însă să-l lăsăm să-și găsească singur drumul.

— Știu. E o rețetă greu de aplicat atunci când ești părinte: să trăiești și să-l lași și pe celălalt să trăiască.

— Să trăiești și să-l lași și pe celălalt să trăiască, a aprobat domnul Rose.

Și cel din urmă și-a zis: *Fiul pe care nu l-am putut avea.*

Iar tatăl și-a zis: *Singurul fiu pe care-l am.*

După o tăcere prelungită, domnul Rose a spus:

— Sol, trebuie să-i spuneți. Trebuie neapărat să vorbiți cu Lev înainte de a fi prea târziu.

— Vrea să plece din Verbier. Mă tem să nu-i stric planurile.

— Sol, a insistat domnul Rose, nu v-a mai rămas prea mult timp de trăit.

— Un an, a răspuns Sol. Doctorul mi-a spus că aș mai putea-o duce un an. Ceea ce ne lasă puțin timp.

* * *

Două luni mai târziu

Era la sfârșit de iunie. Seara cădea peste Verbier, timpul era frumos, iar aerul avea o minunată aromă de vară. Cerul devenea albastru-închis și, prin pășuni, insectele de noapte începuseră să cânte.

Barul de la Palace de Verbier era gol. Începutul sezonului de vară era mai degrabă liniștit. Dintr-odată, telefonul de pe tejghea a început să sune, iar barmanul s-a aruncat spre aparat, râvnind să

primească în sfârșit o comandă. A fost însă dezamăgit, fiindcă vocea pe care o auzea nu era a unui client.

— O clipă, vă rog, i-a răspuns politicos interlocutoarei, înainte de a-și părăsi postul pentru a se duce să-l caute pe Lev, care făcea de serviciu ca portar.

— Un telefon pentru tine, Lev! i-a strigat barmanul.

— Pentru mine? s-a mirat tânărul.

Și și-a urmat docil colegul până la bar, unde a ridicat receptorul lăsat pe tejghea.

— Alo?

Drept răspuns, a auzit un plâns înfundat.

— Alo! a mai încercat o dată. Cine e?

Un glas, pe care l-a recunoscut imediat, a murmurat:

— Vino după mine, te implor! Vino după mine!

— Anastasia?

— Lev, trebuie să mă salvezi. Până la urmă, o să mă omoare.

— Ce se-ntâmplă, Anastasia?

— Te implor, vino! Nu am pe nimeni altcineva în afară de tine.

— Unde ești?

— La Bruxelles.

Fără a-și da seama despre ce era cu adevărat vorba, Lev a înțeles că situația era gravă. Și-a făcut repede socoteala care era distanța care-l despărțea de capitala belgiană și a spus:

— Pot găsi o mașină ca să plec imediat. Dacă merg bine, ar trebui să ajung până-n zori.

Au convenit să se întâlnească la 6 dimineața în fața imobilului în care locuia Klaus. Nu mai târziu. Trebuiau să se afle departe, înainte de a se trezi acesta.

— Fugi chiar acum, i-a propus Lev. Ascunde-te undeva și-o să vin după tine.

— Unde să fug? N-am nimic, n-am un ban. Nu pot închiria nici cea mai prăpădită cameră de

hotel!

— O să vin, i-a promis Lev. Nu-ți face griji, o să vin.

Și-a notat adresa – o stradă din cartierul de lux Ixelles. După ce a închis, s-a repezit în biroul domnului Rose care studia actele contabile. Lev i-a explicat rapid situația: Prietenă în mare pericol. Nevoie de mașină pentru a se duce după ea.

— Fata de la bal? l-a întrebat domnul Rose.

— Da, domnule.

— Unde e?

— La Bruxelles.

— Dacă înțeleg bine, vrei să-ți împrumut o mașină și să-ți dau o zi liberă ca să pleci acum, în miez de noapte, până-n Belgia?

— Exact, domnule Rose.

Pe director, aplombul lui Lev l-a amuzat. S-a străduit totuși să-și păstreze tonul sever:

— Lev, va trebui să înțelegi că nu-ți pot face o asemenea favoare. Mai ales după purtarea ta inacceptabilă de la balul Băncii Ebezner.

Lev a lăsat fruntea-n pământ.

— Știu că nu sunt vreun sfânt, a insistat, dar este vorba despre o situație extrem de gravă.

Domnul Rose a tras sertarul din mijloc al biroului, din care a scos o hârtie cu antet și s-a apucat să mâzgălească ceva pe ea.

— Îi voi lăsa biletul acesta directorului personalului, care-l va găsi mâine-dimineață când va ajunge aici. Îi notific că, ținând cont de numărul redus de clienți, te-am luat cu mine pentru 48 de ore, ca să-mi faci un serviciu important.

După ce a terminat de scris, domnul Rose s-a ridicat de pe scaun cu hârtia în mână. Și a adăugat:

— Cât despre mine, acum plec. Uitându-mi cheile mașinii în sertarul biroului. În 48 de ore, adică poimâine-seară, mașina să fie aici cu tot cu tine, Lev. Nu vreau să iasă vorbe și nici să nu te gândești să-ți aduci iubita la tine-n cameră, doar știi bine regulamentul.

— Vă mulțumesc, domnule Rose, a murmurat Lev în ochii căruia se citea recunoștința. Nici nu știu cum să vă mulțumesc…

— Dacă vrei să-mi mulțumești, gândește-te la propunerea mea să te formez pentru ca într-o zi să fii directorul acestui hotel. Timpul trece și va veni și ziua în care va trebui să-mi desemnez succesorul. Vreau să dau mai departe Palace, nu să-l vând primului venit care va face din el un hotel oarecare. Cu tine, știu că spiritul acestui loc va fi dus mai departe.

— O să mă gândesc, i-a promis Lev.

•

Înainte de a pleca la Bruxelles, Lev s-a oprit la tatăl lui, în centrul satului Verbier, pentru a-l anunța ce avea de gând.

— Du-te, fiul meu cel viteaz, i-a zis mândru Sol. Ai grijă de tine și fii prudent!

— Nu-ți face probleme! În cel mult 48 de ore sunt înapoi. O să te sun de la Bruxelles.

Sol și-a privit băiatul cu admirație.

— Ce e? l-a întrebat Lev, observând în ochii tatălui său o lucire stranie.

— Nimic, băiete. Pur și simplu îmi spun, văzându-ți chipul, charisma, felul de a umbla, că ai fi putut fi un mare actor. Un mult mai mare artist decât aș fi putut fi eu vreodată. Dacă tot te-am învățat tot ce știam, de ce nu te-ai alătura, în fond, unei trupe de teatru?

După o ezitare, Lev i-a răspuns:

— Domnul Rose spune că aș putea ajunge directorul hotelului și să-mi fac o carieră din asta.

Sol s-a încruntat:

— Țțț, *director*! Ce idee ridicolă!

— Aș vrea să trec de cealaltă parte a barierei, a susținut Lev. Aș vrea să fiu de partea celor serviți, nu de partea celor care servesc.

— Țțț, *director,* țțț! a continuat să se arate ofuscat tatăl. Noi suntem artiști! Un mare neam de artiști!

— Ei, tati, nu chiar un mare neam de artiști! a îndrăznit Lev să-l contrazică.

— *Nu un mare neam de artiști*? s-a sufocat tatăl.

— Nici măcar nu mai joci! M-ai învățat tot ce știai, foarte bine. Dar spectacole nu mai dai! Nici măcar tu nu mai ești artist!

— Când e să fii artist, ești artist pentru totdeauna! E ceva ce ai în sânge. Vrei ori nu, și tu ai asta-n sânge! Și-acum, pleacă! Sper ca până la întoarcere să-ți schimbi tonul. Mai întâi a plecat mama ta, acum și tu vrei să-mi întorci spatele, ce i-oi fi făcut eu vieții de mă pedepsește-n halul ăsta? Țțț, *director*! Pe bune, ce idee caraghioasă! Nu te lăsa impresionat de toți oamenii ăștia.

•

Lev a rulat întreaga noapte și a ajuns la Bruxelles la 6 dimineața.

A găsit fără greutate adresa indicată de Anastasia. Aceasta îl aștepta jos, având ca bagaj o geantă modestă din pânză. Lăsase totul în urmă. Lev a ieșit din mașină, iar Anastasia i s-a aruncat în brațe, agățându-se de el. Slăbise mult.

— Ce se-ntâmplă?

— Să plecăm! l-a rugat în loc de răspuns.

— Vreau să știu ce se-ntâmplă.

— Vai, Lev, bătăi! a murmurat Anastasia. Bătăi fără-ncetare. Klaus dă-n mine și dacă zic da, și dacă zic nu. Nu mai pot!

Lev s-a uitat îndrăgostit la acea extraordinară fărâmă de femeie cu ochi triști. Și a hotărât că numitul Klaus nu are să scape așa ușor.

— Așteaptă-mă aici! i-a ordonat. Mă-ntorc!

— Nu, Lev, nu face așa ceva!

Numai că Lev nu a ascultat-o și s-a repezit în imobil. Anastasia l-a urmat în casa scărilor.

— Nu face asta, Lev, te implor! i-a strigat. Klaus o să te omoare!

Lev nu a ascultat-o și a urcat etaj după etaj, uitându-se la numele de pe uși și până la urmă a găsit ce căuta: Klaus Van Der Brouk. A bătut

înfuriat la ușă până când Klaus i-a deschis, în boxeri, cu ochii pe jumătate închiși, smuls din somn. Nici măcar nu și-a recunoscut musafirul care pe loc i-a trimis un pumn zdravăn în figură. Klaus a valsat prin holul de la intrarea apartamentului înainte de a se prăbuși la podea. Lev s-a apropiat și a îndreptat către el un deget amenințător:

— Te excită să dai în femei, da, Klaus? Îți dau un sfat bun: dacă vrei să mai trăiești, stai departe de Anastasia! Nu mai lua legătură cu ea, șterge-ți-o din memorie! Dacă mai dau cu ochii de tine, te omor!

•

Așa s-au reîntâlnit Lev și Anastasia în dimineața aceea când ziua abia de se năștea. A dus-o să ia micul dejun într-o cafenea mică din centrul Bruxelles-ului. S-a uitat la ea cum înghițea felii groase de pâine unse cu unt, revenindu-și încet-încet la viață.

Anastasia i-a povestit despre lunile de iad trăite alături de Klaus, crizele de gelozie, jignirile, violența acestuia. Klaus, mereu amabil în societate, prevenitor și surâzător în fața altora, și atât de crud și de rău în intimitate. Îi interzisese să lucreze și-i dicta comportamentul. Până când ajunsese să o controleze total. „Prizonieră cu ușa larg deschisă, i-a explicat Anastasia lui Lev, sufocată de lacrimi. Îmi doream atât de mult să fug, dar nu știam cum s-o fac”.

La început, încercase să stea de vorbă cu sora ei, Irina, dar aceasta era mult prea ocupată cu noua sa viață: căsătoria, vila. În vara aceea, două săptămâni într-un hotel din Sardinia. Și repede, să aibă copii. Nu avea timp de trăncăneli.

Vrusese să îi mărturisească mamei ei când aceasta fusese invitată, în weekendul de Rusalii, pe domeniul familiei lui Klaus, în sudul Belgiei.

— Mami, vreau să mă întorc cu tine la Geneva, îi spusese Anastasia pe când se plimbau amândouă.

Olga se enervase:

— Să nu-ți dea prin cap să-l părăsești pe Klaus!

— Nu mă simt bine cu el! Mă simt încolțită aici, la Bruxelles! Asta nu e viața pe care mi-o doream!

— *Nu e viața pe care ți-o doreai*? Dar ce mai voiai, în definitiv?

— Să fiu iubită.

— Haide, fetițo, Klaus te iubește mult! Luptă pentru cuplul vostru. Ia închipuie-ți cum ar fi să lași baltă totul? Doar nu vrei să mă faci de rușine în fața părinților lui Klaus! Haide, gata! *Kopf hoch*! Acordă-ți vara asta pentru a aranja lucrurile.

•

În cafeneaua mică și goală din Bruxelles, după ce a ascultat mărturisirile Anastasiei, Lev a conchis:

— În fond, m-ai sunat fiindcă nimeni altcineva nu voia să te ajute.

— Te-am sunat fiindcă ești singura persoană cu care-mi doresc să fiu, Lev. Suntem făcuți unul pentru celălalt.

Auzind-o pronunțând acele cuvinte, ochii bărbatului s-au luminat pentru o clipă. Dar s-a posomorât imediat după:

— Dacă într-adevăr ai fi crezut asta, n-ai mai fi plecat cu Klaus, i-a răspuns rece.

— Am greșit, a recunoscut ea. Aveam nevoie să plec de-acasă. Mă atrăgea gândul libertății.

— Te atrăgeau mai ales banii.

— Cum poți spune așa ceva? În fond, nici nu mă cunoști. Tot ce vreau e să fiu cu tine.

— Nu am ce-ți oferi, Anastasia. Nu sunt decât angajatul unui hotel.

— Ia-mă cu tine la Verbier! Vom fi fericiți acolo.

— Imposibil, i-am promis directorului că nu te voi primi la mine în cameră. De altfel, îmi interzice regulamentul personalului.

— Atunci mă angajez cameristă!

— Nu vei fi fericită.

— Voi fi foarte fericită! Vreau să-mi petrec cu tine tot restul vieții. Cu tine voi fi foarte fericită. Restul nu contează.

După o ezitare, Lev i-a mărturisit:

— Domnul Rose, directorul de la Palace de Verbier, spune că i-aș putea lua locul. Iar tu ai putea fi directoare, alături de mine.

Chipul Anastasiei s-a luminat:

— Vai, Lev, ar fi minunat! Ne văd deja conducând împreună hotelul! Promite-mi că așa vom face. Este exact viața pe care o visez. Promite-mi, Lev!

— Îți promit!

La masa din cafeneaua aceea mică din Bruxelles și-au visat împreună viitoarea viață. Își imaginau noile direcții pe care le vor imprima hotelului și își promiteau o viață liniștită la munte, la adăpost de orice, în peisajele fabuloase ale naturii înverzite de vară și înzăpezite iarna.

Considerându-și destinele pecetluite, au părăsit Bruxelles-ul cu mintea plină de planuri. Și au luat-o spre Geneva. Anastasia nu dorea să se întoarcă acasă la mama ei, așa că s-a hotărât să se instaleze o vreme la familia Ebezner. „O să vezi, i-a spus lui Lev, Macaire, fiul, e foarte amabil. Casa părinților lui e imensă și mi-a spus de fiecare dată că, în caz de nevoie, pot să stau acolo”. Pe drum, l-au anunțat pe Macaire. După care, Lev s-a întors la Verbier și i-a declarat domnului Rose că accepta poziția de succesor, rugându-l să o angajeze pe Anastasia, care avea să învețe toate funcțiile: ucenic la bucătărie, chelneriță, ospătar-șef, portar, cameristă, bonă. „Nu există formare mai bună decât aceea direct pe teren”, afirma domnul Rose.

•

Spre seară, Lev și Anastasia au ajuns în Collonge-Bellerive, în câmpia geneveză, unde locuia familia Ebezner. Până atunci, Lev nu cunoscuse familia Ebezner decât atât cât o servise la Palace de Verbier. La început a fost intimidat,

trecând pe sub portalul proprietății de pe malul lacului Léman. O lungă alee, mărginită de tei centenari, ducea la o vilă ce domina un parc cu gazonul perfect întreținut, care se termina cu o mică plajă privată.

Macaire i-a întâmpinat cu bunăvoință, iar lui Lev i-a fost imediat simpatic tânărul acela prietenos, căruia i-a încredințat-o pe Anastasia. Lev era pregătit să plece imediat la Verbier, însă Macaire l-a oprit.

— Pari epuizat, i-a spus.

— N-am dormit de 36 de ore.

— Nu pleca, rămâi aici peste noapte.

Lev a acceptat. Și astfel, în acea seară, a făcut cunoștință cu Abel și Marianne Ebezner, părinții lui Macaire. Au cinat împreună pe marea terasă din fața casei.

Lev a descoperit un Abel Ebezner mai puțin sever și mai afabil decât imaginea pe care i-o păstrase de când trecuse pe la Palace de Verbier. Anastasia părea că îi cunoștea bine pe părinții lui Macaire. Le-a și povestit ce se întâmplase la Bruxelles. Abel se înfuriase aflând cum fusese maltratată.

— Mă cunosc bine cu tatăl lui Klaus, a spus. O să-i povestesc totul!

— Vă rog, nu, domnule Ebezner! Vreau să uit totul, vreau să las totul în urmă.

— În orice caz, e un noroc că a venit Lev să te salveze. La prima palmă, ar fi trebuit să chemi poliția și să-i faci vânt.

— La început, Klaus a jurat că nu se va mai întâmpla, a explicat Anastasia. Zicea tot timpul că mă iubește.

— Când iubești, nu lovești, a obiectat Abel.

— Mama mă iubește și totuși m-a bătut, a răspuns Anastasia.

Pe Marianne Ebezner, răspunsul a indignat-o.

— În orice caz, draga mea, poți să rămâi cât vrei aici, la noi. Nu-ți face griji!

— Vă mulțumesc, a zâmbit cu tristețe Anastasia, recunoscătoare.

Abel Ebezner, deja impresionat de gestul lui Lev de a se duce cu mașina pentru a o smulge pe Anastasia din ghearele lui Klaus, era frapat de inteligența tânărului. Era obișnuit cu discuțiile terne purtate cu fiul lui, Macaire, care lucra la bancă fără tragere de inimă, sau cu flecărelile insuportabile ale imbecilului de văr Jean-Bénédict care își tot făcea apariția pe la ei și căruia nu-i vedea deloc bine accesul, mai devreme ori mai târziu, în Consiliul Băncii prin dreptul lui ereditar. Cunoștea și tinerele cadre ale băncii, niște ariviști mereu gata să-ți lingă pantofii, mereu gata să-ți înfigă un cuțit în spate. Lev era altfel decât toți cei pe care-i cunoscuse până atunci. Pe cât de sclipitor, pe atât de dezinvolt, realmente cultivat, cu fibră de om de afaceri. Senzația i s-a confirmat lui Abel atunci când s-a ridicat de la masă pentru a da un telefon.

— Scuzați-mă o clipă, a spus ridicându-se. Bursa se va închide curând și vreau să aflu cursul dolarului.

— Nu vă vindeți dolarii, și-a permis Lev să-i sugereze. Probabil, cursul a urcat față de toate celelalte devize. Rezerva Federală Americană n-o să injecteze noi lichidități pe piață.

— Din contră, a intervenit Macaire, e mai probabil s-o facă. Ne-am sfătuit clienții să-și vândă dolarii înainte de a scădea cursul.

— Cu siguranță, nu va fi o operațiune greșită pentru ei, a opinat Lev. Dar ar mai fi câștigat niște bani dacă și-ar fi păstrat investiția în dolari.

— Dacă-ți spun că va scădea cursul, a repetat Macaire ușor iritat. Este părerea unanimă a analiștilor noștri. Și crede-mă că n-au răsărit de la ultima ploaie!

Lev a ridicat din umeri:

— Dacă zici tu. Doar tu ești bancherul, la urma urmelor.

Când Abel Ebezner s-a întors de la telefon, s-a uitat stupefiat la Lev.

— De unde știai ce-o să se-ntâmple? l-a întrebat.

— Mi se părea logic. Niște clienți ai hotelului mi-au cerut părerea în legătură cu acest subiect. Așa că am studiat indicatorii economici ai Statelor Unite în momentul ultimei injecții de lichidități a Rezervei Federale: pe vremea aceea, datele macroeconomice erau total diferite. Am dedus că era foarte improbabil ca Banca Centrală să decidă să intervină în contextul actual.

— Consiliezi clienții hotelului? s-a mirat Abel Ebezner.

— Da. Să zicem că-mi cer părerea pentru investițiile lor. Și deseori mă ascultă.

— Numele tău e Levovitch, cum mi-ai spus, așa e? Vorbești rusește?

— Da.

— Poate și puțină engleză?

— Vorbește curent 10 limbi, a intervenit Anastasia.

Abel Ebezner l-a privit cu admirație pe Lev…

— De unul ca tine aș avea nevoie la bancă, a spus.

— Vă mulțumesc, domnule Ebezner, dar nu sunt sigur că vreau să lucrez într-o bancă.

Îi venea să vorbească despre Verbier și despre Palace, despre planurile pe care și le făcuse cu Anastasia, dar a preferat să nu spună nimic. După cină, el și Anastasia au făcut o plimbare pe proprietate. Era târziu, dar noaptea părea că încă nu voia să vină. Cerul rămăsese de un albastru de cerneală. Era cald.

— Locul ăsta e extraordinar, s-a arătat Anastasia încântată. Nu am mai văzut așa ceva. Uită-te și tu la casă, la parc, la pontonul privat… e paradisul!

— Paradisul nostru e Verbier, nu? i-a răspuns Lev.

— Da, dar ar putea fi și Geneva. Și poate, cine știe, chiar într-o casă ca asta! I-ai făcut o foarte puternică impresie lui Abel Ebezner, ai putea avea o carieră de succes în banca lui.

Și a mers mai departe fără a observa mina dezamăgită a lui Lev. Când să intre în casă, acesta a pretextat nevoia unei țigări, pentru a rămâne singur afară o clipă.

A fumat pe terasă, fără a-și dezvălui prezența în întuneric altfel decât prin vârful aprins al țigării. Moment în care și-a făcut apariția Abel Ebezner, cu câte un pahar de scotch în fiecare mână. I-a întins unul lui Lev.

— Beau în sănătatea ta, Lev, a spus Abel, și a plăcerii de a te fi întâlnit.

— Vă mulțumesc, domnule Ebezner.

— Spune-mi Abel.

Lev a acceptat dând din cap și a băut o gură de scotch. Abel Ebezner a continuat:

— Ce vrei să faci ca profesie, Lev? Doar n-o să cari toată viața valize?

— Aș vrea să o impresionez pe Anastasia.

— Și ce o impresionează?

— Nu știu. Banii, cred. Anastasia visează să trăiască într-o casă ca a dumneavoastră. Și sunt gata să fac tot ce trebuie pentru a-i împlini visurile.

Abel a zâmbit:

— Ai potențial de mare bancher, Lev. Crede-mă, văd zilnic tot soiul de bancheri defilându-mi prin față și nu-mi aduc aminte să fi cunoscut vreunul de valoarea ta. Am o idee: de ce n-ai veni să faci un stagiu la bancă? Ai putea vedea dacă-ți place ori nu.

— Va trebui să-i cer acordul tatălui meu, a răspuns Lev după o ezitare.

— Mă pot duce eu să-l caut și să-l rog, dacă vrei.

— Mai bine nu, Abel. Tata nu prea iubește bancherii. Mama a plecat cu unul și a murit într-un

accident de elicopter, în timp ce se plimbau prin Italia.

— Îmi pare rău. Tatăl tău e un bărbat adevărat. Cu ce se ocupă?

— Era actor. Acum lucrează pentru Palace de Verbier. Ar fi vrut să ajung și eu actor. Zice că ne tragem dintr-un neam de actori, însă nici c-am mai văzut vreun neam atât de lipsit de talent.

Abel a izbucnit în râs.

— Vorbește cu tatăl tău. Convinge-l să te lase să vii să lucrezi la Geneva!

Capitolul 30

Caietul secret

În acea dimineață de vineri, la Cologny, de-a lungul proprietății familiei Ebezner, erau parcate vreo 10 mașini de poliție. Alertați de sirene, vecinii ieșiseră în număr mare și se adunaseră în fața porții deschise, având grijă să nu treacă dincolo de ea, din respect față de principiul vecinătății. Priveau fascinați acel du-te-vino al polițiștilor cu câini, care periau în amănunt grădina, comentând cu gravitate cazul care le condimentase ziua: când se întorsese acasă, Anastasia Ebezner dăduse nas în nas cu un tâlhar.

— După toate aparențele, nu are nimic, a explicat o vecină care deținea informația de la o altă curioasă care îl întrebase pe un polițist. Când a văzut-o, tâlharul a luat-o la fugă.

— Totuși, tâlhărie ziua-n amiaza mare! a deplâns un gură-cască starea de lucruri.

— O tâlhărie ziua-n amiaza mare! a reluat un pensionar, la telefon, soției lui, căreia îi transmitea cu grijă tot ce auzea (biata femeie regreta amarnic că plecase în oraș la cumpărături, fiindcă rata spectacolul). În fine, se pare că Anastasia e bine, iar hoțul a fugit, la sosirea ei.

— Asta mai lipsea: să nu fugă hoțul! a intervenit un alt vecin venit cu tot cu câinele. Doar suntem la noi acasă!

Fulgi mici de zăpadă cădeau încet, așezându-se pe părul curioșilor care admirau dansul polițiștilor ce intrau și ieșeau din casă.

Înăuntru, în livingul familiei Ebezner, Anastasia, încă sub șocul nefastei întâmplări, îi relata inspectorului Philippe Sagamore, locotenent la Brigada Omucideri a Poliției Judiciare geneveze, ce se întâmplase.

— Cum le spuneam colegilor dumneavoastră, am intrat pe ușa din față. Am auzit zgomot și, dintr-odată, un bărbat a țâșnit din birou. Mascat și îmbrăcat în negru. Cu mănuși în mâini. S-a oprit foarte calm în fața mea. Am urlat, iar el și-a dus un deget la gură făcându-mi semn să tac. Am făcut ce mi-a spus. Pe urmă, s-a-ntors ca o săgeată în birou și a fugit pe fereastră. A dispărut în parc.

— Și-apoi? a întrebat locotenentul Sagamore.

— Și-apoi am sunat la poliție.

Locotenentul Sagamore s-a ridicat din fotoliul în care se așezase și s-a dus să se uite prin ușa de sticlă. O clipă a rămas pe gânduri, dar a fost întrerupt de sosirea în living a unui membru al brigăzii științifice.

— Ați găsit ceva? a întrebat Sagamore.

— Se văd bine urmele de pași în zăpadă, dar dispar în tufișurile de la marginea proprietății. În locul acela, zidul nu e prea înalt. Infractorul a trecut cu siguranță peste el și a fugit pe bulevardul Ruth. Câinii au urmărit puțin pista, dar aceasta s-a întrerupt rapid. Fără îndoială, individul s-a urcat într-o mașină. Din păcate, între traficul rutier, cei ieșiți la plimbare și vecinii veniți să sprijine ancheta, eventualele indicii care ne-ar fi fost de folos au fost afectate.

Sagamore s-a strâmbat. Nu scăpase grădina din ochi. Părea intrigat. În final, a deschis ușa de sticlă și a ieșit din casă, ca un câine de urmă. A scrutat

zăpada imaculată și s-a uitat atent la urmele de pași din jurul ferestrei biroului, care fusese spartă. Apoi s-a întors în living, unde colegul lui i-a spus imediat:

— Ai văzut tu ceva…

— Pașii se îndreaptă direct spre fereastra biroului, a răspuns Sagamore.

— Adică?

— În general, infractorul face întotdeauna înconjurul casei în care se pregătește să intre. Măcar pentru a se asigura că nu e nimeni înăuntru. Apoi intră mai degrabă pe ușa de sticlă decât pe fereastră. E mai simplu pentru el. Or, dacă mă iau după urmele lăsate, s-a îndreptat direct spre fereastra asta. Știa că nu e nimeni în casă și a vizat exact această încăpere.

— Cum putea ști că nu e nimeni în casă? a întrebat Anastasia.

— A stat la pândă multă vreme. A stat acolo, pe bulevardul Ruth, aproape de poartă. Spuneți că soțul dumneavoastră a plecat devreme, în dimineața aceasta?

— Da, pe la 7, a răspuns Anastasia, și eu pe la 8.

— V-a văzut plecând pe amândoi. Și a trecut la acțiune.

Sagamore și-a scos un carnet din buzunar și și-a notat ceva.

— Doamnă Ebezner, ați plecat la ora 8 dimineață și v-ați întors la 11:30.

— Da, exact.

— Sunt curios să știu ce a făcut omul nostru în casă mai bine de trei ore. Cu atât mai mult cu cât pare să nu fi părăsit încăperea în care a fost surprins.

— Totul indică faptul că nu a umblat și prin restul casei, a precizat colegul de la brigada științifică. Nu e niciun semn că a scotocit, nu e niciun sertar deschis. Și, mai ales, nu există urme de pași prin casă. Spărgătorul avea încălțămintea udă de la zăpadă, așa că ar fi trebuit să descoperim

băltoace pe jos sau murdărie pe covoare. Or, sunt numai în birou.

— Și nu a dispărut nimic, a confirmat Anastasia care inspectase toate locurile alături de polițiști. Sunt multe obiecte de valoare moștenite de soțul meu, mai ales tablouri. Totul e la locul lui.

— Ceea ce-mi confirmă ipoteza, a spus locotenentul Sagamore. Omul nostru viza biroul. Să ne întoarcem acolo.

În afară de geamul spart și de seiful deschis, biroul părea intact.

— Seiful nu pare să fi fost forțat, a explicat colegul de la brigada științifică.

— Vrei să spui că individul cunoștea codul? a întrebat Sagamore.

— Dacă a petrecut trei ore în camera asta, îmi închipui că, mai degrabă, a descoperit combinația. Modul de operare de pe vremuri, când se utiliza stetoscopul. E o încuietoare cu combinație mecanică, deci așa ar fi de crezut.

— De ce să spargi un geam ca să intri în casă și să-ți ia trei ore pentru a găsi combinația unui seif? a întrebat Anastasia.

— Geamul a fost spart pentru a intra mai rapid, a conchis locotenentul Sagamore. Suntem în plină zi și se pare că aici vecinii au ochi peste tot. Nu era timp de pierdut cu forțarea unei încuietori, individul risca să fie văzut. Din contră, odată ajuns înăuntru, voia să opereze fără zgomot. Pentru discreție, cu siguranță. Ce era în seif?

— Nu am nici cea mai mică idee, a mărturisit Anastasia.

— Unde vă țineți bijuteriile? s-a mirat Sagamore.

— În seiful din dormitor. Camera aceasta este folosită ca birou de soțul meu. Cred că folosește seiful pentru documentele bancare.

— Și pentru ceasuri? a sugerat Sagamore care căuta un motiv pentru spargere.

— Nu, ceasurile sunt și ele în seiful din dormitor.

— Doamnă Ebezner, a întrebat locotenentul, ați primit cumva de curând amenințări?

— Amenințări? s-a arătat Anastasia uimită. Nu, de ce?

— Fiindcă am impresia că nu este vorba despre o simplă spargere. Permiteți-mi să vă povestesc o experiență de polițist: știți de ce sute de persoane țin acasă câte două seifuri? Unul e pentru bijuterii, celălalt pentru secrete. Am nevoie să stau de vorbă cu soțul dumneavoastră, doamnă Ebezner.

— Și eu aș vrea tare mult să stau de vorbă cu el, a răspuns Anastasia. Dar nu reușesc să dau de el nici pe mobil, nici în camera de la hotel. Fără îndoială, e-ntr-o ședință. După cum v-am spus, e plecat la Verbier, acolo este un important weekend pentru bancă.

— Am citit în ziar. Soțul dumneavoastră va fi ales președinte al băncii în acest weekend, nu-i așa?

— Da.

Sagamore a mai scrutat o dată încăperea.

— Ați afirmat că a fost un bărbat, i-a spus pe neașteptate Anastasiei. Dar figura era sub mască. Ar fi putut fi o femeie?

— Avea mai degrabă corpolența unui bărbat. Nu am avut senzația că în fața mea ar fi fost o femeie. Și-apoi ochii… ochii aveau ceva anume.

— Cum adică, ceva *anume*? a ținut să se lămurească Sagamore, luându-și carnetul.

— Timp de o fracțiune de secundă, ni s-a părut și mie, și lui că îl recunosc. Privirile ni s-au încrucișat și s-a întâmplat ceva. De parcă ne-am mai fi văzut. Nu știu cum să vă explic. Totul a ținut numai de ochi. Ochii, domnule locotenent, ochii nu înșală.

— Aveți aici personal angajat?

— O angajată. Dar azi e liberă.

— Notați-mi, vă rog, numele ei, a spus Sagamore întinzându-i carnetul.

Anastasia a scris numele Armei.

— Și altcineva? Un grădinar, poate? a mai întrebat polițistul.

— De proprietate se ocupă o firmă. În general, vin aceleași persoane.

— Am nevoie și de numele firmei.

•

La Verbier, în același timp.

Angajații Băncii Ebezner soseau la Palace în grupuri mici. Unii cu mașina, alții luaseră trenul ori funicularul. Toți erau plini de bună dispoziție, excitați de promisiunea fastului Marelui Weekend. Ca în fiecare an, după ce se anunțau la recepție și își luau în primire camera, se repezeau către mașina hotelului, care-i ducea până la poalele pistelor de schi. Câțiva dintre ei preferau să profite de luxul de la Palace pentru a se lăsa în voia piscinei exterioare încălzite, din care aburul se ridica în mijlocul zăpezii, sau a căzilor cu hidromasaj.

Palace de Verbier era în clocot. Personalul hotelului era atent la toate cererile musafirilor. Pentru cea mai mare parte a angajaților Băncii Ebezner, Marele Weekend era evenimentul anului. Pentru Cristina însă, care era la prima participare, weekendul avea o cu totul altă semnificație. Știa că, după acesta, altul nu va mai exista. Știa și că timpul se scurgea împotriva ei. Trebuia să înceapă prin a descoperi în ce sală avea să se adune Consiliul Băncii. După care să acționeze cu mijloacele la îndemână. A trecut la întâmplare pragul unei uși de serviciu și s-a strecurat în culisele hotelului. Nu a observat-o nimeni când a ajuns în bucătării. Pe un perete, a văzut afișată o notă de serviciu privitoare la Marele Weekend. S-a apropiat pentru a o citi. Dintr-odată a simțit o mână grea așezându-i-se pe umăr.

— Vă pot ajuta cu ceva, domnișoară?

Era domnul Bisnard, directorul banchetelor.

•

În aceeași clipă, în confortul calm al biroului de la parter, domnul Rose își bea cafeaua împreună cu Lev.

— Deci, până la urmă, iei parte la Marele Weekend? s-a mirat domnul Rose. Mi se pare că nu ai făcut-o niciodată.

— Niciodată, a confirmat Lev. Îmi trezește prea multe amintiri neplăcute.

— Ți-am dat camera ta obișnuită, după cum mi-ai cerut.

— Vă mulțumesc, domnule Rose.

— Lev, când vei înceta să-mi mai spui domnul Rose? Fă bine și zi-mi odată Edmond.

— Pentru mine ați fost întotdeauna domnul Rose.

Deasupra șemineului, Lev a observat tabloul reprezentându-l pe domnul Rose în uniforma de locotenent-colonel în rezervă a armatei elvețiene. Așa că a adăugat:

— V-am admirat dintotdeauna. Mai mult decât pe propriul meu tată.

— Nu mai spune așa ceva!

Lev s-a uitat cu drag la bătrânul din fața lui. Domnul Rose trebuie că se apropia de 80 de ani. Dacă trupul purta stigmatele trecerii timpului, mintea îi era în continuare la fel de vie.

— Tot nu vă vine să ieșiți la pensie? l-a întrebat Lev.

— Nu am găsit succesor. Cei care vor să cumpere Palace nu sunt decât niște grupuri hoteliere lipsite de inimă. Nu vreau ca stabilimentul ăsta să sfârșească în mâinile unui lanț de gen. Independența e cea mai frumoasă dintre însușiri.

Lev a zâmbit, fără a-și putea ascunde nostalgia:

— Îmi pare rău că v-am tras clapa acum 15 ani, domnule Rose.

— Haide, Lev. Doar n-o să te-apuci iar să-ntorci pe toate părțile povestea asta! Ai făcut foarte bine să accepți propunerea lui Abel Ebezner, uite ce carieră extraordinară ai!

— Domnule Rose, nu am iubit niciodată banca. În fond, aș fi preferat să preiau hotelul și să lucrez cot la cot cu dumneavoastră.

— Nu e prea târziu, i-a răspuns domnul Rose pe un ton glumeț.

— Din păcate, da.

Domnul Rose s-a întristat:

— Lev, ce ți s-a-ntâmplat? Ai un aer ciudat. Tatăl tău ar fi fost atât de mândru de tine! Ah, dacă ar fi putut vedea tot ce ai realizat!

Lev s-a ridicat de pe fotoliu și s-a dus la fereastră, uitându-se la zăpada care cădea peste brazi.

— Tata a murit din cauza mea, a murmurat.

— Haide, Lev, știi bine că nu e adevărat!

Numai că acesta nu părea să-l asculte. După care a spus pe un ton grav:

— Domnule Rose, am să dispar. Dacă am venit aici în acest weekend, am făcut-o pentru a vă spune adio. Doar vă datorez atâtea.

— Să dispari? Cum așa, *să dispari*? Ce tot spui, Lev?

— Domnule Rose, s-ar putea să auziți lucruri urâte despre mine. Dar știți cine sunt cu adevărat. Știți că nu sunt un om rău. Știți pentru ce am făcut ce am făcut.

•

La etajul șase al hotelului, Macaire aștepta de o bună bucată de vreme în fața apartamentului lui Tarnogol. Trebuia neapărat să-i vorbească. De când ajunsese la Palace, îl căutase peste tot, fără succes. Nu era nici în hol, nici prin saloane, nici la bar. Așa că, de o jumătate de ceas, se tot învârtea prin fața ușii, de parcă asta l-ar fi făcut pe cel așteptat să sosească.

Până la urmă, Tarnogol și-a făcut apariția pe culoar, călcând pe mochetă cu pas hotărât. Lui Macaire i s-a părut, la fel ca în ajun, îngrijorat.

— Macaire?! s-a mirat Tarnogol descoperindu-l în fața ușii.

— Am nevoie să vă vorbesc, Sinior.

Tarnogol s-a uitat în jur ca un animal hăituit, apoi a deschis ușa.

În apartament era întuneric: toate storurile erau coborâte. După ce a aprins luminile, Tarnogol a deschis toate dulapurile și a făcut un tur al încăperilor pentru a se asigura că nu era nimeni.

— Ținând cont de situație, sunt obligat să-mi iau măsuri de precauție, i-a explicat lui Macaire înainte de a-i arăta un fotoliu pe care să se așeze.

Macaire a făcut-o, iar Tarnogol, după ce s-a așezat în fața lui, a continuat:

— Știm amândoi că este vorba despre ultimul meu Mare Weekend, Macaire. Problema este să aflăm dacă este ultimul și pentru tine.

— De ce ar fi ultimul meu Mare Weekend? a întrebat Macaire fără a-și putea ascunde nervozitatea.

— Fiindcă P-30 e pe urmele mele, dar și pe ale tale.

Macaire s-a îngălbenit.

— Cine… cine v-a vorbit despre P-30? a întrebat.

— Haide, Macaire, serviciile speciale rusești sunt pe fir de multă vreme… Ești supravegheat tot atât de mult cât sunt și eu. Știi, spre deosebire de mulți alții, eu niciodată nu te-am considerat un idiot. Din contră. În fond, nu ai comis decât o singură eroare: nu ai avut încredere în străini, dar pericolul venea exact de la frații tăi.

— Pericolul? Ce vreți să spuneți?

— Anastasia e bine? s-a interesat Tarnogol malițios.

— Soția mea? Ce-are-a face soția mea cu asta? a strigat Macaire pipăindu-se prin buzunare, cu un

gest reflex, pentru a-și găsi telefonul mobil.

Și și-a dat seama că îl uitase la el în cameră mai adineauri. Țâșnind din fotoliu, a alergat în apartamentul lui, aruncându-se spre telefonul lăsat pe comoda de la intrare. Ecranul îi arăta că ratase vreo 10 apeluri de la soție. A înțeles că se petrecuse ceva grav. A simțit cum inima îi explodează în piept. Și i-a telefonat imediat Anastasiei.

— În sfârșit, suni și tu, Macaire! i-a zis aceasta.

Era în holul de la intrarea în casă, cu locotenentul Sagamore.

— Ce se întâmplă, iubito? a îngăimat panicat Macaire.

— A fost un bărbat în casă… A intrat prin efracție… pe fereastra de la birou. Eram plecată la cumpărături și l-am surprins când m-am întors.

— Ai pățit ceva?

— Nu, a fugit pe loc. A deschis seiful din birou. Și l-a golit. Poliția întreabă ce era înăuntru.

Macaire a amuțit. Era îngrozit. Tarnogol pregătea schimbul: postul de președinte contra Anastasia. Trebuia să o pună imediat la adăpost.

Femeia a repetat întrebarea:

— Ce era în seif? Polițiștii sunt cu mine și vor să știe.

— Niște… niște… documente, s-a bâlbâit Macaire încurcat cu totul. Documente bancare importante, dar pe care le luasem cu mine. Seiful era gol.

Anastasia a perceput spaima din vocea bărbatului ei. S-a îngălbenit, ceea ce l-a pus pe gânduri pe locotenentul Sagamore care nu o scăpase din ochi. Așa că a întrebat-o dacă putea vorbi cu Macaire și a luat telefonul.

— Domnul Ebezner? Sunt locotenentul Sagamore de la Brigada Omucideri.

— Brigada Omucideri. Credeam că e vorba despre un furt.

— Cred că este ceva mult mai serios decât o simplă spargere. Soția dumneavoastră a fost cât pe ce să fie agresată. Ce se afla în seiful de la parter?

— Doar niște documente, l-a asigurat Macaire pe polițist. Documente pentru bancă pe care le-am luat cu mine.

— Ce fel de documente? l-a întrebat locotenentul Sagamore.

— Nimic deosebit, a răspuns Macaire detașat, hârțogărie administrativă. Nimic care ar fi putut interesa pe cineva. Spărgătorul cu siguranță și-a închipuit că va găsi Dumnezeu știe ce bijuterii.

— Când vă întoarceți de la Verbier, puteți, vă rog, să treceți pe la mine? i-a cerut locotenentul Sagamore. Trebuie să vă pun câteva întrebări de rutină.

— Bineînțeles, domnule locotenent. Vă mulțumesc dumneavoastră și oamenilor dumneavoastră pentru promptitudinea intervenției. Pot să mai vorbesc cu soția mea?

Locotenentul i-a întins telefonul Anastasiei care s-a retras câțiva pași înainte de a relua discuția.

— Iubito, ești în pericol… i-a șoptit Macaire cu glas gâtuit, în biblioteca din birou o să găsești, pe al doilea raft, ascuns în spatele unui rând de cărți, un caiet mic. Distruge-l! Arde-l în șemineu, nu trebuie să mai rămână nimic din el. M-ai înțeles?

Ascultând indicațiile lui Macaire, Anastasia a zâmbit larg pentru a-l induce în eroare pe locotenentul Sagamore care se uita numai la ea, apoi, cu vocea cea mai relaxată cu putință, i-a răspuns bărbatului ei:

— Desigur, iubitule. Nu-ți face griji! Totul e-n ordine.

Și a închis.

Extrem de agitat, Macaire a deschis micul seif din cameră și a scos revolverul pe care îl luase cu el. Apoi s-a repezit în apartamentul lui Tarnogol, a cărui ușă rămăsese neîncuiată. Acesta nu se

mișcase de pe canapea. Macaire a îndreptat arma spre el.

— Tarnogol, te omor și totul se va sfârși! a țipat.

— Calmează-te, i-a răspuns Tarnogol care nu părea speriat de arma îndreptată spre el.

— Nu mă crezi în stare? a țipat din nou Macaire.

— Din contră, știu că ești în stare. Știu ce s-a întâmplat la Madrid.

— Ce s-a…

— Lasă pistolul, Macaire!

Acesta l-a ascultat, totuși nu a slăbit presiunea pe care o punea pe Tarnogol.

— Sinior, te previn, dacă te atingi de un singur fir de păr al soției mele…

— Nu eu o fac, Macaire! l-a întrerupt Tarnogol agasat. Nu eu, P-30!

— Poftim?! Și de ce-ar face-o?

— Fiindcă vor să te forțeze să mă omori.

Macaire s-a uitat lung la Tarnogol, nemaiștiind ce să creadă. Acesta a continuat:

— Acum îți faci probleme pentru soția ta? Doar astea erau regulile jocului, nu? Eu îți ofer președinția, tu mi-o dai pe Anastasia.

— Mi-am schimbat decizia! a zis Macaire. Vreau și soția, și președinția. E de ajuns să te execut acum și totul va fi în regulă.

— Atâta doar că nu poți să mă omori, i-a explicat calm Tarnogol.

— Și de ce nu?

Drept răspuns, Tarnogol a scos un plic din buzunarul interior al hainei. I l-a întins lui Macaire care l-a recunoscut pe loc.

— E plicul pe care ți l-am adus luni seara de la Basel, a constatat.

— Exact. Sunt sigur că vrei să afli ce e înăuntru. Deci, deschide-l!

Macaire s-a executat, descoperind o serie de fotografii. Și a rămas împietrit. Mâinile au început să îi tremure. Era terminat.

— Fotografiile astea, a adăugat Tarnogol, sunt asigurarea mea de viață.

•

La Geneva, în holul de la intrarea în locuința familiei Ebezner, locotenentul Sagamore continua să o interogheze pe Anastasia.

— Doamnă Ebezner, am remarcat geanta de călătorie de lângă ușa de la intrare. Plecați undeva?

Inima femeii a început să bată mai repede, dar figura i-a rămas total impasibilă.

— Nu, am lăsat-o acolo de câteva zile, ar trebui s-o desfac la un moment dat. Vă rog să scuzați dezordinea.

Locotenentul Sagamore a continuat:

— I-ați spus soțului dumneavoastră că de dimineață ați ieșit la cumpărături. Or, nu văd în hol nicio geantă de cumpărături.

— N-am găsit nimic în oraș. Căutam o pălărie pentru iarnă, de-asta am ieșit de dimineață. Dar n-am găsit.

— La ce magazin? a întrebat imediat locotenentul Sagamore.

Anastasia era luată pe nepregătite.

— Păi… eu… m-am plimbat prin centru. Am mers pe la *Bongénie* și prin alte câteva magazine din vecinătate.

— Doamnă Ebezner, a spus atunci Sagamore cu voce înțelegătoare, colegii mei au găsit un bilet în dormitor. Cred că nu are nicio legătură cu ancheta, așa că vi-l înapoiez.

Și i-a întins mesajul pe care i-l lăsase lui Macaire înainte de plecare, în care îl anunța că îl părăsea. Anastasia l-a mototolit și l-a băgat jenată în buzunar, simțindu-se obligată să se justifice:

— Eu… aș vrea… să-mi părăsesc soțul…

— Doamnă, asta nu mă privește, i-a răspuns Sagamore înainte de a o lua spre ușa de la intrare.

A salutat-o politicos, dar, înainte de a dispărea, a adăugat:

— Ciudat, soțul nu v-a întrebat ce a luat spărgătorul din casă. În general, când anunți pe cineva că i-a fost spartă casă, persoana se interesează întotdeauna ce i s-a furat, în ce constă jefuirea casei. Soțul dumneavoastră nu a întrebat nimic în acest sens. De parcă nu l-ar fi surprins faptul că spărgătorul nu a fost interesat decât de biroul și, mai ales, de seiful lui.

Anastasia a ridicat din umeri:

— Șocul veștii, fără îndoială. L-a interesat doar să nu fi pățit eu ceva. Nu banii sunt cei mai importanți în viață, domnule locotenent!

•

La Palace de Verbier, în semiîntunericul apartamentului lui Tarnogol, Macaire nu își putea desprinde ochii de fotografii. Erau cu el, la Madrid, o săptămână mai devreme. O serie de imagini luate în diferite zile, care îl arătau la ieșirea din aeroport, pe stradă împreună cu Perez, în fața blocului informaticianului, apoi părăsind locul cu pas grăbit.

— Nu vreau să ți se întâmple nimic rău, Macaire, l-a asigurat Tarnogol. Sunt însă obligat să mă apăr. Așa că mi-am luat măsuri de precauție: dacă-ți dă prin cap proasta idee să mă ataci, dacă în acest weekend mi se întâmplă ceva rău, fotografiile și identitatea ta vor fi transmise presei și poliției spaniole.

— Ești diavolul în persoană! a strigat Macaire.

— Sunt mai rău decât diavolul, fiindcă eu chiar exist.

Cei doi s-au privit fix, ca doi lei gata de luptă. După care Tarnogol a spus:

— Nu e niciun motiv să fim dușmani. Îți amintesc că, la origine, am obținut perfect legitim acțiunile tale. Noi doi am făcut un schimb. Dacă vrei să ți le dau înapoi, trebuie să-mi dai și tu ce-mi aparține.

— Anastasia nu e a ta!

— Dar nici a ta. În fine, știai că pe atunci îl iubea pe Lev! Doar ți-a spus și ea, nu? Și-atunci, prin ce minune să se fi îndrăgostit de tine, dacă nu grație intervenției mele?

— Lasă-mi președinția și dispari pentru totdeauna! i-a sugerat Macaire. În felul ăsta, toată lumea te va lăsa în pace.

— Știu că sunt într-o situație proastă: dacă nu mă omori tu, va fi însărcinat cu asta altcineva. Știu că sunt condamnat la moarte. Sau la dispariție. Pe de altă parte, încă mai pot bloca alegerea ta. Doar dacă nu…

— Doar dacă nu ce?

— Doar dacă nu accepți schimbul: Anastasia contra președinției. E timpul să te hotărăști la care dintre cele două renunți.

•

La Cologny, după ce au plecat toți polițiștii, Anastasia s-a repezit în birou și a găsit caietul în locul pe care i-l indicase Macaire. Era un caiet gol, cu excepția câtorva însemnări contabile pe prima pagină. Înăuntru era o scrisoare. Deocamdată era prea neliniștită pentru a o citi. A băgat-o în geanta de voiaj și i-a telefonat lui Lev ca să-i spună în ce situație era. În mai puțin de 20 de minute după apel, limuzina neagră condusă de Alfred a trecut de poarta proprietății. Anastasia a ieșit din casă cu geanta în mână și a urcat rapid în mașina care a plecat fără a mai aștepta, luând-o pe bulevardul Ruth, în direcția centrului orașului.

Limuzina a intrat în Geneva pe cheiul General-Guisan, a trecut pe podul Mont-Blanc și a ajuns la hotelul Bergues. Alfred a luat-o pe la intrarea din spate, cea pentru camioanele de aprovizionare, pentru ca nimeni să nu o poată vedea pe Anastasia.

— Domnul mi-a cerut să-mi iau toate precauțiile necesare, i-a explicat Alfred intrând în parcarea subterană. Aici veți fi în siguranță.

— Mulțumesc, Alfred! Nici nu-ți poți închipui ce frică mi-a fost! Încă mai tremur.

— Îmi pare rău că ați trăit o experiență atât de neplăcută, doamnă.

— Știi, nu atât spargerea m-a speriat, cât contextul. Soțul meu părea foarte îngrijorat. Mi-a spus despre o poveste cu documente bancare. (Prefera să ascundă existența caietului.) În pofida cagulei, mi s-a părut că-l recunosc pe acel bărbat.

— Era cineva de la bancă? a întrebat-o Alfred.

— Nu știu. De altfel, nu părea prea în apele lui. Tare ciudat.

Regăsind cadrul familiar al apartamentului lui Levovitch, Anastasia s-a simțit imediat mai bine. A încuiat de două ori ușa, și-a turnat un pahar de vin pentru a-și putea controla emoția și l-a băut contemplând spectacolul care se deschidea către lacul Léman. După care a aprins focul în șemineu și a luat caietul pe care îl găsise în birou. A citit scrisoarea și a descoperit uimită că era semnată de președintele Confederației Helvete, care-i mulțumea lui Macaire pentru serviciile aduse. Ce servicii? Ce mai putea să însemne și asta? A decis să urmeze indicațiile soțului ei, a aruncat în foc scrisoarea și a privit-o cum arde. A dat să facă același lucru și cu caietul, dar, în clipa în care a vrut să îl arunce în foc, a observat că apare ceva pe paginile pe care le crezuse goale.

Febrilă, a expus hârtia la căldură: imediat pe pagini a apărut un text. A început să citească povestea lui Macaire, cu inima zbătându-i-se în piept.

> *Elveția, acest port de liniște cu pășuni înverzite și lacuri sinilii, e totodată și țara care își protejează băncile ca o ursoaică puii: cu sălbăticie.*
>
> *Nu e nevoie să știți mai mult. De altfel, nici eu nu știu mult mai multe. Ordinea și simetria sunt deviza noastră. Tăcerea și prudența ne sunt copiii.*

De 12 ani am fost recrutat de o ramură specială a serviciilor de informații elvețiene. Este o unitate clandestină numită P-30, finanțată din bani negri de către guvern, și acționează în afara controlului Comisiei de Supraveghere a Serviciilor de Informații a Parlamentului.

[...]

Uluită, Anastasia descoperea viața dublă pe care o trăise bărbatul ei în toți acești ani. Înfrigurată, a citit relatarea misiunilor pe care el le întreprinsese pentru P-30. Macaire, bunul ei Macaire, soțul ei un pic cam stângaci și greoi, fusese agent al serviciilor de informații!

Ar fi fost aproape impresionată și amuzată dacă, citindu-i povestea, aceasta nu ar fi luat o întorsătură tragică.

Trebuie să mărturisesc aici: am morți pe conștiință.

În pofida voinței mele, am participat indirect la eliminarea unui fost informatician al băncii, care vrusese să transmită liste de clienți Fiscului spaniol, și a soției acestuia.

[...]

Regret infinit sângele care a curs din vina mea. Nu am vrut asta niciodată. Dacă aceste rânduri vor fi citite de cineva, înseamnă că lucrurile au luat o întorsătură proastă. Te rog, prietene cititor, crede-mă: nu am dorit niciodată moartea cuiva. Nu eram la curent cu scopurile funeste ale P-30. Am fost crescut în cultul iubirii creștine și nădăjduiesc că mă voi putea spăla cândva de aceste păcate. Dumnezeu să mă ierte!

Anastasia s-a oprit din citit. Era înspăimântată. Tremura. Făcea legătură cu scrisoarea președintelui Confederației, care îi mulțumea lui Macaire pentru serviciile aduse patriei.

Apoi a citit ultima parte a relatării:

> *Ultima mea misiune va avea loc în timpul Marelui Weekend al Băncii Ebezner, de la Verbier.*
>
> *P-30 mi-a cerut să îl împiedic pe Sinior Tarnogol să preia controlul asupra Băncii Ebezner.*
>
> *Marja mea de manevră e limitată: fie îl conving pe Tarnogol să mă numească președinte, fie va trebui să îl omor. Știu că, dacă eșuez, P-30 îmi va pune în cârcă dublul asasinat la care am participat indirect.*
>
> *Nu credeam că ajung într-o zi la așa ceva. Nu-mi pot însă plânge soarta, fiindcă sunt singurul răspunzător de această situație. Într-adevăr, eu i-am permis lui Tarnogol să ajungă până aici, cedându-i partea mea din acțiunile băncii.*
>
> *Și, fiindcă acest text este mărturia mea, mai rămâne un secret pe care trebuie să îl dezvălui. Trebuie să destăinui ce mi-a dat Sinior Tarnogol în schimbul acțiunilor de la bancă.*

Anastasia și-a dus palmele la gură ca pentru a-și opri un țipăt. Imposibil! Ceea ce citea nu putea fi adevărul! Tarnogol nu ar fi putut face așa ceva! Simțea că-i dau lacrimile. Încerca să își aducă aminte cum se petrecuseră lucrurile, cum se despărțise de Lev cu 15 ani mai înainte, dar memoria îi era încă în ceață.

A mai citit o dată ce scrisese Macaire în caiet. Cum de putuse Tarnogol să facă așa ceva?

Bărbatul acesta era răul absolut.

A luat telefonul și a format numărul lui Macaire.

— Alo, iubito, totul e-n ordine?

— Macaire, eu… eu…

Plângea. Bărbatul a înțeles că îi citise caietul.

— Nu spune nimic, a implorat-o. Telefoanele ne sunt cu siguranță ascultate.

— Și-acum ce-o să se întâmple?

— Nu-ți pot spune. Dar ce voi face, pentru tine voi face. Din dragoste. Acum închide, nu vreau ca *ei* să te poată localiza.

Anastasia a închis și a izbucnit în lacrimi.

Presimțea o catastrofă.

Capitolul 31

Steaua norocoasă

Sâmbătă, 30 iunie 2018, la ora 11 dimineața, pe când dormeam adânc în apartamentul meu de la Palace, odihnindu-mă după o noapte petrecută scriind, am fost trezit de o serie de bătăi în ușă. La început mi-am zis că era camerista și m-am decis să nu mă ridic din pat. Cum însă musafirul insista, am deschis până la urmă, pe jumătate adormit. Era Scarlett.

— Vă simțiți bine? m-a întrebat pe un ton mai mult iritat decât îngrijorat.

— Foarte bine, mulțumesc. De ce?

— Aseară trebuia să cinăm împreună. Dar, fără îndoială, ați avut ceva mai bun de făcut.

— Pe naiba, am uitat cu totul! Serios, îmi pare rău.

— Și mie. Am așteptat ca o idioată un ceas în restaurant.

— De ce nu m-ați sunat în cameră, aș fi venit imediat?

— Închipuiți-vă că am făcut-o. Era ocupat. Conform celor de la recepție, ați scos receptorul din furcă. Așa că am venit aici și am bătut la ușă, dar nu mi-a deschis nimeni. Fără îndoială, v-ați distrat prin altă parte!

— Ba nu, vă asigur că aseară aici am fost, la mine în cameră și…

— Gata cu poveștile! m-a întrerupt Scarlett. Faceți ce vreți seara, dar nu mă luați drept o imbecilă!

— Vă asigur că nu v-am tras clapa cu bună știință. Scriam la carte și asta m-a absorbit cu totul.

— Până-ntr-acolo încât nu m-ați auzit bătând la ușă?

— Știți, când trăiesc o poveste, sunt complet captivat de ea. E de parcă aș trăi eu însumi în interiorul romanului, în decorul lui. În jurul meu sunt toate acele personaje care…

— Ce tot bateți câmpii? s-a arătat exasperată Scarlett.

— Totuși, acesta este adevărul, am asigurat-o. E ca și cum aș trăi într-o altă lume. Uitați, lăsați-mă să-mi revin: în seara asta vom cina împreună. Vă rog!

Părea să ezite. Am insistat:

— Vă rog! Mi-ar face mare plăcere.

— De acord, a cedat până la urmă. Dar, vă previn, scuza cu cartea merge o dată, nu de două ori.

— Promit!

•

Seara, după o zi de scris, m-am întâlnit cu Scarlett în restaurantul italienesc al hotelului.

— Vă mulțumesc că ați venit, i-am spus.

— Vă gândeați că voi lipsi de la întâlnire?

— Aș fi meritat-o.

— Am senzația că, cu cât înaintează romanul, cu atât vă văd mai puțin.

— Mă las prins de el.

— Vi se întâmplă deseori?

— La fiecare carte, i-am mărturisit.

— Neplăcută impresia asta că pierd bătălia împotriva cărții dumneavoastră.

— Vă cer iertare.

Pentru a schimba subiectul, i-am întins lui Scarlett un pachețel. Mă dusesem până la librăria din sat pentru a-i cumpăra un cadou.

— Apropo de carte, v-am adus ceva de citit.

A desfăcut ambalajul: era un exemplar din *Pe aripile vântului.*

— Era una dintre cărțile preferate ale lui Bernard, i-am explicat. Mi-a povestit că o citise în timpul războiului, trebuie să fi avut 13–14 ani și, fugind în mașină împreună cu mama și fratele lui, citea *Pe aripile vântului* așezat pe bancheta din spate. Se zice că aviația italiană ataca constant convoaiele civile, iar Bernard, cufundat în lectură, spera ca avioanele să nu-l omoare înainte de a termina cartea. Spunea că este un mare roman.

— Ce înseamnă un mare roman? m-a întrebat Scarlett.

— Conform lui Bernard, un „mare roman" este un tablou. O lume care se dăruiește cititorului care se lasă înghițit de această imensă iluzie produsă de pensulă. Dacă tabloul prezintă ploaia, te simți ud leoarcă. Este vorba despre un peisaj înghețat ori înzăpezit? Te surprinzi tremurând. Spunea: „Știi ce e un mare scriitor? Pur și simplu, un pictor. În muzeul marilor scriitori, a cărui cheie o au toate librăriile, mii de pânze te așteaptă. Dacă ai intrat o dată, ajungi un obișnuit al locului".

Scarlett a surâs.

— Vorbesc un pic și despre Bernard în cartea asta, i-am mărturisit.

— Oare ce-ar fi crezut el despre asta?

— Ar fi fost flatat și jenat în același timp. Mi-ar fi spus: „Dacă asta-ți face ție plăcere…" Ca toate marile personalități, era un om modest. Nu-i plăcea să fie în centrul atenției. De exemplu, nu-i plăcea să-i fie sărbătorită ziua de naștere, care era

pe 9 mai. Evident, îi telefonam în pofida a orice la acea dată, făcându-i urările de cuviință. În fond, cred că nu-i plăcea aniversarea, fiindcă îi amintea ce vârstă avea. Îi amintea că era născut în 1926. Înnebunea când ziarele îl numeau „bătrânul editor”. Într-o zi, la bordul unui avion care îl aducea la Paris de la Milano unde venise cu mine pentru a sărbători ediția italiană a unuia dintre romanele mele, stewardul l-a rugat să schimbe locul cu o tânără. „De ce?”, l-a întrebat Bernard. „Fiindcă v-ați așezat lângă ieșirea de urgență și sunteți prea bătrân. Regulamentul interzice asta. Trebuie să aveți forța de a deschide ușa de urgență”. „Am mai multă forță decât femeia aceasta”, îl asigurase Bernard. „Domnule, trebuie să schimbați locul”, insistase stewardul. „Îți propun să fac un skanderbeg cu tânăra aceasta, ceruse atunci Bernard. Cine câștigă va ocupa locul”. Evident, stewardul a refuzat și l-a obligat pe Bernard să se mute. O săptămână a fost furios. „Totuși, mi-a zis, îți dai seama?!” Eu însă nu voiam să-mi dau seama. Voiam să cred că Bernard va trăi pentru totdeauna. Voiam să cred că era invincibil.

A urmat un moment de tăcere. După care am continuat:

— Îmi aduc aminte de ultima lui aniversare. Din mai, anul trecut. Cu opt luni înainte de a muri. L-am sunat ca să-i urez cele bune și, de data asta, nu s-a supărat. Din contră, mi-a răspuns amuzat: „Știi, Joël, îmi spun că, dacă un polițist mi-ar controla pe stradă cartea de identitate, s-ar uita cu mirare la data de naștere și m-ar întreba: *Păi, ce mai căutați pe-aici*?”

— Și ce i-ai răspuns? m-a întrebat Scarlett.

— Am râs. L-am spus c-o să ne îngroape pe toți. Nu ca să-l liniștesc, ci fiindcă într-adevăr așa credeam. În pofida celor 60 de ani dintre noi, în pofida vârstei lui, aveam impresia că era veșnic. Și cum aveam convingerea că Bernard va rămâne aici

pentru totdeauna, mi-am promis că va fi singurul meu editor.

— Ce vreți să spuneți?

— Editarea este ca iubirea. Nu poți iubi cu adevărat decât o singură dată. După Bernard, nu va mai fi nimeni altcineva. După succesul celui de-al doilea roman al meu, toată lumea credea că voi părăsi Editura Fallois pentru o alta mai prestigioasă. „Și acum ce veți face? eram întrebat cu regularitate. Cu siguranță, ați primit oferte de la cele mai mari nume din lumea editorială franceză". Numai că aceia care mă întrebau nu înțeleseseră un lucru: cel mai mare nume din lumea editorială franceză era chiar Bernard.

* * *

Paris, luna mai. Opt luni după imensul succes al celui de-al doilea roman al meu.

Un jurnalist venise să îi ia lui Bernard un interviu la sediul Editurii Fallois, pe strada La Boétie, numărul 22. Lui Bernard nu-i plăceau prea mult interviurile, dar accepta uneori să se dedea jocului, atunci când îl rugam. Eram prezent și eu.

După câteva întrebări de o înfiorătoare banalitate, jurnalistul și-a luat un aer șmecheresc și l-a întrebat pe Bernard, subînțelegându-se că evident voi ceda atracției marilor nume ale editurilor din Saint-Germain-des-Prés:

— Credeți că tot dumneavoastră veți edita și următorul roman al lui Joël?

M-am făcut purpuriu de furie și abia m-am abținut să nu-l dau afară pe jurnalist, cu șuturi în fund. Bernard a surâs și, cu o privire malițioasă, i-a răspuns:

— Dacă următorul roman al lui Joël nu va fi unul bun, nu-l voi publica.

N-am să uit niciodată acea frază care sintetiza relația mea cu Bernard în toți acei ani.

Bernard făcuse cu mine un contract pentru o carte, astfel încât nu eram legat de editura lui pentru următoarea.

— Fiecare carte la rândul ei, îmi explicase. Dacă nu ai chef să lucrezi cu mine, nu vreau să te forțez.

La care i-am răspuns:

— La rândul meu, nu vă cer avans. Îmi veți plăti doar pentru ce se vinde. Dacă romanul are succes, cu atât mai bine pentru noi toți, dacă nu are, cel puțin ne vom distra bine.

— Succes înseamnă bucuria de a lucra împreună! mi-a amintit Bernard cu entuziasm.

De altfel, contractele le semnam în ultimul minut, deseori când cartea era deja la tipar, deci era limpede că nu asta ne preocupa.

•

Mai mult decât a-mi construi succesul, Bernard m-a învățat să-l administrez, mai ales reamintindu-mi neîncetat că mai erau multe de făcut. Cam ca un antrenor de box care îi repetă elevului său, după o primă rundă relativ reușită: „Asta nu a fost decât prima rundă, mai ai 11”.

Și astfel, timp de un an de zile după apariția celui de-al doilea roman al meu, îmi scria pe e-mail:

Dragă Joël,

Astăzi e o aniversare. Pe 19 septembrie 2012, Harry Quebert își făcea intrarea în toate librăriile din Franța, Belgia și Elveția.

Nu sunt înnebunit după aniversări, dar asta e amuzantă, fiindcă arată foarte bine în ce măsură totul se leagă-n viață, iar și iar, și capătă o semnificație tot mai importantă.

Îmi amintesc că în ziua aceea de 19 septembrie mă dusesem până la Librăria Fontaine pentru a vedea dacă romanul era în vitrină. Și era. Sigur, nu umplea

vitrinele, fiindcă dădusem peste cap toate regulile și toate obiceiurile pentru a pregăti deschiderea vânzării, dar în librăria aceea, fiind a unor prieteni pe care-i prevenisem, chiar așa era.

Privind cartea cu bucurie, mi-am amintit acel minunat pasaj din Proust, în care vorbește despre moartea lui Bergotte:

„A fost îngropat. Dar toată acea noapte funebră, în vitrinele luminate, cărțile lui, dispuse trei câte trei, vegheau ca niște îngeri cu aripile larg deschise și păreau, pentru cel care nu mai era, simbolul învierii”.

Ce învățăm de aici? Că deocamdată nu ai publicat decât două cărți și că, pentru a putea să-ți privești într-o zi cărțile, aranjate trei câte trei, în vitrinele unei librării, trebuie să scrii mult mai mult.

Sper să le privim împreună și să ne amintim de foarte corectul avertisment al lui Proust.

Dragul meu Joël, sunt convins că ești de aceeași părere cu mine că nu trebuie niciodată să te culci prea repede pe-o ureche, nici să te lași adormit de succese efemere, chiar dacă totuși, gândindu-mă la anul care s-a scurs, mi se pare că nu e rău deloc ce s-a-ntâmplat.

Bernard

* * *

Mi-am ridicat ochii de la ecranul telefonului mobil în memoria căruia căutasem e-mailul de la Bernard, pentru a i-l citi lui Scarlett.

— Bernard va trăi întotdeauna în mine, am murmurat.

— Ce i-ați spune dacă ar fi aici, la masă, în fața dumneavoastră? a întrebat Scarlett.

— I-aș spune: „Bernard, îmi lipsești. Parisul nu mai e același de când nu mai ești în el. Mi-ai schimbat viața, Bernard. Și nu am putut niciodată să-ți mulțumesc destul”. Iar el mi-ar răspunde cu vocea lui caldă: „Ba ai făcut-o, Joël. Nu-ți face griji”. Și eu: „Știi, cred că nu mai am niciun chef să public romane de când nu mai ești pe-aici”. Ar râde și ar conchide: „Ai scris și-nainte să mă cunoști pe mine, o să scrii și de-acum încolo. De altfel, ia uită-te: tocmai acum scrii un roman”.

Mă gândeam cât e de greu să omagiezi oamenii extraordinari. Fiindcă nici măcar nu știi de unde să începi. Bernard dăduse sens vieții mele. Și veghease mereu asupra mea. Era steaua mea norocoasă. Dar e neapărat necesar ca stelele să se și stingă.

Eram emoționat și simțeam că la fel era și Scarlett. Și-a așezat mâna peste a mea și și-a cufundat privirile într-ale mele. De-o parte și de cealaltă a mesei, chipurile ni s-au apropiat și buzele la fel. Deodată, o voce ne-a întrerupt:

— Doamnă Leonas?

Ne-am întors. Un domn scund, în costum, ne surâdea:

— Iertați-mă că vă deranjez, doamnă, sunt directorul adjunct al hotelului. Mi s-a spus că doriți să discutați cu cineva din conducere și am vrut să mă asigur că totul e-n ordine cu sejurul dumneavoastră aici. Mi s-a spus că e ceva legat de camera dumneavoastră.

Scarlett l-a liniștit, explicându-i că pur și simplu dorise să îi pună câteva întrebări legate de evenimentele petrecute în camera 622.

— V-aș ruga, dacă vreți, a răspuns atunci directorul adjunct, chiar dacă nu este un secret, să vorbim despre acest lucru într-un loc mai discret. Ce-ar fi să ne vedem puțin mai târziu, pentru a discuta în liniște?

•

După cină (paste pregătite extrem de rafinat, cu sos de roșii și busuioc proaspăt pentru Scarlett, sos de unt cu salvie pentru mine), directorul adjunct ne-a invitat la un digestiv, la adăpost de urechi străine. Ne-a primit în biroul directorului, o încăpere capitonată și mobilată după moda veche. În fața șemineului, patru fotolii așezate față în față ofereau un cadru propice pentru conversație.

— Știu că i-ați pus niște întrebări portarului în legătură cu camera 622, ne-a explicat directorul adjunct. Noi, aici, la Palace, ne străduim să uităm acest episod tragic din istoria hotelului. După cum v-am mai spus, crima respectivă nu este un secret, dar, în general, preferăm să utilizăm o minciună nevinovată pentru a nu ne speria clientela.

— Acum, dacă tot am dat cărțile pe față, ce-mi puteți spune despre crima aceea? a întrebat Scarlett.

— Din păcate, nu vă pot ajuta cu nimic: pe atunci nu lucram aici.

— Cine era director la acea vreme? a continuat Scarlett.

— Edmond Rose. Proprietarul istoric al hotelului. El l-a construit, după care l-a condus, și a fost întruchiparea imaginii lui decenii de-a rândul.

În timp ce vorbea, a arătat, deasupra șemineului, spre un tablou reprezentând un bărbat în uniformă militară.

— Este portretul domnului Rose? a întrebat Scarlett.

— Desigur. Din ce mi s-a spus, domnul Rose a fost un om absolut deosebit. Locotenent-colonel în rezervă al armatei elvețiene, era dăruit cu o charismă naturală și știa să se facă ascultat, fiind totodată o persoană de o blândețe extraordinară.

— Știți cum l-am putea întâlni? am întrebat.

— Din păcate, a murit acum câțiva ani.

— Avem cu adevărat nevoie să stăm de vorbă cu un angajat al hotelului care a fost prezent aici în weekendul crimei, a precizat Scarlett.

Directorul adjunct a rămas o clipă pe gânduri, înainte de a răspunde:

— Știți, echipele se înnoiesc des. În schimb, cred că domnul Bisnard v-ar putea oferi unele informații. E fostul nostru director pentru banchete și și-a desfășurat aici întreaga activitate. E la pensie, de un an de zile, dar de locuit tot în Verbier locuiește. Îl văd deseori dimineața la cafeneaua de lângă Poștă. Cu siguranță, îl veți putea găsi acolo.

Capitolul 32

Ultima șansă

Sâmbătă, 15 decembrie, în ajunul crimei

Zorii zilei celei mari.

La 6 dimineața, la Palace de Verbier. Cristina a ieșit din camera ei și s-a furișat pe culoar, zgomotul pașilor ei fiind înăbușit de mocheta groasă. La etajul șase nu erau decât apartamente alocate întotdeauna personalităților băncii. Cristina aranjase însă cu Jean-Bénédict Hansen să fie și ea cazată la „etajul aleșilor”, cum îl numeau angajații băncii. Sau, mai degrabă, nu-i lăsase acestuia de ales.

Pentru a ajunge la ascensor, trebuise să parcurgă întregul culoar, trecând prin fața ușilor apartamentelor. Toate erau de aceeași parte a culoarului. Peretele din față era cel al fațadei hotelului, alternând ferestrele largi cu draperii grele de catifea. Veneau mai întâi apartamentele diferiților directori de departamente, apoi, în această ordine, cele ale lui Horace Hansen, Jean-

Bénédict Hansen, Sinior Tarnogol, Lev Levovitch și Macaire Ebezner.

Cristina a coborât la parter, unde nu se afla nimeni și totul era tăcut. Hotelul părea că încă doarme. Cea mai mare parte dintre angajații băncii profita de confortul camerelor – și de faptul că își lăsase familia acasă – pentru a lenevi până mai târziu și a se mai odihni un pic.

Numai că pacea care s-ar fi zis că domnea în hotel nu era decât o aparență: în bucătării și în culise, personalul era pe picior de război. Mai rămăseseră doar câteva ceasuri pentru ca totul să fie perfect. Începând cu ora 18, angajații băncii erau așteptați în sala de bal pentru cocktailuri. Apoi, la ora 19, toată lumea era invitată să se apropie de estrada cea mare. Consiliul Băncii urma să își facă apariția pe scenă și să deschidă oficial serata prin anunțarea numelui noului președinte. După care oaspeții erau invitați la masă. Avea să fie servită cina, iar la ora 22, începea balul.

•

La ora aceea matinală, în barul de la Palace, încă închis pentru clienți, domnul Bisnard umbla încolo și-ncoace, extrem de nervos. Dintr-odată, bătăi în ușa de sticlă a barului îl făcuseră să tresară: era Cristina. S-a grăbit să-i deschidă.

— Nu-mi place deloc situația asta, i-a spus el după ce ea a intrat.

Cristina a închis ușa și i-a răspuns:

— Dacă asta vă liniștește cu ceva, nici mie.

— Aș putea avea necazuri! a protestat Bisnard.

— Și eu, l-a asigurat Cristina.

Într-adevăr, risca enorm. Dacă Bisnard spunea ceva? Cristina știa că era pe cale să depășească o linie roșie, dar cu atât mai rău: avea nevoie să afle. De luni, de când interceptase acea conversație dintre Tarnogol și Jean-Bénédict Hansen, simțea limpede că era ceva ce nu se potrivea, legat de alegere. Bănuia că Macaire ținea să obțină cu orice

preț președinția. Așa că intenționa să descopere adevărul.

— Aceasta este lista tuturor angajaților băncii prezenți la weekend, ca și numerele camerelor lor.

— Cine a fost însărcinat cu repartizarea camerelor? a întrebat Cristina.

— Datele generale ni le-a dat Jean-Bénédict Hansen.

— S-a băgat și Macaire Ebezner? V-a contactat cumva în ultimul minut, săptămâna aceasta, pentru a vă cere să faceți modificări în organizare?

— Nu, deloc. De ce?

Fără a-i răspunde, Cristina a continuat:

— Așadar, pentru dumneavoastră, totul se desfășoară normal?

— Perfect normal. De altfel, aseară am stat de vorbă cu persoana care răspunde de securitatea hotelului:. Totul pare a se desfășura cu cel mai mare calm. Cred că faceți exces de zel.

— Poate, a admis Cristina.

— Ar trebui pur și simplu să profitați de weekend, a sfătuit-o Bisnard grăbit să plece, întorcându-i spatele.

După ce a ieșit din bar, Cristina s-a dus în restaurantul de la Palace, unde deja se servea micul dejun. Nu a surprins-o că nici acolo nu era vreun client. S-a așezat la o masă, a cerut o cafea și a deschis un ziar pentru a putea aștepta liniștită.

•

La ora 7, Macaire a intrat în restaurant. Cristina a observat că avea un aer abătut și părea stresat. Văzându-și secretara, s-a prefăcut că se bucură.

— Bună ziua, Cristina! a salutat-o cu falsă veselie.

— Bună ziua, domnule Ebezner. Ce mai faceți? Nu arătați prea bine.

— Nu-ți ascund că am ceva griji în clipa asta. Niște rahaturi, cum s-ar zice vulgar.

— Din cauza președinției? a întrebat Cristina.

— Nu. Mă rog, ba da! Doar n-o să te mint, sunt foarte nervos. Abia dac-am închis ochii-n noaptea asta.

— Fiți liniștit, domnule Ebezner, nu am povestit nimănui ce-am auzit ieri la bancă.

— A fost o neînțelegere, a asigurat-o Macaire. Nici nu se pune problema ca Lev să ajungă președinte. De ales, eu voi fi ales.

— Dacă așa ziceți…

Macaire s-a dus să se așeze singur la altă masă. Nu era deloc stilul lui: în principiu, ar fi trebuit să se așeze alături de Cristina pentru a mai sta la palavre. Se pregătea ceva neobișnuit.

•

Cu șase etaje mai sus, la el în cameră, Lev mergea în sus și-n jos cu telefonul în mână. De aseară, nu mai știa nimic de Anastasia. Nu-i răspunsese nici când o sunase, nici la mesaje. Până și telefonul din apartamentul lui de la hotelul Bergues suna în gol. Începea să fie îngrijorat. În pofida orei nepotrivite, s-a decis să ia legătura cu Alfred, chiar dacă l-ar fi trezit din somn. Trebuia să meargă cineva să afle noutăți. Poate era ceva grav.

La ora 7:15, în restaurant a intrat Tarnogol. S-a așezat singur la o masă mai ferită, rezervată membrilor Consiliului. A comandat ouă fierte, caviar, un păhărel de Beluga și ceai negru cu o picătură de lapte. Macaire nu își putea lua ochii de la el. Rămăseseră mai puțin de 12 ore până la alegere. Nu mai era deloc stăpân pe situație.

Odată terminat micul dejun, Tarnogol a plecat. Apoi, pe la 8:15, și-a făcut apariția Jean-Bénédict care părea să caute pe cineva. Imediat ce l-a zărit pe Macaire, s-a repezit spre el.

— Aici erai?! Trebuie neapărat să stăm de vorbă. Hai cu mine!

Cei doi au ieșit în holul hotelului.

— Ce se-ntâmplă? l-a întrebat Macaire pe vărul său.

Fără a-i răspunde, acesta l-a tras după el într-un salon privat, unde îi aștepta Horace Hansen așezat într-un fotoliu ca pe un tron. L-a măsurat pe Macaire din cap până-n picioare cu un aer superior și l-a anunțat, de parcă un Cezar s-ar fi pregătit să grațieze un gladiator:

— Voi face să fii ales președinte. Am stat mult de vorbă cu Jean-Bénédict și am căzut amândoi de acord: președinția trebuie să-ți revină ție și numai ție.

Privirea lui Macaire s-a luminat.

— Mulțumesc, Horace, a spus. Apreciez susținerea ta.

— Susținerea mea are un preț, a precizat Horace. Iată care sunt condițiile mele.

* * *

La Geneva, la hotelul Bergues, Alfred Agostinelli se învârtea prin apartamentul lui Lev Levovitch. Anastasia dispăruse.

Bătuse îndelung la ușă, fără a primi vreun răspuns. Până la urmă, intrase cu dublura cheii: înăuntru nu era nimeni. Patul era nefăcut. Cele câteva lucruri ale Anastasiei nu mai erau acolo. În șemineu se vedeau urmele unui foc care se stinsese. A scormonit prin cenușă și, în coșul șemineului, a găsit, lipit de peretele de piatră, un rest de hârtie care se ridicase din focar înainte de a arde complet. Pe acesta se putea descifra un scris de mână, fără a se înțelege însă textul.

L-a sunat imediat pe șeful său.

•

Lev a primit telefonul lui Alfred pe când se pregătea să iasă din cameră și a ascultat îngrijorat relatarea șoferului.

— Dacă patul nu era făcut, înseamnă că a dormit acolo, a conchis Lev. Vreo urmă de luptă?

— Nu, domnule. Nimic deranjat. Cred că a fugit. Și-a luat și lucrurile personale. Nu-ți iei periuța de dinți când ești răpit.

Raționamentul l-a liniștit pe Lev.

— Mergi și întreabă-i pe angajații hotelului, i-a sugerat. Poate c-a văzut-o cineva trecând.

— Bună idee, domnule. Vă țin la curent.

Lev a închis. Dispariția Anastasiei îl îngrijora, iar el avea nevoie să se gândească la asta cu calm. S-a hotărât să meargă în bar pentru o cafea, acolo ar fi avut liniștea necesară.

•

În salonul privat de la Palace, unde se închiseseră, Macaire asculta atent revendicările lui Horace Hansen:

— Vreau să-l numești pe Jean-Bénédict vicepreședinte al băncii, iar aceasta va fi redenumită Banca Ebezner-Hansen. Vreau să-ți iei angajamentul că peste 15 ani vei ieși la pensie și-i vei lăsa locul fiului meu. Vei avea o carieră minunată, așa că-ți vei merita pensia cu prisosință. Iar Jean-Bénédict va mai avea și el câțiva ani frumoși înainte, pentru a putea ține bine în mână frâiele băncii.

După o clipă de liniște, Macaire a acceptat: îi convenea. 15 ani de domnie. La capătul cărora va pleca din poziția de vârf. Și toată lumea din bancă îl va regreta. În săptămânile de dinaintea plecării, toată lumea se va plânge: „Ce ne vom face fără Macaire?” Avea deci 15 ani pentru a se dovedi un patron ieșit din comun. Va pleca adorat de angajați, admirat în cadrul profesiei. La despărțire, va ține un discurs emoționant. Nimeni nu își va putea reține lacrimile. Fiindcă, uite, va fi înlocuit de incapabilul ăsta de Jean-Bénédict care e de râsul lumii. Ah, și cum va fi răzbunat pe broscoiul ăsta care vrea să se umfle cât un taur! Nimeni nu se va putea opri să nu-i compare, iar Jean-Bénédict, ca președinte, va fi redus la rolul de a reaminti măreția vărului și predecesorului său. Macaire își spunea că și tatăl, și bunicul lui ar fi trebuit să facă la fel: să își fi părăsit funcția la apogeu, rămânând astfel în memoria tuturor, în loc să se agațe de ea în pofida bătrâneții și a bolii.

— De acord, a spus Macaire. Aveți cuvântul meu!

Lăsând să i se vadă explozia de bucurie, Jean-Bénédict și-a îmbrățișat vărul.

— Mă temeam c-ai să refuzi, i-a mărturisit.

— Cum aș fi putut refuza? Jean-Bénédict, doar știu ce-ți datorez. Mi-ai dovedit întotdeauna că pot avea încredere în tine. Și-apoi, suntem din aceeași familie. E ca și cum am fi frați.

•

În barul de la Palace, Levovitch își comandase o cafea mică și tare. Barul tocmai deschisese și, după cum sperase și el, alți clienți în afara lui nu mai erau. Se uita cu nostalgie la fotoliile îmbrăcate în catifea roșie și la măsuțele din abanos, lăsându-se învăluit de emoție: nimic nu se schimbase de 15 ani încoace.

* * *

Cu 15 ani mai înainte

Era o după-amiază de început de august. La o lună după ce Lev o adusese pe Anastasia de la Bruxelles la Geneva.

Cum la câmpie vara era toridă, numeroși clienți veniseră să regăsească răcoarea muntelui. Palace de Verbier era plin până la refuz și în special clienți foarte importanți și pretențioși, ca Sinior Tarnogol, veniseră aici la aer curat. Cum sezonul estival începuse modest, domnul Rose nu anticipase subitul aflux, așa că personalul era insuficient.

Sol dădea și el o mână de ajutor la recepție, pentru primirea nou-veniților. În dimineața asta se afla împreună cu Lev în spatele biroului de la recepție. În ultima vreme, observase că fiul lui se enerva foarte ușor.

— E totu-n regulă, băiete? l-a întrebat între primirile a doi oaspeți.

— Da, tati, i-a răspuns laconic Lev.

— Pari îngrijorat.

— E prea mult de lucru și-abia mă mai descurc.

Numai că motivul derutei lui Lev era în altă parte. Când, cu o lună mai devreme, la întoarcerea de la Geneva, îi vorbise tatălui său despre propunerea lui Abel Ebezner, acesta se enervase.

— Geneva? Puah! se arătase Sol scârbit. Numai amintiri urâte avem de-acolo.

— Ba nu, protestase Lev, amintirile mele sunt frumoase. Cu mami, când venea să mă ia de la școală și ne plimbam pe malul lacului.

— Geneva ne-a furat-o pe maică-ta! Geneva și bancherii ei! Și vii tu acum să-mi spui că vrei să lucrezi într-o bancă din Geneva! Ce trădare! Nu am crezut să fiu supus vreodată unui asemenea tratament, mai ales din partea fiului meu.

— Doar n-o să rămânem toată viața la Verbier?! a țipat Lev.

— Și de ce nu? De acum, aici ne sunt ancorate carierele de actori! Și să nu vii să-mi spui că nu ești actor, când ai un talent extraordinar. De fapt, asta și este problema ta: ai talent pentru orice. Nu pot crede că vrei să pleci! Și că mă mai și anunți uite-așa! Din cauza fetei ăleia, da? A acelei Kamuraska?

— Anastasia, l-a corectat Lev.

— Anastasia, dacă vrei. Pfff! Nu contează. Mereu ai spus că ești fericit aici și uite că o cunoști pe fata asta și pac! O-ntinzi la Bruxelles în miez de noapte și-acum vrei să te muți la Geneva. Știi, Lev, fetele ba vin, ba pleacă…

— Ea e altfel. Tati, vreau să mă-nsor cu Anastasia.

Sol a rânjit:

— Să te-nsori?! Fiule, chiar ai un mare talent comic. În fond, ești un mare romantic. La fel ca mama ta. De ce vrei să te lași prins în lanț de prima venită? Bine, dacă asta vrei, pleacă. Trădează-mă, aruncă-mă ca pe-un ciorap vechi, te-nțeleg. Ți-e rușine de originea ta, da? Vrei să ajungi un Ebezner, ca toți inșii ăia eleganți care se umflă-n pene pe-aici, în Marele Weekend?

— Nu despre asta este vorba, tati.

— Atunci, despre ce? Oferă-mi măcar un motiv rezonabil, dacă tot e să pleci.

— Tati, banca era doar așa, o idee posibilă. Nu e nimic hotărât.

— Atunci hotărăște-te să nu pleci. E foarte simplu.

Ceea ce Lev a și făcut. L-a sunat pe Abel Ebezner pentru a refuza oferta. Dar, închizând telefonul, și-a jurat că va pleca în curând din Verbier. Undeva, departe de tatăl lui.

Prin urmare, trebuia să renunțe să fie director la Palace. I-ar fi fost imposibil să conducă hotelul sub supravegherea tatălui său. Trebuia să plece de aici o dată pentru totdeauna.

Anastasia fusese foarte dezamăgită că nu se concretiza nici planul cu Palace de Verbier, nici cel cu Geneva. Lev însă i-a promis că nu era decât o simplă amânare, pentru cel mult câteva luni. Până atunci, Anastasia se întorcea să locuiască la mama ei. Mulțumită lui Macaire, obținuse un post de secretară la Banca Ebezner, ceea ce îi permitea să aibă bani pentru viața de zi cu zi, dar și să pună ceva deoparte pentru cele plănuite împreună cu Lev. Chiar dacă nu îi plăcea serviciul, cel puțin lucra alături de Macaire pe care se bucura să-l întâlnească de câte ori se putea.

Seară de seară, Anastasia și Lev vorbeau la telefon.

— Când vom fi împreună? nu se mai sătura Anastasia să-l întrebe.

— În curând.

— Și când e *în curândul* ăsta? își pierdea ea răbdarea.

— Aștept un semn, răspundea Lev. Viața e făcută din semne.

Așteptând acel semn din partea destinului, care nu mai venea, își reluase munca obișnuită de la Palace.

Din spatele recepției, vocea lui Sol îl smulgea din gânduri:

— Băiete, trebuie să-ți mărturisesc ceva.

— Zi, tati, răspundea plictisit Lev.

— Dacă te-am rugat să nu pleci la Geneva, ci să rămâi aici, am făcut-o dintr-un motiv foarte serios.

— Știu, tati, bancherii au omorât-o pe mami.

— Nu, nu are nicio legătură. E adevărat că te tot bat la cap cu asta, însă nu uita că sunt actor și că, uneori, sar calul. Nu, e ceva foarte important despre care trebuie să-ți vorbesc. Trebuia s-o fi făcut deja.

Lui Sol îi tremura glasul și avea un aer grav.

— Te ascult, a zis Lev cuprins dintr-odată de neliniște. Despre ce e vorba?

Sol a ezitat. În aceeași clipă, un angajat al hotelului a apărut în ușa care dădea spre culisele de la Palace.

— Lev, domnul Rose vrea să te vadă la el în birou.

— Du-te băiete, l-a îndemnat Sol, nu-l lăsa pe domnul Rose să aștepte. Ce am să-ți spun nu e așa de important.

Lev a fost de acord și a plecat spre biroul domnului Rose.

•

— Ce se-ntâmplă, Lev? l-a întrebat domnul Rose după ce l-a invitat să ia loc în fotoliul aflat față-n față cu al lui. De o lună, de când te-ai întors de la Bruxelles, nu prea-ți mai dai interesul.

— Îmi pare rău, domnule Rose.

— Nu-mi pasă că-ți pare rău: vreau să știu ce te frământă.

— Nimic.

— Nimic?

— Nimic.

Pe domnul Rose, tăcerea lui Lev îl irita.

— Uite cum stăm, nu știu dacă are legătură cu fata aceea care ți-a sucit capul, însă eu am nevoie să fiu sigur că toți angajații mei își fac treaba. În

acest moment, la Palace sunt clienți foarte importanți și vreau să fiu convins că pot conta pe tine peste tot.

— Desigur, domnule Rose. Contați pe mine! Nu vă voi dezamăgi!

— Atunci du-te la bar, clienții vor începe să vină în număr mare. Vreau un serviciu exemplar.

Lev l-a ascultat și s-a dus la bar. Abia intrat, a dat de Tarnogol, așezat într-un fotoliu, care l-a și luat în primire.

— Tinere Levovitch, ai picat la țanc. Vreau ceaiul meu negru cu o picătură de lapte și tu ești singurul care reușește să-l prepare așa cum trebuie.

Înțelegând comanda, Lev a pregătit ceaiul așa cum o făcea întotdeauna. Numai că, de data aceasta, Tarnogol nu l-a găsit pe gustul lui.

— Nu e bun. E prea amar. Fă-l din nou!

Ceea ce Lev a și făcut. Numai că următorul ceai a fost considerat prea fierbinte.

— Vreau să-l beau imediat, a gemut Tarnogol, nu să aștept ceasuri întregi până se răcește. Mai fă-l o dată!

Lev a mai preparat o ceașcă de ceai, adăugând apă pentru a-l răci. Numai că, de această dată, s-a dovedit prea rece.

— Un ceai cald trebuie să fie cald! Nici călâu, nici rece! Altfel, ți-aș fi cerut un ceai călâu sau unul rece! Ei, dar ce e cu tine?

Nu a trebuit mai mult pentru ca Lev, prea absent în acea zi, să își piardă răbdarea:

— Uitați ce este, domnule Tarnogol, dacă nu sunteți mulțumit, nu aveți decât să vă pregătiți singur ceaiul, decât să mă faceți să-mi pierd timpul.

Tarnogol a făcut ochii mari. A urmat un scurt moment de tăcere, până să realizeze dimensiunile insolenței lui Lev, după care a început să urle:

— Ce-ai zis? Obraznic împuțit! Îndrăznești să-mi vorbești pe tonul ăsta?

Toți clienții din bar au încremenit. Lui Lev i-a părut imediat rău de clipa de rătăcire, dar era prea târziu.

— Să fie imediat chemat directorul! țipa Tarnogol ca turbat, cât îl țineau plămânii. Să fie chiar în momentul ăsta chemat directorul!

•

Câteva minute mai târziu, Lev era convocat în biroul domnului Rose:

— Nu pot să-mi revin! a țipat și acesta. Cum ai putut să-mi faci așa ceva?

— Lăsați-mă să vă explic, a încercat Lev să se apere.

— Nu vreau să aud nicio explicație, a răspuns domnul Rose care se vedea cât de afectat era de acea situație. Întotdeauna ai explicația potrivită! Lev, doar te-am prevenit deja. Te-am rugat să stai în banca ta!

— Regret…

— E prea târziu pentru regrete, Lev. Din păcate nu văd decât o singură ieșire din situația asta: te dau afară!

— Poftiți?! De ce? Doar știți că Tarnogol e un insuportabil!

— De ce? Fiindcă niciodată nu trebuie să-ți pierzi sângele-rece în fața unui client! E una dintre regulile de bază pe care ți le-am predat! Te-am salvat, în pofida valurilor făcute după bal, dar nimeni de aici nu ar înțelege de ce te mai păstrez după un al doilea incident. N-am de ales, Lev. E timpul să pleci de-aici. Ba chiar cred că să te dau afară este cel mai bun serviciu pe care ți-l pot face.

În stare de șoc, simțind cum îi dau lacrimile de furie, Lev i-a întors spatele și a ieșit fără o vorbă. A traversat în fugă holul cel mare și a ajuns la intrarea principală a hotelului. Și-a smuls ecusonul de la butonieră și l-a aruncat pe jos. Își dorea să plece chiar în acel moment și pentru totdeauna. Exact când cobora treptele de la Palace, în față a

oprit un taxi. Portiera s-a deschis și Lev a auzit că-l strigă cineva. A încremenit: era Anastasia.

Nevenindu-i să-și creadă ochilor, s-a repezit spre ea, iar ea i s-a aruncat în brațe.

— Ce faci aici? a întrebat-o.

— Viața e prea scurtă pentru a-ți bate joc de ea așteptând. Lev, vino cu mine la Geneva! Haide să fim în sfârșit fericiți împreună!

A strâns-o cât de tare a putut la piept și a sărutat-o lung. Își simțea inima înflăcărată de un sentiment de fericire nebună.

— De acord, i-a răspuns.

Și, în aceeași zi, Lev a plecat de la Verbier cu cele câteva lucruri personale, pentru a se muta la Geneva.

De la fereastra biroului său, uitându-se cum Lev se îndepărta de peronul din fața hotelului cu bagajul în mână, domnul Rose a murmurat: „La revedere, fiule”. Și o lacrimă i s-a rostogolit pe obraz.

* * *

Cu 20 de ani mai înainte

Verbier era în fierbere. Toate oficialitățile și personalitățile din regiune se grăbeau să ia parte la inaugurarea mărețului edificiu care tocmai fusese construit în stațiune.

Stabilimentul încă nu se deschisese, dar toată lumea spunea că era vorba despre unul dintre exponentele cele mai de preț ale industriei hoteliere elvețiene. Jurnaliștii și invitații nu aveau ochi decât pentru promotorul proiectului, Edmond Rose, un om de afaceri de vreo 40 de ani, care, pornind de la nimic, își constituise o imensă avere în imobiliare. Un jurnalist de radio, fluturându-și microfonul, îl întrebase: „Domnule Rose, când realizezi un proiect atât de ambițios – cum este acest hotel –, s-ar putea spune că ai reușit în viață?”

Întrebarea răsunase multă vreme în mintea lui Edmond
Rose. Tot ce întreprinsese fusese încununat de succes. În perioada studiilor, se întrecuse pe sine. După care îndeplinise serviciul militar obligatoriu pe care îl încheiase cu gradul de locotenent-colonel în rezervă, în cadrul armatei elvețiene. Intrase în afaceri, iar acum era în fruntea unui mic imperiu. Însă era singur. Tot bătând lumea ani de-a rândul pentru a câștiga bani, nu avusese niciodată o relație serioasă. În prezent, nu-și mai dorea altceva decât să-și întemeieze o familie. Iată de ce construise hotelul. Își dorea să se stabilească la Verbier, să renunțe la afaceri și să ia direcția stabilimentului. Să cunoască o femeie, să întemeieze o familie. Să ducă o viață normală.

* * *

După 20 de ani, domnul Rose, de la fereastra biroului, privea silueta lui Lev îndepărtându-se până când a dispărut. Îi lipsea groaznic. Prezența lui Lev în hotel fusese o bucurie cotidiană încă din ziua în care sosise aici. Dar venise vremea ca Lev să își ia zborul. Fiindcă Palace, oricât de uriaș ar fi fost, rămăsese prea mic pentru o persoană de o asemenea anvergură.

Ca să se consoleze, domnul Rose și-a zis că, pentru întâia oară în viață, reușise. Nu întâlnise niciodată dragostea. Nu avusese niciodată un copil. Dar îl avusese pe Lev. Iubise și fusese iubit.

Într-o zi, și Lev va avea copii. Iar el va fi pentru copiii lui Lev ca un bunic. Privindu-se oglindit în geam, domnul Rose și-a surâs. Uite că lăsa și el o mică urmă pe acest pământ.

Capitolul 33

Trădări

Sâmbătă, 15 decembrie, în ajunul crimei

La Verbier, în ziua Marelui Weekend, se făcuse ora 15 când Macaire, care ieșise pentru masa de prânz, se întorsese la Palace. În două ore, Consiliul urma să se întrunească pentru votul final.

Plecase de la hotel pe la finalul dimineții, simțind nevoia să își aerisească mintea și să găsească puțină liniște: nu mai suporta să se întâlnească prin saloanele de la Palace cu angajații băncii, toți gata să-i facă pantofii, salutându-l cu „Domnule președinte" și afișând zâmbete complice. Toate acestea îl făceau să fie prea nervos. Avea nevoie de puțin calm, așa că se dusese la *Dany,* un mic restaurant care-i plăcea, situat la capătul de jos al pârtiilor de schi, unde se putea ajunge pe jos și unde mâncase – mersul pe jos îi făcuse poftă de mâncare – o porție de *croûte au fromage* urmată de una de *fondue.*

Când a trecut prin fața recepției de la Palace, unul dintre angajați l-a recunoscut și l-a anunțat:

— Domnule Ebezner, vă informez că soția dumneavoastră e aici.

— Soția mea?

— Da, nu am mai avut până acum plăcerea de a o întâlni. Nu e doamna Anastasia Ebezner soția dumneavoastră?

— Ba da, sigur că da, a confirmat Macaire, al cărui chip s-a luminat.

— Doamna a cerut o dublură a cheii de la camera dumneavoastră și, cum nu erați aici, mi-am permis să i-o înmânez.

— Ați făcut foarte bine.

Macaire a urcat grăbit în cameră. Odată însă ajuns înăuntru, decepție: nici urmă de Anastasia. Totuși, lăsase pe oglinda de la baie, scris cu rujul:

Pisoiaș. Sunt aici.
A.

Tubul de ruj era lăsat pe marginea chiuvetei. Macaire l-a luat și l-a sărutat. Rujul acesta de buze, care nu se găsea decât într-un mic magazin din Paris, îl înjurase el deseori, atunci când, în misiune pentru P-30 în capitala franceză, era nevoit să traverseze orașul plin de ambuteiaje pentru a i-l putea aduce. Ruj de buze pe care, acum, îl adora. Îl venera. Anastasia venise! Venise să îl susțină! Vor trece prin această încercare împreună și vor ieși din ea mai uniți și mai îndrăgostiți decât oricând. Macaire se simțea inundat de un puternic sentiment de bucurie. Micul tub cu produs cosmetic, pentru tot ce simboliza, îl făcea dintr-odată puternic și fericit. Gata să-i facă față lui Tarnogol și să recupereze președinția care îi revenea de drept. Își dorea să o vadă, să o strângă la piept. Unde era oare?

Era în dulap, la doar câțiva metri de el, observându-l prin ușile întredeschise, dar neîndrăznind să se arate. Inițial ezitase să vină la Verbier. Apoi, odată ajunsă în stațiune, ezitase să se arate la Palace. Cum va reacționa el văzând-o? Ce avea să se petreacă între ei doi? Deși pregătise minuțios momentul, se simțea acum atât de agitată, încât nu mai știa ce trebuie să facă. Nu mai știa nici măcar de ce venise. Pentru a-l susține și a fi alături de el în acea zi atât de importantă pentru cariera lui? Sau pentru a-i anunța teribila veste: totul se sfârșise și la Geneva avea să găsească casa goală? Poate mai bine ar fi fost să nu-i spună nimic acum, pentru a nu impieta măreția momentului. Dar, mai ales, era de văzut cum va reacționa el dând de ea aici.

În momentul în care se pregătea să își dezvăluie prezența, a auzit dintr-odată o serie de zgomote înfundate. De parcă cineva ar fi bătut în geam.

Macaire a tresărit și s-a întors către ușa de sticlă a balconului.

— Wagner?! a țipat zărindu-l acolo pe ofițerul său de legătură.

Anastasia a rămas ascunsă. Wagner? Ăsta cine mai era? L-a auzit pe Macaire deschizând ușa și ieșind pe balcon, apoi închizând-o în urma lui pentru a nu lăsa aerul înghețat să se strecoare înăuntru. Drept care nu a putut auzi ce își spuneau cei doi.

•

— Wagner, a repetat Macaire după ce i s-a alăturat în balcon, pentru Dumnezeu, ce cauți aici? Mi-ai tras o sperietură groaznică!

— De ore-ntregi îngheț așteptându-te, s-a plâns Wagner în loc de salut. Pe unde-ai umblat?

— Am fost să-mi aerisesc mintea, dacă nu te deranjează.

— Și crezi că acum era momentul să ieși la aer curat? Mai sunt doar câteva ore până la anunț. Poți să-mi explici de ce mai e Tarnogol în viață?

— Nu-ți face griji, totul e sub control! Horace și Jean-Bénédict Hansen vor vota pentru mine. Sunt sigur că voi ajunge președinte.

— Cum poți fi dintr-odată atât de sigur?

— Am negociat cu ei. În schimbul voturilor lor, voi redenumi banca Ebezner-Hansen și, peste 15 ani, îi voi lăsa locul meu lui Jean-Bénédict. Am bătut palma.

Wagner s-a strâmbat:

— Nu înțeleg de ce atâta tărăgănare, când ar fi fost mult mai simplu să-l elimini pe canalia de Tarnogol. În sfârșit, descurcă-te cum vrei, numai să obții președinția băncii. Dar pur și simplu nu mi se pare deloc prudent din partea ta să lași soarta băncii în mâinile familiei Hansen: ar fi de ajuns să-i sucească Tarnogol și…

— Dacă Tarnogol face așa ceva, îl omor! l-a întrerupt Macaire bătându-se peste buzunarul cu fiola de otravă.

Cuvinte la care Wagner l-a privit lung, ca pe ultimul dintre imbecili:

— Macaire, nu ești decât un amator! Deja e prea târziu: otrava are nevoie de 12 ore pentru a-și face

efectul! Doar te-am prevenit. Trebuia să-l otrăvești pe Tarnogol aseară! Și-o să ți se pună totu-n cârcă dac-o să crape după numirea lui Lev președinte.

— Futu-i! a înjurat Macaire.

— Nu-mi vine să cred! N-ai ascultat nimic din tot ce ți-am recomandat! Dac-ai fi urmat planul de la bun început, nu am fi ajuns până aici. Macaire, uneori n-ai de ales. Cam asta ar fi fost cazul să înveți după 12 ani în cadrul P-30!

— Și-atunci ce trebuie să fac pentru a scăpa de Tarnogol? a întrebat Macaire, dintr-odată descumpănit de lipsa unui plan B.

Wagner avea o pungă de hârtie la picioare. A scos din ea o sticlă de vodcă Beluga.

— Sticla asta e ultima ta șansă, Macaire. Conținutul ei e otrăvit. Dacă Tarnogol va bea un pahar, va muri într-un sfert de oră. Convulsii, stop cardiac și… gata treaba! În principiu, otrava nu poate fi observată la autopsie.

— În principiu?

— Nu e de nedetectat, spre deosebire de cealaltă otravă, care acționează mai lent. Sunt însă puține șanse ca un medic legist să facă testele necesare pentru a depista prezența acestei substanțe în corpul lui Tarnogol. Până o să cadă lat pe mocheta de la Palace, evită pur și simplu să fi văzut umblând cu sticla-n mână sau dându-i-o lui Tarnogol. Altfel ai putea da de bănuit, dacă-nțelegi ce vreau să zic.

— Păi, o să se demareze o anchetă, a intrat Macaire în panică, dacă vor face testele și…

— Liniștește-te, Macaire. Totul va merge bine. Fă-l să bea din sticla asta și totul se va rezolva.

— Și cum ai vrea să-l fac să bea?

— După informațiile mele, Consiliul Băncii va ține ultima ședință la ora 17. Știu asta fiindcă Salonul Alpilor, unde s-au adunat aseară, este rezervat tot pentru ei începând din acest moment. Membrii Consiliului vor rămâne în salon până la ora 19, când se vor duce direct în sala de bal

pentru a anunța numele viitorului președinte. Prin urmare, știm că Tarnogol va comanda, în salon, pe la 18:30, o vodcă. E un vechi ritual al lui: zilnic, dimineața și spre seară, oriunde-ar fi, comandă un pahar de vodcă. Și nu bea decât Beluga.

— Ei și? Adică eu îi aduc vodca și el crapă imediat după?

— Ce dracu', Macaire, lasă-mă să termin și ascultă atent ce-ți spun! Crezi că P-30 lucrează ca amatorii? Comenzile care pleacă din saloane nu sunt în sarcina barului de la Palace, ci direct în sarcina angajatului care le are în grijă. Acesta dispune de un mic spațiu de lucru, chiar alături de Salonul Alpilor. E o cămăruță cu un mic bar și, în spate, cu un dulap de abanos, în care se află o serie de sticle cu băuturi. Din dulapul respectiv, angajatul va lua ce îi va trebui pentru a pregăti comanda lui Tarnogol. Te duci și înlocuiești sticla de Beluga de acolo cu asta. În pungă găsești mănuși din plastic și ți le pui ca să nu lași amprente. Pentru a evita orice confuzie, pe eticheta din spate a sticlei cu vodcă otrăvită e o cruce roșie. Sticla asta o lași în bar. Asta e tot ce ai de făcut.

— Și dacă va mai comanda cineva vodcă?

— În salon nu se vor afla decât membrii Consiliului. Și nu e niciun risc ca Jean-Bénédict Hansen sau tatăl lui să bea, fiindcă detestă vodca.

Uitându-se în gol, Macaire a murmurat:

— Aș fi preferat să aranjez lucrurile prin propriile mele mijloace și să nu fiu nevoit să ajung la… Nu sunt un asasin…

— Acționezi pentru binele țării tale, Macaire. Nu e un asasinat, ci un act patriotic. Elveția îți va fi recunoscătoare pe veci. Și-acum grăbește-te să duci sticla în barul saloanelor de la primul etaj. E ultima ta șansă. Sper că ești conștient că nu mai ai voie să greșești.

Ascunsă în dulap, ea a auzit ușa de la balcon deschizându-se. Prin ușile întredeschise, i-a văzut pe Macaire și pe un alt bărbat – fără îndoială, acel

Wagner – trecând prin cameră. Macaire ținea o pungă de hârtie în mână. Înainte de a ieși din încăpere, l-a mai auzit pe acel Wagner zicând: „Aversiunea ta față de omucidere îți face cinste, Macaire. Numai că a venit vremea să scapi de Tarnogol. Omoară-l înainte să-ți strice weekendul și să-ți distrugă viața!”

Ușa s-a închis. Plecaseră amândoi. Anastasia era încremenită de groază.

Pe coridor, Wagner l-a însoțit pe Macaire până la ascensor. Când s-au deschis ușile, i-a spus:

— Baftă, Macaire! Probabil, e ultima oară când ne mai vedem. Îndeplinește-ți misiunea. Personal, e mai bine să nu rămân prin locurile astea. Odată ce vei fi ales președinte, va fi ca și cum nimic din toate acestea nu ar fi existat. Nici P-30, nici misiunile tale, nici nimic altceva. Așa că-ți spun adio. Și mulțumiri pentru cei 12 ani de serviciu impecabil.

Pentru o clipă, Macaire a ezitat între a-i vorbi ori nu despre fotografiile de care dispunea Tarnogol. A renunțat: era mai bine să nu pună gaz pe foc. Wagner a dispărut dincolo de ușa de serviciu, iar Macaire a coborât la primul etaj, luând-o pe culoarul care dădea către o serie de saloane private. A zărit Salonul Alpilor. Chiar alături, o mică încăpere, exact așa cum o descrisese Wagner, cu bar și cu un dulap de abanos în care se aflau sticlele cu băuturi.

După ce s-a asigurat că nu era nimeni prin preajmă, și-a pus mănușile din plastic și a așezat sticla de Beluga, marcată cu cruce roșie, printre alcoolurile tari, în locul unei alte sticle purtând aceeași marcă, de care s-a grăbit să scape la cea mai apropiată toaletă. Iritat de ideea că lăsase o sticlă plină cu otravă la îndemâna oricui, s-a hotărât să rămână în apropierea barului și să nu-l scape din ochi. A zărit un fotoliu și s-a așezat. Era un post de observație perfect: putea supraveghea în același timp dulapul cu băuturi alcoolice și ușa

Salonului Alpilor, unde peste un ceas și jumătate Consiliul Băncii urma să se închidă pentru ultima deliberare. Nu-i mai rămânea decât să aștepte. Dacă era ales președinte, Macaire se va duce să recupereze sticla de vodcă otrăvită înainte ca angajatul hotelului să-i toarne lui Tarnogol în pahar. Dacă, din întâmplare, cei doi Hansen nu se vor ține de cuvânt, atunci va lăsa lucrurile să își urmeze cursul. Tarnogol va fi secerat de otravă și va muri aproape imediat, cuprins de convulsii. Iar cei doi Hansen vor înțelege mesajul. Moment în care Macaire și-a dat seama că nu avea niciun mijloc de a afla rezultatul înaintea anunțului oficial pentru întreaga bancă. Tarnogol trebuia să fie neutralizat acolo, în Salonul Alpilor. Avea nevoie de un complice. A scos telefonul mobil și l-a sunat pe Jean-Bénédict care se odihnea la el în cameră, cinci etaje mai sus. L-a rugat să vină după el în fața Salonului Alpilor, ceea ce Jean-Bénédict a făcut imediat.

— Totul e-n ordine, vere? s-a arătat Jean-Bénédict neliniștit.

— În ordine, i-a răspuns Macaire. Numai că am nevoie de ajutorul tău.

— Bineînțeles. Ce pot face pentru tine?

— Imediat ce-ți dai seama de acordul Consiliului în privința alegerii mele, îmi trimiți un mesaj pe mobil.

— Telefoanele mobile sunt interzise în timpul ședinței, i-a explicat Jean-Bénédict. Asta e regula.

— Atunci pretextezi o nevoie urgentă ca să ieși din sală. Iar eu n-am să mă mișc de-aici.

— Dar de ce ții neapărat să te anunț? Oricum tu vei fi președintele, doar așa am convenit.

— Fă-o! a insistat Macaire. Nu mai pune întrebări și fă-o! E foarte important.

Capitolul 34

Votul final

Sâmbătă, 15 decembrie, în ajunul crimei

Era ora 16:30. După o plimbare prin oraș, Lev se întorcea în apartamentul lui de la etajul șase al hotelului. Tocmai pășea de-a lungul coridorului larg, împodobit cu draperii grele, când, pe neașteptate, dintre draperii a ieșit o mână care l-a prins de umăr.

S-a întors tresărind.

— Anastasia?! a strigat. Ce…

Femeia l-a sărutat și s-a cuibărit la pieptul lui.

— Anastasia, unde-ai fost? Am fost mort de îngrijorare! Ce cauți în Verbier?

— Trebuia să vin să-l văd pe Macaire… E-n mare pericol, e…

Lev i-a pus un deget pe buze pentru a nu mai spune niciun cuvânt și a tras-o în apartament înainte de a-i vedea cineva.

— Macaire e gata să facă o prostie groaznică, a zis Anastasia după ce Lev a închis ușa.

— Ce fel de prostie?

— Cred că vrea să-l omoare pe Tarnogol.

— Poftim?!

— Lev, e foarte grav. Macaire a lucrat ca spion pentru guvernul elvețian.

Bărbatul a izbucnit în râs.

— Ăsta-i un banc, nu-i așa? a întrebat-o.

— Deloc. A participat la diferite operațiuni vizând protejarea intereselor pieței financiare elvețiene. A fost chiar și indirect legat de o crimă dublă, un fost informatician al băncii și soția lui care voiau să livreze fiscului spaniol numele clienților.

— Alfred a găsit în șemineul apartamentului meu de la Bergues un rest de caiet, însă conținutul era ilizibil.

— Era jurnalul lui Macaire. Eu l-am ars, ca să-l apăr. Of, Lev, de-ai ști…

Nu și-a mai putut încheia fraza, era ceva mult prea crâncen. Lev a simțit-o prăbușindu-se și a prins-o în brațe.

— Trebuie neapărat să vorbesc cu Macaire, i-a spus după un suspin din adâncul sufletului. L-am zărit adineauri, eram ascunsă, dar nu era singur.

— Ar fi mai bine să nu te vezi cu el, a sfătuit-o Lev.

— De ce?

— Fiindcă mă tem că vei renunța să mai pleci cu mine și-o să rămâi cu el. Mi-e frică să nu te pierd, ca acum 15 ani.

— Nu, Lev. Cu tine vreau să trăiesc. Dar nu vreau să i se întâmple ceva rău lui Macaire. Îi vreau doar binele!

Lev a devenit cât se poate de serios:

— Mă ocup eu, îți promit! Macaire va fi președinte. Totul va fi-n ordine pentru el. Trebuie să ai încredere în mine. Și, mai ales, nu ieși din camera asta sub niciun motiv!

•

Puțin după ora 17, în Salonul Alpilor tocmai începea ședința Consiliului.

În calitate de decan al Consiliului, Horace Hansen prezida dezbaterile, de la moartea lui Abel Ebezner încoace. Era hotărât să nu se încurce în dezbateri prelungite.

— Iată că a trecut aproape un an de când facem schimb de puncte de vedere despre candidați, le-a amintit celorlalți. Cred că totul a fost spus și că toată lumea a avut timp să aleagă pe cineva. Putem trece direct la vot. Opțiunea mea este Macaire Ebezner.

Tarnogol s-a străduit să își ascundă surpriza.

— Și eu votez tot pentru Macaire Ebezner, a anunțat imediat și Jean-Bénédict.

— Două voturi pentru Macaire, a numărat Horace, grăbit să încheie procedura. Problema e rezolvată.

Tarnogol, luându-și servieta de piele și scoțând din ea un laptop, a intervenit:

— Am o informație de importanță capitală pe care vreau să v-o comunic. Am primit-o acum o oră pe e-mail, de la o adresă anonimă.

•

Ora 18:15. Macaire aștepta febril pe coridor, în fața Salonului Alpilor, un semn de la vărul lui. De dincolo de perete putea percepe accentele unei discuții aprinse, fără însă a distinge ce se spunea.

Dintr-odată, ușa s-a deschis brutal și și-a făcut apariția Jean-Bénédict. Părea că fusese martorul unei catastrofe.

— Deci? a întrebat Macaire.

— Deci ai pierdut! a zis sufocându-se Jean-Bénédict. A câștigat Levovitch.

— Poftim?!

— Nu am putut face nimic. Am votat. Și s-a terminat. Levovitch a fost ales președintele băncii.

Capitolul 35

Zile fericite

Cu 15 ani mai devreme

Era la început de septembrie. Geneva se împodobea încet în culorile toamnei.

Olga von Lacht, cu capul sus, cu pălărie și rochie potrivite împrejurării, a intrat în hotelul *Beau-Rivage,* de pe cheiul Mont-Blanc, urmată de Anastasia.

Ca în fiecare duminică, urmau să ia ceaiul în hotelul de pe malul lacului Léman. Ca în fiecare duminică, s-au așezat în aceleași fotolii și, ca în fiecare duminică, Olga a comandat: „Un samovar cu ceai negru și o porție de tort cu morcovi, pe care o vom împărți”. Spunea *samovar* pentru a

sublinia diferența dintre ele și restul lumii. De acum, Anastasia era singura constrânsă să ia parte la ceremonia ceaiului: sora ei, Irina, fusese eliberată de obligațiile familiale de când se căsătorise cu consultantul financiar de la Banca Ebezner. În prezent, mama nu-i mai cerea decât să se consacre fructificării cuplului: „Și-acum, să rămâi repede gravidă!”

Olga era tare dezamăgită că Anastasia rupsese relația cu Klaus. Nu cunoștea deloc motivele și consecințele poveștii, iar Klaus se ferise să spună ce bătăi îi trăsese el în apartamentul lui. Oficial, puseseră capăt relației de comun acord. Olga le telefonase părinților lui Klaus pentru a le cere scuze: „Vă rog să înțelegeți că deplâng comportamentul fetei mele, Klaus al dumneavoastră este un om de aur”. Mama lui Klaus se dovedise mai filosoafă: „Sunt tineri și se mai întâmplă ca lucrurile să nu meargă. Mai bine să-și dea seama de-acum și să evite un mariaj nefericit”. Olga nu era absolut deloc de acord, dar s-a abținut să declare asta.

În duminica aceea, în salonul de la *Beau-Rivage,* Olga i-a spus fetei ei:

— Ai avut ocazia să ai un mariaj de vis și te-ai lăsat pradă toanelor tale.

— Sunt mai fericită fără el, a răspuns Anastasia.

Olga a imitat-o cu voce ascuțită și tâmpă:

— *Sunt mai fericită fără el*! Uită-te ce bine a reușit sora ta! Ia exemplu de la ea!

— Care s-a măritat cu unul gras și chel, a îndrăznit Anastasia.

— Ține-ți gura, fato! E chel, dar e bogat! În momentul ăsta, sora ta locuiește într-o vilă cu piscină! În schimb, tu te-ai întors de unde ai plecat. Și cu serviciu de secretară, țțț! Auzi, secretară! Nimeni nu visează la așa ceva!

— Cel puțin, îmi câștig singură existența, a observat Anastasia. Așa începe independența.

— Nicio independență! Fata mea, cât trăiesc eu, de la mine din apartament nu ieși decât măritată. Și bine măritată. Ascultă-mă ce-ți spun! Și să nu te mai aud cârcotind.

Anastasia și-a lăsat fruntea în pământ, iar Olga a verificat infuzia din ceainicul care tocmai le fusese adus. Deodată, a auzit un angajat adresându-se unui client așezat la masa din spatele lor:

— Poftiți, domnule conte Romanov.

Olga a făcut ochii mari de mai-mai să-i iasă din orbite și s-a întors discret: el era! Aha! Ce coincidență extraordinară! S-a aplecat spre fiica ei pentru mai multă discreție și i-a șoptit la ureche:

— Contele Romanov e aici!

— Cine? a întrebat Anastasia prefăcându-se că nu știe despre ce vorbește.

— Lev Levovitch, contele Romanov! Minunatul rus alb de la Marele Weekend de la Verbier!

— Aha, el! a răspuns Anastasia prefăcându-se total neinteresată.

Olga s-a ridicat din fotoliu și și-a apucat fiica de braț pentru a o trage după ea.

— Lev Levovitch, conte Romanov! a strigat. Ce surpriză plăcută!

— Ia te uită! Scumpa doamnă von Lacht! a exclamat Lev, salutând-o cu deferență.

— Vă mai amintiți de fiica mea, Anastasia?

— Cum ar putea fi uitat un chip perfect? a răspuns Lev sărutându-i mâna.

Anastasia s-a înfiorat. Îi venea să i se arunce în brațe și să-l sărute. S-a abținut însă, pentru a nu se da de gol că plănuiseră totul.

— Ce faceți în Geneva, dragă prietene? a întrebat Olga.

— Închipuiți-vă că am sfârșit prin a răspunde solicitării prietenului meu Abel Ebezner. Mă tot ruga insistent să vin la banca lui și, până la urmă, am acceptat. Preferam meseria mea dură de rentier, a adăugat cu un zâmbet, dar, ce vreți: nu sunt în stare să spun *nu* unui prieten. Și-apoi, în acest fel,

am și eu ceva de făcut: nu se zice că lenea e mama tuturor viciilor?

— În orice caz, fidelitatea în prietenie e cea mai nobilă dintre virtuți, l-a felicitat Olga.

— Așadar, timp de câteva luni, iată-mă genevez.

— Unde locuiți?

— Mi-am luat un apartament la hotelul Bergues. E practic.

— Cel mai frumos hotel din Geneva! s-a minunat Olga.

— Da, într-adevăr, e confortabil. Însă îmi place să vin din când în când la *Beau-Rivage* pentru un ceai… *Impératrice Sissi,* totuși!

— Nu-i așa? a fremătat Olga care avea senzația că își găsise sufletul-pereche. Sunt tare rari tinerii cu un gust atât de rafinat ca al dumneavoastră! Dacă aveți nevoie de un ghid pentru a descoperi Geneva, nu ezitați să o solicitați pe Anastasia. Se va bucura să vă ajute să descoperiți orașul. Nu ar fi bine să stabiliți deja când?

— Nu aș vrea să abuzez de timpul încântătoarei dumneavoastră fiice, a răspuns Lev.

— O, ba da, chiar vă rog să abuzați!

— Se-ntâmplă că diseară trebuie să merg la un dineu la ambasadorul Angliei și nu am însoțitoare…

— Anastasia e liberă! a hotărât Olga.

— Mă tem că va fi o seară înfiorător de plicticoasă, a prevenit-o Lev.

— La ce oră trebuie să fie gata?

•

În liniștea nopții de septembrie, pe insula Rousseau aflată acolo unde lacul Léman redevine fluviul Ron, Lev și Anastasia râdeau în hohote, înlănțuiți pe pătura pe care o aduseseră pentru picnic.

— Un dineu cu ambasadorul Angliei, nu pot să cred c-a înghițit-o și pe-asta! a remarcat Lev amuzat.

Și s-a uitat admirativ la fațada maiestuoasă a hotelului Bergues, care se ridica în fața lor.

— Mama mi-a zis că, dacă mă inviți să-mi petrec noaptea la tine în apartament, să accept. A adăugat: „E frumos, e bogat, nu e de tergiversat”.

Lev a constatat:

— Îți poți petrece noaptea în garsoniera pe care am închiriat-o pe strada Eaux-Vives.

— Asta și vreau.

— Într-o zi, îți voi oferi ceva mai bun, i-a promis. Vei avea viața pe care ai visat-o dintotdeauna.

Anastasia l-a sărutat pasional, pentru a-l face să tacă. Apoi i-a spus:

— Mi se rupe de nu știu ce apartament la hotelul Bergues, prostuțule. La cineva ca tine am visat dintotdeauna. De rest prea puțin îmi pasă. De altfel, de ce un apartament la hotelul Bergues? Să locuiești într-un apartament de hotel înseamnă să fii singur și fără niciun fel de relații.

— Și-atunci, unde-ai vrea să locuiești?

— Habar n-am, dar în niciun caz într-un hotel.

— Haide, a rugat-o Lev, trebuie să fie un loc la care să visezi.

— Ar fi o casă în Cologny, pe promenada Byron, despre care se zice că are o perspectivă extraordinară asupra întregii Geneve. Trec pe lângă acea proprietate de fiecare dată când merg la familia Ebezner: casa abia de se zărește dincolo de un portal mare, dar uneori îmi închipui că locuiesc acolo și că acolo îmi beau cafeaua de dimineață, pe o terasă cu ieșirea deasupra lacului Léman.

— Ei bine, haide să vedem chiar acum casa aceea, i-a sugerat Lev.

— Poftim? Acum? Dar e aproape 10 noaptea.

— La drum! Nu există o oră anume la care se visează.

Au luat un taxi și au mers până la acea proprietate care se găsea pe coama dealului de la Cologny, aproape de Pré Byron, oferind asupra

Genevei și lacului Léman o perspectivă care-ți tăia respirația. Lev a tras-o după el pe Anastasia. S-au așezat pe o bancă, admirând panorama.

— Imaginează-ți că suntem pe terasa casei și că panorama aceasta ne aparține.

— Sigur e a noastră, a observat Anastasia, chiar și în absența casei.

Lev a strâns-o puternic în brațe. Admirau scânteierile lacului și luminile din centrul orașului, care apăreau pe fondul de întuneric.

— Într-o zi îți voi dărui această casă, i-a promis Lev. Într-o zi, voi avea cu ce să-ți pun la picioare cele mai frumoase comori. Ebezner senior e foarte mulțumit de mine și mi-a spus că, până la Crăciun, îmi va mări salariul, plus o minunată primă de sfârșit de an. Mi-a mai spus că, dacă-mi continui activitatea în cadrul băncii, voi ajunge repede să câștig foarte bine.

— Lev, nu-mi pasă de bani, de câte ori trebuie să-ți spun? Ești fericit la bancă?

— Cred că da. De ce?

— Fiindcă eram gata să mă angajez cameristă la Palace de Verbier pentru a fi cu tine. Să nu uiți niciodată asta!

La Banca Ebezner, Lev fusese instalat în biroul pe care îl împărțeau Macaire și vărul lui Jean-Bénédict. Fusese adăugată o măsuță, într-un colț, ca loc de muncă, iar pe cei doi veri, viitori membri ereditari ai Consiliului, așezați la birourile lor de abanos, nu-i supărase cu nimic prezența nou-venitului; Abel Ebezner îi însărcinase să-l inițieze în tainele profesiei și îi ziceau „stagiarul”.

Anastasia lucra ca secretară la departamentul juridic, un etaj mai jos. Trecea deseori să-i vadă în pauza de cafea, iar uneori ieșeau împreună la prânz. Pe coridoarele băncii, toată lumea nu mai avea ochi decât pentru ea, ale cărei frumusețe și inteligență făceau să se întoarcă toate capetele, începând cu ale celor doi veri. Din discreție, Anastasia îl rugase pe Lev să nu le dezvăluie

celorlalți relația lor. La început, acesta nu înțelesese de ce trebuie să se ascundă.

— Nu e nimic rău în a iubi, spusese.

— Nu de la noi ar veni răul, ci de la alții, răspunsese Anastasia. Cred că e mai bine să ne protejăm.

— Să ne protejăm? De cine?

— Exact de ceilalți! Lev, nu-ți dai tu seama, dar oamenii sunt geloși pe tine.

— De ce-ar fi geloși pe un simplu stagiar?

Când îl auzea spunând așa ceva, se repezea în brațele lui, într-un infinit elan al iubirii. Îi luă fața în mâini, își scufunda privirile într-ale lui și murmura:

— Lev Levovitch, ești singurul care nu vede parul din ochi.

La bancă, Anastasia era zilnic martora ascensiunii lui Lev, pentru care acesta nu făcea niciun efort special. În doar câteva săptămâni, Lev ajunsese noua vedetă a instituției.

Trimis, la început, ca simplu observator, însoțind funcționari ai băncii cu îndelungată experiență, la diverse întâlniri, pentru a se iniția în subtilitățile profesiei, Lev era pus în fața unor clienți de cele mai multe ori străini, a căror limbă și cultură o înțelegea mai bine decât oricine. În plus, practica de la Palace îi asigura o atitudine relaxată până și în fața celor mai bogați clienți, ale căror exigențe și extravaganțe nu-l luau niciodată pe nepregătite. Rapid, Lev a ajuns să fie cel care anima conversațiile. Întâlnirile se prelungeau cu discuții politice, culturale, existențiale uneori, sub privirile uluite ale funcționarului pe care îl însoțea.

Peste puțin timp, pe coridoarele băncii numai despre el se vorbea. Colegi, directori și clienți erau unanimi: tânărul avea toate calitățile posibile.

Evident, erau și voci care spuneau cu totul altceva. Unii se simțeau jigniți de primirea junelui-prim despre care se zvonea că până atunci fusese angajat într-un hotel de la munte și că nu avea nici

cea mai mică experiență în domeniul bancar. Cazul a ajuns până la Consiliul Băncii, în cadrul căruia, pe atunci, Abel Ebezner nu era decât vicepreședinte. Conducerea îi aparținea tatălui său, Auguste. Acesta, deși avea o anumită vârstă și se deplasa cu greutate, era încă perfect lucid și profund ancorat în tradiție. La bancă nu mai venea decât miercurea, pentru ședințele Consiliului, dar își păstra titlul și aura de președinte al băncii, chiar dacă activitatea de zi cu zi era administrată de Abel.

— Aud tot felul de povești dubioase, i-a spus Auguste lui Abel, în timpul unei ședințe a Consiliului care luase o turnură deosebit de agitată. Mi se vorbește despre un tânăr lipsit de experiență, un soi de cretin coborât din Alpi, angajat doar de câteva săptămâni, căruia i s-au și încredințat responsabilități importante.

— Se numește Lev Levovitch, a crezut că e bine să precizeze Abel. Și e departe de a fi un cretin coborât din Alpi. Ba chiar e una dintre cele mai sclipitoare personalități pe care mi-a fost dat să le întâlnesc.

— Levovitch? s-a mirat Auguste Ebezner. Și din ce ghetou mai vine și ăsta?

Observația a declanșat râsul celorlalți doi membri ai Consiliului, care, pe vremea aceea, erau Horace Hansen și tatăl lui, Jacques-Edouard Hansen.

— În definitiv, s-a enervat Abel, Lev e un băiat de o inteligență excepțională! Dacă deja i s-au încredințat anumite responsabilități, asta se datorează exact faptului că e deosebit de dotat. Nu văd care e problema.

— Problema e că a fost lacheu de hotel! a obiectat Horace Hansen, vizibil montat. Ne-ai băgat pe gât un lacheu de hotel pe post de consilier financiar. Ce suntem noi aici, bancă ori circ?

— Pentru informarea ta, i-a răspuns Abel, în iunie trecut, pe când era încă *lacheu,* cum zici tu, a

anticipat mișcările Rezervei Federale Americane, pe când experții noștri au dat-o-n bară. În ziua aceea, toți clienții noștri au pierdut bani.

— O întâmplare! a zis Horace, înlăturând argumentul cu o strâmbătură. Era ori așa, ori așa. Și-apoi, toate băncile de pe planetă au dat-o-n bară, nu doar noi.

— Toată planeta, cu excepția lui! a replicat Abel.

— În orice caz, a mormăit Horace, mi se pare șocant ca acest Levovitch să fie pus în legătură directă cu clienți de anvergură!

— Acești clienți ni-l cer, i-a amintit Abel. O să vedeți că, peste puțin timp, Lev va fi solicitat de toți concurenții noștri. Toată lumea se va bate să ni-l smulgă. Dacă ne părăsește, riscăm serios să ne pierdem o parte din clientelă. Cât despre tine, Horace, nu văd de ce ești atât de pornit contra lui Levovitch.

— Fiindcă individul ăsta, care abia a sosit aici, are deja mai multe responsabilități decât propriii noștri copii, Macaire și Jean-Bénédict, care deja au acumulat câțiva ani de experiență!

— E adevărat? s-a arătat îngrijorat Auguste Ebezner.

— Copiii noștri sunt niște nulități! s-a justificat Abel. Ce-ați vrea să fac? Niciunul nu-i mai breaz decât altul!

— Copilul tău o fi o nulitate! a ripostat Horace, rănit în orgoliu. Al meu are rezultate foarte bune.

— Are rezultate foarte bune de când îi cere sfatul lui Lev, l-a lămurit Abel. Îi stă pe cap, zicându-i: „Auzi, stagiarule, n-ai putea să-mi dai o mână de ajutor la dosarul ăsta?” Ei, ar trebui să-i vedeți pe nătărăii ăștia doi luând zilnic masa la restaurant, pe când Lev se mulțumește cu un sandviș la birou, studiind dosarele!

— Nu-ți permit să-mi faci băiatul nătărău! s-a ofuscat Horace Hansen.

— Calmați-vă! a ridicat tonul Auguste Ebezner. Eu sunt președintele și eu hotărăsc aici! Nu vreau ca acest Lev să aibă mai multe responsabilități decât viitorii membri ai Consiliului. Abel, îți ordon să acționezi în consecință și să se rezume la sarcinile de stagiar: xeroxuri, cafele, redactarea corespondenței.

— Tată, s-a enervat Abel Ebezner, dar e absolut ridicol!

— Nu e deloc ridicol! Conform regulamentului băncii, instituit de răposatul tău bunic…

— Te rog, nu-mi mai cita stupiditatea aia de regulament! Nu e decât un banc prost. Numai asta ai să-i reproșezi lui Lev?

— Taci din gură! s-a enervat și Auguste. M-am săturat de obrăznicia ta. Regulamentul spune clar: nu poate deveni bancher, altfel decât prin dreptul ereditar, decât acela care vine cu propriii clienți.

— Și dreptul ereditar, și regulamentul sunt ridicole.

— Fără dreptul ereditar nu ai fi unde ești acum, i-a reamintit Auguste fiului său. (Observația a fost urmată de o lungă tăcere.) Imediat ce băiatul ăsta va aduce băncii un client cu greutate, va putea deveni bancher.

— Dar e aiurea! a clocotit Abel. Cum ar putea antama un client dacă, oficial, nu e bancher? Parc-am discuta cvadratura cercului!

— Asta am decis! s-a răstit Auguste pentru a încheia orice discuție, sub privirile răutăcioase și satisfăcute ale lui Horace și ale tatălui său, Jacques-Edouard Hansen.

Abel a fost obligat să respecte decizia Consiliului, iar lui Lev i s-au dat sarcini administrative simple. Macaire și Jean-Bénédict au profitat din plin, muncindu-l după bunul lor plac. Pentru a nu atrage încă și mai multe neplăceri pe capul lui Lev, Abel Ebezner îl chema în secret la el în birou, după orele de program. Acolo îl învăța ceea ce nu ar fi putut citi în nicio carte: codurile

lumii bune geneveze, funcționarea băncilor private și comportamentul adecvat în acest univers atât de deosebit.

— Până la urmă, te vei impune tu în cadrul băncii, băiete, l-a încredințat într-o zi Abel, în taina biroului său.

— Mi se pare că unii nu mă vor aici. Nu sunt de-al branșei.

— Tocmai fiindcă nu ești de-al branșei, te vei impune. Și vei ajunge foarte mare.

— Un foarte mare bancher?

— Un foarte mare Om. Ei lipsesc din banca asta: oamenii mari. Sper ca într-o zi să schimbi destinul băncii.

Într-o după-amiază de noiembrie, când Macaire venise să își caute tatăl în biroul acestuia, s-a oprit în pragul ușii întredeschise. Auzind voci, a tras cu ochiul și l-a văzut pe Levovitch în plină conversație cu Abel care a încheiat spunându-i:

— În fond, Lev, m-aș fi bucurat să am un băiat ca tine.

•

— *Un băiat ca tine,* așa i-a zis! a exclamat enervat Macaire câteva clipe mai târziu, la o masă din cafeneaua *Remor,* unde se întâlnise cu Anastasia. Totuși, chiar uită că are un fiu!

— Sunt sigură că nu asta a vrut să spună, a nuanțat Anastasia.

— Ba l-am auzit bine! Ei, am să-l opresc eu pe Levovitch ăsta!

— Și pe urmă ce-ai făcut? Te-a văzut tatăl tău?

— Nu, evident că nu am mai intrat în birou! N-am vrut să-i deranjez pe tăticul și pe flăcăul lui! Am plecat fără o vorbă și am venit să mă întâlnesc aici cu tine.

Aproape zi de zi, după program, Anastasia și Macaire mergeau să ia un pahar la *Remor* care era la numai doi pași de bancă. Macaire ținea în mod deosebit la acele momente privilegiate petrecute împreună cu ea. Pălăvrăgeau interminabil, iar ea

părea a avea tot timpul la dispoziție. Macaire o sorbea subjugat din priviri. Era îndrăgostit nebunește de ea și nu se putea împiedica să nu-și spună că, poate, întâlnirile lor repetate de la sfârșitul după-amiezilor erau semnul unor sentimente reciproce.

În acea după-amiază, la *Remor,* Macaire a întrebat-o:

— În fond, tu ce părere ai despre Lev?

— Mie mi se pare simpatic.

— Cum adică simpatic?

— Simpatic, pur și simplu! Nu-ți înțeleg întrebarea.

— Ei, când v-ați întors de la Bruxelles, păreați mai degrabă apropiați.

— Suntem buni prieteni.

— Deci nu sunteți împreună? Oricum, mi-ai fi spus asta, nu? Doar ne spunem totul.

Anastasia nu își dorea ca un Macaire gelos să-i facă necazuri lui Lev la bancă. Și așa fusese retrogradat pe nedrept. Simțea că deja Lev era o victimă și nu dorea să-i compromită și mai tare situația. Dacă lui Macaire i s-ar fi pus pata pe Lev, ar fi făcut în așa fel încât bunicul Auguste, care era de partea lui, să-l dea afară din bancă. Or, ea nu voia să riște să-l mai piardă o dată. Drept care s-a decis să mintă:

— Nu, nu sunt cu Lev, l-a asigurat ea luându-și un aer total surprins.

— Așa credeam și eu, a zis Macaire relaxat. După părerea mea, Lev e cu Petra.

— Petra? s-a mirat Anastasia. Bruneta aia înaltă de la contabilitate?

— Da, sunt sigur. Vine mereu la noi în birou și-l soarbe din ochi. Mă rog, în orice caz, cu-atât mai bine că tu și Lev nu sunteți împreună!

— De ce spui asta?

— Așa… Cred că nu mi-ar pica bine.

Și a încercat să își lase mâna peste a ei, dar Anastasia și-a retras-o rapid. Îi venea să-i

mărturisească totul, dar și-a mușcat buzele: nu voia să complice lucrurile. Își dădea bine seama ce era în sufletul lui și nu avea niciun chef să-i sfâșie inima. Nu voia să-i facă rău. Nu voia să-l facă să sufere. Simțea o imensă tandrețe față de acel tânăr covârșit de numele pe care îl purta, dar amabil și prevenitor, care vorbea mult și cu care nu se plictisea niciodată.

Anastasiei îi plăcea enorm compania lui Macaire, dar dacă rămânea zilnic la *Remor* după program, o făcea doar pentru a aștepta undeva la cald ca Lev să își termine întâlnirile secrete cu Abel Ebezner. De altfel, Macaire era cel care venea sistematic după ea, deși ea nu îl lăsase niciodată să își închipuie cine știe ce altceva. Anastasia se așeza de fiecare dată cu fața spre ușa localului, iar Lev, când termina, se oprea de cealaltă parte a străzii și îi făcea un semn discret, moment în care ea pretexta că a venit ora de plecare și se ducea să își întâlnească iubitul pe o stradă paralelă. Se sărutau lung, până la pierderea răsuflării, săruturi care erau ca o reparație după ziua petrecută atât de aproape unul de altul, fără însă a se fi putut atinge. După care plecau să cineze ori să vadă un film și-și încheiau ziua la el acasă unde adesea ea rămânea și peste noapte: de acum, mama îi lăsase libertate totală, imaginându-și că se afla într-un apartament de la hotelul Bergues, pe cale de a-și consolida viitorul.

În seara aceea, pe când mâncau într-un mic restaurant din cartierul Eaux-Vives, Anastasia i-a spus lui Lev:

— Se pare că Petra îți face ochi dulci.

Lev a izbucnit în râs:

— Nu doar ochi! Până la urmă va trebui să depun o plângere. Cine ți-a zis?

— Macaire. Prefer însă să te creadă cu Petra decât să afle că suntem împreună.

— Cred că greșești, s-a întunecat Lev.

Anastasia și-a luat o mină fals severă:

— Nu te apropia prea tare de Petra!

— Dacă i-aș putea spune Petrei că suntem împreună, m-ar lăsa în pace.

— N-ai decât să-i spui că ai o logodnică în străinătate.

Lev și-a ridicat ochii în tavan, iar Anastasia a început să râdă. Apoi el i-a luat mâna și i-a sărutat-o.

Erau atât de fericiți!

Își imaginau că aveau întreaga viață înainte.

Totuși, totul era pe punctul de a se prăbuși.

Capitolul 36

Directorul banchetelor

Duminică, 1 iulie 2018, dimineața, Scarlett și cu mine ne-am încercat șansa în cafeneaua din vecinătatea Poștei. După ce ne-a servit cu două espresso, patroana ne-a spus că domnul Bisnard nu sosise încă, dar că sigur nu va întârzia. Într-adevăr, peste o jumătate de oră, un bărbat a intrat în local.

— Denis, ai musafiri! l-a anunțat patroana arătându-ne cu bărbia.

Bărbatul s-a apropiat de masa noastră, iar noi ne-am ridicat pentru a-l saluta.

— Dumneavoastră sunteți scriitorul? m-a întrebat domnul Bisnard după ce ne-am prezentat.

Am confirmat.

— Iar eu sunt Scarlett Leonas, asistenta sa. În realitate, eu fac toată treaba.

— Așa se întâmplă de multe ori, a spus domnul Bisnard strângându-i mâna. Cine v-a spus că voi fi aici?

— Directorul adjunct de la Palace, i-am explicat. Iertați-ne că vă contactăm astfel, dar avem nevoie să stăm de vorbă cu dumneavoastră.

— În legătură cu ce?

— Cu crima de la camera 622.

Domnul Bisnard a părut extrem de surprins. Ne-am așezat toți trei la masă, iar el și-a comandat o cafea. I-am povestit tot ce știam, ceea ce, probabil, l-a convins că luaserăm lucrurile în serios. Ne-a rugat să-l scuzăm o clipă și a ieșit din restaurant pentru a se duce până acasă, căci stătea foarte aproape, de unde s-a întors cu o cutie de pantofi.

— Mi-a plăcut enorm să lucrez la Palace, ne-a spus deschizând cutia, am păstrat aici câteva amintiri.

Și ne-a arătat toate relicvele din anii petrecuți ca angajat al hotelului, fotografii, meniuri și articole din ziare consacrate galelor mondene care avuseseră loc acolo. Scarlett le-a examinat cu atenție, recunoscând dintr-odată, într-o fotografie, doi bărbați.

— Nu este Edmond Rose? l-a întrebat făcând legătura dintre imagine și portretul din biroul directorului de la Palace.

— Ba da, a confirmat Bisnard, iar alături e…

— Abel Ebezner, a intervenit Scarlett fără a-i mai lăsa timp să își încheie fraza.

— Mă uluiți! Domnul Rose și Abel Ebezner se cunoșteau bine. Domnul Ebezner era un client permanent de-ai hotelului. După câte se pare, domnul Rose l-a convins pe domnul Ebezner să-și desfășoare reuniunile anuale ale băncii la Palace.

— Vreți să spuneți, Marile Weekenduri, a precizat Scarlett.

Bisnard a schițat un zâmbet:

— Hotărât lucru, sunteți foarte bine informată.

Bisnard ne-a povestit despre Marile Weekenduri ale Băncii Ebezner, de la Palace, eveniment important care nu doar că aducea mulți bani hotelului, dar îi și asigura un anumit prestigiu. Reușita se datora în primul rând științei de organizator a domnului Rose care îl transformase pe Abel Ebezner în client fidel.

— De ce a încetat tradiția Marelui Weekend?

— Banca a invocat probleme financiare, dar, în realitate, nimic nu a mai fost la fel după…

— După crimă, vreți să spuneți?

— Da. Cum de a ajuns să vă intereseze cazul acela?

— Din întâmplare. Ne-a intrigat un detaliu: am descoperit că există o cameră 621 bis care fusese camera 622 și că numărul fusese schimbat după comiterea unei crime. Ceea ce ne-a provocat să cercetăm mai departe.

— Schimbarea numărului camerei a fost o decizie ridicolă, s-a plâns Bisnard.

— Cine a fost cu ideea? a întrebat Scarlett.

— Domnul Rose. Decizia trebuie însă pusă în respectivul context. În această stațiune de schi, unde niciodată nu se întâmplă nimic, cazul a declanșat o adevărată undă de șoc. Iar la Palace, cu atât mai mult! La Palace, clienții se simțeau la adăpost de orice, într-o altă lume, într-un cocon, cum se spune acum. Or, de azi pe mâine, totul s-a schimbat. O crimă, vă puteți închipui așa ceva?! Săptămânile care au urmat au fost dezastruoase: clienții și-au anulat rezervările în masă. Hotelul era gol, stațiunea la fel. Ne-a luat un anotimp ca să ne revenim. Domnul Rose nu voia să mai audă vorbindu-se despre camera 622. Pur și simplu a hotărât să o suprime. Spunea: „622, o cameră de uitat!” Pentru a evita deranjul de a schimba toate numerele camerelor de la etaj, punând 623 în loc de 622, a decis să numeroteze camera cu 621 bis, în loc de 622. S-au schimbat plăcuța de pe ușă și datele informatice, și treaba a fost gata. Totul a fost uitat.

— Cine a descoperit cadavrul în dimineața de 16 decembrie? a întrebat Scarlett.

— Un stagiar. Săracul puști trebuia să aducă micul dejun la 622. Îmi aduc aminte că am văzut notându-se comanda chiar înainte de a pleca acasă, în seara din ajun. De altfel, încă îmi mai amintesc

ce cuprindea: caviar în cantitate mare, două ouă fierte și un pahar de vodcă Beluga.

— Caviar și vodcă? s-a mirat Scarlett.

— Da. Ajungând în fața camerei 622, stagiarul a găsit ușa întredeschisă. Cum nimeni nu venea să o deschidă larg, pur și simplu a împins-o, a văzut sânge pe jos și cadavrul.

— Erați la Palace în momentul descoperirii cadavrului?

— Nu, eram acasă. La hotel fusese o seară foarte grea, așa că mă întorsesem târziu, pe la ora 1. Soția a fost cea care m-a trezit, spunându-mi că e poliție în față la Palace.

Continuându-și explorarea prin cutia de pantofi, Scarlett a scos dintr-odată un fluturaș.

— E programul ultimului Mare Weekend! a exclamat.

— Văd că nu vă scapă nimic, a constatat Bisnard amuzat.

Scarlett mi l-a întins pentru a-l putea examina mai îndeaproape.

Marele Weekend al Băncii Ebezner
14–16 decembrie

PROGRAMUL SERII DE SÂMBĂTĂ, 15 DECEMBRIE

Ora 18: Cocktail de bun venit
Beluga cocktail

Ora 19: Anunțuri oficiale

Ora 19:30: Dineu
Apetitive
Paté de ficat de rață cu dulceața casei
Ravioli cu crabi
Lup-de-mare în crustă de sare cu legume de sezon
Saint-Honoré cu cremă Chiboust
Ceai, cafea și prăjiturele

— De ce l-ați păstrat? l-a întrebat Scarlett.

— După crimă, cu ocazia marilor recepții, domnul Rose îl flutura prin fața echipelor, spunându-le: „Să nu uitați niciodată că și cele mai bine organizate seri se pot schimba în catastrofe. Ce s-a petrecut în seara aceea este, probabil, tot ce se poate întâmpla mai rău pentru un hotelier”.

— Programul însă este din 15 decembrie, a observat Scarlett. Știam că asasinatul a avut loc în dimineața de 16 decembrie. Și-atunci, ce s-a întâmplat în seara de 15?

Bisnard ne-a privit lung o clipă, înainte de a răspunde:

— Petrecerea băncii s-a încheiat catastrofal.

Capitolul 37

Metodele capitale

Sâmbătă, 15 decembrie, în ajunul crimei

În fața Salonului Alpilor, Macaire, complet confuz, repeta:

— Levovitch, președinte? Păi… cum e posibil așa ceva?

— Tata l-a votat pe Levovitch.

— Taică-tău? Adică nu conveniserăm noi să…

Jean-Bénédict și-a întrerupt vărul:

— Știu bine ce-am convenit! a răspuns iritat. Numai că ai uitat să ne faci cunoscut un detaliu, trădător mizerabil ce ești!

— Ei, Jean-Béné, ce te-a apucat?

— Știu totul! Ai vrut să vinzi Fiscului numele clienților noștri străini, pentru a falimenta banca!

* * *

O oră mai devreme, în Salonul Alpilor

— Am o informație de importanță capitală pe care vreau să v-o fac cunoscută, a spus Tarnogol. Iată ce am primit pe e-mail acum o oră, dintr-o sursă necunoscută.

Pe ecranul laptopului a început o filmare.

Se putea ghici că secvența fusese înregistrată cu o cameră ascunsă. În ea putea fi văzut Macaire într-un restaurant gol (din Milano, după cum se putea realiza din continuarea filmării). În fața lui, un bărbat în costum, despre care se putea înțelege rapid, grație conversației și accentului, că era un emisar al Fiscului italian.

— Încă sunteți dispus să ne vindeți numele clienților dumneavoastră italieni care își ascund banii în Elveția? l-a întrebat bărbatul.

— Desigur, a confirmat Macaire fără să clipească.

— Și de ce-ați face-o?

— V-am mai explicat: am fost înlăturat de la președinția băncii. Timp de 300 de ani, această bancă de familie a fost condusă din tată-n fiu. Numai că, vedeți dumneavoastră, tata m-a considerat întotdeauna un incapabil.

— Realizați ce consecințe pot surveni în ceea ce vă privește? Banca ar putea fi pusă sub urmărire de state străine, pentru evaziune fiscală, ar putea fi ruinată prin amenzi și daune interese și poate primi interdicția de a mai opera pe anumite piețe străine.

Macaire nici n-a clipit. Și-a privit în ochi interlocutorul și a spus:

— Sucursala noastră din Lugano dă pe-afară de clienți milanezi care trec zilnic frontiera pentru a depune lichidități. Vă interesează sau nu?

— Suntem gata să plătim foarte mult pentru listă.

— Cât?

Bărbatul a scris o cifră pe o bucată de hârtie pe care i-a întins-o lui Macaire. Nu se putea vedea suma, însă Macaire a făcut semn că e de acord, părând satisfăcut. După care a adăugat:

— Nu este vorba numai de atât: vreau garanții pentru siguranța personală. Vreau să mă pot stabili aici, la Milano, și, mai ales, să am asigurarea dumneavoastră că nu voi fi extrădat în caz de urmărire în justiția elvețiană.

Aici, înregistrarea se întrerupea.

Tarnogol a închis laptopul.

Jean-Bénédict și Horace Hansen erau înmărmuriți.

— Iată, a spus Tarnogol, cine este cu adevărat cel pe care vă pregătiți să-l alegeți președinte al băncii.

* * *

— Nu aș fi trădat niciodată banca! I-a asigurat Macaire pe Jean-Bénédict, după ce acesta și-a încheiat relatarea despre ceea ce tocmai se petrecuse în Salonul Alpilor.

— Atunci explică-mi ce e cu filmul!

— Mi s-a întins o capcană. Îți promit că îți voi explica totul! Până atunci, trebuie să mă ajuți. Timpul e extrem de scurt.

— La ce să te ajut? a întrebat Jean-Bénédict care nu știa ce să mai creadă.

— Să obțin președinția.

— N-ai auzit ce-am zis? Levovitch a fost ales! S-a terminat!

— Nu, nu s-a terminat! Nu s-a terminat!

— S-a votat! În trei sferturi de oră, Consiliul va ieși din salon pentru a ajunge în sala de bal unde îi va anunța pe toți că Levovitch este noul președinte al băncii.

— S-o fi votat, dar nimeni nu e încă la curent cu rezultatul!

— Nimeni în afară de tata și de Tarnogol!

— Tatăl tău va ști să se dovedească rezonabil. Cât despre Tarnogol, n-o să iasă viu din sală.

Jean-Bénédict s-a uitat îngrijorat la vărul lui:

— Poftim? Ce tot spui? Macaire, începi să mă sperii…

— Nu numele lui Levovitch va fi pronunțat la ora 19 în sala de bal, ci al meu!

Cu aceste cuvinte, Macaire s-a repezit în bar și a deschis ușile dulapului.

— O să-i duci sticla asta cu vodcă lui Tarnogol, i-a ordonat vărului său. Toarnă-i un pahar plin, la fel și lui taică-tău, în definitiv… de ce nu? Tu însă să nu cumva să bei!

Macaire s-a oprit brusc și s-a uitat îngrozit la rafturile din fața lui. După o clipă de tăcere, a țipat:

— Nu se poate!

— Ce nu se poate? a întrebat Jean-Bénédict.

— A dispărut!

— Ce-a dispărut?

— Sticla cu vodcă! Era aici! Exact aici! Sunt sigur, doar eu am pus-o.

Macaire încremenise. Vodca otrăvită dispăruse din bar.

Dintr-odată, o imagine i-a revenit brusc în memorie: întorcându-se de la toaletă, unde golise sticla cu vodcă fără otravă, zărise de la depărtare un chelner care ducea o ladă cu sticle.

— Macaire, ce e cu tine? l-a întrebat confuz Jean-Bénédict.

— Vino cu mine, i-a ordonat acesta îndreptându-se spre ușa de serviciu pe unde dispăruse mai înainte chelnerul.

Jean-Bénédict, care nu mai înțelegea nimic din tot ce se întâmpla, și-a urmat docil vărul. Ușa de serviciu dădea către depozitele de alimente și către bucătării. Zeci de persoane trebăluiau ca într-un furnicar la produsele de patiserie pentru sala de bal, unde deja începuse cocktailul. Domnul Bisnard, directorul banchetelor, care supraveghea tot acel balet, i-a zărit pe Macaire și pe Jean-Bénédict și le-a ieșit în întâmpinare.

— Vă pot ajuta cu ceva, domnilor? i-a întrebat cu amabilitate.

— Cu vodcă Beluga! s-a bâlbâit Macaire complet confuz. Cu o vodcă Beluga în barul de la

Salonul Alpilor!

— Vreți să fie adusă vodcă Beluga în Salonul Alpilor? a încercat domnul Bisnard să înțeleagă.

— Nu, era o sticlă de Beluga în dulapul din barul pentru saloane, a lămurit Macaire, și acum nu mai este!

— Dacă vă trebuie vodcă Beluga, nu e o problemă, le-a răspuns directorul banchetelor pe ton liniștitor.

Și a arătat spre lăzile cu sticle de Beluga puse unele peste altele lângă perete.

— Nu înțelegeți, s-a bâlbâit din nou Macaire, am nevoie de sticla care era în dulapul din bar! Era o sticlă acolo și a luat-o cineva!

— Cu siguranță, unul dintre colegii mei. Am dat ordin să fie adus aici întregul stoc de vodcă Beluga din hotel, pentru a fi sigur că nu va lipsi la cocktail. Băutura de întâmpinare care le este servită invitaților este vodca Beluga, după cum a fost solicitarea domnului Tarnogol.

Macaire și-a amintit ceea ce spusese Tarnogol atunci când, la întoarcerea de la Basel, venise să îi aducă plicul la el acasă și fusese primit cu acel festin demn de un rege. „Beluga, vodca victoriei!” Tarnogol nu avusese niciun moment intenția de a alege pe altcineva președinte în afară de Levovitch.

Macaire și-a tras vărul deoparte, pentru a nu fi auzit, și i-a spus:

— Trebuie să căutăm printre sticlele astea. Ajută-mă să găsesc sticla pe care e făcută cu marker roșu o cruce, pe eticheta din spate. N-are cum să-ți scape.

— Ce are atât de special sticla aia? a vrut să știe Jean-Bénédict.

— Nu contează.

— Dacă nu-mi spui, nu te ajut!

Macaire s-a văzut nevoit să-i mărturisească vărului său.

— E otrăvită, a șoptit.

— Poftim? Ai vrut să-l otrăvești pe Tarnogol?

— O să-ți explic. E foarte complicat.

— Deci chiar ai plănuit să-l omori pe Tarnogol?

— Jean-Béné, nu e timp pentru lecții de morală! Ajută-mă să găsesc sticla înainte de a se întâmpla o nenorocire. Întoarce-le pe toate! Trebuie neapărat să punem mâna pe cea însemnată cu marker roșu.

Cei doi s-au repezit la lăzile cu vodcă și, sub privirea uluită a domnului Bisnard, au început să scoată una câte una sticlele de Beluga și să le examineze. Degeaba.

— Nu mai sunt și altele? l-a întrebat Macaire pe directorul banchetelor.

— Mai sunt sticlele duse în barul din sala de bal, a răspuns acesta.

Cei doi veri s-au repezit în sala de bal, trecând fără menajamente pe lângă șirul de angajați ai băncii care stăteau la coadă. Printre ei și Cristina, într-o minunată rochie albastră, ridicând un pahar gol pentru a-l saluta pe Macaire.

— Trebuie neapărat să gustați din acest cocktail, domnule Ebezner, i-a spus.

Macaire nu a răspuns, ci s-a năpustit spre barman:

— Ai vodcă Beluga? l-a întrebat.

— Desigur, toată lumea îmi cere cocktailuri Beluga. Să vă prepar unul?

— Vreau să văd sticlele, a cerut Macaire.

Ușor jignit de tonul aspru al interlocutorului, barmanul i-a dat ascultare și i-a întins sticla de Beluga din care tocmai servise. Macaire a luat-o: era cea marcată cu cruce roșie. Era sticla lui! Și a constatat îngrozit că era aproape goală. Jumătate din cei de acolo băuseră vodcă otrăvită.

Capitolul 38

Anunțul

Sâmbătă, 15 decembrie, în ajunul crimei

Până la ora 18:40, încă nu i se făcuse rău nimănui. În sala de bal de la Palace, cocktailul se desfășura cu o absolută lipsă de griji. Stând ceva mai retrași, Macaire și Jean-Bénédict scrutau gesturile convivilor, ajungând la concluzia limpede: nimeni nu fusese otrăvit.

— Alarmă falsă, a hotărât până la urmă Macaire, relaxându-se. Totul e-n ordine.

Jean-Bénédict era în pragul crizei de nervi.

— Totul e-n ordine? abia a reușit să articuleze. Cum poți fi atât de sigur? Poate că otrava are nevoie de timp pentru a acționa. (A îndreptat un deget amenințător spre vărul lui.) Te previn, dacă dau colțul toți oamenii ăștia…

— Otrava își face efectul în mai puțin de un sfert de oră, l-a întrerupt Macaire. Până acum ar fi fost deja morți! După părerea mea, barmanul a servit doze atât de slabe, încât s-au dovedit inofensive.

— Chiar și în doze mici, o otravă mortală tot mortală rămâne! Ai înnebunit cu totul!

— Nu înțelegi tu, s-a apărat Macaire. Tarnogol este o amenințare pentru bancă. Nu cunoști decât o parte din poveste.

— Singura amenințare pe care-o văd aici ești tu, Macaire. Nici nu se pune problema să mă amesteci în planurile tale criminale. Nu mai e nimic de făcut, mă-nțelegi? Levovitch a fost ales! El e președintele! Ce vrei să mai faci? Să iei un pistol și să-l împușți de față cu toată lumea?

Cuvinte cu care Jean-Bénédict a dat să iasă din sală.

— Unde te duci? l-a întrebat sec Macaire.

— Mă întorc în Salonul Alpilor, alături de ceilalți membri ai Consiliului. Tarnogol și tata trebuie că se întreabă pe unde sunt. Și-apoi, dacă

totul va merge rău, chiar n-aș vrea să-și aducă aminte cineva că m-a văzut cu tine. O să cazi singur în gol, Macaire. În toți acești ani, tu ai fost cel mai înverșunat dușman al tău. Dacă nu ai ajuns președintele băncii, este numai din vina ta.

Jean-Bénédict a plecat. Macaire și-a spus că vărul lui avea dreptate: de supărat, numai pe sine avea rost să fie supărat. Peste 20 de minute, Levovitch urma să fie ales. Iar el să ajungă de râsul băncii și al întregii Geneve. Fără a mai pune la socoteală că, de acum, avea să fie considerat un trădător, gata să-i vândă organelor fiscale străine pe propriii clienți. P-30 nu-i va sări în ajutor. Din contră, o să-l facă bucățele. Viața lui era făcută praf…

S-a întors în apartament învins. Serviciul de seară fusese făcut: baia era curățată și scrisul Anastasiei, de pe oglindă, fusese șters de cameristă. Macaire se întreba unde să se fi dus Anastasia. I se părea că totul îi scapă de sub control. Știa ce-i rămăsese de făcut. Se gândea la asta încă de seara trecută.

Și-a scos din șifonier costumul pe care și-l comandase pentru momentul alegerii la președinție. Și l-a îmbrăcat. Și-a pus butonii de aur. La încheietură și-a prins unul dintre cele mai scumpe ceasuri, luat special pentru această ocazie. Și-a făcut cu mare atenție nodul la cravată, apoi și-a pus o vestă deosebit de elegantă. Pe interiorul sacoului pusese să îi fie brodat: *M.E., Președinte.* S-a uitat cu tristețe la monogramă. S-a privit în oglindă. Niciodată nu i se păruse că era atât de frumos. Și s-a contemplat așa încă o vreme. Așa ar fi trebuit să se arate ca președinte. Și așa va și muri. Și așa va fi și găsit. Mâine, o cameristă va da de trupul lui întins pe mocheta plină de sângele coagulat.

Drept care s-a îndreptat către micul seif al camerei, din care și-a scos pistoletul. L-a încărcat și-a băgat țeava în gură. Gestul l-a liniștit. În

câteva clipe, totul se va fi terminat. În sfârșit! Nu mai putea. A închis ochii, a împins puțin mai adânc țeava între maxilare și a pus degetul pe trăgaci. Ultimul gând i s-a îndreptat către Anastasia.

Dintr-odată, a auzit bătăi în ușă și vocea Anastasiei răsunând.

— Macaire, Macaire, ești aici?

A deschis ochii, și-a venit în fire, și-a scos țeava pistolului din gură și a lăsat arma pe comodă, după care s-a repezit la ușă.

— Anastasia! a strigat dând cu ochii de ea. Ce fericit sunt să te văd! Îți mulțumesc că ești aici! Îți mulțumesc că ai venit!

A îmbrățișat-o îndelung, admirându-i chipul perfect. Părea extrem de tulburată, la fel era și el.

— Macaire, trebuie să-ți vorbesc despre ce-am citit în jurnalul tău.

I-a făcut semn să tacă și a adus-o înăuntru, la adăpost de urechi străine.

— Cum e posibil așa ceva? a început să plângă Anastasia după ce Macaire a încuiat ușa. Cum de ți-a putut face Tarnogol una ca asta?

— Tarnogol e diavolul în persoană!

— Ce ai scris acolo e chiar adevărul? Ați făcut o înțelegere? Ți-a dat mâna mea în schimbul acțiunilor tale de la bancă?

— Iartă-mă, Anastasia! Te rog să mă ierți! Ajunsesem la disperare pe atunci. Doream atât de mult să mă căsătoresc cu tine, iar tu îmi spuseseși că erai îndrăgostită de Lev…

— Cum de e cu putință? s-a lamentat Anastasia, nemaiînțelegând nimic.

Și a încercat să își amintească modul în care se legase totul.

— Inelul de logodnă, a zis Macaire. Safirul pe care ți l-am oferit acum 15 ani. Tarnogol mi l-a dat. Mi-a spus că grație acelui inel vei accepta să te măriți cu mine.

Anastasia a rămas complet descumpănită: nu avea niciun sens. Se întreba dacă Macaire era în

toate minţile.

— De fiecare dată mi-ai explicat că i-ai cedat acţiunile pentru ca noi doi, tu şi cu mine, să fim fericiţi.

— E adevărat.

— Mi-am închipuit că doreai să te îndepărtezi de bancă, să duci o viaţă altfel decât toţi aceşti bancheri, fiindcă ştiai că niciodată nu am visat la o asemenea viaţă.

— Nu, a corectat-o Macaire, i-am dat acţiunile mele lui Tarnogol pentru ca noi doi să putem fi împreună.

Anastasia nu mai înţelegea nimic. Avea senzaţia că îşi pierde toate reperele.

— Alegerea va avea loc peste cinci minute, i-a spus ea. Trebuie să mergi. E momentul tău de glorie.

— Nu eu voi fi ales.

— Poftim?

— Levovitch va fi numit preşedinte.

— Ce tot spui, Macaire? E imposibil.

— Am pierdut, a murmurat Macaire.

Cu chipul trist, cu fruntea în pământ, s-a decis să îşi înfrunte destinul. Faptul că o vedea pe Anastasia îi dădea curajul să înfrunte cu demnitate înfrângerea şi să nu moară ca un laş.

* * *

Era aproape ora 19. Sala de bal de la Palace fierbea. În câteva clipe, avea să fie anunţat numele noului preşedinte. Toţi angajaţii băncii erau adunaţi în faţa scenei impozante din fundul sălii: Consiliul Băncii era pe punctul de a-şi face intrarea.

Macaire, superb în costumul lui cu vestă, a pătruns în sală. Un chelner l-a întâmpinat cu şampanie. Macaire a luat o cupă şi a dat-o pe gât pentru a-şi mai calma nervozitatea şi s-a amestecat în vacarmul vesel al funcţionarilor. A mai băut o cupă pentru a-şi recăpăta stăpânirea de sine.

Deodată, s-a făcut liniște: Sinior Tarnogol, Horace Hansen și Jean-Bénédict Hansen au apărut pe estradă. Horace Hansen s-a apropiat de microfon și a declarat: „Doamnelor și domnilor, Consiliul Băncii Ebezner a luat decizia. Noul președinte al băncii noastre a fost desemnat și suntem mândri să vă anunțăm că…”

Nu și-a putut însă încheia fraza, fiindcă, exact în aceeași clipă, o persoană dintre cele de față s-a prăbușit, trăgând în cădere o față de masă încărcată cu veselă. Cei prezenți s-au adunat rapid în jurul ei și au cerut angajaților să cheme un medic. O tăcere plină de îngrijorare a inundat sala.

— Îi e mai bine? a întrebat la microfon Horace Hansen care nu prea știa ce ar trebui să facă.

Apoi unui al doilea invitat i s-a făcut rău și s-a prăbușit. Apoi un altul, și încă unul. Peste puțin, oamenii au început să cadă ca muștele, ținându-se de burtă și horcăind. În câteva clipe, jumătate dintre cei de față au început să vomite.

Capitolul 39

Zile nefericite

Cu 15 ani mai înainte

Era început de noiembrie. Primii fulgi începeau să se aștearnă peste Verbier. Gerul părea să fi venit pentru multă vreme.

Sosit în fața hotelului, Lev îi contempla fațada impunătoare cu un surâs emoționat. Trecuseră deja trei luni de când se mutase la Geneva. Venea cu regularitate să își petreacă weekendul la Verbier, pentru a-și vizita tatăl și pe domnul Rose.

A intrat în marele hol de la Palace. Observându-l, domnul Rose a strigat:

— Uite-l și pe fiul rătăcitor!

De fiecare dată când revenea la Palace, Lev era primit ca un erou de proprietarul hotelului.

— Bună ziua, domnule Rose, l-a salutat Lev un pic jenat de entuziasmul cu care era întâmpinat.

— Vino cu mine, am să-ți dau o veste bună.

Domnul Rose l-a dus pe Lev la el în birou, unde l-a servit cu o cafea.

— N-o să ghicești cine a venit pe-aici săptămâna trecută, i-a spus. Pariez că nu ghicești: Abel Ebezner! Voia să pregătească Marele Weekend. Mă rog, pe scurt, am stat un pic de vorbă și nu mai termina cu laudele, uneori de-a dreptul ditirambice, la adresa ta!

Domnul Rose părea încântat – fără a fi și mirat – de ascensiunea protejatului său. Nu se putea împiedica să nu resimtă față de Lev o mândrie aproape paternă, zicându-și că un pic și mulțumită lui acesta își putuse lua zborul.

— Am fost scos pe tușă, l-a anunțat Lev de la bun început. Cred că s-a lăsat cu proteste generale

în bancă, așa că, de acum, mi se dau numai sarcini de stagiar.

— Știu, a spus domnul Rose. Abel Ebezner mi-a povestit totul. Mi-a vorbit despre tatăl lui care, după câte se pare, a rămas cu idei învechite. A adăugat însă și că e foarte bolnav. Rinichii nu-i mai funcționează și…

— Tataia Ebezner e nemuritor, l-a întrerupt Lev, sunt ani de zile de când se tot spune că e condamnat.

— Mă lași să spun ce-am de spus? s-a arătat ușor iritat domnul Rose. Tataia Ebezner e pe moarte. E o chestiune de săptămâni. Mi-a spus Abel! Confidențial, bineînțeles. Știu însă că nu duci vorba. Odată cu viitorul Mare Weekend va fi instalat un nou președinte, în persoana lui Abel.

— Ceea ce înseamnă că Macaire va deveni vicepreședinte, a înțeles Lev.

— Exact! s-a entuziasmat domnul Rose. Și, odată ce fiul lui ajunge în Consiliu, nu va mai avea de ce să fie invidios pe tine. Doar mi-a povestit totul Abel, după cum îți spun! Din ianuarie, te va numi bancher titular! Vei avea propriii clienți! Îți dai seama? O să câștigi mai mult decât ți-ai imaginat vreodată. Vei fi printre marii bancheri genevezi! La vârsta ta!

Lev nu s-a putut opri să nu zâmbească. Promovarea îi deschidea porțile înaltei societăți geneveze. Nu va mai trebui să țină ascunsă relația cu Anastasia, iar ea nu va trebui să își mai mintă mama în legătură cu identitatea lui. El nu va trebui să își mai ascundă originea. De-acum, era cineva. Reușise: numele lui avea să devină un nume mare. Și ce de bani! O va putea cere pe Anastasia în căsătorie. Vor face nunta peste un an sau doi, timp necesar pentru a pune ceva bani deoparte. Poate ar trebui să se gândească și la un împrumut pentru o locuință. Poate că, în câțiva ani, în funcție de rezultate și dacă totul va merge conform previziunilor lui Abel Ebezner, vor putea cumpăra

și casa de pe șoseaua Byron, cu terasa aceea care dădea deasupra iacului Léman. Până atunci, trebuia închiriat un apartament magnific într-un cartier de top al Genevei, cât mai aproape de bancă, în mod ideal. Îi plăcea strada Saint-Léger, la câțiva pași de Vieille-Ville și chiar în fața parcului Bastions.

Domnul Rose l-a întrerupt din reverie:

— Pentru acest weekend te-am instalat într-o cameră minunată.

— Nu trebuia, domnule Rose, pot dormi și pe canapea, acasă la tata. Deja ultima dată… E prea mult.

— Haide, nimic nu-i prea mult. Doar îmi face plăcere. Trebuie să fi sărbătorim reușita!

•

Sol, tatăl lui Lev, era cu mult mai puțin entuziasmat decât domnul Rose în privința carierei fiului său. În aceeași zi, pe când luau amândoi masa într-un restaurant din Verbier, Sol i-a spus lui Lev pe un ton de reproș:

— Fiule, banca te-a schimbat. Ești altfel.

— Altfel, *cum*?

— Altfel, a tranșat tatăl, fără a-i mai da alte explicații.

Dorind să schimbe subiectul, Lev l-a anunțat cu mândrie:

— Pentru acest weekend, domnul Rose mi-a oferit o cameră la hotel.

— Exact ce spuneam: de-acum stai la Palace ca un client. Ai trecut *de cealaltă parte.* Nu cumva vrei să-ți duc bagajele în cameră?

— Hai, tati, termină, ești ridicol!

— Bine, bine. Ia spune-mi cum e viața aia a ta nemaipomenită la Geneva?

— Nu e o viață nemaipomenită, tati. Mă străduiesc să-mi fac treaba la bancă, dar toată lumea-mi pune bețe-n roate.

— Parcă deja primiseși anumite responsabilități…

— Mi s-au luat. Mi s-a spus că atâta vreme cât nu aduc cel puțin un client important, voi rămâne la nivelul de stagiar.

— Mereu vrei s-o iei tu înainte, i-a reproșat Sol.

— Cu cine ții, tati? s-a arătat Lev exasperat.

— Hai, băiete, nu te enerva! Dar blonda aia frumușică pentru care ai plecat la Geneva ce mai face?

— Anastasia.

— Anastasia, da. Fermecătoare bucățică!

Lev i-a povestit pe larg despre Anastasia. I-a spus cât de mult o iubea și cât de fericit îl putea ea face. I-a povestit despre întâlnirile lor tainice, de după ziua de lucru la bancă, unde nimeni nu știa despre relația lor.

Brusc, tatăl s-a strâmbat dezaprobator:

— Spui că este Marea ta Iubire, dar marile iubiri nu se ascund!

— Ba da, i-a explicat Lev, o facem pentru a ne proteja.

— Ce să spun, *să vă protejații* Ea te-a făcut să-nghiți chestia asta? Nu, dacă vrei să știi părerea mea, îi e rușine.

— Rușine? a îngăimat Lev. De ce să-i fie rușine?

— Rușine din cauza ta. Rușine de ceea ce ești cu adevărat. Vezi tu, Lev, noi aparținem rasei celor cu totul neînsemnați.

Lev a sărit în sus auzind așa ceva.

— Nici vorbă, a protestat, dar Anastasia spune că e mai bine așa. Oamenii ne vor lăsa în pace. Fiindcă oamenii îi urăsc pe cei care se iubesc. Uite, de exemplu, pentru a evita să se țină mama ei după noi, am făcut-o să creadă că sunt un prinț rus. Contele Romanov! Și-a ținut! Din partea ei, ne bucurăm de o liniște de-a dreptul regală!

Sol însă, departe de a găsi povestea amuzantă, s-a enervat:

— Contele Romanov? De ce? Fiindcă Levovitch nu dă bine?

— Nu, nu-nțelegi. Era o glumă. Și-apoi, ar trebui să te bucuri: interpretez de minune personajul Romanov!

— Vezi, a sărit din nou Sol la atac, ai fi un formidabil actor comic!

— Tati, nu vreau să fiu actor comic. Vreau să fiu bancher. Să am o situație. Să am bani.

— A, da? l-a ironizat Sol. Fiindcă-ți spui că banii te vor face mai bun și mai frecventabil? Nu uita cine ești și de unde vii, Lev Levovitch, fiu de saltimbanc. Bancher! Țțț! Și când mă gândesc că te dai conte!…

•

— Contele Romanov! jubila Olga în aceeași clipă, la masa ei de la *Roberto,* luând prânzul săptămânal cu fetele ei.

Fără a pricepe bine ce tot spunea mama ei, Irina și-a luat un aer încântat. Anastasia a coborât privirea. Olga a continuat:

— Am preferat să mai aștept puțin înainte de a te anunța, i-a spus Irinei, tocmai ca să văd dacă e ceva serios. Așadar: sora ta s-a cuplat cu contele Romanov și sunt tare-ndrăgostiți!

— E bogat? a întrebat Irina.

— Bogat? Dacă prin bogat înțelegi un Cresus, atunci da. Ba chiar și mai și: îi dă lecții lui Cresus! Anastasia, dragă, ia spune-i tu surioarei tale unde locuiește.

— La hotelul Bergues, a răspuns cu jumătate de glas Anastasia, cufundându-se în propria minciună.

— Are un apartament la hotelul Bergues! a întărit Olga. Nici mai mult, nici mai puțin!…

Pe Irina o înfuria să afle că sora ei își găsise un bărbat mai bogat decât consilierul ei financiar. Iar avea s-o eclipseze.

— De fapt, a spus Anastasia, nu banii contează. Cel mai important este că e fermecător, tandru, generos, foarte inteligent, frumos ca un zeu…

— Spune-ne cum e apartamentul! a întrerupt-o Olga. Nimic nu ne spui despre asta.

— E un apartament mare, s-a bâlbâit Anastasia.

— Dă-ne câteva detalii, fetițo! Doar toate nopțile dormi acolo.

— Anastasia nu doarme-acasă? a sărit Irina, care nu avusese niciodată dreptul să doarmă în altă parte până la măritiș.

— Noapte de noapte! a anunțat-o mama cu mândrie. Pentru un scop nobil. Deci: cum e apartamentul?

— Foarte frumos, foarte luxos, cu o panoramă incredibilă către lacul Léman.

— Și-s cristale și jad peste tot? s-a interesat Olga.

— Da, peste tot.

Olga fremăta de fericire.

— Și ce meserie are contele Romanov? a întrebat Irina.

— Ei bine, i-a răspuns Olga, aici vine partea cea mai tare: e mâna dreaptă a lui Abel Ebezner.

— Lucrează la Banca Ebezner?

Anastasiei îi venea să dispară sub masă.

— Este unul dintre marii patroni ai băncii! a exclamat jubilând Olga. Nici la toaletă nu se duce Abel Ebezner fără a-i cere părerea. Atât de tânăr, și deja la apogeu! Stând pe muntele lui de aur și biciuind funcționarii leneși! Întreabă-ți bărbatul, sigur îl cunoaște. Puteți, de altfel, să ieșiți împreună la o cină.

Anastasia simțea că o cuprinde panica.

— Poate-ar fi mai bine să evităm discuția asta, a îngăimat. Fiindcă… Lev și cu mine nu am spus nimănui că suntem împreună… cum nu sunt decât o secretară… ar da rău la bancă. Ar putea avea necazuri, nu ar fi deloc bine văzut. Irina, te rog, nu vorbi cu soțul tău despre asta, nu vreau să-i fac greutăți lui Lev.

— Iubito, a intervenit Olga cu voce liniștitoare, nu ai de ce te teme: șefii cei mari se întâlnesc cu cine vor ei. Și-apoi, ar cam fi timpul să termini cu toana asta a ta de a vrea să muncești. Imediat ce

veți fi logodiți, o să renunți la postul ăla ridicol de secretară. Va trebui să te ocupi de soțul tău, iar ăsta e un job full-time.

După masă, ieșind din restaurant, Anastasia a făcut câțiva pași alături de sora ei.

— Irina, i-a mărturisit, am mințit și trebuie să mă ajuți. Lev Levovitch nu e conte Romanov. Era angajat la Palace de Verbier, iar acum lucrează la bancă. Nici vorbă să fie mâna dreaptă a lui Abel Ebezner, e într-adevăr foarte dotat, dar pentru moment e doar stagiar.

— Adică, ai inventat totul? Și apartamentul de la Bergues și tot restul?

— Totul. Era singurul mod de a nu mai sta mama tot timpul cu ochii pe mine. Te rog, nu spune nimănui! Mă omoară mama dacă află adevărul și nici nu mă mai lasă să mă văd cu Lev.

Chipul Irinei s-a luminat: o liniștea enorm să afle că sora ei trăia cu un biet stagiar, ba mai mult, fost angajat la un hotel. Vila ei cu piscină își recăpăta dintr-odată întreaga grandoare.

— Nu-ți face griji, i-a promis, voi păstra secretul.

— Îți mulțumesc, fii sigură că mă voi revanșa.

Apreciindu-și poziția de superioritate, Irina nu s-a putut abține să nu-i dea o lecție de morală surorii mai mici.

— Totuși, nu ar trebui să-ți pierzi vremea cu o aventură care nu merită deranjul.

— Îl iubesc. Îl iubesc mai mult decât orice pe lume și cu el vreau să-mi petrec restul zilelor.

— Anastasia, nu spune prostii! Nu doar dragoste e pe lumea asta, mai gândește-te și la viitor.

— Chiar nu înțelegi, dar mie nu-mi pasă deloc de bani! Tot ce vreau e să iubesc și să fiu iubită.

•

A doua zi dimineață, duminică, la Verbier. Lev bea o cafea în barul de la Palace. Un bărbat s-a așezat alături de el. La început nu i-a dat atenție, până când bărbatul nu i-a vorbit în rusește:

— Alungat ca un țărănoi, iată că te întorci ca un prinț.

Era Tarnogol. Surprins, Lev s-a întors spre el și l-a salutat din cap. Tarnogol i-a spus:

— Umblă vorba că ești destinat unei cariere sclipitoare în Banca Ebezner.

— Nu e decât o vorbă, domnule Tarnogol.

— Ești prea modest, tinere Levovitch.

Lev nu i-a răspuns și s-a întors la ceașca lui de cafea. Nu avea niciun chef să stea de vorbă cu Tarnogol și, cum nu mai era angajatul hotelului, nici nu avea de ce să o facă. Numai că Tarnogol nu terminase ce avea de spus.

— Îmi datorezi un serviciu.

— Zău? s-a mirat Lev.

— Ți-am salvat viața. Ți-am permis să pleci de-aici. Fără mine, încă ai mai fi angajatul hotelului.

— Ați făcut mai ales să fiu dat afară ca un mizerabil!

— Haide, știi bine că nu e așa. Dacă n-ai fi vrut să pleci, nu ți-ai fi pierdut sângele-rece în fața mea atunci, în august. Deci, sunt binefăcătorul tău…

— Asta-i bună! Și ce așteptați mai exact de la mine?

— Aș vrea să-mi faci cunoștință cu Abel Ebezner.

Curiozitatea lui Lev era de acum trezită.

— Ce doriți de la domnul Ebezner? a întrebat suspicios.

— Să stăm de vorbă. Am niște bani pe care vreau să-i știu în siguranță. Bani mulți. Pe care aș vrea să-i depun la Banca Ebezner.

— N-aveți nevoie de mine pentru a vă deschide un cont la Banca Ebezner, a observat Lev.

— Nu fi atât de sigur! Auguste Ebezner are principiile lui: analizează culoarea banilor. Or, ai mei n-au culoare, dacă-nțelegi ce vreau să spun. Știu că, dacă vin cu tine, Abel Ebezner va fi mai puțin atent. Știu că are încredere în tine. O să avem amândoi de câștigat: mulțumită ție, îmi voi

deschide acolo contul și, în schimb, voi fi primul tău client important. Astfel, cariera ta va primi impulsul necesar. Sunt foarte mulți bani în joc.

Luni, când s-a întors la bancă, Lev i-a propus lui Abel Ebezner să îi organizeze o întâlnire cu Tarnogol, iar acesta a fost încântat. Îl auzise pe domnul Rose vorbind despre Tarnogol și despre averea lui, la Palace de Verbier. Și astfel, a doua zi, marți, în salonul roz de la etajul cinci al Băncii Ebezner, Abel Ebezner și Lev l-au primit pe Sinior Tarnogol care se deplasase special la Geneva pentru respectiva ocazie.

— Am încredere în banca dumneavoastră, a explicat Tarnogol. Cred în stabilitatea Elveției. Voi fi fericit să vă pot încredința o parte din averea mea.

— Și noi vom fi foarte fericiți să vă putem primi drept client, l-a asigurat Abel.

— Tânărul de lângă dumneavoastră, a adăugat Tarnogol arătând spre Lev, e o perlă rară. M-aș bucura ca el să fie persoana de contact în relația mea cu banca.

— Lev este una dintre marile speranțe ale acestei instituții, a confirmat Abel. Însă nu are încă titlul de bancher în toată puterea cuvântului. Nu are, vreau să spun, propria sa clientelă.

— Știu. Lucru cu atât mai bun pentru mine: astfel se va consacra în întregime problemelor care mă interesează. De altfel, domnule Ebezner, începând de la ce sumă poate fi cineva considerat un client foarte important al băncii dumneavoastră?

— Nu există clienți foarte importanți și clienți neînsemnați, a răspuns Abel Ebezner.

— Iată suma pe care aș dori să o depun în banca dumneavoastră. Spuneți-mi dacă asta mă face totuși un client foarte important.

Tarnogol a pus mâna pe un bloc de hârtie și un stilou aflate pe masă și a scris cifra 1 urmată de o

interminabilă succesiune de zerouri. Suma l-a lăsat pe Abel Ebezner fără cuvinte.

— Spuneți-mi unde trebuie să semnez, a cerut Tarnogol, și voi face imediat transferul de fonduri.

Pe un ton diplomat, Abel a răspuns:

— Domnule Tarnogol, vom fi mai mult decât fericiți să vă putem primi drept client. Numai că, înainte de a accepta banii, ținând cont de sumă, trebuie neapărat să dispunem de câteva informații legate de proveniența lor. Nu este decât o simplă procedură. Regret că trebuie să vă supun la completarea câtorva hârțoage, dar știți că autoritățile de supraveghere bancară sunt continuu cu ochii pe noi, pentru a se asigura că verificăm originea banilor pe care ni-i încredințează clienții noștri.

— Să spunem lucrurilor pe nume! s-a arătat Tarnogol amuzat. Aveți nevoie să fiți sigur că nu voi spăla bani prin banca dumneavoastră. Puteți sta liniștit. Dați-mi documentele, le voi transmite avocaților mei și vi le voi returna până la finalul săptămânii.

Odată încheiată întâlnirea, un zvon a traversat pe loc banca: Lev Levovitch era pe cale de a aduce un client atât de important, încât lucrul acesta l-ar putea plasa dintr-odată printre cei mai însemnați funcționari ai instituției.

A doua zi, informația a fost dezbătută în Consiliul Băncii. Nici cei doi Hansen, nici Auguste Ebezner nu își imaginaseră că Lev ar fi putut descoperi atât de repede un asemenea client.

— Nu mi-ai spus tu că îl cunoșteai pe Tarnogol de la Verbier? l-a întrebat Horace pe Abel, ca pentru a minimaliza rolul lui Lev în acest profitabil aport financiar.

— Nu, nu-l cunoșteam. Într-adevăr, ni s-au încrucișat pașii la Palace de Verbier, unde trage cu regularitate, dar apropierea de bancă s-a produs prin intermediul lui Lev. De altfel, mi-a cerut în

mod imperativ ca Lev să fie persoana de contact și gestionarul depunerilor lui.

— Prea mulți bani pentru un prim client, a opinat Auguste. Lev acesta al tău va fi excedat și, dacă-și pierde capul, noi vom plăti oalele sparte.

— Un client e un client, a protestat Abel. Ai vrut să aducă un client ca să devină bancher, iată că l-a adus!

— Lev e băiat frumos, a subliniat Horace zâmbind cu subînțeles. Poate că-i oferă un pic de afecțiune masculină acestui Tarnogol.

— Horace, ești penibil… i-a zis Abel.

— Uitați cum facem, i-a oprit Auguste, să așteptăm ca Tarnogol să semneze înainte de a ne face sânge rău. Vedem noi pe urmă ce e și cu acest Lev.

Două zile mai târziu, Tarnogol se întorcea în salonul roz. În fața lui Lev și a lui Abel Ebezner, a lăsat pe masa de abanos un plic gros conținând diferitele formulare bancare.

— După cum mi-ați cerut, iată aici răspunsurile la toate întrebările dumneavoastră legate de banii mei. Ca și documentele pentru deschiderea contului. Toate semnăturile sunt în regulă.

— Vă mulțumesc foarte mult pentru rigurozitate, s-a bucurat Abel Ebezner, dând să ia plicul.

Numai că Tarnogol l-a împiedicat, trăgând spre el documentele.

— O clipă, vă rog. Cum dumneavoastră aveți exigențele dumneavoastră, și eu le am pe ale mele. Care sunt două.

Abel s-a încruntat:

— Vă ascult.

— În primul rând, vreau să mă asigur că Lev va fi într-adevăr bancherul cu care voi lucra.

— Trebuie ca acest lucru să fie validat de Consiliu, i-a explicat Abel. Dar nu vor fi probleme. Aveți cuvântul meu. Și a doua condiție?

— Să cumpăr o parte din banca dumneavoastră, a anunțat Tarnogol cu un zâmbet perfid.

Chipul lui Abel Ebezner s-a întunecat pe loc. Lev a rămas uluit.

— Banca mea nu e de vânzare, a răspuns ferm Abel.

— Nu sunt omul căruia să i se refuze ceva, indiferent cine-ar vrea s-o facă, a replicat Tarnogol.

— Iar eu nu sunt omul căruia să i se forțeze mâna! a ridicat Abel Ebezner tonul.

— Vă amintesc că suma pe care mă pregătesc să o depun vă va plasa cu mult înaintea concurenților dumneavoastră. Vă puteți imagina titlurile uriașe din ziarele economice, de la final de an, anunțând explozia activelor pe care le gestionați.

— Da, sunt conștient.

— În acest caz, mi se pare corect să mi se acorde și mie o porție din tort.

Tensiunea urca lent în salonul elegant care nu cunoștea decât conversații cordiale. Simțind că situația îl depășește, Lev nu mai știa unde să se ascundă. Ar fi trebuit să nu aibă încredere în Tarnogol, încă o dată îi căzuse în cursă. Iar acum nu mai avea cum să dea înapoi.

Pentru moment, Abel Ebezner a evitat escaladarea conflictului propunându-i lui Tarnogol un weekend în care să reflecteze. Au convenit să se reîntâlnească toți trei lunea următoare.

Tarnogol a apărut tot numai zâmbet la a treia întâlnire.

•

— Ați avut dreptate, i-a mărturisit lui Abel Ebezner, weekendul s-a dovedit un sfetnic bun. A fost o idee absolut ridicolă să vreau să cumpăr o parte din banca dumneavoastră.

Lev a oftat ușurat. Abel i-a întors zâmbetul lui Tarnogol, zicându-i:

— Mă bucur să aflu asta.

— După ce am reflectat serios, a continuat Tarnogol pe ton aproape vesel, m-am hotărât să cumpăr toată banca dumneavoastră.

Abel Ebezner și-a pierdut răbdarea:

— Cum îndrăzniți să intrați în banca mea și să-mi vorbiți pe un asemenea ton?! Cred că aici discuțiile noastre încetează.

— Greșiți, fiindcă mă subestimați! i-a răspuns Tarnogol amenințător. Nu știți de ce sunt în stare!

— Și dumneavoastră greșiți complet în ceea ce mă privește! i-a răspuns Abel.

Tarnogol a izbucnit într-un râs răutăcios.

— Știți care e diferența dintre mine și dumneavoastră, Abel? Eu dispun de fonduri nelimitate și, până la urmă, tot voi cumpăra banca! O voi reboteza Banca Tarnogol, iar dumneavoastră-mi veți aduce cafeaua!

La aceste cuvinte, înfuriat, Abel Ebezner a deschis ușa salonului invitându-l pe Tarnogol să dispară.

Întorcându-se pe călcâie, Tarnogol i-a spus lui Abel:

— O să mai auziți de mine! Și-o să regretați amarnic jignirea asta!

Disperat, Lev și-a ascuns fața în palme: avea să fie dat afară de la bancă.

* * *

La două săptămâni de la incidentul cu Tarnogol, în dimineața ultimei zile de noiembrie, Auguste Ebezner nu s-a mai trezit. Anunțarea decesului în apropierea Marelui Weekend a tulburat oarecum banca. Abel Ebezner devenea imediat președinte, iar fiul lui, Macaire, conform tradiției, urma să fie numit vicepreședinte în timpul balului de sâmbătă seara, cu intrare în funcție la 1 ianuarie.

— Cel mai tânăr vicepreședinte din istoria băncii, a anunțat-o mândru Macaire pe Anastasia, în timpul obișnuitei lor mese de la *Remor*.

— Mă bucur, l-a asigurat cu tandrețe. Ce înseamnă asta pentru tine?

— Un moment grandios al vieții mele, i-a mărturisit el. Dar, în același timp, sunt trist, fiindcă sunt singur. Vreau să spun: îmi imaginasem că voi trece căsătorit de această bornă esențială. Cu cineva alături, da?

— Ești prea tânăr ca să fii însurat, a fost de părere Anastasia.

— Niciodată nu ești prea tânăr ca să te însori, dacă ai găsit persoana potrivită.

Anastasia a înțeles pe loc ce voia să spună Macaire. Așa că a invocat o întâlnire urgentă și a plecat în grabă.

Seara, ea și Lev au avut prima ceartă serioasă de când erau împreună. La Lev în garsonieră.

— Trebuie să-i spui despre noi! a exclamat Lev exasperat. Nu vezi că se pregătește să te ceară de nevastă?

— Va fi atât de nefericit! Vestea o să-l distrugă! Nu-i pot face așa ceva, fiindcă o să-i stric cu totul cheful exact acum când va fi anunțat oficial ca vicepreședinte al băncii!

— Atunci mărită-te cu el și așa nu-l vei face să sufere!

— Te rog, Lev, nu fi ridicol! Știu că ultimele două săptămâni nu au fost ușoare pentru tine din cauza a ceea ce s-a întâmplat cu Tarnogol, dar ăsta nu e un motiv ca eu să suport consecințele și să-ți verși supărarea pe mine.

— Nu am ce supărare să-mi vărs! Mă gândesc doar că ar trebui să-i spui adevărul lui Macaire!

— Și să-i frâng inima? De ce să-i fac rău inutil? Nu am decât să-l evit în următoarele două săptămâni. Las să treacă Marele Weekend, după care îi mărturisesc totul. Se poate să mai așteptăm două amărâte de săptămâni, da?

— În fond, chiar cred că-l iubești. Altfel, de ce ți-ai petrece atâta timp cu el?

— Ei, să nu-mi spui că ești gelos?! Nu suntem decât prieteni! Sigur că-l iubesc, dar ca pe un prieten. E blând, gentil, are o inimă de aur, m-a

ajutat întotdeauna și e singurul care nu mi-a făcut niciodată vreun rău!

— Poftim? a simțit Lev că își pierde aerul. Și-atunci eu?

— Tu? Lev, doar sunt a ta! Ce mai vrei?

— Cred că în seara asta ar trebui să te întorci acasă la tine.

— Poftim? Lev, nu vorbești serios?!

— Vorbesc foarte serios. M-am săturat să fiu fraierul de serviciu.

— Dacă e pe-așa, atunci culcă-te singur! Când o să-ți vină mințile la loc, dă-mi un semn.

Și Anastasia a plecat.

•

În următoarele trei zile, între Lev și Anastasia a stăruit o atmosferă înghețată, care nu se mai dădea dusă. Ca să nu se întâlnească în holul cel mare al băncii, Lev sosea în zori și nu mai pleca decât pe seară. La rândul ei, Anastasia nu mai părăsea etajul la care lucra, renunțând la vizitele obișnuite în biroul pe care îl ocupau Macaire, Jean-Bénédict și Lev. Odată încheiată ziua de muncă, făcea în așa fel încât să iasă din bancă alături de colege și se întorcea imediat acasă la mama ei. În acest timp, Macaire o aștepta cu disperare la *Remor,* neînțelegând de ce nu mai sosea.

Anastasia nu se simțise niciodată atât de tristă. Aștepta cu disperare un semn de la Lev și să facă el primul pas pentru a lua legătura cu ea. Lupta cu sine pentru a nu-l suna, pentru a nu se duce la el acasă. Considera că fusese bădăran și deci că era datoria lui să își ceară scuze.

Și a sosit și ziua de vineri. Era sigură că el avea să-i propună să petreacă împreună weekendul, însă niciun semn. Cele două zile și le-a petrecut plictisindu-se în mica ei cameră.

— Ce se-ntâmplă, iubito? a întrebat-o până la urmă, îngrijorată, mama.

— M-am certat cu Lev.

— Din ce cauză?

— Nu vreau ca la bancă să se știe că suntem împreună. Ar putea avea greutăți.

— Ce fel de greutăți?

— Macaire Ebezner va deveni vicepreședintele băncii.

— Macaire, vicepreședinte?

— Da. Și e foarte îndrăgostit de mine. Dacă ar ști că sunt cu Lev, ar face în așa fel încât acesta să fie trimis la plimbare. Mă tem pentru Lev.

Olga a izbucnit în râs:

— Te temi pentru el? Oricum ar putea trăi din rente și-ați pleca să faceți turul lumii! Pentru el munca nu este decât un hobby.

Anastasia a ridicat din umeri. I se părea că era prima discuție serioasă cu mama ei. Îi venea să își descarce inima în fața ei, să îi mărturisească întregul adevăr în privința lui Lev, să-i spună că nu era niciun Romanov, cum nici ea nu era vreo Habsburg. Însă a preferat să nu mai zică nimic.

— Pe scurt, a conchis Anastasia, ne-am certat, eu am plecat și de atunci stă îmbufnat. Când el ar trebui să facă primul pas, nu?

•

— Ea ar trebui să facă primul pas, nu? și-a întrebat Lev tatăl, alături de care petrecuse weekendul, la Verbier. Nu-mi vine să cred că nu mi-a propus să ne petrecem weekendul împreună.

— Cu atât mai bine, a filosofat tatăl lui, așa avem și noi două zile amândoi. Altfel ai fi rămas la Geneva, fără să te mai gândești și la bătrânul tău tată.

— Eu vorbeam serios, a răspuns Lev care nu înțelegea că tatăl lui chiar nu glumea. Ar fi fost cazul ca Anastasia să-mi ceară scuze, nu? Ținând să nu spună nimic despre noi doi, îmi dă senzația că mă consideră un nimic. Știi ceva? Ar trebui să i-o iau înainte și să spun eu tuturor ce e între noi. Și cu asta, basta!

— La ce bun? l-a întrebat Sol. Dacă ea nu vrea să se știe, înseamnă că între voi e ceva ce nu

merge. Poate că nu ține la tine. Poate că, în fond, iubește pe altcineva, pe Ebezner-fiul, de pildă. Tu nu ești decât un Levovitch, pe când el totuși e un Ebezner!

•

S-au împăcat miercurea următoare, cu două zile înaintea Marelui Weekend. În seara aceea, Abel Ebezner, conform obiceiului, a organizat la el acasă o petrecere pentru a marca ascensiunea la președinția băncii. Toată lumea bună a Genevei se înghesuia în imobilul imens unde fusese organizat un fastuos cocktail cu bufet suedez. Printre cei prezenți erau și Lev, invitat de Abel, și Anastasia, invitată de Macaire.

Au dat unul de altul în mulțimea de invitați, chiar în mijlocul salonului: imediat ce s-au văzut, parcă le-a izbucnit pe dinlăuntru un foc de artificii, fiecare subjugat de celălalt, cu inimile bătându-le de să le sară din piept. Cel mai greu le-a fost să nu cedeze elanului de a se săruta pasional. Pretextând ieșirea la o țigară, s-au regăsit afară și, imediat ce au ajuns la adăpost de privirile celorlalți, s-au aruncat unul în brațele celuilalt, sărutându-se interminabil.

— Am venit fiindcă știam că o să fii aici, a murmurat Anastasia, dezlipindu-și buzele de ale iubitului ei.

— Și eu la fel, a recunoscut Lev.

Apoi, amândoi într-un glas:

— Iartă-mă!

Și au izbucnit în râs.

— Nu pot să trăiesc departe de tine, a spus Anastasia.

— Nici eu, i-a răspuns Lev. De altfel, trebuie să-ți vorbesc. E ceva important. M-am gândit mult zilele astea…

S-a întrerupt, fiindcă Anastasia tremura: aerul era înghețat.

— Spune-mi, l-a rugat ea.

— O să mori de frig. Hai să ne vedem la Abel în birou, peste cinci minute. Încăperea din fundul coridorului. N-o să fie nimeni acolo și înăuntru e cald.

— Bine, a confirmat Anastasia zâmbind.

Și l-a sărutat din nou.

Lev a intrat primul, prefăcându-se că se amestecă printre invitați, după care s-a dus în birou și a așteptat.

Anastasia a dat să facă la fel. Închipuindu-și însă că se putea eclipsa discret, nu l-a observat pe Macaire care era pe urmele ei. În momentul în care a deschis ușa, acesta a întrebat-o:

— Te-ai rătăcit?

Anastasia a tresărit.

— Macaire?! M-ai speriat. Căutam toaleta.

— Cealaltă ușă. Aici e biroul tatălui meu. Hai să intrăm totuși, vreau să-ți arăt ceva.

— Nu vrei să-mi arăți în salon?

— Nu, fiindcă e ceva din birou, a precizat Macaire. Hai, intră!

Anastasia și-a simțit stomacul strângându-i-se ghem: Lev avea să fie descoperit. Macaire a împins ușa, dar înăuntru nu era nimeni. Fără îndoială, Lev fusese reținut printre invitați.

Au intrat: încăperea era bine încălzită și îmbrăcată în lemn de culoare închisă. Pe unul dintre pereți era biblioteca, celălalt, din sticlă, dădea către grădină, în fața lui fiind așezat un fotoliu potrivit pentru momentele de reflecție. În mijloc, un birou impunător din abanos avea în față un tablou imens reprezentând clădirea Băncii Ebezner de pe strada Corraterie.

Macaire a dus-o pe Anastasia în fața tabloului și i-a spus:

— Uită-te și spune-mi ce vezi!

— Văd… banca.

— Banca mea, a corectat-o. În ianuarie voi fi vicepreședinte. Sunt singurul moștenitor. Îți imaginezi viitorul care ne așteaptă?

— Pe noi? a îngăimat Anastasia.

— Vreau să te pun la adăpost, să te protejez, să te iubesc.

— Macaire, nu, stai puțin…

Fără să o asculte, acesta s-a lăsat într-un genunchi:

— Anastasia von Lacht, te iubesc! Ești femeia vieții mele. Vreau să mă însor cu tine.

Anastasia se simțea teribil de jenată:

— Uite, Macaire, știi că poți conta pe mine. Numai că eu…

Nu a lăsat-o să termine:

— Știu ce vrei să-mi spui: că suntem prea tineri, că ar fi un gest nebunesc. Dar ce e așa de nebunesc în asta? Știi ceva? Înțeleg că ești surprinsă. Dar mai gândește-te. Hai să ne întâlnim mâine-seară, la 8, la *Lion d'Or,* în Cologny, pentru cină. Dacă vii, înseamnă că răspunsul e da.

Venise vremea să îi mărturisească totul:

— Macaire, trebuie să fiu cinstită cu tine…

Dintr-odată, ușa s-a deschis, întrerupându-i. Era mama lui Macaire.

— Ah, aici erați! Macaire, te-am căutat peste tot. Vino, te rog, tatăl tău vrea să țină un discurs!

Au ieșit toți din încăpere. Macaire a stins lumina și a închis ușa. Pe întuneric, Lev a ieșit de după draperiile grele în spatele cărora se ascunsese și a rămas pe gânduri: oare ea știa că el era acolo și că auzise totul? Până la urmă, s-a alăturat celorlalți invitați. A zărit-o pe Anastasia lângă masa cu deserturi.

— Unde-ai fost? l-a întrebat.

— Îmi pare rău, m-a reținut Abel, a mințit-o. Voia să mă prezinte unor oameni.

O clipă, a ezitat dacă să-i spună ori nu că auzise cererea în căsătorie a lui Macaire, dar a așteptat să vadă dacă îi va spune ea.

O clipă, și ea a ezitat dacă să-i spună ori nu că Macaire o ceruse în căsătorie, că nu avusese timp să-l refuze, însă, gândindu-se la episodul lor

dramatic abia încheiat, a preferat să treacă momentul sub tăcere. O să-i povestească mâine-dimineață.

Înțelegând că Anastasia nu-i va spune nimic, Lev s-a hotărât să-i dea întâlnire în același timp cu Macaire.

— Știi, lucrul despre care doream să-ți vorbesc la Abel în birou…

— Da, despre ce e vorba?

— Nu aici și-acum. Mâine-seară. Ne întâlnim la 8, în restaurantul de la ultimul etaj al hotelului Bergues.

— De ce la hotelul Bergues? s-a mirat Anastasia.

— O să vezi. În seara asta mergem la mine?

— Nu, în seara asta, nu. Trebuie să mă văd cu cineva mâine-dimineață.

— Cu cine?

— Nu contează. Dar e ceva foarte important.

* * *

A doua zi dimineață, la ora 7, Anastasia s-a întâlnit cu Macaire la *Remor*.

— Ce s-a întâmplat de ai vrut să mă vezi atât de devreme? a întrebat-o așezându-se în fața ei.

Părea foarte bine dispus. Anastasia a băut o gură de cafea pentru a-și face curaj:

— Macaire, ești un băiat genial, te apreciez enorm, dar diseară nu voi veni la *Lion d'Or*. Nu vreau să mă mărit cu tine.

Macaire a părut dintr-odată căzut din nori:

— Ți se pare că e prea repede, de-asta?

— Nu, dar nu sunt îndrăgostită de tine, ci de Lev. Și suntem împreună. Cu el vreau să-mi trăiesc viața.

Macaire s-a făcut alb ca varul. Era vizibil șocat.

— Cu Lev? s-a bâlbâit. Dar mi-ai spus că nu e nimic între voi.

— Am mințit. Ca să nu-ți fac rău. Și ca să-l lași în pace. Știu că a avut necazuri la bancă, fiindcă,

într-un fel, v-a pus în umbră pe tine și pe Jean-Béné.

Lui Macaire tot nu-i venea să creadă.

— Și întâlnirile noastre la un pahar, după muncă, aici, la *Remor*? De ce tot acest circ dacă nu-ți plăceam?

— Macaire, tu ai venit aici zi de zi. Nu eu ți-am cerut. Vreau să spun: țin mult la tine, îmi place să stăm de vorbă. Dar nu cred că ți-am transmis vreun semnal care să te-nșele.

— Și-atunci de ce veneai la *Remor,* dacă nu să-ți petreci timpul cu mine?

— Îl așteptam pe Lev.

Macaire avea aerul unui om înfrânt. Anastasia îl simțea în pragul leșinului.

— Serios, Macaire, îmi pare rău.

— N-aș fi crezut vreodată că-mi poate face atât de rău ceva, a murmurat.

— Îmi pare rău, doar știi cât țin la tine. Sper să putem rămâne prieteni. Pentru mine ești o persoană foarte importantă.

A întrebat-o:

— Cum de l-a acceptat mama ta pe acest nimeni?

— Mama nu știe nimic. Mă rog, îl crede un aristocrat bogat.

— Nu-ți va oferi viața la care visezi, a decis Macaire.

— Ba e chiar viața pe care-o vreau.

— Ei bine, te-nșeli! Mai gândește-te!

— M-am tot gândit, l-a asigurat.

— Mă voi preface că nu am avut conversația asta. Diseară, la ora 8, te aștept la *Lion d'Or*.

— N-am să vin. Diseară la 8 am să fiu cu Lev.

A observat chipul lui Macaire strâmbându-se de durere. Un cuvânt nu mai izbutea să scoată. S-a ridicat brusc, aproape răsturnând masa, și a luat-o la fugă. Pe geam, l-a văzut îndreptându-se cu pași mari spre bancă.

Numai că, în dimineața aceea, Macaire nu s-a dus la bancă. Era mult prea tulburat pentru a sta la birou. După ce a rătăcit o vreme pe străzile din Vieille-Ville, s-a hotărât să meargă la *Bongénie* pentru a sta de vorbă cu mama Anastasiei. A găsit-o la etajul al doilea, printre colecțiile de haine de blană.

Fără să își dea seama pe loc despre cine era vorba, Olga l-a luat la început drept un cumpărător oarecare. Când a înțeles că în fața ei era Macaire Ebezner, a căpătat un aer îngrozit, încercând să își ascundă ecusonul de vânzătoare.

— Nu vă faceți griji, știu totul, i-a spus Macaire. Anastasia mi-a povestit. Dacă sunt aici este pentru a vă vorbi despre un lucru extrem de grav, doamnă von Lacht. În legătură cu Anastasia. V-a mințit în privința identității lui Lev Levovitch.

•

La ora 17:30, în aceeași după-amiază, Anastasia s-a întors acasă la mama ei, pentru a se pregăti de cina cu Lev. La ora 20, la hotelul Bergues. Întrebându-se oare ce-i pregătea el.

A intrat veselă în apartament. Știa exact ce rochie urma să își pună. Mai erau un pic mai mult de două ore până când se revedeau. S-a dus direct în baie să se aranjeze. Când a ajuns în fața oglinzii, și-a zărit mama în spatele ei, în cadrul ușii.

— Ia te uită, bună ziua, mamușka, a salutat-o zâmbitoare.

Olga a fulgerat-o din priviri.

— Sunt tare dezamăgită, Anastasia, i-a spus cu voce de gheață.

— De ce dezamăgită? a întrebat aceasta neliniștită.

— Sunt la curent cu totul: Levovitch al tău nu e decât un șobolan de canal! Îți interzic să te mai vezi cu el!

— Nu poți să-mi interzici nimic, a protestat Anastasia, sunt majoră! Fac ce vreau!

— M-ai mințit! a urlat Olga. M-ai mințit! Cum ai îndrăznit să-ți minți mama?

Într-un acces de furie, Olga și-a plesnit din toate puterile fiica. Șocată, Anastasia s-a prăbușit pe podea.

— Nu te duci nicăieri, a repetat Olga, după care a trântit ușa de la baie, încuindu-și fiica acolo.

•

În aceeași seară, în restaurantul hotelului Bergues, la ora 20.

Lev aștepta febril, instalat la o masă. Nu se putea opri să nu învârtă inelul de logodnă al mamei sale, pe care plănuise să i-l dea Anastasiei. Era seara în care-i cerea mâna.

La ora 20:15, Anastasia tot nu apăruse. Nu-și făcea el probleme, punctualitatea nu era punctul ei forte.

La ora 21, a înțeles că nu avea să vină.

S-a uitat spre lacul Léman. Pe celălalt mal, drept în fața lui, era colina Cologny. Unele dintre luminile care sclipeau erau de la restaurantul *Lion d'Or*. Cu siguranță, ea era acolo, cu Macaire. Pe el îl alesese. Și i-a închipuit pe amândoi la masă, fericiți, râzând, degustând feluri de mâncare rafinate și vinuri nobile.

Și-a băgat inelul în buzunar și a plecat.

Totul se terminase.

Capitolul 40

Două singurătăți față-n față

Duminică, 1 iulie 2018, după ce am stat mult timp de vorbă cu Bisnard, m-am închis la mine în apartament pentru a scrie. Discuția adusese cazul într-o nouă lumină.

Nu pusesem însă la socoteală că Scarlett nu mă lăsa în pace mai mult de câteva ore la rând. Puțin

înainte de prânz, a apărut la mine în cameră în ținută de excursie. Mi-a luat foile de pe masă pentru a vedea unde am ajuns.

— Nu puteți citi încă, i-am atras atenția.

— Ia nu mă mai faceți să-mi pierd răbdarea, domnule scriitor! Sunt curioasă să văd cum așterneți pe hârtie toată povestea asta.

— Bine, dar măcar nu-mi amestecați foile, i-am cerut ferm, nu le-am numerotat încă.

— Nu vă faceți griji, o să am mare grijă de opera dumneavoastră.

Cineva a bătut la ușă.

— Aha, e gata, m-a anunțat.

— Cine e gata? am întrebat îngrijorat.

Scarlett a deschis ușa. Un angajat al hotelului a intrat și a lăsat un coș de răchită plin cu mâncare.

— Ați plănuit să nu mai ieșim din camera asta câteva zile de-acum încolo? m-am interesat.

— Din contră, am plănuit să vă smulg din acest apartament. Vremea e extraordinar de frumoasă, așa că trebuie să profităm. Pregătiți-vă să plecăm!

— Așa? Și unde mergem?

— La un picnic, la munte. Haideți, pregătiți-vă, între timp eu bag mâncarea în rucsac.

Scarlett m-a dus să luăm telecabina. Am urcat până la prima stație, de unde am mers o vreme pe linia de creastă. Panorama era nemaipomenită. Apoi am luat-o pe o cărare ce trecea prin pădure, unde domnea o răcoare binevenită. Am mers de-a lungul unui pârâu și am ajuns într-o poiană de unde se deschidea perspectiva către întregul lanț al Alpilor. Considerând că locul era perfect pentru picnic, Scarlett a desfăcut o pătură mare, la umbra unui copac. Ne-am așezat unul lângă altul, contemplând munții încoronați de zăpezile eterne, care se ridicau în fața noastră. Peste întreg acel spațiu domnea o serenitate absolută.

— Când vă întoarceți la Londra? am întrebat-o.

— Lunea viitoare, peste opt zile. Și dumneavoastră?

— Nu știu prea bine. Nu mă așteaptă nimeni la Geneva. Unii numesc asta libertate, eu îi zic singurătate.

— Nici pe mine nu mă așteaptă nimeni la Londra. Cu excepția serviciului. Și sigur a avocatului viitorului meu fost soț, ca să stăm de vorbă despre divorț.

— Și-atunci de ce vă mai întoarceți la Londra?

— Fiindcă așa trebuie. Trebuie să înfrunt realitatea. Dar dumneavoastră? De ce realitate ați fugit venind aici?

Momentul era potrivit pentru confidențe. Am decis să-i relatez lui Scarlett povestea cu Sloane, fata aceea extraordinară pe care nu știusem să o păstrez.

— Așadar, ea v-a părăsit, iar dumneavoastră, în loc să luptați, ați luat-o la fugă, a observat Scarlett.

— Aveți dreptate.

— Haideți, nu vă faceți griji, domnule scriitor. Dacă este ca ea să fie aleasa, atunci vă veți regăsi odată terminată cartea.

— Nu știu ce să zic…

— O să vedeți, m-a asigurat.

A urmat un moment lung de tăcere. Trupurile ni se apropiaseră. Am simțit între noi o tensiune electrică. Scarlett mi-a atins ușor mâna. Apoi și-a apropiat fața de a mea. I-am oprit elanul înainte ca buzele ei să le atingă pe ale mele.

— Imposibil, Scarlett, am murmurat. Îmi pare rău…

Capitolul 41

Ultimele ore

Sâmbătă, 15 decembrie, în ajunul crimei

Ora 19:05. Anunțarea noului președinte nu a mai avut loc.

Petrecerea de Marele Weekend s-a prăbușit în haos. O boală misterioasă decima invitații. În sala de bal, spectacolul era halucinant: oamenii se zvârcoleau pe jos văitându-se. O veritabilă pandemie.

În mijlocul țipetelor și învălmășelii, Macaire, neștiind ce să facă, s-a decis să se refugieze în camera lui. Ca să nu mai aștepte ascensorul, a luat-o pe scări, dar abia ce începuse să urce, că o voce l-a și strigat:

— Din cauza ta e toată porcăria asta?

Era Tarnogol.

Macaire a coborât cele câteva trepte care îl despărțeau de Tarnogol și l-a privit țintă.

— Din cauza mea e, i-a răspuns. Sau poate că e din cauza dumneavoastră, Sinior. Tare mult ați mai vrut să mă împiedicați să ajung președinte! Și-n fond, de ce? Toți oamenii ăștia riscă să moară din vina dumneavoastră.

— Totul începe acolo unde totul se sfârșește, a murmurat Tarnogol.

— Poftim?

— Totul începe acolo unde totul se sfârșește, Macaire. Uită-te unde suntem: la Palace de Verbier, într-o seară de Mare Weekend al băncii. Aici, unde ne-am întâlnit întâia oară, acum exact 15 ani. Iar în seara asta totul se sfârșește, și tot aici. Nu-mi fac vreo iluzie: P-30 o să-mi pună pielea pe băț. Foarte probabil, este ultima oară când ne vedem, Macaire.

Tarnogol părea resemnat. I-a întins mâna lui Macaire, în semn de salut. Acesta nu a reacționat, așa că Tarnogol și-a tras-o înapoi și a adăugat:

— Înainte de a face reverența de adio, as zice că mi-am petrecut viața pierzând neîncetat. Ținând prea mult să câștig bani, ținând prea mult să-i manipulez pe toți, ținând mereu să am tot mai multă putere. Ținând prea mult să determini

destinele altora, uiți că numai pe-al tău îl poți influența. La revedere, Macaire! Mâine, când la Palace lumea-și va veni în fire, un singur nume va răsuna între acești pereți: al lui Lev Levovitch. Noul președinte al Băncii Ebezner.

Cu aceste cuvinte, Tarnogol s-a întors și a coborât treptele. Haosul din sala de bal și sirenele vehiculelor de salvare care soseau din întreaga regiune constituiau zgomotul de fond.

Macaire s-a uitat după bătrânul măcinat de regrete și și-a spus că nu ar vrea s-o termine ca el. În această seară, destinul îi oferea o ultimă și miraculoasă șansă: recuperarea președinției. Remedierea brești pe care o făcuse în propria soartă cu 15 ani mai devreme, cedându-și acțiunile. Era încă tânăr: mai avea atâția ani minunați înainte. Era momentul să reia frâiele propriei vieți. Cuvintele lui Tarnogol îi răsunau în minte: nu poți influența destinele altora, dar îl poți influența pe-al tău.

— Sinior, așteptați! l-a strigat Macaire.

Tarnogol s-a oprit brusc și s-a întors.

— De acord, i-a spus Macaire.

— De acord cu ce?

Macaire a coborât până lângă Tarnogol.

— Accept schimbul, Sinior. Dați-mi președinția și luați-vă înapoi ce e al dumneavoastră.

— Ești sigur?

— Da.

— Ești gata să o pierzi pe Anastasia?

— O parte din mine se întreabă dacă nu am pierdut-o deja.

Tarnogol l-a privit cu seriozitate. Macaire a continuat:

— Marți a primit un uriaș buchet de trandafiri albi. „De la vecina”, mi-a spus. Numai că, vedeți dumneavoastră, am stat de vorbă cu vecina, care m-a lămurit.

Tarnogol i-a dat dreptate clătinând din cap, de parcă l-ar fi compătimit. Și l-a anunțat:

— Macaire, mâine ai să te trezești președinte al acestei bănci.

Cei doi și-au strâns îndelung mâinile. Apoi Macaire a luat-o pe scări spre etajul șase. Vocea lui Tarnogol l-a mai ajuns din urmă pentru o ultimă oară:

— Macaire, vei fi un președinte bun.

Fără a se opri, acesta a surâs. I se părea că în sfârșit câștigase.

•

În sala de bal și în jurul ei, înghesuiala și țipetele nu încetau. În haosul generalizat, salvatorii se grăbeau să evacueze victimele în holul hotelului pentru a face triajul, unii fiind în stare mai gravă decât alții.

În mijlocul învălmășelii, Anastasia îi căuta cu disperare pe Macaire și pe Lev. Nu dăduse de ei nici în hol, nici în sala de bal. Până la urmă, luând-o pe culoarul care ducea la toalete, îl găsise pe Lev căzut pe mochetă, ca rupt în două.

— Lev! țipase repezindu-se spre el. Doamne Dumnezeule, Lev! Ce-ai pățit?

Bărbatul era în convulsii. Nu mai putea vorbi. A lăsat să-i scape doar un horcăit prelung. Anastasia a înțeles că era pe cale de a-l pierde.

* * *

Cu 15 ani mai înainte, la Marele Weekend

Vineri dimineață, în zori, Lev a plecat din Geneva spre Verbier.

Noaptea aproape că nu dormise. Seara de dinainte, după ce înțelesese că Anastasia nu avea să mai vină la întâlnirea de la hotelul Bergues, se întorsese acasă cu inima zdrobită și îi telefonase tatălui său, căruia îi povestise totul. Despre durerea de a fi respins, de a-l vedea preferat pe un altul. Iar Sol Levovitch o blestemase pe tânăra care-i făcuse fiul să sufere atât de mult.

— Vino mâine la Verbier, îi sugerase Sol.

Lev refuzase:

— N-am niciun chef să iau parte la acest Mare Weekend al nefericirii, ca să dau acolo de toți colegii, de Anastasia și de Macaire. Mulțumesc, nu!

— Vino și plecăm noi pe undeva. Am să-ți ridic moralul. Putem merge la Zermatt să petrecem împreună weekendul. E mult de când n-am mai făcut o mică plimbare în doi, doar tu și cu mine.

Lev nu știa nici el foarte bine ce își dorea. Însă a acceptat. I-a spus tatălui său că se va sui în trenul de 9:30 și că va fi la Verbier pe la prânz.

— Vom lua un prânz gustos și-ai să vezi că asta-ți va ridica moralul.

Lev se simțea epuizat. Întinzându-se însă în pat, nu reușise să adoarmă. În cel mai bun caz închisese ochii câteva zeci de minute, alunecând într-o stare la marginea somnului, din care se trezi tresărind. Îi venea imediat în minte Anastasia și-l făcea să se zvârcolească de durere. Nu înțelegea. Avea nevoie să-i vorbească. Înainte de a pleca la Zermatt cu tatăl lui, se va duce să dea de ea la Palace de Verbier pentru a-i cere explicații. Se uita cum trec orele. Până la urmă, la 4:30 își făcuse bagajul. La 5 o luase spre Gara Cornavin.

La 5:30 urca în primul tren spre Martigny. De acolo, avea legătură pentru Le Châble de unde lua autobuzul de Verbier.

La 5:30, întinsă pe gresia din baie, pe care până la urmă adormise, Anastasia s-a trezit. Și a constatat că ușa fusese deschisă.

S-a strecurat discret până la ea în cameră, și-a luat câteva lucruri pe care le-a aruncat într-o geantă și s-a grăbit spre ușa de la intrare.

În clipa în care se pregătea să iasă din apartament, a auzit vocea mamei ei răstindu-se la ea, din întuneric:

— Anastasia, dacă treci pragul, casă nu mai ai!

— Mami, eu…

Olga a aprins lumina și a apărut în fața fetei sale, cu un chip alb și înghețat ca de marmură.

— E timpul să-ți onorezi rangul, mizerabilă mincinoasă!

Anastasia și-a privit lung mama. Înțelegând că fiica ei se pregătea să o sfideze și să plece, Olga a strigat:

— Pleacă! Du-te după vagabondul tău! Du-te să trăiești în mizerie! Dar nu vreau să te mai văd niciodată!

Anastasia a luat-o la fugă. A coborât în grabă scările imobilului și a alergat în stradă, în aerul înghețat al zorilor, cu micul ei bagaj în mână. A alergat cât de repede a putut, în speranța că îl va găsi pe Lev. A ajuns până pe malul lacului Léman, apoi a trecut podul Mont-Blanc. La ora aceea, nimeni nu era pe-afară. A trecut prin Grădina Engleză și, în sfârșit, a ajuns în cartierul Eaux-Vives. Câteva minute mai târziu, intra în sfârșit în imobilul în care locuia Lev. A urcat până la etajul lui sărind mai multe trepte deodată, a bătut îndelung la ușă, dar degeaba. Niciun răspuns. Fără îndoială, dormea adânc. În grabă, Anastasia lăsase acasă la mama ei dublura cheilor, dată de Lev. Era blocată în exterior. A așteptat aproape o oră, așezată pe ștergătorul de la ușă. A mai bătut la ușă, până când a înțeles că nu era nimeni înăuntru. Probabil, plecase la Verbier. Așa că s-a grăbit să ajungă și ea la Gara Cornavin.

La 7 dimineața, cu chipul răvășit, a luat loc într-un vagon de clasa a doua, în direcția Martigny. Imediat ce va da de Lev, îi va explica totul.

Ora 7:15. Lev cobora din tren în gara din Martigny. Pe drum, îi renăscuse speranța: dacă Anastasia nu venise la hotelul Bergues, însemna că avusese un motiv foarte serios. Fie renunțase, fie fusese împiedicată. Își regreta acum decizia luată la cald. Și că plecase atât de grăbit din Geneva. Ar fi trebuit să se ducă să stea la pândă la ușa clădirii în care locuia ea. Oare avea să vină și ea la Verbier? Și dacă-l aștepta la Geneva? Stătea în cumpănă dacă să nu ia trenul în sens invers. Până

la urmă, și-a spus că mai bine era să se ducă la Palace. Obligatoriu, avea să apară și ea acolo.

La Martigny, cum avea ceva de așteptat până la primul tren spre Le Châble, s-a decis să meargă să bea o cafea la căldură, în hotelul gării. Dinăuntru, unde se așezase în plină agitație a numeroșilor clienți care își luau micul dejun, observa pe fereastră strada goală și mica piață din fața hotelului. Tocmai își plătise consumația și se pregătea să iasă când, spre marea lui surpriză, și-a văzut tatăl în stradă, cu valiza în mână. Ce căuta aici tatăl lui, având și valiza la el? Se pregătea oare să plece din Verbier?

Sol Levovitch a intrat în hotel, amestecându-se printre clienți. Fără a se arăta, Lev nu l-a scăpat din ochi. Tatăl său a traversat holul, iar Lev s-a ținut după el. Dintr-odată, l-a cuprins sentimentul că era ceva ce nu mergea deloc bine. Era însă departe de a-și închipui ce urma să descopere.

Capitolul 42

Marea revenire

Sâmbătă, 15 decembrie, în ajunul crimei

Ora 23:30, la Palace de Verbier. Locul își redobândise calmul, dar era acea liniște dezolantă care urmează unui cataclism. În sala de bal, angajații hotelului se străduiau să șteargă urmele haosului care domnise acolo cu doar câteva ceasuri mai devreme.

Toți cei afectați, răspândiți prin diferitele spitale din regiune, erau în stare bună. Cei mai mulți rămăseseră sub observație în acea noapte din simplă precauție, fiindcă niciunul nu mai avea vreo manifestare îngrijorătoare. Nu exista nicio victimă. Medicii se referiseră la un caz de intoxicație. Ceva legat de antreuri, fără îndoială. Somonul să fi fost? Pateul de ficat de gâscă? Poliția alertase

autoritățile sanitare și se prelevau probe din bucătăriile hotelului. Extrem de îngrijorat, domnul Rose golise toate camerele frigorifice și aruncase toate alimentele care se găseau acolo. „Nu vreau să risc nimic!”, repeta brigăzii de bucătari care la rândul lor promiteau să le tragă o săpuneală zdravănă tuturor furnizorilor. Fără a înțelege totuși ce se întâmplase: toate produsele utilizate erau absolut proaspete și de cea mai bună calitate.

La el în apartamentul de la etajul șase, Lev își închidea valiza sub privirile neliniștite ale Anastasiei.

— Ești sigur că totul e-n ordine? l-a întrebat.

Lev tocmai se întorsese de la spitalul din Sion. După ce fusese tratat de medici, se simțise imediat mai bine. Fusese sfătuit să rămână sub observație, dar ținuse neapărat să se întoarcă la Palace cât mai repede cu putință.

— Da, totul e bine, a liniștit-o. Nu-ți face griji!

— Chiar te simți în stare să călătorești? Am mai putea aștepta până mâine.

— Nu mai așteptăm. De prea multă vreme tot amânăm clipa asta.

Anastasia l-a aprobat, fiindcă avea dreptate. Lângă ușă, geanta ei, gata de zile întregi, era martora mai multor plecări ratate. Dar acum chiar trebuiau să plece. Să dispară împreună. Să uite și de Geneva, și de bancă, și de tot ce se mai întâmplase în acești ultimi 15 ani.

— Nu știu ce se-ntâmplă aici, a zis Lev, însă mă îndoiesc că starea asta de rău se explică printr-o simplă intoxicație.

— De ce? l-a întrebat Anastasia.

— Fiindcă și eu m-am simțit rău, deși nu am mâncat nimic. Am băut doar o cupă de șampanie și câteva înghițituri din cocktailul cu vodcă, pe care l-am lăsat imediat fiindcă mi s-a părut infect. Îmi vine greu să cred că la Palace se servește alcool contrafăcut. Și-apoi ceva e bizar: nici lui Macaire,

nici lui Tarnogol, nici lui Jean-Bénédict și nici lui Horace Hansen nu li s-a făcut rău.

— Ești sigur?

— Sigur. I-am văzut. Toată lumea s-a chircit de durere, numai ei, nu.

— Ce poate să-nsemne asta? s-a întrebat Anastasia cu glas tare, gândindu-se din nou la jurnalul lui Macaire, în care acesta își detalia planurile funeste pentru redobândirea conducerii băncii.

— Nu știu. Cred însă că se întâmplă ceva tare ciudat, Anastasia. Nu știu ce, dar cu cât vom părăsi mai repede acest hotel blestemat, cu atât mă voi simți mai bine.

Plecau peste un ceas. Alfred fusese anunțat. Urma să vină să-i ia de la una dintre intrările de serviciu de la Palace, pentru a nu fi văzuți. Și să-i ducă la aeroportul din Sion, unde îi aștepta un avion particular. Era prevăzut totul.

— Un avion particular cu ce destinație? l-a întrebat Anastasia.

— O să vezi, i-a zâmbit Lev.

Anastasia i-a întors zâmbetul. Cu mâna în buzunar, învârtea inelul de logodnă pe care i-l dăruise cândva Macaire. Și-a zis dintr-odată că nu voia să fugă ca o lașă, fără a-i fi spus la revedere. Își dorea să încheie povestea lor exact așa cum începuse, chiar aici, în acest hotel, cu 15 ani mai înainte.

— Trebuie să rezolv ceva. Termină-ți valiza de făcut, mă-ntorc imediat.

•

La el în apartament, Macaire jubila. Așezat în fotoliu, își privea cu emoție acțiunile la purtător pe care o mână nevăzută i le strecurase pe sub ușă. Tarnogol se ținuse de cuvânt și îi restituise partea. După 15 ani, Macaire își recupera în sfârșit locul care îi aparținea.

Deodată, cineva a bătut la ușă. Macaire și-a băgat acțiunile în seiful din cameră și s-a dus să

deschidă. Era Anastasia. Părea abătută. Iar el a înțeles pe loc.

— Intră, i-a spus, de parcă ar fi fost o străină.

Femeia a intrat în cameră, s-a așezat în fotoliu și a scos din buzunar un obiect pe care l-a lăsat pe măsuță, de parcă nu l-ar mai fi dorit. Macaire a recunoscut imediat safirul pe care i-l oferise când o ceruse în căsătorie. De ani de zile nu mai revăzuse acel inel.

— Totul s-a sfârșit, a murmurat ea.

— Știu, i-a răspuns el blând.

Pe Anastasia, tonul răspunsului a zdruncinat-o, fiindcă nu se aștepta la așa ceva. Macaire a continuat:

— Anastasia, știu că te vezi cu cineva. Weekendul trecut, nu la prietena ta Veronica, la Vevey, ai fost. Știu, fiindcă înainte de a pleca la Madrid, am vrut să-ți trimit acolo bomboanele tale preferate de ciocolată. Mi-am zis că-ți va face plăcere. Am găsit numărul de telefon al Veronicăi în carnetul vechi, cel pe care-l păstrezi cu sfințenie, și am sunat-o ca să-mi dea adresa. Numai că Veronica părea căzută din nori: mi-a spus că de foarte multă vreme nu vă mai vedeți. Și nu vecina ți-a trimis florile. E deci cineva în viața ta.

Macaire vorbise absolut calm, privind-o atât de stăruitor, încât a obligat-o să întoarcă ochii.

— De ce nu mi-ai spus nimic? l-a întrebat aproape în șoaptă.

— Poate pentru că, atâta timp cât nu discutam subiectul, puteam spera că nu era adevărat. La întoarcerea de la Madrid, duminică seara, am rugat-o pe Arma să rămână tot weekendul cu tine fiindcă, așa-zicând, nu-ți plăcea să fii singură. În realitate, pentru a te supraveghea. Pentru a putea veni aici fără să mă obsedeze ideea că, exact în același timp, te culci cu altcineva.

S-au uitat tăcuți unul la altul. Era aproape de miezul nopții. Macaire a înțeles că o pierduse.

Tarnogol a dat. Tarnogol a luat.

— Am fost fericit cu tine.

— Și eu cu tine, l-a asigurat ea.

După o ezitare, a întrebat-o fără a fi sigur că dorea să afle răspunsul:

— Cine e?

— Nu contează.

— Ai dreptate, nu contează. Iubirea e mai puțin alchimie, cât lucrare a timpului. Iubirea e mai ales muncă. Îți doresc să muncești din greu pentru a iubi și a fi iubită.

Ea a lăsat o lacrimă să-i alunece pe obraz. Îl iubea, dar ca pe un frate, nu ca pe un iubit. I-a zâmbit și s-a lăsat învăluită de amintirile din tinerețea lor. Legate de omul bun care se dovedise Macaire. Și s-au mai privit încă o dată lung.

Pe neașteptate, bătăi puternice în ușă i-au făcut să tresară. De afară, Jean-Bénédict a strigat: „Macaire, deschide!" a cerut cu glas amenințător. „Știu că ești acolo!"

Macaire s-a îngălbenit și i-a spus Anastasiei să se ascundă în baie. După care s-a dus să-i deschidă vărului său, care a intrat în trombă.

— Vrei să afli ultima veste? Tarnogol a venit după mine acum o clipă și mi-a înmânat demisia: părăsește banca, și asta cu efect imediat! Comunică faptul că acțiunile lui de la bancă îți revin ție și că ai votul lui în Consiliu pentru a fi ales președinte! Prin urmare, cu votul lui și al meu, ești ales! Felicitări, domnule președinte!

Macaire a zâmbit victorios. Anastasia a zâmbit și ea, în baie, de unde auzise totul. Era bucuroasă pentru Macaire. Avea fiecare, de partea lui, să se reinventeze. Numai că Jean-Bénédict a adăugat:

— Doar că președinte voi fi eu!

Macaire s-a încruntat:

— Ce tot spui?

— De 300 de ani, familia Hansen e considerată un fel de nimic prin comparație cu familia Ebezner. Mereu v-ați crezut superiori. Dar, de-

acum, gata! Fiindcă, începând de la 1 ianuarie, Banca Ebezner va deveni Banca Hansen. Și numele meu va fi cel înscris pe frontispiciul clădirii din strada Corraterie. Fiindcă mie-mi vei da acțiunile pe care ți le-a înapoiat Tarnogol. Iar aceste acțiuni, adăugate acțiunilor mele și ale tatălui meu ne vor pune într-o poziție de neatacat. De acum, banca aparține familiei Hansen.

— Bați câmpii! s-a răstit Macaire.

Jean-Bénédict a izbucnit într-un râs răutăcios.

— Tu bați câmpii, Macaire. Nu ai fost niciodată nimic altceva decât un perdant. Ai vrut să trădezi banca, ai încercat să-l omori pe Tarnogol și-ai otrăvit pe toată lumea, dementule! Ar trebui să te denunț la poliție, dar nu o voi face dacă-mi dai imediat acțiunile tale.

— Nu ai nicio dovadă pentru tot ce susții!

— Chiar ești gata să-ți asumi riscul? Pentru moment, toți cred că lucrurile s-au întâmplat din cauza somonului afumat care nu era proaspăt. Și așa va și rămâne. Însă ține numai de mine să dezvălui totul poliției. Ancheta va merge rapid: cu siguranță, camerele de supraveghere ale hotelului te-au filmat pe când puneai sticla de vodcă în bar. După care, directorul banchetelor te-a văzut căutând-o înnebunit. Dacă-mi dau drumul la gură, spusele îmi vor fi coroborate din toate direcțiile. Parcă văd titlurile uriașe din ziare: *MACAIRE EBEZNER, OTRĂVITORUL*. Evident, voi face publică și înregistrarea video cu tine încercând să vinzi listele cu clienți fiscului italian. Și-atunci să vezi scandal!

Macaire a închis ochii și s-a prăbușit într-un fotoliu.

— Ești terminat, Macaire! a conchis Jean-Bénédict.

Macaire nu avea de ales. După o lungă ezitare, s-a îndreptat spre seiful camerei și a scos plicul de la Tarnogol. Jean-Bénédict l-a luat și a verificat jubilând documentele dinăuntru.

— Nu vei putea fi ales președinte, a constatat Macaire, tatăl meu a interzis în mod special ca vreun membru al Consiliului să-i urmeze în funcție.

— Da, dar mulțumită ție, familia Hansen va deține de-acum majoritatea acțiunilor. Deci ea va desemna sau va revoca președintele. De-acum, controlăm banca și-i vom putea decide soarta. Bineînțeles, vei aproba public schimbările. Și, bineînțeles, vei demisiona de la bancă. Cred, chiar, că e în interesul tău să părăsești Geneva și să te stabilești în altă parte. Cu ce ți-a lăsat tatăl tău, nu vei avea grija banilor. Va trebui să profiți de ei și să-ți oferi o nouă viață. Undeva, foarte departe. Nu vreau să te mai văd, dragă vere!

Macaire tremura. Jean-Bénédict l-a bătut pe umăr cu un gest condescendent.

— Ai luat cea mai bună decizie. Mâine-dimineață voi organiza o conferință de presă pentru a anunța marile schimbări. Voi citi scrisoarea de demisie pe care mi-a dat-o Tarnogol și voi explica faptul că părăsești banca din motive personale, încredințându-mi mie cârma navei. Oamenii își vor închipui că ai cancer și-o să li se facă milă, ceea ce nu e rău deloc. Deci, noapte bună, dragă vere! Somn ușor!

A plecat, iar Anastasia, care auzise totul, a ieșit livid din baie.

— Șah și mat, i-a spus Macaire înăbușindu-și un suspin. Am pierdut totul.

Anastasia s-a întors în grabă în camera lui Lev.

— Ce s-a-ntâmplat? a întrebat îngrijorat acesta, văzându-i aerul catastrofic.

— Lev, e un dezastru!

— Ce s-a-ntâmplat, pentru Dumnezeu?

— Macaire a făcut o prostie fără margini.

Și a izbucnit în lacrimi, cu nervii la pământ. Lev a luat-o în brațe, liniștind-o.

— Macaire a vrut să-l omoare pe Tarnogol otrăvindu-i vodca, i-a explicat, dar, din greșeală,

sticla a fost utilizată pentru pregătirea cocktailurilor.

— Deci, s-a lăsat cu otrăvire generală.

— Da.

— Totuși, de ce nu sunt victime?

— Macaire crede că dozele servite au fost infime și deci, din fericire, nu au avut efect mortal! Am trecut foarte aproape de o dramă groaznică. Jean-Bénédict a descoperit manevrele lui Macaire și l-a strâns cu ușa pentru a prelua el controlul asupra băncii. Tocmai l-a forțat să-i cedeze președinția.

O clipă, Anastasia a rămas tăcută, de parcă s-ar fi gândit la ceva anume. Apoi a adăugat:

— Un singur om poate împiedica toate astea.

— Cine?

— Tarnogol. Mă duc să stau de vorbă cu el.

— Acum?

— Tocmai a demisionat, i-a explicat Anastasia, se simte amenințat, probabil că și el își face bagajele. Trebuie să stau de vorbă cu el înainte să părăsească hotelul. Macaire mi-a spus că stă în camera de alături.

— Tarnogol e periculos, a prevenit-o Lev.

— Știu.

Răspunsul abrupt al Anastasiei l-a surprins.

— Lasă-mă să vin cu tine!

— Nu, Lev. Te rog, nu te băga în asta! E ceva care ne privește doar pe Tarnogol și pe mine. Fiindcă… mi-a furat o parte din viață. Din cauza lui m-am măritat cu Macaire! Din cauza lui, tu și cu mine…

S-a întrerupt. N-avea chef să vorbească despre asta. A ieșit pe culoar și a bătut la ușa de alături. Niciun răspuns. S-a aplecat: după câteva clipe a zărit o rază de lumină, de parcă tocmai s-ar fi trezit cineva și ar fi aprins veioza.

S-a lipit de ușă și a spus, fără să ridice vocea, pentru a nu alarma restul etajului:

— Tarnogol, știu că ești acolo, deschide!

După câteva secunde, Tarnogol a deschis ușa, îmbrăcat într-un halat, vizibil abia dat jos din pat.

— Ce se-ntâmplă? a întrebat acesta.

— Se-ntâmplă că noi doi trebuie să stăm de vorbă, i-a răspuns Anastasia intrând în apartament.

Și și-a înfipt privirile de leoaică furioasă în ochii lui Tarnogol. Prin minte i-a trecut ca fulgerul o imagine. Recunoștea ochii aceia. Și-a amintit ce-i spusese de dimineață, la Geneva, locotenentului Sagamore: „Ochii nu-nșală”. A înțeles dintr-odată totul și s-a repezit la el.

Capitolul 43

Personal și confidențial

Cu 15 ani mai înainte, Marele Weekend

Anastasia a ajuns la Palace de Verbier spre prânz. În loc să se amestece în mulțimea veselă de colegi, a străbătut hotelul dintr-un cap în altul, în căutarea lui Lev. În bar, prin saloane, la piscină, pe la toate etajele, ba chiar și la mansardă, unde se aflau camerele angajaților și unde o adusese cu un an mai înainte. Acolo unde făcuseră dragoste pentru întâia oară. Unde își juraseră să nu se despartă niciodată. A bătut la toate ușile, dar niciuna nu s-a deschis. L-a strigat disperată: „Lev! Lev!”, dar nu i-a răspuns decât tăcerea. A coborât în holul mare, i-a întrebat pe toți angajații hotelului și ai băncii pe care i-a întâlnit: nimeni nu îl văzuse pe Lev.

Până la urmă, s-a postat la intrare, pândind mașinile care veneau și plecau. Deodată, l-a văzut pe Sol Levovitch sosind într-un taxi. A alergat afară și a coborât treptele.

— Domnule Levovitch! l-a strigat.

Bărbatul s-a întors. I s-a părut palid și mai slab decât ultima oară când îl văzuse, la sfârșitul verii.

— Anastasia?

S-a uitat furios la ea. Doar ea îl adusese pe Lev al lui în halul în care era. Nu era fata potrivită pentru el. Ei îi era rușine cu numele lui și inventa tot felul de povești despre propria familie. Înainte de a o cunoaște, nu se gândise niciodată la plecare. Înainte de a o cunoaște era fericit cu viața pe care o ducea, era mereu zâmbitor, mereu mulțumit. Ea îl îndepărtase de Verbier, ea îl făcuse bancher, ea făcuse din el un altul.

După cum o privea, Anastasia a înțeles că Sol știa el ceva.

— Domnule Levovitch, trebuie să vorbesc cu Lev.

— L-ați îndurerat foarte tare aseară.

— A fost o încurcătură groaznică. Trebuia să mă întâlnesc aseară cu el, dar nu am fost lăsată. E o poveste lungă, dar oricum trebuie neapărat să-i vorbesc. Unde e?

— Mă tem că e prea târziu.

— Domnule Levovitch, e ceva foarte important. Trebuie să vorbesc cu Lev. Spuneți-mi unde este, numai pe el îl am pe lumea asta. Vă rog!

— Din păcate, a plecat. Nu știu unde e. Nu a vrut să-mi spună.

Ochii Anastasiei s-au umplut de lacrimi.

— Dacă-l vedeți, vă implor, spuneți-i că trebuie să-i vorbesc. Aseară, mama nu m-a lăsat să mă duc la întâlnire. Spuneți-i că mama a fost cauza. O cunoaște și va înțelege imediat.

* * *

În aceeași seară, la ora 22, la Verbier. Tot fără nicio veste de la Lev.

Anastasia își petrecuse toată ziua închisă în camera ei superbă de la Palace, plătită de bancă. Nu mai avusese niciodată o asemenea cameră numai pentru ea. Dormise în paturi mari de hoteluri de la munte, cu tineri din familii bune, cu

care mama ei încerca să o mărite. Astăzi însă, pentru întâia oară, camera aceasta era numai a ei. Nu profitase însă de ea, disperată cum era din cauza lui Lev. În ultimele săptămâni se închipuise împreună cu el în această cameră, în aceste așternuturi, în imensa cadă de marmură. Pe unde-o fi?

Dintr-odată, cineva a bătut ușor la ușă.

— Anastasia?! a auzit o voce. Sunt eu, Macaire.

I-a deschis.

— Totul e-n ordine? a întrebat-o. Nu te-am văzut toată ziua.

— În ordine.

Macaire i-a observat ochii înroșiți.

— Ai plâns?

Drept răspuns, Anastasia a izbucnit în lacrimi. Macaire a intrat și a luat-o în brațe ca să o liniștească.

— Macaire, mă simt așa de rău! a murmurat ea.

— Te doare ceva? Vrei să chem un doctor?

— Nu mă doare nimic din ce-ar putea trata un doctor. Inima mi-e sfâșiată.

— Știu cum e, și-a mea e sfâșiată. Am crezut atât de tare aseară că ai să vii să ne întâlnim la *Lion d'Or*…

Nu și-au mai spus nimic. Cuvintele nu mai erau necesare. Sau de ajuns. S-au așezat pe marginea patului și au rămas așa multă vreme, până când ea și-a plâns toate lacrimile, iar el a suferit în tăcere știind-o în același timp atât de aproape și totuși atât de departe de el. Până la urmă, a plecat șoptindu-i:

— Anastasia, nu-mi închipui viața fără tine.

— Macaire, eu…

— Spune-mi că nu mă iubești, că nu contez pentru tine.

— Contezi, l-a asigurat, dar nu cum ai vrea, adică pentru inima mea.

Macaire s-a strâmbat. Apoi a implorat-o, refuzând să accepte realitatea:

— Te rog, mai gândește-te! Am putea fi atât de fericiți împreună! Te voi face fericită. Te voi proteja. Nu-ți va lipsi nimic. Spune-mi c-ai să te mai gândești, că mai e o nădejde.

Nu a avut puterea de a-i răspunde, așa că el a continuat:

— Mâine-seară, la bal, voi trăi unul dintre cele mai importante momente ale vieții mele. Am nevoie să-mi fii alături. Cel puțin așa, ca prietenă.

— Voi fi acolo, i-a promis cu un firișor de glas.

După ce Macaire în sfârșit a plecat, Anastasia s-a așezat la măsuța de lucru. Într-unul dintre sertare a găsit hârtie și plicuri cu emblema hotelului. Și a scris două scrisori. Una pentru Lev. Cealaltă pentru Macaire. În fond, și-a spus, erau cele două persoane care contau cu adevărat în viața ei.

Două scrisori scurte, pentru ca totul să fie spus.

Două scrisori în care, parcă, și-ar fi scris destinul.

Se făcuse aproape miezul nopții când a ieșit din cameră, cu cele două plicuri în mână, și a coborât până în holul hotelului, unde nu era nimeni. O singură siluetă se desena, cuprinsă de îngrijorare, pândind prin ușa rotativă. Era Sol Levovitch care nu se clintise de acolo, așteptându-și cu disperare fiul. Se certaseră la Martigny, iar Lev plecase în fugă, mânios. Trebuia să stea de vorbă cu el. Trebuia să-i spună totul. Dintr-odată, a auzit o voce:

— Domnule Levovitch!

S-a întors: era Anastasia. Aceasta i-a surâs trist.

— Domnule Levovitch, i-a spus întinzându-i scrisoarea pentru Lev, i-ați putea da plicul acesta fiului dumneavoastră, când îl veți întâlni? E foarte important. Este vorba despre viitorul nostru, al meu și al lui.

— Contați pe mine!

— Spuneți-i și că voi candida pentru un post de cameristă în acest hotel. Că voi fi aici și-l voi aștepta atâta timp cât va fi necesar.

Fără a înțelege prea bine, Sol Levovitch s-a arătat de acord. A observat că Anastasia mai avea în mână un plic pe care era scris numele: *Macaire.*

— Vreți să transmit și acest plic cuiva? i-a propus pe un ton nevinovat.

— E… pentru un client al hotelului. Macaire Ebezner. Dar nu-i știu numărul camerei.

— I-l pot duce eu. Bine, dacă vreți…

— Acum e târziu, a observat Anastasia.

— Atunci, mâine-dimineață la prima oră.

— Trebuie neapărat înmânat personal. E ceva foarte important.

— Așa voi face.

Anastasia a ezitat o clipă. I se părea o lașitate să nu-i dea chiar ea plicul lui Macaire, dar știa că-l va citi în fața ei și va reîncepe cu implorările. Nu mai avea destulă energie cât să-i suporte văicărelile, așa că i-a lăsat scrisoarea lui Sol și a plecat.

Acesta s-a dus la el în birou, a deschis ambele plicuri și le-a citit.

Citind scrisoarea Anastasiei pentru Lev, a înmărmurit. Simțea cum îl sufoca groaza. După care a citit scrisoarea pentru Macaire și și-a spus că ar avea ceva de făcut.

A luat o lupă, o foarfecă, un tub de adeziv, cele două scrisori și a decupat cu îndemânare primul rând al fiecăreia. Odată încheiată operațiunea, s-a strecurat în birourile administrative, unde le-a copiat la un aparat color de ultimă generație. Și astfel au apărut două noi scrisori: rezultatul era perfect. Dacă nu erau verificate cu lupa, nu se observa să textul scris cu pixul nu era decât o copie.

Lev a apărut exact când Sol se întorsese la postul lui de observație.

— Lev, l-a întâmpinat Sol în holul cel mare, în sfârșit te-ai întors! Mi-am făcut atâtea griji…

Lev i-a întors o privire întunecată:

— Nu m-am întors decât ca să o văd pe Anastasia. Trebuie să stau de vorbă cu ea.

— Așteaptă… trebuie să discutăm ceva.

— Ce mai vrei? l-a întrebat sec Lev. Ai de gând să-mi explici ce e cu tine?

— Sunt foarte bolnav, Lev.

— Bolnav? Și ce boală ai?

— Cancer. Nu mi-a mai rămas prea mult de trăit.

— De ce ar trebui să te cred?

— Fiindcă acesta este adevărul.

Sol simțea că băiatul lui era extrem de supărat pe el. Și-l închipuia plecând undeva departe de el și gândul acesta îl înspăimânta. Fiul lui era tot ce avea. Nu voia să moară singur. Nu voia să își petreacă ultimele luni fără nimeni alături de el. Gândul acesta îl teroriza. Câteva luni, asta era tot ce mai cerea. După care băiatul lui ar fi avut toată viața în față pentru a găsi o altă Anastasie. Erau atâtea femei pe lume, pe când el avea un singur băiat.

Gând la care Sol a băgat mâna în buzunar și s-a hotărât să își ducă planul până la capăt. Chiar considerându-se un laș.

— N-aș vrea să te supăr și mai tare, a zis, dar în seara asta am văzut-o pe Anastasia la brațul altui bărbat. Râdea și părea fericită. Îndrăgostită.

— Nu cred niciun cuvânt! a răspuns Lev tulburat.

— Un anume Macaire, a adăugat Sol, parcă despre el îmi spuneai, nu? Cel cu care s-a întâlnit ieri la *Lion d'Or,* este? Mai adineauri am interceptat două scrisori ale Anastasiei, lăsate la recepție, una pentru tine și una pentru acest Macaire.

Și i-a arătat plicurile pe care le ținea în mână.

— Dă-mi-le! i-a cerut Lev.

— După cum i-am văzut eu pe Anastasia și pe băiatul ăla, mă tem că nu e vorba de vești prea bune.

— Dă-mi-le! a mai cerut o dată Lev și i le-a smuls din mână. Le-a deschis grăbit, le-a citit și a

simțit cum i se prăbușește sufletul. Înfuriat, a mototolit scrisorile și le-a aruncat de perete. Tatăl lui le-a ridicat și și-a aruncat ochii peste ele, prefăcându-se că abia acum le descoperea.

Dragul meu Macaire,

Numai pe tine te iubesc. Hai să fugim împreună.
Să plecăm cât mai departe de Geneva.
Nu-mi pasă de marele tău destin la bancă, nu-mi pasă de bani.
Tot ce vreau e să fiu cu tine.
Te iubesc pe veci,
Anastasia

Lev, Lev al meu.

Ar fi trebuit să am curajul să ți-o spun în față, dar îți scriu: nu vreau să fiu cu tine. Iată de ce nu am venit aseară. Ar fi trebuit să înțelegi. Contrar a ceea ce crezi, noi doi nu avem un viitor împreună.
Nu te supăra pe mine! Știi că nu-ți vreau decât binele.
Sper că mă vei ierta.
Cu toată dragostea,
Anastasia

— Îl vrea pe cel bogat, a constatat Sol prefăcându-se consternat. Tu nu ești decât un sărac oarecare, și sărac ai să și rămâi. Îmi pare rău, dar nu ești decât un Levovitch, fiul meu.

Lev simțea că nu se mai ține bine pe picioare sub lovitura durerii și a luat-o clătinându-se, ca rănit de gloanțe, către ușa cea mare de la Palace.

— Unde te duci? l-a întrebat tatăl său.

— Să fac o plimbare.

— Așteaptă!

— Am nevoie să fiu singur.

A trecut de pragul ușii și a început că coboare treptele, urmat de Sol.

— Așteaptă-mă, Lev! l-a rugat acesta, temându-se ca fiul lui să nu facă vreo prostie.

Numai că Lev a dispărut în noapte. Tălpile sale călcau zăpada proaspăt așternută, aerul înghețat îi biciuia obrajii. Și urla cât îl țineau plămânii. Urla ca și când ar fi pierdut totul. A început să alerge fără țintă, fără să se mai gândească la ceva, ajungând până în strada principală a satului Verbier.

Toate luminile erau stinse. Și-a aprins o țigară, a făcut câțiva pași pe întuneric și a dat de un bar încă deschis. A văzut-o pe fereastră. Era singură. Cu inima zbătându-i-se în piept, el a intrat pentru a i se alătura. Nu l-a observat imediat. S-a așezat alături, la bar, iar ea a întors dintr-odată capul surâzându-i. La rândul lui, i-a întors zâmbetul.

— Bună seara, Petra!

— Bună seara, Lev!

Bărbatul a comandat vodcă pentru amândoi privind-o adânc în ochi pe tânăra care ardea de dorință pentru el. Pe Macaire l-a vrut Anastasia? Cu el să plece! Cât despre Lev, putea avea orice femeie. Numai pocnind din degete, și le va și înlocui, una după alta. O să-i arate el cine era Lev Levovitch și că nu avea de ce să-i fie rușine cu numele lui. S-a aplecat spre Petra și a sărutat-o, iar ea i-a întors imediat, pasional, sărutul. Nu s-a întrerupt decât pentru a murmura: „De cât timp speram!…” Și s-au sărutat din nou.

Noaptea era a lor.

Capitolul 44

În noapte

Duminică, 16 decembrie, crima

La miezul nopții. Palace de Verbier dormea.

Dintr-odată, lumina de pe coridorul de la etajul șase s-a stins. Umbra care acționase întrerupătorul a înaintat cu prudență pe întuneric, cu pașii înăbușiți de mocheta groasă. Făcea câte o pauză scurtă la ușa fiecărei camere, pentru a identifica exact numărul, înainte de a se opri, în cele din urmă, în fața uneia dintre ele. Acolo era. Camera 622. Umbra a strecurat mâna în buzunarul paltonului și a scos un pistol.

Cu mâna înmănușată, umbra a bătut încet la ușa apartamentului. Destul de tare însă, pentru a-l trezi pe cel dinăuntru.

S-a auzit un zgomot. O lumină s-a strecurat pe sub ușă. Cel dinăuntru s-a dat jos din pat. Apoi, pași prin apartament.

Umbra a pus un deget pe trăgaci. Trebuia să tragă imediat ce se deschidea ușa. Și trebuia să nimerească la fix.

Moartea se pregătea să lovească.

Capitolul 45

Despărțiri

Balul de Marele Weekend, cu 15 ani mai înainte

În sala de bal de la Palace, cu câteva minute înainte de ora 19.

Anastasia, sclipitoare în rochia ei albastru-închis, se amestecase printre angajații băncii. Pândea sosirea lui Lev, fără a ști că acesta chiar ajunsese, până la urmă, la Palace. Îi fusese rezervată o cameră, dar, conform recepționerului, încă nu o luase în primire. Anastasia se întreba dacă nu cumva se întorsese la Geneva. Dintr-odată, cineva a prins-o de mână. S-a întors plină de nădejde, dar era Macaire.

— Sunt atât de fericit că ești aici, i-a zis acesta interpretându-i prezența ca pe un semn dătător de speranță, afișând un surâs radios.

— Macaire, eu… Nu ai primit scrisoarea de la mine?

— Scrisoarea de la tine? Ce scrisoare?

L-a privit atentă, pentru a înțelege dacă făcea pe prostul ori nu.

— Mi-ai trimis o carte poștală? a glumit Macaire, bucuros că o vedea. Nu e nevoie de scrisori, când poți sta de vorbă cu cineva față-n față. Anastasia, trebuie să-ți spun că ești cea mai frumoasă femeie a acestei seri.

— Mulțumesc, a îngăimat ea.

— Îmi acorzi primul dans?

Anastasia s-a mulțumit să dea din cap drept răspuns.

— Haide, vino, i-a spus Macaire, o să-nceapă ceremonia.

Și a tras-o în direcția estradei, strecurându-se prin grupul adunat acolo, pentru a ajunge în primul rând. Peste puțin timp, s-a făcut liniște, iar cei din Consiliul Băncii în frunte cu Abel Ebezner și-au făcut intrarea pe o ușă ascunsă.

•

Lev a ieșit din camera Petrei, unde stătuse toată ziua.

— Grăbește-te, l-a presat tandru aceasta așteptându-l la ascensor, o să ratăm evenimentul.

Și i-a zâmbit. Lev nu a avut nicio reacție. Era sfârșit și nu părea deloc în apele lui. Petra a pus asta pe seama alcoolului pe care-l băuseră în noaptea dinainte. Care însă nu-i împiedicase să facă dragoste în mai multe rânduri.

— Nu te simți bine? l-a întrebat în lift. Pari tare deprimat.

— Totul e-n ordine, a asigurat-o Lev.

Petra a zâmbit din nou și l-a sărutat. Ușile liftului s-au deschis la primul etaj. Cei doi s-au îndreptat mână în mână spre sala de bal.

•

Abel tocmai își încheiase discursul solemn, primul ca președinte al băncii. Drept care l-a invitat pe noul vicepreședinte al băncii să vină lângă el. Când a pronunțat numele „Macaire Ebezner”, acesta s-a simțit plin de o imensă mândrie. Era unul dintre cele mai importante momente ale vieții lui. Macaire a urcat pe scenă pentru a fi numit în funcție de tatăl lui care, conform tradiției, i-a înmânat partea lui de acțiuni la purtător. Așadar, tatăl lui l-a prezentat tuturor angajaților băncii pe noul vicepreședinte, iar Macaire a fost îndelung aplaudat.

Macaire era bărbatul cu cea mai mare vizibilitate a serii. Coborând de pe estradă, electrizat de energia clipei, și-a luat inima în dinți și, apropiindu-se de Anastasia, care rămăsese în primul rând, a prins-o în brațe, a tras-o spre el și a sărutat-o.

Ea s-a desprins imediat, teribil de jenată. Uitându-se în jur, l-a zărit pe Lev care a fulgerat-o din priviri și s-a aplecat spre Petra, aflată lângă el, și a sărutat-o lung. Anastasiei i s-au tăiat picioarele, iar Lev a mai sărutat-o o dată pe Petra, mulțumit de efectul produs. Bucuros că se poate răzbuna. Fericit să-i întoarcă Anastasiei măcar un pic din răul pe care ea i-l făcuse lui.

Macaire, care nu sesiza nimic din ceea ce era pe cale să se întâmple, era cam încurcat de propria îndrăzneală, neștiind dacă Anastasia îi apreciase sărutul ori nu (ce-i drept, nu i-l înapoiase, dar nici nu o luase la fugă). În schimb, era ușurat văzându-l pe Lev care se cuplase cu Petra. Așa că i-a spus Anastasiei:

— Vezi, ți-am zis eu bine că sunt împreună.

Anastasia simțea că se topește din picioare. Și-a adunat toate puterile pentru a nu izbucni în plâns de față cu toată lumea. A trecut printre rândurile de invitați și s-a repezit afară din sala de bal. Nu s-a

mai putut abține și a fugit în camera ei, sufocată de lacrimi. Îl pierduse.

Se pierduseră.

•

În sala de bal, Macaire a rămas descumpănit de reacția Anastasiei. Avea în mână acțiunile uneia dintre cele mai importante bănci din Elveția, dar, în fond, lucrul acesta nu-i ținea nici de cald, nici de frig. Tot ce își dorea era să fie iubit de Anastasia. Voia să se ducă să o găsească.

A părăsit cu greu sala de bal. Toată lumea ținea să îl salute, să îl felicite, să bea o cupă de șampanie în sănătatea lui. I-ar fi trimis pe toți la naiba, dar, incapabil să renunțe la bunele maniere, i-a trebuit mai bine de un sfert de ceas pentru a se furișa afară din sala de bal.

S-a repezit apoi pe scări pentru a ajunge la ușa camerei Anastasiei. Exact acela a fost momentul în care s-a întâlnit cu Sinior Tarnogol care cobora către sala de bal. Macaire, care la început nu l-a recunoscut, i-a adresat un politicos „Bună seara, domnule”.

Tarnogol s-a oprit și l-a privit lung:

— Ce nu e-n regulă, tinere prieten?

— Chestiuni sentimentale, i-a răspuns Macaire, bucuros că există totuși cineva care observă că nu era în apele lui.

— Se mai întâmplă, a constatat Tarnogol.

Macaire și-a privit atent interlocutorul.

— Ne cunoaștem, cumva?

— Nu, cred că nu, i-a răspuns Tarnogol.

— Ba da, a realizat brusc Macaire, fiindcă îl recunoscuse: ați venit la Banca Ebezner acum câteva săptămâni!

— Cunoașteți acea bancă? l-a întrebat Tarnogol.

— Dacă o cunosc? l-a amuzat pe Macaire întrebarea. Mă numesc Macaire Ebezner, a spus și i-a întins mâna lui Tarnogol. Sunt noul vicepreședinte al Băncii Ebezner.

Și au schimbat o călduroasă strângere de mână.

— Mă numesc Sinior Tarnogol. Încântat să vă cunosc. Nu-mi place să văd un om tânăr atât de trist. Pot face ceva pentru dumneavoastră?

Macaire a oftat:

— Ah, dacă ați putea-o face să mă iubească pe femeia pe care o iubesc! O cheamă Anastasia și aș da orice să fiu cu ea.

Capitolul 46

Dimineața crimei

Era ora 6:30 dimineața. Palace de Verbier era în întuneric. Afară era încă noapte deplină și ningea abundent.

La etajul șase s-au deschis ușile ascensorului de serviciu. Un angajat al hotelului și-a făcut apariția cu un platou cu micul dejun și s-a îndreptat către camera 622.

Ajuns acolo, și-a dat seama că ușa era întredeschisă, lăsând un fir de lumină să se strecoare afară. S-a anunțat, dar nu a primit niciun răspuns. Până la urmă, și-a luat libertatea de a intra, presupunând că acesta era motivul pentru care ușa fusese lăsată așa. Ceea ce a descoperit însă i-a smuls un urlet. Și a luat-o la fugă pentru a-și alerta colegii și a chema ajutoare.

Pe măsură ce vestea se împrăștia prin hotel, se aprindeau lumini la toate etajele.

Un cadavru zăcea pe mocheta camerei 622.

PARTEA A TREIA

La patru luni după crimă

APRILIE

Capitolul 47

Noul președinte

Era în prima marți a lui aprilie. La ora 12:30 tocmai începuse ședința de terapie a lui Macaire la doctorul Kazan. Fereastra dădea către Piața Claparède, unde fuseseră plantați niște copaci înalți, ale căror frunze dădeau din nou, încet. Geneva începea să redevină verde. Venea primăvara.

— Se fac în curând patru luni de când vărul meu Jean-Béné a fost asasinat și iată că poliția tot nu are nici cea mai vagă pistă, și-a arătat Macaire dezolarea în fața psihanalistului, stând comod în fotoliul de consultații.

— Și asta vă deranjează? a întrebat doctorul Kazan.

— Adică asasinarea vărului meu sau faptul că poliția bate pasul pe loc?

— Amândouă.

— Știți, i-a mărturisit Macaire, asta n-am mai declarat la poliție, însă relațiile noastre se deterioraseră.

— Așa? s-a mirat Kazan. Totuși, parcă vă înțelegeați bine, nu?

— Ne-am certat chiar înainte să moară.

— Cum adică?

Macaire nu a răspuns. S-a uitat pe fereastră. Părea cu mintea în altă parte.

— Vă simțiți bine, domnule Ebezner?

— Da, da. Totul e-n ordine. Iertați-mă, sunt destul de preocupat în perioada asta. Banca și tot ce s-a întâmplat… Acum, de când sunt președinte, mă cocoșează obligațiile. Reuniuni, cocktailuri, dineuri de toate felurile.

— Ce-ar fi să ne întoarcem la ritmul de o singură întrevedere pe săptămână? V-ar fi de ajuns?

— Din plin, l-a asigurat Macaire. După moartea tatei, a fost bine să ne vedem de două ori pe săptămână. Însă acum simt că pot face față și așa.

— La ce să faceți față?

— Să fac față singurătății, a răspuns Macaire. Fără Anastasia mă simt teribil de singur.

— Vă lipsește?

— Neîncetat. Știți, mă gândesc fără întrerupere la acea sâmbătă a Marelui Weekend, când a venit după mine la Verbier și când am pierdut-o. Din vina mea.

— Tot credeți că a fost vina dumneavoastră?

— Doar v-am mai spus, domnule doctor, am făcut un pact cu diavolul! Anastasia în schimbul președinției. Mi-am pierdut soția și am obținut președinția.

Doctorul Kazan a oftat zgomotos, pentru a-și sublinia dezacordul:

— Haideți, doar știți că nu pot accepta povestea asta a pactului cu diavolul. Și chiar dumneavoastră sunteți un om mult prea rațional ca să credeți așa ceva.

— Vedeți, a răspuns cu părere de rău Macaire, acesta este motivul pentru care, în toți acești ani, nu v-am povestit niciodată de ce i-am cedat acțiunile mele de la bancă lui Tarnogol. Eram sigur că nu mă veți lua în serios. Credeam totuși că, psihanalist fiind, nu trebuie să vă judecați pacienții.

— Foarte bine, a admis Kazan, atent la concesia pe care o făcea. Diavolul, sub chipul lui Tarnogol,

v-a propus un pact acum 15 ani: acțiunile de la bancă în schimbul iubirii Anastasiei.

— Exact! Și l-am acceptat. Era seara marelui bal. Tata tocmai îmi înmânase partea mea din capitalul băncii, iar eu am dat de Tarnogol care mi-a propus să o schimb contra a tot ce-mi doream mai mult pe lume: iubirea Anastasiei. Și efectiv în seara aceea Anastasia mi-a căzut în brațe.

— Iar 15 ani mai târziu, a continuat Kazan care ținea să dezlege povestea, Tarnogol – diavolul, trebuia să zic – v-a propus un nou pact. Am înțeles bine?

— Da. Cu două zile înaintea alegerilor, în decembrie trecut. Tarnogol mi-a spus că-mi va obține președinția dacă voi renunța la Anastasia. Mai întâi l-am refuzat, după care, sâmbătă seara, la Palace de Verbier, am acceptat. Și-acum iată-mă președinte, dar singur. Exact cum îmi prezisese Tarnogol.

— Domnule Ebezner, a intervenit Kazan, încerc să vă ajut să fiți rațional. Chiar credeți că diavolul, sub chipul lui Tarnogol, a putut face așa ceva?

— Știu bine că nu mă credeți! s-a enervat Macaire. Dar atunci explicați-mi următoarele: sâmbătă, când președinția îmi scăpa printre degete, Anastasia a venit la Verbier pentru a mă susține, pentru a fi alături de mine în ziua aceea atât de importantă pentru mine. Și mi-a scris cu rujul de buze, pe oglinda din baie, un mesaj tandru. Nu-mi spuneți că acesta nu este comportamentul unei femei îndrăgostite!

— Așa e, a admis Kazan.

— În acel moment, cel care urma să fie ales de către Consiliu președintele băncii era Levovitch. Cum anunțarea oficială a alegerii lui fusese împiedicată de intoxicația aceea generală, conștient că-mi mai rămânea o șansă de a fi ales, am acceptat pactul cu Tarnogol. Câteva ore mai târziu, Anastasia mă părăsea și eu deveneam președintele băncii. Și-acum, domnule doctor, cum

v-ați explica toate acestea altfel decât fiind opera diavolului?

Kazan nu știa ce să-i răspundă, iar Macaire a continuat:

— Ce s-a petrecut în noaptea aceea, domnule doctor Kazan, depășește orice imaginație. Mai multe nu vă pot spune, fiindcă tot nu m-ați crede.

— Vreți să spuneți, în noaptea crimei? a întrebat dintr-odată circumspect Kazan. Ce s-a întâmplat în noaptea aceea? Mi-ați spus de fiecare dată că ați dormit adânc, fiindcă ați luat somnifere.

— Știu totuși niște lucruri, domnule doctor. Niște lucruri de care, probabil, poliția habar nu are.

După un moment de tăcere gravă, Kazan a întrebat:

— Domnule Ebezner, de ce ați acceptat pactul dacă nu voiați să o pierdeți pe Anastasia?

— Fiindcă m-am lăsat devorat de propria ambiție. Și pentru că, pe moment, aveam impresia că deja o pierdusem pe Anastasia.

— De ce?

— Fiindcă aveam sentimentul că, în cuplul nostru, flacăra iubirii se stinsese. Că nu mai aveam nimic de împărțit unul cu altul. Eu eram absorbit de bancă, ea era ocupată cu habar nu am ce. În ultimii ani, nu mai ieșeam împreună decât la evenimente mondene. Mereu în societate, mereu cu multă lume în preajmă. Niciodată singuri. În fond, evitam să rămânem numai noi doi. Făceam fiecare să ne înflorească, fiecare-n colțișorul lui, grădinile secrete, dar nu eram în stare să cultivăm împreună nici măcar un singur strat.

— Frumoasă imagine, a subliniat Kazan.

— În ultimul an, m-am simțit singur alături de soția mea. Iar când nu eram împreună, nici că simțeam lipsa celuilalt.

— Absența sentimentului de lipsă, dacă pot spune așa, este un jalon teribil al stării unui cuplu.

Macaire a aprobat din cap și a continuat:

— Ce stranie invenție mai e și cuplul, instrument care te face invariabil să te simți singur în doi… Așadar, în acea faimoasă seară de sâmbătă, m-am întrebat dintr-odată de ce luptam pentru o femeie pe care deja o pierdusem. O femeie care mă înșela.

Kazan a făcut, uimit, ochii mari:

— Soția dumneavoastră avea o aventură?

— Da, domnule doctor.

— De unde știți?

Macaire s-a făcut că nu aude întrebarea:

— Nu trece nicio zi fără să revăd acea sâmbătă seara, în cursul căreia am renunțat la Anastasia pentru președinție. Mă întreb ce s-ar fi petrecut între noi dacă aș fi luptat pentru ea. Nu aș fi fost ales președintele băncii… Ei, și? Cu siguranță, aș fi părăsit Geneva împreună cu ea. Aș fi recucerit-o și ne-am fi reconstituit cuplul. Numai că am lăsat-o să plece…

— Permiteți-mi, și asta nu pentru a face un joc stupid de cuvinte, să fiu avocatul diavolului: cine vă spune că soția dumneavoastră nu ar fi plecat oricum, din moment ce credeți că avea un amant?

— Poate, a admis Macaire. Dar cel puțin aș fi încercat să lupt. Aș fi dovedit că eram gata de orice sacrificiu pentru ea. Faptul că am renunțat mi-a demonstrat slăbiciunea. Știți, domnule doctor, credeam că ambiția mea era să devin președintele mizeriei ăsteia de bănci, dar acum, că sunt președinte, îmi dau seama că ambiția mea e să fiu iubit. Iar acest scop este cu mult mai greu de atins.

Odată încheiată ședința de terapie, Macaire s-a întors pe jos la bancă. Era melancolic, iar mersul pe jos îi făcea bine. A coborât pe strada Jean-Senebier, apoi a trecut prin parcul Bastions, luând-o pe aleea principală.

Soarele strălucea. Aerul era cald și plăcut. În copaci, păsările sărbătoreau asurzitor sosirea primăverii. Covoarele de brânduțe colorau peluzele parcurilor, din care se înălțau pâlcuri dese

de lalele. Cei care ieșiseră la plimbare luaseră cu asalt băncile și terasele restaurantelor din parc, iar în fața gardului înalt care îl despărțea de Piața Neuve, se confruntau șahiștii.

Macaire contempla toată acea mică lume, gândindu-se la Anastasia de la care nu mai avea nicio veste de patru luni.

Prietenilor, familiei, celor care-l întrebau le explicase că Anastasia îl părăsise și plecase. În general, oamenii se arătau jenați. În săptămânile de după dispariția ei, Macaire fusese obligat să schimbe aceleași cuvinte penibile cu toate cunoștințele lui, cu vecinii, comercianții, factorul poștal:

— Complimente soției, domnule Ebezner!

— M-a părăsit.

Conchisese că mulți prieteni nu avea, din moment ce nimeni nu părea preocupat de starea lui, nimeni nu-l invitase să iasă împreună la masă pentru a-i mai schimba gândurile. Cei mai mulți nici nu-i puneau întrebări. Cu excepția câtorva manifestări de curiozitate mai mult ori mai puțin binevoitoare, domnea indiferența.

•

Macaire a traversat Piața Neuve, apoi a luat-o pe strada Corraterie care începea în dreptul Muzeului Rath și se termina în zona meterezelor din Vieille-Ville. În cele din urmă, a ajuns la bancă.

Intrând în edificiul venerabil, a fost salutat cu deferența la care, de acum, avea dreptul zilnic:

— Bună ziua, domnule președinte! a psalmodiat corala portarilor.

Macaire le-a răspuns cu un semn cordial din cap.

— Bună ziua, domnule președinte! s-au agitat lingăii slugarnici pe care i-a întâlnit în holul cel mare al băncii.

— Bună ziua, domnule președinte! au cârâit cei care au intrat odată cu el în ascensor, impresionați de acea apropiere.

La fiecare etaj, cineva intra sau ieșea din lift spunându-i „domnule președinte”. Până la urmă, Macaire a ajuns la ultimul etaj și s-a îndreptat spre fostul birou al tatălui său, care, de acum, era al lui.

În anticameră, de la masa ei, Cristina, care se mutase aici odată cu el și avea în grijă acest loc, l-a salutat cu un zâmbet larg, prietenesc:

— Bună ziua, domnule președinte!

— Cristina, s-a întristat Macaire, când o să încetezi să-mi mai spui „președinte”?

— Niciodată. De-acum, dumneavoastră sunteți președintele!

Macaire i-a întors zâmbetul înainte de a intra în birou, apoi a închis ușa, semn că nu dorea să fie deranjat.

S-a așezat în fotoliu. Se simțea pierdut. În fața ochilor, pe masa lui de lucru, o fotografie a Anastasiei pe care nu avusese curajul să o ia de acolo. Poliția nu se arăta îngrijorată de plecarea ei. Puțin după asasinarea lui Jean-Bénédict, locotenentul Sagamore de la Poliția Judiciară din Geneva venise să-l interogheze pe Macaire la el acasă, în Cologny. Poliția se întreba dacă se putea stabili o legătură între uciderea lui Jean-Bénédict, intoxicarea în masă de la Palace și spargerea dată la domiciliul familiei Ebezner.

— Ce legătură vedeți? a întrebat perplex Macaire.

— Spargerea, intoxicarea și crima au avut loc în mai puțin de 24 de ore și toate sunt legate de Banca Ebezner, îi explicase locotenentul Sagamore. Ce mai face soția dumneavoastră?

— Nu știu, nu mai am vesti de la ea.

Polițistul s-a încruntat. Macaire se ferise atent să-i povestească lui Sagamore despre pactul lui cu Tarnogol: Anastasia contra președinției. Soția lui dispăruse în noaptea crimei, iar el se trezise președinte al băncii. Desigur, și-ar fi dorit ca poliția să o găsească, măcar pentru a fi convins că-i mergea bine. Plătise o agenție privată, dar, în

pofida onorariilor considerabile, detectivii nu dăduseră nici de cea mai mică urmă a Anastasiei. Cu certitudine, poliția ar fi fost mai eficientă. Până la urmă, Macaire i-a răspuns lui Sagamore:

— Anastasia m-a părăsit.

— Îmi pare rău, i-a zis locotenentul.

Și nu a insistat.

Dacă Macaire preferase să nu amestece poliția în acea poveste, asta era fiindcă anchetatorii nu știau că Anastasia fusese la Verbier în seara crimei. Nu se putea opri să nu se gândească la mesajul pe care ea i-l lăsase în acea noapte. Și să nu se întrebe: ce făcuse oare atunci Anastasia?

Capitolul 48

Ancheta poliției

Luni, 2 iulie 2018.

Mi-am petrecut dimineața închis în apartament, pentru a revedea elementele anchetei. Sau pentru a o evita pe Scarlett după sărutul nostru ratat din ajun. Eram fascinat, fermecat și atras de ea. Numai că, de fiecare dată când închideam ochii, mă gândeam la Sloane. Învârtindu-mă prin cameră ca un leu în cușcă, mi-am oferit prima pauză de țigară a zilei. Mi-am turnat o ceașcă de cafea și am ieșit pe balcon ca să fumez și să stau la soare. Iar acolo am dat nas în nas cu Scarlett care și ea era pe balcon, stând la soare într-un fotoliu. Citea *Pe aripile vântului.*

— Ia te uită: domnul scriitor a ieșit din bârlog! a zis.

S-a ridicat și a venit să se sprijine de balustrada care despărțea balcoanele noastre. I-am oferit o țigară și a acceptat-o.

— Ați putea trece de partea aceasta a barierei, i-am propus. Am cafetiera plină și fierbinte, vreți o

ceașcă de cafea?

— Nu, mulțumesc, mi-a respins politicoasă oferta. Rămân de partea mea, e mai sigur.

Și s-a prefăcut că se agață cu toate puterile de balustradă, cu un râs jenat. Până la urmă, a adăugat:

— Îmi pare rău pentru ieri… că am încercat să vă… în fine…

Am întrerupt-o:

— Nu trebuie să vă pară rău de nimic. A fost numai vina mea.

A zâmbit cu tristețe și s-a grăbit să schimbe subiectul:

— Am dat câteva telefoane în această dimineață. Bisnard a menționat un anchetator pe nume Favraz, de la Poliția Judiciară din Valais, care l-a interogat după crimă.

— Da, mi-aduc aminte.

— Am reușit să-l găsesc. Lucrează în continuare la Poliția Judiciară din Valais și acum e șeful Brigăzii Omucideri. Ba chiar am reușit să stau de vorbă cu el.

— Și? am spus nerăbdător.

— Putem să mergem să ne întâlnim cu el în această după-amiază, la ora 16, în Sion. În fine, dacă vă interesează asta, desigur.

— Evident că mă interesează!

•

În aceeași zi, la ora 16, Scarlett și cu mine ne-am prezentat în Sion, la sediul Poliției Judiciare a cantonului Valais.

— Dumneavoastră sunteți scriitorul? m-a întrebat Favraz după ce ne-am așezat la biroul lui.

— El e, a răspuns Scarlett în locul meu, cum îi intrase în obicei.

— Deci, vreți să dedicați o carte evenimentelor de la Palace de Verbier?

— Puțin împotriva voinței mele, am recunoscut, însă da, așa stau lucrurile. Încercăm să înțelegem ce s-a putut întâmpla acolo.

— Dacă-mi permiteți expresia, a spus Favraz, a fost o-nvălmășeală dată naibii. Îmi aduc foarte bine aminte momentul când am ajuns la Palace împreună cu colegii mei. Poliția municipală și patrulele jandarmeriei erau deja acolo. Hotelul era închis. O grămadă de gură-cască deja dăduse năvală. Puteți să vă-nchipuiți: o asemenea noutate, într-un mic sat ca Verbier. Jumătate dintre locuitori se adunaseră în fața clădirii, dincolo de barierele dispuse de poliție. „O crimă aici?", repetau nevenindu-le să creadă. În hol, angajații stabilimentului erau într-un hal făr' de hal. Directorul hotelului era disperat: jurnaliștii aveau să profite din plin de caz, așa că afacerea lui, pentru acea perioadă, era complet compromisă.

— Ce-ați făcut, odată ajuns acolo? l-a întrebat Scarlett, care nu pierdea nicio fărâmă din relatare.

— Am urcat imediat la etajul șase. M-am asigurat că spre camera 622 accesul era oprit, până la sosirea celor de la criminalistică, pentru a evita orice alterare a scenei crimei. După care am întreprins turul camerelor de la acel etaj, împreună cu colegii mei, în căutarea unor eventuali martori.

— Deci dumneavoastră ați condus ancheta? am întrebat.

— Nu. Cazul a fost încredințat, până la urmă, Poliției Judiciare din Geneva.

— Poliției din Geneva? De ce?

— Fiindcă era evident că asasinatul era legat de Banca Ebezner. Crima avusese loc la Verbier, dar rădăcinile anchetei erau la Geneva. Așa că, în momentul în care poliția din Geneva a cerut să preia ancheta, nimeni nu a avut nimic împotrivă.

— De ce erați convinși că originea cazului se găsea la Geneva? m-am interesat.

Polițistul a ezitat. Și mi-a răspuns sibilinic:

— Din cauza a ceea ce am găsit în camera 622.

— Și ce-ați găsit?

— V-am spus deja prea multe, ne-a mărturisit Favraz.

— Sau prea puține, l-a contrazis Scarlett.

— Pe vremea aceea, doar câțiva polițiști erau la curent. Poliția geneveză vă poate furniza această informație. Din moment ce nu e clasată, ancheta este încă a lor. Nu aș vrea să dau dovadă de lipsă de tact.

— Știți pe cineva la poliția din Geneva? l-a întrebat Scarlett.

— La vremea respectivă, cel însărcinat cu anchetarea cazului era locotenentul Philippe Sagamore. Avea vreo 40 de ani și sigur mai e în serviciu. Sunați-l din partea mea.

Am notat numele. Scarlett a continuat:

— Pentru a reveni la acea dimineață de 16 decembrie: deci, dumneavoastră ați ajuns la Palace și ați interogat martorii. Există vreun element pe care ni l-ați putea împărtăși?

— Știți, în general scena unei crime are o atmosferă specială: poate părea surprinzător, dar, în ciuda tuturor polițiștilor care mișună pe-acolo, e un loc mai degrabă liniștit și silențios. E calmul de după furtună sau, mai degrabă, de după moarte. În dimineața aceea însă, la etajul șase de la Palace, am descoperit o excepție de la regulă. Domnea o agitație nemaipomenită.

Capitolul 49

Dimineața crimei

Duminică, 16 decembrie, ora 7:30. Pe Macaire l-au trezit bătăile în ușă. S-a smuls cu greu din somn. Bătăile erau insistente. Până la urmă, s-a dat jos din pat și a îmbrăcat un halat. Pe culoarul de la intrarea în apartament, când să deschidă, a călcat pe o bucată de hârtie. Cineva strecurase pe sub ușă un bilet pentru el. La început, Macaire a crezut că era un mesaj din partea hotelului, dar a recunoscut

scrisul: era al Anastasiei. A citit, cu inima bătându-i cu putere, cele câteva rânduri mâzgălite în grabă.

Macaire,
Plec pentru totdeauna.
Nu mă voi mai întoarce. Nu încerca să mă găsești.
Iartă-mă!
Voi trăi mereu cu povara a ceea ce am făcut.
Anastasia

Deodată, alte bătăi în ușă. Macaire a strecurat mesajul în buzunarul halatului și a deschis: un polițist în uniformă stătea în fața lui. Pe coridor domnea o agitație nebunească.

— Ce se-ntâmplă? l-a întrebat Macaire pe polițist.

Acesta l-a privit circumspect:

— Adică n-ați sesizat vacarmul care ține de un ceas pe-aici?

— Aseară am luat somnifere, i-a explicat Macaire într-o vizibilă stare de confuzie.

— Astă-noapte a fost comisă o crimă, l-a pus la curent polițistul.

— Poftim?! Cum așa?!

Macaire nu înțelegea nimic din ce se petrecea. Totul se învârtea cu el, îl durea capul, parcă ar fi fost într-un coșmar.

— Cine a murit? a întrebat.

— Un client de la acest etaj. N-ați auzit nimic astă-noapte?

— Nu, nimic. V-am mai spus însă, am luat somnifere.

Macaire a vrut să facă un pas pe coridor pentru a vedea ce se întâmplă, dar polițistul l-a oprit.

— Hotelul este blocat, iar oamenii sunt obligați să rămână, pentru moment, în camerele lor. Lăsați ușa deschisă, vă rog! Un inspector va veni imediat să stea de vorbă cu dumneavoastră.

Din prag, Macaire l-a văzut pe Lev, și el în ușa camerei lui, care se uita la agitația de pe coridor.

— Ce se-ntâmplă, Lev? l-a întrebat.

— Jean-Bénédict, i-a răspuns Lev alb ca varul, a fost găsit mort de dimineață.

— Poftim?! Jean-Béné e mort? Ce tot spui?

— Un angajat al hotelului l-a găsit mort, ucis de gloanțe.

Șocat, Macaire s-a întors în cameră și s-a așezat pe canapea: era cea mai bună veste cu putință. Nu reușea să își mai revină. Dacă Jean-Bénédict era mort, atunci el era președinte? Să se fi realizat profeția lui Tarnogol? O pierduse pe Anastasia, dar urma să ajungă președinte. În sfârșit!

Un polițist în civil, cu aer tineresc și corp atletic, s-a prezentat la ușa apartamentului.

— Inspectorul Favraz de la Poliția Judiciară, a spus acesta ridicând legitimația pe care o avea agățată la gât. Pot să vă pun câteva întrebări?

Macaire l-a invitat pe tânăr în cameră. La cererea polițistului, i-a prezentat actul de identitate și i-a declarat funcția pe care o avea în cadrul băncii. Notându-și scrupulos într-un carnet tot ce i se spunea, inspectorul Favraz i-a explicat că Jean-Bénédict fusese împușcat în timpul nopții. Macaire era absolut înspăimântat.

— N-ați auzit nimic? s-a mirat polițistul.

— Dormeam, l-a informat Macaire.

— Două focuri de armă au fost trase la numai câțiva metri, iar dumneavoastră ați continuat să dormiți dus?

— Iau somnifere. La ce oră s-a întâmplat?

— Nu s-a determinat încă. Mi s-a spus că a fost o intoxicație generalizată aseară aici. Ați suferit și dumneavoastră?

— Nu. N-am băut din cocktail.

Macaire și-a mușcat imediat limba. Polițistul l-a privit bănuitor:

— De ce vă referiți la cocktail? Mi s-a spus că a fost vorba despre o intoxicație alimentară.

Conversația s-a întrerupt aici fiindcă, dintr-odată, pe coridor s-a auzit vacarm. Inspectorul Favraz s-a dus imediat să vadă ce se întâmplă. Din ușa apartamentului, Macaire l-a văzut repezindu-se în camera lui Horace Hansen, apoi ieșind pentru a le striga colegilor lui: „Face infarct, chemați ajutoare!” După câteva minute de confuzie, au apărut doi ambulanțieri care au fost conduși până în apartamentul lui Horace Hansen, unde au rămas multă vreme. Până la urmă, acesta a fost scos pe o targă, inert, palid ca un mort, cu masca de oxigen pe față. Inspectorul Favraz îi însoțea pe cei de la ambulanță, ținând o perfuzie în mâna întinsă. Au intrat cu toții în cabina ascensorului, ale cărui uși s-au închis.

Înăuntru, polițistul, privind atent chipul lui Horace Hansen, a avut impresia că acesta murmura ceva. Și-a apropiat urechea de gura bolnavului și l-a auzit pe bătrân șoptind întruna: *Levovitch președinte, Levovitch președinte.* Fără a le înțelege sensul, inspectorul și-a notat cuvintele enigmatice pentru a nu le uita.

•

Încet-încet, la Verbier se făcea ziuă. Girofarurile albastre iluminau fațada hotelului. În jurul intrării principale forfoteau jandarmi, inspectori, experți criminaliști și polițiști cu câini. În spatele lor, dincolo de cordoanele de protecție, zeci de curioși și jurnaliști cuprinși de febra evenimentului, nerăbdători să afle ce se întâmplase. „Unul dintre marii patroni de la Banca Ebezner a fost omorât”, se zicea. O crimă la Verbier. Nici că se mai văzuse așa ceva!

Domnul Rose și câțiva dintre angajații lui se plângeau, din spatele ferestrelor înalte de sticlă, urmărind descumpăniți întregul scandal: toate rezervările vor fi anulate. Era deschiderea sezonului de schi și nimeni nu va mai vrea să vină într-un hotel în care tocmai fusese comisă o crimă. Palace de Verbier risca falimentul.

* * *

La patru luni după acest eveniment, la acel început de aprilie, în biroul lui de președinte al Băncii Ebezner, Macaire se gândea deseori la întunecata dimineață de decembrie în care dispăruseră două generații Hansen. La câteva ore după uciderea fiului său, Horace Hansen murea în urma unui infarct, în spitalul din Martigny. Moartea brutală a băiatului său îi dăduse lovitura fatală. Cât despre Sinior Tarnogol, al treilea membru al Consiliului, acesta se volatilizase. Îi lăsase însă lui Jean-Bénédict o scrisoare, care fusese găsită în seiful camerei celui din urmă, în care afirma că demisionează cu efect imediat și că își lasă acțiunile și își dă votul lui Macaire Ebezner.

Astfel, în săptămânile care au urmat asasinării lui Jean-Bénédict Hansen, Macaire a recuperat nu doar acțiunile de la Tarnogol, dar și pe cele ale tatălui său: Consiliul fiind decimat, notarul însărcinat cu executarea testamentului lui Abel Ebezner constatase că dorințele celui din urmă nu puteau fi respectate și că, prin urmare, acțiunile îi reveneau unicului său moștenitor.

În acest fel, Macaire devenise, de fapt, președintele Băncii Ebezner, întrucât deținea mai mult de trei sferturi din capital, ceea ce făcea din el unul dintre bancherii cei mai bogați și mai puternici din Geneva. Era admirat și invidiat, însă reputația lui ajunsese, în același timp, cam dubioasă: gloria și-o datora uciderii vărului său. Cum nu rezolvase nimic, ancheta poliției părea ajunsă într-un punct mort și, fiindcă nimic nu-l învinovățea pe Macaire, toți cei cu care se întâlnea se întrebau, inevitabil, ce se întâmplase în acea noapte de 15 spre 16 decembrie, în camera 622 de la Palace de Verbier. Oare să-l fi ucis Macaire Ebezner pe vărul lui pentru a prelua controlul băncii familiei?

La curent cu acele zvonuri, Macaire se străduia să nu le dea atenție. Mai ales că toți cei din jurul lui erau doar zâmbete și temenele. Cei cu care se întâlnea prin oraș se grăbeau să-l salute respectuos și să-i lingă pantofii. Și toate astea pentru un motiv precis: Jean-Bénédict era fiu unic și nu avea copii. Horace și cu el muriseră fără a avea descendenți. Familia Hansen fusese eradicată. Regulamentul Băncii Ebezner prevedea ca, într-un astfel de caz, acțiunile lor să fie răscumpărate de bancă pentru a fi ulterior cedate celor doi noi membri ai Consiliului desemnați de către președinte.

Pentru prima oară în 300 de ani, Consiliul Băncii Ebezner nu mai avea Hanseni în cadrul lui. Pentru toți lupii tineri ai finanțelor, era o ocazie unică. Macaire era de acum omul cel mai important din Geneva și cel mai curtat.

Macaire, fiul neiubit al lui Abel, ajunsese cel mai puternic dintre Ebezneri.

Cel mai bogat dintre Ebezneri.

Cel mai măreț dintre Ebezneri.

Cum, deci, se simțea? Plictisit. Scârbit. În fond, niciodată nu-i păsase de banca asta. Acum, că ajunsese în vârf, își aducea aminte de ce, cu 15 ani mai înainte, își cedase acțiunile.

Nu fusese fericit decât cu Anastasia.

Fără ea, viața lui nu mai avea savoare.

Dorea să o regăsească.

Dorea să o recucerească.

Oare unde era ea?

* * *

În același moment, la câteva mii de kilometri de Geneva, în insula Corfu din Grecia.

Anastasia a ieșit din valurile mării de smarald și a luat prosopul pe care îl lăsase pe plajă. Era fericită cum nu mai fusese nicicând și asta se vedea: era sublimă, magnifică și radioasă, îmbăiată-n soare și, mai ales, în dragostea lui Lev. S-a șters de apă și s-a îndreptat către clădirea

impresionantă din spatele ei, ridicată deasupra Mării Ionice și protejată de stânci.

Când sosiseră aici, în decembrie, totul nu fusese decât pasiune nebună. Pasiunea regăsirii, pasiunea de a fi tot timpul împreună, de a nu mai trebui să se ascundă. Plimbări mână-n mână printre clădirile foarte vechi ale insulei, hoinăreli nesfârșite pe plajă. Și casa în care stăteau! Anastasia nu mai văzuse niciodată așa ceva.

Lev ținea ca totul să fie perfect și totul era perfect.

Lev ținuse să fie frumoși, așa că devalizaseră magazinele de lux din Atena. „O să ne-mbrăcăm altfel în fiecare seară!" îi spusese, iar ea găsise că ideea era minunată. Dormitorul lor, de mărimea unui living, dădea spre două dressinguri care, ia rândul lor, dădeau spre două băi imense. Închizându-se fiecare într-a lui, se despărțeau astfel pentru a se redescoperi și mai bine, și mai frumoși, și mai parfumați, și mai pregătiți. Sublimi.

Se pregăteau îndelung, conform unui prelung ritual. Cu simțurile treze, simțeau explodând excitația reîntâlnirii pe măsură ce timpul trecea.

Lev începea cu flotări, făcea apoi un duș lung și, la ieșirea de sub șuvoiul de apă, își trecea în revistă fiecare centimetru pătrat al corpului său sculptural. Aranja, coafa, tăia, urmărea și cea mai mică imperfecțiune, scrutând și cel mai mic fir de păr rebel.

Anastasia era îndrăgostită de regatul ei din baie. Se arunca în cada imensă, în apa fierbinte exact atât cât trebuia și acoperită de spumă aromată. Așezase de jur-împrejur lumânări și citea în atmosfera liniștită. Urma ritualul pieptănatului și al ondulării părului. Urma asigurarea perfecțiunii unghiilor date cu ojă, de la mâini și de la picioare. Apoi, alegerea unei rochii. „Niciodată aceeași!" cerea Lev. „Și când nu vor mai fi, vor fi altele!" Și-i făcea neîncetat cadouri.

Dimineața, Lev era în picioare încă din zori. Alerga pe dealurile insulei și lucra apoi în micul lui birou de la parter.

Anastasia, odată ridicată din pat și pusă la punct, i se alătura și luau împreună micul dejun în sufragerie, la început de an, și pe terasă odată cu sosirea zilelor calde. Se bucurau de plăcinte cu brânză, de produse ale patiseriei grecești, de cornuri calde încă de la o brutărie ce livra la domiciliu în fiecare dimineață.

După câțiva pași pe plaja pe care nu mai era altcineva, Anastasia urca scările tăiate direct în stâncă, care duceau spre clădire. Când ajungea pe terasă, Alfred îi aducea cafeaua, apă și fructe feliate.

— Mulțumesc, Alfred, îi zâmbea luând ceașca. Mi-ai citit gândurile. La ce oră se întoarce Lev?

— Spre seară, i-a răspuns acesta uitându-se la ceas.

De când sosiseră în Corfu, Lev trebuia să se ducă regulat la Geneva, la cererea lui Macaire, care știa că se mutase la Atena. Lev îi explicase Anastasiei că nu ar fi putut fugi ca un hoț. „Lucrul ar da de bănuit”, spusese. Anastasia nu înțelesese la ce bănuieli se referea. Nici nu-i păsa, scurtele absențe ale lui Lev constituind o delicioasă insuportabilitate, căci la întoarcere erau încărcați de și mai multă dorință, de și mai multă dragoste, de și mai multă pasiune. Cine-ar fi crezut că așa ceva e cu putință?!

Și-apoi, era ceva ce trebuia să țină doar câteva luni. Cel puțin, Lev așa îi spusese. La început fusese vorba să demisioneze rapid, apoi renunțase motivând că nu își putea abandona clienții de pe o zi pe alta. „Nu ar fi o atitudine profesionistă”, îi explicase. „La ce bun să mai manifești atitudine profesionistă, dacă tot demisionezi?”, considerase ea. „Chestiune de principiu!”, răspunsese el.

Vocea lui Alfred a smuls-o pe Anastasia din gânduri:

— Ce doriți să mâncați diseară, doamnă? Am primit pește proaspăt pescuit și niște languste magnifice.

— Spaghetti cu langustă? a sugerat Anastasia.

— Mi se pare o idee excelentă.

Anastasia contempla marea a cărei perspectivă i se oferea. Încă nu-i venea să creadă că de acum aici aveau să trăiască ea și Lev, în această casă de vis, cu golfulețul ei privat și personal care să aibă grijă și de cele mai mici nevoi ale lor.

Chiar spera să nu mai părăsească vreodată aceste locuri.

•

La Geneva, la ultimul etaj al Băncii Ebezner, Cristina a întredeschis ușa biroului lui Macaire.

— A sosit Lev, l-a anunțat pe un ton oficial.

— Roagă-l să intre, i-a răspuns Macaire ridicându-se pentru a-și întâmpina musafirul.

Lev și-a făcut apariția. S-au aruncat unul în brațele celuilalt.

— Salut, bătrâne! Mă bucur să te văd.

— Și eu, domnule președinte! i-a răspuns Lev zâmbind.

Macaire a izbucnit în râs.

— Fără de-astea între noi, te rog! Și-apoi, știu ce-ți datorez. Nu uit că erai gata să renunți la președinție pentru a-mi lăsa mie locul.

Macaire a făcut semn către cele două fotolii, unde sau și așezat.

— Pot să-ți ofer un pahar? Un *visichi*?

— Whisky da, a acceptat Lev.

Macaire a întins mâna și a luat un decantor impozant, din cristal. A turnat câte puțin în două pahare, după care au ciocnit cu un aer complice.

— Ai vrut să mă vezi? l-a întrebat Lev.

— Da, a răspuns foarte serios Macaire. Cum stau lucrurile la Atena?

Pentru a-și justifica plecarea, Lev îi explicase că nu se mai vedea rămânând la Geneva de-acum, când Macaire era președinte. Că avea nevoie să

facă o schimbare. Să se reinventeze și să își asume noi proiecte. Conveniseră, pentru a le asigura clienților o tranziție fără asperități, ca Lev să nu își anunțe imediat plecarea, fiindcă putea lucra parțial de la distanță, întorcându-se cu regularitate la bancă și justificându-și absențele prin dezvoltarea afacerilor în străinătate.

— Uite ce e, i-a spus Macaire după ce Lev i-a făcut o descriere a situației la zi, m-am gândit mult la ce mi-ai spus, la dorința ta de a demisiona, la sentimentul că aici ai făcut tot ce-ai fi avut de făcut. Ca să fiu cinstit, încă mai am nevoie de tine la bancă. Pentru stabilitate. În portofoliul tău se află unii dintre cei mai importanți clienți ai noștri. Mă tem să nu plece și ei, văzându-te plecat. Oricum, banca a fost destul de zguduită de asasinarea lui Jean-Bénédict, anunțarea plecării tale ar prejudicia instituția.

— Vrei să rămân? s-a mirat Lev. La fel de cinstit vorbind, nu cred că am chef.

— Ni te-a furat o altă bancă, asta e, da? Cât ți-au oferit? Îți dau dublu! Am nevoie de tine!

— Nu, nici nu mi-a dat prin cap să mă duc la o altă bancă. Pur și simplu, vreau să mai schimb aerul. Și-apoi, acum ești președinte, ai biroul tău la etajul șase. Dacă mă întorc, pentru mine nu va mai fi același lucru, obligat fiind să ajung la etajul cinci.

— Lev, i-a propus Macaire, de ce nu ai prelua sucursala noastră de la Atena? Ai putea să o dezvolți. Ai o serioasă clientelă grecească, deci s-ar justifica perfect. Ai putea administra afacerile tuturor clienților și de-acolo, plus că ți-ar fi ușor să te întorci la Geneva sau oriunde altundeva, în Europa, dacă va fi necesar.

— Clădirile de la Atena ale băncii nu sunt foarte entuziasmante, a obiectat Lev. Nu mi-aș putea petrece zilele în ele.

— Vei munci de-acasă, dacă vrei, și nu vei trece pe-acolo decât o zi pe săptămână, pentru a te

asigura că lucrurile sunt în ordine.

Lev ezita. Macaire a insistat:

— Nu mă lăsa baltă! l-a implorat. Ești unul dintre stâlpii acestei bănci! Nu-mi pot începe președinția pierzând cel mai bun consultant financiar. Cum o să le par celorlalți? Te rog…

— Foarte bine, a sfârșit prin a accepta Lev. Dar nu-ți promit mai mult de un an.

— Un an e bine, a zis Macaire aruncându-i o privire plină de gratitudine. Și dacă-ți va plăcea, vei putea prelungi contractul cât vei vrea.

Lev a fost de acord. Cei doi au marcat înțelegerea printr-o strângere de mână și au mai ciocnit un pahar.

După ce Lev a plecat, Macaire a lăsat să-i scape un zâmbet plin de el, în care se putea citi sentimentul de superioritate. Și-a spus că slăbiciunea lui Lev era chiar amabilitatea lui. Prima parte a capcanei se închisese deja în jurul acestuia.

Macaire a deschis primul sertar al biroului și a scos scrisoarea pe care o primise cu câteva zile mai devreme. O scrisoare anonimă care îl făcuse să scuipe cafeaua când o citise prima oară. Pe hârtie, doar o propoziție:

Anastasia a fugit cu Lev Levovitch.

Capitolul 50

La Geneva (1/5)

Mulțumită lui Favraz, șeful Brigăzii Omucideri din cantonul Valais, am putut obține o întâlnire, la Geneva, cu locotenentul Philippe Sagamore. Și așa am ajuns acolo împreună cu Scarlett, marți, 3 iulie 2018.

— Înțeleg că poliția din Valais a pasat dosarul poliției geneveze, i-am spus lui Scarlett. Și asta

pentru a-și mai umple și ei timpul un ceas și jumătate, bătând drumurile, de fiecare dată când aveau de interogat pe cineva!

— Cu siguranță, sunteți anchetatorul cel mai bombănitor din câți cunosc!

Drumul de la Verbier la Geneva merge pe malul lacului Léman. Printre momentele în care admira peisajul, Scarlett mi-a citit articolele pe care le culesese, legate de crimă.

— De zile-ntregi tot citesc și recitesc dosarul! s-a enervat Scarlett. Și am senzația că trecem mereu pe lângă un lucru anume. Toți jurnaliștii afirmă că Jean-Bénédict Hansen era apreciat de toată lumea. Toți cei care l-au cunoscut îl vorbesc numai de bine.

— Și totuși, am subliniat, există cel puțin o persoană care l-a dorit mort!

— Pentru a descoperi cine, ar trebui să începem prin a descoperi de ce.

— Sper că acest Sagamore ne va putea ajuta. În orice caz, felicitări pentru că l-ați convins să ne primească! Sunteți foarte convingătoare.

— Ei, nici vorbă. Închipuiți-vă că numele dumneavoastră ne-a deschis ușa. La început, la telefon, a fost foarte reticent. Dorea să știe de unde am auzit de el. Când am rostit numele dumneavoastră, a devenit imediat foarte prietenos. Pe cât se pare, i-a plăcut serialul tv făcut după unul dintre romanele dumneavoastră. Trebuie să-l văd și eu.

Evocarea serialului m-a amuzat.

— Bernard și cinematograful, asta chiar a fost ceva, i-am explicat. El a fost la originea serialului.

— Îi plăcea cinemaul?

— Îl adora. Acum câteva zeci de ani, a fost unul dintre cei mai sclipitori critici de film. Văzuse totul. Știa toate filmele și cunoștea toți actorii. De altfel, după succesul celui de-al doilea roman al meu, numeroși producători au vrut să obțină drepturile de adaptare cinematografică. El s-a

ocupat de derularea negocierilor, ceea ce m-a făcut să râd în hohote de câteva ori.

— Povestiți-mi!

* * *

Paris, cu câțiva ani mai înainte

Bernard era un om greu de impresionat. Tot așa, când producătorii și reprezentanții studiourilor cinematografice s-au prezentat la ușa biroului său din Paris pentru a cumpăra drepturile de adaptare a celui de-al doilea roman al meu, și-a păstrat sângele-rece, invers decât mine care eram uluit când auzeam numele interlocutorilor și sumele oferite. Bernard era mult mai rezervat. Mai ales că, grație culturii lui cinematografice, le găsea tuturor defecte.

După întâlniri, critica dur diferitele nume care fuseseră citate, fie ele de producători, de – regizori sau de actori, amintindu-mi că până și cei mai mari făcuseră filme foarte proaste. „Mai bine fără film decât cu unul prost", zicea.

La început, nu înțelegeam de ce se arăta atât de sceptic. Apoi am priceput motivul prudenței sale: îi încredințasem misiunea de a administra problema drepturilor de adaptare cinematografică și nu voia să mă dezamăgească.

Producătorului care uitase cu bună știință să-i lase un bacșiș angajatei de la garderoba unui restaurant parizian, deși cheltuise sute de euro invitându-ne la masă și considerând că astfel ne impresionează, Bernard a refuzat să-i cedeze drepturile, fiindcă nu voia să lucreze cu un zgârie-brânză.

Unui regizor american dintre cei mai la modă, care insista să cumpere drepturile, Bernard i le-a refuzat, fiindcă acesta nu voia să vină să ia masa cu el la Paris.

— Cu siguranță, este foarte ocupat, i-am spus lui Bernard, deci e de înțeles că nu poate veni de la

Los Angeles la Paris numai pentru a mânca împreună.

— Dacă și-ar fi dorit cu adevărat drepturile, ar fi venit. Dacă nu vine, înseamnă că nu dorește cu adevărat să facă filmul și că, fără îndoială, îl va lăsa baltă pe drum. Și-o să rămâi cu buza umflată. Joël, nu te lăsa impresionat!

Studioului hollywoodian, care ne-a făcut o propunere mirobolantă, i-a expediat un refuz definitiv.

— Totuși, este vorba despre mai multe milioane de dolari…

— În viață nu doar banii sunt importanți, Joël, trebuie să ai și ambiție! Ultimele filme produse de acest studio au fost lamentabile.

Cireașa de pe tort a acestor aventuri a fost conversația telefonică dintre Bernard și unul dintre cei mai influenți regizori de la Hollywood. Pentru acea ocazie, un emisar al biroului parizian al numitului realizator fusese delegat pe post de interpret pe lângă Bernard, care nu vorbea engleza.

Odată încheiat dialogul, interpretul, vizibil impresionat, i-a spus lui Bernard:

— Vă dați seama, domnule de Fallois, tocmai ați petrecut 45 de minute la telefon cu domnul Cutare! Domnul Cutare nu are niciodată timp pentru nimeni, iar dumneavoastră v-a acordat 45 de minute! Vă dați seama?!

Bernard i-a răspuns cu o mină dezamăgită:

— Nu, nu-mi dau seama. Și aș vrea să-mi explicați. Fiindcă, dacă mi-ați fi spus că tocmai am petrecut 45 de minute la telefon cu marele Alfred Hitchcock, atunci da, aș fi fost foarte impresionat. Dacă mi-ați fi spus că tocmai am petrecut 45 de minute la telefon cu marele Buster Keaton, atunci da, aș fi fost foarte impresionat. Dacă mi-ați fi spus că tocmai am petrecut 45 de minute la telefon cu marele Charlie Chaplin, atunci da, aș fi fost foarte impresionat. Dar cu domnul Cutare ăsta, nu, chiar nu văd de ce ar trebui să fiu impresionat.

* * *

În mașină, Scarlett a izbucnit în râs.

— Chiar așa a zis?

— Da.

— Și cum s-a terminat totul?

— Până la urmă, am optat pentru un proiect de serial. Fiindcă era formatul cel mai apropiat de roman. La început, Bernard a avut unele rezerve: pentru el, serialul era inferior filmului. Spunea: „Totuși, cinematograful este a șaptea artă!" Apoi a realizat preponderența serialelor moderne asupra filmului, fiindcă de acum serialele dețineau mijloacele, regizorii, actorii necesari, plus că aveau beneficiul unei durate mai extinse. Văzând primele imagini, Bernard mi-a spus: „Serialul e noul cinematograf".

•

După cum ne înțeleseserăm cu Sagamore, Scarlett și cu mine am ajuns la sediul Poliției Judiciare din Geneva pe la ora 10. Polițistul ne aștepta în holul de la intrarea în clădire. M-a recunoscut imediat și ne-a întâmpinat cu căldură, după care ne-a condus la etajul trei unde ne-am așezat la el în birou.

— Deci, Favraz v-a trimis?

— Încercăm să înțelegem ce s-a întâmplat în camera 622 de la Palace de Verbier, i-a explicat Scarlett.

— Și eu aș vrea să știu dedesubturile acelui caz, ne-a mărturisit Sagamore. Dumneavoastră ce știți mai exact?

Am hotărât să scot un prim atu:

— Știm că poliția a făcut o descoperire în camera 622, după crimă. Despre ce era vorba?

Sagamore a schițat un zâmbet.

— Sunteți al naibii de perspicace. Vă pot oferi o cafea?

Capitolul 51

Cârtița

Prima marți a lui aprilie, la patru luni după crimă. La finalul după-amiezii, la Geneva, la sediul Poliției Judiciare de pe bulevardul Carl-Vogt, locotenentul Sagamore era admonestat de Hélène Righetti, comandantul Poliției geneveze.

— Locotenente, a spus ea agasată, de patru luni de când a fost comisă crima, tot nimic nu ai.

— E un caz mai complicat decât pare, i-a explicat Sagamore.

— Locotenente, îți amintesc că tu ai dorit ca poliția geneveză să-și ia în sarcină acest caz…

— După descoperirea pe care am făcut-o în camera victimei, a pledat Sagamore, era evident că ancheta trebuia condusă de la Geneva…

— Iar eu am intervenit pentru tine pe lângă poliția din Valais care a acceptat să-ți încredințeze frâiele cazului, i-a tăiat-o comandantul Righetti care ținea să întrerupă scurt șirul de argumente.

— Pentru care vă sunt foarte recunoscător, a asigurat-o Sagamore.

— Ei bine, arată-ți mulțumirea încheind dosarul! Fiindcă, până una-alta, trec drept o idioată, și asta cu tot cu tine!

— Doamnă comandant, am convingerea intimă că pentru acest caz cheia se găsește la Geneva și e legată de Banca Ebezner. Spargerea de la domiciliul lui Macaire Ebezner, din ajunul crimei, nu a fost o întâmplare. După care a avut loc acea intoxicație în masă, de la Palace de Verbier, care a împiedicat anunțarea alegerii noului președinte al băncii. Iar în noaptea următoare, asasinarea unuia dintre membrii Consiliului. Totul se leagă, mai rămâne doar să știm cum.

— Dar ai un suspect, nu-i așa?

— Nimeni care să poată fi arestat, doamnă.

Righetti a oftat.

— Ai percheziționat banca? l-a întrebat.

— Nu, doar biroul lui Jean-Bénédict Hansen.

— Dacă totul este legat de bancă, așa cum crezi, de ce nu ai percheziționat întregul sediu al băncii?

— Nu e nevoie, doamnă. Am ceva mai bun: dispun de o cârtiță în interiorul Băncii Ebezner.

— Poftim? mai că și-a pierdut glasul comandantul Righetti. Ai plasat o cârtiță în interiorul băncii fără a-mi cere aprobarea?

— Pură întâmplare, i-a explicat Sagamore. Cârtița a fost plasată acolo de luni de zile. Brigada Financiară întreprinde o operațiune sub acoperire la Banca Ebezner, cu sprijinul Poliției Federale. Bănuiesc că se petrec lucruri dubioase la vârful băncii.

Righetti a ridicat privirile în tavan și a spus:

— Fă cum crezi, Sagamore, dar rezolvă-mi cât mai repede cazul!

Și, cu aceste cuvinte, a ieșit din biroul locotenentului Sagamore. Acesta, de la masa de lucru, s-a uitat lung la imensul panou fixat în perete, pe care notase toate elementele anchetei. După care s-a uitat la ceas și și-a spus că, poate, cârtița se întorsese de la bancă. A ridicat receptorul și a sunat la Brigada Financiară care se găsea cu un etaj mai jos. Persoana chiar se întorsese, drept care a rugat-o să vină până la el pentru a discuta despre anchetă.

•

Pentru Cârtiță, totul începuse de ceva mai bine de un an, imediat după moartea lui Abel Ebezner, când divizia pentru prevenirea spălării de bani a Poliției Federale emisese o alertă privitoare la niște mișcări serioase de bani în băncile geneveze, a căror proveniență nu putea fi explicată.

Ancheta, dusă împreună cu Brigada Financiară a Poliției Judiciare din Geneva, avea drept țintă Banca Ebezner și se concentrase rapid asupra lui Sinior Tarnogol. Dar cu cât încercau polițiștii să pătrundă mai adânc în biografia lui Tarnogol, cu atât se trezeau în fața unui zid: nu dispuneau de nicio informație anterioară momentului din urmă

cu 15 ani, când acesta se mutase la Geneva, într-o vilă proprietate personală de pe strada Saint-Léger, numărul 10. Înainte de asta, nimic. De parcă omul acela nu ar fi existat niciodată. Documentele de identitate se rezumau la un pașaport emis de o fostă republică sovietică ale cărei arhive fuseseră parțial distruse, ceea ce făcuse imposibilă orice depistare a urmelor sale. Pe baza pașaportului, Tarnogol obținuse un permis de ședere mituind un funcționar al Serviciului de Evidență a Populației din Cantonul Geneva. Cum acesta din urmă reînnoise respectivul permis pentru o perioadă de încă 10 ani, anchetatorii putuseră să ajungă cu ușurință la el și să îl interogheze.

Numai că funcționarul nu putuse da nici cea mai mică informație despre Tarnogol care părea absolut imposibil de prins cu ceva. În lunile care au urmat, încercările de filaj nu au dus la niciun rezultat. Tarnogol părea capabil pur și simplu să dispară în peisaj. Cât despre anturajul lui, era alcătuit din extrem de puține persoane, lucru neobișnuit pentru un om atât de bogat. Nu i se cunoșteau nici prieteni, nici familie, nici relații. Singurele legături ce putuseră fi stabilite conduceau la Macaire Ebezner, care îi cedase acțiunile lui de la banca familiei, și la Lev Levovitch care, conform elementelor aflate la dispoziția anchetatorilor, i-l prezentase pe Tarnogol lui Abel Ebezner cu 15 ani mai înainte.

La începutul verii precedente, după șase luni de cercetări legate de Tarnogol, care nu aduseseră niciun element concret, se decisese ca un membru al Brigăzii Financiare să fie introdus în Banca Ebezner pentru a continua ancheta sub acoperire. Una dintre recentele angajate la brigadă corespundea perfect profilului cerut: avea studii de specialitate în domeniul finanțelor și, înainte de a ajunge în poliție, lucrase la o bancă. Avea deci experiența necesară pentru a-i înșela pe cei cu care urma să lucreze.

Pentru ca operațiunea să poată avea loc, fusese nevoie să beneficieze de o complicitate în sferele înalte ale Băncii Ebezner.

* * *

Luna iunie, anul precedent

În sera mare a Grădinii Botanice din Geneva.

Înăuntru nu era decât un bărbat care aștepta pe puntea din lemn aruncată peste oglinda apei. Era tensionat. Se întreba ce dorea de la el Brigada Financiară. Da, uitaseră ei voit câte ceva prin declarațiile fiscale. Dar cine nu o făcea? Și de ce să-l cheme tocmai aici? Aplecat peste balustradă, se uita la cele două țestoase care înotau liniștite printre nuferii albi.

Cei doi inspectori – Cârtița și șeful Brigăzii Financiare –, după ce s-au asigurat cu ajutorul unei fotografii că omul lor era bărbatul care aștepta pe punte, au ieșit de după un boschet în floare, unde stătuseră ascunși, și i s-au alăturat.

Jean-Bénédict Hansen fusese abordat de poliție, profilul lui fiind considerat cel mai fiabil din bancă. În taina serei celei mari, având ca unici martori crapii multicolori și broaștele-țestoase, șeful Brigăzii Financiare, după ce s-a prezentat, i-a explicat pe larg motivele întâlnirii.

— O misiune de infiltrare? s-a mirat Jean-Bénédict privind lung Cârtița.

Aceasta, firește, nu i-a dezvăluit nimic despre adevărata natură a misiunii ei în bancă, ci i-a servit un pretext pregătit dinainte:

— Anchetăm o eventuală tentativă de spălare de bani proveniți din droguri, de către niște clienți ai băncii pe care încă nu i-am identificat. Totul trebuie să fie ținut într-un secret absolut, chiar și față de Consiliul Băncii.

— Puteți fi liniștiți, i-a asigurat Jean-Bénédict, dintr-odată foarte mulțumit să se știe în miezul unei intrigi care personal nu-l obliga la nimic.

— Credeți că mă puteți angaja pe lângă biroul domnului Tarnogol? l-a întrebat Cârtița.

— E complicat, nu vrea secretară. E un individ tare secretos. Și-apoi, nici clienți nu are. Nu, cel mai bine ar fi pe lângă un consilier financiar. Ar fi mai discret. Or, chiar în acest moment, vărul meu, Macaire, e depășit de câte are de făcut. De la moartea tatălui său, s-a lăsat copleșit. Aș putea să-i spun că i-am angajat o secretară ca să-l ajute.

— Vă referiți la Macaire Ebezner? a întrebat șeful Brigăzii Financiare.

— Da, îl cunoașteți?

— După nume.

În aceeași zi, odată întors la bancă, Jean-Bénédict s-a dus să-l găsească pe Macaire în fața căruia a jucat sceneta repetată la poliție.

— Dragă vere, s-a arătat extaziat, am găsit o perlă rară! O secretară care te-ar putea ajuta să-ți faci ordine prin dosare. Are experiență solidă și tot ce mai vrei. Grație ei, n-o să mai ai necazuri cu clienții.

— Jean-Béné, m-ai salvat! i-a mulțumit Macaire. Nu-ți ascund că nu mă mai descurcam.

Cârtița a ajuns la bancă peste câteva zile. La început a fost instalată în biroul comun al secretarelor utilizate de etajul consilierilor financiari, dar, după câteva zile, îi ceruse lui Jean-Bénédict să o mute unde trebuia. Era necesar un loc mai discret, în zona decizională, unde nu ar fi avut cum să fie spionată de colege. I-a sugerat anticamera birourilor lui Macaire Ebezner și Lev Levovitch (unicele legături cunoscute ale lui Sinior Tarnogol). Jean-Bénédict, luându-și rolul foarte în serios, s-a dus să își convingă vărul.

— Ia zi, Macaire, de ce nu i-ai sugera noii tale secretare să-și mute biroul aici, în fața ta? Te-ar putea ajuta astfel fără să se observe, dacă-nțelegi ce vreau să zic. Dacă vor remarca alții că, de fapt, rezolvă o parte din treburile tale, o să dea rău. Știi

ce repede umblă vorba pe-aici… și n-ar fi prea bine în vederea alegerii tale ca președinte al băncii.

Argument care efectiv l-a convins pe Macaire. Drept care, Cârtița și-a văzut locul de muncă mutat în anticameră. Iar în lunile care au urmat, a încercat, prin Macaire și Levovitch, să avanseze în urmărirea pistei Tarnogol. Degeaba.

* * *

Așa, că, la acel final de după-amiază de aprilie, la sediul Poliției Judiciare, cineva a bătut la ușa biroului locotenentului Sagamore.

Era Cârtița.

Era Cristina.

Capitolul 52

Cristina

Cristina a intrat în biroul lui Sagamore. Era îmbrăcată tot cu taiorul pe care-l purtase în ziua aceea la bancă. Totuși, își scosese haina și își desfăcuse cocul strâns, lăsându-și părul să-i cadă pe umeri. La centură purta arma de serviciu, într-un toc de piele, la fel și ecusonul de inspector de poliție.

— Sunt epuizată, i-a spus lui Sagamore. Din iunie fac pe secretara-model în banca asta. Am senzația că mi-am luat două servicii!

— Nu e decât o senzație! a izbucnit în râs locotenentul.

— Mă bucur că te amuză chestia asta, Philippe. Știi, aș fi vrut să trăiesc și eu o viață normală, să mă cunosc cu un bărbat, mă rog, genul ăsta de lucruri!

— O să cunoști tu și-un bărbat, nu-ți face griji, ba, pe deasupra, vei mai fi și promovată! Imediat ce vom rezolva cazul.

— De-asta ai vrut să mă vezi?

— Da, vreau să facem o recapitulare completă a anchetei.

— Philippe, fie-ți milă! Mă pregăteam să mă duc și eu acasă, să fac o baie, să cinez în liniște.

— O să cinezi în liniște cu mine. Voi comanda pizza.

Cristina s-a resemnat. Erau deja 10 luni de când își începuse misiunea de infiltrare în cadrul Băncii Ebezner și avea tot atâta chef să încheie ancheta ca Sagamore.

S-a uitat la panoul de pe perete, pe care erau notate diferitele elemente ale anchetei. A luat o fotografie prinsă într-o piuneză și a privit-o cu atenție.

— Atunci, a zis ea, hai să mai încercăm o dată să așezăm piesele puzzle-ului.

Câteva ore mai târziu, când se lăsase noaptea peste Geneva, în localul Brigăzii Omucideri, care se golise, luminile erau stinse cu excepția celei din biroul locotenentului Sagamore. Pe un colț de masă, Cristina și locotenentul își terminaseră masa pe care o comandaseră: pizza și tiramisù. În fața lor era imensul panou alb pe care reconstituiseră ancheta punct cu punct.

Atacând lacomă, cu linguriță, farfurioara de unică folosință pe care era porția ei de tiramisù, Cristina s-a uitat lung la primul sfert de panou, cel consacrat faptelor.

DESFĂȘURAREA CRIMEI

Sub titlu, fuseseră prinse în piuneze fotografii ale corpului lui Jean-Bénédict, dar și un plan general al etajului șase de la Palace, cu specificarea numelor ocupanților diferitelor camere:

621: Horace Hansen
622: Jean-Bénédict Hansen
623: Sinior Tarnogol

624: Lev Levovitch
625: Macaire Ebezner

Dedesubt, următorul text:

> *Jean-Bénédict Hansen a fost omorât în jurul orei 4 dimineața, în camera 622 de la Palace de Verbier. Două gloanțe de 9 mm trase cu țeava aproape lipită de cap.*
>
> *Cadavrul a fost descoperit la ora 6:30 de un angajat al hotelului care venise să-i aducă micul dejun.*

Înghițindu-și ultima bucată de pizza, locotenentul Sagamore s-a ridicat și a spus:

— După poziția corpului, totul duce la concluzia că asasinul a bătut la ușă. Jean-Bénédict Hansen s-a dat jos din pat, și-a pus halatul, s-a dus să deschidă ușa și: *pac pac*! N-a avut nicio șansă să scape. Nu a fost nicio vizită de amenințare, nicio tâlhărie, nicio ceartă care a mers prost, ci un asasinat. Nu e nicio îndoială. Cel care a făcut-o ținea să-l elimine pe
Jean-Bénédict Hansen.

— Sau *cea care a făcut-o,* a sugerat Cristina. Să nu excludem posibilitatea unei femei.

— Corect, a aprobat-o Sagamore. Numai că statisticile arată că, în majoritatea cazurilor, bărbații sunt cei care ucid.

— Tot statisticile arată că, atunci când o femeie ucide, cel mai adesea o face cu o armă de foc!

— Ai câștigat un punct. În orice caz, e imposibil de știut dacă asasinul a plecat imediat sau a intrat în apartamentul lui Jean-Bénédict Hansen. Nu sunt urme de scotocire, nici de pași, nici de efracție, și să nu uităm că este vorba despre o cameră de hotel: peste tot e la ADN de nu mai știi ce să faci cu el!

— Ce spune analiza balistică? a întrebat Cristina.

— Gloanțele au putut fi extrase intacte din corp, dar asta nu ne-a dus prea departe. Dacă s-ar găsi arma crimei, cel puțin ar putea fi cu certitudine identificată comparând striațiile țevii pe gloanțe.

Cristina și-a mutat privirea în partea de jos a panoului, care părea îngrozitor de goală, pe o coală întreagă fiind afișată o singură întrebare:

MARTORI???

— E totuși incredibil că nu există martori! a exclamat indispusă Cristina.

Sagamore i-a dat dreptate, dar a nuanțat:

— O parte dintre clienți erau spitalizați ca urmare a intoxicației.

— Printre care și eu! s-a enervat Cristina care-și petrecuse noaptea aceea la spitalul din Martigny. Nu crezi că intoxicarea a vizat golirea hotelului de clienți, pentru a-i lăsa câmp liber criminalului?

— Greu de spus. Tot ce se știe este că niciunul dintre clienții prezenți la etajul șase în noaptea aceea nu a auzit absolut nimic. Înainte de a face infarct, Horace Hansen a avut timp să le explice polițiștilor că era surd, că ziua purta proteze auditive, dar că și le scotea înainte de culcare. Macaire Ebezner a afirmat că ia în mod obișnuit somnifere puternice, lucru confirmat de medicul lui curant. Lev Levovitch și unul dintre directorii de la resurse umane ai băncii au susținut că pur și simplu nu au auzit nimic. Un altul ne-a asigurat că a fost trezit fulgerător de un zgomot, dar, cum apoi nu s-a mai auzit nimic, s-a culcat la loc fără a se întreba ce se întâmplase.

Locotenentul a arătat apoi planul parterului de la Palace de Verbier.

— Începând cu ora 22, accesul în hotel nu se mai poate face decât pe intrarea principală. Aceasta este supravegheată de două camere video

și de un agent de securitate. Or, acesta din urmă ne asigură că nu a văzut pe nimeni toată noaptea, înregistrările video o confirmă.

— Ce se întâmplă cu celelalte ieșiri ale hotelului? a întrebat Cristina indicând pe plan ceea ce păreau a fi diferite uși care dădeau spre exterior.

— Toate căile de acces diurne sunt încuiate noaptea. Mai rămân ieșirile de incendiu care se deschid numai din interior. Nimeni nu a intrat pe acolo în hotel.

— Dacă nu cumva a avut un complice! a obiectat Cristina. Cineva care să-i fi deschis ușa dinăuntru pentru a-i permite să intre. Drept care am avea de-a face cu cel puțin două persoane. Numai că nu cred să fi fost așa. Crima asta pare mai degrabă un act impulsiv. A-l ucide pe Jean-Bénédict Hansen într-un hotel, cu o armă de foc, denotă o formă de precipitare. Era necesar să moară-n noaptea aceea. Pare gestul cuiva care a acționat singur, cineva izolat care a făcut-o la disperare.

Sagamore a schițat un zâmbet și a constatat:

— Ajungi deci la ipoteza mea, singurul element al cazului care pare a fi suficient de sigur.

— Adică?

— Adică faptul că asasinul se afla înăuntrul hotelului. Un client al hotelului, cineva de la bancă sau invitat de bancă, în orice caz cineva care deja era acolo.

— Și care, ulterior, a fugit pe o ușă de siguranță? a sugerat Cristina.

— Posibil. Din păcate, în noaptea aceea a nins abundent, așa că nu am putut descoperi nicio urmă în jurul hotelului. Cred însă că asasinul nu a fugit. A ucis și s-a întors la el în cameră, înainte de a juca a doua zi cartea stupefacției. Criminalul acolo era, în hotel, sub ochii poliției. Sunt sigur.

Cristina a rămas pe gânduri, apoi a întrebat:

— Cine e ultima persoană care l-a văzut pe Jean-Bénédict Hansen?

— Sinior Tarnogol, a răspuns Sagamore. Știu, fiindcă echipa de securitate de la Palace a intervenit în camera acestuia sâmbătă seara, cu câteva ore înaintea crimei.

Sagamore a desprins de pe panou un extras al declarației date poliției în dimineața crimei de șeful securității de la Palace, și i-a întins-o Cristinei ca să o citească.

> *Sâmbătă seara, pe 15 decembrie, la ora 23:50, am fost sunat din cauza unui scandal în camera 623. M-am deplasat imediat la camera cu probleme și am fost primit de un bărbat care m-a asigurat că totul era în ordine. M-am gândit că, poate, nu ajunsesem la camera la care trebuia. Pe coridor nu se auzea niciun zgomot. Totul părea liniștit. Nu am insistat și am plecat. L-am informat pe domnul director pentru cazul în care ar fi trebuit intervenit din nou. Era o seară deosebită și era mai bine să fim prudenți. Nu a mai urmat însă vreun alt apel. Noaptea a fost calmă. În sfârșit, dacă se poate spune așa, întrucât a doua zi a fost descoperit un cadavru în camera 622.*

— Șeful securității a declarat fără echivoc: bărbatul care i-a deschis ușa camerei 623 era Jean-Bénédict Hansen, a continuat Sagamore. L-a recunoscut imediat, după fotografie. Or, camera 623 era a lui Tarnogol.

— Exact, a confirmat Cristina. Iar Jean-Bénédict Hansen ocupa camera 622. Ce să-nsemne asta?

— O să vezi, i-a răspuns Sagamore arătând cu degetul următoarea secțiune de pe panou.

SUSPECȚI

Sub acest titlu scris cu majuscule erau prinse două fotografii. Una a lui Lev Levovitch, cealaltă a lui Macaire Ebezner. Fiecare era însoțită de o mică notă explicativă.

LEV LEVOVITCH

A fost mâna dreaptă a lui Abel Ebezner, care îl considera fiul lui spiritual.

Consiliul era pe punctul de a-l alege președinte al băncii. Jean-Bénédict Hansen părea că se opune acestei alegeri, preferându-l pe vărul lui, Macaire Ebezner.

Lev Levovitch s-a hotărât să părăsească Geneva la puțin timp după crimă. A eliberat și apartamentul pe care-l ocupa la hotelul Bergues de 15 ani. Pentru a se duce unde? De ce o plecare atât de grăbită?

— Știm că Levovitch posedă un important patrimoniu imobiliar, a adăugat locotenentul Sagamore. O casă luxoasă la țară, lângă New York, un apartament la Atena și încă o casă în Corfu.

— După informațiile mele, a intervenit Cristina, s-a mutat la Atena. Afirmă că simte nevoia să mai schimbe aerul. Azi e-n Geneva, l-am văzut la bancă. A venit să se vadă cu Macaire care l-a convins să nu demisioneze. I-a încredințat biroul de la Atena, așa că va continua să gestioneze de acolo afacerile clienților. După părerea mea, acordarea biroului de la Atena e un pretext găsit de Macaire Ebezner pentru a da bine în fața clientelei băncii. Degeaba e Macaire președinte, adevărata vedetă a fost întotdeauna Levovitch. Dacă demisionează, banca va suferi o lovitură serioasă.

Sagamore a scris pe panou, cu markerul, lângă fotografia lui Levovitch, mențiunea: *Atena*? apoi a arătat spre fișa consacrată lui Macaire.

MACAIRE EBEZNER

Spargere la domiciliul lui: minte în legătură cu conținutul seifului. Jură că nu erau decât niște documente contabile personale și că le-a pus acolo pentru a le proteja în caz de incendiu, dar e prea puțin credibil. Ar putea avea legătură cu moartea vărului său.

A fost văzut în zona de bucătării a hotelului, scotocind printre cutiile cu vodcă, împreună cu Jean-Bénédict Hansen. Totuși, nu s-a putut face nicio legătură cu intoxicația generalizată.

Posedă legal un pistol de 9 mm, ca acela utilizat pentru comiterea crimei. A fost de acord cu expertizarea balistică a armei: striațiile țevii nu corespund cu cele ale armei folosite pentru uciderea lui Jean-Bénédict Hansen.

Nu există nicio dovadă care să-l inculpe.

Printre suspecți, Sagamore nu afișase decât numele lui Lev Levovitch și al lui Macaire Ebezner. Pe Cristina a mirat-o că nu era menționat și al lui Tarnogol.

— Mi-ai spus că Tarnogol a fost ultima persoană care l-a văzut în viață pe Jean-Bénédict Hansen, a observat ea. La care se adaugă faptul că securitatea de la Palace a intervenit pentru aplanarea „unui scandal” în apartamentul lui, unde se afla Jean-Bénédict Hansen. După crimă, Tarnogol dispare lăsând în urmă o scrisoare de demisie pe post de orice explicație. Și-atunci, de ce nu figurează și Tarnogol pe lista ta de suspecți? Mă-ndoiesc să-l fi uitat așa, pur și simplu.

Sagamore a surâs malițios.

— O s-o fac, a promis, înainte de a continua citirea panoului.

De la numele celor doi suspecți reținuți de locotenent, o săgeată trimitea către ultima secțiune a panoului.

MOBILUL CRIMEI: PREȘEDINȚIA?

— Care o fi motivul pentru care a fost ucis Jean-Bénédict Hansen? a întrebat locotenentul Sagamore. Conform soției lui, nu avea dușmani și nu a primit niciodată amenințări. Unicul mobil la care mă pot gândi este legat de președinția băncii.

— Numele care ar fi trebuit anunțat sâmbătă seara, în marea sală de bal, de către Consiliu, era al lui Lev Levovitch, i-a reamintit Cristina. Avem mărturia inspectorului de la poliția din Valais, care afirmă că l-a auzit clar pe Horace Hansen spunând „Levovitch președinte”.

— Așa e, dar tocmai făcuse infarct și nu sunt sigur că vreun judecător de instrucție va lua în considerare acest argument.

Cristina nu s-a lăsat zdruncinată de contraargument și a continuat:

— Ne-am putea foarte bine imagina că Levovitch l-a omorât pe Jean-Bénédict fiindcă acesta din urmă voia să-l împiedice să ajungă la președinție, sperând să-l numească președinte pe vărul lui. Știm că Jean-Bénédict Hansen era minoritar în cadrul Consiliului, întrucât Sinior Tarnogol și Horace Hansen erau de partea lui Levovitch. După ce acesta a fost ales, dar înainte de anunțul oficial, Jean-Bénédict Hansen și-a informat vărul, pe Macaire Ebezner, despre cum stătea situația. Macaire, care se știa amenințat de Levovitch, prevăzuse posibilitatea, așa că a otrăvit vodca utilizată pentru cocktailuri, pentru ca anunțul să nu mai poată fi făcut și să mai câștige timp.

— Din păcate, nu ai nicio dovadă în acest sens, a observat Sagamore.

— Macaire Ebezner și Jean-Bénédict Hansen au fost văzuți în zona bucătăriilor, manipulând stocurile de vodcă, i-a reamintit Cristina. După intoxicarea generală, Levovitch descoperă că Jean-Bénédict Hansen luptă în culise împotriva lui și-l omoară.

— Pentru ca apoi să se mute la Atena? Ipoteza ta nu rezistă.

— Ai tu una mai bună? l-a întrebat Cristina.

— Da. Cred că Macaire Ebezner i-a omorât pe Jean-Bénédict Hansen pentru a pune mâna pe președinție.

— Păi, Jean-Bénédict Hansen a făcut totul pentru a-și ajuta vărul să devină președinte, a zis Cristina.

— Cu două zile înaintea crimei, Anastasia Ebezner, soția lui Macaire, a fost lovită de o mașină în fața hotelului Bergues. L-am interogat pe medicul care a îngrijit-o la spital: cel care a accidentat-o a fost Jean-Bénédict Hansen, care a afirmat că uitase să aprindă farurile și, deci, că nu a văzut-o. Apoi, după două zile, adică în dimineața alegerilor, Anastasia Ebezner a surprins un spărgător în locuința ei. Toate aceste fapte nu pot fi niște simple coincidențe.

— Te gândești că spărgătorul ar fi putut fi Jean-Bénédict Hansen? l-a întrebat Cristina.

— E o posibilitate. Dorea să pună presiune pe Macaire, mai întâi agresându-i soția, apoi forțându-i seiful, aflat poate în căutarea unor elemente compromițătoare.

— Despre Anastasia Ebezner mai ai noutăți?

— Nu, am încercat să dau de ea, dar fără succes. I-am interogat pe cei din anturajul ei, dar prieteni în adevăratul sens al cuvântului nu avea. Și-apoi, cinstit vorbind, nu văd ce legătură ar putea avea cu ancheta noastră. În ziua spargerii date acasă la familia Ebezner, îi lăsase un bilet bărbatului ei, în care-l anunța că-l părăsește. Voia să profite de absența lui pentru a-și putea organiza în liniște

plecarea. O poveste a unui cuplu, care nu ne privește.

— Ca să revenim la anchetă, a zis Cristina, mărturisesc că nu înțeleg care ar fi fost motivul pentru care Macaire Ebezner l-ar fi ucis pe Jean-Bénédict Hansen.

— Poate fiindcă descoperise adevărul despre vărul lui.

— Adevărul? s-a mirat Cristina. Ce adevăr?

Sagamore s-a uitat la ea cu seriozitate:

— Cristina, există un element al anchetei pe care l-am ținut secret pentru aproape toată lumea, cu excepția câtorva membri ai brigăzii mele și a șefului Poliției cantonale din Valais. Acesta este și motivul principal pentru care poliția de-acolo ne-a încredințat cazul. Este probabil și elementul său cheie.

— Haide, zi! l-a presat Cristina.

— Cred că totul se-ntoarce la ancheta inițială, cea începută înainte de asasinarea lui Jean-Bénédict Hansen, cea pentru care ai fost infiltrată acum 10 luni în bancă. Cred că totul se leagă.

Cristina și-a luat o mină circumspectă:

— Philippe, nu văd unde vrei să ajungi. Tot nu mi-ai explicat de ce Tarnogol nu figurează la tine pe panou, dacă la el e cheia anchetei.

— Îți plac surprizele? a întrebat-o Sagamore.

— Nu prea, și-a pierdut polițista răbdarea.

— Atunci asta sigur nu are să-ți placă.

Sagamore a prins pe locul rămas liber pe panou o bucată de hârtie pe care a scris:

CINE E SINIOR TARNOGOL?

— *Cine e Sinior Tarnogol*? a repetat Cristina.

Drept răspuns, Sagamore s-a îndreptat către un mic dulap metalic în care păstra diverse dosare. Și a scos o geantă de plastic opacă, de mari dimensiuni.

— În dimineața crimei, imediat ce am fost anunțat, m-am dus la Palace de Verbier.

— Știu, a confirmat Cristina. Ne-am și văzut acolo, în acea zi. Tu veneai de la Geneva, eu de la spital! l-a ironizat ea.

Sagamore a ridicat geanta pe care o ținea în mână și a continuat:

— Am descoperit asta în apartamentul lui Jean-Bénédict. Ascunsă în fundul dressingului.

Sagamore a băgat o mână în geantă. Tot ce se găsea înăuntru fusese analizat de departamentul științific al poliției cu luni de zile mai înainte, iată de ce obiectele puteau fi de acum atinse fără a compromite elementele de probă. Primul lucru pe care Sagamore l-a scos a fost un palton lung pe care l-a îmbrăcat. Paltonul era vătuit suplimentar în diferite părți, în așa fel încât să dea celui care-l îmbrăca înfățișarea unei bizare corpolențe. La început, Cristina nu a priceput ce era cu acel travesti. Apoi locotenentul a scos ceva ce semăna cu o mască de silicon și și-a tras-o pe față. Cristina aproape că a sărit înapoi: părea înspăimântată. Cum de era posibil așa ceva? Bărbatul care stătea în fața ei nu mai era colegul Philippe Sagamore, ci Sinior Tarnogol.

Tarnogol nu existase niciodată. Era doar o creație a lui Jean-Bénédict Hansen.

* * *

În seara aceea, în biroul locotenentului Sagamore, Cristina a rămas minute în șir studiind chipul din silicon pe care îl ținea în mână. Nu-și mai revenea: era un obiect de o calitate absolut extraordinară, fabricat cu o finețe și un talent la ani-lumină de tot ce mai văzuse până atunci, extrem de departe de măștile vândute în magazinele specializate: aceasta fusese realizată cu o imensă grijă pentru detaliu și cu mijloace unice. Ridurile erau de un realism impresionant. Implantarea părului și a celorlalte pilozități era perfectă. Culoarea cărnii dădea impresia de viu.

Era ceva aproape înfricoșător. Siliconul utilizat era de o finețe extremă, luând perfect, până la contururile buzelor și ochilor, forma feței celui care o purta. La mișcări reacționa exact ca pielea naturală: nasul, ridurile și toate pliurile feței se mișcau tulburător. Masca era opera unui adevărat profesionist. Cristina nu mai văzuse niciodată așa ceva.

Era uluită. Odată depășit șocul, l-a ascultat pe Sagamore detaliindu-i diferitele elemente pe care le adunase pentru a dovedi dubla identitate a lui Jean-Bénédict Hansen/Sinior Tarnogol. Pentru fiecare dintre acestea a fixat pe panou câte o fișă.

ELEMENTUL NR. 1

Serviciul de securitate de la Palace a fost chemat din cauza unui „scandal" în camera 623, așadar cea a lui Sinior Tarnogol. Dar ușa le-a deschis-o Jean-Bénédict Hansen care i-a asigurat că totul era în ordine.

ELEMENTUL NR. 2

O geantă cu haine și cu fața din silicon a lui Tarnogol a fost găsită în apartamentul lui Jean-Bénédict Hansen.

ELEMENTUL NR. 3

Din interiorul măștii au fost prelevate fire de păr aparținându-i, toate, lui Jean-Bénédict Hansen.

ELEMENTUL NR. 4

Tarnogol locuia într-o vilă personală de pe strada Saint-Léger, nr. 10, cumpărată prin intermediul unei societăți-paravan cu sediul în Insulele Virgine Britanice, legată direct de JBH SA, holdingul personal al lui Jean-Bénédict Hansen.

ELEMENTUL NR. 5

Percheziția în respectiva vilă de pe strada Saint-Léger, nr. 10, a permis descoperirea unor efecte personale aparținându-i lui Jean-Bénédict Hansen.

ELEMENTUL NR. 6

Agendele lui Hansen și Tarnogol dovediseră că se întâmpla deseori ca amândoi să călătorească în același timp.

ELEMENTUL NR. 7

Jean-Bénédict Hansen fusese, în numele Consiliului, însărcinat cu organizarea Marelui Weekend. Ca din întâmplare, el și Tarnogol fuseseră cazați în camere învecinate. Luând-o pe balcon, individul ar fi putut circula dintr-una-ntr-alta fără ca cineva să-și dea seama: Jean-Bénédict intra la 622 și, peste câteva clipe, Sinior Tarnogol ieșea de la 623.

ELEMENTUL NR. 8

Micul dejun pe care Jean-Bénédict Hansen l-a comandat în dimineața când a fost ucis: ouă, caviar, ceai negru și un păhărel de vodcă Beluga. Acesta era, conform angajaților de la Palace de Verbier, micul dejun preferat al lui Sinior Tarnogol.

ELEMENTUL NR. 9

Tarnogol dispăruse misterios imediat după moartea lui Jean-Bénédict Hansen.

ELEMENTUL NR. 10

O scrisoare de demisie semnată de mâna lui Tarnogol fusese găsită în seiful lui Jean-Bénédict Hansen, la fel și acțiunile cedate de Macaire Ebezner lui

Sinior Tarnogol cu 15 ani mai înainte. Fără îndoială, Jean-Bénédict Hansen vrusese să găsească un mijloc prin care să se descotorosească de personajul lui, care de-acum îl încurca, și să își asume el însuși acțiunile viitoare.

Cristina era siderată de ce descoperea.

— Deci Jean-Bénédict Hansen ne-a dus cu preșul încă de la început, a spus parcurgând iar și iar diferitele elemente afișate pe panou.

— Asta explică de ce nu ai descoperit nimic despre Tarnogol după șase luni petrecute la bancă, a observat Sagamore.

Cristina clocotea pe dinăuntru: se lăsase dusă de nas ca o începătoare. Jean-Bénédict Hansen o manipulase încă din primul moment.

Timp de 15 ani, dusese de nas pe toată lumea.

Capitolul 53

La Geneva (2/5)

— După comiterea crimei, până în luna aprilie nu a fost nimeni la curent cu această descoperire, ne-a explicat Sagamore, cu excepția câtorva colegi de la brigăzile omucideri ale polițiilor din Valais și din Geneva, obligați să păstreze secretul. Cristina a fost prima persoană căreia i-am vorbit deschis. Trebuie spus că ea m-a ajutat să văd mai limpede lucrurile.

Sagamore ne pregătise un teanc de documente, pe care le-a întins pe masă ca să le putem studia.

— Acesta este dosarul anchetării crimei? l-am întrebat.

Locotenentul Sagamore a confirmat dând din cap.

— Doar le citiți. Nu puteți lua nimic cu dumneavoastră, nu v-am arătat nimic.

Printre documente se găseau și fotografii ale casei familiei Ebezner și ale unei încăperi al cărei geam fusese spart.

— Sunt imagini de după spargerea care a avut loc la domiciliul familiei Ebezner, cu două zile înaintea crimei, nu-i așa? a întrebat Scarlett.

— Da, cum de sunteți la curent?

— Am stat de vorbă cu vecina familiei Ebezner, i-a răspuns Scarlett. Să ne întoarcem însă la anchetă. Ne-ați spus că în aprilie, la patru luni după crimă, încă nu aveați niciun element pentru probatoriu.

— De fapt, foarte puține.

— Dar vreo pistă? Vreun suspect?

— Mai degrabă o convingere intimă: criminalul aflase despre dubla identitate a lui Jean-Bénédict Hansen.

— Când spuneți *criminal* vă gândiți la cineva anume?

— La Macaire Ebezner. În timpul Marelui Weekend, descoperă că, în realitate, Tarnogol este Jean-Bénédict Hansen, care astfel îl manipulează de 15 ani. Înțelege că, de fapt, chiar vărul lui se opunea ascensiunii sale la președinție. Și se decide să-l elimine, terminând doi dintr-o lovitură, căci ucigându-l pe Jean-Bénédict Hansen îl ucidea și pe Sinior Tarnogol. Tehnic vorbind, avem de-a face cu un dublu asasinat care aduce Consiliul în imposibilitatea de a mai acționa în dauna lui, membrul rămas al forului, Horace Hansen, neavând cine știe ce tărie de caracter. Macaire Ebezner știe că președinția și banca îi aparțin, cu condiția să scape de vărul lui. Așa că, în acea faimoasă noapte de 15 spre 16 decembrie, trece la acțiune. E de ajuns să iasă de la el din cameră și să se ducă să bată trei uși mai departe. Când cel dinăuntru deschide, trage două focuri de pistol și se întoarce la el în cameră, la doar câțiva metri de-

acolo. Chiar dacă-l aude cineva, chiar dacă se trezește cineva de la acel etaj și iese pe coridor să vadă ce se întâmplă, are suficient timp pentru a se întoarce în apartamentul lui, unde înghite un somnifer, ca în fiecare seară. Alibi solid, care va fi confirmat apoi și de medicul lui curant. Arma crimei? Cu certitudine, cumpărată la negru, fără a fi declarată, cum fac în mod regulat foarte mulți cetățeni-model ai Elveției. De altfel, Macaire va declara din proprie inițiativă poliției că este proprietarul legal al unui pistol, arătându-se gata să-l ofere spre expertizare, făcând pe naivul pentru a păcăli mai bine pe toată lumea. Este însă un trăgător experimentat. Știu asta, fiindcă am descoperit că se antrena regulat la un club de tir de undeva, de la țară, aproape de Geneva.

Cineva a bătut la ușa biroului. Era un inspector care trebuia să discute ceva urgent cu superiorul lui.

— Vă rog să mă scuzați o clipă, ne-a spus Sagamore și a dispărut pe coridor împreună cu acel coleg.

Scarlett a scos pe loc telefonul mobil și a început să fotografieze documentele de pe masă.

— Ați înnebunit? am dat s-o opresc. E interzis!

— Ba e o mină de aur, domnule scriitor. Doar Sagamore ne-a spus: nu ne va lăsa niciodată să facem vreo copie după dosar. Haideți, grăbiți-vă și ajutați-mă! Fotografiați tot ce puteți! Fiecare, câte un teanc!

Am ascultat-o. Acum ori niciodată era ocazia de a obține informații cruciale din cadrul anchetei.

Capitolul 54

Cutia muzicală

Anastasia dormise prost. Pentru întâia oară de la sosirea în Corfu, se trezise mult înaintea lui Lev. Era încă noapte. O clipă și-a privit iubitul care

dormea profund și liniștit, dar până la urmă s-a ridicat. S-a dus la baie și a rămas multă vreme în cada plină. Era frământată. Pentru prima dată avea senzația că începeau să se adune nori grei deasupra micului lor paradis grecesc.

Seara trecută, îl întâmpinase bucuroasă pe Lev la întoarcerea lui de la Geneva. Cinaseră în sufrageria cea mare, iluminată de zeci de lumânări. Totul era perfect. Avea totuși impresia că era ceva ce nu mergea.

— Totul a fost în ordine la Geneva? îl întrebase.

— Da, o asigurase Lev.

După cum își întorsese privirea când îi răspunsese, înțelesese că o mințea. Așa că se hotărâse să sape mai adânc.

— Mi-ai spus că aveai o întâlnire la bancă, da?

— Da.

— Cu clienți?

— Cu Macaire. A vrut să ne vedem.

— Cu Macaire? De ce?

— M-a rugat să-mi retrag demisia. Spune că plecarea mea riscă să destabilizeze banca. Mi-a propus să mă ocup de biroul de la Atena și să-mi administrez de-acolo portofoliul.

— Sper că l-ai refuzat.

— Am fost obligat să accept.

Era prima lor ceartă în Corfu. Anastasia i-a strigat că-i promisese să părăsească banca, Lev i-a răspuns că asta nu schimba cu nimic lucrurile, că avea să țină de la Atena legătura cu banca.

— S-ar fi zis că am venit în Corfu ca să fim împreună, i-a amintit Anastasia.

— Dar chiar vom fi împreună! Nu se schimbă nimic. O dată pe săptămână, timp de o zi, mă voi duce la Atena.

— Am ciudata senzație că nu vrei să pleci de la Banca Ebezner!

— Pur și simplu, nu vreau să provoc suspiciuni.

— Suspiciuni? Ce fel de suspiciuni?

Lev a răspuns evaziv:

— Vreau doar să trăim liniștiți. Departe de necazuri.

— Dacă vrei să fim liniștiți, nu ai decât să demisionezi! Banca se poate descurca și fără tine.

— E mai complicat.

— Lev, uneori am impresia că-mi ascunzi ceva.

Bărbatul a izbucnit în râs, de parcă spusele ei nu ar fi avut niciun sens.

— Ei, nu-ți ascund nimic! Ce-aș putea să-ți ascund? Totuși, de muncit trebuie să muncesc, Anastasia.

— Ai destui bani ca să nu mai fi nevoit să muncești.

— Poate asta să-ți fi ascuns: sunt fără îndoială mult mai puțin bogat decât îți închipui.

Și, pentru a crea o diversiune, a mai turnat vin în pahare. Anastasia știa că mințea. Dar nu-i stătea în fire să discute despre bani. Totuși, a remarcat:

— Îți amintesc că închiriai cu anul apartamentul cel mai prestigios de la hotelul din Geneva.

— Apartamentul de la Bergues era nimic pe lângă costurile acestei case, cu tot cu personal, rochii…

— Lev, l-a întrerupt Anastasia, știi că nu-mi pasă de toate astea! Banii nu înseamnă nimic pentru mine, mereu ți-am spus asta. Putem trăi și-ntr-o stână, fără un ban, mie tot mi-ar conveni. Și-apoi, dacă trebuie să muncesc, voi munci. Mă angajez în sat, la un magazin. Și voi fi fericită.

Lev a izbucnit în hohote de râs, prefăcându-se că ultimele ei cuvinte îl amuzaseră. S-a ridicat de la masă, a luat-o de mână și a condus-o pe terasă. În noaptea călduță, de primăvară, se auzeau valurile și greierii. În depărtare se vedeau sclipind luminile orașului. Totul era feeric. A luat-o în brațe, iar ea s-a simțit din nou bine. Până în zori, când s-a trezit.

În baie, căzuse pe gânduri. De ce nu reușea Lev să taie legăturile cu Geneva? Era convinsă că o mințea. Era convinsă că îi ascundea ceva.

•

Locotenentul Sagamore dormise prost. Se trezise brusc, în zori. La început și-a spus că era mult prea devreme pentru deșteptare, îi mai rămâneau încă două ceasuri bune de somn. Însă după un sfert de oră de visat cu ochii deschiși și privirile în tavan, a părăsit discret patul conjugal.

În bucătăria apartamentului, fără a mai aprinde lumina, Sagamore și-a făcut o cafea și a băut-o la fereastră, privind strada goală. Îl frământa ancheta. Se gândea iarăși la discuția purtată cu Cristina seara trecută, la el în birou. Aceasta, în pofida dovezilor, îi mărturisise:

— Nu cred că Jean-Bénédict Hansen poate fi Tarnogol.

Pe Sagamore, reacția îl surprinsese.

— Cristina, ce-ți mai trebuie pe lângă masca din silicon și firele de păr găsite în ea, al căror ADN e cel al lui Jean-Bénédict Hansen, vila personală a lui Tarnogol, care-i aparține lui Hansen, obiectele găsite acolo care tot ale lui Hansen sunt ori micul dejun cu caviar, ouă și vodcă, pe care tot Hansen și le-a comandat în cameră?

— Sigur că sunt elemente solide, a recunoscut polițista, însă cum ar fi putut să fie văzut Jean-Bénédict Hansen în compania lui Tarnogol, dacă, de fapt, el se transforma în Tarnogol?

— I-ai văzut tu împreună?

Cristina s-a gândit un moment.

— La drept vorbind, nu, a răspuns tulburată, împreună nu i-am văzut niciodată… cu excepția serii de sâmbătă, de la Marele Weekend, din sala de bal. Erau umăr la umăr pe estradă, în timp ce Horace Hansen se pregătea să facă anunțul.

— Avea un complice, a afirmat Sagamore care luase în calcul și această situație ipotetică. Cineva care a purtat masca lui Tarnogol și a stat alături de Jean-Bénédict pentru ca acesta să nu dea de bănuit.

Cristina și-a amintit că pe estrada din sala de bal, în momentul anunțului, Tarnogol și Jean-

Bénédict păstraseră tăcerea, în timp ce Horace venise la microfon. Dacă Tarnogol nu era decât o mască, într-adevăr, orice complice ar fi putut juca rolul lui. Totuși, polițista rămânea sceptică.

— Sunt sigură că vei putea găsi zeci de angajați ai băncii care să afirme că i-au văzut împreună pe Jean-Bénédict Hansen și pe Tarnogol. Și-apoi, cum ar fi putut Jean-Bénédict duce de nas pe toată lumea în timpul ședințelor Consiliului Băncii?

— Complicele era cel care lua parte la ședințele Consiliului. Era suficient să aibă un accent mai estic și, mai ales, să nu vorbească mult.

Nici așa, Cristina nu era pe deplin convinsă.

— Nu l-am cunoscut pe Abel Ebezner, a observat, dar din tot ce mi s-a povestit deduc că nu era genul care să se lase prea ușor dus cu preșul. Tarnogol e impostura perfectă. Lucrul acesta cere inteligență, talent, prezență de spirit extraordinară. Nu cred că Jean-Bénédict Hansen era în stare de așa ceva.

— Doar dacă nu cumva geniul lui Jean-Bénédict Hansen îl făcuse să-și asume imaginea cuiva nu atât de sclipitor pe cât era în realitate, pentru a adormi vigilența anturajului. Iar asta ar fi dovada talentului său: era dincolo de absolut orice bănuială.

Cu această observație, Cristina a fost de acord.

— Ai avut cum urmări pista fabricării măștii? l-a întrebat. Ai descoperit producătorul?

— Am încercat, dar fără succes. Specialiștii din regiune pe care i-am întrebat afirmă că nu au mai văzut așa ceva. E tehnologie de vârf. La nivel de cinematografie de Hollywood.

Dubiile Cristinei îi zdruncinaseră lui Sagamore convingerile. În dimineața aceea, în bucătărie, după ce se gândise mult la conversația cu ea, a luat o hotărâre care urma să fie unul dintre momentele de cotitură ale anchetei.

După care s-a pregătit pentru ziua de muncă, a aranjat micul dejun pentru soție și pentru cei doi

copii care încă mai dormeau și a plecat la sediul Poliției Judiciare, de pe bulevardul Carl-Vogt.

Locotenentul Sagamore credea că numai un cerc foarte limitat de polițiști era la curent cu existența acelei genți găsite în camera lui Jean-Bénédict Hansen. Numai că se înșela.

•

Macaire Ebezner nu dormise bine. Era 8:30 în dimineața aceea când, în locuința lui din Cologny, dăduse buzna în bucătărie, în halat, cu părul zburlit. Arma tocmai prăjea pâinea și fierbea al treilea rând de ouă: patronul ei era în întârziere cu un ceas și jumătate față de programul lui obișnuit. De când ajunsese președintele băncii, lua micul dejun în fiecare dimineață la ora 7 fix. Și întotdeauna își făcea apariția într-un superb costum cu vestă, din garderoba integral înnoită pentru noua sa funcție. Își bea cafeaua și mânca ouăle cu o felie de pâine integrală (pentru menținerea siluetei), citind ziarul. Cel târziu la 7:20 pleca la bancă.

— Cum vă simțiți, Domnu'? l-a întrebat Arma, mirată să-l vadă trezindu-se atât de târziu.

— M-am trezit înainte de răsărit, m-am culcat la loc și nu am auzit deșteptătorul, a făcut Macaire rezumatul printre dinți, așezându-se la masă.

Arma i-a făcut pe loc o cafea mică și tare.

— Am tot stat și m-am gândit dacă să bat la ușa dumneavoastră, i-a spus așezându-i ceașca aburindă înainte. Ar fi trebuit s-o fac. Din cauza mea, o să-ntârziați la bancă.

— Nu contează.

Și-a trecut palma peste față. Era palid.

— Nu vă simțiți bine, Domnu'?

— Ba da, dar am probleme.

— Griji?

— Cam așa ceva.

— La bancă?

Nu i-a răspuns și și-a băut cafeaua. Era obosit și avea nevoie de o noapte întreagă de somn. În

pofida somniferelor, de două luni se trezea spontan în fiecare dimineață, înainte de răsăritul soarelui. Deschidea ochii cuprins de o angoasă care nu-l mai părăsea și care îl împiedica să adoarmă la loc.

Arma a continuat să-i vorbească, dar el nu o mai asculta. A terminat ouăle din câteva înghițituri, după care s-a dus și s-a încuiat la el în birou. Avea nevoie să reflecteze în liniște, dar nu-și mai regăsea nicăieri calmul: la bancă era deranjat tot timpul, iar acasă Arma îl incomoda cu solicitudinea ei. S-a așezat la masa de lucru. În fața lui se găseau câteva documente bancare fără importanță, care trebuiau clasate, fotografii ale Anastasiei și o cutie muzicală miniaturală. A luat-o cu un gest mecanic, după care a pus-o scurt înapoi, de parcă ar fi fost un obiect fierbinte care i-ar fi ars degetele. Și s-a mai gândit o dată la ce se întâmplase cu două luni în urmă, într-o seară de la jumătatea lui februarie. De atunci avea crizele de insomnie. De când se dusese la Opera din Geneva, după ce primise prin curier un bilet la *Lacul lebedelor* al lui Ceaikovski. Descoperind invitația, înțelesese pe loc: Wagner îl contacta din nou.

* * *

Jumătatea lui februarie, la două luni după asasinarea lui Jean-Bénédict

Pauza se încheia. S-a auzit soneria. Spectatorii de la Teatrul Mare din Geneva reveneau repede la locurile lor. Actul al III-lea din *Lacul lebedelor* stătea să înceapă.

În foaierul care rămăsese gol, doi bărbați se așezaseră pe una dintre băncile de marmură, unul lângă altul.

— Credeam că nu mai sunt în serviciul activ, a spus Macaire, și că funcția mea de președinte mă face să fiu prea expus.

— Așa și e, a răspuns Wagner. Țineam doar să te felicit pentru succesul ultimei tale misiuni

pentru P-30. Uite că am scăpat de Tarnogol și ești președintele băncii.

— Mulțumesc, a răspuns Macaire care, la început, nu a înțeles la ce făcea aluzie Wagner.

După o scurtă tăcere, acesta din urmă a continuat:

— Macaire, dacă-mi permiți, trebuie să-ți pun o întrebare.

— Te rog.

— De ce l-ai omorât pe Jean-Bénédict Hansen cu o armă de foc? De ce ți-ai asumat un asemenea risc?

Macaire a rămas complet stupefiat:

— Ei, hai, nu eu l-am omorât pe Jean-Béné!

Wagner a zâmbit:

— Asta să le-o spui altora… în fine, nu era decât o simplă curiozitate a mea. Mi-am zis că ai fi putut face ca în cazul lui Horace Hansen. Ar fi fost cu mult mai discret.

— Horace Hansen a făcut infarct, i-a amintit Macaire.

— Infarct! a repetat Wagner căruia s-ar fi zis că răspunsul îi părea tare amuzant.

— Nu înțeleg unde vrei să ajungi, s-a enervat Macaire.

— Ia nu mai face pe marele naiv! Știu că ești foarte talentat în a-ți ascunde jocul. Dar de omorât, l-ai omorât pe Horace Hansen! Te-ai folosit de fiola de otravă, de prima fiolă pe care ți-am dat-o. Infarct la 12 ore, total nedetectabil, crima perfectă. Cu tatăl, așadar, ai reușit crima perfectă. Din contră, cu fiul s-a lăsat cu măcel.

— Dar, Wagner, nu am niciun amestec! Dacă l-aș fi ciuruit pe unul, acela ar fi fost Tarnogol!

Wagner a chicotit.

— Sunt la curent și cu chestia asta, Macaire, nu mă lua de imbecil.

— La curent cu ce?

— Cu faptul că vărul tău Jean-Bénédict era Sinior Tarnogol.

— Poftim? Ce tot spui?

— Hai, Macaire, nu cu mine! Știu că Tarnogol nu a existat niciodată: era o pură invenție a lui Jean-Bénédict Hansen care l-a întruchipat dintotdeauna pe Tarnogol!

— Ceee… ce tot spui acolo? s-a bâlbâit Macaire.

În fața neîncrederii totale a interlocutorului, Wagner a înțeles că acesta chiar nu era la curent cu nimic.

— Poliția nu ți-a spus nimic? s-a mirat Wagner. În apartamentul lui Jean-Bénédict s-a găsit o mască facială din silicon cu chipul lui Tarnogol. Tarnogol nu a existat niciodată! Totul nu era decât o impostură magistrală.

Macaire s-a uitat lung la Wagner, întrebându-se, pentru o clipă, dacă nu cumva acesta nu era trimis de poliție pentru a-l purta pe o pistă falsă, cu scopul de a-l trage de limbă și a afla ce mai știa despre asasinarea lui Jean-Bénédict.

— Nu cred niciun cuvânt din ce-mi spui, Wagner. Am petrecut 15 ani alături de Tarnogol și, crede-mă, chiar a existat. Și-apoi, dacă ce spui e adevărat, de ce poliția nu a vorbit nimic despre asta?

Wagner nu a insistat. S-a ridicat și i-a întins o mână prietenească lui Macaire:

— N-am venit să ne certăm. Voiam doar să te rog să mă scuzi pentru modul în care m-am purtat în decembrie: ești mult mai curajos decât îmi închipuiam. Dacă vreodată vei avea nevoie de P-30, vom fi mereu gata să te ajutăm.

Cu aceste cuvinte, Wagner a scos din buzunar un pachețel pe care i l-a întins lui Macaire. Cum acesta se mulțumea să-l privească, Wagner l-a îndemnat:

— E un cadou, deschide-l!

Macaire l-a ascultat, a desfăcut ambalajul și a scos la vedere o cutiuță muzicală care pornea dacă

era învârtită o mică manivelă. Pe capac era gravat: *Lacul lebedelor, Actul II, Scena 10.*

— Dacă vreodată ai nevoie de mine, a adăugat Wagner înainte de a pleca, fă să cânte cutia muzicală. Voi apărea rapid.

* * *

Două luni mai târziu, la el în birou, Macaire întorcea pe toate părțile ultima lui conversație cu Wagner. Din ziua aceea, președinția îi părea a avea un gust amar. De senzația îmbătătoare a puterii se alesese praful: nu cumva chiar P-30 orchestrase moartea lui Jean-Bénédict și a lui Horace Hansen? Nu cumva era și el amestecat, fie și indirect, într-un complot teribil? Nu cumva era așezat pe un tron însângerat? Nu știa ce să mai creadă. Și toate astea îl măcinau. Nu mai dormea cum trebuie. De parcă ar fi avut ceva să-și reproșeze.

S-a întors în dormitor ca să se pregătească, apoi a ieșit din casă, pentru a ajunge la bancă. Cu o întârziere groaznică. Va trebui să inventeze o scuză. Când automobilul a ieșit din curte, era ora 9:30.

•

Era ora 9:30. Sagamore a considerat că era o oră decentă pentru o vizită neanunțată și a apăsat butonul interfonului vilei din strada Granges, din inima Genevei istorice. După ce și-a declinat identitatea, portalul din lemn masiv s-a deschis, iar el a intrat într-o curte interioară, ținând în mână geanta pe care o luase de la sediul Poliției Judiciare.

În celălalt capăt al curții era ușa principală a vilei. O angajată a casei l-a întâmpinat. Locotenentul și-a prezentat ecusonul de inspector și a repetat ceea ce spusese și la interfon:

— Sunt locotenentul Sagamore de la Brigada Omucideri. Doresc să o văd pe doamna Charlotte Hansen.

Angajata a răspuns printr-o înclinare respectuoasă a capului și l-a invitat pe polițist să o

urmeze. Au traversat un coridor lung, cu podeaua de marmură albă și cu pereții acoperiți de țesături prețioase. Degeaba venise Sagamore de foarte multe ori în casa familiei Hansen, tot era impresionat de fiecare dată de decorațiunile luxoase ale interioarelor. Salonul în care a fost invitat semăna cu un muzeu. Angajata i-a propus un ceai sau o cafea, însă a refuzat-o politicos, după care aceasta l-a lăsat singur pentru a se duce să o anunțe pe Doamna.

Sagamore venise să se vadă cu Charlotte Hansen pentru a-i dezvălui ce descoperise despre soțul ei. Chiar în zori se hotărâse să o facă. Considera că era cel mai bun mijloc de a da un nou impuls anchetei. Fiindcă, dacă într-adevăr Jean-Bénédict îl întruchipase timp de 15 ani pe Tarnogol, polițistului îi venea greu să creadă că o putuse face fără știrea soției. Poate că ea chiar îi fusese complice. Știa că reacția lui Charlotte Hansen în fața dezvăluirii avea să trădeze adevărul. Venise vremea să scoată asul din mânecă.

Ușa salonului s-a deschis și și-a făcut apariția Charlotte Hansen. Sagamore nu o mai văzuse de ceva vreme și i s-a părut că slăbise.

— Bună ziua, domnule locotenent, i-a zis strângându-i zdravăn mâna. Aveți cumva noutăți despre moartea soțului meu?

S-au așezat în fotolii, față-n față, și, după o rapidă sinteză a cursului anchetei, Sagamore s-a decis să își asume riscul.

— Doamnă Hansen, mă întreb dacă vă cunoșteați cu adevărat soțul…

— Cum adică? s-a ofuscat Charlotte Hansen.

Drept răspuns, Sagamore a scos din geantă chipul de silicon și l-a pus pe față. Reacția înspăimântată a lui Charlotte a fost similară cu a Cristinei, cu o zi în urmă.

— Tarnogol, a murmurat îngrozită. Ce… ce înseamnă asta?

Sagamore și-a scos masca.

— Am găsit acest obiect în camera de la Palace de Verbier a soțului dumneavoastră. Avem motive serioase să credem că soțul dumneavoastră și Tarnogol erau una și aceeași persoană. Că în toți acești ani, el l-a inventat și l-a jucat pe numitul personaj. Că a păcălit pe toată lumea, inclusiv pe dumneavoastră, după cum se vede.

Pentru câteva clipe, Charlotte a rămas siderată. Apoi a reacționat la șoc punând sub semnul întrebării afirmațiile polițistului, pe care l-a asigurat că se înșală. Sagamore i-a spus atunci despre vila din strada Saint-Léger, cumpărată printr-o societate-paravan al cărei proprietar era Jean-Bénédict Hansen. Căzută parcă din nori, Charlotte nu se putea împiedica să nu respingă toate acele afirmații. Pentru a-și susține spusele, Sagamore i-a arătat documentele bancare pe care le adusese cu el. După care a scos diferite obiecte din geanta de plastic transparent: cărți de vizită, unele pe numele lui Jean-Bénédict Hansen, altele pe ale lui Sinior Tarnogol, o cămașă brodată cu inițialele *JBH,* o brichetă, țigări, o sticlă de parfum.

— Le recunoașteți?

— Da, a confirmat Charlotte Hansen. Sunt parfumul pe care-l folosea soțul meu, țigările pe care le fuma, una dintre cămășile lui, bricheta – o recunosc și pe aceasta, e un Dupont la care ținea mult. E absolut normal că le-ați găsit în camera lui de la hotel.

— Le-am găsit în vila din strada Saint-Léger, numărul 10, a intervenit Sagamore. Doamnă Hansen, vila se află la numai câteva minute de mers pe jos de-aici, iar banca e și ea la doi pași. Recunoașteți că totuși e practic. Soțul dumneavoastră putea merge dintr-un loc într-altul, întruchipând un personaj sau altul, fără ca cineva să-și dea seama.

Încheindu-și vizita, Sagamore s-a întors la mașina lui fără însemne speciale, trasă în Piața Mezel. Pe scaunul din dreapta îl aștepta Cristina. La bancă anunțase de dimineață că era bolnavă, pentru a putea lucra la anchetă.

— Eeei? și-a întrebat colegul când acesta s-a așezat la volan.

— Ei, să așteptăm să vedem cum va reacționa, i-a răspuns uitându-se fix la portalul vilei familiei Hansen, care se afla la numai câțiva zeci de metri.

Capitolul 55

Confidențe

În aceeași zi, spre seară, în casa familiei Ebezner, din Cologny.

Arma trecea încolo și încoace prin fața ușii biroului, sub pretextul de a curăța podeaua, încercând prin toate mijloacele să asculte ce se discuta înăuntru. Dar, spre supărarea ei, nu auzea nimic. Tot ce știa era că discuția avea legătură cu asasinarea vărului lui Domnu'.

Duamna Hansen venise acasă ceva mai devreme, foarte nervoasă. Tremurând. Nu părea în apele ei. Domnu' o chemase imediat în birou, unde se și încuiaseră. Trebuia să fi fost ceva grav. Domnu' nu primise niciodată pe nimeni la el în birou.

Înăuntru, Macaire și Charlotte discutau în șoaptă, conștienți de gravitatea situației.

— Cum ar fi putut Jean-Béné să fie Tarnogol? repeta Macaire, căruia nu-i venea să creadă. Imposibil, doar i-am văzut împreună.

— Des?

Întrebarea a zguduit certitudinea lui Macaire. Stând bine să se gândească, își dădea seama că în

ultimii 15 ani fuseseră rare ocaziile de a-i vedea împreună pe cei doi.

— Tarnogol venea rareori la bancă, a precizat Macaire. Părea într-un continuu du-te-vino, ceea ce acum se explică limpede. Numai că erau și ședințele Consiliului Băncii, unde Jean-Béné și Tarnogol trebuiau să fie amândoi de față, și-atunci cum ar fi putut să fie vorba despre o singură persoană? Să fi avut un complice, pe cineva care trecea drept Tarnogol?

— Deci, crezi că într-adevăr Jean-Béné a inventat totul?

— Nu știu, i-a mărturisit Macaire. Ținând cont de ceea ce ți-au arătat cei de la poliție, m-aș bucura să am cu ce dovedi contrariul. Din păcate, niciun membru al Consiliului nu mai trăiește în ziua de azi, pentru a ne putea ajuta să vedem mai clar lucrurile.

Au urmat câteva momente de tăcere îngrijorată. Apoi Macaire a întrebat-o pe Charlotte:

— Ai adus agenda lui Jean-Béné?

Cu un gest nervos, Charlotte a scos din geantă un carnet îmbrăcat în piele. Macaire l-a deschis la săptămâna dinaintea Marelui Weekend.

— În noaptea de luni 10 spre marți 11 decembrie, m-am întâlnit cu Tarnogol la el acasă, pe la 3 dimineața, la întoarcerea de la Basel unde fusesem pentru a-i face un serviciu.

Macaire și-a pus degetul pe căsuța corespunzătoare din agendă:

— Aici scrie că era la Zürich. Îmi amintesc bine acea zi de luni. Ziua în care a început tot rahatul ăsta. Îmi amintesc că a plecat de la bancă pentru acea așa-zisă întâlnire de la Zürich. Și uite că, după, Tarnogol aterizează la mine în birou, sub pretextul că avea o treabă cu Levovitch, și mă roagă să mă duc să-i aduc un plic de la Basel.

— Adică, să fi fost Jean-Bénédict care se schimbase rapid?

— Dacă zici că vila din strada Saint-Léger, de la numărul 10, era a lui…

— Asta a descoperit poliția. Mie nu mi-a spus niciodată de ea.

— Atunci avea tot timpul să plece de la bancă pe post de Jean-Bénédict, să-și schimbe înfățișarea în strada Saint-Léger și să se întoarcă sub chipul lui Tarnogol. Sunt mai puțin de 10 minute pe jos între cele două locuri… Așadar, în noaptea aceea, când m-am întors de la Basel, deși credeam că eram față-n față cu Tarnogol, de fapt eram cu Jean-Béné…

— Și eu care-l credeam la Zürich, a murmurat Charlotte.

Macaire era șocat. Cu agenda lui Jean-Bénédict deschisă, a trecut degetul la ziua de marți, 11 decembrie, unde era scris: *cină cu Macaire.* Și a mărturisit:

— În seara aceea de marți, Jean-Béné și cu mine am pus la punct împreună, la mine în sufragerie, un plan vizând neutralizarea lui Tarnogol în seara de joi, 13 decembrie.

— *Neutralizarea lui Tarnogol*? abia a reușit Charlotte să articuleze. Ce vrei să spui?

— După dineul de la Asociația Bancherilor, i-a explicat Macaire, trebuia să ieșim să facem câțiva pași împreună pe cheiul gol și întunecat în acel moment al anului. Jean-Béné, la volanul mașinii lui, s-ar fi prefăcut că nu ne vede, iar eu aș fi evitat accidentarea lui Tarnogol trăgându-l spre mine. Așa că mi-ar fi fost recunoscător și m-ar fi ales președinte.

Charlotte l-a privit lung, tulburată, pe Macaire.

— Și ce s-a petrecut în seara aceea?

— Din motive misterioase, Tarnogol nu a luat parte la dineul Asociației Bancherilor Genevezi. Ce coincidență, nu?! De parcă ar fi fost la curent cu planul nostru!

— Deci seara în care Anastasia a fost lovită de automobilul lui Jean-Bénédict, a înțeles Charlotte.

Eram la un concert de orgă cu sora mea, iar Jean-Béné se dădea bolnav de nu se mai ținea pe picioare.

— Nu era deloc bolnav, a recunoscut Macaire. La ce oră ai plecat la concert?

— Devreme, fiindcă am luat masa cu sora mea înainte de spectacol.

— Imediat ce-ai plecat, Jean-Béné s-a dus la hotelul Bergues deghizat în Tarnogol. Am dat de el acolo, a trecut prin fața mea, i se făcuse rău subit, așa că l-a lăsat în locul lui, la dineu, pe Lev Levovitch. Acum, când mă gândesc din nou la momentele acelea, înțeleg că nu era deloc hazardul. După ce a plecat de la hotelul Bergues ca Tarnogol, Jean-Béné s-a ascuns la el în mașină, pe cheiul Bergues, unde și-a reluat înfățișarea normală și a așteptat, după cum plănuiserăm.

— Dar de ce?

— Pe de-o parte, ca să-l văd la încheierea dineului și nu cumva să bănuiesc ceva. Ar fi făcut pe prostul și m-ar fi întrebat unde e Tarnogol. Cred însă că a așteptat fiindcă mai avea un gând ascuns: să scape de Levovitch.

— De Levovitch?

— Cred că Jean-Béné alias Tarnogol i-a cerut lui Levovitch să-i țină locul la dineu dintr-un motiv precis. Era convins că acesta, după dineu, va face câțiva pași pe chei pentru a-și mai dezmorți picioarele. Cum s-a și-ntâmplat. Când Jean-Béné ne-a văzut, pe el și pe mine, în fața hotelului, nu a mai stat pe gânduri, ci a demarat. Dorea să-l elimine pe Levovitch. Ar fi fost crima perfectă, fără niciun martor. Dacă ar fi ajuns să fie interogat, avea un alibi serios, pe care tu i l-ai fi confirmat: rămăsese în pat toată seara, simțindu-se foarte rău. Cât despre mine, m-ar fi asigurat că era convins că lângă mine se afla Tarnogol, deci nu făcuse decât să urmeze scenariul pe care eu îl orchestrasem: deci nu aș fi putut spune nimic, din moment ce și eu eram amestecat până peste cap. Numai că

planurile ne-au fost aruncate în aer: Anastasia a trecut prin fața mașinii lui chiar în momentul în care el demarase pe chei și așa a fost lovită.

— Și de ce să vrea să-l omoare pe Levovitch?

— Pentru a ajunge președintele băncii. Jean-Béné avea deja puteri depline în bancă, din moment ce era de două ori membru al Consiliului, ba chiar de trei ori dacă-l punem la socoteală și pe tatăl lui. Cu siguranță, avea el un plan care să zădărnicească ultimele dorințe ale tatălui meu și să preia oficial controlul asupra băncii. Numai că nu putea da lovitura de stat cu Levovitch în fața lui. Levovitch a fost întotdeauna prea puternic.

Primind aceste explicații, Charlotte Hansen s-a făcut albă la față și o bună bucată de vreme nu a mai scos niciun cuvânt.

— Nu pot să cred, a murmurat.

Macaire a insistat:

— În noaptea aceea de 13 decembrie, după accident, ai venit după noi la spital și-apoi ne-am întors cu toții aici, îți amintești?

— Da, sigur că da.

— Cum ai ajuns la spital?

— Am luat mașina surorii mele. Era parcată chiar alături de Victoria Hall. Voiam să ajung cât mai repede la spital, așa că mi-a dat cheile și ne-am înțeles să i-o aduc a doua zi.

— Deci, când ați plecat de la mine, în noaptea aceea, Jean-Béné era în mașina lui și tu în a surorii tale. Ați mers unul după altul?

— Nu mai știu… de ce?

— Fiindcă imediat după ce ați plecat, Tarnogol a apărut în fața porții mele, ca să stăm de vorbă. El care, cum s-ar fi zis, se simțea atât de rău, și-a făcut dintr-odată apariția, sănătos tun. După care, întregul weekend, la Palace de Verbier, nu i-am văzut împreună pe Jean-Béné și pe Tarnogol, până la ultima ședință a Consiliului, sâmbătă seara. Încă de la început, Jean-Béné a manipulat totul.

•

Când Charlotte Hansen a plecat de la Macaire, era încă mai confuză decât la sosire. Ieșind din curte la volanul mașinii personale – al cărei motor l-a înecat de mai multe ori, dovadă a nervozității care o stăpânea –, nu a observat mașina de poliție, fără însemne, garată discret pe bulevardul Ruth, care o urmărise întreaga zi.

Macaire rămăsese zdrobit, în birou. Se gândea la ultima lui discuție cu Wagner, din februarie: acesta nu îl mințise în legătură cu Jean-Bénédict.

A luat cutia muzicală și a privit-o lung. „Dacă vreodată ai nevoie de mine, fă să cânte cutia muzicală", îi spusese Wagner. Macaire a pus mâna pe mica manivelă și a învârtit-o.

Pe măsură ce aceasta își derula cântecul, pe când răsunau sunetele metalice ale celebrei melodii din Actul II, Scena 10 din *Lacul lebedelor,* o bucată de hârtie a început să iasă încet de sub ruloul dințat al mecanismului muzical. Pe ea se putea citi un număr de telefon.

Macaire și-a spus că venise vremea să ceară ajutor.

•

În aceeași clipă, în Corfu, sub soarele de sfârșit de zi, Anastasia și Lev înotau în apele turcoaz ale Mării Ionice.

O clipă, Anastasia a rămas contemplând micul golf și satul care se ridica în depărtare, pe faleză. Ceva părea că a pus-o pe gânduri. Lev a ajuns-o și a luat-o în brațele lui vânjoase.

— Ce e cu tine? a întrebat-o. Azi tare-ai mai fost tăcută.

— Totul e-n ordine, l-a asigurat.

— E din cauza discuției noastre de ieri? Dacă tu chiar nu vrei să preiau biroul de la Atena, să știi că renunț.

— Nu-ți face griji, totul e bine, jur!

Și l-a sărutat pentru a nu mai spune și altceva.

Fiindcă de enervat, el o enerva. Simțea limpede că îi ascundea ceva. Nu se putea opri să nu se

gândească la pistol, pistolul aurit pe care îl băgase în geantă la Geneva și pe care, ajungând în Corfu, nu îl mai găsise. Singura persoană care-i putea umbla în geantă acolo, în apartamentul lui de la Palace, era Lev.

Nu îndrăznise niciodată să îi vorbească despre asta. În fond, nici nu voia să știe. Fiindcă de fiecare dată când se gândea la pistolul aurit, îi revenea în minte ce se întâmplase cu patru luni mai înainte, la Palace de Verbier, atunci când Jean-Bénédict venise să îl amenințe pe Macaire, în camera acestuia, pentru a pune mâna pe președinția băncii, și-apoi cum descoperise adevărul legat de Sinior Tarnogol.

Capitolul 56

Sub supraveghere

Început de mai. În căldura după-amiezii, Anastasia hoinărea de una singură prin centrul istoric din Corfu. Lev lipsea toată ziua. De când acceptase să ia direcția biroului de la Atena al Băncii Ebezner, acum o lună, Lev pleca din Corfu în fiecare dimineață de marți, la prima oră, și se întorcea la cină. Marțea aceea, la rugămintea lui Macaire, Lev se dusese la Geneva pentru o dare de seamă a situației de la Atena.

•

La 1.500 de kilometri de acolo, la Geneva, în orașul îmbăiat în soarele generos al primăverii.

Pe terasa de la *Red Ox Steak House,* de pe bulevardul Tranchees, Macaire și Lev își terminau prânzul. Erau ultimii clienți: ajunseseră târziu, căci Macaire nu vrusese să renunțe la ședința săptămânală de la doctorul Kazan, și alesese restaurantul tocmai fiindcă era în vecinătatea cabinetului psihanalistului.

— Chiar mă bucur că-ți place la Atena, i-a spus Macaire. Orașul e și el agreabil, nu?

— Foarte. Așa e, mă simt bine acolo.

— Unde locuiești, mai exact?

— În cartierul Kolonaki, de pe colina Lykavittos. Nu departe de centru.

Macaire l-a privit fals înțelegător. Lev s-a uitat la ceas:

— În curând trebuie s-o șterg ca să nu pierd avionul, doar dacă nu mai ai ceva de discutat.

— Nu, cred că le-am trecut pe toate-n revistă. Îți mulțumesc c-ai venit.

Cei doi și-au strâns mâinile și Lev a plecat.

•

Macaire a părăsit și el restaurantul, dar, în loc să se îndrepte către serviciu, a luat-o pe strada Ateneului până la Parcul Bertrand și s-a așezat pe o bancă, după cum îi indicase Wagner. După câteva minute a apărut și acesta și s-a așezat lângă el. Prefăcându-se că nu se cunosc, Wagner părea cufundat în lectura ziarului pe care și-l adusese cu el.

— I-am strecurat cutia în geantă, a murmurat Macaire.

— Nu a observat?

— Era la toaletă.

Wagner a zâmbit satisfăcut.

— În câteva ore, vom ști cu exactitate dacă Levovitch e la Atena și dacă Anastasia e cu el.

— Mulțumesc pentru ajutor, Wagner.

— P-30 îți datora asta, Macaire.

* * *

În aceeași seară, în Corfu, pe când soarele se pregătea să plece la culcare, Lev și Anastasia beau un pahar de vin pe terasa vilei lor, admirând soarele care cobora spre orizont. O angajată aprinsese zeci de lumânări în jurul lor și, peste puțin timp, avea să le fie servită cina.

Cei doi îndrăgostiți erau prea absorbiți unul de altul pentru a mai observa, la câteva zeci de metri

depărtare, un bărbat care-i spiona de pe stâncile de deasupra locuinței, fotografiindu-i cu ajutorul unui teleobiectiv.

* * *

În același moment, în Cologny. În casa familiei Ebezner, Arma termina de pregătit cina.

— Vă e foame, Domnu'? și-a întrebat patronul care destupa o sticlă de vin.

Acesta a umplut două pahare și pe unul i l-a întins Armei.

— Mi-e foame, i-a răspuns, dar n-am chef să mănânc singur. Vrei să mănânci și tu cu mine?

Surprinsă de propunere, Arma a rămas fără cuvinte. Apoi, venindu-și în fire și tot repetând „mersi mult", s-a îndreptat către dulapul cu veselă pentru a mai pune un rând de tacâmuri.

— Gata, Arma, ai muncit destul pe ziua de azi. Ce-ar fi să te invit la cină. La *Lion D'Or,* îl știi?

— E prea elegant, s-a arătat Arma îngrijorată. Nu vedeți că sunt cu hainele de lucru pe mine?

— Ba ești foarte bine, o să vezi.

— Nu pot ieși așa la cină, a ținut-o Arma pe-a ei. O să vin altă dată.

— De ce nu te duci să iei ceva din șifonierul Anastasiei? Toate lucrurile ei sunt încă acolo. Purtați cam aceeași mărime, nu? Ia tot ce vrei! Și fă-o liniștită, nu mă grăbesc.

Arma a ascultat și a urcat la etaj. A intrat în imensa baie unde totul rămăsese neatins. S-a machiat, apoi s-a pieptănat. Apoi a ales o rochie, ceva simplu și elegant. A găsit și o pereche de pantofi care să se asorteze, dar cu tocurile puțin cam prea înalte. Când și-a făcut destul curaj ca să se uite în oglindă, la început i-a fost frică să nu fie ridicolă. Dar, nici vorbă. Era chiar tare *dragulașă.*

— Uau, Arma! a exclamat Macaire care venise să tragă cu ochiul prin ușa întredeschisă.

Femeia s-a făcut roșie ca o tomată.

— Sunteți sigur că merge, Domnu'?

— Ești… stupefiantă.

Inima îi bătea de să-i sară din piept. Emoționată, și-a urmat solemnă patronul, care a condus-o cu mașina lui sport până la restaurantul din centrul Cologny-ului, deschizându-i galant ușa.

S-au așezat la o masă de pe terasă, în fața lor deschizându-se una dintre cele mai frumoase perspective asupra Genevei.

— Deci, veneați deseori aici cu Duamna? a întrebat Arma admirând peisajul.

— Da, a confirmat Macaire.

Armei i-a părut imediat rău că a amintit de Duamna. Trebuia schimbat rapid subiectul!

— N-am văzut niciodată un loc așa de frumos, a adăugat zâmbindu-i.

Și Macaire i-a întors zâmbetul.

* * *

Cu 10 ani mai înainte

Arma a trecut de poartă și a descoperit clădirea imensă de la capătul aleii. Nu mai fusese în Cologny până atunci, și pe bulevardul Ruth nici atât. Rămăsese oricum impresionată de dimensiunile și stilul caselor întâlnite până acolo, atâtea câte putuse vedea.

A sunat la ușă și a întâmpinat-o o tânără minunată, numai zâmbet. Era Anastasia.

— Bună ziua, Duamna, a salutat Arma cu timiditate. Vin pentru anunț.

— Intrați. Vă așteptam.

Arma a fost condusă în salon. I s-a părut jenant să fie invitată să se așeze pe o canapea atât de frumoasă. Apoi a intrat un bărbat care Armei i s-a părut magnific.

— Acesta este soțul meu, Macaire, a spus Anastasia.

— Bună ziua, Domnu', l-a salutat impresionată Arma. Mă numesc Arma.

— Mulțumesc că ați venit, Arma, a zâmbit Macaire. Agenția de plasament ne-a spus că sunteți o perlă rară. Tocmai ne-am mutat aici și avem

nevoie de cineva cu normă-ntreagă, care să aibă grijă de locuință. Deși sunteți tânără, aveți referințe excelente. Sunteți gata să facem încercarea?

— Ar fi o onoare pentru mine, Domnu', a răspuns Arma.

* * *

10 ani mai târziu, Arma încă nu-și revenea, stând așezată în fața lui Macaire, în acest restaurant despre care auzise deseori vorbindu-se. Era fermecată de felurile de mâncare servite, de vinuri, de cărucioarele pentru desert. Și-ar fi dorit ca acele clipe să nu se mai termine vreodată, dar, la ora plecării, Macaire i-a spus:

— Arma, îți mulțumesc.

— Pentru seara aceasta? s-a mirat ea.

— Pentru tot.

Și a condus-o până acasă, în cartierul Eaux-Vives, chiar până la intrarea în bloc, la întretăierea străzilor Montehoisy cu Vollandes. Arma s-a întors în apartamentul ei, înfiorată, iar el, în Cologny, surâzător.

•

Odată ajuns în Cologny, Macaire a trecut o clipă prin birou, unde, pe gânduri, a fumat o țigară. Dintr-odată a sunat telefonul fix. Deși era târziu. A ridicat receptorul și, de la celălalt capăt al firului, a auzit o melodie pe care o recunoștea dintr-o mie: *Lacul lebedelor.* Era Wagner.

Fără a mai pierde o clipă, Macaire s-a urcat în mașină și s-a dus până la cabina telefonică din centrul cartierului. Acolo, a format numărul ascuns în cutia muzicală. De la celălalt capăt i-a răspuns Wagner.

— Sunt în Corfu. I-am găsit.

— În Corfu? Anastasia și Lev sunt împreună în Corfu?

— Da. Am făcut fotografii. Ți le voi transmite.

Macaire a închis, cu inima bătându-i puternic. Așadar, scrisoarea anonimă spunea adevărul:

Anastasia îl părăsise pentru Lev. Simțea că turbează.

Bătuse ceasul răzbunării.

Și știa exact ce avea de făcut.

Capitolul 57

La Geneva (3/5)

Până când Sagamore s-a întors în birou, Scarlett și cu mine fotografiaserăm totul. Eram deja așezați cuminți, ca doi copii care tocmai făcuseră o prostie.

— Iertați această întrerupere, ne-a zis Sagamore, o mică urgență de rezolvat.

— Înțelegem foarte bine, l-a asigurat Scarlett.

— Unde rămăseserăm?

— Ne vorbeați despre ancheta care nu înainta, despre dubiile dumneavoastră și presiunile superiorilor…

A observat că țineam în față fotografia panoului alb pe care reconstituise mersul anchetei.

— Am păstrat exact așa panoul timp de doi ani, ne-a mărturisit Sagamore. Înainte de a-l demonta, am făcut această fotografie pentru a-mi aminti toate detaliile pe care le-a conținut.

Scarlett și cu mine am luat notă minuțios de fiecare element al panoului, ceea ce avea să se dovedească foarte util în analiza evenimentelor.

— Ce-i cu inelul acesta? a întrebat Scarlett arătând un detaliu de pe panou, fotografia unei bijuterii care părea un safir.

— La vremea respectivă, a fost una dintre cheile care au condus la avansarea anchetei. După cum vă spuneam, timp de patru luni am fost într-un impas total. Iată însă că, pe la jumătatea lui aprilie, am dat de acest inel. Cristina l-a găsit.

Capitolul 58

Adio, Levovitch!

Macaire nu se mai simțise de multă vreme atât de liniștit ca în dimineața aceea, când sosise la bancă. De la moartea lui Jean-Bénédict, în ciuda faptului că ajunsese președinte, avea senzația că totul îi scăpa printre degete. Fusese extrem de tulburat de acea succesiune de evenimente: dispariția Anastasiei, scrisoarea anonimă care-i dezvăluia că soția îl înșela cu Levovitch, apoi faptul că Tarnogol nu fusese decât o manevră a lui Jean-Bénédict. Fusese atât de zguduit, încât își pierduse și somnul, și pofta de mâncare. Își pusese mii de întrebări, derulase iar și iar filmul ultimilor 15 ani, străduindu-se să își aducă în fața ochilor amintirile cele mai îndepărtate și să înțeleagă cum de fusese posibilă toată acea mascaradă.

Își imaginase teoriile cel mai puțin probabile. Ajunsese chiar să se întrebe dacă Anastasia și Jean-Bénédict nu fuseseră amanți în tot acel timp și dacă nu cumva, cu 15 ani mai înainte, nu aranjaseră împreună acea groaznică mașinațiune: sub trăsăturile lui Tarnogol, Jean-Bénédict îi schimbase acțiunile pe dragostea Anastasiei, iar el, ca un idiot, se lăsase cu totul dus de nas. În combinație cu el, Anastasia se prefăcuse îndrăgostită nebunește de el, iar Jean-Bénédict pusese mâna pe acțiuni. Din dragoste? Pentru bani? Dividendele încasate de Tarnogol an de an erau colosale! Banca făcea anual sute de milioane de franci profit, din care o mare parte era împărțită între cei patru membri ai Consiliului! Să-i fi promis Jean-Bénédict Anastasiei o parte din pradă?

Astfel se tortura Macaire în acele săptămâni. Se simțea ca o marionetă. Însă din ajun, de la telefonul lui Wagner, avea senzația că în sfârșit se învârtea roata: se pregătea să reia controlul situației. O localizase pe Anastasia și, mai ales, avea confirmarea că fugise cu Levovitch. Scrisoarea anonimă spusese adevărul. Se întreba

cine să fi fost la curent. Și cine să i-o fi trimis. În fond, nu conta. Acum, ceea ce conta era răzbunarea. Macaire se putea în sfârșit concentra asupra obiectului furiei sale.

Levovitch îl subestimase. Îl luase de idiot. De luni de zile își bătea joc de el: nu părăsise Geneva fiindcă avea nevoie să stea o vreme undeva, departe, cu sine însuși, și nu la Atena se mutase. Avea o casă pe malul mării, în Corfu, se giugiulea cu nevasta lui, a lui! Levovitch plănuise totul încă de la început și refuzase președinția pentru a putea fugi mai ușor cu Anastasia. Să fi fost înțeles cu Jean-Bénédict? Să fi fost ei trioul malefic? După care, cei doi l-au eliminat pe Jean-Bénédict?

Macaire se străduia să nu rumege prea mult acele gânduri și să se concentreze pe ce avea la îndemână: distrugerea lui Levovitch și mânjirea numelui și reputației acestuia.

•

În dimineața aceea, Macaire a trecut rece la executarea planului numit *Operațiunea „Adio, Levovitch!*”. Ideea era destul de simplă: conform a ceea ce îi relatase Charlotte, poliția avea certitudinea că Jean-Bénédict alias Tarnogol avusese un complice în cadrul băncii. Nu ar fi putut pune la punct impostura de unul singur, măcar și din necesitatea dedublării în timpul ședințelor Consiliului. În consecință, Macaire urma să facă din Levovitch complicele lui Jean-Bénédict. Grație acestei stratageme, Levovitch avea să fie imediat pus sub acuzare. Poliția îl va aresta rapid chiar în casa lui de vis din Corfu. Extrădat și încătușat. Prăbușirea! De-acum, pe prima pagină a ziarelor, Levovitch nu va mai fi văzut în compania președintelui Republicii Franceze, ci coborând din dubă spre celularul de la Palatul de Justiție din Geneva. Poate că-i vor trece în cont și uciderea lui Jean-Bénédict, cine știe? Levovitch, condamnat pe viață, și Anastasia, din

nou singură, întorcându-se la el în patru labe, pentru a-i cere iertare.

La bancă, a așteptat răbdător plecarea Cristinei în obișnuita pauză matinală. Imediat ce a avut calea liberă, Macaire a coborât un etaj, fără a fi văzut de cineva. S-a strecurat în biroul lui Levovitch, încăpere care, în pofida plecării ocupantului în Grecia, pentru moment rămăsese aceeași. A deschis unul dintre sertarele mesei de lucru și a lăsat acolo două indicii care urmau să-l incrimineze și să-l distrugă pe Levovitch: mai întâi, o batistă brodată cu monograma lui Sinior Tarnogol, pe care Macaire o furase în seara când se întorsese de la Basel. În batistă, Macaire ascunsese inelul de logodnă pe care i-l lăsase Anastasia înainte de a fugi, inel care pecetluise, cu 15 ani mai înainte, pactul lui cu Tarnogol. Macaire îl primise de la acesta în seara când se întâlniseră la Palace de Verbier, asigurându-l că femeia care i-l trimisese îl iubea și ea. Iar el, la cât de îndrăgostit și de disperat era, îl crezuse. A ascuns batista într-un teanc de dosare și a plecat rapid.

Când Cristina s-a întors din pauză, Macaire vorbea la telefon. Ușa biroului era larg deschisă, așa că ea a putut auzi conversația.

— Lev, sunt sigur, spunea Macaire în receptorul cu ton continuu, că ție ți-am dat dosarul Stevens. Ești convins că nu l-ai luat cu tine la Atena?… Bine… Sunt eu un amețit… De acord, ține-mă la curent…

Macaire a închis și a oftat zgomotos, de parcă ar fi fost înfiorător de contrariat:

— S-a întâmplat ceva? nu s-a putut opri Cristina să nu întrebe.

— Levovitch a rătăcit dosarul unui client. Asta e problema când umbli tot timpul aiurea. I-am încredințat niște date foarte importante, și-acum nu le mai pot folosi. Zice că la biroul lui de la Atena nu ar fi.

— Dar în cel de-aici? i-a sugerat Cristina. Vreți să cobor să arunc o privire?

— La asta nu mă gândisem! a exclamat Macaire. Vin și eu, o să fie mai simplu.

Peste câteva clipe, Macaire și Cristina au ajuns la etajul cinci, la fostele lor birouri, și au intrat în cel al lui Levovitch. Macaire s-a dus la dulap, iar Cristina a început să deschidă sertarele mesei de lucru. Dintr-odată, a rămas blocată. Macaire a observat și a întrebat-o:

— S-a întâmplat ceva, Cristina?

— Nu știu.

Macaire era pe deplin satisfăcut. S-a apropiat de ea.

— Ai găsit dosarul Stevens?

— Nu. Dar am găsit batista aceasta și un inel în ea.

— *Sinior Tarnogol,* a citit Macaire monograma. Ce e asta?… Și inelul? De ce ține Levovitch o batistă și un inel ale lui Tarnogol la el în birou?

— Pare mai degrabă un inel de femeie, a observat Cristina după diametrul bijuteriei. Și piatra prețioasă e mai degrabă feminină. Pare un safir. Nu-mi aduc aminte să-l fi văzut pe Tarnogol purtând safire.

Macaire a simțit că manevra nu-i prea reușea, așa că a încercat să își facă mai credibilă minciuna.

— De fapt, acum, că am inelul sub ochi, sunt sigur că l-am văzut pe Tarnogol purtându-l la gât, prins pe un lanț de aur. Mi-aduc aminte bine, eram la el în vizită și m-a impresionat bijuteria asta. Poate de-asta-mi și aduc aminte.

Cristina și-a privit lung patronul.

— Ați fost în vizită acasă la Tarnogol?

Macaire și-a mușcat limba: își dăduse prea mult drumul la gură.

* * *

În seara aceleiași zile, la sediul Poliției Judiciare de pe bulevardul Carl-Vogt.

— Domnule Ebezner, vă mulțumesc că v-ați făcut timp să veniți, i-a spus locotenentul Sagamore invitându-l în sala de interogatoriu, iertați-mă că vă aduc în această încăpere neprimitoare, dar alta nu avem acum la dispoziție.

— Nu vă faceți griji, domnule locotenent. E interesant de fiecare dată să vezi și fața ascunsă a lucrurilor. Aici te-ai putea crede într-un serial polițist.

Sagamore a zâmbit.

— Prin urmare, ați găsit un inel aparținându-i lui Sinior Tarnogol în biroul de la bancă al lui Lev Levovitch, da?

— De fapt, a precizat Macaire, secretara mea l-a găsit. Căutam împreună un dosar în birou și ea a dat de inel. De altfel, tot ea mi-a sugerat să vă anunț.

— Știu, am vorbit mai devreme cu ea și mi-a spus că ați recunoscut bijuteria. Este adevărat?

Macaire și-a spus că trebuia jucat fin pentru a putea ieși din viespar.

— Ei bine, trebuie să vă mărturisesc, în primul rând, că văduva lui Jean-Bénédict Hansen, Charlotte Hansen, m-a informat acum câteva săptămâni că soțul ei a fost cel care l-a întruchipat pe Sinior Tarnogol și că acesta din urmă nu a fost decât o imensă înșelătorie.

— Da, așa credem, a confirmat Sagamore.

— Nu vă ascund că vestea m-a tulburat profund. Mai ales fiindcă eram foarte apropiat de vărul meu. De atunci, m-am gândit neîncetat la toate ocaziile în care am fost împreună cu Tarnogol, pentru a încerca să pun în ordine piesele acestui puzzle. Iată de ce, când am văzut bijuteria, am avut o străfulgerare.

— Ați recunoscut-o ca fiind cea purtată de Tarnogol, nu-i așa?

— Exact!

— Și unde l-ați văzut purtând această bijuterie? a întrebat Sagamore. La bancă?

Macaire a ezitat. Nu avea niciun chef să explice poliției ce căuta la Tarnogol. Nu putea însă nici schimba versiunea spusă Cristinei: dacă Sagamore o interogase în acest sens, trebuia ca versiunile să se potrivească.

— L-am văzut pe Tarnogol purtând-o ca pandantiv, într-o zi când m-am dus până la el acasă. M-am mirat că purta ca talisman o bijuterie de femeie, și de-asta mi-am și amintit acum. Pe moment, mi-am zis că trebuie să fi fost amintirea unei iubiri pierdute sau ceva de genul acesta.

— Cu ce ocazie ați fost acasă la Tarnogol? a întrebat mai departe Sagamore.

Macaire și-a luat o mină detașată:

— El m-a invitat. Nu-mi aduc aminte să fi fost cu o ocazie specială. Era cu puțin înaintea alegerii noului președinte al băncii, îmi închipui că dorea să stea de vorbă cu potențialii candidați.

— Domnule Ebezner, iertați-mă că vă bat la cap cu asta, dar ați putea să-mi descrieți detaliat interiorul vilei lui Sinior Tarnogol?

Pe Macaire, solicitarea l-a mirat. S-a întrebat dacă era vorba despre un test pentru a-i fi verificată autenticitatea declarației. Sagamore percheziționase cu certitudine vila și deci cunoștea foarte bine locul. Ca atare, s-a decis să facă o descriere precisă și în detaliu:

— Era într-o seară, am luat cina. Destul de târziu. Așa că a fost vorba despre un bufet rece. Foarte elegant. Somon, caviar, în sfârșit, lucruri extrem de fine. Înaltă clasă…

— Locul, l-a întrerupt Sagamore, locul puteți să mi-l descrieți? Mobilierul, camerele?

— Îmi amintesc că imediat ce intrai dădeai direct spre ascensor și spre o scară imensă din marmură albă. Nu am văzut decât salonul în care am fost primit de Tarnogol. Era la primul etaj. Într-un șir de cel puțin trei saloane separate prin pereți mobili. Cel în care am stat era tapisat minunat. Îmi amintesc și de canapelele pe care ne-am așezat,

extrem de confortabile, din catifea albastră. Bufetul rece fusese dispus pe o masă rotundă, aproape de fereastră. O masă Ludovic al XVI-lea. Mă rog, Ludovic nu-mai-știu-al-câtelea, dar o piesă de anticariat, ce să mai vorbim!

— V-a atras atenția ceva în mod special? De exemplu, un obiect, un tablou, o operă de artă.

Macaire s-a gândit o clipă, apoi a răspuns:

— Era un tablou imens pe unul dintre pereți, așezat pe lung, o imagine din Sankt Petersburg. Îmi amintesc bine tabloul, fiindcă Tarnogol l-a comentat îndelung, povestindu-mi despre rădăcinile lui familiale.

•

Odată ce Macaire și-a încheiat depoziția și a părăsit sala de interogatoriu, Sagamore s-a dus în încăperea alăturată din care, grație retransmiterii video, Cristina putuse asista la întreaga scenă.

— Ei, ce părere ai? a întrebat-o Sagamore.

— Nu știu ce să zic. Pare că spune adevărul. Sau e un actor extraordinar. Nu mă pot însă împiedica să nu mă întreb: și dacă el era complicele lui Jean-Bénédict Hansen? Dacă el l-a întruchipat pe Tarnogol când acesta trebuia să se arate în prezența lui Jean-Bénédict Hansen? Iar acum, când știe că vărul lui a fost demascat, strecoară obiectele acelea în biroul lui Levovitch pentru a-și curăța imaginea. Totuși, e cam prea fericită întâmplarea ca, tocmai când mi-a cerut să umblu prin sertarele biroului lui Levovitch, să dau la fix de batistă și de inel. Mi-e greu să cred în coincidența asta.

Sagamore i-a dat dreptate.

— Crezi că descrierea vilei e exactă?

— Greu de spus, a recunoscut Cristina.

La percheziția efectuată în vilă, după crimă, poliția dăduse de un loc gol. Mobilierul dispăruse fără urmă. Tot ce mai fusese găsit era o cutie uitată în fundul unui dulap, cu lucruri aparținându-i lui Jean-Bénédict Hansen. Un vecin îi informase că niște camioane care se ocupau de mutări luaseră

totul în joia dinaintea crimei. Fusese însă imposibil să descopere ce companie de mutări făcuse treaba.

Sagamore s-a strâmbat.

— Ne lipsesc groaznic elementele concrete care să ne susțină ipotezele, a constatat.

— Dac-am putea face inelul acesta să vorbească! a oftat Cristina fluturând punga în care se afla bijuteria descoperită în sertarul lui Levovitch.

Lui Sagamore, ideea i s-a părut bună.

— Știu pe cineva care ne-ar putea ajuta! a strigat pe neașteptate. Hai la drum!

•

10 minute mai târziu, mașina de poliție neinscripționată a lui Sagamore a oprit în fața unui mic magazin de bijuterii second-hand din cartierul Pâquis. În pofida orei târzii, magazinul încă era deschis. Proprietarul, un anume Frank, era un ins original, cu un fizic ciudat, un tip care fusese implicat în trecut în cazuri de tăinuire de diamante furate. De atunci se cuminţise, fiind folosit ocazional de poliție ca informator, atunci când vechile lui cunoștințe încercau să-i vândă vreo bijuterie furată.

Sagamore și Cristina au intrat în magazinul gol, iar Frank i-a salutat jovial.

— Ce plăcere să vă revăd, domnule locotenent! Ați venit să vă cumpărați un ceas?

— Am venit după informații, i-a răspuns Sagamore așezând inelul pe tejghea.

— Ce doriți să știți?

— Poți afla proveniența inelului ăsta?

Frank s-a uitat sceptic:

— La prima vedere, mi se pare foarte greu, domnule locotenent. Dar să mă uit mai bine.

Frank a luat bijuteria și a studiat-o cu o lupă.

— Nu e de mare valoare, a constatat. Și nici safirul nu e veritabil.

— Altceva? a întrebat Sagamore.

Frank a analizat cu atenție piatra. S-a așezat la masa de lucru, a schimbat lupa, a trecut inelul pe sub diferite surse de lumină, apoi a zis:

— Mi se pare că e ceva inscripționat în montură, dar e sub piatră.

— Reușești să citești?

— Nu, trebuie să scot piatra din montură.

— Fă-o, i-a ordonat Sagamore.

Frank s-a conformat. A extras piatra și astfel a putut citi ceea ce era gravat în interior:

Kaham Bijutier, Geneva – 4560953

* * *

Kaham era un bătrân bijutier instalat de zeci de ani în strada Étiene-Dumont, în centrul vechi al Genevei.

Ora la care deschidea magazinul fiind aleatorie, Sagamore a trebuit să aștepte multă vreme până ce comerciantul s-a decis să o facă. Locul era întunecos și plin de praf: intrând, Sagamore și-a spus că bătrânul Kaham nu mai vindea de mult mare lucru.

— Sunt locotenent Philippe Sagamore, s-a prezentat polițistul arătându-i legitimația.

— Poliția? s-a mirat bătrânul făcând ochii mici.

— Da. Brigada Omucideri. Anchetez o crimă.

Bătrânul a ridicat din umeri fără a fi clar dacă asta însemna că nu-l interesa sau că nu înțelesese. Sagamore i-a arătat inelul a cărui piatră nu mai era fixată în montură.

— Doriți să-l repar? a întrebat Kaham.

— Nu. Acest inel provine din magazinul dumneavoastră! Am nevoie să aflu cine l-a cumpărat.

•

Uimitor, dar răspunsul la întrebare a fost deosebit de ușor de găsit. Kaham, care considera că fiecare dintre creațiile sale era unicat, le numerotase minuțios pe fiecare. Referința, asociată

cu numele cumpărătorului, era trecută în niște caiete imense de contabilitate care se adunaseră în teancuri de-a lungul timpului. Luând-o pe firul anilor și depănând interminabilele inventare, Kaham a pus dintr-odată degetul pe un rând și a lăsat să-i scape un strigăt victorios. Găsise.

Sagamore s-a grăbit să citească:

4560953 – inel de aur cu zircon albastru.
Cumpărător: Sol Levovitch

•

În exact aceeași clipă, în Corfu. Dimineața era pe sfârșite, iar Anastasia lua un mic dejun târziu pe terasa casei. În fața ei, Levovitch citea ziarul. Părea fericit și lipsit de griji. Nu a îndrăznit să-i vorbească despre ceea ce o frământa cel mai mult. Nu înceta să se gândească, iar și iar, la ce se întâmplase cu câteva ore înaintea crimei, când descoperise că Tarnogol nu era decât un act de impostură.

Capitolul 59

Sinior Tarnogol

Cu cinci luni mai înainte, sâmbătă, 15 decembrie, puțin mai devreme de miezul nopții, cu patru ore înaintea crimei

Anastasia tocmai asistase la șantajarea lui Macaire de către Jean-Bénédict: cel dintâi trebuia să cedeze președinția și, în schimb, Jean-Béné trecea sub tăcere faptul că vărul lui otrăvise vodca utilizată la prepararea cocktailurilor.

Apoi Anastasia se întorsese în camera lui Lev și, după ce îi povestise totul, adăugase:

— O singură persoană poate împiedica povestea asta.

— Cine?

— Tarnogol. Mă duc să-i vorbesc.

— Acum?

— A demisionat, se simte amenințat, probabil că acum își face și el valizele. Trebuie să-i vorbesc înainte de a pleca din hotel. Macaire mi-a spus că stă în camera de lângă a lui.

— Tarnogol e periculos, a prevenit-o Lev.

— Știu.

Răspunsul brusc al Anastasiei l-a surprins.

— Lasă-mă să vin cu tine!

— Nu, Lev. Te rog, nu te amesteca! E ceva doar între Tarnogol și mine. Fiindcă… mi-a furat o parte din viață. Din cauza lui m-am măritat cu Macaire! Din cauza lui, tu și cu mine…

Și-a întrerupt fraza la jumătate. Nu dorea să vorbească despre asta, așa că a ieșit pe coridor și a bătut la ușa învecinată.

Lev a rămas la el în apartament, simțind cum îl inundă panica. Pentru întâia oară în 15 ani, de când era la pupitrul acestei imposturi, scenariul lui perfect pus la punct era pe cale să-i scape de sub control. Nu avea altă soluție decât să se ducă să deschidă ușa aceea. S-a repezit în balcon și a trecut peste balustrada care-l despărțea de balconul vecin, cel al lui Tarnogol, a cărui ușă de sticlă rămânea mereu întredeschisă.

•

Pe coridorul de la etajul șase, Anastasia bătea la ușă. Niciun răspuns. Și-atunci s-a aplecat: după câteva clipe, a zărit o rază de lumină, de parcă cineva s-ar fi trezit și-ar fi aprins un bec.

•

Lev și-a schimbat hainele în viteză și și-a pus halatul, moment în care a auzit vocea Anastasiei de dincolo de ușă:

— Tarnogol, știu că ești acolo, deschide!

•

Lev a luat masca de silicon și și-a tras-o rapid pe față. Și-a strâns halatul încrucișând brațele, pentru

a nu se observa diferența dintre materialul măștii și pielea gâtului. Era departe de un aranjament perfect, căci neglija regulile elementare pe care i le predase tatăl lui. Dar era cu spatele la zid. S-a îndreptat spre ușă. În fond, în sinea lui știa că venise clipa adevărului.

Ușa s-a deschis și Anastasia l-a văzut pe Tarnogol în halat, evident abia sculat din pat.

— Ce s-a-ntâmplat? a întrebat-o.

— S-a-ntâmplat că aș vrea să stăm de vorbă… noi doi, a răspuns Anastasia.

Tarnogol s-a dat la o parte, invitând-o pe Anastasia să intre. Aceasta l-a privit lung, ca o leoaică înfuriată și, dintr-odată, a avut o scurtă viziune: recunoștea ochii aceia. Și-a amintit ce îi spusese de dimineață, la Geneva, locotenentului Sagamore: *Ochii nu mint.* Dintr-odată, a înțeles și s-a repezit la el.

•

În apartamentul 622, cel vecin cu al lui Tarnogol, Jean-Bénédict Hansen exulta: banca era a lui. Tocmai băga acțiunile luate de la Macaire în seiful camerei, când a auzit zgomot dincolo de perete. Părea scandal în camera lui Tarnogol. A auzit țipete de femeie și ceva care se lovea de perete. S-a repezit la telefon pentru a anunța serviciul de securitate al hotelului, apoi a ieșit pe coridor pentru a vedea ce se întâmpla. Ușa apartamentului lui Tarnogol era întredeschisă, iar înăuntru avea loc o altercație. S-a apropiat încet și a descoperit înăuntru o scenă la care nu se aștepta. Anastasia îl scutura pe Lev, ținându-l de gulerul halatului. Pe jos, pe mochetă, o mască din silicon care semăna cu fața lui Tarnogol.

— Asta ce mai e?… a murmurat Jean-Bénédict.

Observând prezența vărului Hansen, Anastasia i-a dat drumul lui Lev. Acesta s-a uitat neputincios cum Jean-Bénédict lua de pe jos masca din silicon.

— Tu erai? l-a întrebat stupefiat. În toți acești ani, tu ai fost? Tarnogol a fost doar o impostură?

Jean-Bénédict a ridicat masca la înălțimea chipului lui Lev și a rămas împietrit. Secretul fusese dezvăluit.

— Incredibil, a spus Jean-Bénédict cu o nuanță de admirație în glas, absolut incredibil!

Și a înaintat spre ei cu o sclipire amenințătoare în priviri. Clipă în care, o gorilă cât șifonierul, de la echipa de securitate a hotelului, a sosit la ușa camerei.

— Sunt probleme? a întrebat acesta. Un client s-a plâns că a auzit țipete.

— Ei nu, totul e-n regulă, l-a asigurat Jean-Bénédict zâmbindu-i larg. Repetam o scenetă. Am făcut prea mult zgomot? Dacă e așa, mii de scuze!

Jean-Bénédict s-a apropiat de agentul de securitate pentru a-l liniști cu un zâmbet suplimentar și o bătaie pe umăr, înainte de a-i închide ușa-n nas. După care s-a întors către Lev și Anastasia, fixându-i cu un aer diabolic pe cei doi care păreau înfricoșați.

— Ce extraordinară turnură ia seara asta! s-a entuziasmat Jean-Bénédict.

Și zicând aceste cuvinte, și-a pus masca de silicon pe față și s-a admirat în oglinda prinsă în perete.

— Extraordinar! a exclamat. Pur și simplu, extraordinar! 15 ani ne-ai dus cu preșul, Lev. Vreau să știu totul! Vreau să știu cum ai făcut.

Jean-Bénédict și-a scos masca și s-a îndreptat către zona de living a apartamentului.

— Haide, luați loc, le-a ordonat lui Lev și Anastasiei.

Cum cei doi erau obligați să-l asculte, s-au așezat unul lângă altul pe canapea. Speriată, Anastasia l-a luat de mână pe Lev. Gestul nu i-a scăpat lui Jean-Bénédict.

— Aha! Salutare, turturelelor! Din ce în ce mai bine! Din-ce-în-ce-mai-bi-ne!

A deschis minibarul și a luat o sticlă de șampanie.

— Pot să-mi pun? l-a întrebat pe Lev. Sau trebuie să-i cer voie lui Tarnogol?

Le-a fluturat prin față masca din silicon și a izbucnit în râs, înainte de a destupa sticla de șampanie și de a bea direct din ea. Și-a șters buzele trecându-și limba peste ele într-un gest respingător, apoi a strigat:

— Șampanie! Șampanie pentru Sinior Tarnogol, cea mai mare impostură din istorie! Și-acum, Lev: povestește! Vreau să știu totul!

* * *

Cu 15 ani mai înainte, vineri, în dimineața Marelui Weekend

În dimineața aceea, Lev plecase în zori de la Geneva cu destinația Verbier. În seara din ajun, Anastasia îl respinsese, dovadă că nu venise la întâlnirea de la hotelul Bergues.

Ajuns la Martigny, cum mai avea ceva de așteptat până la legătura de Le Châble, de unde urma să ajungă la Verbier cu autobuzul, Lev s-a hotărât să bea o cafea la căldură, în restaurantul hotelului Gării. Așezat la o masă dinăuntru, în plin furnicar de clienți care își luau micul dejun, se uita pe geam la strada goală. Dintr-odată, spre marea lui surpriză, și-a văzut apărând tatăl care mergea în lumina vagă a zorilor cu o valiză în mână și care a intrat chiar în acel hotel, unde s-a pierdut printre ceilalți clienți. Fără a ieși la iveală, Lev nu l-a scăpat din ochi. Sol Levovitch a traversat holul și s-a îndreptat către toaletă unde a și dispărut. Lev s-a decis să se ducă după el. Avea sentimentul că era ceva ce nu mergea deloc bine. A intrat și el la toaletă, unde însă nu era nimeni. A observat că ușa uneia dintre cabine era închisă. Deci tatăl lui era acolo. Cu valiza. Dinăuntru se auzeau tot felul de zgomote. Ce-ar fi putut face, oare?

Lev a așteptat câteva minute.

Dintr-odată, ușa cabinei s-a deschis.

Lev a încremenit. Nu-i venea să creadă. Bărbatul din fața lui era Sinior Tarnogol.

— Tati, a murmurat Lev șocat.

Tarnogol și-a dus mâinile la gât și și-a scos cu precauție chipul de silicon. Operațiunea a durat doar câteva clipe: încet, din spatele măștii și-a făcut apariția chipul lui Sol.

— Tu ești Tarnogol? a îngăimat Lev. În tot timpul ăsta, tu ai fost?

Sol a confirmat cu un gest din cap.

— Tarnogol și încă vreo câțiva. De-asta m-a angajat domnul Rose la Palace. Pentru a deveni, sub multiple identități, un client al hotelului care să urmărească greșelile serviciului.

Și astfel a descoperit Lev, uluit, că anumiți clienți pe care-i servise ani de zile nu existaseră cu adevărat. Sau, mai degrabă, nu fuseseră decât una și aceeași persoană: tatăl său.

Sol Levovitch era un actor uriaș. Păcălise pe absolut toată lumea. În toți acei ani, crease personaje mai adevărate decât dacă ar fi fost naturale. Grație domnului Rose, putuse în sfârșit să dea frâu liber geniului său. Comandase chipuri din silicon la cel mai bun producător din domeniu, cu sediul la Viena, furnizor al celor mai mari studiouri cinematografice.

Lev a luat în mână masca și a studiat-o. Era uluitor de realistă: nasul, părul, modul în care se adâncea în jurul ochilor și al gurii. Iluzia era perfectă.

Odată depășit șocul, Lev s-a gândit la modul de comportare al lui Tarnogol față de el în ultimul an și i-a cerut tatălui său explicații:

— Atunci, dacă tu ești Tarnogol, de ce m-a denunțat domnului Rose în seara marelui bal al băncii, de anul trecut?

— Toți ceilalți angajați de la Palace te văzuseră și se înfuriaseră. Am vrut să pun capăt poveștii cât mai era timp. Înainte să te dai în spectacol sau să iasă cu scandal. Fiindcă asta te-ar fi costat locul de

muncă… Și-apoi… ca să fiu cinstit cu tine, am observat modul în care te uitai la toți bancherii ăia, la toți puternicii zilei. Și m-am simțit atât de mic… Îi invidiam. Când te-am auzit cum mințeai, ascunzându-ți adevărata identitate, pentru a fi crezut că faci și tu parte din lumea lor, n-am mai suportat.

— Și pe urmă? a cerut Lev să înțeleagă.

— Primăvara trecută, când Anastasia a plecat la Bruxelles, erai groaznic de nefericit. Nu reușeam să mai stau de vorbă cu tine. Eram frustrat. Ți-am propus de mai multe ori să cinăm împreună și n-ai vrut. Ții minte?

— Da.

— Și-atunci mi-am zis că Tarnogol ar putea reuși acolo unde eu eșuasem. L-am ales pe Tarnogol, mai degrabă decât pe vreun alt personaj al meu, căci părea să corespundă mai bine, în opinia mea, cu lumea băncilor. Tarnogol te-a invitat la cină și uite că ai acceptat.

— Nu-i puteam refuza invitația, s-a apărat Lev.

— Nu contează, a continuat tatăl. Important a fost că am petrecut o seară minunată împreună cu tine. Am descoperit că, pentru tine, îmbrăcând costumul lui Tarnogol, puteam fi un tată plin de bun-simț, cum nu știam să fiu în propria mea piele. Dovadă atunci când, anul trecut, mi-ai spus că ai primit o ofertă de la bancă și m-au apucat năbădăile. Nu voiam să pleci departe de-aici și ți-am făcut o scenă ridicolă, pentru a te convinge să rămâi. Mi-a fost apoi ciudă pe mine, fiindcă vedeam bine că nu la hotel era locul tău, ci la Geneva.

— Și-atunci te-ai întors la Palace sub masca lui Tarnogol și ai făcut în așa fel încât să fiu dat afară.

— Da, după ce m-am înțeles cu domnul Rose. I-am spus că te voi scoate din pepeni și voi cere să fii dat afară.

— Deci totul nu a fost decât un grandios spectacol de teatru?

— Dacă vrei… Întâmplarea a făcut ca exact atunci să-și facă apariția Anastasia și să te ia cu ea. Eram trist pentru mine și Tarnogol și bucuros pentru tine.

— Dar de ce toată acea mascaradă cu banca? a întrebat Lev. De unde povestea cu deschiderea contului și apoi pretenția de a cumpăra banca?

— Domnul Rose mi-a spus că fuseseși scos pe tușă de tataia Ebezner și că aveai nevoie de un prim client important pentru a ajunge la titlul de bancher în toată puterea cuvântului. Și mi-am zis că Tarnogol era omul momentului. Fiecare dintre personajele mele dispune de pașaport aparent real, produs de un falsificator excepțional din Berlin. Necesar pentru înregistrările hoteliere. Mi-am spus că ar fi fost de ajuns o întâlnire la bancă pentru a-mi deschide contul, doar aveam pașaportul în buzunar, deci mi se părea o joacă de copil. Mă gândeam că apoi voi trage de timp cu depunerile unor bani care nici nu aveau de unde exista. Puteam invoca probleme cu alte bănci. Numai că tu, odată ajuns bancher, ai fi atras alți clienți și nu te-ar mai fi putut atinge nimic.

— Numai că întâlnirea de la Banca Ebezner nu s-a desfășurat așa cum plănuiseși, da?

— Exact. Am inventat o sumă fabuloasă, iar Abel Ebezner mi-a cerut să semnez toate acele documente. La asta nu mă așteptam. În același timp, trebuia să duc treaba la bun sfârșit. La următoarea întâlnire am revenit cu documentele respective într-un plic, neatinse. Știam că nu va urma nicio deschidere de cont. Doream doar să câștig timp pentru tine, ca să te pot ajuta. Mi-a venit deci ideea de a-i avansa lui Abel Ebezner o propunere pe care să nu o poată accepta: să-i vândă lui Tarnogol o parte din bancă.

— Și m-ai făcut să par ultimul dintre idioți! s-a enervat Lev.

— Îmi pare rău. Voiam doar să te ajut. Dar o să aranjez eu totul, o să vezi. Acum mă pregătesc să

mă întorc la Palace sub înfățișarea lui Tarnogol: domnul Rose mi-a rezervat o cameră alături de a lui Abel Ebezner, și-am să-i spun că…

— Ba n-o să faci nimic! a explodat Lev. Și-o să uiți de personajul ăsta, de Tarnogol!

— Îl voi convinge pe Abel Ebezner să te numească bancher. Te rog, lasă-mă s-o fac!

— Oricum, în ianuarie voi fi bancher, imediat ce Macaire va deveni oficial vicepreședinte! Nu am nevoie de ajutorul tău, înțelegi? Nu am nevoie de ajutorul tău!

— Exact asta e problema, a murmurat Sol.

— Care?

— Că nu mai ai nevoie de ajutorul meu. Deși ai avut mereu nevoie de mine, doar sunt tatăl tău. Acum însă zbori cu propriile tale aripi. Nu mai ai nevoie de mine și e greu de înghițit așa ceva.

Lev tot nu-și revenea.

— Nu pot să cred că totul nu a fost decât o uriașă farsă!

— Nu a fost o farsă! a protestat tatăl lui.

— Zi-i spectacol de clovn, dacă preferi, a răspuns Lev profund rănit de acea minciună. Toți clienții care-și petreceau timpul aducându-mi laude, care m-au făcut să mă simt mândru de munca mea nu au însemnat decât o imensă șmecherie. Când mă gândesc cam cum vă distrați tu și domnul Rose pe seama mea, ce mișto trebuie că făceați de mine!

— Nici vorbă, l-a contrazis Sol. Personajele mele controlau calitatea serviciilor de la Palace.

— Dar erau și o modalitate de a mă ține la Palace! s-a răstit Lev.

— Ba nu! l-a asigurat Sol.

Lev își ieșise cu totul din fire. Se simțea trădat și umilit în același timp.

— Of, obsesia ta ridicolă de a fi actor! s-a enervat. Nu un bancher a omorât-o pe mami, ci un actor! Din cauza ta și a spectacolelor tale ridicole a plecat mami! Din cauza ta a murit!

— Lev, nu, te rog! Iartă-mă, am crezut că fac bine ce fac!

— Și-ai stricat totul! a urlat Lev. Nu ești decât un clovn!

— Nu sunt clovn! a strigat Sol.

— Dacă nu ești clovn, atunci cine e acum în costumul tău?

— Sunt tatăl tău.

— Nu sunt sigur că ești tatăl pe care mi-l doream.

La aceste cuvinte, rănit până-n adâncul inimii, Sol l-a plesnit. Îndurerat de gest mai mult decât de forța loviturii, Lev și-a dus mâna la obraz.

— Iartă-mă… l-a rugat Sol, regretându-și pe loc izbucnirea.

Lev s-a dat înapoi, spre ușă.

— Stai! a strigat tatăl său. A fost un motiv foarte serios pentru care am făcut asta. E ceva ce nu ți-am spus niciodată…

Lev însă nu mai voia să audă nimic. A rupt-o la fugă. Își dorea doar să dispară. Avea nevoie doar să se liniștească, să-și vină în fire. Avea nevoie de Anastasia. Trebuia să dea de ea. Așa că a luat primul tren spre Geneva. Și în timp ce el călătorea de la Martigny spre Geneva, trenul care trecea în sens invers, venind din orașul de la capătul lacului Léman, o aducea pe Anastasia la Martigny, de unde își planificase să ajungă la Verbier pentru a-l găsi pe Lev.

Lev și-a petrecut întreaga zi umblând prin Geneva. În apartamentul Olgăi von Lacht nu era nimeni. La el acasă, tot nimeni. A așteptat apoi îndelung la *Remor,* unde nu a apărut nimeni. S-a dus prin toate locurile din Geneva care-i plăceau ei. Degeaba. În disperare de cauză, s-a întors la locuința mamei Anastasiei. Unde în continuare nu era nimeni. A așteptat interminabil în casa scărilor venirea cuiva. Pe la ora 19, Olga von Lacht și-a făcut apariția de la muncă. Imediat ce a văzut-o, Lev s-a ridicat pentru a-și face numărul de

Romanov. Însă înainte de a apuca să deschidă gura, Olga a început să urle:

— Cum îndrăznești să vii aici?! Animal împuțit! Șobolan de canal!

Și a început să-l lovească pe Lev cu geanta.

— Doamnă von Lacht, a. Strigat Lev, potoliți-vă! Ce v-a apucat?

— Cară-te, jegosule! Vierme ce ești! Impostorule! Știu totul!

— Doamnă von Lacht, a rugat-o Lev, trebuie neapărat să vorbesc cu Anastasia. Toată ziua am căutat-o.

Olga a încetat să-l lovească: adică Anastasia nu era cu Lev? Atunci, unde să se fi dus? S-a decis să se folosească de ocazie pentru a-l îndepărta pe Lev de fiica ei.

— Anastasia nu vrea să te mai vadă. Iubește un alt bărbat. Unul bogat! Unul puternic! Nu un amărât de hamal! Cară-te, nu-nțelegi?!

Și Lev a plecat fără a mai spune vreo vorbă.

Seara, după ce rătăcise ceasuri întregi, Lev, profund tulburat de evenimentele din ultimele 24 de ore, s-a întors până la urmă la Palace de Verbier.

Trecuse de miezul nopții când taxiul l-a lăsat la intrarea în hotel. În holul pustiu, a dat de tatăl lui, care părea să-l aștepte. Și astfel, acesta, în disperarea de a-și ține fiul lângă el, i-a dat scrisorile pe care le falsificase, pentru a-l face să creadă că Anastasia îl iubea pe Macaire.

Sol se considera un laș fiindcă acționase așa. Cu siguranță, Tarnogol s-ar fi comportat mai bine. Însă nu mai era Tarnogol. Nu mai era decât Sol.

Iar Lev, rănit de ceea ce își închipuia că era o scrisoare de adio, s-a dus să își uite durerea în brațele Petrei.

* * *

15 ani mai târziu, în camera 623 de la Palace de Verbier, Jean-Bénédict a întrerupt povestea lui Lev.

— Ce mai e și chestia asta cu scrisorile? a întrebat.

Anastasia i-a repetat explicațiile date de Lev atunci când se regăsiseră, cu un an mai înainte, după înmormântarea lui Abel Ebezner.

— Scrisesem două scrisori, i-a explicat. Una pentru Lev, în care-i spuneam că-l iubesc, și alta pentru Macaire, ca să-l fac să înțeleagă că nu simțeam nimic pentru el. Numai că tatăl lui Lev, căruia îi încredințasem plicurile, le-a măsluit.

— A decupat prenumele destinatarilor și le-a inversat, a adăugat Lev. Așa că m-am trezit cu o scrisoare de despărțire și mi-am zis că Anastasia dorea să trăiască alături de Macaire. A doua zi, seara, în timpul balului, am văzut-o pe Anastasia sărutându-se cu Macaire ceea ce, pentru mine, confirma totul.

— Deși Macaire mă sărutase prin surprindere! a protestat Anastasia care încă mai simțea nevoia să se apere, fie și la 15 ani după acele întâmplări. Nu-mi dădusem seama ce vrea să facă!

— Nu-mi amintesc să fi văzut vreun semn de indignare! i-a reproșat Lev.

— Ia gata, porumbeilor, a intervenit Jean-Bénédict, nu vă mai ciondăniți! Vreau să aflu continuarea și de ce a schimbat tatăl tău, Lev, numele pe scrisori, ca să te facă să te îndoiești de dragostea Anastasiei.

— Fiindcă era grav bolnav și nu voia să moară singur.

* * *

Cu 15 ani mai înainte, în sala de bal

După ce i-a văzut sărutându-se pe Anastasia și pe Macaire, Lev a dorit să se răzbune, făcând același lucru cu Petra. Înnebunită de descoperirea noii cuceriri a lui Lev, Anastasia a plecat rapid din sală.

În mijlocul mulțimii vesele, Lev, pe care Petra îl îmbrățișase strâns, simțea că leșină. Era zguduit de revederea Anastasiei și, mai ales, de faptul că

fusese martor la sărutul ei cu Macaire. Una era ce aflase din scrisori, și alta să îi vadă împreună.

La rândul lui, a ieșit și Lev din sală. Nu printre acei bancheri era locul lui. Își zicea că tatăl lui avusese dreptate: banca îl schimbase. Își dorea să redevină angajat al hotelului. Să trăiască iarăși acolo. În acea bulă protectivă. Să nu mai plece niciodată de la Palace. Până la urmă a trebuit să accepte că singura persoană care dintotdeauna îi vrusese binele era tatăl lui.

La ieșirea din sala de bal, a dat de domnul Rose. Acesta era evident la curent cu cele întâmplate între Sol și fiul lui.

— Lev, trebuie să-ți vorbesc, i-a spus domnul Rose. În legătură cu tatăl tău.

— Știu, mi-a vrut binele și să mă ajute prin intermediul personajului Tarnogol.

— Nu despre asta doream să-ți vorbesc. Lev, tatăl tău are cancer.

Lev s-a îngălbenit: de data asta, tatăl lui nu-i mai spusese vorbe goale.

— Deci, nu inventa, a murmurat.

— Va muri curând, i-a mărturisit domnul Rose.

— De ce nu mi-a spus până acum?

— Nu voia să-ți faci griji, se gândea că se va face totuși bine. Din păcate, nu mai e nimic de făcut. Va muri și numai pe tine te are. Nu i-au mai rămas decât câteva luni.

Dintr-odată, Lev a simțit nevoia să își găsească tatăl, să-l strângă în brațe. Să nu mai piardă nicio secundă din timpul care le mai rămăsese pentru a fi împreună.

•

În acea seară de bal a Băncii Ebezner, Sol ar fi trebuit să se afle la Palace. Lev însă nu l-a găsit la el în birou, și nici angajații hotelului, pe care-i întrebase, nu îl văzuseră. Lev și-a spus că sigur era la el în apartament, așa că s-a dus acolo și a bătut la ușă mult timp, fără a veni cineva să-i deschidă. Cum ușa nu era încuiată, Lev și-a permis să intre.

Numai că înăuntru nu era nimeni. Și-a strigat tatăl, dar niciun răspuns. Evident, acesta nu se afla acolo. S-a decis să verifice și dormitorul. Gol și acesta. Dar, în loc să părăsească încăperea, Lev și-a dorit să pătrundă în intimitatea tatălui său. A deschis șifonierul mare de pe peretele din fața patului. Și de-aici, surpriza: pe un raft a descoperit o serie de chipuri din silicon așezate pe capete de manechin. Chipurile clienților pe care-i servise. Dedesubt, o grămadă de accesorii ale respectivelor personaje: ceasuri, bijuterii, ochelari, țigări. Și printre ele, faimoasa carte legată în piele pe care tatăl său o păstra cu sfințenie și în care își nota diferitele idei. Lev a deschis-o și a descoperit, dând paginile, sub formă de schițe și adnotări, toți clienții pe care-i servise la Palace. Tatăl lui schițase fețele, după care făcuse mulaje și în final comandase măștile din silicon. Lev a înțeles că acele personaje existau cu adevărat: Sol Levovitch le notase poveștile, ticurile de limbaj, preferințele și pretențiile la hotel, pentru a menține coerența fiecăruia în cadrul sejurului la Palace.

Trecând în revistă chipurile din silicon, Lev s-a uitat lung la cel al lui Tarnogol. Era fascinat. L-a luat și s-a așezat la măsuța de toaletă din încăpere, aceeași la care ani și ani tatăl lui se transforma pentru a se infiltra, incognito, prin Palace de Verbier. Și a înțeles că Sol îl învățase totul: știa gesturile și atitudinile, știa cum să își transforme vocea pentru a atrage atenția. Și-a zis că, de un an încoace, se complăcuse și el în impostură, dându-se drept Lev Romanov. În fond, nu făcuse decât să pună în practică ce-l învățase tatăl său. Era actor. Erau într-adevăr un neam de actori. Erau familia Levovitch.

O jumătate din șifonier servea drept dressing pentru îmbrăcămintea tuturor personajelor. Lev a identificat-o fără greutate pe cea a lui Tarnogol și și-a pus-o pe el: fiecare element era dublat, umplut

cu burete în așa fel încât să dea senzația corpolenței și gârbovirii. Era uluitor.

Și-a aplicat apoi pe față chipul din silicon. Plasticul a luat contururile maxilarului inferior, s-a adaptat după forma ochilor și a buzelor. Și-a aranjat părul cărunt și sprâncenele groase. Rezultatul era impresionant: era chiar Sinior Tarnogol. Câteva clipe a exersat vorbirea și mișcarea în noul înveliș corporal. Și-a dat seama că putea imita perfect personajul pe care Sol îl crease sub numele de Tarnogol: vocea, felul de a se mișca, ticurile de limbaj. Exact cum îl învățase tatăl lui. Și a înțeles că îl pregătise pentru a-i lua locul. A mai înțeles și că tatăl lui nu era doar un actor extrem de talentat, dar și un adevărat dramaturg, personificarea sufletului teatrului. Un artist imens.

Sub înfățișarea lui Tarnogol, Lev s-a contemplat îndelung în oglindă. Se simțea mândru. Mândru de a fi un Levovitch. Dorea să-l vadă și tatăl lui astfel. Să-i arate că era ca el.

Că nu era altfel decât părintele său.

Dacă tatăl lui nu era aici, însemna că era pe undeva prin hotel. Așa că a ieșit din apartament, nu înainte de a lua cu el bunul cel mai de preț, care rămăsese în buzunarul de la pantaloni încă din seara trecută: inelul de logodnă al mamei lui, pe care sperase să i-l dea Anastasiei la hotelul Bergues.

•

Întors la Palace, Lev și-a dat imediat seama de realismul noii sale identități: neprinzând șmecheria, angajații îl salutau politicoși. Lev se amuza dându-le dovada cunoscutului dispreț tarnogolesc. Profita de ocazie pentru a-și exersa vocea și accentul, trimițând câte un „La o parte din drumul meu!” celor care îl întrebau „Ce mai faceți?”. Sub masca din silicon, Lev era încântat: ce față ar face tatăl lui văzându-l așa! Numai că acesta era de negăsit. După ce a făcut câțiva pași

prin holul cel mare, Lev a ieșit pe peronul din fața hotelului pentru a fuma o țigară.

În aceeași clipă, Macaire ieșea din sala de bal de la primul etaj, cu acțiunile băncii în mână, pentru a coborî în holul hotelului. Fără Anastasia, seara era ratată. Se simțea trist. Se simțea singur. Era gata să dea tot aurul din lume pentru ea. Avea nevoie să respire în aer liber, așa că a ieșit pe peronul din fața hotelului.

•

Văzându-l pe Macaire ieșind pe ușă, Lev i-a aruncat o privire furioasă, înainte de a-și dea seama că, evident, acesta nu-l recunoștea.

— Bună seara, domnule, l-a salutat politicos Macaire trecând pe lângă el.

Lev i-a observat mina tristă. Și l-a întrebat cu glasul și accentul lui Tarnogol:

— S-a întâmplat ceva, tinere prieten?

Macaire s-a întors, fericit că în sfârșit remarcase cineva că nu era deloc în apele lui.

— O poveste de dragoste, a răspuns.

— Se întâmplă.

Macaire l-a privit lung.

— Ne cunoaștem cumva? l-a întrebat pe Tarnogol.

— Nu, nu cred…

— Ba da, ați venit acum câteva săptămâni la Banca Ebezner.

— Cunoașteți banca aceea?

— Dacă o cunosc? a răspuns amuzat Macaire. Mă numesc Macaire Ebezner, s-a recomandat întinzându-i mâna lui Tarnogol. Sunt noul vicepreședinte al Băncii Ebezner.

Și-au strâns mâinile cu căldură.

— Mă numesc Sinior Tarnogol. Încântat să vă cunosc. Nu-mi place să văd un tânăr ca dumneavoastră atât de trist. Pot face ceva pentru a vă fi de ajutor?

Macaire a oftat:

— Ah, dacă ați putea face să fiu iubit de femeia pe care o iubesc… Se numește Anastasia și-aș da orice să fiu cu ea.

Cuvinte după care Lev a înțeles că Macaire nu știa că pe el îl alesese Anastasia. Încă nu primise epistola de dragoste pe care i-o scrisese. Anastasia voia să trăiască alături de el, dar el habar nu avea. Și cum femeia fugise din sala de bal după acel sărut, probabil că el se simțea respins.

Lev și-a spus că avea ocazia să-l joace pe degete pe Macaire, fără a-i da o clipă prin cap unde s-ar fi putut ajunge. Sub masca lui Tarnogol, i-a dezvăluit pe ton de confidență:

— Vă pot ajuta să o cuceriți pe această Anastasia.

— Cum? a implorat Macaire, evident gata de orice sacrificiu.

— Vă va costa foarte scump, l-a prevenit Tarnogol. Nu știu dacă aveți mijloacele necesare.

Fără a se lăsa impresionat, Macaire i-a fluturat prin fața ochilor plicul pe care-l ținea în mână.

— Vedeți ce am aici? Sunt acțiunile Băncii Ebezner! Știți cât valorează, fie și dacă ne referim numai la dividendele din acest an? Credeți-mă, am cu ce să vă plătesc serviciul. Cât vreți?

— Chiar sunteți gata să faceți un pact cu diavolul? a întrebat Tarnogol.

Cuvântul diavol l-a speriat pe Macaire, dar nu i-a tăiat avântul.

— Sunt gata de orice! l-a asigurat.

Drept care, pe loc, Tarnogol i-a spus:

— Acțiunile dumneavoastră contra Anastasiei.

S-a lăsat tăcerea. Macaire a părut să ezite, înainte de a-și reveni și de a răspunde hotărât:

— De acord. Dacă reușiți să faceți să fiu iubit de Anastasia, vă voi da acțiunile. N-am ce face cu banii, domnule Tarnogol! Tot ce-mi doresc este iubirea Anastasiei.

* * *

15 ani mai târziu, pe Lev îl liniștea să poată dezvălui secretul pe care-l dusese cu el în tot acest timp. Așa că i-a explicat lui Jean-Bénédict Hansen:

— Nu aveam nimic de pierdut. La început îmi ziceam că doar făceam o farsă de prost gust, până când mi-am dat seama că, poate, eram pe cale să dau o lovitură de maestru. Să recuperez postul de vicepreședinte al băncii, îți închipui ce palmă peste ochi îi trăgeam lui Macaire care credeam că mi-o furase pe Anastasia? Și-apoi, dacă ținea, urma ca, extrem de tânăr, să ajung și infinit de bogat. În seara aceea, credeam că-i joc un renghi lui Macaire. În realitate, mie mi l-am jucat.

* * *

Cu 15 ani mai înainte

Macaire a intrat în camera lui de la Palace, urmat de Tarnogol.

— Luați loc, i-a spus arătând către un fotoliu, în timp ce el se așeza la micul birou al camerei.

A scos dintr-un sertar o foaie de hârtie și un stilou și a început redactarea unui contract legal. Câteva rânduri prin care își ceda acțiunile lui Sinior Tarnogol.

— Contractul e valabil? s-a arătat neîncrezător Tarnogol. Nu vreau să mă trezesc indus în eroare.

— Nu vă faceți griji, l-a liniștit Macaire. Am studiat Dreptul la universitate, deci știu ce fac. Contractul este perfect valabil.

A încuiat documentul și acțiunile în seif și a spus:

— Dacă, după cum mi-ați promis, voi obține grație dumneavoastră dragostea Anastasiei, vă voi da și contractul, și acțiunile.

— Cum pot fi sigur că vă veți respecta angajamentul? a întrebat Tarnogol.

— Sunt om de cuvânt. Puteți avea încredere.

Ocazia era prea frumoasă și Lev a hotărât să n-o scape. Dacă mergea, era lovitura secolului! Și-a

băgat mâna în buzunar și, atingând cu vârful degetelor inelul mamei lui, a spus:

— Ne revedem peste 15 minute în fața ascensoarelor de la etajul trei.

•

Un sfert de ceas mai târziu, Macaire trepida pe coridorul de la etajul trei, unde se găsea și camera Anastasiei. Dintr-odată, s-a deschis o ușă secretă și și-a făcut apariția Tarnogol.

— Chiar sunteți diavolul! a exclamat Macaire înfiorat.

— Urmați-mă, i-a ordonat Tarnogol, trăgându-l pe Macaire pe un coridor de serviciu cunoscut numai de angajați.

La adăpost de alte priviri, Tarnogol și-a scos inelul din buzunar și l-a pus în palma lui Macaire. Lev a avut totuși o mică ezitare să se despartă de inelul mamei lui, dar își spunea că, dacă subterfugiul eșua, va reuși el să-l recupereze. Dacă trucul funcționa, ar fi avut cu ce să își cumpere cele mai mari diamante din lume, până la sfârșitul zilelor.

— Dați-i acest inel Anastasiei. Și cereți-o în căsătorie. Va accepta.

Macaire a alergat până la camera Anastasiei. Ajuns în fața ușii, a rămas o clipă încremenit, fără a îndrăzni să bată.

Dincolo de perete, Anastasia, singură, apatică, întinsă în pat, plângea disperată. Se simțea abandonată de toți: înșelată de Lev cu Petra și dată afară de mama care nu mai voia să audă vorbindu-se de fata ei. Odată încheiat Marele Weekend, nici unde să stea nu mai avea. Nu știa ce urma să se aleagă de ea. Era pe punctul de a-i da prin cap să se arunce pe fereastră ca să se termine odată cu toate.

Dintr-odată, cineva a bătut la ușă. Ea s-a ridicat cu greu pentru a se duce să deschidă. În fața ei, lăsat într-un genunchi, Macaire îi întindea un inel cu safir.

— Anastasia von Lacht, vrei să fii soția mea? a întrebat-o.

Iar ea aproape că nu a ezitat. Nu cu inima îi răspundea, ci cu spaima de a o sfârși singură și, mai ales, din nevoia ei de amabilitate, din nevoia viscerală de a fi iubită. Suferise destul în toți acei ani în care mama ei o căra după ea de colo până colo, căutându-i un bărbat. După eșecurile succesive, mai întâi cu Klaus, apoi cu Lev, nu-și dorea decât să fie iubită și să trăiască liniștită.

— Da! a strigat ridicându-l pe Macaire și aruncându-i-se de gât. Da!

La câțiva pași de ei, ascuns după un colț al peretelui, Tarnogol urmărea scena. Sub mască, Lev plângea.

* * *

15 ani mai târziu, în camera 623 de la Palace de Verbier, Anastasia a înțeles totul într-o străfulgerare și l-a întrebat pe Lev:

— Inelul pe care mi l-a dăruit Macaire era cel pe care tu ar fi trebuit să mi-l dai?

— Da. Fusese al mamei mele.

Anastasia și-a dus palma la gură într-un gest disperat.

— Iar eu i l-am dat înapoi lui Macaire adineauri…

— Nu e grav, a asigurat-o Lev.

Anastasia nu și-a mai putut opri lacrimile, în timp ce Jean-Bénédict Hansen era stupefiat de povestea pe care tocmai o auzise.

— Macaire s-a ținut de cuvânt, a continuat Lev. În aceeași seară, mi-a înmânat contractul și acțiunile. O lună mai târziu, Tarnogol făcea primii pași ca membru al Consiliului Băncii, pe când eu, Lev Levovitch, eram înaintat bancher de Abel Ebezner care nu bănuia nimic. Trebuie spus că Tarnogol era, așa-zicând, mai mult în călătorii, iar eu, deseori la întâlniri cu clienții, fie în vreun salon al băncii, în sediul de la Geneva, fie în străinătate. Nu era greu de jonglat cu cele două agende.

Practic, nu aveam ocazia să ne întâlnim. Banii din dividende făceau restul, pentru a crea personajul: mi-a fost de ajuns să mituiesc un funcționar de la Serviciul de Evidență a Populației pentru a obține, pe baza unui pașaport fals emis de o fostă republică sovietică, pe care tata îl comandase încă de la construirea personajului, un permis legal de ședere pentru Tarnogol care astfel se muta definitiv la Geneva. Ca domiciliu s-a decis pentru o vilă de pe strada Saint-Léger, numărul 10, pe care mai întâi a închiriat-o, pentru a putea fi cumpărată ulterior. Nu era decât butaforie, numai intrarea, scările și salonul de la primul etaj, cele vizibile din stradă, erau mobilate. În rest, totul a fost mereu gol și neocupat.

Jean-Bénédict s-a ridicat și a făcut câțiva pași:

— Nemaipomenit, Lev! Ești un geniu! Un geniu absolut! Îți dai seama că ne-ai avut pe toți?! Cu doar o săptămână în urmă, îl îngroziseși pe amărâtul de Macaire, spunându-i că președinția băncii va fi a lui Lev Levovitch. Sclipitor: odată ales președinte, ar fi fost de ajuns ca Tarnogol să demisioneze din Consiliu și nimeni n-ar mai fi știut nimic, niciodată. Iar tu ai fi fost președintele Băncii Ebezner, primul care ar fi condus banca fără a fi un Ebezner.

— Nici vorbă, l-a contrazis Lev. Doream să stau pe capul lui Macaire până-n pânzele albe pentru a-l convinge să facă schimbul invers: președinția contra Anastasiei. În sfârșit, o regăsisem, după 15 ani care nu fuseseră altceva decât o traversare a deșertului. Doream ca Macaire să ne lase-n pace. Dacă îl părăsea pur și simplu, i-ar fi făcut tot felul de scene, de la șantaj la sinucidere, și-ar fi fost în stare să strice totul.

Jean-Bénédict l-a măsurat din cap până-n picioare.

— Macaire ar fi trebuit să te omoare.

— Știu.

Jean-Bénédict a izbucnit în râs:

— Povestea asta e demențială. În sfârșit, cel mai important lucru e că acum acțiunile lui Tarnogol sunt ale mele, fiindcă Macaire mi le-a cedat de bunăvoie. Cât despre tine, Lev, sau poate ar trebui să-ți spun Tarnogol, mai adineauri mi-ai înaintat scrisoarea ta de demisie. Sunt încântat că vrei să speli puțina. Și Macaire va pleca din bancă, mă va numi președinte în locul lui și-mi va da și acțiunile lui Abel. După ce va muri tata, voi avea în totalitate capitalul în acțiuni al băncii! Voi fi cel mai puternic bancher din Elveția! Deci, uite cum stau lucrurile, Lev: mâine o vei mai face o dată pe Tarnogol. Vom convoca o conferință de presă, Tarnogol, Macaire, tata și cu mine. Cu care prilej vom anunța că Macaire a fost ales președinte, numai că Macaire va demisiona imediat și-mi va transmite mie acțiunile lui, iar la sfârșit îți vei anunța și tu plecarea. Dacă jurnaliștii pun întrebări și te descos de ce o faci, găsești tu o poveste. Pe urmă, te las să pleci și nici nu vreau să te mai văd vreodată în fața ochilor. Te las în pace, te las să-ți trăiești viața oriunde pe acest pământ împreună cu Anastasia, dacă asta vrei, nu?

— Batem palma, a conchis Lev. E tot ce-ți cer.

Jean-Bénédict a ieșit din camera 623 pentru a se întoarce la el.

— Și-acum? i-a șoptit Anastasia lui Lev după ce au rămas singuri.

— Acum trebuie să plecăm și să nu ne mai întoarcem niciodată. Nu-ți face griji, am pregătit totul.

La ora 3 noaptea, puțin înainte de sosirea la serviciu a primilor angajați ai hotelului, două umbre au părăsit apartamentul 624, ocupat de Lev.

S-au furișat pe scări fără zgomot, cu pașii înăbușiți de mochetele groase. Au coborât până la parter și au luat-o pe un culoar de serviciu, la capătul căruia se afla o ieșire de urgență. Lev a împins ușa: afară ningea din abundență și un vânt înghețat s-a strecurat în clădire. Au luat-o pe o alee

îngustă, înzăpezită. La capătul ei era Alfred care-i aștepta în ger. În spatele lui, o limuzină neagră cu motorul pornit. Ținându-i ușa, Lev a invitat-o pe Anastasia să treacă, dar aceasta i-a spus:

— Așteaptă-mă aici, trebuie să mai urc o dată.

— Poftim?!

— Mai am ceva de făcut. E important!

— Ba nu, Anastasia… trebuie să plecăm înainte de a ne observa cineva.

— Lev, te implor! E important!

Bărbatul a oftat.

— Atunci, grăbește-te!

Anastasia s-a întors. Lev a lăsat ușa să se închidă și a rămas afară, împreună cu Alfred. Acolo nu era niciun risc să-i vadă cineva.

Au așteptat destul de mult. Părul le era plin de zăpadă, dârdâiau, își afundaseră gâtul în gulere. Apoi ușa s-a deschis din nou și Anastasia și-a făcut apariția. Lev i-a ținut ușa care s-ar fi putut închide brusc.

— Și, de fapt, unde te-ai dus? a întrebat-o iritat.

L-a privit o clipă, înainte de a răspunde:

— Trebuia s-o fac.

— Haideți să mergem! și-a permis să-i îndemne Alfred deschizând portiera din spate. Nu trebuie să mai întârziem.

Anastasia s-a suit în vehicul, după care s-a întors și a constatat că Lev nu se mișcase din loc, ținând în continuare ușa deschisă.

— Alfred, știi ce ai de făcut.

Șoferul a aprobat din cap.

— Nu vii cu mine? a întrebat Anastasia neliniștită.

— Trebuie să rămân.

— Ba nu, Lev, l-a rugat, nu rămâne aici, o să ai mari necazuri.

— Nu voi lăsa banca să cadă în mâinile lui Jean-Bénédict Hansen! I-o datorez lui Abel Ebezner.

În ciuda protestelor Anastasiei, el s-a întors în hotel, închizând ușa după el. Mașina a demarat, cu

Anastasia înăuntru, și a părăsit în taina nopții hotelul, apoi satul Verbier și a coborât în vale, până la aeroportul din Sion, unde a intrat direct pe pistă. Un avion privat aștepta, gata de decolare.

Peste câteva clipe, s-a ridicat în aer cu Anastasia la bord, în direcția Corfu.

Capitolul 60

Sankt Petersburg

Ducându-se de la Geneva la Verbier, prima oprire a lui Sagamore a fost la postul municipal de poliție.

— Vânați o fantomă, i-a spus comandantul poliției municipale, un omuleț durduliu a cărui coroană de păr cenușiu amintea că mai avea câteva luni până la pensie.

— De ce? l-a întrebat Sagamore.

— Sol Levovitch a murit de ani de zile.

— Știu. Însă vreau să aflu cum era ca om. Mi-ați spus la telefon că l-ați cunoscut.

— Domnule locotenent, acesta este un sat în care toată lumea se cunoaște cu toată lumea. Sol Levovitch era un om amabil și simpatic, apreciat de toți. A murit de o bună bucată de vreme. De ce vă interesează?

— Fiindcă mă întreb dacă există vreo legătură între el și asasinarea lui Jean-Bénédict Hansen.

Comandantul poliției a ridicat intrigat privirea.

— Crima de la camera 622?

— Da. În timpul anchetei, a fost descoperită o bijuterie care i-a aparținut lui Sol Levovitch.

— Lui Sol Levovitch? Dar murise de cel puțin 10 ani.

— 14, a precizat Sagamore.

— Știți că avea un fiu, un mahăr de la Banca Ebezner, care se și afla în hotel în seara crimei?

— Știu, a răspuns Sagamore. Acesta este și motivul pentru care am venit aici.

Sagamore era convins că inelul descoperit în sertarul lui Levovitch avea legătură cu cazul. Cristina nu era de aceeași părere. În ajun, discutaseră intens subiectul.

— Într-un sertar al biroului lui Lev Levovitch a fost descoperit un inel care i-a aparținut tatălui său: nimic nu ne-ar permite să-l punem sub acuzare, a observat Cristina.

— Un inel învelit într-o batistă, care i-a aparținut lui Tarnogol și pe care Macaire Ebezner ne asigură că l-a văzut purtat de Tarnogol la gât.

— Și dacă Macaire minte? a sugerat Cristina.

Sagamore considera că acesta ar fi fost un motiv în plus pentru a săpa mai departe. Fie Macaire spunea adevărul, și atunci Levovitch era și el implicat, fie Macaire mințea, lucru care l-ar fi incriminat.

Constatând că șeful poliției locale nu îi era de mare ajutor, Sagamore l-a anunțat că se va duce la Palace pentru a-l interoga pe directorul hotelului.

— Vin cu dumneavoastră, i-a zis comandantul poliției, încântat că putea participa, fie și indirect, la anchetarea unei crime care-l scăpa de problemele zilnice ridicate de șoferii care stăționau pe unde nu aveau voie.

•

În biroul lui, domnul Rose a cerut să le fie aduse cafele celor doi polițiști.

— Sol Levovitch? a spus apoi. L-am cunoscut bine. Un angajat stimat de toți. L-am cunoscut la Basel unde lucra în barul hotelului *Les Trois Rois*. I-am propus să-l angajez, la fel și pe fiul lui, așa că s-au mutat aici. Lev a lucrat și el aici, înainte de a intra la bancă. Un băiat extrem de dotat pentru orice.

— Pe ce post a lucrat Sol Levovitch în hotelul dumneavoastră? a întrebat Sagamore.

— Controlor de calitate a serviciilor, a explicat domnul Rose. Era ochii mei, dacă vreți. Și era redutabil. Nimic nu-i scăpa.

— Conform cercetărilor mele, era un fost actor, așa e?

— Da. Încercase mult timp să intre în sistem, dar fără succes. Drept care renunțase la cariera artistică pentru o meserie, ca să zic așa, mai stabilă.

— Am reușit să dau de un fost coleg al lui Sol Levovitch de pe vremea când lucra la hotelul *Les Trois Rois*. Sol Levovitch i-a mărturisit că fusese angajat la Palace de Verbier pentru a lucra pe post de client conspirat, folosindu-și talentul de actor și diferite travestiuri pentru a surprinde mai ușor dovezile de neglijență sau de slăbiciune ale personalului hotelului.

Domnul Rose și-a înăbușit un chicot:

— Asta ține numai de fantezie, domnule locotenent! Sunt proprietarul unui hotel, nu al unui circ.

Sagamore nu a insistat și a mers mai departe cu întrebările:

— Ce fel de om era Sol Levovitch?

Domnul Rose s-a încruntat, de parcă nu ar fi înțeles sensul întrebării.

— Era un om simpatic, muncitor și cinstit. Vă mărturisesc că nu văd prea bine unde vreți să ajungeți, domnule locotenent.

Sagamore i-a arătat inelul domnului Rose.

— Îl recunoașteți?

— Nu. Ar trebui?

— Inelul i-a aparținut lui Sol Levovitch.

— Unde l-ați găsit?

— Nu contează.

Polițistul răspunsese mai sec decât și-ar fi dorit, iar domnul Rose a priceput că era ceva ce scârțâia. Totuși, nu a insistat, ci doar l-a întrebat pe locotenent:

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Nu, pentru moment. Poftiți cartea mea de vizită: dacă vă mai amintiți ceva, sunați-mă!

— În legătură cu ce? a întrebat domnul Rose puțin confuz.

— În legătură cu Sol Levovitch.

Sagamore și comandantul poliției locale au plecat de la Palace. De la fereastra biroului său, domnul Rose i-a privit urcând în mașină. Ia te uită, faimosul inel și-a făcut din nou apariția, și-a zis. Inelul din cauza căruia se certaseră Lev și Sol, bătându-și joc de timpul care le mai rămăsese împreună.

* * *

Cu 15 ani mai înainte

Era pe la sfârșit de ianuarie. Domnul Rose și Sol Levovitch se așezaseră în micul separeu al restaurantului *L'Alpina.* Dintr-odată, ușa s-a deschis și a intrat Tarnogol. Acesta a închis cu grijă ușa, pentru a fi sigur că nu-l vede nimeni și, descheindu-și cămașa pentru a trage de marginile chipului din silicon, și l-a scos de pe cap lăsând la iveală fața lui Lev.

Domnul Rose și Sol au izbucnit în râs. Lev s-a așezat lângă ei, la masă, iar domnul Rose i-a turnat șampanie.

— Ce sărbătorim? a întrebat cel din urmă. Mi-ai spus că ne vei aduce o veste mare.

— Așa și e! i-a anunțat Lev. Miercuri, Sinior Tarnogol a luat parte pentru întâia oară la o ședință a Consiliului Băncii!

Ceilalți doi au aplaudat. Sol nu-și mai încăpea în piele de mândrie:

— Elevul și-a depășit maestrul!

— Nu s-a prins nimeni? a întrebat domnul Rose.

— Nimeni. Trebuia să-l fi văzut pe Abel Ebezner cât de furios era. A declarat că va apela la avocați și va contesta cesiunea acțiunilor de către fiul lui.

— Vezi să nu intri-n vreun necaz! l-a prevenit Sol.

— Nu vă faceți griji! i-a liniștit Lev pe amândoi. Voiam doar să văd până unde pot merge. Bun, am reușit să ajung în Consiliu, deci gluma cred că a durat suficient. M-am gândit serios: îi voi da acțiunile înapoi lui Macaire. Sau i le revând pentru o sumă zdravănă. Pe urmă, Tarnogol dispare pentru totdeauna.

Cei doi l-au aprobat, ușurați de faptul că Lev punea capăt înșelătoriei înainte de a fi demascat.

— În orice caz, a constatat Sol cu privirea plină de admirație, e incredibil că ai reușit să-l convingi pe Macaire să-ți cedeze acțiunile! Îți dai seama? Asta e dovada că ești un mare actor! Cum de ți-a mers? Povestește-mi!

— Le-am schimbat pe inel, a zis Lev.

— Ce inel? a întrebat Sol întunecându-se dintr-odată.

— Inelul de la mami.

Sol s-a îngălbenit la față.

— Inelul… inelul mamei tale? I-ai dat inelul mamei tale lui Macaire Ebezner?

— Mi-ai spus mereu că nu era un safir adevărat și că nu făcea doi bani.

Sol s-a înfuriat:

— Avea valoare sentimentală, javră de bancher ce ești! Uite ce hal de om ai ajuns! Un materialist, un obsedat de bani!

— Ia mai las-o, tati! Nu asta ți-ai dorit?

S-a instalat o tăcere de moarte. Sol tremura de furie. Ca turbat, a bătut cu pumnii în masă, răsturnând un pahar.

— Adică, ce mi-am dorit, pentru numele lui Dumnezeu? Să arunci singura amintire care ne-a mai rămas de la mama ta?

— Nu, să fiu actor! Ți-am continuat rolul, ba chiar l-am și dezvoltat. Nu e acesta cel mai mare număr cu putință, pe care sunt pe cale de a-l realiza? Un rol la scara unu pe unu!

— Ai făcut-o pentru bani! l-a acuzat Sol. Voiai să preiei controlul asupra băncii!

— Ba deloc! Am făcut-o ca să-ți dovedesc că suntem din aceeași familie și că și eu sunt actor.

— Gura! a urlat Sol. Nu mai vreau să te-aud. Fiul pe care l-am crescut n-ar fi făcut niciodată așa ceva! Cară-te, Lev! Întoarce-te la bancă! Întoarce-te să-ți numeri banii! Du-te înapoi la viața ta de bancher fără nicio valoare!

* * *

În timp ce Sagamore era la Verbier, Cristina, luându-și concediu de la bancă, a făcut cercetări la hotelul Bergues. De la descoperirea inelului, Sagamore părea să fie tot mai convins de pista Levovitch.

Cristina s-a prezentat la recepția hotelului genevez înarmată cu cel mai fermecător zâmbet al ei, preferând să nu își dezvăluie statutul de polițist, din motive de discreție.

— Bună ziua, domnule, sunt secretara domnului Lev Levovitch care a locuit multă vreme într-unul dintre apartamentele dumneavoastră.

Angajatul a dat din cap pentru a-i confirma că știe despre ce vorbește.

— Cu ce vă pot fi de folos, doamnă?

— Am venit în legătură cu apartamentul închiriat de domnul Levovitch, la care a renunțat recent. Se pare că nu și-a luat toate lucrurile de-acolo.

— Ce lipsește?

— Lipsesc niște dosare. Hârțogărie. Fără îndoială, au rămas prin fundul unui sertar. Vă deranjează dacă arunc o privire? Domnul Levovitch v-ar rămâne foarte recunoscător.

— Imposibil, doamnă. Apartamentul este în prezent închiriat. Îi voi întreba însă imediat pe colegii mei: dacă au găsit ceva cameristele, cu siguranță a fost păstrat. Ba chiar ar fi de mirare să nu-i fi fost trimis direct domnului Levovitch.

Funcționarul s-a interesat la telefon, apelând-o pe șefa cameristelor. Cristina a înjurat în sinea ei. După un scurt schimb de cuvinte, funcționarul a închis și a spus:

— În camera domnului Levovitch, după plecarea sa, nu a fost găsit nimic. Conform colegei mele, toate lucrurile au fost luate de cei de la o firmă de mutări.

Muncitorii de la mutări, și-a zis Cristina. *Asta-i pista de urmat.*

— Mulțumesc mult. Îi voi contacta imediat. Din întâmplare, aveți cumva numele firmei? Am toate informațiile la birou și aș câștiga un timp prețios dacă nu m-aș întoarce.

— Întrebați-l pe administrator, el se ocupă de aceste probleme.

•

Cristina a așteptat în barul hotelului ca administratorul să găsească în computer corespondența cu firma de mutări de locuință. Odată întors, acesta i-a lăsat pe bar o hârtie.

— Am notat aici totul.

— Mulțumesc, a spus Cristina luându-și telefonul mobil pentru a suna la firma respectivă.

I-a răspuns o secretară care i-a comunicat rapid toate informațiile pe care le deținea. Apoi l-a sunat pe Sagamore:

— Pe unde ești, Philippe?

— Mă întorc de la Verbier. Intru acum pe autostrada spre Martigny.

— Atunci ține bine de volan, fiindcă am o veste bună.

Două ore mai târziu, mașina neinscripționată a lui Sagamore trăgea în fața unui antrepozit uriaș din zona industrială Carouge. La cererea clientului, aici adusese și depozitase firma de mutări lucrurile personale luate din apartamentul de la hotel Bergues.

Sagamore și Cristina nu au avut decât să-i arate administratorului legitimațiile de polițiști pentru ca

acesta să-i conducă la boxa închiriată de Levovitch pentru obiectele sale, slab luminată de un bec din tavan.

— Aici sunt numai mobile, a constatat încă de la început Cristina. Or, firma de mutări mi-a explicat că nu a transportat decât lăzi.

Sagamore a luminat locul dintr-o parte-ntr-alta cu lanterna: se puteau vedea mese, lămpi, covoare și, mai ales, canapele îmbrăcate în catifea albastră.

— Obiectele corespund cu descrierea făcută de Macaire Ebezner salonului lui Tarnogol, a observat Sagamore.

Într-un colț, el a găsit afișe vechi, înrămate, în care erau anunțate spectacole de-ale lui Sol Levovitch. Apoi, alături, pe o masă Ludovic al XVI-lea, a dat de o carte groasă, legată în piele îngălbenită. A răsfoit-o și a descoperit schițe de personaje și varii notițe. A parcurs rapid paginile până a dat de o reprezentare a lui Sinior Tarnogol.

— Cred că am dat de ceva, i-a spus Cristinei.

— Și eu, vino și luminează-mi aici, te rog!

Sagamore s-a dus lângă ea și a îndreptat lumina lanternei în direcția unui tablou pus pe două scaune. Cei doi polițiști l-au recunoscut imediat.

— Celebrul peisaj din Sankt Petersburg, despre care ne-a vorbit Macaire! a murmurat Cristina.

Moment în care au înțeles că fuseseră pe un drum greșit, în realitate, Lev Levovitch îl întruchipase pe Sinior Tarnogol în toți acei ani.

Capitolul 61

La Geneva (4/5)

La el în birou, Sagamore a făcut o pauză și a băut un pahar de apă.

— Așadar, Lev Levovitch îl întruchipase în tot acel timp pe Tarnogol? a întrebat Scarlett.

— Da. Intuiția Cristinei fusese corectă. Băgase magistral în ceață toate pistele ce puteau duce la el. Urma să descopăr de ce și cum. Săptămâni întregi înainte de asta, Levovitch fusese de negăsit. Imediat după descoperirea obiectelor din boxa aceea, încercasem să pun mâna pe el, fără succes însă. Aveam impresia că ne aluneca printre degete ca un țipar. Pur și simplu, dispăruse: la biroul de la Atena, unde intervenise poliția locală, nu-și mai făcuse apariția. Apartamentul din capitala Greciei fusese vândut de mult. O hartă a deplasărilor lui era imposibil de făcut, nu apărea în fișierele niciunei companii aeriene, călătorind cu siguranță cu o identitate falsă. La Geneva, banca era supravegheată și Cristina era în alertă. Nimic însă. Până la urmă aveam să înțeleg că ultimul care îl văzuse fusese Macaire Ebezner.

Capitolul 62

Necaz(uri)

La Geneva, la sediul Băncii Ebezner, Sagamore l-a interogat pe Macaire în biroul acestuia.

— După cum v-am mai spus, a repetat Macaire, Lev a demisionat acum o lună.

— Cum v-a anunțat? a întrebat polițistul.

— Mi-a spus că nu mai voia să continue, a răspuns Macaire care nu prinsese sensul întrebării. Că a încercat o vreme să lucreze aici doar ca să-mi facă mie plăcere, dar că se săturase.

— Am vrut să spun: Levovitch v-a anunțat demisia cu gura lui?

— Da.

— Deci era în Geneva? s-a mirat Sagamore.

— Da, evident. De ce mă întrebați?

— Când se întâmpla asta?

— V-am mai spus: cam acum o lună. Nu-mi mai aduc aminte data exactă.

— Și a venit aici, la bancă?

— Nu, ne-am întâlnit în oraș.

— Unde?

— La restaurantul din parcul Eaux-Vives. După prânz. Am luat o cafea pe terasă.

Macaire a simțit accelerându-i-se bătăile inimii, dar s-a străduit să rămână calm. Desigur, nu-i putea relata polițistului ce se întâmplase cu adevărat în ziua aceea, și nici cum Levovitch îl condamnase la tăcere.

* * *

Cu o lună mai înainte

Macaire tocmai își terminase ședința de terapie la doctorul Kazan. La ieșirea din imobil îl aștepta un bărbat îmbrăcat la costum.

— Bună ziua, domnule Ebezner, l-a salutat acesta.

Macaire l-a privit lung. I-au trebuit câteva clipe pentru a-l recunoaște.

— Sunteți șoferul lui Levovitch…

— Da, a confirmat Alfred. Domnul Levovitch ar vrea să stea de vorbă cu dumneavoastră.

Alfred a făcut semn spre berlina parcată în spatele lui și a deschis portiera din spate. Pe banchetă nu era nimeni.

— Unde e Levovitch? a întrebat.

— Vă așteaptă în altă parte.

Macaire s-a enervat.

— Ce e cu manierele astea de bandiți? Ia să iasă Levovitch la lumină! Să o sune pe secretara mea și să fixeze o întâlnire! Totuși, sunt președintele Băncii Ebezner!

Fără să clipească, Alfred i-a întins o carte de vizită cu numele lui Sinior Tarnogol. Dedesubt se putea citi: *Ora adevărului.*

— Asta ce mai înseamnă? a îngăimat Macaire.

— Poftiți, domnule Ebezner, l-a invitat încă o dată, politicos, Alfred.

Macaire l-a ascultat, nu fără rezerve.

Mașina a traversat centrul orașului, a luat-o pe cheiul Gustave-Ador și a ajuns lângă parcul Eaux-Vives, unde au și intrat și au înaintat până în dreptul restaurantului. Servirea prânzului se încheiase, iar parcarea era goală. Prin preajmă nu era mai nimeni cu excepția, la doar câțiva pași, pe o bancă, a unei siluete cunoscute. Era Sinior Tarnogol.

Macaire a coborât din automobil și s-a apropiat, stupefiat. Tarnogol și-a scos chipul din silicon, iar fața lui Lev a ieșit la iveală.

— Deci tu erai! i-a strigat Macaire. Tu erai Tarnogol?!

Lev a confirmat din cap. Macaire a continuat:

— Poliția e convinsă că era Jean-Bénédict… Eu… Habar n-am cum ai făcut, dar…

— Cu-atât mai bine, l-a întrerupt Lev. În felul ăsta, toată lumea e mulțumită. Tu ești președinte, deci ai ce-ți doreai. Iar eu pot pune capăt acestei imposturi.

— Deci tu l-ai omorât pe Jean-Béné?

— Aceeași întrebare voiam să ți-o pun și eu ție.

A urmat un moment de tăcere în timpul căruia cei doi s-au privit lung. Apoi Lev a zis:

— Macaire, demisionez de la bancă. Voiam să-ți spun adio.

— Adio? a ridicat tonul Macaire. Sper că glumești. Nu scapi tu așa ușor, Lev! Știu că ești cu Anastasia!

Lev a părut că-și pierde stăpânirea de sine:

— De unde știi?

— Nu contează, a răspuns Macaire triumfător, am și eu câteva atuuri în partida asta!

— Ascultă, Macaire, voiam pur și simplu să-ți spun că părăsesc banca, și asta cu efect imediat. În ce mă privește, totul e pus la punct. Am transmis deja de ceva vreme toate dosarele colaboratorilor

de la Atena. Acum chiar că plec. Nu-ncerca să mă mai găsești!

Macaire a rânjit:

— Crezi c-o să te las să dispari chiar așa? Și cu nevastă-mea bonus?

— Macaire, noi doi avem o înțelegere. Anastasia contra președinție. Și ai președinția.

— Înțelegerea am făcut-o cu Tarnogol, i-a amintit Macaire.

— Eu sunt Tarnogol.

— Nu, nu ești decât Lev Levovitch!

Lev a ridicat din umeri, de parcă tot restul nu ar fi avut importanță. A dat să se îndrepte către mașină, dar Macaire a intervenit:

— Știu că stați în Corfu. Într-o vilă de pe malul mării.

— Dacă tot știi adresa, vino să ne faci o vizită, i-a răspuns Lev deloc descumpănit.

— O să vină poliția, l-a amenințat Macaire. Ca să te salte.

— Cu asta tot n-o să rezolvi nimic, a intervenit Lev. Pentru Anastasia, vreau să zic.

— Pentru Anastasia?

— În noaptea crimei, am ajutat-o să fugă de la Palace. Când deja ajunseserăm afară, a ținut neapărat să se întoarcă. Mi-a zis că trebuia să „meargă până sus”, de parcă s-ar fi referit la etajul șase. Am așteptat-o și i-a luat un pic de timp până să se-ntoarcă.

— Vrei să zici că…

— Habar n-am. Dar să nu amestecăm poliția în toată chestia asta.

Zguduit de această dezvăluire, Macaire i-a mărturisit:

— În dimineața uciderii lui Jean-Béné, am găsit băgat pe sub ușa camerei mele de la Palace un bilet scris de mâna Anastasiei, care spunea cam așa:

Macaire,
Plec pentru totdeauna.

Nu mă voi mai întoarce. Nu încerca să mă găsești.

Iartă-mă!

Voi trăi mereu cu povara a ceea ce am făcut.

Anastasia

* * *

Macaire s-a mulțumit să-i spună locotenentului Sagamore că se întâlnise cu Lev la restaurantul din parcul Eaux-Vives și că acesta din urmă își înaintase demisia cu efect imediat.

— Lev are cumva probleme? a întrebat Macaire.

— Pe numele lui Lev Levovitch s-a emis mandat de arestare, l-a anunțat grav Sagamore. Dacă veți sta de vorbă cu el, dacă îl veți vedea, este obligatoriu să mă anunțați imediat.

•

În același moment, în furnicarul vesel din centrul capitalei insulei Corfu.

Anastasia se așezase pe terasa unei mici cafenele care-i plăcea în mod deosebit. O dată pe săptămână, spre prânz, venea acolo. Lua loc la o masă, mânca o salată de roșii, castraveți și feta, apoi comanda o cafea grecească. Se uita la cei ce treceau prin mica piață plină de flori. Putea petrece astfel toată după-amiaza, privind atent siluetele care defilau prin fața ochilor ei, localnicii mereu grăbiți, turiștii călcând pe dalele pavajului ca pe un teren accidentat și, mai ales, cuplurile. Acestora le acorda cea mai mare atenție. Cuplurile care se plimbau, cuplurile care se sărutau, cuplurile care se certau. Cupluri vii.

De ceva timp, avea neplăcuta impresie că ea și cu Lev erau închiși într-o lume formolizată. Nu mai știa de cât timp ținea această senzație. Se surprindea însă închipuindu-și cum, împreună cu Lev, părăsea peste puțină vreme Corfu. Cu toate că ținea la casa aceea, la insula aceea unde se simțea bine și în care ar fi fost încântată să se întoarcă de

fiecare dată, în vacanță. Indiscutabil era fericită, dar de aproape șase luni se afla în Corfu și chiar nu se putea imagina rămânând întreaga viață numai acolo. Ce ar fi avut de făcut aici pe termen lung? Pentru întâia oară, simțea un dram de plictis.

Șase luni în care erau minunați de dimineața până seara, șase luni de viață perfectă, în afara timpului, șase luni în care Lev și armata de angajați care veghea asupra lor cântaseră o partitură fără a falsa vreo notă. Șase luni de perfecțiune absolută. Numai că, își spunea Anastasia, până și de perfecțiune te saturi.

Șase luni de mic dejunuri cu caviar. Uneori se gândea, cu o ușoară nostalgie, la Macaire cufundat în lectura ziarului din care îi citea din când în când câteva extrase punctate de câte un „Îți dai seama, iubito?”, mușcând din tartină și umplându-și degetele de dulceață. Șase luni de balet domestic pe mutește. Se gândea uneori la Arma și la joviala ei impertinență. Se întreba ce-or mai fi făcând și ea, și Macaire. Se întreba ce se mai întâmpla prin Cologny.

Îi plăcea să gătească, dar în Corfu aveau o bucătăreasă și o cofetăreasă care n-o lăsau să facă nimic. În Cologny, fusese mereu implicată în întreținerea locuinței, muncind deseori cot la cot cu Arma. În Corfu, Lev era împotriva unor astfel de preocupări. „Nu-ți pierde vremea cu de-astea, îi spunea, doar avem atâta personal la dispoziție”.

Începuse să viseze la un proiect pe care să-l realizeze împreună cu Lev. Să își deschidă o tavernă în care ea să fie la cratiță și el să servească la mese. *La Lev și Anastasia.* Ar face un duo fantastic. Îi spusese, dar el nu o luase în serios. Prea concentrat să-i construiască ceea ce credea a fi un paradis. Numai că paradisul se dovedea, în timp, o plictiseală de moarte. Dacă Eva mușcase până la urmă din măr, o făcuse fiindcă era în căutarea unei scuze valabile pentru a o șterge de-acolo!

Drept care, o dată pe săptămână, când Lev pleca pentru ziua lui de serviciu la Atena, Anastasia își lua bicicleta și se ducea în oraș. Alfred insista să o ducă el, dar Anastasia nici nu voia să audă. Se simțea liberă așa, singură pe bicicletă. Hoinărea pe străduțele din orașul vechi, apoi se instala la masa ei și se uita la cuplurile care treceau, întrebându-se căruia ar dori să-i aparțină.

În ziua aceea, pe terasa restaurantului, Anastasia și-a scos din geantă o foaie de hârtie și un pix și a terminat scrisoarea pe care o începuse de dimineață. Dorința de a o face îi venise dintr-odată și se hotărâse să nu și-o reprime. Odată încheiată misiva, a citit-o de mai multe ori. Apoi a împăturit-o și a pus-o în plic, după care s-a dus la oficiul poștal. Funcționarul de la ghișeu a întrebat-o:

— Pentru ce destinație?

— Geneva, în Elveția, i-a răspuns.

Capitolul 63

Corespondență

Se scursese o săptămână. În după-amiaza aceea, Macaire se întorsese acasă devreme, dar fără niciun chef: seara trebuia să meargă la un cocktail monden la care nu-l atrăgea absolut nimic.

Trecând de ușa de la intrare, a dat de Arma care lustruia balustrada scării.

— Bună ziua, Domnu', l-a salutat aruncându-i o privire languroasă.

Macaire a privit-o atent o clipă.

— Ia spune, Arma, ești liberă diseară?

— Da, Domnu'! Vreți să rămân până mai târziu?

— Nu, vreau să mergi cu mine la un cocktail.

— La un *coctel*? a repetat Arma încurcată. Unde?

— La Muzeul de Artă și Istorie. E pentru marii filantropi printre care se numără și banca. Are loc în curtea interioară și va fi ceva drăguț.

— Aoleu, s-a îngrijorat Arma, e ceva tare elegant acolo!

— Da, cam… s-a arătat Macaire de acord.

— Păi, nu am cu ce să mă îmbrac! Pentru așa ceva trebuie haine de lux!

— Ia din dressingul Anastasiei.

— Iără furtișag de la Duamna?

— Da, *iară furtișag de la Duamna.* Duamna nu mai e aici. Duamna n-o să se mai întoarcă niciodată.

După o ezitare, Arma a întrebat:

— Domnu', pot să mă aranjez în baia mare? Sunt acolo tot felul de smacuri și…

— Folosește-te de baie cât vrei, Arma. Personal, n-am nevoie de ea.

Arma nu s-a lăsat rugată. S-a repezit la etaj și a început pelerinajul prin uriașul dressing al Anastasiei. A trecut în revistă rochiile, a pipăit stofele scumpe, a admirat pantofii din piele de șarpe. A ales un costum care i s-a părut în același timp elegant, dar nu exagerat. S-a asigurat că mărimea i se potrivea. Era perfect!

— La curățătorie-acum! și-a zis apoi, hotărâtă să se frece ca pe o cratiță pentru respectiva ocazie.

Și s-a încuiat în baie. Și-a înfundat fața în prosoapele moi pe care le spălase și le călcase atât de des, minunându-se de fiecare dată ce plăcere putea oferi țesătura. Apoi a mirosit sărurile de baie și colecția de uleiuri pentru corp. A dat drumul la apă în cadă și s-a scufundat în ea pentru mult timp, ascunsă sub un munte de spumă, dându-și cu toate săpunurile și cremele aflate la îndemână.

La ora la care trebuiau să plece la cocktail, când în sfârșit s-a hotărât să se arate în fața lui Macaire, acesta nu și-a putut ascunde emoția.

— Arma, ești…

— Ridicolă, a conchis ea.

— Sublimă, a corectat-o el.

Femeia a zâmbit. Ceea ce o făcea și mai frumoasă.

•

Ajunși la Muzeul de Artă și Istorie, s-au alăturat celorlalți invitați care discutau cu voce tare în curtea interioară. În jurul fântânii erau aranjate lumânări.

— E magnific! a șoptit Arma. Cred că n-am mai văzut niciodată ceva atât de frumos.

Când s-au amestecat printre invitați și Macaire i-a oferit brațul Armei, toată lumea a dorit să afle cine era femeia care-l însoțea pe președintele Ebezner.

În seara aceea, pentru prima oară după multă vreme, nu doar că Macaire nu s-a mai simțit singur, dar chiar s-a și distrat, deși, de obicei, cocktailurile erau fade și de convenință. Arma a băut imediat șampanie, iar aceasta avea asupra ei un efect eliberator. După care s-a aruncat spre bufet, fascinată de gusturi, forme și prezentare. Nu a ezitat să-l întrerupă pe Macaire din conversație pentru a-i băga în gură ultima ei descoperire („Ia gustați din asta, Domnu'!").

L-a făcut să râdă. I-a luminat noaptea. Și încă într-un asemenea grad încât, la încheierea cocktailului, cum Macaire nu voia ca seara să se termine, a luat-o cu el pe străzile pavate ale orașului vechi. Au ajuns într-un bar, s-au așezat la tejghea și au comandat de băut. Macaire nu-și amintea să fi făcut așa ceva cu Anastasia.

Pe la miezul nopții, Arma l-a anunțat:

— Domnu'…

— Nu-mi mai zice Domnu'. Nu mai sunt Domnu'.

L-a privit curioasă.

— Atunci cine sunteți?

— Sunt Macaire.

— Aha! Și cum să vă spun?

— Macaire.

Ca atare, Arma a reînceput ce avea de spus:

— Macaire…

— Da.

— Cred c-am băut prea mult.

Și a adormit în mașină, pe drumul spre casa ei de pe strada Montehoisy. Macaire a târât-o până în ascensor, apoi, găsindu-i cheia în geantă, a dus-o în pat și a așezat-o acolo. A doua zi dimineață, când a deschis ochii, l-a văzut alături, pe un scaun, adormit într-o poziție inconfortabilă.

— Macaire! l-a strigat încet.

Bărbatul a deschis un ochi. Ea l-a privit cu tandrețe și a întins mâna pentru a-i atinge brațul.

— Ai stat toată noaptea așa ca să mă veghezi? l-a întrebat.

— Da.

— A fost *rumantic?*

— Ba n-a fost deloc *rumantic.* Mi-a fost frică să nu te sufoci vomând.

Și au izbucnit amândoi în râs. Macaire și-a spus că de mult nu mai răsese așa. Cuprins de un elan neașteptat, s-a aplecat spre Arma și a sărutat-o.

•

În aceeași zi, în Corfu.

La oficiul poștal, funcționarul de la ghișeu a anunțat-o pe Anastasia că primise o scrisoare. Îi răspunsese, deci, la post-restant, după cum îi sugerase.

A luat scrisoarea și s-a întors în mica ei obișnuită cafenea pentru a o citi. S-a așezat la masă, a dat comanda și a desfăcut plicul.

> *Anastasia,*
>
> *Nici nu știi cât de fericit m-a făcut scrisoarea ta.*
>
> *Sunt luni de zile de când mă tot întrebam unde ai plecat. Dacă îți e bine.*
>
> *De luni de zile îmi pun mii de întrebări.*

De ce nu mi-ai mai dat nicio veste? De ce-ai venit până la Verbier, în timpul Marelui Weekend, şi ai intrat în camera mea de la Palace pentru a-mi lăsa un bileţel de dragoste, ca să mă tratezi apoi cu atâta dispreţ?

Sper să te revăd într-o zi. Şi să vorbim despre toate acestea.

Te-am aşteptat, dar nu te mai aştept.

Însă o altă întrebare mă obsedează şi aş vrea să ţi-o adresez aici, Anastasia: tu l-ai omorât pe Jean-Béné?

Sper că-mi vei răspunde.

Nu ştiu dacă mai eşti în Corfu. Poate că deja aţi plecat în altă parte de-acum, că Lev şi-a dat demisia de la bancă.

Cu drag,

Macaire

Anastasia a ridicat ochii. Lev demisionase de la bancă? Și-atunci unde se ducea când continua, cum s-ar zice, să se ducă săptămânal la Atena?

•

În același moment, la Geneva, Lev risca, de parcă s-ar fi jucat cu focul. O știa. Dacă poliția îl aresta, totul se termina. Căzuse pe gânduri. Se întreba cum de putuse ajunge până aici. Și s-a gândit din nou la acea lună decembrie de acum 14 ani.

* * *

Cu 14 ani mai înainte, în luna decembrie

Marele Weekend se apropia.

De aproape un an, Lev o pierduse pe Anastasia și pusese mâna pe acțiunile lui Macaire.

De aproape un an, Lev își trăia dubla identitate, fiind în același timp el însuși și Sinior Tarnogol, membru al Consiliului Băncii.

De aproape un an, el și tatăl lui abia de-și mai vorbeau. Sol slăbea văzând cu ochii, nu mai putea

munci și era îngrijit într-o instituție specializată din Martigny.

Lev trăia într-o singurătate absolută. Sosea primul la bancă și pleca ultimul. Rolul îi absorbea tot timpul și toată energia. Dar își și atingea țelurile: într-o lună, dividendele de la bancă urmau să-i permită să cumpere casa din Pre Byron, casa aceea cu vedere extraordinară care o făcuse atât de mult să viseze pe Anastasia. Îi promisese să i-o dăruiască. Și era pe punctul de a reuși.

Și casa avea să repare totul. Își va muta acolo tatăl și-l va instala confortabil. Îi va zice: „Uite, tati, talentul meu de actor mi-a permis să cumpăr asta". Și-apoi, grație aceleiași locuințe, o va putea recuceri pe Anastasia. Casa aceea era logodna lor.

Anastasia trebuia să se mărite cu Macaire în februarie. Lev era convins că ea va spune nu. Își va da seama de greșeală și va rupe logodna. Lev nu-și putea imagina că lucrurile ar avea cum să se desfășoare altfel. Nu-și putea imagina că ei doi nu ar ajunge împreună, până la urmă. Doar își promiseseră.

Și asta, pentru toată viața.

* * *

După 14 ani, când se gândea la acele momente, lui Lev încă i se sfâșia inima. Până la urmă, Anastasia și cu el reușiseră să fie iar împreună, dar cât timp oare le va fi necesar pentru a șterge toate acele suferințe ale trecutului? Și asta fără a mai pune la socoteală întorsătura pe care avea s-o ia, peste câteva zile, ancheta privind uciderea lui Jean-Bénédict.

În ziua aceea, comandantul poliției locale sosise la Palace de Verbier la câteva minute după ce i se telefonase. Obiectul respectiv fusese găsit de un grădinar care refăcea straturile de flori. Angajații hotelului erau strânși în jurul unui mic boschet.

— Nu atingeți nimic! le-a ordonat polițistul rotofei tropăind printre ei.

Grădinarul a arătat cu degetul ce descoperise, iar comandantul poliției s-a lăsat pe vine pentru a se uita mai îndeaproape.

— Fir-ar să fie, nu-i posibil! a murmurat.

Apoi, prin radio, a cerut la centrală să fie trimisă imediat Poliția Judiciară.

Capitolul 64

La Geneva (5/5)

— Poliția Judiciară din Valais ne-a anunțat, le-a explicat Sagamore depanând firul evenimentelor. M-am dus la Verbier imediat. Voiam să văd cu ochii mei.

— Ce a descoperit grădinarul? a întrebat Scarlett pierzându-și răbdarea.

— Un pistolet aurit pe care era gravat numele *Anastasia.*

— Anastasia ca numele Anastasiei Ebezner?

— Exact. Vă închipuiți că nu ar fi putut fi o coincidență! L-am trimis imediat spre analiză la laboratorul din Geneva. Starea de coroziune, după ce stătuse mai multe luni afară, în zăpadă și sub asaltul a cine mai știe ce condiții, împiedica din păcate o completă expertiză balistică. Totuși, era vorba despre o armă de 9 mm.

— Ca arma crimei, am observat.

— Ca arma crimei, a confirmat Sagamore.

— Și ce-ați făcut? a întrebat Scarlett.

— Trebuia găsită Anastasia. Or, aceasta dispăruse cu totul de luni de zile.

— Până atunci nu vi se păruse suspectă dispariția? s-a mirat Scarlett.

Înainte de a răspunde, Sagamore s-a uitat prin documente și a scos la iveală un raport legat de spargere, pe care ni l-a întins ca să-l putem parcurge.

— Dispariția Anastasiei nu m-a pus pe gânduri, ne-a explicat Sagamore, fiindcă în ziua spargerii de la domiciliul familiei Ebezner, găsisem un bilet lăsat de Anastasia soțului ei, în care îl anunța că-l părăsește. Lucru confirmat, de altfel, de menajera casei, o anume Arma care a declarat că patroana avea o aventură extraconjugală foarte serioasă cu un bărbat cu care plănuia să fugă. După părerea mea, povestea se potrivea.

— Știți cine era amantul? am întrebat.

— Atunci nu știam. Ca să fiu cinstit, nici nu m-am interesat, fiindcă nu vedeam ce legătură ar fi putut avea. Ulterior am descoperit că era vorba despre Lev Levovitch. Ce coincidență, nu-i așa?! Cele două persoane pe care le căutam erau împreună. Pentru moment însă, cum încă nu aveam aceste date, eram nevoit să-l perpelesc pe suspectul numărul unu.

— Adică pe Macaire Ebezner, a zis Scarlett.

— Punct ochit, punct lovit.

Capitolul 65

Femeia cu pistoletul de aur

În sala de interogatoriu de la sediul Poliției Judiciare din Geneva, Macaire îl privea lung, cu îngrijorare, pe locotenentul Sagamore. Acesta așezase în fața lui un pistolet aurit, pus într-o pungă de plastic. Macaire îl recunoscuse pe loc.

— După expresia fetei dumneavoastră, a spus Sagamore, îmi imaginez că arma vă este cunoscută.

Macaire a clătinat din cap, fără a-i veni să creadă.

— Este a soției mele, Anastasia. Unde-ați găsit-o?

— În parcul de la Palace de Verbier. Aproape de o ieșire de urgență. După starea în care se află, a stat afară câteva luni.

— Și este arma crimei?

— Asta încercăm să determinăm. Domnule Ebezner, de ce avea soția dumneavoastră o armă de foc?

— Eu i-am făcut-o cadou. După o serie de spargeri date în Cologny. Îi era frică și dorea să aibă un mijloc de apărare, mai ales că era nevoie să lipsesc deseori pentru călătorii de afaceri, iar ea rămânea singură acasă.

— Arma nu e declarată, a observat Sagamore.

— Ca majoritatea armelor vândute de la particular la particular, a explicat Macaire. Legea nu mă obligă. Am cumpărat-o de la un târg de arme, din Zürich.

— Când?

— Acum câțiva ani.

Sagamore s-a uitat câteva momente la bărbatul din fața sa. Tăcerea îl făcea pe Macaire să nu se

simtă deloc în apele lui.

— Domnule Ebezner, a continuat polițistul, aveți vreo idee cum de a ajuns arma soției dumneavoastră la Verbier?

— Niciuna. Sunt la fel de surprins ca dumneavoastră.

— Recunoașteți, cel puțin, că ar fi fost practic: soția dumneavoastră poseda o armă nedeclarată pe care ați luat-o la Verbier, tocmai știind că era seara alegerilor. Nu se știe la ce-ar fi putut fi bună.

— Domnule locotenent, s-a ofensat Macaire, nu vă permit acest gen de insinuări!

— Atunci oferiți-mi o explicație mai bună!

— Nu am. Nu înțeleg cum a putut ajunge arma la Verbier.

Sagamore a întrebat:

— Soția dumneavoastră a fost prezentă la Verbier în timpul Marelui Weekend al băncii?

— Soția mea? Nu. De ce?

Sagamore a lăsat întrebarea fără răspuns.

— Domnule Ebezner, unde este acum soția dumneavoastră?

Pe fata lui Macaire nu s-a mișcat niciun mușchi.

— Habar n-am, a mințit. După cum știți, m-a părăsit, și din decembrie nu mai am nicio veste de la ea.

Sagamore era conștient că nu avea cum scoate altceva de la Macaire. De altfel, nici nu îl convocase pentru vreo mărturisire, ci doar pentru a-i studia comportamentul în următoarele ore. Dacă Macaire Ebezner era amestecat în comiterea crimei, Sagamore urma să descopere rapid.

•

După plecarea lui Macaire de la sediul Poliției Judiciare, Sagamore i-a telefonat imediat Cristinei.

— Macaire tocmai a plecat de-aici. Am ordonat să fie urmărit de o echipă, iar alta îi supraveghează domiciliul. Iar tu nu-l scăpa din ochi, la bancă.

— Am înțeles. Noutăți în privința armei, de la laborator?

— Calibrul e 9 mm, la fel ca arma crimei, dar rugina și corodarea nu lasă să se stabilească dacă e chiar cea care ne interesează.

— Ei, futu-i! a înjurat Cristina. Ai vreo ipoteză?

— Cred că asasinul e fie Macaire Ebezner, fie Anastasia Ebezner.

— Ce mobil putea avea Anastasia Ebezner?

— Nu mi-e clar, cert e că arma este a ei și că, după crimă, Anastasia a dispărut. Suficiente elemente ca să ne punem unele întrebări. Deci, le-am convocat aici pe mama și pe sora Anastasiei Ebezner. S-ar putea să ne fie de ajutor.

Sagamore a închis și s-a uitat la panoul alb din fața biroului, pe care adăugase fotografia Anastasiei. Pistoletul fusese descoperit în apropierea unei ieșiri de urgență de la Palace. Conform planului hotelului, era vorba despre ieșirea cea mai apropiată dacă se cobora pe jos de la etajul șase. Aceasta dădea într-o alee care permitea plecarea discretă de la hotel, fie pe jos, fie cu mașina. Din punctul de vedere al lui Sagamore, pe acolo dispăruse criminalul. Să fi pierdut arma din neatenție, când fugise? S-o fi aruncat pur și simplu în zăpadă, pentru a scăpa de ea, sigur că nu avea cum să fie găsită înainte de topirea zăpezii, când deja el ar fi fost departe?

Sagamore s-a uitat încă o dată la fotografia Anastasiei. Ea să-l fi ucis pe Jean-Bénédict Hansen?

•

Interogată de Sagamore, Olga von Lacht l-a asigurat că nu avea nici cea mai mică idee unde se află fiica ei.

— În orice caz, deplâng decizia ei de a-și părăsi bărbatul, a spus Olga. E lamentabil.

— Anastasia v-a anunțat că avea de gând să se despartă de el?

— Nu, a mințit Olga.

— Atunci de unde știți că l-a părăsit? a întrebat Sagamore.

— Evident, m-a informat Macaire, soțul ei.

Olga nu înțelegea rostul întrebării. Pentru Sagamore însă avea sens: polițistul se întreba dacă nu cumva Macaire avusese posibilitatea să scape cumva de soția lui. Nu cumva ea fusese martoră la ceea ce se întâmplase și, de acum, îl încurca? Sagamore însă a renunțat la ipoteză după ce a stat de vorbă cu Irina, sora Anastasiei.

Irina i-a spus că Anastasia fusese dintotdeauna fata preferată a mamei lor.

— Tot timpul a răzgâiat-o și-a protejat-o! a explicat Irina. Doar ei i se dedica!

— Știți unde ar putea fi acum sora dumneavoastră?

— N-am nicio idee, fără îndoială undeva la soare, lenevind în brațele bancherului ei.

— În brațele bancherului ei? Care bancher?

— Lev Levovitch. Erau într-o relație. Odată, când am luat prânzul împreună, Anastasia ne-a arătat o brățară din aur pe care i-o făcuse cadou. Ne-a zis că voia să plece cu el. Sunt sigură că sunt împreună. De altfel, i-am și spus asta lui Macaire Ebezner.

— Așa?!

— Bine, i-am trimis o scrisoare anonimă la începutul primăverii. Îl întâlnisem o dată sau de două ori, foarte trist și tot îndrăgostit de ea. Mi-am zis că avea dreptul să știe.

* * *

În aceeași după-amiază, în Corfu.

Anastasia înota în Marea Ionică. Lev o privea îndrăgostit de pe terasă, unde își citea ziarul și își bea cafeaua. Și ea se uita la fel la el, sfârșind prin a izbucni amândoi în râs.

— Ne mai uităm mult așa unul la altul? i-a strigat ea. Pune-ți costumul de baie și vino-aici!

— Sosesc, i-a promis Lev. Termin de citit ziarul și sosesc.

•

În aceeași clipă, în Cologny, Macaire intra în trombă în casă.

— Deja te-ai întors? s-a mirat Arma văzându-l dând buzna în hol.

Macaire nu a catadicsit să răspundă. S-a dus direct la el în birou și s-a încuiat acolo. Era grav ce se întâmpla. Se strângeau tot mai multe dovezi împotriva Anastasiei: faptul că fusese la Palace în weekendul crimei, arma ei descoperită acolo. Dar, mai ales, Macaire nu putea să nu se gândească iar și iar la ce îi mărturisise Lev la ultima lor întrevedere, din parcul Eaux-Vives: Anastasia și el folosiseră o ieșire de urgență, numai că ea se întorsese dintr-odată în hotel. Urcase pentru a-l omorî pe Jean-Bénédict, apoi îi strecurase biletul pe sub ușă, o luase iar pe la ieșirea de urgență, aruncase arma și fugise.

A deschis seiful și a scos mesajul strecurat pe sub ușă în dimineața crimei, dar și scrisorile trimise din Corfu. Le-a aruncat pe toate într-un coș din fier și le-a dat foc. Trebuia distrus totul. Uitându-se cum ardeau scrisorile, Macaire s-a simțit năpădit de tristețe. O iubise atât de mult! Fusese dragostea vieții lui. Nu putea suporta gândul că ea avea necazuri. Trebuia să o prevină. Avea nevoie să-l ajute cineva.

A luat cutia muzicală de pe etajeră și a învârtit manivela pentru a scoate numărul de telefon. L-a memorat, apoi a ieșit cu pași mari din încăpere.

— Ce se-ntâmplă, Macaire? l-a întrebat Arma văzându-l trecând ca o furtună.

A plecat fără a-i mai da explicații. A sărit în mașină și a demarat cu toată viteza. A luat-o pe bulevardul Ruth, în direcția satului Cologny.

Polițiștii care-i supravegheau domiciliul au pornit imediat operațiunea de filaj.

•

Sagamore era în biroul lui de la sediul Poliției Judiciare când a fost anunțat.

— Domnule locotenent, Macaire Ebezner s-a întors în mare viteză acasă, unde a rămas 10 minute, iar acum deja a plecat. Pare extrem de grăbit.

— Încearcă să se evapore! a decis Sagamore. Urmăriți-l discret, trebuie să vedem unde se duce! Vin și eu.

Locotenentul a plecat din birou în goană și, sărind câte două-trei trepte o dată, a ajuns în parcarea subterană. S-a urcat în automobilul neinscripționat, a pus girofarul pe capotă și a traversat orașul cu sirena în funcțiune.

•

Cu toate acestea, Macaire nu se dusese prea departe. A parcat în apropiere de piața centrală a satului Cologny, a traversat peluza din micul parc și a ajuns la o cabină telefonică.

•

Sagamore tocmai urca pe strada Confederation când a fost informat asupra situației.

— La o cabină telefonică? s-a mirat. Găsiți-mi pe cineva care să urmărească apelul. Trebuie să știm pe cine vrea să contacteze.

•

— Wagner, i-a spus Macaire interlocutorului, din cabina telefonică, am nevoie de ajutorul tău, în legătură cu Anastasia.

— Despre ce e vorba?

— Poliția a găsit o armă care-i aparținea, în apropiere de Palace de Verbier.

— Poftim?! s-a mirat Wagner. Cum e posibil?

— E poveste lungă. Wagner, totul o acuză. Era la Palace în weekendul crimei, arma de foc găsită e a ei, plus că mi-a lăsat atunci un mesaj care pare o mărturisire. Știu însă că nu e sub nicio formă vinovată.

— Cum poți fi atât de sigur?

— Fiindcă mi-a spus. Mi-a scris din Corfu. Am avut un schimb considerabil de scrisori, eu răspunzându-i la post-restant.

— Ți-a scris Anastasia?

— Da, voia să-mi spună că se gândește la mine și că speră să o iert pentru ce a făcut.

— Pentru ce a făcut? Vrei să spui, pentru că *l-a ucis pe Jean Benedict Hansen*?

— Nu, chiar am întrebat-o dacă ea a făcut-o. M-a asigurat că nu.

— Lasă-mă să văd ce pot face, a spus Wagner. Te contactez eu.

Și au închis amândoi.

•

— A închis, l-a anunțat pe Sagamore unul dintre inspectorii care urmăreau scena. Încercăm să vedem pe cine a apelat, dar ne va lua un pic de timp.

Deja locotenentul rula cu toată viteza pe cheiul Gustave-Ador.

— Interceptați-l! a ordonat.

În Cologny, polițiștii pregătiți de ambuscadă s-au repezit la Macaire care ieșea din cabina telefonică.

Wagner a rămas pe gânduri, cu telefonul în mână. Nu-l văzuse pe cel din spatele lui, care asistase la convorbire. Era Alfred.

— Ce vreți să faceți, domnule Levovitch? Mi-ați promis că s-a terminat.

Lev și-a lăsat fruntea în pământ și și-a dres glasul pentru a reveni la vocea lui reală:

— Nu pot face altfel, Alfred.

— Bine, domnule, dar veți pierde totul! Vă jucați cu focul și chiar vă veți arde!

— Nu înțelegi, Alfred. Nu mă pot opri…

* * *

Cu 14 ani mai înainte

La jumătatea lui februarie, în ziua în care a fost semnat actul de vânzare-cumpărare al casei din Pre Byron, Macaire și Anastasia își uneau destinele la primăria din Collonge-Bellerive.

Întors de la notar, Lev îi urmărea din mașină cum ieșeau din clădirea primăriei. Păreau fericiți.

Și astfel, Anastasia spusese da. De-acum, totul se terminase. Așadar, nu va fi niciodată el bărbatul de lângă ea. Nu va fi niciodată soțul ei.

Cu inima sfâșiată, Lev s-a dus în casa imensă din Pre Byron, care de acum era a lui. Încăperile erau goale, cu excepția uneia în mijlocul căreia se găsea o măsuță cu un telefon pe ea. A ridicat receptorul și s-a decis să o sune pe unica persoană care mai rămăsese în viața lui: tatăl său.

La centrul pentru îngrijiri paliative din Martigny, infirmiera i-a răspuns cu voce gravă:

— Domnule Levovitch, de azi-dimineață tot încercăm să vă contactăm. Tatăl dumneavoastră se simte foarte rău! Trebuie să veniți imediat!

Lev a sărit în mașină și a luat-o rapid spre Martigny, fără a mai băga în seamă limitările de viteză. Când a intrat în camera tatălui său, domnul Rose se afla deja acolo, cu lacrimile curgându-i pe obraji. Lev a înțeles că tatăl lui își trăia ultimele clipe. S-a apropiat de pat și a sărutat chipul celui pe care nu avea să-l mai revadă vreodată.

— Te rog să mă ierți pentru inelul de la mami, a zis Lev. Îmi pare foarte rău pentru ce-am făcut.

— Să nu-ți pară rău pentru nimic, Lev, a articulat cu greutate Sol. Sunt foarte mândru de tine. Ai sublimat personajul lui Tarnogol. Ai făcut ceva ce puțini actori sunt capabili să facă: ai dat viață unui personaj.

— Doar suntem niște Levovitch, a murmurat Lev. Un mare neam de actori.

— Un mare neam de actori, a surâs tatăl lui.

Sol ținea lângă el marea lui carte legată în piele, în care își descrisese toate personajele. I-a întins-o cu ultimele puteri care-i mai rămăseseră.

— Joacă-mi personajele, fiule.

— Îți promit!

— Fă-le să trăiască pentru totdeauna. Și așa voi trăi și eu pentru totdeauna în tine.

Tatăl i-a zâmbit și a adormit liniștit, pe veci.

În aceeași noapte, întors la Geneva, Lev a vărsat un bidon de benzină prin tot parterul noii lui case și i-a dat foc. Apoi, fără a mai aștepta pompierii, s-a dus la hotelul Bergues.

— Aș vrea să închiriez cel mai mare apartament de aici, i-a spus recepționerului.

— Pentru o noapte?

— Pentru totdeauna.

Capitolul 66

Rupturi

Învelită într-un prosop, Anastasia a plecat de pe plajă și s-a întors în casă. Se întreba de ce Lev nu venise după ea în apă. Îl văzuse părăsind terasa și își spusese că se ducea să se schimbe, numai că bărbatul nu se mai întorsese.

A intrat în casă, mirându-se că nu dădea de nimeni. Nici de Lev, nici de Alfred, nici de ceilalți angajați. De parcă ar fi dispărut toată lumea. Foarte ciudat. A strigat, dar nu i-a răspuns nimeni.

A urcat în dormitor și l-a găsit pe Lev întins în pat. Și-a dat seama pe loc că nu era de bine.

— Lev, ce ți s-a-ntâmplat? De ce n-ai venit pe plajă?

Fără un cuvânt, acesta s-a uitat la ea aproape cu răutate. Pe ea a cuprins-o îngrijorarea:

— Ce se-ntâmplă, Lev? De ce faci fața asta?

Bărbatul a fluturat scrisorile de la Macaire, pe care le găsise ascunse între hainele ei, și a spus:

— Deci, îi scrii, da?

— Ai umblat în lucrurile mele?

El a ridicat tonul:

— Tot îl mai iubești, da?

— Poftim?! Asta-i bună, nu!

— Atunci de ce ai simțit nevoia să-i scrii?

— Fiindcă voiam să-i dau vești.

— Vești? Visez! Ce nevoie aveai să-i dai vești?

— De 15 ani e prietenul meu, s-a justificat Anastasia.

— E soțul tău!

— E cineva care m-a tratat mereu cu tandrețe și respect și-mi pare rău că l-am părăsit așa.

— Vai, doamna are regrete!

— Lev, nu mai face pe condescendentul cu mine! Nu este vorba despre regret, ci, uneori, de remușcarea de a fi făcut rău cuiva care mi-a vrut întotdeauna binele.

— Anastasia, știi, e ceva ciudat în faptul că, de șase luni încoace, nu ți-a venit ideea de a divorța de el.

— Poate fiindcă de șase luni încoace nu ți-a venit ideea de a mă cere în căsătorie! Deși de 15 ani numai asta aștept! În fond, ce facem noi aici, în Corfu? Închiși în casa asta și jucând comedia iubirii de dimineața până seara. Lev, noi doi nu ne facem deloc planuri!

— Planul nostru este să ne iubim!

— Să ne iubim nu este un plan! Ce construim noi împreună?

— Ce-ai construit cu Macaire? i-a răspuns neinspirat Lev.

— Tocmai de-asta nu mai sunt cu Macaire! Marea ta slăbiciune, Lev, este că nu ai destulă încredere în tine! Singura persoană care nu te admiră ești tu însuți!

A urmat un moment lung de tăcere.

— Anastasia, tu l-ai omorât pe Jean-Bénédict Hansen?

— Dacă l-am… *ce*?! s-a arătat indignată Anastasia. Sigur că nu! Ce idee!

— Poliția a găsit în parcul de la Palace un pistolet cu numele tău gravat pe el!

— Pistoletul meu aurit?

— Ce căuta arma ta la Verbier?

— Când am plecat din Geneva, aveam pistoletul în geantă. Nu voiam să-l las acolo. Abia când am

ajuns aici, în Corfu, mi-am dat seama că nu-l mai aveam.

— Deci, pistoletul tău a dispărut misterios? a întrebat răutăcios Lev.

— A dispărut din camera ta de la Palace, a observat Anastasia. Geanta mea nu s-a mișcat de-acolo. Poate că l-a luat Sinior Tarnogol? Vai, uitasem: Tarnogol ești tu!

— Ce insinuezi, *că eu l-am omorât pe Jean-Bénédict Hansen*?

— Exact de asta mă acuzi tu pe mine, nu? De altfel, chiar ai tupeu cu toate reproșurile astea! Când aveai de gând să-mi spui că ai demisionat de la bancă?

— Cine ți-a spus? Macaire?

— Lev, de când ne-ascundem noi unul de altul? Demisionezi de la bancă și nu-mi spui? Și-atunci unde te duci săptămânal, când pleci la Atena, cum s-ar zice la biroul de la bancă?

— Muncesc pentru mine, pentru noi.

— Adică?

— Îmi administrez banii, mă ocup de investițiile mele. De investițiile noastre, vreau să spun. Fac toate astea pentru noi, ca să ne putem duce fără griji viața aici, pe insulă.

S-au privit lung unul pe altul. Anastasia părea tristă.

— Am senzația că mă sufoc pe insula asta a noastră, i-a mărturisit. Am senzația că suntem pe cale de a ne pierde, Lev.

Și a ieșit din cameră.

* * *

La sediul Poliției Judiciare, Sagamore îl interoga fără menajamente pe Macaire. Numărul format din cabina publică era al unui telefon mobil anonim cu cartelă preplătită. Era imposibil de aflat cine era deținătorul și de localizat aparatul.

— Pe cine ați sunat? a repetat Sagamore. Pe Anastasia? O protejați?

— Nu, doar v-am spus! Nu știu unde se află.

— Atunci pe cine? Cine era la capătul celălalt? Domnule Macaire, vă previn: vă voi inculpa pentru uciderea lui Jean-Bénédict Hansen!

— Dar nu eu l-am omorât! De ce să fi făcut eu așa ceva?

— Pentru a deveni președintele Băncii Ebezner. Consiliul îl alesese pe Levovitch. Numai că moartea lui Jean-Bénédict Hansen a schimbat situația în favoarea dumneavoastră.

— Nu l-am omorât eu pe vărul meu, l-a asigurat Macaire.

— Atunci spuneți-mi cui i-ați telefonat.

Macaire nu avea de ales, trebuia să spună adevărul:

— L-am sunat pe un anume Wagner, agent al serviciilor elvețiene de informații. M-a tulburat enorm descoperirea acelui pistolet la Palace, îmi doream s-o ajut pe Anastasia și mi-am zis că Wagner ar fi putut interveni cumva.

— De ce doreați s-o ajutați pe Anastasia?

— Fiindcă în weekendul crimei a fost la Verbier, a explicat, încolțit, Macaire.

— Soția dumneavoastră a fost la Palace în momentul crimei?

— Da.

Sagamore s-a așezat în fața lui Macaire.

— Acum trebuie să-mi spuneți cine este acest Wagner.

Macaire nu mai rezista: toată povestea îi măcinase complet nervii. Nopțile nu mai dormea și, când, plin ochi de somnifere, închidea până la urmă ochii, avea numai coșmaruri. Era timpul să-și ușureze conștiința.

— Din cauza mea au murit niște oameni! a țipat.

— Deci dumneavoastră l-ați omorât pe Jean-Bénédict Hansen? a conchis Sagamore.

— Nu! Sigur că nu! Însă, fără să fi vrut, am luat parte la uciderea unei familii de pensionari, la Madrid.

•

Sagamore nu mai înțelegea nimic. A deschis ușa sălii de interogatoriu și i-a aruncat lui Macaire o privire dezamăgită:

— Puteți pleca.

— Sigur? s-a mirat Macaire ridicându-se.

— Am telefonat familiei de pensionari pe care i-ați ucis cu atâta sălbăticie. Se simt foarte bine. De altfel, vă transmit salutări.

Macaire a părut la fel de surprins ca Sagamore, confirmând intuiția polițistului: bancherul nu-i mințea. Ce să însemne oare toate acestea? Nimeni dintre cunoștințele sale din Poliția Federală și din serviciile de informații ale Confederației nu auziseră de P-30. Încă și mai puțin de operațiuni de supraveghere a administrațiilor fiscale din țări străine. Unica sa certitudine era că Macaire, conștient ori nu, era în centrul acestui caz. Sagamore a decis să-l pună sub o discretă supraveghere, convins că avea să-i ofere o pistă anume. Și nu a avut de așteptat decât până în marțea următoare.

Zi în care, pe la prânz, Macaire a plecat pe jos de la bancă. Un inspector de la brigada de urmăriri s-a luat după el, păstrând distanța necesară. Au mers amândoi pe strada Corraterie, până în Piața Neuve, au trecut apoi prin parcul Bastions, după care au urcat până în Piața Claparède, unde Macaire a intrat într-o clădire. A urcat la etajul trei și a dispărut pe o ușă.

Câteva clipe mai târziu, Sagamore, anunțat de colegul de la filaj, a sosit și el în fața acelei uși. Și a citit plăcuța cu numele psihanalistului care își avea cabinetul aici.

Nu a făcut imediat legătura.

Apoi, dintr-odată, a avut o iluminare.

Și a rămas complet năuc.

Înțelegea totul.

Capitolul 67

Le Dôme

În după-amiaza de marți, 3 iulie 2018, Scarlett și cu mine ne-am întors la Verbier. Întrevederea cu Sagamore fusese dintre cele mai fructuoase. Scarlett a imprimat la recepție toate elementele pe care le fotografiaserăm în biroul polițistului, după care ne-am instalat la bar pentru a le examina împreună.

Dintr-odată, i-am spus lui Scarlett:

— Exact de blatul ăsta de marmură neagră al barului v-am zărit sprijinită acum 10 zile, pentru întâia oară.

A zâmbit:

— Și uitați unde-am ajuns: cufundați până peste cap în anchetarea unei crime. Spuneți-mi, mă menționați și pe mine pe undeva prin carte?

— Nu știu dacă o voi publica, Scarlett.

— Eeei, domnule scriitor, dar trebuie s-o publicați! Sunt sigură că ne aflăm pe punctul de a rezolva cazul.

— Și să descoperim ce nu a văzut poliția?

— Doar suntem niște anchetatori buni, a observat. Și-apoi toată lumea se va bate pe cartea asta! Imaginați-vă cum sună: un romancier rezolvă un caz de omucidere dintr-un hotel din Alpii elvețieni.

— Vă amintesc că nu mai am editor.

— O să găsiți unul, l-a asigurat Scarlett.

— Imposibil! După Bernard, orice alt editor mi se va părea lipsit de însemnătate.

— Și-atunci, ce-o să faceți? Nu mai scrieți?

— Nu știu.

O clipă, am rămas tăcuți. Apoi m-am ridicat și m-am dus la mine în cameră.

— Luăm cina împreună, domnule scriitor? mi-a propus Scarlett. Vă ofer un păhărel înainte, tot aici. Să zicem la ora 20? Și pe urmă luăm masa. Visez la pastele de seara trecută.

— Drăguț din partea dumneavoastră, am declinat invitația, dar nu, trebuie să mai înaintez cu scrisul cărții.

Privirea ei a oscilat între tristețe și decepție.

— De ce reacționați mereu așa, domnule scriitor: vă propun compania mea și mi-o refuzați sistematic?

— Știți de ce fac asta…

— Știu. Dar aș fi vrut ca lucrurile să fi stat altfel.

— Dacă ar fi stat altfel, n-aș fi fost scriitor.

— Uneori, chiar aș vrea să nu fi fost scriitor.

— Dacă nu aș fi scriitor, nu am fi acum împreună.

•

Am urcat în cameră și am ieșit pe balcon pentru a fuma o țigară.

Mă gândeam la Bernard.

Penultima oară când îl văzusem fusese la Paris, într-o luni de la jumătatea lui decembrie. Luaserăm prânzul la restaurantul Le Dôme unde comandaserăm, ca întotdeauna, dulgher-de-mare cu un pahar de vin. Stătuserăm de vorbă despre proiectele pe care le aveam. Îmi amintesc că-i spusesem:

— Am mai multe idei de cărți. În orice caz, următoarea va vorbi despre dumneavoastră.

A izbucnit în râs și mi-a răspuns:

— Va trebui deci să mai trăiesc încă mult.

După care ne-am urcat în bătrânul lui Mercedes și m-a dus până la Gara Lyon.

A doua zi după acea promisiune, i s-a făcut foarte rău. Era în cafeneaua *Le Mesnil* de la parterul clădirii în care avea editura. Cafenea unde, în fiecare dimineață, își înmuia tartinele în cafea.

Ambulanța care fusese chemată îl dusese imediat la spital.

Capitolul 68

Șah și mat!

În Corfu, într-o dimineață însorită de la jumătatea lui iunie.

Anastasia și Lev își luau micul dejun pe terasa casei. Dintr-odată, pe plajă a apărut un mic grup de polițiști greci în uniformă. În fruntea lor, un bărbat în civil. Anastasia și Lev s-au privit îngrijorați. Polițiștii s-au oprit, iar bărbatul în civil a înaintat singur și a urcat treptele care duceau spre casă. Anastasia l-a recunoscut.

— Domnule locotenent Sagamore… a spus.

— Bună ziua, doamnă Ebezner, bună ziua, domnule Levovitch.

După felul în care polițistul se uita la el, Lev a înțeles că pentru el venise.

— Cum de m-ați găsit? a întrebat.

— Vă urmărim încă de marți, de la Geneva. Din Piața Claparède până la aeroport, la terminalul pentru avionul privat.

— Ai fost marți la Geneva? abia a articulat Anastasia. Lev, mi-ai spus că te duci la Londra. Ce-ai făcut la Geneva?

Lev nu i-a răspuns. Sagamore a continuat:

— De la începutul anului, domnul Levovitch s-a dus în fiecare marți la Geneva. Cu un avion privat. V-am putut contabiliza toate deplasările.

— Aveam ședințele de terapie cu doctorul Kazan, a spus până la urmă Lev.

— Te tratezi la doctorul Kazan? s-a mirat Anastasia. De ce nu mi-ai spus niciodată?

— Domnule Levovitch, a intervenit Sagamore, nu vă tratați la doctorul Kazan. Sunteți doctorul Kazan.

În ziua acea, Levovitch s-a arătat extraordinar de surprins de insinuările lui Sagamore și de prezența poliției. Totuși, s-a declarat foarte preocupat de caz și hotărât să ajute poliția. L-a servit cu o cafea pe Sagamore și le-a trimis și polițiștilor care rămăseseră pe plajă.

— Se pare că dumneavoastră i l-ați recomandat lui Macaire Ebezner pe doctorul Kazan, a spus Sagamore.

— Cu siguranță, a confirmat Lev, fiindcă este un terapeut excelent.

— Cum l-ați cunoscut?

— În timpul unei petreceri, la Palace de Verbier. Sunt ani de-atunci. Mi s-a părut un om fascinant. A acceptat să-i fiu pacient, deși agenda lui era plină.

— Dați-mi numele unor alți pacienți de-ai săi, a cerut Sagamore.

— Cum le-aș putea ști? Doctorul Kazan are obligația secretului profesional.

— Chiar nu vreți să terminați cu gogoșile astea, domnule Levovitch? Doctorul Kazan nu a existat niciodată!

— Nu înțeleg ce insinuați. Are cabinet în Piața Claparède, numărul 2.

Sagamore a pus un dosar pe masă și l-a deschis. Înăuntru, trei foi pe care polițistul li le-a prezentat lui Lev și Anastasiei. Trei fotocopii.

— Sunt pagini extrase dintr-o carte de note și crochiuri care i-a aparținut tatălui dumneavoastră, Sol Levovitch. Am găsit-o în antrepozitul pe care l-ați închiriat.

Fiecare pagină includea un desen și o descriere.

Prima îl reprezenta pe Sinior Tarnogol.

A doua, pe doctorul Kazan.

A treia, pe Wagner.

Văzând desenele, Anastasia a tresărit, lucru observat de Sagamore. Lev a rămas ca de piatră.

— Sunt, într-adevăr, desenele tatălui meu. Avea talent și-i plăcea să observe oamenii.

— Atunci explicați-mi, a intervenit Sagamore, cine era Sinior Tarnogol?

— Un membru al Consiliului Băncii, a răspuns Lev complet relaxat. Și, multă vreme, client la Palace de Verbier, după cum cu siguranță știți.

— Încetați să mă mai luați de imbecil! s-a enervat Sagamore. Tarnogol era un personaj

inventat de tatăl dumneavoastră, Sol Levovitch, care era actor! Lucru valabil și în cazul doctorului Kazan și al acelui Wagner!

— Nu știu cine este acest domn Wagner, a susținut Lev. Aici scrie că e membru al serviciilor de informații. Nu mă mir. Într-o vreme, cu toți acei industriași bogați din străinătate care veneau la Palace, cred că locul ajunsese un adevărat cuib de spioni. Toți oamenii aceștia au fost, evident, clienți ai hotelului. De ce nu-i întrebați direct pe ei?

— Fiindcă au dispărut în mod misterios, a răspuns Sagamore cu ostilitate. În același timp cu dumneavoastră.

— Domnule locotenent Sagamore, a răspuns Lev absolut detașat, cred că sunteți pe un drum greșit.

Anastasia se uita în gol, albă la față. Înțelesese totul. Nu a scăpat însă o vorbă, de teamă să nu își incrimineze iubitul. Numai că figura ei palidă vorbea în locul ei. Drept care Sagamore i s-a adresat:

— Doamnă Ebezner, la locul crimei am găsit o armă care vă aparține.

Anastasia a rămas mută. Era înspăimântată. Sagamore a continuat:

— Știu că în seara crimei ați fost la Palace de Verbier. Trebuie să ne dați o explicație.

Anastasia simțea că se prăbușește. Nervii îi erau întinși la maximum. A început să plângă. Sagamore s-a ridicat de pe scaun și le-a făcut semn polițiștilor greci să urce pe terasă. Sagamore a spus:

— Anastasia Ebezner și Lev Levovitch, vă arestez pentru uciderea lui Jean-Bénédict Hansen.

Polițiștii i-au încercuit pe cei doi și le-au pus cătușele, după care i-au luat cu ei.

Lui Lev îi era frică, dar nu a arătat-o. În schimb, Anastasiei îi curgeau lacrimile.

Totul se terminase.

Ușile paradisului grecesc se închideau în urma lor.

PARTEA A PATRA

La trei ani după crimă

SEPTEMBRIE

Capitolul 69

Căderi

Toamna se așternea peste Geneva.

Într-un supermarket din centrul orașului, Anastasia aranja standurile cu fructe. Irina, sora ei, a venit lângă ea. Lucrau amândouă în același magazin. Irina îi găsise serviciul.

— Vino să mă ajuți, i-a spus aceasta prevenitoare, nu sunt destui angajați la case.

Anastasia a urmat-o docilă. Irina fusese foarte amabilă cu sora ei. După cele întâmplate, o primise la ea ceva vreme, până când își găsise un mic apartament în cartierul Servette. Începuse, încet-încet, să se obișnuiască cu noua sa viață.

Sfârșitul vieții în Corfu, cu trei ani înainte, însemnase că totul se sfârșise. De atunci, îl părăsise pe Lev. De atunci, divorțase de Macaire. Procedura fusese de o absolută simplitate: renunțase la tot și nu ceruse nicio despăgubire. Nu și-a dorit decât desfacerea căsătoriei, ca să poată trage linie sub acei ultimi 15 ani din viața ei.

Se simțea foarte singură. Deseori, Irina îi spunea: „O să-ți găsești tu repede pe cineva, nu-ți face probleme”. Însă nu avea niciun chef să-și găsească *pe cineva.* Pe el voia să-l găsească. Pe Lev voia să-l regăsească, pe tânărul și visătorul purtător de valize de la Palace de Verbier. Nu-i voia nici pe Lev Levovitch bancherul, nici pe doctorul Kazan, nici pe Wagner, nici pe Sinior Tarnogol.

* * *

Cu trei ani mai înainte, la jumătatea lui iunie

Imediat după ce au fost arestați, în Corfu, Lev și Anastasia au fost extrădați și duși la Geneva. Numai că inculparea a căzut. Cu talentul lui de mare avocat, Lev a demontat piesă cu piesă toate capetele de acuzare împotriva lor.

Nu exista nicio dovadă concretă care să-i incrimineze pentru asasinarea lui Jean-Bénédict Hansen. Desigur, fuseseră la Palace de Verbier în acea noapte, ca, de altfel, mulți alții. Că a fost găsit acolo pistoletul Anastasiei? Ea declara că îl pierduse și, oricum, coroziunea îl atacase prea tare pentru a se putea dovedi că într-adevăr aceea era arma crimei.

— Aș vrea, la fel de mult ca dumneavoastră, să înțeleg ce s-a petrecut în camera 622 de la Palace de Verbier, l-a asigurat Lev pe locotenentul Sagamore.

— Domnule Levovitch, nu vă bateți joc de mine! Jean-Bénédict Hansen descoperise că erați Tarnogol, nu-i așa?

— Că eram Tarnogol? s-a indignat Lev. Îmi tot repetați absurditatea asta de când ați ajuns în Corfu. Ce înseamnă „a fi Tarnogol”? Dumneavoastră sunteți dumneavoastră și eu sunt eu.

— Gata cu circul, domnule Levovitch! Știm totul!

— Nu aveți nicio dovadă pentru tot ce susțineți.

— Am găsit acest inel care vă aparține.

— Desigur, ați găsit un inel care-mi aparține, pe care-l am de la mama și care se găsea în sertarul biroului meu de la bancă. Nu văd nimic extraordinar în asta.

— Un martor afirmă că inelul era în posesia lui Tarnogol.

— Martorul dumneavoastră se înșală. De altfel, un singur martor e un argument cam subțire. Ba

chiar ar putea fi o mărturie aranjată.

— Mobilier aparținând lui Sinior Tarnogol a fost găsit într-un depozit închiriat de dumneavoastră. Muncitorii însărcinați cu transportul au identificat respectivele obiecte.

— I-am împrumutat acel spațiu lui Tarnogol.

— Dumneavoastră sunteți Tarnogol! a repetat Sagamore fără să se lase. Un personaj inventat de tatăl dumneavoastră. La fel ca acel Wagner sau ca doctorul Kazan, care sunt descriși și ei în cartea tatălui dumneavoastră.

— V-am mai explicat de nu știu câte ori: fuseseră cu toții clienți la Palace. Puteți verifica în registrele de rezervări ale hotelului și veți vedea că spun adevărul. Tata nu făcea decât niște schițe ale clienților. În orice caz, sunt îngrozit de faptul că acel Kazan nu avea diplomă de medic. Sper să puneți mâna pe șarlatan.

— Domnule Levovitch, vă agravați situația!

— Din contră, deplâng această arestare arbitrară care va avea consecințe dezastruoase pentru dumneavoastră, domnule locotenent.

Anastasia răspunsese și ea, cu același aplomb, la întrebările lui Sagamore:

— Ce făceam la Palace în noaptea crimei? Eu și Lev plănuiserăm să fugim împreună. Mi se părea un gest de lașitate din partea mea să-mi părăsesc bărbatul lăsându-i o biată scrisorică pe patul din dormitor. Așa că m-am dus la Verbier pentru a-l anunța.

Sagamore nu putea decât să constate că afirmațiile Anastasiei corespundeau cu ceea ce deja declarase Macaire Ebezner.

— Trebuie să recunoașteți că e bizar să dispari așa, în plină noapte, a spus Sagamore.

— După ce am stat de vorbă cu Macaire, nu am mai vrut să rămân la Palace. La ce bun s-o fi făcut? Ca să mă implore și să-mi facă tot felul de scene ca să mă convingă să rămân? Ca să mă șantajeze

amenințând că se va sinucide? Voiam să plec imediat.

— De ce nu a plecat și Lev Levovitch cu dumneavoastră în noaptea aceea?

— Voia să fie de față la încheierea Marelui Weekend. Alegerea nu avusese încă loc, din cauza acelei intoxicații generale. Și-apoi, voia să plece elegant de la bancă, nu să fugă ca un bandit.

•

Rapid, interogatoriile au început să bată pasul pe loc. Până la urmă, Sagamore nu a avut de ales și i-a eliberat pe Anastasia și pe Lev. Aceștia au părăsit împreună sediul Poliției Judiciare din Geneva, de pe bulevardul Carl-Vogt. Au făcut câțiva pași pe trotuar. Când au fost la adăpost de urechi indiscrete, Anastasia s-a uitat lung la Lev, cu o privire încărcată de mânie, și i-a spus:

— Cine ești? Lev Levovitch? Doctorul Kazan? Sinior Tarnogol? Wagner? Nu mai știu pe cine am în fața ochilor. Lev, știu c-ai mințit la poliție. Numai că scamatoriile astea nu-ți vor merge mereu. Vreau să știu de ce-ai făcut toate astea.

Lev i-a răspuns grav:

— Inițial nu am plănuit să dau viață prea mult timp personajului Tarnogol. Însă în ziua când a murit tata, am decis să prelungesc înșelătoria. Cât timp Tarnogol trăia, într-un fel și tata mai era în viață. Și, încet-încet, jocul m-a prins. Să fiu Tarnogol și să păcălesc pe toată lumea la bancă îmi aducea niște senzații cu totul îmbătătoare. La fiecare ședință a Consiliului simțeam explozii de adrenalină. Și-apoi, Abel Ebezner era înfuriat pe Macaire din cauza situației create, ceea ce, trebuie să mărturisesc, nu-mi displăcea deloc.

— Numai că asta nu ți-a ajuns și l-ai adăugat și pe doctorul Kazan!

— Macaire căuta un psiholog. Am văzut imediat ocazia de a da viață unui alt personaj de-ale tatei: doctorul Kazan, medic și psihiatru berlinez. Aveam și un avantaj serios: acțiunile lui Tarnogol, de la

bancă, îmi ofereau considerabile mijloace financiare, drept care am închiriat, sub o identitate falsă, un apartament în Piața Claparède, pe care l-am transformat în cabinet de psihoterapie. Cine să fi verificat?

Anastasia încremenise.

— Și Wagner? l-a întrebat. Și povestea cu serviciile de informații? Tot tu erai?

Lev a confirmat din cap. La ce bun să fi negat?

— Totul era inventat. Wagner, P-30, pretinsele misiuni. Nu a existat niciodată o crimă dublă la Madrid. Informaticianul acela o duce în continuare foarte bine. În schimbul unei anumite sume de bani, soția lui și ei au acceptat să simulez asasinarea lor și să-i fotografiez așa, mânjiți cu sânge fals. Am inventat un pretext.

— Și ce-ți aduceau toate astea? s-a interesat Anastasia.

— Satisfacția de a controla viața lui Macaire care aveam impresia că-mi furase tot ce iubeam mai mult: pe tine. Grație doctorului Kazan, îi cunoșteam în detaliu intimitatea. Cât despre Wagner, de fiecare dată când acesta îl trimitea pe Macaire în misiune în afara Genevei, îl mai îndepărta astfel puțin de tine. Când ne-am reîntâlnit, tu și cu mine, la înmormântarea lui Abel, am decis să pun capăt mascaradei. Wagner îi explicase lui Macaire că, odată cu preluarea președinției, vor trebui să renunțe la misiuni.

Tulburată, Anastasia a murmurat:

— Dar dacă țineai atât de mult la mine, de ce nu m-ai băgat în seamă în toți acești ani?

— Pentru că mă gândeam că tu erai cea care nu mă băga în seamă. Că tu erai cea care nu voia să mă vadă. 15 ani în care nu ne-am spus nimic. Uite unde ne-au dus toate astea.

— Lev, l-ai omorât pe Jean-Bénédict fiindcă îți aflase secretul?

— Nu.

— Nu știu dacă te mai pot crede. Prea au fost multe minciuni.

— Întreabă-mă ce vrei!

— Ce s-a întâmplat în săptămâna dinaintea crimei? Chiar te hotărâseși să pleci cu mine?

— Nu visam decât să fug cu tine, Anastasia. Știam însă că Macaire ne-ar fi făcut viața imposibilă. Cu excepția situației în care făceam schimbul: el primea președinția, iar eu, pe tine.

— Vrei să spui: în același fel în care ți-a cedat acțiunile?

— Da. Știam cât își dorea președinția. Era gata să facă orice pentru a o obține. Era cea mai bună modalitate să ne lase-n pace. Mă cunoșteam bine cu redactorul-șef de la *Tribune de Geneve.* I-am promis să-i facilitez un interviu cu președintele francez în schimbul strecurării unei notițe din sursă anonimă în ediția de weekend.

— Articolul în care se afirma că Macaire urma să fie ales președinte?

— Da, doream ca Macaire să se simtă într-al nouălea cer. Pentru a avea de unde să cadă mai zdravăn. A doua zi, luni, la prima oră, m-am dus la bancă sub înfățișarea lui Tarnogol și am făcut în așa fel încât secretara noastră, Cristina, să intercepteze o falsă convorbire telefonică din care să deducă faptul că Macaire nu avea să fie ales președinte, îmi mai rămâneau cinci zile până la nominalizarea noului președinte.

— Bine, dar în dimineața aceea eram împreună, a observat Anastasia.

— Încă mai dormeai, a precizat Lev. Imediat ce mi-am încheiat numărul, m-am întors la hotelul Bergues. Ulterior, nu am mai avut decât să aștept și să-l joc pe degete pe Macaire. Totul a funcționat perfect. Grație personajului Tarnogol, am putut duce lucrurile până la capăt. Grație personajului Wagner, i-am putut descoperi planul pus la punct împreună cu Jean-Bénédict, prin care se urmărea ca Tarnogol să fie în pericolul de a-l lovi o mașină

după dineul de la Asociația Bancherilor Genevezi. Iată de ce Tarnogol nu a luat parte la dineu.

— Bine, dar v-am văzut împreună pe tine și pe Tarnogol în holul hotelului Bergues! și-a amintit Anastasia.

— În seara aceea, înfățișarea lui Tarnogol și-o luase Alfred, i-a explicat Lev.

— Deci vineri dimineața, a întrebat Anastasia, când ne-am întâlnit în Gara Cornavin pentru a pleca împreună și când mi-ai spus că Tarnogol era pe cale de a împiedica alegerea lui Macaire, de fapt nu intenționai să plecăm?

— Macaire își împiedica propria alegere. Fiindcă îmi rezista. Vineri dimineață, grație personajului Wagner, am descoperit că era convins că-l putea determina pe Tarnogol să-l numească președinte. Nu părea deloc hotărât să accepte târgul lui Tarnogol, primind președinția și renunțând la tine, Anastasia. Trebuia să găsesc un mijloc de a-l face să cedeze. Drept care a trebuit să amân plecarea. Și am profitat căutând elemente compromițătoare pentru Macaire, organizând o spargere.

— Poftim!? Tu ai fost spărgătorul?

— Mai precis, Alfred. La ordinul meu.

— Alfred!? și-a pierdut Anastasia aerul, înțelegând că, în ziua aceea, ochii lui Alfred îi recunoscuse ea, fără a-l fi putut identifica. Dumnezeule, cum de-ai putut să…?

Lev a continuat:

— Alfred l-a spionat pe Macaire și a văzut combinația seifului. Țineam să recuperez jurnalul lui Macaire, pentru a putea pune presiune pe el. Nu știam ce conținea jurnalul, dar mă gândeam că trebuia să fi fost ceva important, din moment ce-i consacra atâta timp și-l încuia în seif. Prin urmare, Alfred trebuia să profite de întâlnirea noastră de la gară pentru a pune mâna pe jurnal. Numai că acel caiet nu mai era în seif. Așa că mi-a telefonat pentru a mă întreba ce trebuia să facă. Cum nu mă-

ndoiam că te vei întoarce acasă, i-am spus să te aștepte și să te sperie. Doream să-l fac pe Macaire să creadă că serviciile secrete aveau să-l aresteze dacă nu obținea președinția.

— Lev, cum ai putut face așa ceva?

— O făceam pentru noi.

— Ba ai făcut-o pentru tine!

S-au privit lung, în tăcere. Lev a zărit un taxi și i-a făcut semn.

— Vino, i-a spus Anastasiei. Hai undeva unde să putem sta liniștiți de vorbă.

Ea însă a dat înapoi.

— Nu mai plec cu tine, Lev.

— Anastasia…

— Du-te! Te implor!

A ascultat-o, cu fruntea-n pământ. A urcat în taxiul care-l aștepta și a dispărut. Anastasia a izbucnit în lacrimi abia după ce mașina nu s-a mai văzut. Era din nou singură. A mers fără țintă până când a ajuns în Piața Circului. Și a dat cu ochii de *Remor,* cafeneaua în care își petrecuse atâta timp la vremea începuturilor lor, împreună cu Lev. Neștiind nici încotro să se îndrepte și nici ce să facă, a intrat, dar s-a oprit brusc în prag văzându-l pe unul dintre clienții așezați la mese, care o privea la fel de stupefiat. Era Macaire.

S-a așezat în fața lui. O vreme, niciunul nu a scos vreo vorbă. Apoi Anastasia a murmurat:

— Îmi pare rău pentru tot.

— Și mie.

— Ce mai faci?

— Mult mai bine. Mi-am refăcut viața. Și sunt foarte îndrăgostit.

— Mă bucur pentru tine.

Au mai vorbit o vreme. Au decis rapid divorțul. Amândoi voiau să dea cât mai repede acea pagină. Înainte de a se despărți, Macaire a întrebat-o pe ton de confidență:

— Anastasia, e un lucru pe care vreau să-l știu. Tu l-ai omorât pe Jean-Béné?

— Nu, l-a asigurat. De ce-aș fi făcut așa ceva?

— Așa se-nțelegea din mesajul pe care mi l-ai băgat pe sub ușa camerei de la Palace de Verbier.

— Când am fugit de la hotel, când am lăsat în urmă tot ce-nsemnase viața mea de până atunci, am simțit nevoia să-ți las câteva cuvinte. Pentru a-ți spune că, în pofida a tot, însemnaseși ceva pentru mine.

— În pofida a tot? s-a simțit Macaire rănit în amorul propriu. Ce elegant…

— Macaire, nu am avut viața pe care mi-am dorit-o. Nu ar fi trebuit să mă mărit cu tine. Te-am făcut să-ți pierzi timpul și-mi pare rău. Timpul este atât de prețios, viața este atât de scurtă! Amândouă ar trebui consacrate numai iubirii adevărate. Iubirii din toată inima.

— Deci nu m-ai iubit niciodată, nu-i așa?

— Nu te-am iubit niciodată așa cum ai vrut tu să te iubesc. Și din cauza asta mi-am cerut iertare.

L-a sărutat pe obraz și a plecat.

•

S-au scurs trei luni.

Într-o minunată seară de început de septembrie, în Place de Neuve, unde se găsea Grand Théâtre, publicul venea masiv la noua premieră cu *Nabucco.* Se spunea că noua adaptare a capodoperei lui Verdi era absolut excepțională, drept care toată lumea bună a Genevei se înghesuia să vadă spectacolul.

Printre spectatori, sclipind, Macaire și Arma sosiseră mână-n mână pentru a lua loc într-una dintre cele mai bune loji ale sălii. În pauză, Macaire și-a dorit să iasă puțin la aer, în timp ce Arma a preferat să rămână în lojă. A ieșit singur pe peronul din fața Operei, unde a dat de Lev. Au izbucnit amândoi în râs.

— O țigară? i-a oferit Lev.

— De ce nu? a acceptat Macaire.

S-au tras deoparte și s-au așezat pe treptele de piatră, admirând Parcul Bastions. Macaire i-a spus:

— Wagner, îți mulțumesc.

Lev a zâmbit.

— Pentru ce?

— Mulțumită ție, am fost fericit. Am vibrat la fiecare misiune. Am avut cu mult mai puternic senzația că trăiesc. Clipele acelea, chiar dacă n-au fost autentice, eu le-am trăit cu-adevărat.

După o ezitare, Lev a întrebat:

— Chiar nu-mi porți pică?

— Din contră! l-a asigurat Macaire. Știi, după plecarea Anastasiei, a fost foarte greu. Apoi mi-am dat seama că era șansa mea de a-mi reface viața, de a învăța din propriile greșeli și de a duce o existență mult mai apropiată de aspirațiile mele. M-am logodit cu Arma și sunt fericit.

— O veste bună! a răspuns entuziasmat Lev. Mă bucur mult pentru tine!

— Mulțumesc, vorbele tale chiar mă emoționează. Cu Arma trăiesc o dragoste așa cum nu am mai simțit vreodată. Sper să vii la căsătoria noastră.

— Bineînțeles, a promis Lev.

— Mulțumesc, bătrâne. În fond, într-un fel, noi doi suntem ca niște frați, nu?

— Așa e, i-a dat Lev dreptate. Am fost mai apropiat de tine în ultimii 15 ani decât de oricine altcineva. De altfel, nu e și Tarnogol invitat la nuntă?

Macaire a izbucnit în râs:

— Cum de-ai reușit un asemenea tur de forță? E extraordinar!

— Tata m-a învățat totul, i-a mărturisit Lev. A fost însă, mai ales, un concurs de împrejurări. Nu m-ai recunoscut când ni s-au încrucișat pașii în față la Palace de Verbier și-am vrut să văd cât poate ține cacealmaua. Totul însă a mers mult mai departe decât plănuisem.

— Și doctorul Kazan? Tot un personaj de-ale tatălui tău?

— Da. Într-o zi mi-ai făcut o confidență, nu știu dacă-ți mai aduci aminte. Erai bulversat de consecințele afacerii cu Tarnogol: te simțeai desconsiderat de tatăl tău și sufereai groaznic. Am văzut pe loc în asta ocazia de a-i da viață doctorului Kazan.

— Și-ntre noi, dialogul s-a legat imediat, a constatat Macaire.

— Și a ținut mai bine de un deceniu.

Macaire a surâs.

— Și Wagner? De unde ți-a venit o asemenea idee?

— Într-o zi, i-ai povestit doctorului Kazan cât de mult îți doreai o viață mai puțin monotonă decât aveai. Că voiai acțiune, nu să-ți petreci viața în spatele unui birou. Și iată că la ședința de Consiliu, unde venea personajul meu Tarnogol, Abel ne-a comunicat că poliția federală solicitase ajutorul băncii în cadrul unei anchete a Scotland Yard-ului privitoare la spălarea de bani.

— Operațiunea Nunta de Diamant, a înțeles Macaire.

— Corect. Consiliul a decis să dea curs cererii Scotland Yard-ului, caz top-secret. Lucru care mi-a dat ideea de a scoate la lumină un alt personaj de-ale tatălui meu, Wagner, agent al serviciilor de informații, care venea cu regularitate la Palace pentru a-i spiona pe clienții bogați sosiți din străinătate. Wagner îți cerea să-i transmiți informații pe care, în realitate, Consiliul le transmisese deja adevăratei poliții federale.

— De unde și articolul din ziar, care i-a oferit întreaga credibilitate lui Wagner.

— Exact, a confirmat Lev. Era un neașteptat chilipir. Ca urmare, m-am decis să creez un întreg univers în jurul lui Wagner, mai ales acel P-30 care, sub pretextul de a fi un serviciu de acțiune clandestin, m-a scutit de obligația oricărei dovezi oficiale că există.

— Totuși, știai că-mi cumpărasem o armă, a observat Macaire.

— Îi spuseseși asta doctorului Kazan, deci mie, deci lui Wagner.

— Și scrisoarea președintelui Confederației?

— Un fals. Mi se datorează.

— Și rapoartele trimise Consiliului Federal?

— Ceea ce Wagner numea „rapoarte” nu erau, de fapt, decât niște scrisori foarte lungi, trimise prin poștă, la care administrația răspundea printr-o scrisoare standard, după cum o face cu toți cetățenii care scriu guvernului. În privința misiunilor, nu am făcut altceva decât să te trimit să te plimbi prin Europa pe banii băncii. Dările tale de seamă privitoare la clădirile administrațiilor fiscale își încheiau drumul, în general, în vreo pubelă de la Grand Théâtre. După cum știi, crima de la Madrid nu a avut loc niciodată. Cât despre avocații care au servit drept intermediari cu agenții fiscului din străinătate, erau avocații mei din acele țări, care acționau în înțelegere cu mine.

— Și agenții fiscului?

— Actori.

— Și Perez, agentul serviciilor de informații de la Madrid?

— Tot actor.

— Măi, să fie! s-a arătat Macaire amuzat. Cât de idioți putem fi uneori!

— Ba nu, l-a contrazis Lev, când vrei neapărat să crezi în ceva, nu vezi decât exact ce vrei să vezi.

Macaire i-a dat dreptate cu un gest.

— Știi, Lev, nu regret nimic din tot ce s-a întâmplat în acești 15 ani. Mulțumită ție, am trăit cu-adevărat!

— Mi-a făcut bine să-ți pot spune tot ce s-a întâmplat, i-a mărturisit Lev.

— Ai reușit să trăiești patru vieți.

Lev a schițat un zâmbet. A urmat o clipă de tăcere, apoi Macaire a întrebat:

— Lev, ce s-a întâmplat în camera 622, în noaptea aceea de decembrie?

— Habar n-am. Nu știu cine l-a omorât pe Jean-Bénédict.

Din foaier s-a auzit semnalul care chema spectatorii în sală.

— Înainte de a ne întoarce, a zis Macaire, mai am o ultimă întrebare. Wagner a fost cel care m-a pus pe urmele tale, în Corfu. Dar dacă Wagner ești tu, de ce ai făcut asta?

Lev a oftat. Și a zâmbit trist.

Știuse de la bun început că, fugind cu Anastasia, relația lor avea să se transforme.

Știa că pasiunea iscată de reîntâlnire, pe care o cunoscuseră la Geneva, pasiunea generată de lucrul interzis, de noutate, nevoia amândurora de a se vedea fără încetare, de a se adora când erau împreună, disperarea care-i cuprindea când erau despărțiți, toate acestea aveau să fie distruse de promiscuitate, odată ajunși împreună cu adevărat, în Corfu. Trebuia să admită: când nu ai nimic de făcut, zilele sunt foarte lungi. Uneori, se plictiseau. Și-atunci, pentru a prelungi pasiunea, fuseseră nevoiți să lupte, să parcurgă comedia hainelor frumoase, a rafinamentului și lumânărilor, să se pregătească, să se curețe, să atingă fiecare vârful formei personale. Trebuiau să se supună indispensabilului carnaval, unicul remediu împotriva fatalității dragostei și puterii dizolvatoare a rutinei, de care suferă toate iubirile atunci când, după ce au fost întreținute de doi îndrăgostiți distincți, aceștia nu ajung împreună mai mult decât un cuplu. E începutul marii statorniciri, al marii uitări de sine și de celălalt, sfârșitul marii minciuni care le-a permis, până atunci, să fie perfecți, frumoși, impecabili și să miroasă întotdeauna bine, început care dintr-odată dă liber nepăsării: haine confortabile, pantaloni elastici, burdihan care se revarsă, peri dizgrațioși, gură rău-mirositoare. „Dragă, poți să-mi aduci

hârtia igienică, te rog?" Platoul cu ceva de mâncare, cu ochii la filmul de seară. Și adormitul ca doi saci pe canapea, cu televizorul dat la maximum, cu gurile deschise, cu sforăit și tot tacâmul. Niciodată! își promisese Lev. Nu cu Anastasia! Mai bine mort.

Ca măsură de precauție, era necesar un dușman. Era nevoie de un soț gelos care să debarce în Corfu, să creeze o dramă, pentru ca ei să poată pleca în altă parte spre a se regăsi din nou. Pentru a relua totul de la zero. Un cuplu mereu nou este un cuplu care nu se uzează niciodată, își spusese Lev.

Lui Macaire i-a spus pur și simplu:

— Cred că viața din Corfu era sortită eșecului.

S-au ridicat.

— Deci, fără ranchiună? l-a întrebat Lev pe Macaire.

— Glumești? i-a zâmbit Macaire.

Cei doi și-au strâns frățește mâinile. Macaire avea o nuanță triumfală în privire. Dintr-odată și-a descheiat cămașa și i-a arătat lui Lev un microfon lipit de piept cu bandă adezivă. Polițiști în civil au țâșnit din întuneric și l-au imobilizat pe Lev. Printre ei, și Sagamore.

— Domnule Levovitch, asta este ceea ce s-ar numi o mărturisire, i-a spus înainte de a-l sui într-o mașină neinscripționată.

* * *

Trei ani mai târziu, Anastasia se gândea adesea la acele evenimente. De arestare aflase din presă, ca toată lumea. Urmărise detaliile procesului: se dusese la audieri de câte ori putuse și păstrase toate relatările din ziare. Sperase ca Lev să se descurce cumva. În definitiv, de fiecare dată se descurcase. Deși nu credea în Dumnezeu, se surprinsese rugându-se la El.

Trei ani trecuseră și, deși de-atunci nu-l mai văzuse, nu se putea împiedica să nu se gândească la el necontenit. Duminicile pleca pe jos din cartierul Servette și cobora pe strada Chantepoulet

până la lacul Léman și la hotelul Bergues. Găsea o bancă și se așeza o vreme, uitându-se la clădirea maiestuoasă. Scruta fațada în dreptul etajului cinci, privind fix ferestrele apartamentului unde locuise el. Întrebându-se cine o fi locuind acum acolo. Apoi pleca mai departe, de-a lungul cheiului Mont-Blanc, până la hotelul *Beau-Rivage.* Intra în salon, se așeza într-un fotoliu și comanda un ceai negru. Și iar se gândea la el. Îl revedea chiar aici, cu 18 ani în urmă, jucând în fața mamei ei rolul contelui Romanov. După care desfăcea acel articol din *Tribune de Geneve* din timpul procesului, pe care-l păstra în geantă. Acesta cuprindea o fotografie mare a lui Lev sosind la Palatul de Justiție, arătând tot superb, și dedesubtul ei, titlul:

CĂDEREA BANCHERULUI-VEDETĂ
LEV LEVOVITCH

Lev Levovitch a fost declarat vinovat în primă instanță, la Tribunalul din Geneva, de escrocherie, exercitare ilegală a profesiei de medic și abuz de încredere. Reamintim că bancherul a făcut parte, sub o identitate falsă, din Consiliul Băncii Ebezner și a abuzat ani de zile de încrederea lui Macaire Ebezner, actualul președinte al băncii cu același nume. Drept care a fost condamnat la patru ani de închisoare cu executare și la confiscarea tuturor bunurilor. A primit totodată interdicție pe viață de a mai lucra în domeniul bancar.

Capitolul 70

Intoxicări

Miercuri, 4 iulie 2018.

În apartamentul meu de la Palace de Verbier, Scarlett, băgată până-n creștet în articole decupate din ziare, trecuse în revistă toate relatările de la procesul lui Levovitch, care făcuse la vremea respectivă deliciul presei. Simțeam că își pierdea răbdarea, având senzația că ne aflam aproape de atingerea scopului.

— Am luat totul de la capăt, domnule scriitor, și de fiecare dată ajung la aceeași concluzie: Levovitch e criminalul.

— Totuși, justiția l-a absolvit de această acuzație.

— Din lipsă de dovezi, a nuanțat Scarlett.

— Să nu ne jucăm cu vorbele: dacă nu există dovezi, înseamnă că nu e vinovat. Cunoașteți zicala: nevinovat până la proba contrarie.

— Ce mă calcă pe nervi este de ce au fost descoperite lucrurile lui Tarnogol în camera lui Jean-Bénédict Hansen? Ce știa Jean-Bénédict Hansen? Ce legătură avea cu Levovitch? Sunt convinsă că aici e cheia cazului.

— La ce vă gândiți? am întrebat-o.

— De exemplu, nu se știe cine a provocat otrăvirea generalizată în seara de sâmbătă a Marelui Weekend. Și, de altfel, nici de ce. Se știe că Macaire și Jean-Bénédict au manevrat sticlele de vodcă, dar Macaire Ebezner a afirmat că au făcut-o ca să caute un vin anume, iar Jean-Bénédict Hansen nu mai e aici pentru a-și expune propria versiune.

Scarlett ținea neapărat să-i pună niște întrebări lui Macaire Ebezner, dar, de la ultima scurtă întrevedere de la bancă, solicitările noastre rămăseseră fără răspuns. Scarlett a continuat:

— Sigur e că nici Macaire Ebezner, nici Jean-Bénédict Hansen nu s-au intoxicat: numele lor nu figurează pe lista persoanelor spitalizate în seara aceea.

A fluturat lista cu pricina, descoperită în raportul poliției.

— Și Lev Levovitch? am întrebat.

— El a fost intoxicat, mi-a răspuns arătându-mi numele subliniat pe una dintre pagini.

Scarlett a rămas o clipă cu ochii pe listă. Dintr-odată, s-a încruntat.

— Doamne, Dumnezeule! a strigat.

— Ce-ați găsit?

— Doamne, Dumnezeule! a repetat. Ia uitați-vă!

A încercuit un nume cu pixul roșu și mi-a întins foaia.

— Arma, menajera familiei Ebezner, a spus Scarlett. Și ea a fost victima intoxicării. Arma a fost la Palace de Verbier în weekendul crimei!

Capitolul 71

Arma

Descoperirea făcută de Scarlett a însemnat un alt dus-întors la Geneva, joi 5 iulie, pentru a mai vorbi odată cu Arma. Ne-am întâlnit cu ea la începutul după-amiezii, pe malul lacului Léman. Era foarte cald. Am făcut împreună câțiva pași până la podul Bergues, unde ne-am așezat pe o bancă, la umbra copacilor de pe insula Rousseau. Geneva nu e niciodată atât de frumoasă ca vara, înverzită și îmbăiată în soarele care dă apelor lacului reflexe de smarald și o atmosferă de mare caraibiană.

— Știm tot, i-a spus Scarlett.

— Ce știți?

— Că ați fost la Palace de Verbier în weekendul crimei, în seara aceea de sâmbătă, ați fost intoxicată și ați ajuns la spital. Se pare că detaliul a scăpat poliției la vremea anchetei, fiindcă nu apare nicăieri în dosar.

Arma și-a lăsat fruntea în pământ.

— De ce v-ați dus în weekendul acela la Verbier? am întrebat-o.

— Voiam să fiu de față la alegerea lui Macaire. Ar fi fost unul dintre cele mai importante momente ale vieții lui și voiam să fiu și eu acolo. De aproape un an mă bucuram pentru el.

— Era la curent cu venirea dumneavoastră acolo?

— Nu, evident că nu. Probabil că nici nu mi-ar fi permis să fiu prezentă acolo. Numai că tot ce-mi doream era să mă ascund într-un ungher al sălii pentru a fi martora triumfului său. De altfel, pentru asta îmi luasem din timp zile libere. Deci, vineri m-am dus la Verbier unde îmi rezervasem o cămăruță într-un han. Sâmbătă seara m-am îmbrăcat și m-am strecurat la cocktailul din sala de bal de la Palace. Nimeni nu m-a întrebat nimic.

— Și-apoi ce s-a întâmplat?

— Recunosc că eram cam nervoasă și mi-am luat ceva de băut. Puțin mai târziu, când să se anunțe președintele, dintr-odată mi s-a făcut rău. Tuturor li s-a făcut rău. Și m-am trezit la spital. Abia luni dimineață am ieșit de-acolo și atunci am aflat și de crimă.

— Deci nu a știut nimeni că ați fost în seara aceea la Palace? a întrebat Scarlett.

— Nimeni. În afară de Macaire. De-asta m-a și părăsit. După cum v-am mai spus și când ne-am văzut data trecută, pe Macaire l-am pierdut din cauza acelor evenimente.

— V-a părăsit fiindcă a descoperit că veniserăți la Verbier?

— Nu, m-a părăsit fiindcă a crezut că eu l-am omorât pe Jean-Bénédict Hansen.

Arma a izbucnit în lacrimi. Scarlett și cu mine am privit-o intrigați:

— De ce s-a gândit Macaire că dumneavoastră l-ați omorât pe Jean-Bénédict Hansen?

Arma însă nu ne-a răspuns. Și-a luat geanta și a fugit plângând.

•

Trebuia neapărat să clarificăm lucrurile. Singura persoană care ne-ar fi putut răspunde la întrebări era Macaire Ebezner. Știam că nu ne va primi la bancă. După cum ne spusese Arma, acum locuia într-un apartament de pe cheiul General-Guisan. Am așteptat până spre seară întoarcerea lui de la bancă, în fața ușii imobilului. La sosire, văzându-ne, s-a enervat:

— Iarăși dumneavoastră? Credeam totuși că am fost cât se poate de clar.

— Domnule Ebezner, trebuie neapărat să stăm de vorbă.

— Nu am nimic de discutat cu dumneavoastră.

— E ceva în legătură cu Arma. Știm că a fost la Verbier în weekendul crimei.

Macaire Ebezner nu a mai putut refuza întrevederea. Ne-a condus în apartamentul lui imens, unde ne-a invitat în salonul al cărui perete de sticlă oferea o perspectivă liberă către fântâna cinetică Jet d'Eau.

— Deci ați continuat să vă băgați nasul unde nu vă fierbe oala, ne-a zis Macaire pe un ton cu totul neplăcut.

— Ne-am continuat ancheta, a nuanțat Scarlett. Și am descoperit că fosta dumneavoastră menajeră și iubită, Arma, se afla la Palace de Verbier în weekendul comiterii crimei.

— Cum de-ați aflat? a întrebat Macaire.

— Numele ei apare pe lista persoanelor spitalizate în urma otrăvirii. Detaliul a scăpat poliției. Aș fi curioasă să aflu cum de v-ați dat seama dumneavoastră că și ea fusese la Verbier.

* * *

Un an după crimă, în decembrie

Era într-o joi, spre seară. În locuința din Cologny, Arma, cu cerceii cu diamante în urechi și

îmbrăcată într-un costum cu imprimeu de leopard, își certa menajera:

— Ia freacă un pic mai bine pardoseala!

— Scuzeți, Duamna, s-a văitat angajata.

— *Scuzeți, scuzeți,* e într-adevăr politicos să spui *scuzeți* tot timpul, dar ar trebui să fii mai cu grijă.

Ușa de la intrarea în casă s-a deschis, iar Macaire și-a făcut apariția, foarte bine dispus. Arma i-a sărit de gât și l-a acoperit de sărutări. De fiecare dată când era astfel întâmpinat, Macaire își spunea că așa ceva nu i se întâmplase niciodată cu Anastasia. Ceea ce îl făcea încă și mai fericit în acea zi. Era un om nou.

— Cum a fost azi, iubitule? l-a întrebat Arma.

— Foarte bine. Închipuie-ți că am anulat toate întâlnirile de mâine, așa că vom pleca într-un weekend prelungit. A nins în Alpi și vreau să profit. Și-apoi, sâmbătă vin niște cumpărători să vadă casa și nu am niciun chef să-mi stea pe cap. Las agentul imobiliar să se descurce singur.

Arma s-a agățat de gâtul lui și l-a întrebat:

— Unde plecăm în weekend?

— Aș vrea să mergem la Verbier, a spus Macaire.

— A, da, la Verbier! Și unde? La Palace?

— Ca să fiu cinstit, am așa… o ezitare. Se face exact un an de când Jean-Béné a fost ucis acolo.

— Trebuie să uiți povestea asta. Să-ți alungi din minte amintirile astea îngrozitoare. Doar n-o să te lipsești toată viața de Palace!

— Nu știu…

— Haide, iubitule! Cu tot luxul acela magnific de-acolo?! O să ne închidem în cameră și-o să facem un foc zdravăn de lemne, la care o să ne uităm de pe canapea.

— Bine, dacă așa vrei tu, a consimțit Macaire.

După ce și-a dezbrăcat paltonul, a trecut în living și și-a turnat un whisky. L-a băut la fereastră, contemplând ninsoarea care se așeza

încet peste peluza înghețată. Și și-a lăsat gândurile să vagabondeze. Se gândea la Anastasia. Lucru care i se întâmpla cu regularitate. Se întreba pe unde o fi ajuns și ce făcea oare. Dacă era fericită. Nu o mai iubea, dar, cu toate acestea, încă o mai iubea. Când iubești, o faci pentru totdeauna.

Probabil fiindcă tocmai vorbiseră despre Palace de Verbier, și-a amintit de cele câteva cuvinte scrise cu rujul de buze pe oglinda din baie:

Sunt aici, pisoiaș.
A.

Și dintr-odată, s-a întrebat de ce acel simplu „A”? Scrisorile din Corfu și le încheia pe toate semnându-se *Anastasia.* Și mesajul strecurat pe sub ușa camerei, la fel. Și-a reamintit un pasaj din una dintre acestea: „Venisem la Verbier ca să rupem relația, nu ca să-ți las vorbe dulci”. Apoi s-a gândit la ce îi spusese Arma mai adineauri: „O să ne închidem în cameră și-o să facem un foc zdravăn de lemne, la care o să ne uităm de pe canapea”. Nu fuseseră niciodată împreună la Palace. De unde știa, atunci, că apartamentele aveau toate șemineu în fața căruia era plasată o canapea confortabilă? Șocat, a scăpat paharul din mână.

Arma a auzit zgomotul de sticlă spartă și s-a repezit în living. L-a găsit pe Macaire livid la față!

— Ce s-a-ntâmplat, iubitule?

— Deci tu ai fost! Tu ai fost la Palace în weekendul crimei! Te-ai dat drept soția mea și ai intrat la mine în cameră unde mi-ai lăsat cuvintele acelea scrise cu ruj de buze, pentru a mă face să cred că fusese Anastasia.

— Ba nu! Te auzisem spunând cât de mult îți plăcea acel ruj. Mi-am făcut rost de unul printr-o verișoară care locuiește la Paris. Îmi dădeam cu el acasă, în speranța c-ai să observi, dar nu ai făcut-o niciodată. Tocmai terminasem de scris cuvintele

acelea pe oglinda de la baie, când am auzit ușa de la intrare. M-am ascuns într-un dulap, uitând rujul pe chiuvetă.

— Dar, pentru Dumnezeu, ce făceai la Palace?

— Voiam să iau parte la alegerea ta. Eram atât de mândră de tine! Era ziua ta cea mare. De-asta te rugasem să-mi dai niște zile libere: voiam să fiu și eu de față la încoronarea ta. Rezervasem de luni de zile o cameră într-un han din sat. Între timp, am descoperit că Anastasia avea de gând să te părăsească și că urma să n-o mai găsești acasă la întoarcere. Așa că voiam să-ți spun că te iubesc. Că ai putea fi împreună cu cineva care te iubește cu adevărat! M-am prezentat la recepția hotelului și am spus că sunt soția ta. Funcționarul nu m-a întrebat nimic, ci doar mi-a dat dublura cheii. Numai că nu erai în cameră, așa că ți-am lăsat mesajul pe oglinda din baie și m-am ascuns în șifonier ca să văd cum reacționezi. Când însă te-ai întors în cameră, am ezitat. Mi-a fost frică să nu-ți par ridicolă. Și-apoi, dintr-odată, cineva te-a strigat de pe balcon, așa că, evident, nu am ieșit la lumină. Am considerat că era mai bine să te admir de la depărtare, fiindcă altfel cu siguranță m-ai fi respins. În fond, nu eram decât menajera angajată în casa ta.

Macaire a înmărmurit. Și-a mai turnat un pahar de scotch și l-a dat pe gât. Apoi a întrebat-o, cu vocea tremurândă:

— Arma, tu ai furat pistoletul aurit al Anastasiei?

Mai întâi l-a privit lung, în tăcere. Apoi a început să plângă:

— Am găsit pistoletul în bagajul pe care Anastasia îl ascunsese în șifonier, în vederea plecării cu Levovitch. Nu mai știu de ce am umblat prin lucrurile ei, fără îndoială fiindcă voiam să descopăr unde se duceau. Speram să dau peste vreun bilet de avion sau peste vreun mesaj. Am dat însă peste arma aia. La început, mi-a fost teamă că

Anastasia vrea să se omoare. Era atât de fragilă pe-atunci, încât m-am temut să nu facă vreun lucru oribil, ca-n *Romeo și Julieta.* De pistol am vrut să scap, să-l arunc în lac sau așa ceva. Mi-a fost însă frică să nu fiu văzută și luată drept o criminală. M-am gândit că ar fi fost mai bine să-l arunc într-o prăpastie, la munte, unde nimeni nu l-ar mai fi găsit. Așa că l-am luat cu mine la Verbier.

— Arma, a murmurat Macaire înspăimântat, tu l-ai omorât pe Jean-Bénédict?

— Nu! Îți jur că nu l-am omorât eu!

— Atunci ce-ai făcut, pentru Dumnezeu? a insistat Macaire, simțind că Arma nu-i spunea totul.

— Sâmbătă după-masă, când eram ascunsă la tine-n cameră, te-am auzit vorbind despre Tarnogol. Știam că-ți făcea necazuri și că-ți amenința alegerea. Când te-ai întors din balcon, ai zis c-o să-l omori. Însă nu voiam să sfârșești în pușcărie. Nu ai fi suportat regimul de-acolo. Ai fi pierdut totul și până la urmă te-ai fi sinucis! Nu te puteam lăsa s-o faci. Trebuia să acționez cumva. M-aș fi simțit de-o mie de ori mai bine să fiu eu condamnată în locul tău. Mi-am spus că era un semn ceresc: dacă găsisem pistolul, dacă venisem până aici cu el, însemna că trebuia să-l folosesc. Venise clipa să-ți dovedesc cât de mult te iubesc. Să-ți luminez viață printr-un act de curaj. Și-apoi, toată lumea ar fi aflat! Le-aș fi spus judecătorilor și juraților, s-ar fi scris în ziare. Ce dovadă mai mare de dragoste s-ar fi putut? Nu aș mai fi fost doar o simplă menajeră, ci îndrăgostita teribilă! Bonnie a iubirii! Simțeam că, în acea zi, viața mea va lua o întorsătură. Așa că, la ora 18, m-am amestecat printre funcționarii băncii, în sala de bal. Aveam în geantă arma și eram hotărâtă ca, imediat ce Tarnogol apărea pe scenă, să trag în el. Pentru tine, iubirea mea! Numai că, evident, eram foarte nervoasă, așa că am cerut un cocktail cu vodcă, pentru a-mi face curaj. Am băut mai multe, așa

cum trebuie pentru a putea omorî un om. Numai că am început să mă simt foarte rău. La puțin timp după ce membrii Consiliului au sosit pe scenă, am început să vomit. Când au sosit ajutoarele, m-am târât până afară din sală, trebuia să scap de armă înainte de a-mi pierde cunoștința, altfel ar fi fost găsită la mine. Am umblat pe niște coridoare până la o fereastră de la care am aruncat pistolul într-un tufiș acoperit de zăpadă. În clipa aceea nu m-am gândit că zăpada se va topi. Nu m-am mai gândit la nimic. Am scăpat de armă și am leșinat. Când am deschis ochii, eram la spitalul din Martigny.

Nemaiștiind ce să creadă, Macaire a dat-o afară din casă pe Arma și s-a încuiat la el în birou. Acolo, cu telefonul în mână, se uita fix la cartea de vizită a locotenentului Sagamore.

* * *

— Până la urmă însă, nu ați mai sunat la poliție, a constatat Scarlett, în livingul lui Macaire. De ce?

Înainte de a răspunde, Macaire s-a ridicat din fotoliu și s-a dus să caute ceva într-un sertar încuiat. A scos un dosar și ni l-a întins.

— Am preferat să verific chiar eu. Iată fișa de spitalizare a Armei, din seara crimei. Și raportul medicului care a consultat-o. Le-am păstrat gândindu-mă că povestea asta ar putea ieși la lumină într-o bună zi.

Scarlett a parcurs documentele:

— Aici scrie că Arma a fost spitalizată sâmbătă, 15 decembrie, la ora 20:15, și nu a părăsit spitalul până luni dimineață. Intoxicația a fost severă și, în tot acest timp, a rămas sub perfuzie.

— În timpul în care a fost comisă crima, a continuat Macaire, Arma era la spitalul din Martigny, adică la o jumătate de oră distanță de Verbier, cu o perfuzie în braț. Mi se pare un alibi suficient de solid.

Scarlett i-a dat dreptate, apoi a spus:

— Ați făcut aceste cercetări, dar tot nu se explică, deocamdată, de ce ați renunțat să anunțați

poliția.

— Dacă Arma l-ar fi omorât pe Jean-Bénédict, dacă ar fi ucis pentru a mă proteja, atunci ar fi însemnat că aș fi fost iubit cum nu mi se mai întâmplase vreodată.

— Totuși, după ce ați descoperit că nu ea fusese criminala, de ce nu ați reluat relația?

Macaire se uita în gol. De parcă i-ar fi fost rușine de răspuns:

— Mi-am dat seama că eram cu ea dintr-o eroare: nu era decât o palidă imitație a Anastasiei. Fantoma ei. Singura femeie pe care am iubit-o vreodată e Anastasia. Tarnogol însă a avut dreptate, iar profeția lui s-a dovedit exactă: am ajuns președintele băncii, dar am rămas singur.

— Tarnogol nu a existat niciodată, am observat.

— Și totuși, mi-a răspuns Macaire, era chiar la fața locului.

Capitolul 72

Sfârșit de partidă

Împreună cu Scarlett, am plecat de la Macaire Ebezner și am ieșit din Geneva fără a fi înaintat prea mult în rezolvarea cazului. Tot nu identificaserăm criminalul. Întorși la Verbier, ne-am închis la mine în apartament pentru a mai încerca, încă o dată, să potrivim toate piesele puzzle-ului. Ore în șir am revăzut toate elementele dosarului, comandându-ne în cameră, pentru cină, cheeseburgeri cu cartofi prăjiți, pe care i-am mâncat verificând minuțios și recitind toate datele deja parcurse de nenumărate ori.

Ne scăpa evident un detaliu, dar care să fi fost acela?

La ora 2 noaptea, a fixat pe peretele pe care aveam toate datele trei foi cu trei nume ale

potențialilor suspecți:

ANASTASIA MACAIRE *LEV*

Scarlett a oftat privind fotografia panoului realizat de locotenentul Sagamore în care erau indicate numele acelorași suspecți.

— Am ajuns la aceeași concluzie cu a poliției, a remarcat Scarlett. Ne-am împotmolit în exact același punct al anchetei.

Eram epuizați. Și, trebuie să mărturisesc, și un pic descurajați. Era însă necesar să rezistăm.

— Puțină cafea? am sugerat.

— Chiar vreau.

Am pornit espressorul cu capsule. Scarlett a reașezat metodic toate elementele din panoul lui Sagamore, reluând toate piesele pe care le fotografiaserăm ilegal. Timp de mai bine de un ceas, a trecut încă o dată în revistă fiecare dintre elementele reținute la vremea cuvenită de Sagamore. Astfel ne-am reamintit de intervenția echipei de securitate în camera 623 și iată un extras din declarația dată poliției, în dimineața crimei, de un anume Milan Luka, șeful serviciului de securitate de la Palace:

> *Sâmbătă seara, pe 15 decembrie, la ora 23:50, am fost chemat din cauză că se auzea scandal din camera 623. M-am dus imediat până la camera în cauză și am fost întâmpinat de un bărbat care m-a asigurat că totul era în ordine. M-am gândit că poate nu era camera pentru care fusesem solicitat. Pe tot coridorul nu se auzea niciun zgomot. Totul părea liniștit. Nu am insistat și am plecat. Am informat directorul pentru cazul în care ar fi trebuit intervenit încă o dată. Fusese o seară complicată și era mai*

bine să fim prudenți. Alt apel însă nu a mai urmat. Noaptea a fost calmă. În sfârșit, dacă se poate spune așa, fiindcă a doua zi a fost descoperit cadavrul de la camera 622.

După ce a citit cu voce tare, Scarlett a adăugat:

— Raportul precizează că bărbatul care l-a întâmpinat pe șeful serviciului de securitate în camera 623 era Jean-Bénédict Hansen, recunoscut prin intermediul unei fotografii.

S-a oprit brusc, gânditoare.

— Ce e? am întrebat-o.

— Șeful securității se referă la un „scandal".

— Da, și?

— Se subînțelege o bătaie, nu?

— Da, exact. O dispută zgomotoasă.

— Ceea ce implică faptul că Jean-Bénédict Hansen nu era singur în camera 623. Când a făcut ancheta, pe Sagamore nu l-a frapat detaliul, considerând că Jean-Bénédict Hansen era Tarnogol. Prezența lui Jean-Bénédict Hansen în camera 623 – a lui Tarnogol – nu avea nimic surprinzător. Numai că, în realitate, Tarnogol era Lev Levovitch. Sagamore a trecut peste acest amănunt.

— Jean-Bénédict se certa deci cu Tarnogol, cu Levovitch adică! am zis înțelegând unde dorea Scarlett să ajungă.

A confirmat din cap.

— Sâmbătă, 15 decembrie, Jean-Bénédict Hansen se certa cu Levovitch. Câteva ore mai târziu, e găsit mort.

* * *

Milan Luka nu mai lucra de ani de zile la Palace, dar câteva încercări pe internet au fost de ajuns pentru a-l găsi: conducea acum propria firmă de supraveghere, numită *Luka Sécurité,* al cărei sediu se găsea în Sion.

Așa încât, a doua zi, vineri, 6 iulie 2018, de dimineață, după o noapte cu somn puțin, ne-am dus să ne întâlnim cu Milan Luka la sediul firmei sale din centrul Sionului. Era un bărbat de vreo 50 de ani, voinic și cu o figură nu tocmai atrăgătoare, dar, de fapt, un om simpatic. Ne-a primit cu amabilitate, deși veniserăm neanunțați. Simțeam că se emoționează vorbind despre anii petrecuți la Palace de Verbier.

— M-am simțit fericit acolo, ne-a mărturisit. Am ajuns de tânăr în Elveția și am avut norocul de a-l întâlni pe domnul Rose. Știa să te facă să ai încredere în tine pentru ca astfel să dai tot ce aveai mai bun. Am fost angajat în cadrul echipei de securitate căreia mai apoi i-am devenit șef. Îi datorez mult domnului Rose.

— De ce ați plecat de la Palace?

— Am plecat după moartea domnului Rose. Nu mai era la fel fără el. Și-apoi, ca să fiu cinstit, de mult îmi doream să plec și să-mi fac propria afacere. Rămăsesem însă din fidelitate față de domnul Rose. Bine, chiar dacă, după crimă, atmosfera se schimbase profund.

— Ce vreți să spuneți? a întrebat Scarlett.

— Palace era un loc deosebit, un mic port al păcii pentru clienți. Domnea acolo sentimentul unei perfecte serenități. După crimă, lucrurile s-au schimbat cu totul. Domnul Rose a fost foarte afectat de acele evenimente și, mai ales, de ce s-a întâmplat ulterior: procesul lui Lev Levovitch și condamnarea acestuia. Decizia l-a devastat pe domnul Rose, care era foarte mândru de Lev. Dacă l-ați fi auzit cum vorbea pe-atunci despre el… era eroul lui. Se gândea că ar fi putut ajunge chiar președintele Băncii Ebezner. Numai că eroul, din păcate, a cunoscut cea mai cruntă decădere. Șocul a fost groaznic pentru domnul Rose. Asta l-a și omorât.

— Cum așa?

— S-a sinucis la câteva luni după condamnarea lui Levovitch. Un glonț în gură cu pistolul din armată, o chestie înfiorătoare. Lângă el au fost găsite articolele de presă referitoare la prăbușirea lui Levovitch. A fost o perioadă foarte grea pentru mine.

— Ce ne puteți spune despre crima de la camera 622, domnule Luka? l-am întrebat.

Fostul șef al echipei de securitate de la Palace ne-a povestit mai întâi ce haos fusese în sâmbăta cu intoxicarea generală, apoi despre descoperirea cadavrului, a doua zi.

— Am fost unul dintre primii anunțați, ne-a spus. Am sunat imediat la poliție și am interzis accesul la acel etaj, pentru a nu fi distruse eventualele probe.

— În dimineața crimei erați la Palace? m-am mirat.

— Da, de ce?

— Fiindcă tot acolo erați și sâmbătă seara. Știm că ați intervenit la camera 623, la ora 23:50.

— Într-adevăr, ar fi trebuit să mă întorc acasă în seara aceea, când mi se termina tura, dar după intoxicarea generalizată, domnul Rose era foarte nervos, așa că a trebuit să rămân la fața locului. Noaptea rezolvam în principiu totul cu un singur agent, dar, ținând cont de circumstanțe, mi s-a părut mai prudent, pentru orice eventualitate, să fie asigurată o întărire a efectivului.

— Mai exact, unde vă găseați în noaptea aceea? l-am întrebat.

— Agentul de noapte era la recepție, ca de fiecare dată, pentru a supraveghea intrarea principală, singura cale de acces posibilă. Eu m-am dus să mă culc în biroul administrației, trebuia să-mi refac un pic forțele după ziua aceea care chiar mă încercase.

— Deci nimeni nu ar fi putut intra în hotel?

— Nu, decât pe ușa principală. Noaptea, la Palace exista această regulă de a face imposibil

accesul prin altă parte. Trebuia să fim vigilenți, aveam mulți clienți foarte bogați, cu bijuterii la ei și cu bani lichizi.

— Dar accesul la o ieșire de siguranță era posibil cu ajutorul unui complice din interior, am observat.

— *Cu ajutorul unui complice din interior,* a repetat fostul șef al echipei de securitate, înainte de a deveni ironic: bandiții ar fi putut ateriza și cu un elicopter pe acoperișul hotelului. Eram prudenți la modul rezonabil, din punctul de vedere al celor dintr-un sat liniștit cum e Verbier. Unde vreți să ajungeți cu aceste întrebări?

— Domnule Luka, a intervenit Scarlett, credem că este posibil să fi văzut ceva important cu câteva ore înaintea crimei.

— Cum așa?

Scarlett i-a arătat extrasul din raportul poliției.

— Sâmbătă seara, pe 15 decembrie, ați avut o intervenție la camera 623.

— Da, îmi aduc aminte. Un client a sunat la recepție și ne-a anunțat. Se petrecea ceva, țipa cineva, cred.

— Ce client sunase la recepție?

— N-am știut niciodată. De altfel, cred că nici nu se prezentase. La vremea respectivă, rețeaua telefonică nu era încă informatizată, deci nu puteam ști de la ce cameră venea apelul. Tot nu văd unde vreți să ajungeți.

— Cine era în camera 623?

— Domnul Hansen. Am declarat deja poliției.

— Nu v-a mirat că nu l-ați găsit acolo pe domnul Tarnogol? am întrebat. Era camera lui, nu a domnului Hansen.

— Echipa de securitate nu era obligată să știe cu precizie cine în ce cameră locuia. Ni se dădea numărul camerei, mergeam să vedem despre ce era vorba și asta era tot.

Scarlett a scos atunci asul din mânecă:

— Presupunem că în cameră era altcineva. Dacă ați citit presa vremii, știți că Sinior Tarnogol nu a existat niciodată: Lev Levovitch era cel care interpreta respectivul personaj. Prin urmare, credem că Lev Levovitch era cel ce se afla în camera 623. În seara aceea, când ați intervenit, în cameră se aflau Jean-Bénédict Hansen și Lev Levovitch. Am dreptate?

Fostul șef al echipei de securitate a lăsat să-i scape un suspin prelung. S-a ridicat de la birou și s-a dus la geam, de parcă ar fi vrut să ne evite privirile.

— Așa e, ne-a mărturisit. Lev Levovitch era înăuntru. Și o femeie.

— De ce nu ați spus nimic poliției? l-a întrebat Scarlett.

— Pentru că domnul Rose m-a rugat să nu spun nimic. După incident, l-am informat ce se petrecuse și mi-a ordonat să nu spun nimănui că Lev se afla în acea cameră. Întotdeauna l-a protejat.

* * *

Toate pistele ne conduceau către Lev Levovitch.

Scarlett și cu mine ne uitam la numele celor trei suspecți, de pe peretele din apartamentul meu.

ANASTASIA MACAIRE *LEV*

Chiar dacă, după spusele lui Milan Lukas, Anastasia – deduceam că ea fusese femeia menționată de fostul șef al echipei de securitate – se găsea în camera 623 cu Lev și Jean-Bénédict Hansen, o consideram scoasă din cauză.

— În acest moment, știm că Arma luase pistoletul Anastasiei, deci pe aceasta din urmă o putem elimina de pe lista suspecților, a sugerat Scarlett.

— Așa e, am confirmat. Și-apoi mai știm și că Arma a scăpat de pistoletul Anastasiei în

momentul otrăvirii generale, adică în jurul orei 19. Drept care putem fi siguri că nu aceea a fost arma crimei.

Scarlett a desprins numele Anastasiei de pe perete. Nu mai rămâneau decât ale lui Macaire și Lev. Am continuat:

— Suspectul nostru trebuia să aibă acces la o armă. Știm că Macaire avea această posibilitate.

— Da, dar nici Levovitch nu era mai prejos, mi-a amintit Scarlett. Ținând cont de cei 15 ani de impostură, dacă ar fi avut nevoie de o armă, și-ar fi putut procura fără dificultate una.

Scarlett avea dreptate.

— Sunt de aceeași părere cu Sagamore, a continuat, suspectul se afla în hotel și nu a plecat după comiterea crimei. În timp ce poliția îl credea pe undeva, pe afară, el era tot între pereții de la Palace.

— Ar fi putut totuși pleca pe una dintre ieșirile de siguranță, cum a făcut-o Anastasia, am obiectat.

— Am notat împreună elementele și am studiat planul clădirii. Drumul ales de Anastasia pentru a părăsi hotelul era unica modalitate de a fugi de-acolo fără a fi văzut de cineva. Era necesar să fii foarte bine informat.

— Ne putem însă imagina că ucigașul își plănuise minuțios execuția, am observat.

Pe chipul lui Scarlett s-a citit dezaprobarea.

— Să fim serioși, domnule scriitor! Dacă ucigașul și-ar fi planificat de mult eliminarea lui Jean-Bénédict Hansen, nu ar fi făcut-o cu un pistolet, și-n mijlocul hotelului. Pare mai degrabă un act brutal și improvizat. De altfel, aceasta este și părerea lui Sagamore și o consider absolut logică.

— Și-atunci, ce părere aveți? am întrebat.

— În cazul în care criminalul a utilizat ieșirea de siguranță pentru a fugi, înseamnă că știa foarte bine hotelul. Așa cum doar un angajat l-ar fi putut cunoaște. Deci fie criminalul nu a părăsit hotelul

după crimă, fie cunoștea locul ca nimeni altul. În care caz, prea multe dubii n-ar mai fi. Cine ar fi avut acces la o armă? Cine cunoștea hotelul ca pe buzunarul lui?

— Levovitch, am răspuns.

— Levovitch, a confirmat Scarlett. Iar mobilul e foarte simplu: înainte de comiterea crimei, Jean-Bénédict Hansen descoperise că Levovitch era Tarnogol. Așa că l-a ucis noaptea, pentru a-și proteja secretul.

— Aproape că are logică, am nuanțat. Dar, dacă Lev Levovitch l-a omorât pe Jean-Bénédict Hansen fiindcă acesta din urmă descoperise adevărul în legătură cu Tarnogol, de ce s-au descoperit în camera lui Hansen exact elementele care să conducă la Tarnogol?

— Levovitch le-a pus pentru a avea mai târziu o acoperire, a sugerat Scarlett.

— Nu sunt convins. Cred că încă trecem pe lângă ceva important.

Ne-au trebuit mai multe ceasuri pentru a înțelege. Am întors datele pe toate fețele și totuși era ceva care efectiv nu se potrivea. Dar iată că, într-un târziu în acea noapte, pe când era scufundată într-un ocean de documente întinse pe jos, Scarlett a strigat, luminându-se dintr-odată la față:

— Păi, sigur că da! Cum de nu ne-am gândit până acum la asta?

— La ce să ne gândim? am întrebat-o.

— Aici era și-am avut-o tot timpul sub ochi!

Fără să-mi ofere vreo explicație, s-a repezit la laptop și degetele i-au alergat pe taste. Odată încheiată căutarea, a ridicat privirea din ecran, în egală măsură mândră și uluită de descoperire. După care a ieșit din apartament și a luat-o la fugă pe scări, de parcă nu ar mai fi suportat să aștepte ascensorul. Am urmat-o, fără să înțeleg nimic. Am ajuns la parter și am trecut prin holul în care nu se afla nimeni. Recepționerul de noapte lipsea pentru

moment, iar Scarlett a profitat pentru a o lua pe-acolo și a dispărea pe coridorul care ducea la birourile administrației hotelului. A recunoscut pe loc biroul directorului. A împins brusc ușa, sigură că la o asemenea oră nu poate fi nimeni înăuntru. Am fost însă mirați să descoperim încăperea luminată. Și un bărbat stând într-un fotoliu.

Scarlett l-a privit lung, tulburată. Recunoscându-l pe loc: în pofida trecerii anilor, nu se schimbase. Era la fel ca în fotografiile din ziare.

— Lev Levovitch… a murmurat Scarlett. Ce faceți aici?

— Deci, ați descoperit totul, ne-a zis.

Capitolul 73

Criminalul din camera 622

În noaptea aceea, Lev Levovitch ne-a povestit, mie și lui Scarlett, ce se întâmplase în lunile dinaintea crimei.

— După moartea lui Abel Ebezner, ne-a explicat Lev, o regăsisem pe Anastasia. Și, în sfârșit, eram fericiți. Nu aveam decât un singur gând: să-mi iau la revedere ca actor de la acele personaje și să-mi trăiesc viața alături de Anastasia. O simțeam însă că ezita la gândul de a-l părăsi pe Macaire. Nu voia să-i facă vreun rău și-i era teamă ca acesta să nu se sinucidă. M-am decis să acționez sub masca lui Tarnogol. Cu 15 ani mai înainte, reușisem ceea ce credeam că e lovitura secolului: obținusem acțiunile lui Macaire Ebezner împingându-i-o pe Anastasia în brațe. Eram convins că ar fi fost de ajuns să pun presiune pe Macaire pentru a accepta să renunțe la soție în schimbul președinției. Cu cinci zile înaintea Marelui Weekend, pe când era sigur că va fi numit președinte, Macaire a descoperit că Tarnogol voia să-l pună pe Levovitch

în locul lui. Mai întâi a reacționat exact cum îmi imaginasem: s-a pierdut cu totul. Voiam să-l joc pe degete, să-i întind la maximum nervii, pentru a nu găsi altă opțiune decât schimbul Anastasia contra președinție. Numai că Macaire nu intenționa să renunțe nici la soție, nici la președinție. Rezista, în ciuda stratagemelor mele. Deci am fost nevoit să trec la planul de urgență: să fac să fie ales Levovitch de către Consiliu, dar în ultima clipă să împiedic anunțul. Pentru a-l lăsa pe Macaire fără alternativă.

— Mai bine-ați fi șters-o cu Anastasia! a observat pragmatică Scarlett.

Lev a zâmbit amuzat:

— Aveți perfectă dreptate. Cred că mă agățasem de acea variantă doar din ridicolul motiv al mândriei. Țineam să câștig partida cu Macaire.

— Prin urmare, planul pentru a împiedica *in extremis* anunțul era intoxicarea generală? am întrebat.

— Sigur. Chiar eu i-am otrăvit pe bieții oameni. În prealabil, îl făcusem pe Macaire să caute peste tot, disperat și fără rost. Cu două zile mai înainte, Wagner îi dăduse sticluța cu otravă care nu era decât apă chioară, dar cu care trebuia să scape de Tarnogol. Nu aveam nicio problemă în a face să eșueze falsa otrăvire, în așa fel încât, până la urmă, Macaire să accepte pactul cu Tarnogol. Doar că Macaire nu a trecut la acțiune. Așa că Wagner, sub pretextul că otrăvii respective îi luă prea mult timp pentru a-și face efectul, i-a dat o sticlă cu vodcă așa-zis otrăvită, pe care să o pună în barul saloanelor de la primul etaj, unde urma să se țină ședința de Consiliu. Mi-a fost suficient un moment de neatenție din partea lui Macaire pentru a recupera sticla și a-l face pe acesta să creadă că a pierdut-o.

— Conținutul sticlei chiar era otrăvit? a întrebat Scarlett.

— Sigur că nu. Nu voiam să-mi asum niciun risc. Doar pregătisem totul din timp, cu luni de zile mai înainte. M-am asigurat că acele cocktailuri pe bază de vodcă Beluga vor fi servite înainte de marele bal, pentru ca, în caz de nevoie, să-l aduc pe Macaire într-o totală stare de confuzie. Apoi am făcut în așa fel încât una dintre sticlele de vodcă, în care turnasem un vomitiv destul de puternic, să ajungă pe mâna barmanului. O însemnasem cu o cruce, exact ca pe aceea de la Macaire, ca să fie convins că totul era numai din vina lui. Vomitivul și-ar fi făcut rapid efectul și haosul ar fi împiedicat desfășurarea serii. Însă probabil că am calculat greșit dozajul. Când mi-am dat seama, la ora 18:30, că vomitivul va întârzia să-și facă efectul, l-am chemat în ajutor pe Alfred. Acesta s-a amestecat printre invitați cu ordinul de a leșina brusc, în momentul în care s-ar fi încercat să se facă anunțul. Nu am mai avut timp, fiindcă i-a luat-o înainte unul dintre invitați care s-a prăbușit, până la urmă, trăgând după el o față de masă cu tot ce era pe ea. Imediat li s-a făcut rău și altora și-n curând toți au început să cadă ca muștele. M-am prefăcut și eu că sufăr la fel, pentru a nu trezi bănuieli. Planul a funcționat de minune: după povestea asta, Macaire a acceptat să renunțe la Anastasia în schimbul președinției. Nu ne mai rămânea decât să fugim. Numai că s-a amestecat Jean-Bénédict Hansen și de-aici a pornit catastrofa.

— Cum așa? am întrebat.

— Convins că toți angajații băncii ar fi putut fi omorâți de vodca lui otrăvită, Macaire i-a mărturisit stratagema vărului său. Iar acesta s-a hotărât să-l șantajeze. Președinția în schimbul tăcerii. Numai că Anastasia le-a auzit conversația și, vrând să-l cheme în ajutor pe Tarnogol, a înțeles că eu eram interpretul personajului. Ne-am certat, și Jean-Bénédict Hansen ne-a auzit. Și mi-a descoperit secretul.

Lev s-a oprit o clipă. În cameră s-a lăsat liniștea. Apoi s-a întors spre Scarlett și a întrebat-o:

— Cum de v-ați dat seama?

— Că domnul Rose a fost criminalul? Fiindcă era singurul care putea pleca și veni în hotel fără a fi observat. Fiindcă avea armă. (Scarlett a arătat către tabloul în care domnul Rose era în uniformă de locotenent-colonel.) Am verificat pe internet: gradele superioare din armata elvețiană au toate pistolete Sig Sauer P210, calibrul 9 mm, la fel ca arma crimei. Și, mai ales, avea un mobil: dorea să vă protejeze. Cu câteva ore înaintea crimei, serviciul de securitate al hotelului a intervenit la camera 623. În aparență, a fost o alarmă falsă. Numai că șeful echipei de securitate a relatat poliției că raportase incidentul directorului hotelului, ținând cont de evenimentele deosebite din acea seară. Îmi închipui că, imediat ce a aflat că în camera 623 a avut loc un incident, domnul Rose s-a îngrijorat. Știa că era camera lui Tarnogol. Și mai știa și că Tarnogol erați dumneavoastră. Știm, din declarațiile date la procesul care vi s-a intentat pentru escrocherie, că Tarnogol era un personaj inventat de tatăl dumneavoastră la cererea domnului Rose, pentru a-și putea îndeplini misiunea de client infiltrat. Cum tatăl dumneavoastră murise, domnul Rose era de acum singurul care știa că sunteți Tarnogol. Când domnul Rose a aflat că Jean-Bénédict v-a descoperit secretul, a considerat că erați în pericol.

* * *

Sâmbătă, 15 decembrie, cu câteva ore înaintea crimei

Domnul Rose umbla în sus și-n jos prin biroul lui de la Palace de Verbier, părând extrem de îngrijorat. Lev îl privea un pic cam descumpănit.

— Nu vă neliniștiți, domnule Rose, am situația sub control.

— Sub control? De când te tot rog să încetezi să te mai joci cu focul, făcând pe Tarnogol? Sunt convins că până la urmă vei fi prins. Îți dai seama că riști să ajungi la închisoare, plus o amendă colosală?! Cariera îți va fi distrusă! Ți se va confisca tot ce ai!

— Jean-Bénédict a acceptat să nu spună nimic dacă mai joc o dată rolul lui Tarnogol mâine, la conferința de presă, pentru a fi numit președintele băncii. După care dispar pentru totdeauna.

— Și chiar crezi că justiția nu va da de tine?

— Nimeni nu va ști nimic, l-a asigurat Lev.

— Ascultă, Lev, s-a enervat domnul Rose, tu, care ești atât de inteligent, cum de poți fi atât de naiv? Chiar crezi că Macaire Ebezner va accepta să se lase deposedat de către vărul lui, de propria bancă, din cauza unui șantaj grotesc? Toate astea se vor termina foarte rău!

După o tăcere prelungită, Lev a spus:

— Fiți liniștit, domnule Rose, am prevăzut totul.

— Chestia asta nu mă liniștește deloc. Ce-ai prevăzut?

— O să vedeți, toate astea îi vor exploda direct în față lui Jean-Bénédict Hansen. Și-o să-i prindă bine, tot n-a fost el niciodată altceva decât un șmecheraș lipsit de loialitate. De ani de zile tot pune de-un puci în bancă, mai ales de la moartea lui Abel Ebezner încoace. Așa că am pus la cale, cum să zic… o asigurare de viață pentru mine pe cheltuiala lui.

— O asigurare de viață?

— Știam că personajul Tarnogol va sfârși prin a fi demascat, în 15 ani, practicile bancare s-au schimbat mult. Acum 15 ani, nu erau atât de detaliat examinate fluxurile financiare ca acum. Mi-am dat foarte bine seama că autoritățile de supraveghere bancară până la urmă tot își vor băga nasul și în povestea asta. În consecință, am decis să mă protejez. Am adunat obiecte care-i aparțineau lui Jean-Bénédict și le-am dus în vila

lui Tarnogol. Am aranjat ca agendele să le corespundă. Ca în acea seară de luni, când l-am trimis pe Macaire la Basel, știind că Jean-Bénédict era la Zürich. Totodată, i-am vândut pe mai nimic vila din strada Saint-Léger, pe care o cumpărasem printr-o societate-paravan, lui Jean-Bénédict. Planificase să investească într-un fond imobiliar: i-am vorbit despre niște beneficii senzaționale, așa că și-a pus toată încrederea în mine. A virat niște fonduri în societatea-paravan pentru ca, în final, să se trezească proprietarul unui imobil în Geneva, dar fără s-o știe. Nu a pus niciodată nicio întrebare, cu atât mai mult cu cât povestea îi aducea mulți bani. Erau însă bani pe care chiar eu îi vărsăm, tocmai pentru a nu pune întrebări. În fine, v-am spus toate astea ca să vedeți că eram atent să șterg urmele în caz de nevoie. Un ultim lucru îmi mai rămâne de făcut.

— Care? a întrebat domnul Rose.

— Să ascund masca lui Tarnogol în apartamentul lui Jean-Bénédict.

•

După câteva clipe, Lev s-a dus în camera lui Jean-Bénédict Hansen, sub pretextul de a dori să pună amândoi la punct conferința de presă de a doua zi.

— Despre ce vrei să vorbim mai exact la ora asta? s-a enervat Jean-Bénédict Hansen. Tocmai voiam să mă culc.

— Trebuie să ne asigurăm că totul e perfect aranjat, i-a răspuns Lev. Jurnaliștii vor pune multe întrebări și trebuie de pe-acum să știm ce vom răspunde.

Dintr-odată, cineva a bătut la ușă. *Iără?* s-a enervat și mai tare Jean-Bénédict Hansen, *ce mai e și cu obiceiul ăsta, să vii să deranjezi lumea în miez de noapte?* A deschis ușa înfuriat, dar s-a liniștit văzându-l pe domnul Rose.

— Iertați-mă, domnule Hansen, a spus acesta, știu că este o oră nepotrivită, dar circumstanțele

sunt excepționale. Trebuie neapărat să stau de vorbă cu dumneavoastră, întrucât sunteți însărcinat, din partea Consiliului, cu organizarea Marelui Weekend.

— Despre ce este vorba?

Profitând de faptul că atenția lui Jean-Bénédict era îndreptată către vizitatorul lui, Lev a deblocat discret ușa de sticlă dinspre balcon.

— Inspectorii de la poliția sanitară sunt încă în bucătăriile noastre. Aș dori foarte mult să vă întâlniți cu ei pentru a vă putea confirma că intoxicația nu este sub nicio formă legată de mâncarea pregătită de noi.

Jean-Bénédict nu părea prea entuziasmat, însă domnul Rose a insistat până când l-a făcut să accepte. Lev a părăsit camera 622 și s-a dus într-a lui, pe când ceilalți doi au luat-o spre ascensoare.

Profitând de întunericul nopții, Lev, cu o geantă în mână, în care se găseau masca din silicon a lui Tarnogol și haina acestuia, a trecut din balconul lui în cel al camerei 623 – camera lui Tarnogol –, apoi în cel al camerei 622, intrând în apartamentul lui Jean-Bénédict Hansen pe ușa de sticlă pe care o deblocase puțin mai înainte. De pe pieptănul lui Jean-Bénédict a luat câteva fire de păr pe care le-a pus înăuntrul măștii pe care a ascuns-o în raftul cel mai de sus al dressingului. După care a utilizat telefonul din cameră pentru a suna la recepție și a comanda micul dejun pentru a doua zi dimineață, identic cu cel pe care-l lua de obicei Tarnogol: ouă, caviar și un păhărel de vodcă.

* * *

— Care era scopul? a întrebat Scarlett.

— La conferința de presă de a doua zi, pe care Jean-Bénédict dorea să o convoace, l-aș fi acuzat public că l-a întruchipat pe Tarnogol timp de 15 ani și că a trădat banca. De la Geneva la Verbier, toate dovezile erau la locul lor. Aș fi declarat că am întreprins timp de luni de zile o anchetă în urma căreia am descoperit că era proprietarul vilei

din strada Saint-Léger, că era de ajuns să i se examineze camera de la hotel, pentru a vedea ce se ascundea în dulapuri și în seif (unde deja dusesem acțiunile lui Macaire). Ar fi fost prins în capcană, fără scăpare.

Am intervenit:

— Numai că domnul Rose știa că, grație planului dumneavoastră, dacă îl elimina pe Jean-Bénédict Hansen, v-ar fi pus la adăpost pentru totdeauna, căci toată lumea avea să creadă că el îl întruchipase pe Tarnogol. Și așa, pe întuneric, fără a putea fi văzut, s-a dus și l-a omorât pe Jean-Bénédict Hansen cu două focuri de pistol. V-a apărat ca pe fiul lui. Un gest de iubire absolută.

Lev a confirmat din cap, emoționat. După care ne-a mărturisit:

— Domnul Rose mi-a destăinuit totul într-o seară, la Geneva, unde venise ca să mă susțină la proces. Îl bântuia crima pe care o comisese. Mai ales considerând că totul se întâmpla numai din vina lui, pentru că, omorându-l pe Jean-Bénédict Hansen, îmi grăbise căderea. Era groaznic de supărat pe el însuși. Repeta că urma să pierd totul numai din cauza lui. Condamnarea mea l-a distrus. Și s-a sinucis cu o zi înainte de ieșirea mea din închisoare. Deja mă numise unic moștenitor.

— V-a lăsat hotelul, a constatat Scarlett, deci sunteți directorul lui, director pe care nu am reușit să-l întâlnesc de la sosirea mea aici.

— Da. Când am aflat că întreprindeți o anchetă despre crima de la camera 622, la început m-am îngrijorat. Apoi mi-am zis că era ocazia de a face lumină în acest caz.

Am întrebat:

— Domnule Levovitch, unde este acum pistoletul domnului Rose?

Levovitch a schițat un zâmbet:

— A fost luat de poliție după sinuciderea domnului Rose. Nimeni nu a făcut legătura cu crima de la Palace. Întrucât eram moștenitorul,

într-o zi am fost contactat de un polițist, la mult timp după ieșirea mea din închisoare, pentru a-mi spune că mă puteam duce să recuperez arma. I-am răspuns că nu o voiam. Atunci, polițistul m-a informat: „Dacă nu o recuperați, o vom distruge”. Le-am spus: „Distrugeți-o!” Și au făcut-o. Poliția a distrus unica dovadă care l-ar fi incriminat pe domnul Rose. A fost felul meu de a-l proteja. Câte suntem în stare să facem pentru a-i apăra pe cei ce ne sunt dragi! Așa arătăm că viața noastră are rost.

Capitolul 74

Să știi să întorci foaia

Luni, 9 iulie 2018, la Palace de Verbier.

Cineva a bătut la ușa mea. Era Scarlett. În surâsul pe care mi l-a adresat, am deslușit o undă de tristețe. În spatele ei, un angajat al hotelului îi ducea bagajele.

— Deja a sosit ora plecării? am întrebat-o.

— Da.

— Vă însoțesc până în hol, am sugerat pentru a mai amâna puțin momentul despărțirii.

În ascensor, Scarlett mi-a spus:

— Nu mi-ați povestit ce s-a întâmplat cu Bernard după ce i s-a făcut rău în cafeneaua de la parterul editurii.

* * *

Paris, 1 ianuarie 2018

Bernard nu a rămas mult timp în spital, ci s-a putut întoarce acasă. Doctorii îi recomandaseră puțină odihnă. Pe neașteptate însă, starea lui de sănătate s-a deteriorat și a trebuit internat iarăși, în noul spital american din Neuilly.

Pe 1 ianuarie, am luat unul dintre primele trenuri de la Geneva pentru a ajunge urgent la

Paris, fiindcă fusesem anunțat că lui Bernard îi era foarte rău. Ajuns în capitala Franței, m-am dus în grabă la spital. Mă îngrijora starea în care l-aș fi putut găsi. Pe el, care dăduse dovadă întotdeauna de o asemenea energie, mă temeam că-l voi găsi în agonie, în pijama, zăcând într-un pat, cu mințile rătăcite. Împingând ușa salonului, inima îmi bătea să-mi sară din piept. Dar iată că l-am descoperit în plină formă, stând într-un fotoliu, în cămașă, cu cravata la gât, surâzător. Mi se părea că nu-l mai văzusem niciodată într-o formă atât de bună.

— Joël, mi-a zis, te-ai deranjat degeaba. După cum poți vedea, mă simt foarte bine.

Mă întrebam de ce starea lui îmi fusese descrisă în tonuri așa de sumbre, constatând cu ușurare că nici vorbă de așa ceva. Am conversat puțin, apoi, pentru că mai avea de primit o vizită, m-a sfătuit să mă duc să profit de restul zilei prin Paris.

— Fii liniștit, Joël, m-a calmat Bernard cu un zâmbet pe care nu-l voi uita niciodată. Ne vedem mâine.

A fost ultimul nostru moment împreună.

A doua zi, a plecat.

El, care iubea clovnii, îmi prezentase un ultim și magnific număr.

* * *

Scarlett și-a șters o lacrimă de pe obraz.

La Palace, ușile ascensorului s-au deschis la parter. Am traversat holul.

— Nu am aflat ce s-a întâmplat până la urmă între Lev și Anastasia, a remarcat Scarlett. Să fi plecat fiecare pe drumul lui? Ce trist!

— Cred că povestea se sfârșește cu bine.

Când am ajuns în dreptul recepției, Lev Levovitch ne-a ieșit în întâmpinare.

— Doamnă Leonas, i s-a adresat lui Scarlett, a fost o plăcere că v-am cunoscut.

— Plăcerea a fost de partea mea, i-a răspuns Scarlett strângându-i mâna.

Clipă în care și-a făcut apariția directorul adjunct, pe care-l întâlniserăm cu câteva zile mai înainte.

— Iată-l și pe domnul Alfred Agostinelli, directorul adjunct al hotelului, ni l-a prezentat Lev.

— Fostul dumneavoastră șofer? a întrebat Scarlett.

— Chiar el, a zâmbit Lev. Și, dacă-mi permiteți, aș vrea foarte mult să v-o prezint și pe soția mea, care lucrează aici, cu mine.

De noi s-a apropiat o blondă foarte frumoasă. Era Anastasia. Ne-am salutat, apoi doi copii de vreo 10 ani au dat buzna în hol și au venit lângă părinții lor. Edmond și Dora, băiatul și fata Anastasiei și ai lui Lev.

— Cum de v-ați reîntâlnit? a întrebat Scarlett.

Anastasia și-a luat soțul de mână și a schițat un zâmbet fericit.

* * *

Cu câțiva ani mai înainte, la câteva luni după eliberarea lui Lev

Erau primele zile ale noului an. Într-o după-amiază însorită de iarnă, la Geneva, Olga von Lacht și-a făcut apariția în salonul hotelului *Beau-Rivage.* S-a așezat într-un fotoliu și a comandat un ceai negru. Auzindu-i vocea, femeia din fotoliul alăturat a ridicat ochii din ziarul pe care-l citea.

— Mami? s-a mirat Anastasia.

— Bună ziua, fata mea!

De mult nu își mai vorbiseră. De la plecarea Anastasiei la ultimul Mare Weekend, când fugise cu Lev.

— De unde ai știut că sunt aici? a întrebat Anastasia.

— Ce naște din pisică…

După o clipă de tăcere, Olga a continuat:

— Voiam să stăm de vorbă, Anastasia. Să-ți spun că-mi doresc să fii fericită. Și nu pari să fii.

— Mulțumesc, mami. Încerc…

— Încearcă mai bine!

Anastasia și-a întors privirea. Mama ei nu se putea abține să nu transforme orice discuție în reproșuri.

— Nu ai copii, a adăugat Olga, dar sper să ai într-o zi.

— Cu cine? a întrebat Anastasia fără a-și putea opri o lacrimă.

Olga și-a luat fata în brațe și i-a șoptit:

— Cu acela pe care-l iubești. Știi, cred că nu iubim cu adevărat decât o singură dată-n viață, și așa ceva nu e de pierdut.

După care Olga a prins în palme fața Anastasiei, i-a șters lacrimile și a adăugat:

— Știi ce mi-am dorit întotdeauna pentru tine și sora ta?

— Să ne măritățm cu niște bărbați bogați.

— Nu. Să fiți lipsite de griji.

•

Peste câteva zile, Olga a aterizat la Palace de Verbier în căutarea lui Lev.

— Se pare că dumneavoastră sunteți noul director, i-a spus.

— Cum de-ați aflat?

— Nu mă subestimați, am fost mereu la curent cu tot ce se-ntâmplă.

Levovitch nu și-a putut reține un zâmbet. L-a privit o clipă în tăcere, apoi și-a dus ideea mai departe:

— Aflați, domnule Lev, că pentru mine nu sunteți altceva decât un șobolan de canal. Numai că, pentru fata mea sunteți contele Romanov. Și, în fond, nu acesta este lucrul cel mai important? (Olga a surâs pentru întâia oară.) Sunteți făcuți să fiți împreună. Haideți la Geneva să o recuceriți pe fata mea! Și veți trăi amândoi fericiți aici! Viața e scurtă, Lev! Trebuie să facem în așa fel încât lucrurile să se termine cu bine!

* * *

Venise clipa ca Scarlett să plece. Taxiul o aștepta în fața hotelului. Am coborât treptele împreună.

— Simt că m-am atașat de dumneavoastră, i-am spus.

— Și eu, domnule scriitor. Și știu că ne vom revedea într-o bună zi.

M-a sărutat pe obraz. După care a adăugat:

— Grație dumneavoastră, am senzația că și eu l-am cunoscut un pic pe Bernard.

— Dacă și cititorii acestui roman vor simți același lucru, atunci cartea aceasta a meritat efortul de a fi scrisă.

Mi-a zâmbit.

— Pot să vă pun o întrebare, domnule scriitor?

— Bineînțeles.

— Aveți inima sfâșiată? De-asta scrieți?

— Poate. Dar v-aș întreba și eu același lucru: aveți inima sfâșiată?

— Dacă dumneavoastră o aveți, atunci o am și eu, fiindcă sunt unul dintre personajele dumneavoastră.

— Scarlett, voiam să vă spun că…

În aceeași clipă, un zgomot dinspre ușă m-a întrerupt, lăsând fraza la jumătate.

— Joël, ești aici?

Era Denise, care se întorsese din vacanță. Trecuseră deci 15 zile. Nici nu avusesem timp să-mi dau seama. Am auzit-o strigând: „Ce vraiște e-n bucătărie!” După care și-a făcut apariția în biroul meu:

— Joël, ce s-a-ntâmplat aici? Apartamentul e întors cu fundu-n sus! S-ar zice că de 15 zile n-ai mai ieșit din casă.

S-a uitat la ecranul computerului, la hârtiile de pe masă și la fișele lipite pe perete.

— Am scris un roman, i-am mărturisit. Și m-am lăsat complet prins de el.

Părea consternată.

— Adică de două săptămâni nu te-ai mișcat din casă?

A pus mâna pe un teanc de foi.

— Nu am avut timp să fac și corectura.

A început să citească:

ENIGMA CAMEREI 622

Sâmbătă, 23 iunie 2018, în zori, mi-am pus valiza în portbagaj și am luat-o spre Verbier. Soarele se ridica deasupra orizontului, îmbăind străzile goale din centrul Genevei într-un puternic halou portocaliu. Am trecut pe podul Mont-Blanc înainte de a o lua de-a lungul cheiurilor pline de flori până în cartierul Națiunilor Unite, după care am intrat pe autostradă, în direcția Valais.

Totul mă fermeca în dimineața aceea: culorile cerului mi se păreau noi, peisajele care defilau de o parte și de alta a drumului mi se păreau mai bucolice decât de obicei, sătucurile răspândite printre vii până deasupra lacului Léman alcătuiau un decor de carte poștală. Am ieșit de pe autostradă la Martigny și am urmat șoseaua îngustă care, dincolo de Le Châble, urca șerpuind până la Verbier.

— Ți-ai imaginat că pleci la munte! a constatat Denise. Chiar că ești diavolul în persoană.

Pe geam, a zărit dintr-odată scrumiera de pe balcon dând pe-afară de chiștoace.

— Ce scârboșenie țigările acelea! Ai fi putut măcar să golești scrumiera!

— Am stat mult în balcon.

— Nu e un motiv să nu golești scrumiera, m-a boscorodit. Iar bucătăria e într-o stare jalnică.

După care s-a uitat la fișele pe care le lipisem pe perete.

Sloane
22/6: o dată de uitat

622: o cameră de uitat

— 622 înseamnă data scrisă invers a zilei în care te-ai despărțit de Sloane? a priceput Denise.

— Da. Multe dintre elementele cărții sunt legate de Sloane, am recunoscut. Vei înțelege citind.

Denise a citit o altă fișă și mi-a zis:

— Îmi închipui că și acest personaj, Scarlett Leonas, originar din Londra, este și el inspirat tot de fosta ta iubită englezoaică.

— Exact, am recunoscut eu. Leonas e anagrama lui Sloane.

— Și de unde prenumele Scarlett?

— Scarlett ca Scarlett O'Hara. Din *Pe aripile vântului,* romanul preferat al lui Bernard. De altfel, cartea mea e plină de trimiteri la Bernard. De exemplu, am ales Verbier fiindcă adora acel loc. Sau personajului Alfred Agostinelli, șoferul lui Lev, i-am pus numele secretarului lui Proust. Și-apoi, Scarlett cu „S" de la Singurătate. Singurătatea care mă însoțește peste tot și care mă face să scriu. Cred că alături de Bernard m-am simțit mai puțin singur. După care Bernard a plecat, iar Scarlett s-a întors.

•

Denise m-a trimis să fac o plimbare prin parcul Bertrand, ca să ies din casă, pentru întâia oară după 15 zile. Pretextase că vrea să facă puțină ordine în apartament, dar, în realitate, voia să citească noul meu roman.

Am plecat deci să mă plimb pe aleile din parc. Știam că, terminând cartea, o parte din mine își lua adio de la Bernard. M-aș fi bucurat să fie cu mine, în parc, și să mai mergem, pentru o ultimă oară,

umăr la umăr. Dincolo de ciripitul păsărilor, mi s-a părut că-i aud glasul răspunzându-mi la întrebarea pe care mi-o tot puneam de când plecase.

Unde se duc morții?

Pretutindeni unde ne putem aminti de ei. Și mai ales în stele. Căci ele nu încetează să ne urmeze, să danseze și să sclipească în noapte, chiar deasupra capetelor noastre.

Am ridicat ochii spre cerul albastru. Eram singur, dar liniștit. Moment în care am dat de Sloane, care făcea jogging și ajunsese exact în fața mea. S-a oprit, mi-a zâmbit și și-a ridicat căștile de pe urechi.

— Tocmai m-am întors, după 15 zile de vacanță, mi-a spus. În care m-am gândit mult. Cred că am făcut o prostie.

— Și eu la fel.

Îmi simțeam inima bătându-mi cu putere. Mi-a propus:

— Poate c-am putea ieși amândoi, diseară, la un pahar. În sfârșit, dacă ești liber… Știu că erai foarte ocupat cu noua ta carte.

— Am terminat-o. Deci am toată viața înainte.

A zâmbit din nou.

— Atunci, pe diseară, mi-a zis.

Și a plecat. M-am așezat pe o bancă, m-am uitat la natura din jur și m-am reconectat la lume. Și dintr-odată m-am simțit foarte fericit.

Viața e un roman care știi de la început cum se termină: la sfârșit, eroul moare. Cel mai important nu este deci cum se termină povestea, ci cum îi umplem paginile. Fiindcă viața, la fel ca romanul, trebuie să fie o aventură. Iar aventurile sunt vacanțele vieții.

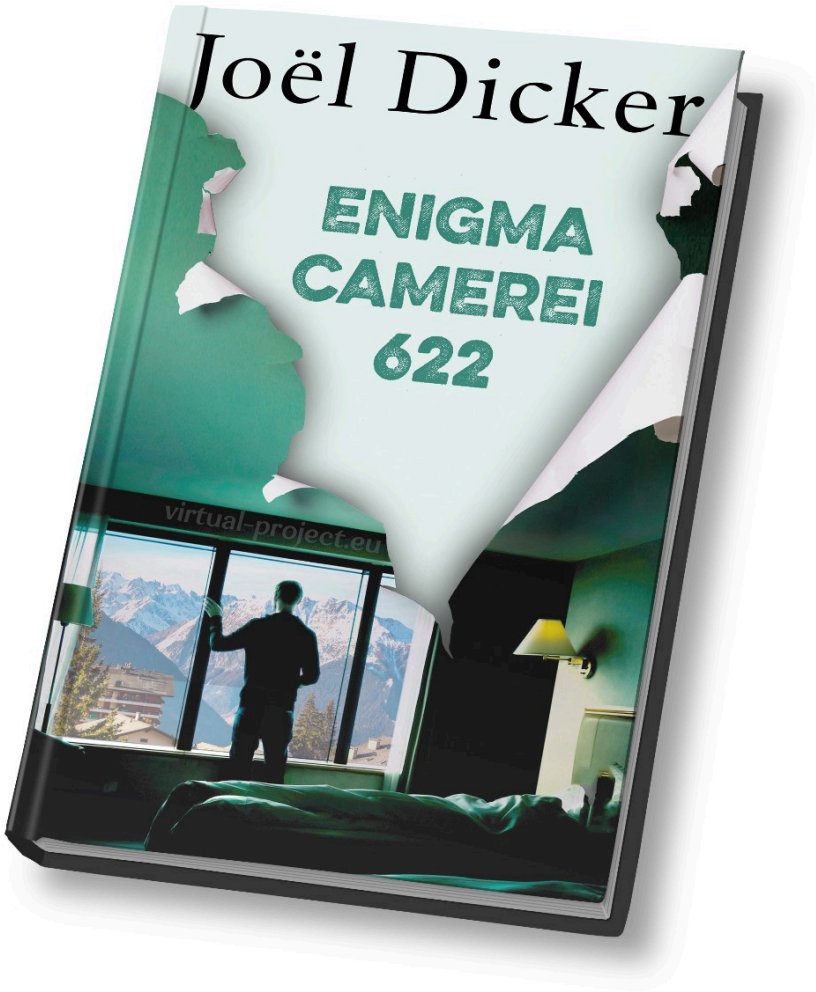

virtual-project.eu

violin

Table of Contents

PROLOG
PARTEA ÎNTÂI
- Capitolul 1
- Capitolul 2
- Capitolul 3
- Capitolul 4
- Capitolul 5
- Capitolul 6
- Capitolul 7
- Capitolul 8
- Capitolul 9
- Capitolul 10
- Capitolul 11
- Capitolul 12
- Capitolul 13
- Capitolul 14
- Capitolul 15
- Capitolul 16
- Capitolul 17
- Capitolul 18
- Capitolul 19
- Capitolul 20
- Capitolul 21
- Capitolul 22
- Capitolul 23
- Capitolul 24
- Capitolul 25
- Capitolul 26

PARTEA A DOUA
- Capitolul 27
- Capitolul 28
- Capitolul 29
- Capitolul 30
- Capitolul 31
- Capitolul 32
- Capitolul 33
- Capitolul 34

Capitolul 35
Capitolul 36
Capitolul 37
Capitolul 38
Capitolul 39
Capitolul 40
Capitolul 41
Capitolul 42
Capitolul 43
Capitolul 44
Capitolul 45
Capitolul 46
PARTEA A TREIA
Capitolul 47
Capitolul 48
Capitolul 49
Capitolul 50
Capitolul 51
Capitolul 52
Capitolul 53
Capitolul 54
Capitolul 55
Capitolul 56
Capitolul 57
Capitolul 58
Capitolul 59
Capitolul 60
Capitolul 61
Capitolul 62
Capitolul 63
Capitolul 64
Capitolul 65
Capitolul 66
Capitolul 67
Capitolul 68
PARTEA A PATRA
Capitolul 69
Capitolul 70
Capitolul 71
Capitolul 72

Capitolul 73
Capitolul 74

Table of Contents

PROLOG 2
PARTEA ÎNTÂI 3
Capitolul 1 3
Capitolul 2 12
Capitolul 3 23
Capitolul 4 32
Capitolul 5 36
Capitolul 6 41
Capitolul 7 61
Capitolul 8 78
Capitolul 9 86
Capitolul 10 91
Capitolul 11 102
Capitolul 12 108
Capitolul 13 110
Capitolul 14 122
Capitolul 15 138
Capitolul 16 141
Capitolul 17 156
Capitolul 18 165
Capitolul 19 167
Capitolul 20 176
Capitolul 21 185
Capitolul 22 187
Capitolul 23 202
Capitolul 24 211
Capitolul 25 222
Capitolul 26 228
PARTEA A DOUA 243
Capitolul 27 243

Capitolul 28 245
Capitolul 29 251
Capitolul 30 275
Capitolul 31 293
Capitolul 32 302
Capitolul 33 315
Capitolul 34 322
Capitolul 35 325
Capitolul 36 338
Capitolul 37 342
Capitolul 38 347
Capitolul 39 353
Capitolul 40 375
Capitolul 41 377
Capitolul 42 383
Capitolul 43 391
Capitolul 44 398
Capitolul 45 399
Capitolul 46 403
PARTEA A TREIA 404
Capitolul 47 404
Capitolul 48 411
Capitolul 49 414
Capitolul 50 424
Capitolul 51 428
Capitolul 52 434
Capitolul 53 448
Capitolul 54 450
Capitolul 55 462
Capitolul 56 468
Capitolul 57 473
Capitolul 58 473
Capitolul 59 483
Capitolul 60 506

Capitolul 61 513
Capitolul 62 514
Capitolul 63 520
Capitolul 64 526
Capitolul 65 528
Capitolul 66 536
Capitolul 67 540
Capitolul 68 542
PARTEA A PATRA 547
Capitolul 69 547
Capitolul 70 561
Capitolul 71 563
Capitolul 72 571
Capitolul 73 580
Capitolul 74 588